

Giới thiệu Công Tử Khuynh Thành

Công Tử Khuynh Thành thuộc tựa truyện ngôn tình hay nói về vượt ngục, thiếu nữ ngây thơ chạy nhằm đường, không may lên nhằm xe ngựa của một vị công tử khuynh thành, càng bất hạnh hơn chính là... dường như tình tình đối phương vô cùng hiền hòa . . . Thuộc hạ rỉ tai mỗ công tử: "Công tử, nếu như người muốn giữ cô nương này người ta lại, phải thực chân thành!" "Chân thành?" "Tức là nói những lời ngon tiếng ngọt mà các cô nương thích nghe, ra vẻ người đối với nàng ấy lưu luyến không rời, nhất định phải làm cho nàng cảm nhận được tâm ý của người, blabla. . . . ." Về mặt Mạch Khinh Trần không chút thay đổi: "Ta thích người." Lâm Tri: ". . . . ." "Thật đáng sợ, nàng hoàn toàn không cảm thấy đây là lời thổ lộ. Mời các bạn cùng chiêu mộ truyện online hay của tác giả Duy Hòa Tổng Tử.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1

Mùng năm tháng ba, giờ Tý.

Thiên lao Bắc Chu.

Ban đêm gió lớn, Lâm Tri tính toán vượt ngục.

Trên thực tế, Lâm Tri căn bản đã thành công, nàng thành công giả vờ bị bệnh đánh cai ngục ngắt xiềng, lấy được chìa khóa, mở cửa tù và xiềng xích. Đồng thời nhanh chóng mở các cửa tù khác, thả nhiều phạm nhân hung hãn tàn bạo nhằm tạo ra hỗn loạn. Thừa lúc bên ngoài hòa hoãn, nàng trốn khỏi ngục, định chạy đến điểm đã hẹn trước chờ xe ngựa của sư phụ đến tiếp ứng. . . . .

Nhưng mà. . . . .

"Lâm Tri, ta biết ngay là ngươi."

Vừa nghe thấy giọng nói này, thân thể Lâm Tri trở nên cứng ngắc trong nháy mắt.

Bất luận là chiếc thiết phiến vẩy vẩy bên bộ đồ phục Khổng Tước đỏ thắm, hay bóng dáng cao to đứng thẳng tắp, phong cách xuất chúng giống như trước kia, cũng đều làm cho nàng lông tóc dựng đứng.

Đỗ Nhục, Thị Lang bộ Hình, khi bị hãm bắt giữ, cánh tay nàng còn bị trúng một đòn từ chiếc thiết phiến kia .

Con người lóe lên một cái. Chân trái Lâm Tri chợt hất lên. Bắp chân thẳng tắp kéo thành một đường cong lưu loát trên không trung, dùng mười phần lực đá vào bên sườn Đỗ Nhục!

Đỗ Nhục vùng quật đỡ, dường như không cần tốn nhiều lực, nan quạt gấp lại đánh về phía cánh tay trái đang bị thương của Lâm Tri. Lâm Tri xoay người né tránh, nhưng bả vai vẫn bị trầy da, vạt áo bị bung ra, lộ ra xương quai xanh cùng dải buộc ngực bên trong.

"Kéo y phục lên đi. . . . ." Đỗ Nhục hơi dời tầm mắt sang hướng khác, bàn tay cầm thiết phiến dường như chặt hơn mấy phần.

Sườn mặt trong treo, lạnh lùng mà tuyệt đẹp, hơi thở nhẹ nhàng như đang cố kiềm chế.

Lâm Tri như đưa đám phát hiện, cho dù rơi vào tình cảnh hiện tại, nàng vẫn thích nhìn chăm chăm nam nhân này như cũ, thậm chí nhìn mấy canh giờ liền không chán.

Xé y phục từ nhân, nàng ngược mắt: "Không kéo lên thì thế nào, ngươi sẽ không bắt ta về sao?"

Đỗ Nhục mím môi, khuôn mặt vốn hay tươi cười như gió xuân lúc này trở nên yên tĩnh, lạnh nhạt nói: "Không được."

Nàng biết mà.

"Vây. . . . ." Giọng Lâm Tri thoáng trầm xuống, đột nhiên vùng tay hướng đến trán hắn, nhân lúc Đỗ Nhục sững sờ trong nháy mắt, nàng nghiêng người chạm lên hai cánh môi nàng tưởng niệm đã lâu.

Môi rất mềm, có chút tư vị không biết rõ tên, trẻ trung làm cho lòng người rung động, cơ hồ không muốn buông ra.

Trong mắt Đỗ Nhục rõ ràng có khiếp sợ, Lâm Tri cũng lười phân biệt đó là tức giận hay là kinh ngạc đơn thuần, tay phải dùng sức, nhanh như tia chớp bổ trúng gáy Đỗ Nhục.

Đỗ Nhược còn chưa kịp phản kháng đã ngất xỉu.

Khoác áo bào của Đỗ Nhược lên người, Lâm Trì tiếp tục chạy theo đường cũ.

May mắn, mọi chuyện thuận lợi hơn trong tưởng tượng.

Thua dưới tay hắn một lần không có nghĩa là sẽ thua dưới tay hắn cả đời.

Lâm Trì chép miệng, dù sao hắn cũng là nam nhân đầu tiên nàng thích, tuy rằng có điểm buồn bực. . . . . Nhưng mà cả đời này, Đỗ Nhược có lẽ sẽ không biết nàng thích hắn, trong lòng hắn đại khái chỉ có thể từ chưa cưới hắn nhớ nhưng từ rất lâu trước kia.

Thôi, hôn một cái cũng đáng.

—— Ra khỏi ngục, đến hẻm thứ ba phía đông sẽ có xe ngựa tiếp ứng.

Đứng ở đầu hẻm nhìn ngang nhìn dọc, có tới hai chiếc xe ngựa, Lâm Trì gãi gãi đầu, nhớ lại tờ giấy sư phụ đưa cho.

Phía đông? Bên trái hay là bên phải?

Hoàn toàn. . . . . mờ mịt a. . . . .

Lâm Trì hít một hơi thật sâu, rồi tung một đồng tiền lên không trung.

Tập trung nhìn xe ngựa, thân thể Lâm Trì giống như mèo, thuần thục thực hiện một loạt động tác, đôi tay bám vào càng xe, lách mình vào bên trong xe ngựa.

Vừa vào xe ngựa, nàng lập tức tỉnh táo lại.

Xe ngựa rất lớn, ngăn cách thành hai gian, gian ngoài treo một bộ trường sam màu trắng, chất liệu êm ái, chạm vào nhẵn mịn, phòng trong có hương trà nhàn nhạt bay ra. Khẽ ngửi hai cái, là ngân châm (*) cực phẩm, thói quen xa xỉ thành tính này của sư phụ thật khiến người đời thường thức.

(*) Ngân châm: Tên đầy đủ “Bạch hào ngân châm”. Một loại trà truyền thống của nhà Hán, do nhân dân ở tỉnh Phúc Kiến trồng.

Ghét bỏ cùi quán áo tù nhân xuống, với lấy áo tù nhân trên mắc, Lâm Trì nhanh chóng mặc trường sam lên người, đồng thời dùng cả hai tay ăn hết ba suất bánh ngọt trước mặt.

Mỹ vị!

Mấy miếng bánh ngọt nhét kẽ răng cũng không đủ này thành công gọi lên sự thèm ăn của Lâm Trì, nàng vuốt cái bụng đầy của phòng trong ra, lời ít mà ý nhiều: "Sư phụ, con đói rồi."

Nghênh đón nàng là hàn quang của vật gì đó bắn tới cực nhanh.

Gót chân mau lẹ chuyển một cái, mắt Lâm Trì thoáng chốc trở nên sắc bén, gọn gàng xoay người tránh ra, đồng thời bàn tay hướng thẳng đến cổ họng đối phương.

Khi ngón tay vừa chạm được vào đối phương, trời đất quay cuồng!

Đối phương nắm cánh tay Lâm Trì trực tiếp đè xuống, chỉ là một động tác đơn giản, nhưng Lâm Trì vô cùng kinh ngạc phát hiện mình thế nhưng không có chút lực phản kháng nào. Lực áp chế khiến mọi kỹ xảo của nàng đều trở thành phí công. Sóng lưng đụng vào sàn gỗ, thoáng cái nàng đã bị đối phương áp đảo ở trên xe ngựa!

Cánh tay bị đè lại, hơi thở xa lạ của nam nhân quanh quẩn bên chóp mũi.

Lúc này, Lâm Trì mới nhìn rõ mặt đối phương như thế nào.

Hé ra gương mặt không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả.

Rõ ràng không quen biết, nhưng một khắc kia, trái tim nàng như thể bị thứ gì ghim chặt, không ngừng co rút, tất cả thần trí đều rối loạn, phiêu tán trong nháy mắt. Theo bản năng, Lâm Trì muốn phản kháng loại phản ứng không bình thường này, nàng cong chân, bị đối phương ngăn chặn, nàng gãy giữa, đối phương hoàn toàn không động. . . .

Càng tệ hơn chính là, trong lúc gãy dựa trường sam màu trắng vô ý buông ra. . . .

Q.1 - Chương 2: Chương 1: (Tiếp)

Tóc bạch kim mềm mại như tơ lụa rủ xuống, khẽ di động, tay của đối phương chạm vào vết thương trên bả vai nàng, mỗi móng ưu nhã khẽ mở: "Người là ai?" Giọng nói thanh nhã trầm thấp.

Biết nói tiếng người thì là người.

Lâm Trì lười giãy giụa nói thẳng: "Đau, buông ra."

Rắc rắc.

Bả vai bị vặn một cái. . . . .

Lâm Trì: ". . . . ."

"Cái đó, người có thể không cần buông ta ra. . . . ."

Rắc rắc.

Bả vai kia cũng bị vặn. . . . .

Lâm Trì: ". . . . ."

Nàng không muốn nói chuyện.

Ngón tay thon dài, đẹp đẽ, xúc cảm lạnh lẽo xẹt qua xương quai xanh của nàng, khẽ vuốt ve, nhưng không có chút tình dục nào, ngược lại giống như đang cảm thụ một vật kỳ diệu.

Kẻ địch quá cường đại, cứng đối cứng xui xẻo chỉ có nàng, Lâm Trì dứt khoát quay đầu đi.

"Tại sao không trả lời?" Trong cặp mắt dài nhỏ mang theo vài phần nghi ngờ.

Bả vai từng bị ấn đau, giọng Lâm Trì rất nhỏ rất thấp: "Người muốn biết? Ta. . . . ."

Đối phương gật đầu một cái, thân thể lại hơi cúi xuống.

Đỉnh đầu Lâm Trì chợt húc mạnh về phía trước. Dùng hết toàn lực thúc gối về phía đối phương. Tung người nhảy lùi lại. Đầu gối lại vung lên tập kích vùng bụng yếu ớt của đối phương.

Rắc rắc.

Lại bị vặn nữa rồi. . . . .

Lâm Trì không thể nhịn được nữa: ". . . . . Người có thể chữa cho ta chút mất mũi không? Rất đau nha!"

"Đau?" Người kia nghiêng đầu, cười như không cười, giọng nói bình thản: "Ta không cảm thấy đau."

Người đau chính là ta. Người tất nhiên không cảm thấy!

Lâm Trì nghiêng răng. Lúc này, nàng vô cùng muốn nhào tới cắn chết hắn!

Khóe mắt nam tử cong cong, tựa hồ đang cười, nhưng trong tròng mắt có phần mờ mịt kia lại không có chút ý cười, khiến người khác nhìn vào có cảm giác gần trong gang tấc, rồi lại như xa cách ngàn dặm.

Toàn thân Lâm Trì lập tức trở nên căng thẳng, đề phòng!

Sau đó, nàng bị ôm vào một lồng ngực lạnh lẽo.

Đối phương hiển nhiên không có kinh nghiệm ôm người khác giới, Lâm Trì bị giam cầm trong một tư thế vô cùng khó chịu, giằng giằng giương mắt, lại thấy người kia đang ngo ra ngoài cửa sổ. Bỗng, đôi mắt hắn quay lại nhìn Lâm Trì, sắc mặt trầm xuống.

"Không nên cử động, nếu không ta sẽ tức giận." Thanh âm vẫn trầm thấp thanh nhã như cũ, không ngấm một chút sát khí, nhưng lại khiến Lâm Trì lạnh run một cái.

Trên bả vai có thêm sức nặng, Lâm Trì nghiêng đầu, liền nhìn thấy người kia để cằm ở trên hõm vai của mình.

Đôi mắt dài nhỏ khép lại, hàng mi dài khẽ run, từng đường nét trên gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết, giống như được băng tuyết mài dũa, lại tinh xảo giống như vừa đung vào sẽ vỡ, tốt đẹp đến mức làm cho người ta không tự chủ được muốn tiến gần hơn.

Nhưng nàng không quên động tác vừa mới vận tay chân mình của người này có bao nhiêu gọn gàng linh hoạt!

Lâm Trì khẽ dịch đầu.

Đối phương không có phản ứng.

Nàng lại dịch mông một chút.

Đối phương vẫn không có phản ứng.

Nàng tiếp tục dịch, cho đến khi cái mông sắp dịch được ra ngoài, một cánh tay dễ dàng kéo mông nàng trở lại, hơn nữa còn thay đổi tư thế, hai cánh tay ôm lấy nàng thật chặt giống như đang ôm một cái gối dựa.

Lâm Trì: ". . . . ." Sắp bị siết đến hộc máu.

Thanh âm của nam nhân kia vẫn không chút gọn sóng như cũ: "Đừng động."

Lâm Trì: ". . . . ." Thật muốn thổ huyết rồi.

Sớm biết như vậy, nàng thà sống trong thiên lao còn hơn, tại sao phải vượt ngục làm cái gì chứ...?

Bên ngoài, tiếng trống canh vang lên xa xa, Lâm Trì không nhịn được ngáp một cái, mí mắt nặng trĩu.

Đã đến giờ nàng đi ngủ, thật sự. . . . . buồn ngủ quá.

Dù sao tay chân không nhúc nhích được, muốn trốn cũng trốn không thoát, cứ đi ngủ thôi. . . . .

Nhưng mà chưa kịp chờ nàng ngủ say, một âm thanh vang lên bên ngoài xe ngựa.

"Công tử, đến rồi."

Màn xe vén lên, nam tử giữ nguyên tư thế ôm, ôm nàng nhẹ nhàng nhảy xuống, động tác lưu loát tuyệt đẹp như nước chảy mây trôi, tựa như trong ngực chỉ đang ôm một mảnh lông hồng.

Lâm Trì rất muốn ngủ tiếp, nhưng rất nhanh, nàng bị đủ loại ánh mắt nóng rực không chút che giấu chiếu xuống.

Bất đắc dĩ mở mắt, trước đèn dầu sáng rực, một đám người đông nghịt quỳ trước mặt nàng, bọn họ cung kính nằm phục xuống, không khí yên lặng như tờ.

Là ảo giác sao?

"Công tử, bồn nước nóng đã chuẩn bị tốt. . . . ."

Trong nháy mắt, khi nam tử quay đầu, mọi người ở phía sau đồng loạt dùng ánh mắt phức tạp, có nóng rực, thâm trầm, có mong đợi, bất quái, tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng.

Lâm Trì: ". . . . ."

Vẫn là nên tiếp tục ngủ thì hơn. . . . .

Tỉnh lại lần nữa, Lâm Trì đã an ổn nằm trên giường, chưa mở mắt, nàng liền bất đắc dĩ phát hiện khớp xương vẫn còn bị trật. . . . .

Cô nương đang ngồi bên giường vừa thấy nàng tỉnh lại, lập tức kích động cầm tay Lâm Trì gọi: "Thiếu phu nhân!"

Lâm Trì: "Ta không. . . . ."

Ngắt lời Lâm Trì, cô nương nhả nhận, lịch sự trước mặt hỏi liền một mạch, không thở gấp: "Không biết thiếu phu nhân họ gì tên chi nhà ở phương nào cha mẹ bao nhiêu tuổi ngày sinh tháng đẻ ra sao đã có người hứa hôn chưa?"

Lâm Trì: "Ta. . . . ."

Lại bị ngắt lời lần nữa, cô nương kia suy nghĩ lại rồi nói: "Không, hứa hoon rồi cũng không sao. Đoạt lại là được! Nếu ngày sinh tháng đẻ không hòa hợp liền chém đạo sĩ! Thiếu phu nhân, người thích tổ chức tiệc cưới như thế nào, không đúng, nên hỏi người thích ăn những món nào trước. . . . ."

Lâm Trì vô lực: ". . . . ."

Có lẽ nàng ấy căn bản không muốn nghe nàng nói chuyện đi.

"Lăng Họa, không cần hù tiểu thư, muội ra ngoài trước đi."

Một nam tử tuấn tú mặc y phục màu xanh ngọc chậm rãi bước vào, nhìn về phía Lâm Trì, ánh mắt có chút phức tạp, chần chờ một hồi, đợi cô gái kia đi xa, mới mở miệng: "Tại hạ Kỳ Mặc, là tổng quản của sơn trang. Người mới vừa rồi là tỷ nữ của công tử Lăng Họa, nàng không có ý xấu, chỉ là nóng lòng, mong tiểu thư đừng để ý." Dừng một chút rồi nói tiếp: "Tiểu thư ở đây, có bất cứ yêu cầu gì xin cứ nói."

Lâm Trì thành thật nói: "Ta có thể rời đi sao?"

Kỳ Mặc: "Duy chỉ có cái này không được!"

Thế cũng như nhau!

Lâm Trì nhắm mắt, thân thể đột nhiên ngã về sau, đôi tay chống xuống giường, ngón tay dài nhỏ ấn hai cái, thanh âm sột gai ốc vang lên, hai chân tiếp đất, Lâm Trì lập tức đứng dậy.

Nhưng chưa đi ra được một bước, Kỳ Mặc níu nàng lại, giọng nói có phần tội nghiệp: "Tiểu thư không thể đi!"

Nhấn nại hồi lâu, cho dù là người giỏi nhìn cũng nhìn không nổi. . . Lâm Trì bỗng quay đầu: "Người không thể tìm người khác sao? Trong sơn trang này thiếu gì nữ tử? Tùy tiện một người không được sao?"

Về mặt Kỳ Mặc đau khổ: "Tiểu thư là người đầu tiên."

Lâm Trì không hiểu: "Cái gì?"

Kỳ Mặc: "Nữ tử đầu tiên có thể tiếp xúc với công tử mà không bị hấn giết chết."

Dường như sợ Lâm Trì không hiểu, Kỳ Mặc tiếp tục giải thích: "Từ khi ra đời, công tử đã không có bất kỳ cảm giác gì, bất luận là khứu giác xúc giác hay là cảm giác đau. . . . . Mà tiểu thư là người duy nhất công tử cảm nhận được."

Lâm Trì: ". . . . . Công tử nhà ngươi là Mạch Khinh Trần?"

Kỳ Mặc thở phào nhẹ nhõm: "Ta nói mà, ngươi làm sao mà không nhận ra. . . . . Đây này, tiểu thư ngươi. . . . ."

Lâm Trì vận động tay chân, tiếp bẻ khớp vang dội: "Ta đi đây."

Đối với Mạch Khinh Trần, nhân vật nghịch thiên truyền kỳ này nàng không có một chút hứng thú!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Chương 2

Mạch Khinh Trần, cái tên này như sấm truyền bên tai, không muốn biết cũng không thể không biết.

Lâm Trì cảm thấy, về cơ bản, có thể liên tưởng Mạch Khinh Trần với các nhân vật trong truyền kỳ.

Ví dụ một: Thông thường, cứ đến đại hội võ lâm tổ chức ba năm một lần trên núi Hoa Sơn, những thiếu hiệp mười mấy hai mươi tuổi, muốn thể hiện tài năng đều sẽ tham gia tranh đoạt tân võ lâm minh chủ. Người trong giang hồ không ai không biết đến Thập Nhị Dạ công tử, người liên tục giành ngôi võ lâm minh chủ nhiều năm liền, danh chấn thiên hạ, từng được xưng là cao thủ trụ cột của võ lâm. Vậy mà năm đó, Mạch Khinh Trần trực tiếp vượt cấp, đứng trên võ đài của võ lâm minh chủ, hơn nữa còn khiến sư phụ hấn, Kỳ chương môn, người hiện đang đảm nhiệm chức minh chủ võ lâm, bị thương nặng.

(*) Thập Nhị Dạ công tử: trong truyện "công tử vô sĩ"

Càng xấu hổ hơn chính là, một năm kia, hấn phản bội Kỳ Sơn, vừa tròn mười ba tuổi.

Ví dụ hai: Bởi vì hành động khi sư diệt tổ, phản bội sư môn, đã thương sư phụ, Mạch Kinh Trần bị toàn bộ nhân sĩ giang hồ đuổi giết tận thể.

Ai cũng biết, sau khi phản bội sư môn, Mạch Kinh Trần sẽ ngụ ở Vô Mặc sơn trang, bên cạnh Thập Nhị Dạ. Vì vậy, mọi người thu xếp hành trang, mang theo một thân chính khí lồng lộng, hùng dũng tới cửa chinh phạt. Ngoại trừ Kỳ Sơn Chương môn đang nằm trên giường hừ lạnh một tiếng, tất cả mọi người đều tỏ ra rất phấn chấn, vui vẻ. Kết quả, nửa tháng sau truyền đến tin tức. . . . . toàn diệt. . . . .

Toàn bộ giang hồ rơi vào trầm mặc.

Nghe nói, những người may mắn trốn thoát, từ đó về sau hễ nghe thấy ba chữ "Mạch Kinh Trần" thì miệng liền sùi bọt mép, hai mắt trợn trắng, già chết.

Toàn bộ giang hồ lại trầm mặc.

Dĩ nhiên, trong số này không bao gồm những nữ hiệp bị khuôn mặt của Mạch Kinh Trần mê hoặc đến thần hồn điên đảo. Trong lòng các nàng cũng cực kỳ căm phẫn, vì vậy ra tay mua bức họa của Mạch Kinh Trần treo trong khuê phòng ngắm cho hả giận, nghe nói bức họa kia vẽ cực kỳ giống người thật, có lúc còn được nâng giá đến mấy ngàn lượng. . . . .

Hiện thực cho thấy yêu nghiệt, ma đầu, vĩnh viễn không mất giá trên thị trường. . . . .

Cả giang hồ chỉ còn lại các cao nhân ẩn nấp ở Kỳ Sơn khẩn trương mở một cuộc họp châm chích Mạch Kinh Trần.

Bắt Mạch Kinh Trần? . . . . . Bắt không được.

Giết Mạch Kinh Trần? . . . . . Giết không được.

Nghĩ tới đây, tất cả mọi người rất muốn khóc, võ lâm nhân sĩ không thiếu người võ công cao cường nội lực thâm hậu, nhưng cũng phải cẩn trọng tu luyện mấy chục năm, vì sao Mạch Kinh Trần tùy tiện luyện vài năm đã lên đến trình độ này? Cứ coi như người có thiên phú dị bẩm, nhưng người ngoan ngoãn trở thành tấm gương cho võ lâm như Thập Nhị Dạ Công Tử không tốt sao? Mọi người cùng nhau duy trì hòa bình võ lâm thì tốt biết bao! Người võ công rồi việc phản bội sư môn, đã thương sư phụ làm cái gì? Như vậy khiến mọi người rất khó nghĩ a!

Sau khi thương thảo, mọi người quyết định, coi Mạch Kinh Trần... không tồn tại.

Dù sao, người không đi trêu chọc hấn, hấn sẽ không đại khai sát giới, nếu không cẩn thận chọc tới, chỉ có thể nói người xui xẻo. . . . .

Ví dụ ba: yêu nghiệt đến độ này đã khiến giang hồ hỗn loạn rồi, vậy mà càng khiến cho người khác trầm mặc là thân thể của Mạch Kinh Trần.

Có vị nhân sĩ nào đó từng nói rằng, bị quá nhiều người đuổi giết cũng không tốt lành gì. Có đạo, xuất hiện một cô nương xui xẻo nào đó đoán chừng ngay cả Mạch Kinh Trần cũng không nhớ ra được, thật không may chính là nhị tiểu thư nhà Tri Phủ đại nhân, mẫu thân nàng là ái thiếp của Tri Phủ. Nghe ái thiếp khóc lóc kể lẽ bên gối, Tri Phủ giận dữ vì hồng nhan, dẫn theo một đám quan binh vây quanh Vô Mặc sơn trang, tuyên bố muốn truy bắt Mạch Kinh Trần về quy án vì tội giết người.

Dù nói thế nào, chuyện trong võ lâm dính dáng đến triều đình là không tốt. Nhưng lần này, mọi người nhao nhao chống mắt lên xem, một người làm quan cả họ được nhờ, dù người có võ công cao thế nào, đắc tội với triều đình chính là chết!

Không chờ bọn họ kịp ăn mừng xong, đã bắt gặp Tri Phủ Đại Nhân cung kính, sợ hãi rước Mạch Kinh Trần ra khỏi nhà giam, quả thực là vừa khóc vừa tiễn người đi.

Chân tướng lan truyền rất nhanh.

Mạch Kinh Trần vốn tên là Cơ Định Lam, đại hoàng tử của Bắc Chu. . . . . dòng chính tông, con vợ cả .

Mọi người không nhịn được học máu. . . . . Một mình người, Hoàng Thái Tử sống trong Đông Cung, hằng ngày vui vẻ học đạo trị quốc, đùa bỡn mấy Mỹ Cơ không phải tốt hơn sao, không có việc gì làm học võ công xông pha võ lâm làm gì? Võ lâm chơi rất vui sao? Võ lâm đang khóc a! Võ lâm rơi huyết lệ a!

Ví dụ bốn, ...

Ví dụ năm, ...

Có điều, Lâm Tri thường nghĩ, cũng bởi vì Mạch Kinh Trần quá cường đại, cho nên dù bị dồn ép vẫn im lặng.

Lời đồn dần dần nhiều hơn, mọi người dần biết vì sao vị Hoàng Thái Tử này lại đơn phương độc mã như thế.

Năm đó, vị hoàng tử đầu tiên được toàn thể nhân dân Bắc Chu chờ mong ra đời. Đại hoàng tử trời sinh có một mái tóc bạch kim, dung mạo hoàn mỹ không giống người thường, nhưng hấn không có cảm giác, từ khi sinh ra một tiếng khóc cũng chưa từng xuất hiện. Mới đầu, ma ma còn lo lắng đứa bé bị nghẹt thở, liền vỗ mạnh vào lưng hấn mấy cái, ai ngờ Mạch Kinh Trần mở một đôi mắt không hề có tiêu cự, hung bạo khiến ma ma hét lên một tiếng, rồi ngã tê liệt trên đất, nửa tháng sau mới hồi phục.

Mặc dù không ai dám nói, nhưng cả trong lẫn ngoài Hoàng cung đã lên đặt cho hấn một biệt hiệu vô cùng đơn giản: yêu nghiệt.

Tóc bạch kim, yêu đồng, không tình cảm, vô tri giác. . . . . Người như vậy nhất định không thể trở thành Đế Vương.

Sau tiệc đầy tháng, Mạch Kinh Trần được đưa đến Kỳ Sơn, trên danh nghĩa hấn vẫn là Hoàng Thái Tử, mỗi dịp tất niên, hấn lại được đón về Dương Minh, nhưng mọi người đều biết đây là do hoàng hậu Tô thị thương nhi tử mà thôi. Sau khi nhị hoàng tử của Bắc Chu ra đời, Mạch Kinh Trần càng ngày càng ít xuất hiện ở Dương Minh, ngay cả trong triều cũng có rất nhiều thần tử chỉ biết đến nhị hoàng tử mà không biết Đại hoàng tử.

Vì vậy. . . . .

Người bị hại trong vô lâm vô cùng khổ sở nghĩ, Hoàng Thái Tử Điện hạ tâm linh vận vẹo cho nên quyết định tới gieo họa cho vô lâm sao?

Cũng chính vì vậy. . . . .

Lâm Tri bị ép buộc ở lại bên Mạch Kinh Trần nghĩ, ta đã tạo nghiệt gì, tại sao lại bị hấn cảm giác được. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: Chương 2: (Tiếp)

Cuối cùng Lâm Tri quyết định không đi, bởi vì nàng đói bụng.

Một bàn thức ăn ở Vô Mặc sơn trang có thể nói là bữa ăn thịnh soạn nhất, sang trọng nhất nàng từng gặp, hơn nữa còn cung ứng không giới hạn!

"Ừm. . . . . Ăn ngon ăn ngon, đây là cái gì, thật là đẹp mắt. . . . ."

Kỳ Mặc đứng một bên, ôn tồn nhỏ nhẹ giải thích từng món: "Đây là sủi cảo tôm hùm cách thủy, đây là mực xào, còn món này là. . . ." Thấy đáng ăn hưng mãnh của Lâm Tri, Kỳ Mặc bất đắc dĩ cười. "Lâm cô nương, không cần gấp gáp, cứ từ từ ăn, muốn ăn thêm cái gì có thể gọi thêm. . . . ."

(*) Mực xào:

Trước đây, nàng sống cuộc sống như thế nào vậy?

Đĩa đồ ăn bên cạnh Lâm Tri rất nhanh chắt thành đồng.

Đến khi núi đĩa kia vượt qua trán, nàng rốt cục cũng ngừng lại, Lâm Tri thỏa mãn vuốt bụng, cười ôn hòa khác thường nói: "Ta đi đây", tiện thể bồi thêm: "Bụng thật no."

Tĩnh tĩnh sự phụ vốn cực đoan ác liệt, chưa bao giờ để nàng ăn no, có thức ăn ngon cũng giành ăn với nàng. . . . . Còn nói cái gì mà nữ hài tử ăn nhiều như vậy về sau sẽ biến thành thùng nước, đây là hấn giúp nàng giải quyết nỗi khổ. . . . .

Một bên, Kỳ Mặc dùng ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm vào cái bụng bằng phẳng của Lâm Tri, dường như muốn hỏi thức ăn nàng ăn trước đó đi nơi nào. . . . .

Thấy Kỳ Mặc chau mày, Lâm Tri hiểu lầm thành ý khác, ăn của người thì miệng cũng mềm, nàng khổ não nói: "Cái đó. . . . . Ta cũng không phải không muốn giúp, nhưng mà. . . . ." Dừng một chút. "Đúng rồi, cái đó, không có bất kỳ cảm giác nào rốt cuộc là có ý gì?"

Kỳ Mặc hồi hồn, khẽ thở dài, vẻ mặt trở nên có chút khổ sở: "Công tử có thể chạm vào sự vật, có thể cảm thấy sự hiện hữu của chúng, nhưng không có cảm giác cụ thể, nói thí dụ như nếu như ngón tay công tử bị nước nóng làm bỏng, hấn có thể cảm nhận được có chất lỏng chảy qua ngón tay hấn, nhưng không cảm thấy nước nóng, cũng không cảm thấy đau đớn do bị phỏng. . . . . Khi tiếp xúc với người khác cũng như vậy, công tử không phân biệt người kia tốt hay có ác ý, tiếp xúc đơn giản cũng là tổn thương. Công tử từng bị người đánh lên lúc đang ngủ, cho nên vô cùng bài xích người khác chạm vào hấn, lúc trước, có nữ tử không biết chuyện, ban đêm leo lên giường công tử, kết quả. . . . ."

Như vậy trái lại vô cùng đáng thương.

Lâm Tri dùng ngón tay di lòng vòng trên đĩa, nháy mắt hai cái, có chút mê muội: "Cho nên. . . . . người muốn ta làm gì?"

"Lưu lại."

Kỳ Mặc chậm rãi ngẩng đầu lên nói: "Lâm cô nương, ta thỉnh cầu ngươi lưu lại, bất luận cô nương có yêu cầu gì, Vô Mặc son trang cũng có thể đáp ứng, chỉ cần ngươi nguyện ý ở lại bên công tử. Hơn nữa ta bảo đảm sẽ không để cô nương chịu uất ức, bất luận là danh phận hay là tài phú quyền thế, chỉ cần cô nương muốn, những thứ này đều không thành vấn đề."

Lâm Trì vừa định nói chuyện, lại bị Kỳ Mặc cắt đứt: "Lâm cô nương không cần quyết định ngay bây giờ, cô nương mới bị thương, hãy ở đây thêm một ngày suy nghĩ thật kỹ, ngày mai cho ta một câu trả lời chắc chắn."

Hắn nói vô cùng thành khẩn, giọng điệu ôn hòa lễ độ không có nửa điểm bức bách.

Lâm Trì gặp được vận sinh như Đỗ Nhược liên hiểu rõ, nàng hoàn toàn không có sức chống cự, nhưng nàng thật sự không muốn ở lại, còn chưa kịp giãy giụa, lại nghe thấy Kỳ Mặc tốt bụng bổ sung thêm . . . . .

"Còn nữa, Lâm cô nương, chúng ta mới vừa mời một vị đầu bếp Văn Nam cực kỳ nổi danh. . . . ."

Lâm Trì hơn giầy giụa: "Ta. . . . ."

Kỳ Mặc cười dịu dàng: ". . . . . Hắn vừa tới hôm nay, bàn ăn ngày mai sẽ do hắn chế biến, đến lúc đó sẽ có nhiều món ngon hiếm có. . . . ."

Lâm Trì: "Ta ở lại!"

Sư phụ nói rất đúng, một ngày nào đó nàng sẽ thua bởi cái miệng này.

Trên đường trở về, Lâm Trì mặt như đưa đám nghĩ.

Đi một đoạn, thị nữ dẫn đường cung kính nói: "Lâm cô nương, đến nơi rồi, nô tỳ xin cáo lui."

Nói xong, thị nữ liền chạy như điên, biến mất sau ngã rẽ.

Lâm Trì mờ mịt quay đầu, thì thấy bóng dáng màu bạc đứng đó, hiển nhiên là vừa mới tới không lâu.

Hắn chỉ mặc một bộ trường sam mềm mại, màu trắng thuần khiết, trong tiết trời tháng ba, càng thêm mỏng manh.

Mái tóc bạch kim chấn động lòng người rủ xuống bên hông, tắm trong ánh trăng dung nhan tĩnh tọa, xa xa đứng ở nơi đó, giống như một vị tiên bị giáng xuống trần tùy thời vờn cánh bay về trời.

Động tác giờ tay nhắc chân, cũng đẹp đến không gì sánh kịp, khiến lòng người rung động.

Người này thật sự không cảm thấy bất kỳ cái gì sao?

Lâm Trì gãi gãi đầu, mặc dù hiếu kỳ, nhưng nghĩ tới kinh nghiệm thâm trầm trên xe ngựa, bất luận là lòng hiếu kỳ hay là sự thương cảm đều bay đi trong nháy mắt...

Trước tìm một chỗ ngủ có vẻ quan trọng hơn.

Nơi này hiển nhiên là chỗ ở của Mạch Khinh Trần, biệt viện rất lớn rất hoa lệ.

Lâm Trì nghiêng đầu nhìn quanh, còn chưa biết đi về hướng nào, thì thân thể chợt bị người ta ôm lên.

Phản xạ có điều kiện, Lâm Trì hai chân gấp lại, bay lên không trung! Đồng thời trở tay, cùi chỏ dùng lực bổ vào cổ của đối phương!

Rắc rắc.

Hô, lại bị vạ xuống rồi. . . . .

Mạch Khinh Trần thật bình tĩnh nhìn nàng, hoàn toàn không tức giận khi bị đánh lên.

Sau đó thật bình tĩnh ôm nàng vào phòng, sau đó thật bình tĩnh đặt nàng lên giường, tiếp đó bình tĩnh thay nàng cởi y phục, vẫn y như cũ dùng tư thế như đang ôm gối ôm chặt nàng, còn rất bình tĩnh cọ qua cọ lại tấm lưng trần của nàng, sau đó ngủ. . . . .

Lâm Trì: ". . . . ."

Ngươi cứ như vậy ngủ thiếp đi, vậy còn ta! Loại tư thế này, ngươi muốn ta làm sao mà ngủ a!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 5: Chương 3

Sáng hôm sau,

"Lâm cô nương, thật xin lỗi."

Kỳ Mặc về mặt áy náy, liên tục nói xin lỗi: "Tối hôm qua, tại hạ vốn đã an bài một gian phòng khác cho cô nương nghỉ ngơi, nhưng không ngờ thị nữ lại nhớ nhầm phòng."

Thái độ của hắn thật sự rất chân thành, nhìn không ra nửa điểm chứng tỏ hắn đang nói dối.

Lâm Trì tâm trạng tốt, thở dài: "Thôi, chỉ cần. . . . ."

Kỳ Mặc vỗ tay một cái, một hàng thị nữ bưng các đĩa đồ ăn tiến vào, món ăn ngon bày biện tinh xảo không ngừng tỏa ra mùi thơm ngào ngạt.

Ánh mắt Lâm Trì dừng thẳng rồi!

Kỳ Mặc cười cười: "Lâm cô nương từ từ ăn, nếu không đủ, sau còn có điểm tâm ngọt."

Trên bàn, ít nhất hơn phân nửa là những món Lâm Trì không biết tên! Nước miếng mau chảy ra. . . . .

Lúc này không ăn thì đợi đến bao giờ!

Vùi đầu mẫn liệt ăn một hồi, Lâm Trì mới phát hiện bên cạnh nàng nhiều thêm một người.

Tâm lý bảo vệ thức ăn trở dậy, Lâm Trì phòng bị quay sang. . . . .

Aha!

"Khụ khụ khụ khụ khụ. . . . ." Đột nhiên bị nghẹn, Lâm Trì không ngừng ho khan kịch liệt, gian nan phát âm: "Cá. . . . . Xương. . . . . Hóc. . . . ."

Kỳ Mặc một phen mình bạch, đang định sai người đi lấy chút dầu, thì thấy công tử nhà mình nhẹ nhàng bóp cổ Lâm Trì một cái, đồng thời tay dùng sức vỗ vào lưng Lâm Trì, mấy miếng cá cộng thêm xương cá cứ như vậy bị Lâm Trì phun ra.

Uống hết mấy ngụm nước cho bình tĩnh lại, quay đầu lại, đập vào mắt nàng là gương mặt khuynh quốc khuynh thành của Mạch Kinh Trần. Khớp tay Lâm Trì bắt đầu cảm thấy đau, không tự chủ được dịch mũi ra mép ghế, qua loa nói: "Cám ơn nhiều."

Mạch Kinh Trần mở miệng: "Qua đây."

Lâm Trì: "Không qua!"

Mạch Kinh Trần cũng lười nói nhảm cùng nàng, giơ tay ra muốn túm lấy cánh tay Lâm Trì.

Lâm Trì chống một tay xuống mặt bàn, xoay người, nhảy về phía sau. Bất chợt, một cánh tay thành linh ôm lấy hông của nàng. . . . . Lâm Trì hoảng sợ quay đầu lại, Mạch Kinh Trần mới vừa rồi vẫn ngồi ở bên người nàng chẳng biết đã dời ra phía sau nàng lúc nào, một cái tay khác dùng động tác vô cùng quen mắt nhắm ngay khớp xương của nàng.

Lâm Trì nhắm mắt lại hô: "Không được vặn tay ta!"

Mạch Kinh Trần dừng lại: "Tại sao không thể vặn?" Nhân lúc nói chuyện, hắn đã ngồi trở lại chỗ cũ, đồng thời ôm Lâm Trì để nàng ngồi trên đùi chính mình.

Lâm Trì cúi đầu: "Ta đau. . . . . Hơn nữa, khớp xương không phải thứ có thể tùy tiện vặn, nếu ngươi cứ vặn như vậy, sớm muộn gì tay ta cũng gãy mất!"

Con ngươi Mạch Kinh Trần thu lại, hàng mi vừa dài vừa đen quét hai lượt, để lại bóng mờ thừa thớt trên gương mặt hoàn mỹ. "Nhưng mà ngươi phải nghe lời."

Hắn nói như lẽ tất nhiên.

Người này thật sự cường đại đến mức có thể khiến ý muốn phản kháng của ngươi biến mất không thấy tăm hơi.

Mặt Lâm Trì như đưa đám: "Ngươi muốn ta làm gì?"

Ngón tay thon dài xinh đẹp vươn ra, Mạch Kinh Trần chỉ vào thức ăn trên bàn: "Ăn ngon không?"

Lâm Trì gật đầu liên hồi, hoàn toàn không cần suy nghĩ.

Mạch Khinh Trần lại nói: "Uy ta."

Chuyện này không có gì khó khăn, dù sao trước kia nàng cũng thường uy sư phụ.

Dùng đũa của Mạch Khinh Trần gấp một miếng cá chua ngọt, Lâm Trì đưa tới bên môi Mạch Khinh Trần: "Há mồm. A."

Mạch Khinh Trần không vội ăn vào, ngược lại yêu cầu: "Trước nói cho ta biết, món này mùi vị như thế nào."

Lâm Trì suy nghĩ một lát: "Có chút chua có chút ngọt, thịt các vừa chắc vừa mềm, ăn vào có cảm giác như hòa tan trong miệng."

Lúc nàng nói chuyện, Mạch Khinh Trần chậm rãi nhau ăn thịt cá, gò má không có bất kì vẻ mặt gì, chỉ là đơn thuần nhai nuốt.

. . . . . Ngay cả vị giác cũng không có sao?

Đặt mình vào hoàn cảnh của hấn, nếu như đổi lại là Lâm Trì nàng, được ăn những món ngon trước mặt này mà không cảm nhận thấy một chút xú hương vị nào, nàng đại khái sẽ phát điên muốn chết mất.

Động lòng trắc ẩn, nàng vô cùng nghiêm túc uy hấn ăn từng món từng món trên bàn, mỗi một món nàng đều miêu tả hương vị tường tận.

Đến một món canh, Lâm Trì uống vài ngụm vẫn không biết nên miêu tả thế nào. . . . . Không phải uống

không ngon... nhưng hương vị này thật sự quá đặc biệt!

Cau mày chau chừ một hồi, Lâm Trì lại uống thêm một ngụm, vừa định nói chuyện, trên môi đột nhiên nhiều thêm xúc cảm lạnh lẽo.

Gương mặt Mạch Khinh Trần gần trong gang tấc.

Lâm Trì: " ! ! ! ! "

Mạch Khinh Trần được nước lẩn tới ! ! !

Đầu lưỡi xa lạ do dự trong miệng Lâm Trì, cách nước canh còn ngậm trong miệng chạm vào lưỡi của nàng, Lâm Trì bị dọa sợ, ực một tiếng nuốt nước canh, đồng thời dùng sức cắn!

Rắc rắc.

Cầm nàng. . . . . T_T

Không thể chống cự, Lâm Trì đành để mặc Mạch Khinh Trần tùy tiện ta cần ta cứ lấy, đầu lưỡi Mạch Khinh Trần lưu luyến mè nheo trong miệng nàng một hồi mới chịu lui ra ngoài.

Lúc này, toàn thân Lâm Trì cứng ngắc.

. . . . . Đúng, nàng từng hôn Đỗ Nhược, còn hôn rất vui vẻ, nhưng nàng nhiều nhất chỉ đụng vào môi Đỗ Nhược một cái, căn bản không nghĩ tới phải xâm nhập vào a!

Hồi lâu sau, nàng cứng ngắc khép cầm lại, buồn bã: "Ngươi lại vắn. . . . ."

"Ngươi không nghe lời." Mạch Khinh Trần bình tĩnh dùng khăn lau miệng, ánh mắt lạnh nhạt nhìn nàng: "Mùi vị không tệ lắm."

Lâm Trì: ". . . . ."

Lại người như hấn cần gì đồng tình a!

Miệng thật tê. . . . .

"Kỳ Mặc."

Kỳ Mặc chẳng biết biến mất từ lúc nào vội xông ra, nắm tay che môi ho khan hai cái, trên khuôn mặt ôn nhuận xuất hiện mạt đỏ ửng không bình thường: "Khụ khụ, công tử có thuộc hạ. . . . . Đứng rồi, công tử, hôm nay Tô công tử cùng phu nhân tới tắm suối nước nóng, ngài có muốn. . . . ."

Mạch Khinh Trần: "Không gấp."

Nhắc Lâm Trì xuống, Mạch Khinh Trần chuyển mắt nhìn nàng: "Bữa tối tiếp tục uy ta."

Lâm Trì: ". . . . ."

Uy cái đầu nguoi!

Sau khi Mạch Khinh Trần đi xa, phía sau hần, Kỳ Mặc quay lại nhìn nàng bằng một loại ánh mắt tương đối kỳ dị: "Lâm cô nương, cô. . . . . không sao chứ?"

Lâm Trì hạ áp suất: "Không có. . . . ."

Kỳ Mặc "Khụ khụ" hai tiếng: "Chuyện này ta cũng không ngờ tới. . . . . Dù sao cô cũng là người đầu tiên, trước kia chưa từng có tiền lệ, cho nên ta cũng không biết công tử sẽ làm gì, tuy nói có mạo phạm, nhưng. . . . . Cái đó, công tử chỉ vô ý, không phải muốn khinh bạc cô nương. . . . ."

Lâm Trì tiếp tục hạ áp suất: "Ta biết. . . . ."

Kỳ Mặc lại "Khụ khụ" hai tiếng: "Lâm cô nương yên tâm! Sự tình do công tử, Vô Mặc son trang nhất định sẽ phụ trách với cô nương. . . . ."

Lâm Trì: "Phụ trách?"

Về mặt Kỳ Mặc khí phách mùi phần đáp: "Chính là để công tử cưới cô nương!"

Lâm Trì: ". . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Chương 3: (Tiếp)

Nàng muốn chạy trốn, nhất định phải chạy trốn!

Đừng nói Lâm Trì còn một nhiệm vụ chưa hoàn thành, mà coi như không có chuyện gì, nàng tuyệt đối cũng sẽ không lưu lại!

Vừa mới ra khỏi cửa, Lâm Trì liền đánh ngất xiu thị nữ dẫn đường, nàng thay y phục của thị nữ, đi vòng quanh tìm đường ra.

Đi hồi lâu, Lâm Trì mờ mịt ngừng đầu.

. . . . . Đây là nơi nào?

Bỗng nghe được âm thanh có người đến gần, nàng vội vã nhảy lên cây.

Trong tầm mắt nàng xuất hiện một Thanh y nữ tử đang trừu khốc miệng oán trách: ". . . Nơi này không phải là do chàng mua lại sao, tại sao mỗi lần tới nơi này tắm suối nước nóng ta đều có cảm giác đang vụng trộm. . . . ."

Một nam tử khác mặc áo trắng nói: "Tri Ly, chẳng phải nàng cho Định Lam thuê rồi sao. . . . ."

Thanh y nữ tử đen mặt quay đầu: ". . . . . Năm trăm lượng hoàng kim một tháng, chàng có thể kháng cự sao!?"

Nam tử mặc áo trắng cười lấy lòng: "Khụ khụ. . . . . Tri Ly, thật ra thì như vậy cũng không tồi mà, nàng không cảm thấy rất có khoái cảm yêu đương vụng trộm sao?"

Thanh y nữ tử đen mặt: "Yêu đương vụng trộm cái cọng lông. . . . . Hồn đàn, đừng đụng vào ta, làm nũng cũng vô dụng, lẩn xa một chút!"

Nam tử mặc áo trắng uất ức: "Tri Ly, nàng càng ngày càng hung. . . . ."

Lâm Trì yên lặng nhìn bọn họ đi xa. . . . .

Nàng thăm than, thật là một đôi phu thê kỳ quái. . . . .

Vừa mới than thở xong, Nàng liền nghe thấy tiếng hét vọng lên: "Thiếu phu nhân! Sao người lại ở trên cây?"

Chớp mắt ngó xuống, Lâm Trì trông thấy Lăng Họa xách váy áo đứng dưới tàng cây, vẻ mặt lo lắng nhìn nàng.

Lâm Trì rút khốc miệng, tung người bay lên, ôm lấy một nhánh cây đang lay động đối diện, quay đầu nhìn lại thấy Lăng Họa đột nhiên lao đảo té ngã trên

đất, dường như đau đến mức không nói lên lời, không ngừng hút không khí.

Nắm nhánh cây, Lâm Trì do dự một chút, cuối cùng thở dài nhảy xuống đỡ Lăng Họa dậy.

Còn chưa kịp đứng thẳng, Lăng Họa đột nhiên trở tay nắm lấy hai cánh tay Lâm Trì, gương mặt dịu dàng ôn nhu nở nụ cười làm người ta rợn cả tóc gáy: "Thiếu phu nhân, bắt được người rồi." Sau đó Lâm Trì chỉ cảm thấy cái ót đau xót, thần trí tan rã trong nháy mắt.

Lâm Trì: ". . . . ."

. . . Bên cạnh Mạch Kinh Trần rốt cuộc là loại người nào a! Sao ai cũng khủng bố như vậy a!

Lăng Họa hài lòng mỹ mãn kéo Lâm Trì, còn gọi hơn mười thị nữ tới hợp lực ném Lâm Trì vào trong suối nước nóng, tắm rửa sạch sẽ.

Lau lau, Lăng Họa mới phát hiện không đúng.

. . . . . Lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Trì, Mạch Kinh Trần đang ôm nàng, trên người nàng mặc áo khoác của Mạch Kinh Trần, làn da hơi ố vàng, tóc khô cứng xơ tung, hơn nửa gương mặt bị che kín, thoạt nhìn cũng không phải quá thu hút.

Nhưng mà, tại sao càng lau, làn da sẽ biến trắng nha?

Càng nghĩ càng thấy không đúng, Lăng Họa vươn tay vén mái tóc đang che kín khuôn mặt Lâm Trì ra. . . . .

"A a a a a, thiếu phu nhân thật là xinh đẹp!"

Lăng Họa vốn đã nhìn quen gương mặt nghịch thiên của Mạch Kinh Trần, nên khi nhìn lại mấy khuôn mặt bình thường, có nhìn thế nào cũng không lọt được vào mắt. Nhưng gương mặt Lâm Trì lại hoàn toàn khác biệt, trong sáng, thanh thoát, gọn gàng, linh động, đôi mắt như được họa tỉ mỉ, ngũ quan không có nét nào không tinh xảo.

Cẩn thận thay Lâm Trì gội mái tóc dài, thay nàng đổi một thân la quần thêu hoa mẫu đơn ưu nhã dài chấm đất, vấn lại mái tóc dài mượt như tơ lụa, lộ ra cái trán trơn bóng.

Ngắm Lâm Trì sau khi trang điểm, Lăng Họa hài lòng gật đầu một hồi, mới để cho thị nữ mang Lâm Trì nhét vào trong chăn của Mạch Kinh Trần, đồng thời châm một nén Mê Hồn Hương, cuối cùng cười "Ha ha" mấy tiếng mới tắt đèn đóng cửa phòng.

Lăng Họa vừa đi, Lâm Trì liền mở mắt, bò dậy khỏi giường.

Lau son phấn trên mặt, nàng vừa định bước ra cửa, một bàn tay lạnh lẽo đột nhiên bịt miệng nàng lại..

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 7: Chương 4

Hơn nửa đêm. . . . .

Một bàn tay lạnh lẽo. . . . .

Lâm Trì túm lấy cánh tay kia, đang chuẩn bị ném hất qua vai, thì một âm thanh lạnh lẽo truyền tới.

"Tiểu thư."

Lâm Trì bỗng nhiên quay đầu: "Sách Đồng? Tại sao là ngươi? Sư phụ ta đâu?"

Đối diện Lâm Trì là một nam tử áo đen lặng lẽ đứng trong bóng tối, toàn thân tản ra loại khí tức người sống chết lại gần, nhưng nếu không nhìn thấy hất, thì sẽ không nhận ra người này đang tồn tại.

"Hắn đang ở bên ngoài." Dừng một chút, Sách Đồng lại nói, vô cùng ngắn gọn: "Ta tới đón ngươi."

Lâm Trì "Nha" một tiếng, buông tay ra.

Bởi vì hơi thở quá quen thuộc, nên khi đối phương đến gần, nàng vẫn chưa phát hiện ra sự hiện diện của hắn.

Chỉ là, vừa nhìn thấy Sách Đồng, bụng nàng liền nhin không được réo âm ỹ. . . . .

Từ sau trận huyết chiến giữa đại sư tỷ và sư phụ, sư tỷ đơn phương giải trừ quan hệ thầy trò, chỉ có Sách Đồng vẫn len lén cất giấu ăn ngon đưa cho nàng lúc nàng đói bụng.

Bất quá, nếu như năm đó không phải sư phụ xuống núi liền đi hơn mười ngày, hại nàng ăn sạch lương thực dự trữ, phải ra ngoài tìm đồ ăn, thì nàng sẽ không nhặt được Sách Đồng đen như hòn than đang run lẩy bẩy núp trong một đồng đồ lộn xộn.

Nương theo ánh trăng, Lâm Trì ngấm bóng dáng băng sơn, ngọc thụ lâm phong của Sách Đồng hiện tại. . . . . không khỏi có cảm giác vui lây.

Dưới bóng đêm, cặp mắt đen nhánh của Sách Đồng lóe sáng khác thường: "Tiểu thư, trên người ngươi. . . . ."

Lâm Trì không thoải mái kéo kéo quần: "Sao vậy? Rất khó coi? Ta cũng cảm thấy. . . . . hành động rất bất tiện."

Chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng, tà váy mỏng manh đã bị xé rách, Lâm Trì điều chỉnh góc độ một chút, dùng tà váy đã xé ra buộc vào chân quần, trong nháy mắt mỹ nhân mặc la quần biến thành. . . . . ngư dân mò cá.

Sách Đồng: ". . . . ."

"Được rồi." Lâm Trì hài lòng vỗ vỗ ống quần, "Ta đi thôi!"

Nàng nhẹ nhàng nhảy qua tường.

Dưới tàng cây, một nam tử mặc áo xám đội đầu lạp đang lẳng lẳng đứng, hai chân thỉnh thoảng đi qua đi lại.

Thấy hai người xuất hiện, nam tử áo xám dùng đầu ngón tay hất đầu lạp, lộ ra khuôn mặt vô lại mỉm cười bất cần đời: "Tiểu Trì! Ai u, trở nên xinh đẹp rồi! Quần thụng ở đâu ra vậy, thoát nhìn không tề lắm! Tới đây, cho sư phụ nhìn xem có bị thương ở đâu không!"

Nói xong, đôi tay ông ôm gương mặt trái xoan của Lâm Trì, xoa nắn.

Lâm Trì: ". . . . ."

Sở thích của sư phụ thật là đáng ghét. . . . .

Một bên, Sách Đồng lạnh lùng mở miệng: "Nếu không đi nhanh sẽ bị phát hiện."

"Ta biết mà, ta biết mà." Nam tử mặc áo xám nheo mắt lại cười, "Cho nên chúng ta không đi."

Lâm Trì, Sách Đồng: "Cái gì? (Cái gì?)"

Nam tử mặc áo xám móc ra một tờ giấy từ trong lòng ngực, dùng tốc độ cực nhanh dính vào mặt Sách Đồng.

Sách Đồng đen mặt lấy xuống xem.

Lệnh Truy Nã.

Nam tử áo xám chép chép miệng: "Tiểu Trì, con bị truy nã, Hình bộ đích thân ra lệnh, bức họa đã được dán khắp Bắc Chu rồi!"

Lâm Trì đoạt lấy xem, hình trong lệnh truy nã vẽ giống như đúc, chính là hình ảnh ngày đó nàng vén tóc nhìn về phía Đỗ Nhược.

. . . . . Là Đỗ Nhược vẽ.

Nhìn xuống dòng dưới, treo giải ba ngàn lượng.

Nam tử áo xám tiếp tục cười nói: "Tên tiểu tử đó muốn tìm con đến điên rồi, nếu bây giờ con đi ra ngoài thì chỉ có một kết quả. . . . . Chính là bị hấn tóm lại, nhưng mà, ách, chẳng lẽ ta nên nói con nên bị hấn tóm lại?"

Lâm Trì nhìn bức họa chăm chăm, có vẻ không chấp nhận được: ". . . . . Tóm lại con vừa mới vượt ngục một lần, con không muốn thử thêm lần nữa đâu."

Nam tử mặc áo xám buông tay: "Vậy thì con đành chịu ủy khuất ở lại Vô Mặc Sơn trang đi, đây là nơi duy nhất Lệnh Truy Nã không có hiệu lực." Nói xong, ông tiến lại gần, "Nghe nói Mạch Khinh Trần rất thích con?"

Không đợi Lâm Trì đáp lại, Sách Đồng đã cướp lời: "Ông muốn làm gì?"

Nam tử áo xám khụ khụ hai tiếng: "Gần đây đầu ta hơi đau. . . . . Chuyện đó, ta có thể dùng thân phận nhạc phụ tới đưa sính lễ không? Dĩ nhiên! Ta tuyệt đối tin tưởng Tiểu Trì sẽ dễ dàng trốn thoát được thôi!"

Lâm Trì: ". . . . . Sư phụ, lúc trước người cũng dùng cách này bán đại sư tỷ sao?"

Sách Đồng bỏ sung: "Sau đó đại sư tỷ đánh ông gãy ba cái xương sườn, giải trừ quan hệ thầy trò."

Sắc mặt nam tử áo xám xanh lét: "Này này, các người chưa nghe nói qua mắng chửi người không nên vạch khuyết điểm sao? Hiếm khi thấy hai người kẻ xướng người họa nha!"

. . . . . Các người nghĩ lão tử bị gãy xương sườn không đau sao?

"Thôi." Nam tử áo xám than thở, sờ đầu Lâm Tri, "Dù sao con trước nên tạm thời ở lại chỗ này, đợi mọi chuyện lắng xuống sư phụ trở lại đón con."

Lâm Tri vội nói: "Nhưng mà, sư phụ, còn chuyện kia. . . . ."

Nam tử áo xám lại xoa đầu nàng: "Còn nhiều thời gian, trước gắng gượng qua truy nã rồi tính sau." Nói xong, ông quay đầu lại nói với Sách Đồng: "Chúng ta đi thôi!"

Sách Đồng không buồn động đậy dù chỉ một ngón tay.

Nam tử áo xám buồn bã: "Được rồi được rồi, các người muốn đi thì đi thôi. . . . . Chỉ có ta cô đơn một mình. . . . ."

Trong đầu ông nhanh chóng lướt qua cảnh tượng trước kia.

Trên bàn đá đặt nửa đĩa vải, ông thông thả lột một quả thả vào miệng.

Tiểu đồ đệ của ông quay sang nhìn ông không chớp mắt.

Ông lột vỏ một quả khác, rồi đưa trái vải trắng noãn tới khoe miệng tiểu đồ đệ, Tiểu đồ đệ hài lòng há to miệng, ông nhanh tay nhét quả vải vào trong miệng mình ăn hết.

Tiểu đồ đệ cắn môi, tội nghiệp tiếp tục nhìn ông.

Ông lại lột thêm một trái khác, lặp lại chiêu cũ, nhưng vừa mới đưa tới trước miệng tiểu đồ đệ, tiểu tử kia liền "Phốc. . . . ." một tiếng, nước miếng phun ra, sau đó nghiêm túc nói với ông: "Sư phụ, người mau ăn!"

. . . . . Đột nhiên có chút hoài niệm những chuyện đã xảy ra. . . . .

Chẳng lẽ ông thật sự già rồi?

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Chương 4: (Tiếp)

Nhìn theo bóng lưng nam tử mặc áo bào xám, Sách Đồng hỏi: "Tiểu thư, bây giờ làm thế nào?"

Lâm Tri quả quyết leo tường: "Trở về!"

Ngày hôm qua ăn quá nhanh, một chốc đã no, nên còn rất nhiều món ăn nàng chưa nếm tận miệng a!

Sách Đồng: ". . . . ."

Sau khi đi lòng vòng một hồi, quay đầu lại, Lâm Tri liền phát hiện mình lại lạc đường.

. . . . . Chuyện này chắc chắn không phải lỗi của nàng, ai bảo Vô Mặc sơn trang lớn như vậy làm gì!

Sách Đồng: "Tiểu thư, muốn trở về đường cũ sao?"

Lâm Tri: "Ah, người nhớ?"

Sách Đồng than nhẹ: "Đi theo ta."

Có lúc nàng thật sự cảm thấy. . . . . Có Sách Đồng thật là tốt ....

Sau mấy lần rẽ trái rồi lại rẽ phải, Sách Đồng mang nàng trở lại gian phòng lúc trước.

Lâm Trì đẩy cửa theo bản năng, đúng lúc nhìn thấy ánh sáng màu bạc chọt lóe lên qua khe cửa, nhất thời trong lòng cả kinh, chột đề thấp thân thể Sách Đồng, ý bảo hẩn trốn trước.

Hai người đã quen thuộc đến mức không cần nói cũng hiểu ý người kia nên mặc dù không rõ ràng lắm có chuyện gì xảy ra nhưng Sách Đồng vẫn lắc mình núp vào một bên.

Những năm này, sở trường của hẩn chính là thuật ẩn thân.

Cửa kêu ken két, đẩy ra, một bàn tay nhanh đến mức mắt người nhìn không rõ chọt lao tới, kéo Lâm Trì vào trong phòng.

Trong nháy mắt, cánh cửa khép lại lần nữa.

Trong phòng chỉ có ánh sáng từ ngọn đèn dầu, hắt bóng trên bàn, Mạch Kinh Trần khoác một bộ y phục nhiệm tuyết như trong tranh vẽ.

Lâm Trì bị đặt ngồi trên đùi hẩn.

Trong phòng không biết châm loại hương liệu gì, thoang thoang hương thơm hoa cỏ say lòng người, khiến người ta buồn ngủ.

Dung nhan Mạch Kinh Trần trước sau như một hoàn mỹ, tư thế ngồi cũng rất xinh đẹp, nhìn hẩn, thần trí Lâm Trì có chút hoảng hốt.

Nàng hoảng hốt nhớ về Đỗ Nhược, cũng nhớ về khoảng thời gian rất lâu trước kia, nàng mai phục ở Hình Bộ.

Bất luận sớm tối, nàng luôn nhìn thấy bóng dáng cao gầy, thẳng tắp của Đỗ Nhược, ngọc thụ chi lan, không kiêu ngạo không tự ti đi lại trên hành lang Hình bộ.

Đừng hỏi tại sao nàng chú ý đến hẩn. Ở Hình bộ, trước cả đám lão nhân trên năm mươi tuổi, thì Đỗ Nhược chắc chắn là hạc đứng trong bầy gà.

Hẩn rất anh tuấn cũng rất dịu dàng, gương mặt thuần khiết thường xuyên mỉm cười, dáng đứng thanh nhã như trong tranh thủy mặc, nói chuyện ôn nhu, lời nói nhỏ nhẹ.

Vì vậy, quan sát Đỗ Nhược trở thành thú vui mới của nàng.

Ban đầu chỉ là thỉnh thoảng liếc mắt nhìn, sau lại càng không thể rời mắt, cuối cùng biến thành thói quen mỗi ngày. Trước khi ăn cơm nhìn một lần, sau khi dùng bữa xong nhìn thêm một lần, trước lúc ngủ nhìn một lần nữa, đi tiểu đêm còn không quên tiện đường đi ngắm hẩn ngủ...

Nàng biết hẩn thích xem binh pháp, thích mặc y phục màu xanh nhạt, ghét nhất ăn rau họ nhưng nếu trong cơm canh có cũng sẽ cau mày nuốt xuống, rất ít đi xã giao, thường thường loay hoay đến quên cả ăn sáng, cho nên ban đêm viết công văn sẽ thường bị đau bao tử; trong lúc viết công văn hẩn sẽ cau mày cũng sẽ mỉm cười, bất luận là ngắm nét mặt gì hay động tác gì của hẩn cũng rất đã mắt. Nàng thậm chí còn biết hẩn có một vị hôn thê nhớ nhưng đã lâu, chỉ cần rảnh rỗi hẩn sẽ viết thư cho nàng ấy, đầu thư đều vô cùng dịu dàng gọi . . . . .

Nhìn hẩn như vậy, nàng có chút hâm mộ.

Hâm mộ cô gái nàng chưa từng nhìn thấy bao giờ, có một vị hôn phu dịu dàng như vậy, anh tuấn như vậy sẵn sóc.

Cho đến có một ngày. . . . .

"Uy? Ngươi ở đây làm gì?"

Mạch Kinh Trần gấp sách lại, ôm lấy Lâm Trì, đơn giản trả lời: "Ngủ."

Nhớ lại buổi chiều đầu tiên, Lâm Trì lập tức nổi da gà đầy dất, nhưng cảm giác khớp xương còn hơi đau đón nhắc nhở nàng, khiến nàng không dám phản kháng, đành phải kháng nghị nói: "Có thể không cởi quần áo không?"

Bước chân Mạch Kinh Trần ngừng lại một chút, nhìn nàng: "Ngươi ngủ không cởi quần áo sao?"

Lâm Trì: "Cởi thì phải cởi, nhưng mà . . . Chúng ta khác nhau nha? Hơn nữa ngươi không cần cởi sạch sẽ như vậy. . . . ."

Mạch Kinh Trần khề cau mày, có chút không hiểu: "Dù sao cũng đều phải cởi, có gì sai biệt đâu?"

Lâm Trì: "Đương nhiên là có!" Nàng nhớ lại lời đại sư tỷ: "Nam nữ thụ thụ bất thân, ngủ chung gần như vậy là không đúng!"

Mạch Kinh Trần bình tĩnh nói: "Ta từng thấy nam nữ ngủ chung."

Lâm Trì: "Đó là vợ chồng."

Mạch Kinh Trần hơn bình tĩnh: "Vậy ngươi coi chúng ta là vợ chồng tốt lắm."

Lâm Trì: ". . . . . Loại chuyện như vậy có thể coi sao! ! !"

Lần này, Mạch Khinh Trần rút cuộc khinh thường trả lời vấn đề của nàng, chỉ nói một câu: "Ta mệt rồi."

Sau đó thuận tay muốn lột y phục Lâm Trì, Lâm Trì che cái váy nhỏ đơn bạc, khóc không ra nước mắt: "Người không thể không coi y phục của ta sao?"

Mạch Khinh Trần suy nghĩ một chút: "Không được."

Lâm Trì: "Tại sao?"

Mạch Khinh Trần: "Cởi ra lúc ngủ ôm tương đối thoải mái."

Lâm Trì: ". . . . ." T_T

Lời còn chưa dứt, một bóng đen vọt tới nhanh như cắt, sát khí ngút trời.

Mạch Khinh Trần mí mắt cũng lười nâng, ngón tay thon dài cách không điểm một chút, người áo đen bị định trụ rồi.

Quay đầu, Mạch Khinh Trần hỏi Lâm Trì: "Người biết hắn?"

Lâm Trì liếc mắt nhìn mặt Sách Đồng đen giống như bánh bao hấp, đang muốn bạo phát, khóe miệng giựt giựt.

Mạch Khinh Trần: "Không biết ta liền giết hắn."

Lâm Trì vội gượng tay nói: "Ta biết ta biết!"

Mạch Khinh Trần nhếch lông mày, môi mỏng không thể nào vui mừng giật giật: "Hắn là ai?"

. . . . . Phải làm thế nào mới có thể giả thích với Mạch Khinh Trần, hành vi vừa rồi của Sách Đồng không có ý thù địch?

Các ý tưởng khác nhau bay lượn trong óc Lâm Trì, đột nhiên nàng nhớ tới lời sư phụ.

Lâm Trì: "Hắn là. . . . ."

Mạch Khinh Trần: "Hừm?"

Lâm Trì: ". . . . . Cha ta!"

Sách Đồng: ". . . . ."

Mạch Khinh Trần: ". . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 9: Chương 5

Sáng sớm ngày hôm sau.

Đại sảnh Vô Mặc sơn trang.

"Bá phụ, ngài rất. . . . ."

Về mặt Kỳ Mặc hơi quái dị: ". . . . . Trẻ tuổi."

Trầm mặc một chút, hắn bỗng nhớ tới một vấn đề khác vô cùng trọng yếu: "Không biết Lâm tiểu thư năm nay bao nhiêu tuổi?"

Lâm Trì thành thật trả lời: "Tính cả tuổi mẹ là 19, không tính là 18."

Kỳ Mặc thờ phào nhẹ nhõm: "Vậy không biết bá phụ năm nay. . . . ."

Lâm Trì: "Ách. . . . ." Nàng gãi gãi đầu, chọc chọc vào cánh tay Sách Đồng, "Cha, người bao nhiêu tuổi rồi?"

Khuôn mặt Sách Đồng vốn ngăm đen từ nhỏ, lúc này càng thêm đen xỉ, mỗi mống mắt thành một đường, tự giận mình nói: ". . . . . 36."

Kỳ Mặc nhìn khuôn mặt như chàng trai 20 tuổi của Sách Đồng, không khỏi cảm khái: "Trông bá phụ nhiều nhất chỉ có hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi."

Sách Đồng: ". . . . ."

Ta năm nay vừa mới 23!

Kỳ Mặc thấy sắc mặt Sách Đồng càng ngày càng kém, nhanh trí đổi đề tài: "Cái đó. . . . . Không biết bá phụ xưng hô thế nào? Là người phương nào?"

Sách Đồng: "Nhân sĩ giang hồ."

Kỳ Mặc gật đầu, giọng nói càng thêm nhã nhặn: "Công tử nhà ta đối với quý thiên kim vừa thấy đã yêu, không biết. . . . ."

Sách Đồng chém đĩnh chặt sắt: "Không thể nào!"

Kỳ Mặc ngăn ra, hần không ngờ sẽ bị cự tuyệt dứt khoát như thế.

Hần dừng một chút, rồi đứng lý hợp tình nói tiếp: "Lâm bá phụ, công tử nhà ta tuy không phải phú khả địch quốc, nhưng chúng tôi tuyệt đối bảo đảm Lâm tiểu thư áo com vô ưu cả đời, tuyệt không có người dám khi dễ Lâm tiểu thư, hơn nữa công tử nhà ta cũng sẽ không cưới tiểu thiếp. . . . ."

Sách Đồng lạnh lùng nói: "Nhưng hần không có cảm giác."

Toàn bộ giang hồ đều biết nhược điểm này của Mạch Khinh Trần, mặc dù điều này không thể ngăn toàn bộ giang hồ hiệp nữ điên cuồng vì dung mạo của hần. . . . . nhưng cũng không có mấy người thật tâm muốn gả cho một phu quân như vậy.

Bị đánh trúng chỗ đau, Kỳ Mặc nhất thời cứng họng.

"Chúng ta cáo từ trước."

Mang theo vẻ mặt lạnh lẽo, Sách Đồng đứng dậy, nghĩ muốn mang Lâm Trì rồi khỏi đây ngay lập tức, chỉ cần hần ở, cho dù không ở bên cạnh Mạch Khinh Trần, hần cũng sẽ không để Lâm Trì bị bắt.

Kỳ Mặc trầm ngâm một hồi, nói: "Khoan đã. . . . . Lâm bá phụ, công tử nhà ta. . . ."

Lời còn chưa dứt, đột nhiên “choang” một tiếng, một ly trà rơi xuống đất phát ra âm thanh thanh thúy .

Hai người đồng thời quay đầu, liền thấy Lâm Trì che bụng ngã ngồi trên ghế.

"Lâm tiểu thư!"

"Tiểu. . . . . Trì!"

Sách Đồng đến trước một bước, ôm lấy Lâm Trì, rồi bước nhanh ra cửa. Nhưng chân vừa mới bước ra cửa một bước, đã bị định trụ trong nháy mắt.

Một bóng dáng màu trắng nhẹ nhàng đi vào, ôm lấy Lâm Trì từ tay Sách Đồng, rồi lập tức mang nàng rồi khỏi đại sảnh.

Sách Đồng tròn mắt: ". . . . ."

Kỳ Mặc dở khóc dở cười: "Công tử. . . . . Ngài như vậy. . . . ."

Hần thật vất vả mới thuyết phục được công tử giao chuyện này cho hần xử trí, nếu công tử nhúng tay vào, khẳng định lại làm cho mọi chuyện rối tinh rối mù. . . . . Thật không nghĩ đến. . . . . Thôi, công tử muốn như thế nào liền như thế đi, dù sao đến cuối cùng cục diện rồi rắm cũng do hần thu thập. . . .

*****

Lâm Trì cũng không ngờ đúng lúc này lại bị đau bụng, mồ hôi lạnh theo trán chảy xuống.

. . . . . Nếu như nàng không nhầm, thì nhất định là quý thủy tới.

Hồi còn nhỏ, cuộc sống cơ hồ một bữa no một bữa đói, sau đó có một quãng thời gian, nàng theo sư phụ sống đầu đường xó chợ, vì vậy thân thể nàng vốn chưa từng được chăm sóc tốt, đến kỳ cũng chưa bao giờ chính xác, mỗi lần quý thủy tới đều khiến nàng đau đến mức chết đi sống lại.

Lần này vượt ngục gấp gáp, nên hoàn toàn không nhớ chuyện quý thủy tới. . . . .

Kết quả, bên tai vang lên thanh âm già nua.

"Công tử yên tâm, Lâm cô nương không có chuyện gì, đây là. . . . . con đau mỗi tháng nữ tử bình thường đều gặp phải, sai người hầu nấu nước gừng với đường đỏ cho nàng uống rồi nghỉ ngơi một đêm là ổn." Ông dùng một chút, "Có điều thân thể Lâm cô nương cần điều dưỡng thêm, nếu không chỉ sợ về sau sẽ sinh ra phiền toái, để lão hủ kê vài phương thuốc điều dưỡng."

Lát sau, đôi thành thanh âm cứng rắn mà bình thản.

"Ngươi rất khó chịu?"

Vùng bụng đau đớn, khiến ngay cả thanh âm bên tai cũng có vẻ xa xôi, mơ hồ.

Sắc mặt Lâm Trì trắng bệch, đưa tay nín áo người kia lại, đốt ngón tay trắng bệch: "Đau quá. . . . . Lạnh. . . . ."

Cô người lại, đau đến mức mi tâm nhíu lại, môi dưới cắn chặt, một tay gắt gao ôm bụng, cố gắng giảm bớt một chút khổ sở.

"Lạnh?"

Lâm Trì liều mạng gật đầu.

Nhiệt độ thân thể đang ôm nàng từ từ tăng lên, Lâm Trì không tự chủ được sát lại gần hân, trán chống vào ngực đối phương, hai mắt khép chặt.

Thân thể kia dường như không cảm giác được gì, nhiệt độ không ngừng tăng lên, cho đến lúc ngay cả Lâm Trì đều cảm thấy nóng, cũng không có dừng lại.

Cả người nàng giống như đang ngâm mình trong nước nóng, ngay cả khi có người cạy miệng nàng bón thuốc. Nàng chưa kịp phản ứng thì nước canh có vị ngọt, ấm áp đã tràn vào trong miệng, cảm giác ấm áp thoải mái lan dần đến bụng, giảm bớt một chút đau đớn.

Tựa vào trong ngực ai đó, Lâm Trì cứ như vậy ngủ say sưa.

Không biết ngủ bao lâu, khi tỉnh lại quanh thân Lâm Trì vẫn còn thấy ấm áp, đau đớn lúc trước đã hoàn toàn biến mất như chưa từng xuất hiện.

Quay đầu lại, nàng mới phát hiện ra mình đang vùi đầu trong ngực Mạch Kinh Trần, đầu còn gối lên cánh tay hân, liền giật mình vội vàng ngồi thẳng dậy.

Thấy nàng tỉnh lại, đôi mắt lạnh lạnh như nước mùa thu của Mạch Kinh Trần yên lặng nhìn nàng, rút cánh tay bị Lâm Trì gối lên, hân tựa hồ nghi hoặc một chút, rồi mới duỗi cánh tay.

Lâm Trì hơi áy náy nhìn hân: "Ngượng ngùng. . . . ."

Tay phải Mạch Kinh Trần chắc là. . . . . bị nàng gối đến tê rần rồi.

"Không có việc gì." Mạch Kinh Trần bình tĩnh nói.

Quả thật không có việc gì, bản thân hân vốn không có cảm giác, cho dù bị giết cũng sẽ không đau đớn một phân một hào.

Từ đầu đến cuối, cái duy nhất hân cảm thấy cũng chỉ có nhiệt độ cơ thể nàng mà thôi, từ lạnh lẽo đến ấm áp, nhịp đập trái tim, rõ ràng giống như có thể chạm tay vào, ngay cả nỗi khổ sở của nàng, dường như cũng truyền qua tứ chi. . . . . Chân thật như thế.

Lâm Trì vừa định đứng dậy, mặt liền biến sắc.

Nàng cứng ngắc ngồi xuống, quay đầu nhìn hân: "Cái đó. . . . .Ngươi có vải băng sạch không? Hoặc là. . . . . Ngươi có thể gọi, ách, Lăng Họa tới đây không?"

Mạch Kinh Trần không nói gì chỉ gật đầu một cái, liền đứng lên.

"A, đợi chút, ngươi đừng đứng lên!"

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 10: Chương 5: (Tiếp Theo)

Lâm Trì cảm thấy không đúng, muốn ngăn cản hân đứng dậy nhưng không kịp nữa. Mạch Kinh Trần đứng lên, vạt áo trắng như tuyết rũ xuống làm lộ ra vết máu loang lổ.

Tầm mắt hai người cùng lúc dừng lại ở vết máu đỏ sẫm trên vạt áo Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần liếc mắt nhìn, chân mày hơi nhíu.

Lâm Trì cứng ngắc, có cảm giác khí huyết liên tục tràn lan từ cổ, một chốc đã che phủ toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng.

. . . . . Thật muốn giả chết, thật muốn tìm cái động đất chui vào!

Không khí trong phòng rơi vào trầm mặc.

Hồi lâu sau, vẫn là Mạch Khinh Trần phá vỡ hoàn cảnh xấu hổ này. "Ngươi chảy máu."

Mặt Lâm Trì đỏ bừng như bị thiêu cháy, cất tiếng như ruồi muỗi, cứng ngắc đáp: "Ta biết. . . . ."

Mạch Khinh Trần: "Ngươi phải cầm máu."

Lâm Trì tiếp tục cứng ngắc: "Ta biết. . . . ."

Mạch Khinh Trần: "Có đau không?"

Lâm Trì vẫn cứng ngắc: "Không đau."

Mạch Khinh Trần bình tĩnh nhìn phản ứng mặt tự nhiên của nàng. "Không cần mạnh miệng."

Lâm Trì: "Ta không có!"

Mạch Khinh Trần không để ý đến nàng, nghiêng người, lấy ra một chiếc bình lam ngọc thủ công tinh xảo từ trong ngăn kéo.

Lâm Trì khó hiểu nhìn hấn: "Ngươi muốn làm gì?"

Mạch Khinh Trần nói: "Bôi thuốc."

Lâm Trì không tự chủ lùi về phía sau: "Ngươi. . . . . muốn bôi thuốc chỗ nào?"

Mạch Khinh Trần câu khéo môi, đường cong hơi hột gần như không thể nhận ra: "Chỗ nào chảy máu thì bôi thuốc chỗ đó."

Lâm Trì xoay người bỏ chạy.

Mạch Khinh Trần kéo chân nàng, sau động tác vô cùng đơn giản, cả tay lẫn chân Lâm Trì đều bị hấn hạ gục. . . . . Nhân tiện còn lộ ra vết máu phía sau.

Hấn không phải nghiêm túc chứ?!

Sự thật chứng minh. . . . . Mạch Khinh Trần cực kỳ nghiêm túc.

Đè Lâm Trì lên giường, Mạch Khinh Trần dễ dàng kéo xuống hơn phân nửa vạt áo, Lâm Trì vùng vẫy: "Ta không cần cầm máu, năng lực hồi phục của ta rất mạnh, một lát sẽ tự khỏi!"

Lời còn chưa nói hết, tay Mạch Khinh Trần đã ngừng lại.

Lâm Trì kinh hi quay đầu lại.

Ngón tay lạnh lẽo xẹt một đường trên lưng nàng, đôi mắt Mạch Khinh Trần buông xuống: "Đây là vết thương?"

"Ừ."

Lâm Trì thờ phào nhẹ nhõm, lưng nàng đúng là từng bị thương, nhưng mà đã quá lâu rồi, lâu đến nỗi ngay cả chính nàng cũng không nhớ rõ.

Vết thương đã sớm khép lại, vết sẹo để lại cũng nhạt dần, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không nhận ra nơi đó từng chịu một vết thương trí mạng, chỉ có lúc chạm vào mới cảm thấy hơi phập phồng.

"Ai thương tổn ngươi?"

Lâm Trì nằm lý trên giường, tay nâng cằm, âm thanh có chút trầm thấp: "Ta không nhớ rõ, lúc ấy ta mới chỉ khoảng bảy tám tuổi thôi."

Nàng thật sự không nhớ rõ.

Chỉ nhớ hình như là vào một đêm hè, khi nàng đang mơ mơ màng màng ngủ, bên ngoài đột nhiên ồn ào, mẫu thân xông vào phòng, ôm nàng giấu vào trong tủ quần áo, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết khiến nàng hoàn toàn tỉnh táo lại, nàng ôm đầu gối, ngồi co ro, không dám gây ra một cử động nhỏ

nào. Không biết qua bao lâu, có người đột nhiên mở tủ quần áo ra, lưỡi dao nhắm vào đầu nàng chém xuống, nàng vừa định hét lên, thì trông thấy máu thân máu me khắp người ôm lấy đôi phương, khiến một đao kia lệch hướng, không đâm trúng chỗ hiểm, nhưng để lại một vết chém dài trên lưng nàng. Đối phương cho rằng nàng sẽ chết, nên không thèm để ý bước đi.

Đội nàng có hơi sức bò ra khỏi tủ quần áo, máu thân đã không còn thở nữa.

Gần như toàn bộ người trong phủ đã chết sạch.

Sau đó, nàng thường nằm mơ thấy một màn kia, rồi thức tỉnh lúc nửa đêm.

Thời gian trôi qua, dù đau khổ đến mấy cũng sẽ trở nên nhạt nhòa, hơn nữa hiện tại nàng có sư phụ, có đại sư tỷ, có Sách Đồng, thậm chí còn có một Đỗ Nhược nàng thăm mếu, hôm nay, nàng đã có thể bình tĩnh hồi tưởng lại chuyện quá khứ.

Đội chút, thật mát!

Lâm Trì quay đầu nhìn lại, ngón tay thon dài của Mạch Kinh Trần đang bôi dược cao trên lưng nàng.

Nàng vô lực nói: ". . . . . Nơi đó đã sớm phục hồi rồi, không cần thoa thuốc nữa!"

Mạch Kinh Trần: "Không thoải mái."

Lâm Trì: "Hả?"

Mạch Kinh Trần: "Vuốt không thoải mái."

Lâm Trì: ". . . . . Ta cũng đâu có cho người động vào!"

Đôi mắt Mạch Kinh Trần sâu thẳm, vừa cố chấp lại có chút tính trẻ con nói: "Không, người có."

Lâm Trì: ". . . . ."

Thần thánh ơi, cuối cùng ta cũng có loại cảm giác không thể thông ngôn với hân?

Tỉ mỉ vẽ loạn dược cao lên vết thương, Mạch Kinh Trần đột nhiên hỏi: "Mỗi tháng người đều đau như vậy sau?"

Ngắn người một lát, Lâm Trì mới hiểu được hân đang hỏi nàng chuyện quý thúy, nên gật đầu một cái.

Mạch Kinh Trần bình thản tuyên bố: "Về sau khi phát tác thì đến đây."

Dáng vẻ hân lúc nói câu này như chuyện đương nhiên, theo lẽ thường phải như thế.

Mặt Lâm Trì lại bắt đầu hồng, nàng vẫn còn nhớ rõ cảm giác thư thái khi vùi mình trong ngực Mạch Kinh Trần, vô cùng ấm áp vô cùng thoải mái.

"Cám ơn nhiều, nhưng mà. . . . . Tại sao?"

Mạch Kinh Trần ngừng một chút, làm như suy tư một hồi, rồi mới nghiêm túc trả lời: "Bởi vì ta thích nhìn dáng vẻ khi đau của người."

Lâm Trì: ". . . . ."

Người có thể đừng đột nhiên trở nên biến thái như vậy được không. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Chương 5 (Tiếp)

Đại phu nói thân thể Lâm Trì cần được điều dưỡng tốt. Liên quan đến sức khỏe Lâm Trì, dù khuôn mặt Sách Đồng có đen xì tỏ ý không tình nguyện, cũng sẽ không thể qua loa.

Huống chi, để Lăng Họa chăm sóc Lâm Trì, sẽ tốt hơn so với hân, một nam tử tới chăm sóc nàng.

Thân thể Lâm Trì từng tập võ nên chưa đầy hai ngày đã khôi phục không sai, vui vẻ trở lại. Ngược lại, gương mặt Lăng Họa trở nên ưu sầu, hay dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng khiến Lâm Trì có cảm giác quái dị khó nói.

Sách Đồng nói đúng. . . . .

Nơi này không nên ở lâu, vẫn nên rời đi sớm một chút . . . . .

Nàng đang suy nghĩ thì trong son trang bỗng vang lên thanh âm chấn động trời đất.

"Ha ha ha ha, bản đại gia chu du vô lâm về rồi đây, các vị có nhớ ta không?"

Lâm Trì kinh ngạc hướng ngoài cửa nhìn một chút, chỉ thấy một nam tử mặc cẩm y bảo màu vàng, cực kỳ bảnh bao, đang đứng trước cửa lớn chỉ huy những người khác chuyển đồ vào trang.

Đúng lúc thấy Kỳ Mặc, Lâm Trì kéo hắn tò mò hỏi: "Ai vậy?"

Khỏe miệng Kỳ Mặc khề nhếch: "Là cận thân thị vệ của Công tử, Lăng Thư."

Lăng Thư lúc này cũng trông thấy Kỳ Mặc, dường như vô cùng vui vẻ, tiến lên vỗ vai hắn: "Ha ha, tiểu Mặc tử, đại gia ta không ở, có phải ngươi rất tịch mịch không?!"

Kỳ Mặc tao nhã xoay vai: "Cảm tạ quan tâm, ta rất khỏe."

Lăng Thư: "Việc gì phải câu nệ như vậy, ta còn đặc biệt mang đồ tốt về cho ngươi đây! Đây chính là bản đồ bảo tàng đấy!" Nói xong, hắn nhét một quyển tập cho Kỳ Mặc, rồi quay đầu nhìn về phía Lâm Trì, Lăng Thư đang định mở miệng, thì đột nhiên mắt từ từ trợn to.

"Mỹ nhân, ta họ Lăng tên một chữ Thư, nhân sĩ vùng Thông Châu, có thể hay không mạo muội. . . . ."

Kỳ Mặc ôn hòa chen vào: "Không thể."

Lăng Thư nhìn Kỳ Mặc lại nhìn Lâm Trì, "Thiết" một tiếng nói: "Thôi, nếu là ngươi ta tạm thời không xuống tay. Chỉ là. . . . .", hắn hướng về phía Lâm Trì chớp chớp mắt, thâm tình nói, "Mỹ nhân, tên Kỳ Mặc này vốn bảo thủ, một chút ý tứ cũng không có, nếu nàng đổi ý, bản đại gia luôn nguyện ý chờ!"

Lâm Trì: ". . . . ."

Kỳ Mặc: ". . . . ."

Lăng Thư: "Bản đại gia đi trước dâng đồ tốt cho công tử, ha ha ha ha ha ~"

Nói xong hắn liền bước vào.

Kỳ Mặc vỗ trán, khẽ thở dài một tiếng, chưa chờ hắn than hết, đột nhiên thấy Lâm Trì tò mò rút quyển sách nhỏ trong ngực hắn ra, mở ra xem. . . . .

Gió nhấc lên một góc nhỏ, lộ ra hai chữ "Xuân cung". . . . .

Kỳ Mặc đỏ mặt, muốn đoạt lại cuốn sách trong tay Lâm Trì.

Lâm Trì lắc mình, lật xem thêm hai trang, rồi trả lại cho Kỳ Mặc, thành thật nói: "Vẽ rất khó coi."

Kỳ Mặc sững sốt: "Ngươi xem qua rồi sao?"

Lâm Trì sững sờ, phát hiện ra mình vừa lỡ lời, liền nháy mắt hai cái, dứt khoát giả bộ ngu không trả lời hắn.

Không trả lời là bởi vì nàng không thể nói nơi nàng thấy những thứ đồ này.

Thanh lâu.

Sau khi nhà tan cửa nát, một mình nàng mang theo bạc chạy ra ngoài, lại sơ sẩy bị người trộm mất tiền tiền, bán vào thanh lâu.

May mắn khi đó nàng còn nhỏ, hơn nữa trên người còn có vết sẹo kinh người kia, nên chỉ làm thị nữ hầu hạ tiểu thư.

Ở nơi này, ngoại trừ xuân cung đồ, nàng còn gặp rất nhiều nữ tử bất hạnh, cùng nhiều nam nhân khiến nàng ghê tởm.

Cũng vì vậy, nàng mới cảm thấy người luôn giữ mình trong sạch như Đỗ Nhược thật đáng quý.

Đỗ Nhược, Đỗ Nhược. . . . .

Nghĩ đến cái tên này, Lâm Trì lại có chút uể oải.

Bị chính người mình yêu truy nã cả nước, mới nghĩ thôi đã thấy tiền đồ u ám, nàng cũng chỉ trộm chút đồ trong cung thôi mà, hơn nữa còn không thành

công. . . . .

Cớ sao nhất định phải tóm nàng nhốt vào trong thiên lao!

Nhằm chán đi tới đi lui, lại bắt gặp một bóng người màu vàng, chỉ là lần này ánh mắt Lăng Thu nhìn về phía nàng phức tạp hơn so với lúc trước.

Lâm Trì không hiểu: "Làm sao. . . . ."

Lăng Thu đột nhiên phịch một tiếng, bổ nhào vào bên chân của nàng: "Thiếu phu nhân!"

Lâm Trì: ". . . . ."

Một màn này, vì sao có cảm giác như đã từng quen biết. . . . .

Lăng Thu ngẩng đầu: "Mới vừa rồi, tiểu nhân to gan lớn mật, dám can đảm đùa giỡn thiếu phu nhân, thật sự là tội không thể tha thứ! Tiểu nhân xin được lấy cái chết tạ tội! Ngài giết ta đi!" Nói xong, hai tay hắn dâng lên đại đao đeo bên hông, nhắm mắt cúi đầu, một bộ dáng sẵn sàng hy sinh.

Lâm Trì mờ mịt vô đầu: ". . . . . Cái đó, ta không biết dùng đao."

Lăng Thu nịnh hót: "Vậy ngài dùng binh khí gì?"

Lâm Trì: "Dùng tay."

Lăng Thu lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm: "Vậy ngài lấy tay đánh chết ta đi!" . Nói xong hắn còn không quên chỉ vào cổ chính mình, "Đánh vào đây!"

Lâm Trì: ". . . . . Người thật sự muốn ta đánh à?"

Lăng Thu vì đại nghĩa diệt thân: "Nhất định! Đại gia, không, tiểu nhân vô cùng áy náy!"

Lâm Trì tiện tay bỏ vào cột trụ trên hành lang, chỉ nghe hai tiếng gãy thanh thúy, một khe hở xuất hiện từ vị trí nàng bỏ kéo dài một đường tới tận nền hành lang. . . . .

Lăng Thu nuốt nuốt nước miếng. . . . .

"Cái đó. . . . ."

. . . . . Hắn đi cầu xin tha thứ, không phải đến tìm chết à!

Này này, chẳng lẽ muốn đùa thành thật!

Liếc thấy bóng dáng màu ngân bạch cách đó không xa, Lăng Thu vội vã bước qua: "Công tử. . . . ."

Mạch Kinh Trần thoáng thả bước tới từ đầu hành lang bên kia, y bào vung nhẹ như mây bay, mái tóc dài màu bạc rũ xuống sau lưng tựa như dải ngân hà, sắc mặt lạnh lạnh, bờ môi không biết là đang nở nụ cười hay là cong lên theo thói quen, khiến người khác cảm thấy xa không thể với tới lại luôn không nhận được muốn tới gần.

Dù thế nào, hắn luôn giống như đang bước ra từ một thế giới khác, quanh thân không nhiễm chút bụi trần.

Lăng Thu vội dừng bước, vừa đứng cách Mạch Kinh Trần hai bước chân, khiến ngay cả Lâm Trì cũng nhận ra hành động của Lăng Thu hiển nhiên rất nhuần nhuyễn.

. . . . . Ngay cả người thân cận mà cũng không thể chạm vào sao?

Mạch Kinh Trần tựa như đã thành thói quen, chỉ nhìn lướt qua Lăng Thu, liền làm như không thấy đi đến trước mặt Lâm Trì.

Hắn rất cao, Lâm Trì tự thấy so với các nữ tử khác, nàng vốn không hề lùn, nhưng Mạch Kinh Trần còn cao hơn nàng một cái đầu. Hắn vừa tới gần, trong nháy mắt, qhoi thờ lạnh nhạt bao phủ quanh Lâm Trì, khiến nàng có cảm giác tiến vào địa phận của Mạch Kinh Trần, toàn thân cũng không nhận được đề phòng.

Mạch Kinh Trần mở miệng: "Đến giờ ăn trưa."

Lâm Trì hoàn toàn mê mang: "À?"

Mạch Kinh Trần: "Đút ta."

Lâm Trì: ". . . . .". Xoay người chạy trốn.

Nhưng chưa chạy được một bước, cổ nàng đã bị tóm, cả người bị xách lên, trở về vòng ôm trước ngực Mạch Kinh Trần.

Nàng khẳng định nàng đánh không lại Mạch Khinh Trần, vận khí không tốt nói không chừng còn bị hấn vận khớp xương. . . . .

Lâm Trì cúi gầm xuống, hạ thấp giọng: ". . . . . Đút cho người ăn có thể, nhưng người không được hôn ta!"

Mạch Khinh Trần: "Hôn người?"

Lâm Trì: "Chính là miệng đụng miệng."

Mạch Khinh Trần suy nghĩ một chút, hình như có chút giấy giữa, hồi lâu mới đáp: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Chương 6

Chỉ cần không hôn nàng, uy Mạch Khinh Trần ăn cơm đối với Lâm Trì mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Vì phải miêu tả hương vị món ăn cho hấn, nên nàng phải nếm trước tất cả các món ăn một lần. Tuy nói Mạch Khinh Trần không có vị giác, ăn gì cũng như nhau nhưng bàn cơm không vì vậy mà trở nên đơn sơ. Trên bàn luôn bày những món ăn xa xỉ mà Lâm Trì chỉ mới nghe người khác nói qua, còn đối với Mạch Khinh Trần thì chỉ là một câu nói thuận miệng.

Hơn nữa, ngoại trừ việc khi không hay thích động tay động chân với nàng, khiến người khác nhức đầu ra, Mạch Khinh Trần đối xử với nàng cơ hồ là nói gì nghe nấy.

Mấy ngày trôi qua, khuôn mặt Lâm Trì rõ ràng mượt mà hấn lên.

Chính nàng cũng thấy rất hài lòng, sự phụ luôn ghét bỏ nàng quá gầy, chính người cũng không nghĩ xem sống đầu đường xó chợ qua ngày làm sao có thể mập lên được!

Mặc dù Mạch Khinh Trần không có cảm giác, nhưng so với trước kia, rõ ràng hấn càng ngày càng thích ôm Lâm Trì. . . . .

Ngày nào đó, Lâm Trì hỏi hấn, Mạch Khinh Trần trả lời rất đơn giản còn rất thật sự: "Trước có chút gầy, hiện tại ôm thoải mái hơn."

Đối với việc này, Lăng Họa và Kỳ Mặc tỏ ra vô cùng vui mừng, nhất là Lăng Họa, nàng vận khăn tay, kích động đến mức lệ nóng quanh tròng.

Về phần Lăng Thư, ách, phản ứng của hấn về cơ bản không ai quan tâm. . . . .

Trong số những người ở đây, người duy nhất không vừa lòng chính là Sách Đồng, nhưng mấy ngày nay chỉ cần hấn vừa nghĩ muốn đến gần Lâm Trì, đều sẽ bị Lăng Họa, Kỳ Mặc hoặc Lăng Thư kéo ra xa.

Bản thân người trong cuộc như Lâm Trì không chỉ không chống cự ngược lại còn hết sức hưởng thụ, thậm chí luôn thiếu hứng thú với đề xuất li khai của Sách Đồng, khiến Sách Đồng mặc dù vô cùng đau đớn nhưng không tìm được biện pháp vẹn toàn nào để khuyên Lâm Trì rời khỏi.

Nhưng nếu không rời khỏi đây. . . . .

Lâm Trì bị nuôi nhốt giống như heo con mất. . . . .

Nghĩ đến đây, Sách Đồng nhất thời lâm vào một vùng cảm xúc u ám. . . . .

Người có cảm giác này hiển nhiên không chỉ có một mình Sách Đồng.

Mỗi lần nhìn Lâm Trì vui đầu vào bàn cơm ăn không ngừng, Mạch Khinh Trần cũng sẽ mơ hồ có mấy phần cảm giác như thế. . . . .

Nhưng cách nghĩ của hấn tất nhiên không giống Sách Đồng.

Nhìn thấy Lâm Trì hài lòng vuốt bụng, toàn thân tản ra một loại hơi thở hạnh phúc tự nhiên, hấn cảm thấy có chút kỳ quái. Với Mạch Khinh Trần mà nói, ăn này nọ cũng chỉ là vì duy trì sự sống mà thôi, tại sao Lâm Trì khi được ăn ngon lại hạnh phúc như thế. . . . .

Giống như là chỉ cần được ăn ngon, mọi chuyện khác đều trở nên không quan trọng. . . . .

Hấn không hiểu, vì vậy hấn hỏi.

Lâm Trì liếm nước sốt dính trên bát, nghiêng đầu hỏi hần: "Ngươi không có sở thích gì đặc biệt hay việc gì đó đặc biệt muốn làm sao?"

Mạch Khinh Trần nhàn nhạt liếc nàng một cái: "Không có."

Lâm Trì: "Vậy ngươi không thích cái gì?"

Mạch Khinh Trần: "Không có."

Lâm Trì chưa từ bỏ ý định: "Vậy chuyện ngươi quan tâm?"

Mạch Khinh Trần trả lời không có nửa điểm phập phồng: "Không có."

Lâm Trì: "Vậy ngươi. . . . . không cảm thấy nhàm chán sao?"

Mạch Khinh Trần nói: "Nhàm chán là cái gì?"

Kỳ thực, Lâm Trì có thể dự đoán được câu trả lời của hần, nhưng vẫn không nhịn được mềm lòng.

Nàng ăn ngon, ngay từ nhỏ đã thích được ăn ngon.

Chớp mắt hai cái, Lâm Trì không khỏi hồi tưởng lại khi nàng còn bé. Khi đó mẫu thân vẫn còn sống, nàng vẫn là một tiểu cô nương không rành sự đời. Mẫu thân nàng rất khéo tay, biết làm rất nhiều đồ ăn và điểm tâm ngon lạ thường, chỉ tiếc sức khỏe mẫu thân luôn không tốt nên rất ít xuống bếp, mười lần xuống bếp thì chín lần là vì nàng tham ăn. Mỗi lần nhìn nàng ăn ngon, đáng vẻ thỏa mãn, mẫu thân luôn vui vẻ vuốt tóc nàng. . . . .

Mạch Khinh Trần: "Ta không có mẫu thân."

Lâm Trì hoàn toàn không tin: "Hoàng hậu nương nương rõ ràng sống rất tốt mà!"

Mạch Khinh Trần: "Nàng không phải là mẫu thân của ta."

Hần nói thật bình tĩnh, không có tức giận, không có không cam lòng, giống như đang tự thuật một câu chuyện không có cảm tình.

Lần đầu tiên Lâm Trì cảm thấy tức giận, nàng nhủ mảy: "Rõ ràng là có! Tại sao lại nói nàng không phải mẫu thân ngươi!"

Nhiều lúc nàng ngốc nghếch nghĩ rằng nếu mẫu thân nàng sống lại thì tốt biết mấy, nhưng Mạch Khinh Trần có mẫu thân, cư nhiên lại không chịu nhận nàng!

Mạch Khinh Trần dường như không hiểu tại sao Lâm Trì tức giận, nhưng vẫn bình tĩnh nói: "Ta là yêu nghiệt, khuynh quốc yêu nghiệt, là điềm xấu. Cho nên bọn họ không phải phụ mẫu ta."

Hần nói vô cùng bình tĩnh như thể đang nói chuyện của người khác.

Lâm Trì nhụt chí cúi đầu.

Trong khoảng thời gian này, nàng căn bản đã hiểu, giữa nàng cùng Mạch Khinh Trần thật sự không thể trao đổi theo cách thông thường.

Mạch Khinh Trần sờ sờ đầu nàng, như đang an ủi.

Lâm Trì lại càng nhụt chí hơn. . . . .

Giữa lúc đôi bên rơi vào trầm mặc, Kỳ Mặc đẩy cửa đi vào, sắc mặt có chút cổ quái: "Công tử, bên ngoài có người muốn gặp ngươi."

Mạch Khinh Trần: "Người nào?"

Kỳ Mặc: "Thị Lang bộ Hình Đỗ Nhược, hần nói là tới truy bắt phạm nhân."

Mạch Khinh Trần: "Không thấy."

Kỳ Mặc: "Nhưng hần đã xông vào. . . . ."

Hần chưa nói dứt lời, Lâm Trì đã thoát khỏi ngực Mạch Khinh Trần, nhảy ra ngoài, tìm được cửa sổ, muốn phi thân ra ngoài.

Mạch Khinh Trần dời mũi chân, kéo cánh tay Lâm Trì lại.

Lâm Trì: "Cái đó. . . . . Ta muốn đi đại tiện!"

Mạch Khinh Trần: "Nhà vệ sinh ở sát vách."

Kỳ Mặc thấy vậy, do dự một chút, rồi tiếp tục nói: ". . . . . bị Lăng Thư cản lại . . . ."

Lâm Trì bình tĩnh bò từ trên cửa sổ xuống, mặt ứng đo: "Khụ khụ khụ, ta lại không muốn đi. . . . ."

Tròng mắt Mạch Khinh Trần yên tĩnh như mặt nước, nhàn nhạt trông lại, không chỉ không có chút nhiệt độ, ngay cả đường cong trên khuôn mặt cũng thiếu.

Kỳ Mặc: "Cái đó. . . . . Lăng Thư ra tay hơi nặng, Đỗ thị lang bị đánh học máu. . . . ."

Lâm Trì bỗng nhiên quay đầu lại: "Học máu?"

Kỳ Mặc ngẩn ra, gật đầu.

Sắc mặt Lâm Trì thoát cái trở nên khó coi, chỉ trong nháy mắt, thân hình nàng vừa động, nhân lúc Kỳ Mặc và Mạch Khinh Trần chưa phản ứng kịp, quay đầu lao ra cửa!

Mạch Khinh Trần nhìn về phía Kỳ Mặc.

Kỳ Mặc bị hấn như vậy đâm ra hơi lúng túng: "Ách, thuộc hạ nói sai cái gì sao?"

Ánh mắt Mạch Khinh Trần trở nên lạnh lẽo, quay đầu bước ra ngoài: ". . . . ."

Kỳ Mặc: ". . . . ."

T_T công tử, thuộc hạ sai lầm rồi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Chương 6: (Tiếp)

Cửa lớn sơn trang gần ngay trước mắt, Lâm Trì lại không dám tiến lên, tung người nhảy lên cây cao, nhìn xuống phía dưới.

Đỗ Nhược ngọc thụ lâm phong, một tay cầm chắc quạt sắt dùng làm binh khí, dải lụa màu xanh ngọc tung bay sau đầu, càng làm nổi bật dung nhan như ngọc, xa xa nhìn lại liền thấy vui tai vui mắt, chỉ là lúc này bên môi hấn mơ hồ có vết máu, giống như bức tranh thủy mặc thêm một nét bút chu sa, nhìn rất ghê người.

Lăng Thư cột nải cách hấn một bước ngắn, cà lơ phát phơ vút đại đao trong tay.

"Họ Đỗ, người vẫn là sớm trở về đi thôi, bản đại gia dùng chuỗi đao cũng có thể đánh bay người!"

Đỗ Nhược lau vết máu bên môi, chăm chú nhìn Lăng Thư: "Để cho ta vào lục soát sơn trang, nếu không có người ta muốn tìm, ta tự nhiên sẽ rời đi."

Lăng Thư không nhịn được cao giọng: "Ta nói người nghe không hiểu tiếng người sao? Vô Mặc sơn trang là nơi người có thể lục soát hay sao?" Đao trên tay nhẹ nhàng xoay một vòng, một bên khoe miệng nhếch lên, Lăng Thư nở nụ cười phách lối, "Vậy bản đại gia không thể làm gì khác hơn là gắng gượng đánh cho người có đến mà không có về!"

Lăng Thư luôn cảm thấy vô cùng hứng thú với việc đánh cho "tiểu bạch kiếm" hoa rơi nước chảy, theo ý hấn, toàn bộ giang hồ, nam nhân nào đẹp mắt hơn hấn đều nên chết hết đi. . . . . Ách, dĩ nhiên là trừ công tử cực kỳ vĩ đại của hấn ra!

Ngắm lại, hấn liền nhặt đao lên, nhanh chóng xoay người, dùng lực đạo như vạn quân ép sát tới!

Đỗ Nhược nhanh chóng lui lại, vung quạt sắt lên ngăn cản, phía sau hấn đứng không ít quan sai, nhưng lúc này ai cũng sợ hãi không dám tiến lên.

. . . . . Cho dù không thể thừa kế ngôi vị hoàng đế, nhưng trên danh nghĩa, Mạch Khinh Trần vẫn là Hoàng Thái Tử.

Đổi lại là người tình mắt, có ai dám náo loạn Đông cung bắt người không?

Chúng quan sai: Đỗ đại nhân, ngài cố gắng cố gắng lên, chúng ta ủng hộ tinh thần cho ngài. . . . .

Bị đao của Lăng Thư ép lùi lại mười mấy bước, lưng Đỗ Nhược đụng thẳng vào một cây khô.

Tim Lâm Trì khẽ nhảy lên.

. . . . . Không đúng, võ công của Đỗ Nhượng mặc dù không thể coi là tuyệt thế, nhưng là tuyệt đối không đến mức kém như vậy!

Bên kia, Lăng Thư đang ở thế thượng phong, bất luận là lực lượng hay là khí thế đều áp chế Đỗ Nhượng, trông mắt Lăng Thư xoay chuyển, linh hoạt chuyển đảo, sống đảo xoay tròn, mạnh mẽ đánh vào trước ngực Đỗ Nhượng.

Đỗ Nhượng rên lên một tiếng, đau đến mức mắt bỗng nhắm chặt.

. . . . . Đánh tiểu bạch kiếm quả nhiên vô cùng sáng khoái!

Đánh thêm vài cú tốt lắm!

Lăng Thư vừa muốn ra tay, bỗng nhiên ngăn ra.

"Thiếu phu nhân, sao người ra đây? Người biết tên tiểu bạch kiếm này sao?"

Lâm Trì căn bản không thèm liếc mắt nhìn hắn, nàng cẩn thận nâng Đỗ Nhượng dậy, nấp máy môi, rồi mới nhỏ giọng hỏi: "Người bị thương?"

Máu đỏ không ngừng tràn ra khóe môi, đôi mắt đang nhắm chặt của Đỗ Nhượng khẽ mở ra một khe nhỏ, bình tĩnh nhìn về phía nàng: "Người quả nhiên ở đây."

Ngày đó, hắn điều tra tất cả xe ngựa dừng ở khu vực quanh Thiên lao, loại bỏ những đối tượng không có khả năng, chỉ còn lại một chỗ này.

Lâm Trì trầm mặc một chút: "Ta đi ngay đây."

"Xin lỗi." Đỗ Nhượng đột nhiên nắm lấy cổ tay Lâm Trì, "Ta không thể để cho người rời đi."

Lâm Trì: "Buông ta ra!"

Đỗ Nhượng lạnh nhạt nói: "Không thả."

Lâm Trì mỉa mai: "Cái người này, sao người đáng ghét như vậy! Ta cũng không dính vào mười tội không thể tha thứ (*), người nhất định bắt ta vào thiên lao làm gì? Lúc người ngã bệnh, ta còn chăm sóc người a, mặc dù ta không chủ động cầu người báo đáp ân tình, nhưng người cũng không thể lấy oán trả ơn như vậy!"

Ngủ gật, bị nhốt trong Thiên Lao còn tốt hơn sống trong Vô Mặc sơn trang, người khác không biết, nhưng Đỗ Nhượng rất rõ ràng hàng năm nơi này có bao nhiêu người mất tích.

Trên dưới toàn bộ sơn trang, không có một người được coi là người bình thường, cốt tình đều là nhân vật siêu phàm, triều đình cũng coi nơi này là củ khoai lang phỏng tay, bất luận là vụ án gì, chỉ cần tra đến nơi này đều coi như là án chết. . . . .

Đỗ Nhượng cũng lười giải thích những chuyện này cho Lâm Trì, hơn nữa hắn cũng không còn hơi sức để mà giải thích. . . . .

Đau đớn khiến Đỗ Nhượng lại một lần nữa nhắm mắt lại, còn cảm thấy ngón tay của mình đang bị cạy ra.

Môi Đỗ Nhượng bật ra một nụ cười khổ: "Ta sẽ không buông ra."

Bỗng một thanh âm lạnh nhạt nhưng thanh nhã dễ nghe vang lên: "Không buông ra thì chặt đi."

Một thanh âm khác dường như rất là vui vẻ, nịnh nọt nói: "Công tử, người cần đao sao?"

Đỗ Nhượng chợt mở mắt.

Liên trông thấy gương mặt được ông trời ưu ái, tụ hội tất cả mọi nét đẹp trong nhân gian gần trong gang tấc, không cần phải nghĩ cũng biết là người nào.

Mạch Kinh Trần.

Trong thiên hạ, không có người thứ hai có thể phách lối đến trình độ này.

Nhận lấy đao trong tay Lăng Thư, Mạch Kinh Trần không chút suy nghĩ liền vung đao về phía cổ tay Đỗ Nhượng cổ tay —— không mang một chút xú ý từ đùa giỡn nào.

Thời điểm Đỗ Nhượng ý thức được cần phải buông tay thì đã không còn kịp nữa!

Thân thể chợt bị văng mạnh ra ngoài, Đỗ Nhượng ngã trên mặt đất, tay chống lên thân cây, phế phủ đều đau, hắn nỗ lực ngẩng đầu nhìn lại, về mặt chấn động.

Đao dừng ở trước người Lâm Tri, cự ly gần đến mức có thể cảm thấy lưỡi đao cắt qua vạt áo nàng, nhưng kiên định không tiến thêm một bước.

Không gian dường như yên tĩnh lại.

Lăng Thụ há miệng thở dốc, khóe mắt giật giật.

Thiếu phu nhân liếc mình cán đao của công tử vì nam nhân khác, loại chuyện này. . . . .

Sau lưng bọn họ, dù là quan sai Đỗ Nhượng mang tới hay là người trong Vô Mặc sơn trang đều lộ ra vẻ mặt khó có thể hình dung.

Ngược lại, người trong cuộc Lâm Tri hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi không khí kỳ quái lúc này chút nào. Nàng khẽ mím môi, chớp mắt nhìn Mạch Khinh Trần: "Người có thể không giết hấn không?"

Quần chúng: . . . . . Lá gan của cô nương này quá lớn!

Mạch Khinh Trần giữ nguyên tư thế cầm đao, khuôn mặt không chút thay đổi, chỉ lạnh nhạt mở miệng: "Tại sao?"

Lâm Tri: "Ách. . . . ." Đỗ Nhượng đang ở bên cạnh, bây giờ nếu nàng nói nàng thích hấn thì sẽ rất ngượng ngùng, "Cái đó, hấn rất quan trọng, ta không muốn hấn chết, nếu hấn chết ta sẽ. . . . . Ách, khổ sở. . . . ."

Quần chúng: . . . . . nói thô lỗ liên thô lỗ, ngại tình huống chưa đủ kích thích sao?

Không ngờ, Mạch Khinh Trần không có nổi giận, chỉ tiện tay vút đao sang một bên, rồi khom lưng ôm lấy Lâm Tri: "Được."

Quần chúng: . . . . . Ôi chào!

Đỗ Nhượng bị trọng thương, dùng tay ấn ngực, đang muốn nói thêm điều gì, liền bị Lăng Thụ dùng sống đao nhẹ nhàng đâm một cái, liền té xỉu.

Dùng một tay nhấc cổ áo Đỗ Nhượng lên, Lăng Thụ chần chừ hỏi: "Công tử, vậy người này. . . . ." Muốn đưa vào trong trang chữa trị sao?

Mạch Khinh Trần: "Ném ra ngoài."

Lăng Thụ: "A?"

Mạch Khinh Trần chuyển mắt, thần nhiên liếc nhìn hấn một cái.

Toàn thân Lăng Thụ rung mình một cái, liền không chút nghĩ ngợi thuận tay vút Đỗ Nhượng ra ngoài.

Đỗ Nhượng đang trong hôn mê rên lên một tiếng, tiếp tục bất tỉnh nhân sự.

Lâm Tri nằm trên bả vai Mạch Khinh Trần kháng nghị: ". . . . . Người đồng ý rồi mà. . . . ."

Mạch Khinh Trần: "Ừ."

Lâm Tri đau lòng nhìn Đỗ Nhượng: "Vậy người còn. . . . ."

Mạch Khinh Trần đổi tư thế, đem mặt Lâm Tri áp vào trong lòng: "Ta chỉ đồng ý với nàng sẽ không giết hấn." Hai tay dùng sức ôm chặt nàng vào lòng, "Không có đồng ý cứu hấn."

Lâm Tri: ". . . . . Người. . ." Vô lại. . . . .

Đùng ôm chặt như vậy, ta không thở được!

Lướt qua ánh mắt sùng kính và sợ hãi của mọi người, Mạch Khinh Trần nhẹ bước ôm Lâm Tri đi vào trong trang.

Lúc này, đám quan sai mới bừng tỉnh từ trong mộng, vội vã chạy về phía đại nhân đã sớm bị đánh bầm dập của bọn họ. . . . .

Cả đám luống cuống tay chân, vừa định đỡ Đỗ Nhượng dậy, thì một thanh âm vang dội mang phân trêu tức vang lên: "Từ từ đã."

Lăng Thụ xoay cổ tay, cổ chân, mắt tỏa sáng: "Bản đại gia cho các người đi lúc nào. . . . ."

Chúng quan sai nom nớp lo sợ: "Mới vừa rồi. . . . ."

"Đó là công tử đồng ý, không phải là ta." Lăng Thụ tà mị cười một tiếng, nhặt đại đao lên: "Mấy ngày nay không động thủ rồi, đến đây, bản đại gia vui đùa với các người một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Chương 7

Đêm đó, Lâm Tri ngủ rất ngon.

Nếu đã quyết định rồi đi, thì dù thế nào, trước khi đi cũng phải ăn một bữa no nê.

Lâm Tri vui vẻ ăn đồ ngon, hoàn toàn không chú ý thấy Mạch Khinh Trần không thích hợp.

Cho đến khi Mạch Khinh Trần ăn xong, Lâm Tri vẫn đang thờ hờn hờn ăn, thỉnh thoảng nàng giương mắt, nhìn thấy mấy người khiêng vài hòm gỗ lim đi vào.

Cách một cái bàn, Mạch Khinh Trần bình tĩnh hỏi: "Nàng thích vàng phải không?"

Xoàn xoạt, hòm thứ nhất mở ra.

Một rương vàng sáng ngời.

Lâm Tri liếm ngón tay, suy nghĩ một chút rồi nói: "Cũng không thể nói là không thích, nhưng mà bạc chỉ cần đủ dùng là được, quá nhiều sẽ mang theo phiền toái cũng dễ gặp nạn."

Mạch Khinh Trần trầm ngâm: "Còn cái này?"

Xoàn xoạt, hòm thứ hai mở ra.

Một hòm váy áo rườm rà, hoa lệ, quá lãng phí.

Lâm Tri sáng khoái lắc đầu: "Loại y phục này mặc vào trời tay trời chân, tuyệt không thoải mái."

—— trừ ngày thứ nhất bị cưỡng chế mặc váy, mấy ngày sau Lâm Tri đều hỏi mượn Kỳ Mặc nam trang để mặc, sợi vải trơn bóng mềm mại, vận động dễ dàng, nàng mặc vô cùng thoải mái, so với mấy cái váy rách này tốt hơn nhiều.

Phất tay một cái, Mạch Khinh Trần dứt khoát bảo người mở hòm thứ ba ra.

Trong hòm để một đóa hoa, một đóa hoa màu đỏ nhạt, xinh đẹp đến mức tận cùng, rõ ràng là màu sắc rất nhạt nhòa nhưng cánh hoa nở ra tùy ý, phong thái giản đơn lại có thể khiến người người kinh diễm.

Ngàn vàng khó cầu một đóa "Mỹ nhân yêu", hoàn toàn xứng đáng là loài hoa đẹp nhất Bắc Chu.

Lần này, Lâm Tri rốt cuộc chăm chú nhìn: "Cái này ăn được sao?"

Mạch Khinh Trần: ". . . . . Không thể."

Lâm Tri quay đầu lại, tiếp tục ăn đồ ăn trên bàn ừ ừ lẩm bẩm: "Không ăn được còn xinh đẹp như vậy làm gì."

Mạch Khinh Trần: ". . . . ."

Đúng lúc đó, chiếc hòm cuối cùng tự bật mở.

Một con thú cưng lông trắng, mềm mại như nhung chui ra, rừ rừ thân mình, đồng tử mắt một bên màu vàng một bên màu lục cánh giác quét bốn phía, vẻ mặt nghiêm túc, hai tai run lên nghe ngóng, rồi mới cong cái móng béo phì ngồi chồm hóm xuống.

Mắt Lâm Tri tròn to: "Đây là. . . . ."

Hạ nhân khiêng hòm bổ sung: "Mèo Ba Tư."

Lâm Tri ngồi xổm trước mặt chú mèo, ngón tay thon dài cẩn thận chọc chọc thân mèo. Con người chú mèo xoay lòng vòng, vung đuôi lên hất văng tay của nàng, uốn éo cái mông xoay người, hoàn toàn không để ý tới nàng.

Lâm Tri: ". . . . ." Bị đá kích trầm trọng

Nhìn thấy Lâm Tri mặt như đũa đám, Mạch Khinh Trần liền khinh khinh phiêu phiêu nói: "Không thích liền giết đi."

"Không phải, là. . . . ." Lâm Trì nhụt chí đứng lên: "Nó không thích ta. . . . ."

Từ trước đến giờ, thanh âm Mạch Khinh Trần vẫn luôn bình thản, thanh nhã, nhưng không biết tại sao hôm nay tinh thần sa sút, hình như có chút uể oải không nói lên lời: "Nàng có yêu mến thứ gì đó không?"

Lâm Trì chỉ tay vào chính mình: "Người hỏi ta?" Ngay sau đó gật đầu nói, "Đương nhiên là có, ta thích cao lương mỹ vị, không phải rất rõ ràng rồi sao?"

Mạch Khinh Trần nhấp nháy mắt, như có điều suy nghĩ.

Dường như nghe thấy âm thanh lạ, chú mèo quay đầu trở lại, rồi chống hông lên, ánh mắt lười biếng quét qua Mạch Khinh Trần thì dừng lại một chút, mèo Ba Tư tao nhã bước, hai chân trước nhảy lên đầu gối Mạch Khinh Trần.

Lâm Trì còn nhớ rõ Kỳ Mặc đã nói, Mạch Khinh Trần rất đáng ghét người khác đụng vào, vội vươn tay ra ôm mèo.

Ai ngờ con mèo đáng chết kia hoàn toàn không cảm kích, tìm một vị trí thoải mái trên đùi Mạch Khinh Trần, thoải mái nằm sấp xuống, còn thành thói quen ngoáy cái đuôi. . . . .

Mọi người cúi đầu, mặc niệm.

Về mặt Mạch Khinh Trần bình tĩnh, khẽ nâng tay lên.

Lâm Trì sợ hết hồn, vội vàng nắm tay Mạch Khinh Trần: "Đợi chút, đừng giết nó có được không? Nó thích người nên mới đến gần người đấy."

Mạch Khinh Trần ngược mắt: "Thích ta?"

Lâm Trì: "Đúng vậy!"

Mạch Khinh Trần thu tay lại.

Lâm Trì mới vừa thở phào một hơi, lại nhìn thấy Mạch Khinh Trần đột nhiên giơ tay lên, nàng kinh hãi, sau đó lại thấy. . . . .

Mạch Khinh Trần sờ soạng thân mèo một phen. . . . . Mèo Ba Tư thân mật cọ cọ ngón tay Mạch Khinh Trần, dường như đang rất hưởng thụ.

A! Không phải muốn giết mèo sao?

Lâm Trì kỳ quái nhìn về phía Mạch Khinh Trần, Mạch Khinh Trần đang chăm chú nhìn mèo, hình như cũng có chút kinh ngạc, mái tóc bạch kim đổ xuống, đôi mắt hẹp dài xinh đẹp mở to, làm cho khuôn mặt vốn băng sương tăng thêm vài phần sinh khí.

. . . . . Nhìn dáng vẻ Mạch Khinh Trần lúc này, hình như có chút đáng yêu?

Khóe miệng giật giật, Lâm Trì ép chính mình tỉnh táo lại. Mạch Khinh Trần đáng yêu, loại ý niệm này thật đáng sợ.

Mạch Khinh Trần, tương truyền là kẻ máu lạnh vô tình, giết người không chớp mắt, toàn bộ giang hồ đều sợ hãi. . . . . Nàng lại thấy hần đáng yêu?

Suy nghĩ này quá nhiều Lâm Trì một hồi lâu.

Khiến cả buổi chiều nay, nàng nằm phơi nắng trong viện Mạch Khinh Trần cũng không được an ổn, chần chừ một hồi, nàng quyết định tới phòng ăn kiểm chút đồ ăn.

Vừa tới cửa phòng ăn, Lâm Trì đã cảm thấy có chút không đúng.

Nơi này quá yên tĩnh.

Trong Vô Mặc sơn trang, tài thực rất phong phú, thừa loạn đột nhập vào bếp trộm đồ ăn không phải việc nàng mới làm lần đầu, nhưng những lần đó, trong bếp đều có rất nhiều người, trò chuyện huyên náo. Nàng nắm lấy mấy nhánh cây leo, tung người bật lên đầu tường, đập mái hiên leo lên nóc nhà, lật một mảnh ngói, Lâm Trì chỉ mới nhìn thoáng qua, liền thiếu chút nữa té từ trên nóc nhà xuống.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 15: Chương 7: (Tiếp)

Trong phòng ăn chỉ có một người, Mạch Khinh Trần.

Hắn đang..... nấu ăn.

Đây chính là cảnh mà Lâm Tri muốn tưởng tượng cũng tưởng tượng không ra.

Mạch Khinh Trần thích hợp đứng ở trên đỉnh núi cao, bề ngỗ thiên hạ, thích hợp nghịch thiên rồi lưu lại một bóng lưng lạnh lùng, thích hợp gió một thanh hàn kiếm chém xuống. . . . . Nhưng tuyệt đối không thích hợp vào phòng bếp nấu ăn!

Nhưng kì lạ là lúc này Mạch Khinh Trần đúng là đang đứng nấu ăn.

Một cuốn sách nấu ăn chữ mờ mờ đặt trước mặt hắn, Mạch Khinh Trần dùng tư thế cầm kiếm cầm dao, thuần thục thái nguyên liệu, rồi bỏ nguyên liệu vào trong nồi. . . . .

Sau một khắc, thốt nứt ra. . . . .

Mạch Khinh Trần cầm cái xẻng đảo một phen. . . . .

Nồi cũng nứt ra. . . . .

Mạch Khinh Trần rót dầu vào hỗn hợp đồ ăn trong nồi, ánh lửa vọt lên, sáng rực.

Mạch Khinh Trần vung tay áo, lui lại một bước, lửa tắt ngay lập tức, nhưng cả lò bếp đã trở thành một mảnh hỗn độn.

Liếc mắt nhìn, Mạch Khinh Trần lại cầm sách lên, chuyển sang lò bên kế tiếp, tiếp tục lặp lại hành động vừa rồi. . . . .

Bữa tối bùng lên, món ăn ít hơn so với bình thường, đồ ăn cũng rất đơn giản, nhưng đáng vẻ không đơn sơ lắm, ít nhất không như Lâm Tri đã dự liệu.... Thức ăn cháy thành than.

Gắp một ít rau xanh đưa vào miệng. . . . . Trong nháy mắt, gương mặt Lâm Tri liền vặn vẹo. . . . .

Mặn quá. . . . . Nàng muốn uống nước. . . . .

Nhưng mà, liếc trộm người đang ngồi bên cạnh nàng, Mạch Khinh Trần, Lâm Tri quyết tâm nhắm mắt nuốt xuống.

"Mùi vị thoang thoang, trong đắng có một chút vị ngọt, ừm, rất mới mẻ." Lâm Tri gắp thức ăn cho Mạch Khinh Trần, Mạch Khinh Trần không hề phát giác ra, chậm rãi nhai, khóe mắt cũng không tự giác cong cong.

. . . . . Hắn không có vị giác.

Lâm Tri thoáng chốc hiểu ra, cho nên khi nấu ăn hắn chỉ bắt chước cách chế biến, nhưng chính hắn cũng không biết món ăn có mùi vị gì đi. . . . .

Đột nhiên, nàng thấy có chút khó sở, chỉ là một chút xiu thôi.

Ăn xong bữa này, có thể nói là bữa cơm khó ăn nhất từ khi Lâm Tri đến nơi này, Mạch Khinh Trần dùng khăn vải, ưu nhã thay Lâm Tri lau miệng, hỏi: "Ăn ngon không?"

Lâm Tri gầy người một cái, trái lương tâm gật đầu: "Ăn ngon."

Mạch Khinh Trần ôm chặt Lâm Tri, cầm chổng trên đầu nàng: "Ta làm."

Lâm Tri nín cười nói: "Ừ."

Ngón tay thon dài vuốt tóc nàng, Mạch Khinh Trần hỏi: "Nàng thích ta sao?"

"Hả?"

Lâm Tri ngẩn người, đôi môi mấp máy vài lần, cuối cùng chỉ nhẹ giọng nói: "Không biết."

~~~~~

Buổi tối, Lâm Tri lăn qua lộn lại không ngủ được.

Mạch Khinh Trần nấu ăn cho nàng. . . . . Chẳng lẽ là vì lấy lòng nàng?

Cái này quá kinh hãi rồi?

Chớp mắt, Lâm Tri nghiêng đầu ngắm khuôn mặt Mạch Kinh Trần, hai mắt hần khép hờ, hô hấp nhàn nhạt.

Bởi vì nàng kháng nghị, nên Mạch Kinh Trần đồng ý mỗi buổi tối ôm nàng ngủ sẽ không cỏi y phục của nàng nữa nhưng chuyện cùng nhau ngủ vẫn không lay chuyển được.

Cũng may bản thân Lâm Tri cũng không quá quan tâm chuyện này, lúc nàng ở trong thanh lâu, những chuyện nên biết đều đã biết, sau lại đi theo sự phụ sống đầu đường xó chợ, những lúc đói khổ nhất còn chen chúc ngủ chung với một đám nam nhân trong một ngôi miếu đổ nát.

Có thể sống sót mới là quan trọng nhất, những thứ khác, đều không cần so đo làm gì. . . . .

Huống chi, trong mắt Mạch Kinh Trần không có ánh nhìn dâm tà khiến nàng không chịu nổi, trên người hần cũng không có hơi thở dơ bẩn, ô uế, ngược lại, khí tức trên người hần rất sạch sẽ, rất thoải mái, tựa vào trên người hần rất dễ đi ngủ giấc ngủ.

Sợi tóc bạch kim quét qua gương mặt nàng, hơi nhột.

Lâm Tri nắm một nhánh tóc, sờ sờ, thật trơn, lại dùng tay xoắn xuýt một hồi. . . . . Giương mắt lên, chống lại đôi mắt chưa tỉnh ngủ của Mạch Kinh Trần.

"Thế nào?"

Lâm Tri buông tay ra: "Không có gì."

Mạch Kinh Trần duỗi cánh tay, vòng qua Lâm Tri, kéo nàng gần sát hơn, nhắm mắt lại, bình tĩnh nói: "Ngủ."

Lâm Tri: ". . . . ."

Nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, nàng nghĩ, nhưng nàng không ngủ được làm sao bây giờ? T_T

Cho đến khi Mạch Kinh Trần rời giường, Lâm Tri mới từ từ ngủ say.

Nhưng nàng chưa kịp ngủ bù, liền có người nỗ lực lắc bả vai nàng: "Tiểu thư, tiểu thư, nên đi!"

Lâm Tri dụi dụi mắt: "Buồn ngủ quá."

Sách Đồng bắt đầu đi: "Tiểu thư, người đứng lên, ta công người, lên lưng ta rồi ngủ tiếp."

Lâm Tri mơ mơ màng màng cười: "Được!"

Sách Đồng ngăn ra, không tiếng động thở dài, nhận mệnh nâng Lâm Tri lên lưng, mấy ngày nay hần đã hoàn toàn quen thuộc với địa hình và vị trí canh gác trong Vô Mịch sơn trang, mấy lần thuận lợi tránh thoát lính đi tuần, một mạch cổng Lâm Tri leo tường ra ngoài, đưa nàng vào trong xe ngựa hần đã chuẩn bị tốt.

Trong xe ngựa là một lớp đệm thật dày, Lâm Tri lăn trên đệm, ngủ hoàn toàn không có hình tượng.

Sách Đồng phân phó đánh xe ngồi bên ngoài, liền tựa vào vách xe ngựa coi chừng Lâm Tri. Ánh mắt cũng không tự giác trở nên mềm mại, rõ ràng cùng nhau trải qua khô hạn, có huyết hải thâm cừ không thể không báo, tại sao Lâm Tri có thể sống nhẹ nhõm như vậy, ăn, ngủ rồi lại ăn, dường như không để ý bất cứ chuyện gì. . . . .

Nhưng mà, cũng đúng, như vậy mới đúng là tiểu thư của hần.

Hần vẫn còn nhớ một ngày kia, một thiếu niên mặc áo xám đầy một đồng hồ độn ra, đưa tay về phía hần đang nằm co quắp bên trong, đã sớm sợ đến mức không thể động đậy, thanh âm trong trẻo nói: "Đi ra đi, ta không ăn người!"

Xuất hiện trong tầm mắt hần là một thiếu niên đang cúi đầu nở nụ cười, xinh đẹp làm mờ mắt tất cả mọi người.

Xe ngựa vững vàng chạy được một hồi lâu, qua vài canh giờ mới dừng lại trước một tòa thành.

Cùng lúc đó, Vô Mịch sơn trang.

Lăng Họa sợ hãi kêu: "Thiếu phu nhân không thấy!"

Lăng Thư xem thường: "Làm sao có thể! Sơn trang chúng ta lớn như vậy, người tìm lại xem!"

Kỳ Mặc từ từ đi tới, âm thanh trầm thấp: "Không cần tìm nữa, Lâm bá phụ cũng biến mất, xem ra là bọn họ cùng nhau rời đi."

Nghe vậy, Lăng Họa không khỏi chần chừ nói: ". . . . . Đây, công tử trở lại làm sao bây giờ?"

Sắc mặt ba người đều trở nên khó coi. . . .

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 16: Chương 8

Lúc Lâm Trì tỉnh lại đã là sau giữa trưa, nàng ngước mắt nhìn trần nhà xa lạ, mờ mịt một hồi, đến lúc Sách Đồng bụng thức ăn vào, nàng mới tỉnh táo lại.

Lâm Trì vừa ăn như hổ đói vừa hỏi: "Đây là nơi nào? Chúng ta sẽ ở lại đây bao lâu?"

Sách Đồng lẳng lặng nhìn nàng ăn, rồi nhét y phục mới vừa mua vào trong ngực Lâm Trì nói: "Chúng ta trước tạm ở lại trấn nhỏ bên dưới Vô Mặc sơn trang, đợi sự phụ ngài trở lại, bên ngoài đều là Lệnh Truy Nã ngài, tiểu thư thay y phục trước đi."

Lâm Trì bận rộn mở bọc y phục trong tay, đến lúc thấy kiểu dáng y phục bên trong, tâm tình thoáng chốc sụp đổ: "Thật sự phải mặc y phục kiểu này sao?"

Sách Đồng đáp như chém đinh chặt sắt: "Phải!"

. . . . . Hắn đã bắt mất việc một tiểu cô nương cứ thích mặc nam trang ra đường lâu rồi!

Thay y phục xong, Sách Đồng còn đặc biệt nhờ bà chủ khách điểm vấn tóc cho Lâm Trì, tóc rối trước trán được cắt bằng, mềm mại rũ xuống trán, che lại nửa đôi mắt, tóc mai búi lệch, cắm một cây trâm ngọc màu tím, bà chủ còn hảo tâm giúp Lâm Trì thoa chút son phấn.

Nhìn lại mình trong gương đồng, Lâm Trì đã hoàn toàn không nhận ra cô nương thoát nhìn vô cùng thanh tú trong gương kia rồi cuộc là ai.

Sách Đồng rất hài lòng, nếu đem so sánh với bức họa trên lệnh truy nã thì không thể nhìn ra là cùng một người. Vì vậy hắn vội lôi Lâm Trì ra đường lớn, nói cho oai là dẫn nàng đi nghiệm thu thành quả.

Mặc dù Lâm Trì cảm thấy loại hành động nghiệm thu thành quả này thật sự rất ngu ngốc, nhưng cuối cùng vẫn lẳng lặng đi theo hắn. Ừm, hình như. . . . . đã rất nhiều ngày nay nàng không ra ngoài dạo phố rồi.

Mặc dù ngoài miệng nói là đi dạo phố, nhưng chưa dạo được bao lâu, Lâm Trì đã cảm thấy thà rằng nàng ở trong khách sạn còn hơn. . . . .

Nhìn nàng như vậy, Sách Đồng chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, bèn mua một vài nhu yếu phẩm cần thiết, liền dẫn Lâm Trì đến quán rượu.

Một bàn món ăn ngon khiến Lâm Trì mặt mày hớn hở ngay tức khắc. Sách Đồng rất sầu khổ, nuôi tiểu thư thế này khiến hắn có cảm giác giống như đang chăn heo?

Đang lúc buồn rầu, một nhóm người tiến vào trong quán rượu, không gian vốn ồn ào nhất thời trở nên tĩnh lặng.

Lâm Trì ngẩng đầu liếc nhìn, thiếu chút nữa nghẹn.

Đồ Nhục!

Phản ứng đầu tiên của nàng chính là chạy mau!

Thân thể nàng còn chưa kịp động, liền bị Sách Đồng nhanh chóng đè lại. Hắn hạ thấp giọng, nói: "Tiểu thư, nếu như ngay cả bọn họ cũng không nhận ra ngài, vậy từ nay về sau chúng ta không cần phải trốn nữa."

Lâm Trì: ". . . . ."

Ta không thêm! Ăn mặc như vậy, nếu bị phát hiện còn khó chạy trốn hơn!

Cũng may đám quan sai cũng không có tâm tư tìm người. Bọn họ cúi đầu, thần sắc buồn bã, y phục xốc xếch, giống như vừa mới bị người ta đùa giỡn.

Bọn họ ngồi vào một chiếc bàn trong góc, không ngừng nhỏ giọng oán trách.

Lâm Trì liếc mắt qua nhìn trộm, mới phát hiện ra trong đám quan sai, y phục Đồ Nhục là chặt vật nhất. Phát quan của chàng bị tháo xuống, mái tóc dài đen mượt xõa tung trên vai, trên trường bào còn lưu lại khá nhiều dấu son môi đỏ tươi, cũng may ánh mắt Đồ Nhục luôn trong suốt, đáng người thanh nhả nên mới không bị người khác hình dung là bị thảm.

. . . . . Nhưng mà, tại sao Đỗ Nhược lại trở nên chật vật như vậy?

Mấy vị quan sai còn lại gọi rất nhiều đồ ăn, chỉ có mình Đỗ Nhược dường như không có khẩu vị, nên chỉ gọi một bầu rượu rồi chậm rãi nâng tay tự rót tự uống.

Người khác gấp thức ăn cho hắn, hắn cũng chỉ cười cười cự tuyệt.

Lén nhìn thêm mấy lần, Lâm Tri cũng đại khái nhận ra, hôm nay tâm tình Đỗ Nhược không tốt.

Một lần kia hình như cũng giống như vậy. Đỗ Nhược trực ở Hình bộ, xử lý xong công văn liền một người cùng một bầu rượu ngồi ở trong viện, vẻ mặt lạnh nhạt, chậm rãi uống, uống đến khi say lại dựa vào bàn đá nghỉ ngơi, mặc cho gió đêm thổi lất phất vào thân hình gầy gò. Kết quả chưa đến nửa đêm liền tỉnh lại. Chàng chống tay đứng lên, mơ mơ màng màng một hồi lâu rồi lại ngồi trở lại.

Lâm Tri đương nhiên cũng nhìn thấy hắn say bất tỉnh nhân sự ở trong viện, bèn đánh bạo đi tới bên cạnh hắn, đến nơi mới phát hiện Đỗ Nhược bị bệnh rồi.

Không những sắc mặt đỏ bừng, mà thần trí cũng mơ hồ không rõ.

Nửa kéo nửa ôm, cuối cùng Lâm Tri cũng diu được Đỗ Nhược vào trong phòng. Nàng đút cho hắn một chén nước nóng, lại tìm vài tấm chăn bọc Đỗ Nhược thật kín, rồi mới ngồi bên giường, chống tay nâng cằm, cẩn thận dò xét Đỗ Nhược.

Người mình ái mộ ý thức không rõ ngã ở trước mặt, nàng tự nhiên không có một chút tà niệm, cứ như vậy chống cằm nhìn chăm chăm vào dung nhan như ngọc của Đỗ Nhược, xem mãi cũng không ngán.

Sau lại mơ mơ hồ hồ ngủ quên bên giường, tỉnh lại mới phát hiện nàng thế nhưng đang nằm trên giường Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược thấy nàng tỉnh, bèn chậm rãi đi tới, trên người hắn có mùi xà phòng nhân nhạ dễ ngửi, giọng nói ôn văn nhã nhận trước sau như một: "Tôi hôm qua đa tạ cô nương chăm sóc, chỉ là tại hạ không biết cô nương là ai. . . . . Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?"

Đây là lần đầu tiên Lâm Tri được đối mặt nói chuyện với người nàng yêu thầm bấy lâu nay, nên nàng không để ý thấy vẻ đề phòng trong giọng nói của Đỗ Nhược, vội bật dậy, bỏ lại một câu "Ta họ Điền" liền chạy như điên, thoát cái đã biến mất.

Lâm Tri đặt đĩa xuống, có chút khổ sở.

Hôm nay nàng trở thành phạm nhân vượt ngục, Đỗ Nhược lại là mệnh quan triều đình, chuyện giữa bọn họ càng không thể nào.

Đặt đĩa xuống, nàng cảm thấy nếu mình còn tiếp tục nhìn lên như vậy, sớm muộn gì cũng bị Đỗ Nhược phát hiện. Nàng nói với Sách Đồng rằng muốn đi vệ sinh, rồi lên ra hậu viện của quán rượu hóng mát.

Hậu viện chất đống không ít đồ vật này nọ, có chút hỗn loạn, Lâm Tri tìm nơi sạch sẽ ngồi xuống, vốn định chờ nhóm người Đỗ Nhược đi khỏi rồi mới ra ngoài.

Đáng tiếc, nàng mới ngồi xuống chưa đầy nửa khắc, cũng thấy Đỗ Nhược từ trong quán rượu đi ra!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 17: Chương 8: (Tiếp)

Đỗ Nhược vốn không thích uống rượu, nhưng trong lòng chàng bây giờ có quá nhiều điều phiền muộn, nín chặt lấy trái tim khiến chàng thấy khó thở nên mới tìm rượu giải sầu.

Nhưng càng uống lại càng thấy khó chịu, trong lòng buồn bực, như nhồi khó mà diễn tả thành lời.

Đúng, hắn đang lo lắng, lo lắng cho một phạm nhân.

Lần này hắn rời khỏi Dương Minh không phải vì lòng bất phạm nhân, chỉ là tiện đường, mà phạm nhân. . . . . Đáng lẽ hắn chỉ cần nói là phạm nhân hiện đang bị Vô Mặc Sơn trang giam giữ, cho nên không cần nữa truy xét tiếp nữa.

Nhưng vừa nhắm mắt lại, hắn lại không kim lòng được nghĩ đến một đêm kia, khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ cùng xúc cảm mềm mại trên môi.

Cứ nghĩ đến đây, hắn lại không đành lòng nhìn thấy nàng chết.

. . . . . Không đành lòng.

Đi vòng qua hậu viện sau quán rượu, xa xa nhìn thấy một cô gái cúi đầu an tĩnh ngồi một chỗ, tóc đen được vấn lên bởi một cây trâm Từ Ngọc, vừa dịu dàng lại vừa xinh đẹp.

Đỗ Nhượng liếc mắt nhìn, bỗng chàng nhớ tới Lâm Tri, sau đó lại lắc đầu cười khổ. . . . . Nàng ấy làm sao có thể ở đây lúc này, hơn nữa chỉ cần nhìn nàng kia không mặc nam trang cũng biết là không thể nào. Hắn đặt tay lên trán tự hỏi, ta đây làm sao vậy, gặp cô nương nào cũng đều nhớ tới nàng.

Chàng bước tới bên cạnh giếng, ấn vào cơ quan, một dòng nước nhỏ chảy xuống qua ống trúc.

Đỗ Nhượng dùng tay hứng nước, hắt lên mặt. Từng giọt nước lạnh chạm vào mặt, thông tận óc, cơn lạnh khiến thần kinh chàng từ từ buông lỏng.

Tỉnh táo lại đi, Đỗ Nhượng.

Lau hết nước trên mặt, chàng đứng thẳng dậy, lại phát hiện cô nương kia vẫn duy trì tư thế kia, ngồi ở chỗ đó.

Thời tiết không tính là ấm, nàng là một cô nương lại ngồi ở chỗ này, sẽ không có chuyện gì chứ. . . . .

Đỗ Nhượng đi tới, nhẹ giọng hỏi: "Cô nương, nàng bị thất lạc người nhà sao?"

Cô gái lắc đầu.

Đỗ Nhượng: "Nàng đang chờ người?"

Cô gái tiếp tục lắc đầu.

Đỗ Nhượng thấy nàng, lại nhớ đến Lâm Tri, không khỏi mềm lòng, dịu dàng nói: "Hay là cô nương gặp phải phiền toái gì, có cần tại hạ giúp một tay không?"

Cô nương này hình như không chịu được mấy câu hỏi của hắn nữa nên nâng váy, tư thế vô cùng quen mắt và vụng về chạy ra ngoài. . . . .

Lần này Đỗ Nhượng phản ứng nhanh hơn, hắn nhanh chóng bắt lấy cổ tay cô gái.

"Lâm Tri, đứng lại." Giọng chàng khẳng định.

Lâm Tri định hích cùi chỏ, lại nhớ tới ngực Đỗ Nhượng vừa mới bị thương, nên vội dừng lại, còn Đỗ Nhượng thì dùng lực kéo cả người nàng lại, tóc dài múa ra đường cong xinh đẹp trên không trung, đồng thời cũng lộ ra gương mặt Lâm Tri.

Đỗ Nhượng chỉ nghe trái tim mình nhảy lỡ một nhịp trong nháy mắt.

. . . . . Hắn vẫn chưa nhìn thấy Lâm Tri mặc nữ trang bao giờ, cũng chưa từng thực sự nhìn thấy khuôn mặt Lâm Tri.

Đôi mắt Lâm Tri sụp xuống, rồi đột nhiên tiến sát mặt Đỗ Nhượng, định dùng lại chiêu cũ.

Đỗ Nhượng giữ đầu vai của nàng, không để cho nàng tiến lại gần, đồng thời không nhịn được hỏi: "Sao nàng không ở Vô Mặc Sơn trang. . . . ."

Lâm Tri buồn bực trả lời: "Ta trốn đi." Nghĩ tới đây, mặt nàng càng như đưa đám, lầm bầm: "Sớm biết thế này ta liền ở lại đó, người muốn bắt ta thì bắt đi, dù sao đợi có cơ hội ta sẽ trốn tiếp."

Cô nương này thật là, phạm nhân lại dám khoác lác cô sĩ nói có cơ hội sẽ chạy trốn trước mặt quan sai.

Nhưng lúc này Đỗ Nhượng lại chỉ thấy buồn cười, bỗng chàng nhớ tới một chuyện: "Làm sao người biết. . . . . Ăn mặc như vậy?" Nghĩ tới thái độ của Mạch Khinh Trần ngày đó, hắn hơi cau mày, "Mạch Khinh Trần đối với người. . . . ."

Không đợi chàng nói xong, Lâm Tri đã xen vào: "Ách, trừ buổi tối thích ôm ta ngủ thì tính ra hắn đối với ta rất tốt lắm."

Đỗ Nhượng: ". . . . ."

Lâm Tri không hiểu nhìn sắc mặt Đỗ Nhượng đột nhiên đen sì, đột nhiên hắn lôi kéo tay nàng khiến chân lão đạo vài bước.

"Này này, người nhẹ một chút, đau tay ta. . . . ."

Chính Đỗ Nhượng cũng không hiểu tại sao mình lại tức giận, chàng chỉ nói: "Rốt cuộc người có biết người là một cô nương không? Cô nương chưa xuất giá sao có thể ngủ cùng giường với nam tử!"

Lâm Tri nhỏ giọng, bất mãn nói: "Ta với người cũng không phải chưa từng ngủ chung một giường."

Đỗ Nhượng nghe vậy liền tránh tầm mắt nàng, mặt ửng đỏ: "Khi đó ta không có ý thức, không tính."

Lâm Trì càng thêm bất mãn: "Tại sao không tính! Rõ ràng ta với ngươi từng ngủ chung giường, ngươi không muốn thừa nhận sao!"

Trước kia khi Đỗ Nhược bị bệnh, nàng cũng từng chăm sóc chàng mấy lần, có một lần thời tiết quá lạnh, khiến nàng rét run cầm cập, liền muốn nằm bên cạnh Đỗ Nhược cho ấm. Ai ngờ tại vì giường đệm thật sự quá thoải mái nên nàng liền ngủ quên. Khi tỉnh lại, bốn mắt nhìn nhau, mấy ngày sau đó, sắc mặt Đỗ Nhược đều cực kỳ cổ quái. . . . .

Hừ, cứ coi như không thích nàng, nhưng rõ ràng là chuyện đã xảy ra, sao chàng lại không thừa nhận?

Đúng lúc chỗ hai người đứng có đoàn người đi qua, tiếng tranh chấp làm cho người chú ý. Mọi người rồi rít đưa mắt nhìn như muốn nhạo báng Đỗ Nhược: "Ai u, đáng đáp phong độ, không ngờ là một tên phụ tình bạc nghĩa", "Dám làm không dám nhận, thật vô sỉ, thật vô sỉ".

Đỗ Nhược không biết nói gì, đành trước lời Lâm Trì trở về quán rượu rồi nói sau.

Chàng còn chưa kịp hành động, đột nhiên nghe có người cao giọng hét lên "Tìm được rồi", theo sau là một hồi tiếng vó ngựa dồn dập và khói bụi cuộn cuộn.

Trong chớp mắt, hai người đã bị cả đám người ngựa vây quanh.

Kỳ Mặc tung người xuống ngựa, giọng điệu mặc dù vẫn còn nhã nhặn, nhưng đã có chút mấy phần gấp rút: "Lâm tiểu thư, xin cùng tại hạ trở về."

Đỗ Nhược ngăn trước người nàng: "Xin lỗi, nàng là phạm nhân Bản quan bắt được, ta sẽ không để cho ngươi mang nàng đi."

Nghe vậy, mắt Kỳ Mặc lóe lên tia sắc lạnh: "Phạm nhân ở đâu ra, đây rõ ràng là thiếu phu nhân nhà ta, nếu Đỗ đại nhân có ý muốn cướp người với thảo dân, vậy đừng trách tại hạ không nể mặt."

Đúng lúc Lăng Thư cũng vừa đến, dứt khoát tung người xuống ngựa, đi thẳng về phía Lâm Trì: "Kỳ Mặc, nói nhảm với hần làm gì, bản đại gia thấy, cướp người nên trực tiếp giành thì hơn!" Lăng Thư lại quay đầu nhìn về phía Đỗ Nhược, cột nĩa nói: "Bại tướng, ở thanh lâu tuy ngày ngộ nhưng thoải mái? Có muốn bản đại gia cho ngươi đi thêm một lần hay không?"

Lúc này, người trong quán rượu nghe thấy động tĩnh đều đi ra xem trò.

Chúng quan sai thấy Đỗ Nhược đang đứng trước người của Vô Mặc Sơn trang, chỉ cảm thấy khó không nói lên lời. . . . .

Bọn họ vừa mới thoát khỏi thanh lâu, Đỗ đại nhân, ngài nói xem, tại sao ngài cứ chấp nhất như vậy!

Nhân lúc bọn họ đang nói chuyện, Lăng Thư vung trường đao bỏ về phía Đỗ Nhược.

Đáng tiếc đao chưa bỏ xuống đã bị người chặn lại, Lâm Trì dùng một tay nắm chặt thân đao, máu chảy xuôi theo cánh tay trắng nõn, rõ ràng là đã bị đao cắt vỡ bàn tay. Lâm Trì cắn môi dưới, gương mặt quật cường, không mấy may suy chuyển.

Nhìn thấy Lâm Trì cương quyết như thế, Lăng Thư bị dọa sợ đến mức tay run một cái, thanh đao rơi trên mặt đất.

Nàng làm vậy khiến không ai dám động thủ với Đỗ Nhược động thủ, nhưng cũng không dám để Đỗ Nhược mang Lâm Trì rời đi.

Hai bên không thể làm gì khác ngoài căng thẳng chờ đợi.

Cho đến một khắc sau, một thanh âm trầm thấp vang lên.

"Tại sao phải rời đi?"

Bóng người màu bạc như mũi tên phi vọt tới, trong chớp mắt, khi chưa ai kịp thấy rõ là cao nhân phương nào, Mạch Kinh Trần đã đứng trước mặt Lâm Trì.

Chỉ nhìn một bên mặt Mạch Kinh Trần là đủ khiến cả đám người thấy ngẩn ngơ, khách điểm vốn đang ồn ào chỉ bởi vì người mới đến mà trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Mạch Kinh Trần rũ mắt, lặp lại câu hỏi vừa rồi, giọng điệu bình thản, trên khuôn mặt không vẻ mặt dư thừa nào lại có thể khiến cho người khác cảm thấy buồn thương thay.

Lâm Trì vừa rồi còn hung dũng ngăn cản Lăng Thư, chớp mắt thấy người kia xuất hiện thì khí thế ban nãy chợt biến thành bong bóng xì hơi. . .

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 18: Chương 9

Lâm Trì tự thấy nàng không cần phải giải thích với hắn bất kỳ điều gì.

Nàng muốn đi thì đi, giữa nàng và hắn vốn chẳng có lí do gì đáng để nàng nhất định phải lưu lại.

Nhưng mà nhìn thấy dáng vẻ này của Mạch Kinh Trần, Lâm Trì bất giác cảm thấy không biết nói những lời này thế nào để hắn hiểu.

Đang lúc không khí rơi vào trầm mặc, Đỗ Nhược chậm rãi bước ra, đứng ở bên cạnh Lâm Trì, cúi đầu hướng Mạch Kinh Trần nói: "Điện hạ, Lâm Trì hiện là phạm nhân dưới trướng thần, hi vọng Điện hạ có thể tránh đường để ty chức áp giải nàng trở về Dương Minh, hơn nữa. . . . ."

"Vết thương trên tay nàng cũng cần đại phu giúp băng bó lại." Chàng liếc mắt nhìn vết thương trên bàn tay Lâm Trì vẫn không ngừng chảy máu, trong lòng chợt lóe lên cảm giác mà ngay cả chính bản thân hắn cũng không hiểu rồi lại biến mất vô tung như chưa từng xuất hiện.

Lâm Trì không phải là kẻ ngu ngốc, tất nhiên hiểu ngụ ý trong lời nói của Đỗ Nhược.

Nàng vượt ngục bị bắt trở về chắc chắn sẽ không có quả ngon ăn, bất giác nàng dịch lại gần Đỗ Nhược một bước, thanh âm nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe rõ:

"Ta không muốn trở về cùng người."

Mạch Kinh Trần nhướn mày, không thèm nhìn Đỗ Nhược lấy một cái, đi thẳng tới kéo Lâm Trì vào lòng.

Động tác này của hắn thật thuần thực như đã làm qua cả nghìn lần, tự nhiên như mây bay nước chảy.

Lâm Trì giãy giụa, cố gắng thoát khỏi vòng ôm bá đạo của hắn.

Rắc rắc.

Chỉ cần dùng một tay, Mạch Kinh Trần dễ dàng làm trật khớp chân Lâm Trì, tác phong giống hệt lần đầu tiên hắn làm trật tay nàng, không hề trì hoãn cũng chưa thêm báo nàng một câu đã dùng bạo lực trấn áp.

Lâm Trì cảm thấy thật vô lực. . . . .

Đỗ Nhược chuyển bước, đứng thẳng lưng, không kiêu ngạo không siểm nịnh, ngăn trước mặt Mạch Kinh Trần: "Điện hạ. . . . ."

Mạch Kinh Trần nhẹ nhàng vung tay áo, trong nháy mắt, Đỗ Nhược đã bị ném bay cách xa mấy chục bước, lưng đụng vào mặt tường phía sau quán nhỏ, sau đó nặng nề ngã trên mặt đất. Hắn vươn tay đè chặt ngực, khắc ra một búng máu.

Đám quan sai đi theo Đỗ Nhược vì ngại khí thế kinh người của Mạch Kinh Trần nên chỉ đứng chôn chân tại chỗ, không ai dám đi đỡ Đỗ Nhược.

Lâm Trì đau lòng nói: "Mạch Kinh Trần! Thả ta xuống!"

Mạch Kinh Trần: "Không thả."

Đứng trước Mạch Kinh Trần, Lâm Trì có tay chân mà cũng như vô dụng. Nàng tức giận cắn bả vai Mạch Kinh Trần một cái thật mạnh. Cũng bởi vì quá tức giận cho nên vết cắn vừa sâu vừa ngoan, ngay cả chính Lâm Trì cũng nghĩ thấy mùi máu tươi đang ngập đầy khoang miệng.

Nàng chết đứng, quên cả cắn tiếp, chỉ biết ngậm bả vai hắn. Còn Mạch Kinh Trần lại không có chút phản ứng nào, ôm Lâm Trì bước lên xe ngựa.

"Tại sao phải rời đi?" Hắn nhẩn nại hỏi nàng lần thứ ba.

Lâm Trì chậm rãi buông tha cho hắn, quay đầu khoanh tay lại làm như không nghĩ đến ý Mạch Kinh Trần.

Chắc hẳn nhìn ra Lâm Trì đang giận dữ, Mạch Kinh Trần dọa nạt: "Không trả lời ta liền trở lại giết tên kia."

Lâm Trì bực tức quay đầu lại hét vào mặt hắn: "Sao ta lại không thể đi!"

Mạch Kinh Trần trầm tư một lát rồi đưa ra một câu trả lời đơn giản nhất đúng ý hắn: "Nàng phải yêu thích ta, gả cho ta, ở bên ta, theo ta đến chết."

Lâm Trì co quắp khoe miệng: "Tại sao?"

"Ta muốn như vậy." Mạch Kinh Trần chuyển mắt nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ: "Như vậy không tốt sao?"

Lâm Trì: "Dĩ nhiên là không! Chúng ta căn bản. . . . . Căn bản là. . . . ." Rõ ràng nàng cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng nàng lại không nói ra

được là chỗ nào, "Chúng ta căn bản là không thân quen. . . . ."

Nghe nàng nói xong, Mạch Kinh Trần hoàn toàn không cảm thấy đây vấn đề này là chương ngại giữa hai bọn họ: "Bây giờ bắt đầu thân quen."

Bọn họ hoàn toàn không thể hiểu ý nhau!

Nàng vừa lo lắng thay cho Đỗ Nhược vừa phần nộ vì bị hấn tháo trật khớp chân nên không nhịn được bật thốt lên: "Nhưng ta hoàn toàn không thích người!"

Mạch Kinh Trần rũ mắt, con người dài nhỏ mà xinh đẹp, tĩnh lặng như bức tranh thủy mặc, từng sợi tóc màu ngân bạch rủ xuống, vừa tùy ý vừa phóng đảng. Hấn làm như không thèm để ý chỉ chuyên chú ngưng mắt nhìn nàng, vẫn bình tĩnh như thường: "Vậy thì từ bây giờ hãy thích ta."

Bàn tay thon dài tay nâng bàn tay bị thương của Lâm Tri lên.

Máu đã nhuộm đỏ hơn nửa bàn tay nhỏ nhỏ, miệng vết thương hở ra, sâu đến mức thấy cả xương, rất đáng sợ.

Mạch Kinh Trần xem xét trong chốc lát rồi tiện tay mở ngăn kéo trên xe ngựa, lấy ra một chiếc bình ngọc màu lục, mở nút, đầu ngón tay phết lấy một ít cao trong bình, tỉ mỉ vẽ loạn trên miệng vết thương trên tay nàng.

Loại cao này có được hiệu cực tốt. Một lát sau, cảm giác mát rượi dần dần thay thế đau đớn. Lâm Tri không khỏi thở ra một hơi nhẹ nhõm. Mạch Kinh Trần không giờ trở lưu manh, từ đầu tới cuối đều rất nghiêm túc bôi thuốc cho nàng, cơ hồ gần như không làm nàng đau.

Nhìn hấn chăm chú bôi thuốc cho mình, Lâm Tri cắn môi dưới, nhất thời không thể nói nên lời ngoan tuyệt dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của hấn.

Chợt nhớ tới cái gì, Mạch Kinh Trần thuận miệng hỏi: "Vết thương lần trước của nàng đã lành chưa?"

Lâm Tri trả lời theo bản năng: "Vết thương nào?"

Mạch Kinh Trần: "Trên mông nàng, muốn ta giúp nàng bôi thuốc sao?"

Lâm Tri giật mình, chỉ sợ hấn lại cởi quần mình ra bôi thuốc, vội đáp: "Đã tốt hơn nhiều! Không cần!"

Nghe nàng nói vậy, Mạch Kinh Trần khẽ gật đầu, cũng không truy hỏi gì thêm. Thấy hấn muốn cất lọ thuốc, Lâm Tri sùng sốt: "Vậy còn người?"

Mạch Kinh Trần: "Ta?"

Lâm Tri nhẹ giọng như chợt dạ: "Bả vai của người. . . . ."

Lúc này, Mạch Kinh Trần mới nghiêng đầu nhìn thấy vết thương trên bả vai do Lâm Tri cắn, máu đã thấm ra tận ngoài bào.

Hoi mở vạt áo, Mạch Kinh Trần lấy khăn tay lau qua loa vết máu trên bờ vai, rồi không thèm quan tâm nữa.

Lâm Tri cắn cắn môi dưới, cúi thấp nói: "Ta không chạy trốn đâu, người lấy thuốc ra đi, ta giúp người bôi thuốc."

Mạch Kinh Trần nhìn nàng, có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn làm theo lời Lâm Tri, đưa lọ thuốc cho nàng .

Lâm Tri cũng cảm thấy rất mâu thuẫn, nguyên tắc của nàng từ trước đến giờ là người tốt với ta ta liền đối với người tốt, người đối với ta không tốt ta cũng sẽ không để người sống yên. Mạch Kinh Trần đã thương Đỗ Nhược, hơn nữa còn làm trật cánh tay của nàng, không để ý cảm xúc của nàng đã tóm nàng trở về, theo lý thuyết nàng nên rất ghét hấn mới đúng. Thế nhưng không phải lúc nào hấn cũng đối xử với nàng không tốt, như lúc này chẳng hạn, hấn thay nàng bôi thuốc còn nghiêm túc hơn chính nàng làm.

Lâm Tri không được tự nhiên nhận lọ thuốc trong tay Mạch Kinh Trần, nửa quỳ trong xe ngựa, nghiêng người qua bôi thuốc cho Mạch Kinh Trần.

Quả đúng là được thượng hạng!

Lâm Tri vừa thoa thuốc lên vết thương cho hấn, tiện thể suy nghĩ xem kế tiếp nên làm thế nào, đột nhiên thân thể bị ai kia nhấc lên ôm trong vòng tay.

Thân thể Lâm Tri cứng đờ, theo bản năng muốn chạy trốn khỏi vòng ôm của hấn.

Mạch Kinh Trần buộc chặt cánh tay, hai tay như gong cùm siết chặt lấy Lâm Tri vào trong ngực, đôi môi mềm mại khẽ in lên cổ nàng, thanh âm thanh tao nhả, trong vạt thủ thi bên tai nàng:

"Đừng đi. . . . ."

Thanh âm vẫn vô cảm như xưa, nhưng vào tai Lâm Tri lại giống như giọng một đứa bé đang làm nũng, chỉ biết ôm lấy món đồ chơi duy nhất của hấn, chết cũng không chịu buông tay.

". . . . . Ở lại."

Lâm Trì thờ dài, đột nhiên cảm thấy sinh khí với cái tên mặt dày này thật lãng phí thời gian.

Hắn chỉ là một đứa trẻ tùy hứng, hắn căn bản. . . . . cái gì cũng không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: Chương 10

Không thể không nói Kỳ Mặc thật sự là quân sự có năng lực vô cùng xuất chúng.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủn, toàn bộ Vô Mặc sơn trang đã hoàn toàn bị bao phủ bởi lụa đỏ, cả đêm tú nương tranh thủ may giả y, chế tạo kiểu hoa một cách gấp gáp, bố trí bàn tiệc đầy đủ, thiệp mời được phân phát toàn võ lâm, dĩ nhiên bọn họ có tới hay không cũng chẳng sao, làm vậy vốn chỉ để thông báo mà thôi. . . . .

Bận trước bận sau, vấn đề lớn nhất là cao đường.

Phụ hoàng và mẫu hậu của Mạch Kinh Trần ở tận Dương Minh, trong vòng một ngày khẳng định không đến kịp, về phần phụ thân Lâm Trì. . . . . Không may đã bị thất lạc.

Lăng Thư xem thường: "Thôi đi, trong《Bức hôn nữ tử nhà lãnh》là trực tiếp bãi đường rồi động phòng, đâu có phức tạp như vậy."

Kỳ Mặc: "Đó là thoại bản ở bên trong!"

Lăng Thư vuốt dao, nhếch miệng: "Người cảm thấy những chuyện chúng ta đang làm rất chân thật sao?"

Kỳ Mặc trầm mặc hồi lâu, nói: "Đây là. . . . ."

Lăng Thư nhướng mày lên nhìn hắn, dáng vẻ dương dương tự đắc: "Những bước này nọ phải làm khi thành thân đều là hình thức mà thôi, người biết trọng điểm là cái gì không?" Chỉ vào gian phòng, lời lẽ chính nghĩa khắc ra hai chữ thật to, "——động phòng!"

Trong tân phòng.

". . . . . Chuyện này thật là huyền hoặc. . . . ."

Lâm Trì càng lúc càng tuyệt vọng đập vào xích sắt trên cổ, mũi phượng trên đầu lung lay, nhanh như chớp rơi trên mặt đất, thị nữ nhanh chóng nhặt lên, đội lên đầu Lâm Trì lần nữa, bình tĩnh nói: "Thiếu phu nhân, ngài cứ tiếp tục."

. . . . . Không cần phải tự tin ta trốn không thoát có được hay không!

Trong phòng chỉ có nàng và thị nữ giúp nàng mặc giả y, đánh ngất thị nữ là việc đơn giản vô cùng, vấn đề là Mạch Kinh Trần lại buộc một đầu khác của xích sắt ở chân giường!

Chẳng lẽ nàng thật sự phải mang cái giường này theo sao?

Trong lúc suy tư, thị nữ kêu lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Một bóng đen nhanh chóng vọt tới, kéo Lâm Trì bỏ chạy.

Lâm Trì: ". . . . . Mau, mau phá xích sắt."

Tác Đồng cúi đầu nhìn qua một cái, quả quyết vùng kiếm chém vào chân giường, mặc dù chân giường làm bằng vật liệu gỗ rất tốt, nhưng cũng không chịu được kiếm của Tác Đồng, rất nhanh đã vỡ thành hai mảnh, giường trong nháy mắt sụp xuống một bên. Tác Đồng thu kiếm, kéo xích sắt ra, sau đó kéo tay Lâm Trì tiếp tục chạy.

Mới vừa chạy ra khỏi cửa phòng, không đợi Lâm Trì vui mừng, đã nhìn thấy Lăng Thư và Lăng Họa đứng bên ngoài.

Lăng Thư cợt nhả nói: "Lâm bá phụ đặc biệt chạy tới chủ trì hôn sự sao?"

Tác Đồng mặc kệ hắn, nói khê với Lâm Trì: "Ta ở lại cản trở, người chạy trước đi."

Lăng Thư rút dao: "Này này, đừng như vậy, nếu đã thương bá phụ thì công tử sẽ mất hứng đấy. . . . ."

Không đợi hấn nói xong, Tác Đồng đã cầm kiếm xông tới.

Phối hợp quá ăn ý, dường như vào lúc Tác Đồng mở miệng, trong nháy mắt thân hình của Lâm Tri đột nhiên lao ra ngoài, di chuyển nhanh chóng trên mái hiên, Lăng Họa đuổi theo sau lưng nàng, nhưng cho dù là tốc độ hay sự linh hoạt cũng kém Lâm Tri không ít, bị Lâm Tri bỏ rơi dễ dàng, vách tường sơn trang gần ngay trước mắt.

Trong lòng nàng vui mừng, lúc sắp nhảy xuống, giữa không trung lại bị người ôm lấy.

Lúc rơi xuống đất Lâm Tri đã nằm ở trong ngực người kia.

Từng sợi tóc màu bạc xỏa xuống, lấp lánh như ánh sáng lộng lẫy của nước chảy, khiến gương mặt của Mạch Kinh Trần càng đẹp đến không giống người thường, cổ tinh lúc này hấn lại mặc hồng y, đôi lập sắc thái mãnh liệt khiến cho người ta có loại cảm giác chấn động mạnh mẽ không thể hình dung.

Lúc Lâm Tri ngẩng ra thì Mạch Kinh Trần đã cúi người hôn xuống.

Một nụ hôn lạnh lẽo không có nhiệt độ, nhân từ phản kháng trong cơ thể nháy mắt bị khơi lên, Lâm Tri không chút do dự cắn phá môi của Mạch Kinh Trần!

Kết quả không có bất ngờ nào xảy ra, cầm bị Mạch Kinh Trần làm trật. . . . .

Lâm Tri giãy giụa, tay chân bị Mạch Kinh Trần giam cầm trong ngực, hoàn toàn không thể động đậy.

Mùi máu tươi nhàn nhạt lan tỏa trong miệng Lâm Tri, chất lỏng ấm áp mà tanh mặn thậm chí khiến môi Mạch Kinh Trần cũng ẩm hơn, thế nhưng dù sao đi nữa thì mùi vị chỉ có thể lộ ra tuyệt vọng cùng bất chấp tất cả.

Không biết qua bao lâu, Mạch Kinh Trần mới thả môi Lâm Tri ra, trên môi của hấn nhuộm huyết sắc, nhìn đặc biệt thấy ghê tởm.

Sửa cầm của Lâm Tri lại như cũ, Mạch Kinh Trần không lộ ra bất cứ vẻ gì nhìn nàng: "Tại sao lại muốn trốn?"

Lâm Tri dường như trong nháy mắt bật thốt lên: "Ta không muốn thành thân với ngươi!"

Mạch Kinh Trần: "Thành thân với ta không được sao?"

Lâm Tri vút mũi phượng trên đầu xuống đất, tức giận nói: "Không ai thích bị người dùng xích sắt trói lại ép buộc thành thân cả!"

Mũi chân Mạch Kinh Trần vừa nhấc, nhấc mũi phượng lên, tỉ mỉ đặt lên đầu Lâm Tri lần nữa, nói: "Trang phục hôm nay rất đẹp mắt."

Lâm Tri: ". . . . ."

Thật vô lực.

Ngón tay Mạch Kinh Trần hơi lạnh thay Lâm Tri sửa lại tóc mái có vẻ xốc xếch, muốn ôm nàng về.

Lâm Tri tiếp tục giãy giụa: "Tại sao phải là ta? Ngươi không thể tìm người khác sao?"

Đầu ngón tay xẹt qua cái trán rơi vào bên má Lâm Tri, khẽ vuốt hai cái, Mạch Kinh Trần mở miệng nhẹ nhàng nói: "Về nhiệt độ và cảm xúc, ta chỉ có thể cảm nhận được ngươi."

Khi một người sống hơn hai mươi năm dường như không thể cảm nhận được bất kỳ nhiệt độ hay cảm xúc nào, đột nhiên có một ngày hấn phát hiện mình có thể cảm nhận được nhiệt độ và cảm xúc chân thật khi chạm vào da thịt ấm áp trơn mịn của nàng, thì sao hấn có thể buông ra được.

Đương nhiên là vô luận như thế nào cũng phải lưu nàng lại.

Càng thêm dịu dàng ôm lấy Lâm Tri, giọng của Mạch Kinh Trần có vẻ êm ái: "Lưu lại, ngươi muốn cái gì ta đều có thể có cho ngươi. . . . ."

Lâm Tri quay đầu không muốn để ý tới hấn.

Cái gì ta cũng không muốn, ta chỉ muốn được tự do.

*****

Việc vội vàng này hoàn toàn là vì để ứng phó hôn lễ tùy hứng của công tử khiến cho Kỳ Mặc loay hoay sút đầu mẻ trán, còn phải không ngừng ứng phó với tân khách đến xem náo nhiệt hoặc đến nịnh bợ, đồng thời mỗi dạng xử lý cũng có khả năng xuất hiện tình hình khẩn cấp.

Chuyện Tác Đồng muốn mang Lâm Tri chạy trốn hấn dường như không coi vào đâu vì hấn đã để Lăng Thư và Lăng Họa canh giữ ở cửa, dù không thắng được thì chí ít cũng có thể kéo dài thời gian cho tới khi công tử tới.

Điểm phiền toái thật sự chính là Đỗ Nhược, hẳn là Hình bộ Thị lang, tuy rằng ở Dương Minh cũng không tính là gì, nhưng lại đang ngồi ở chức quan cao nhất. Đỗ Nhược mang theo một đám quan sai mượn cớ tham gia hôn sự để đến, thậm chí còn tặng lễ, cho nên dù sao cũng không tiện đuổi người ra ngoài.

Kỳ Mặc tìm niềm vui trong đau khổ nghĩ, quên đi, hẳn vất vả cũng chỉ là thoáng qua thôi, chỉ cần công tử có thể thuận lợi cưới Lâm cô nương là được.

Thời gian bãi đường đã đến.

Sau khi giống trống khua chiêng, tân nương từ mặc giả y đồ tươi đính đầu đội khăn voan đỏ được hỉ bà nâng đỡ chậm rãi đi vào, mọi người đang ngồi rồi rít dòng ánh mắt sôi nổi nhìn về phía tân nương tử.

Đùa à, tân nương của Mạch Kinh Trần phải có bao nhiêu năng lực chịu đựng mới có thể giả cho Mạch Kinh Trần chứ. . . . .

Dĩ nhiên, cũng có một loại âm thanh khác.

Ô ô ô, tại sao Mạch Kinh Trần lại cưới người khác chứ, tâm tư của thiếu nữ giống như sắp tan vỡ. . . . .

Nhưng nếu nhìn lại thì những ai tình mắt sẽ phát hiện được có gì đó không đúng. . . . . Động tác của tân nương tử sao lại cứng nhắc như vậy? Chẳng lẽ. . . . .

Đào mắt nhìn về phía Mạch Kinh Trần vẻ mặt bình tĩnh lạnh nhạt hoàn toàn không chịu ảnh hưởng đang đứng, ánh mắt của mọi người có chút phức tạp.

Quả nhiên. . . . . Nương tử là do cướp được sao?

Lại ngẩng đầu nhìn đến chỗ ngồi của nhạc phụ đại nhân, quả nhiên đều vô cùng cứng nhắc. . . . .

Lay đến cái thứ ba, một giọng nói rõ ràng muốn cắt ngang chuẩn bị vang lên.

Chỉ tiếc Đỗ Nhược còn chưa nói rõ, bỗng nhiên có một mùi son phấn nồng nặc bay đến, trong lúc hẩn ngẩn ra thì tú bà thanh lâu dày dặn kinh nghiệm mang về mặt tươi cười quyến rũ cũng đã đi tới, bà cười duyên một tiếng, nhỏ giọng nói: "Ai u, lần trước Đỗ công tử đến sao lại đi nhanh như vậy chứ, ta còn chưa kịp phục vụ ngài thật tốt đấy. . . . ."

Giọng nói như vậy khiến Đỗ Nhược lập tức nhớ lại cảnh tượng thê thảm đau đớn khi bị người của Vô Mặc son trang ném vào thanh lâu rồi bị cả đám nữ tử ở thanh lâu bu lại vừa giầy xéo đùa giỡn vừa lột y phục sau đó còn sờ soạng, toàn thân nhất thời cứng lại, thậm chí còn có cảm giác buồn nôn. . . . .

Chờ hẩn phục hồi tinh thần lại thì Mạch Kinh Trần và Lâm Tri đã ra khỏi phòng.

Kỳ Mặc thở phào nhẹ nhõm, xem ra để đối phó với chính nhân quân tử thì phương pháp của Lăng Thư đúng là có tác dụng.

Để dàng ôm lấy Lâm Tri, Mạch Kinh Trần đi một mạch về tân phòng đã bố trí tốt.

Song hỷ màu đỏ chót dán đầy góc cửa sổ, lụa trong phòng cũng nhuộm màu đỏ tươi, hai ngọn nến khổng lồ từ từ cháy, ánh lửa toát ra.

Nhắm mắt, hai thị nữ mang cái mâm đi vào.

Dùng hỉ cân vén khăn voan Lâm Tri lên, không ngoài dự liệu nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Lâm Tri, Mạch Kinh Trần lại cầm hai ly rượu giao bôi lên, Lâm Tri hé miệng cự tuyệt.

Mạch Kinh Trần: "Nếu ngươi không uống thì ta sẽ giúp ngươi." Bỏ sung, "Dùng miệng giúp."

Lâm Tri: ". . . . ."

Xem như ngươi lợi hại!

Uống rượu giao bôi xong, hai thị nữ quả quyết lui xuống.

Mạch Kinh Trần động phòng hiển nhiên là không ai dám đến náo động, trong phòng chỉ có hai người, có vẻ rất an tĩnh.

Lúc này Mạch Kinh Trần mới giải khai huyết đạo của Lâm Tri, giải trừ xong Lâm Tri liền không nhịn được nói: "Ngươi rõ ràng biết điểm huyết nhưng tại sao lại luôn làm trật khớp tay chân ta chứ!"

Mạch Kinh Trần giải thích: "Thân thể bị điểm huyết khá là cứng nhắc, làm trật thì tương đối mềm mại, ôm sẽ thoải mái hơn."

Lâm Tri: ". . . . ."

"Lý do này thật sự làm cho người khác muốn học máu a!"

Lấy mũ phượng của Lâm Tri xuống, ánh mắt Mạch Kinh Trần cong lên.

Lâm Tri liền có loại dự cảm cực kỳ xấu, trước khi nàng kịp phản ứng, Mạch Kinh Trần đã thuận tay cởi giả y của nàng ra.

Thời tiết không tính là lạnh, bên trong giá y dày cộm nặng nề Lâm Tri chỉ mặc một cái áo lót, cái lạnh làm Lâm Tri giật mình lập tức muốn chạy ra ngoài.

Tay bỗng chốc bị kéo lại, cả người liền nằm dưới thân Mạch Kinh Trần.

Sau lưng là chăn gấm đỏ thẫm dày đặc được trải ra, không biết là có vật gì đó cản hông của Lâm Tri, nhưng càng không thoải mái hơn chính là loại cảm giác bị áp chế.

Mạch Kinh Trần cúi hỉ phục ra, hai tay chống ở hai bên đầu Lâm Tri, chân ngăn chặn chân của nàng, tóc bạch kim phân tán ra rũ xuống đầu vai, làm nổi bật áo trong thuần trắng lạnh nhạt, ánh sáng bé tí rục rờ phân tán trong tròng mắt dài nhỏ, gương mặt đỏ càng đẹp đến khiến mặt nguyệt ảm đạm.

Mạch Kinh Trần hôn gò má của Lâm Tri một cái, nói: "Ngủ đi."

Lâm Tri nuốt nước miếng: "Ta ngủ trên đất được không?"

Mạch Kinh Trần: "Không được."

Giữa thất bại, ánh mắt của Lâm Tri trở nên hung ác, nàng dùng sức nhìn chăm chăm Mạch Kinh Trần, Mạch Kinh Trần mặc cho nàng nhìn chăm chăm, tiếp tục động thủ côi y phục của nàng, không thể không nói, dưới tình huống Lâm Tri hoàn toàn không tình nguyện liều chết chống cự thì chuyện côi y phục của nàng vẫn là việc rất khó khăn, hai người ở trong không gian nhỏ hẹp giao thủ với nhau mấy lần.

Đột nhiên, một âm thanh đột ngột vang lên.

"Ừng ục ừng ục. . . . ."

Mạch Kinh Trần dừng động tác trên tay lại, hồ nghi nhìn: ". . . . ." Âm thanh gì thế?

Lâm Tri lúng túng quay đầu: ". . . . ."

Cả ngày chưa ăn cái gì, chẳng lẽ nàng không thể đói bụng ư!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 20: Chương 11

Edit: Cầm

Trước đại sảnh.

Kỳ Mặc tao nhã lịch sự: "Nếu chư vị có gì không hài lòng thì cứ việc nói."

Mọi người ríu rít bày tỏ là rất hài lòng.

Khẽ khom người, Kỳ Mặc mới chậm rãi thối lui về phía sau lau mồ hôi trên trán.

Lăng Thư không biết từ đâu nhảy ra, cả lo phát phơ đập lên bả vai hắn: "Sao thế, tiểu Mặc tử, gái hồng lâu khó được gặp người nhìn thấy cũng sẽ ỉu xìu đây."

Kỳ Mặc hất cái tay trên bả vai ra: "Có thời gian cười nhạo ta thì sao lại không biết đến giúp đỡ."

Lăng Thư nhú mày: "Người xác định đề bản đại gia giúp sẽ không có trò ngại gì sao?"

Dường như nghĩ đến thật sự có khả năng này, Kỳ Mặc thờ dãi: "Không biết công tử. . . . ."

Lăng Thư cười hắc hắc, vẻ mặt "Người biết mà" mập mờ nói: "Lúc này khẳng định là đang động phòng chứ sao!"

Rõ ràng Lâm Tri không có ý tứ kia đối với công tử, mạnh mẽ cướp đoạt như vậy không biết có thể phản tác dụng hay không.

Kỳ Mặc không khỏi than nhẹ, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện khác: "Lăng Thư, người đã dạy công tử làm sao để động phòng chưa?"

Lăng Thư sững sờ, gãi gãi đầu: "Người không dạy sao?"

Kỳ Mặc co rút khóe miệng: "Ta chưa có lấy vợ thì sao dạy được. . . . ."

Lăng Thụ: "Này này, đừng nhìn ta, ta cũng chưa lấy vợ đấy. . . . ."

Kỳ Mặc liếc mắt nhìn hắn, tao nhả mỉm cười: "Không phải ngươi có tiếng là đã đi dạo hết toàn bộ thanh lâu Bắc Chu, hồng nhan tri kỷ trải rộng khắp thiên hạ sao? Ngươi còn thường đến chỗ Xuất Tụ của Thúy Nhan Cư, Tiêm Tiêm của Túy Yên Các. . . . ."

Lăng Thụ nhanh chóng cắt ngang hắn: "Hồng nhan tri kỷ! Đó là hồng nhan tri kỷ! Là tri kỷ! Là tri kỷ đấy ngươi có hiểu không?"

Kỳ Mặc ném cho hắn ánh mắt vô cùng ôn hòa "Đúng là đồ vô năng".

Lăng Thụ xù lông!

Kỳ Mặc một tay đè Lăng Thụ lại, một tay vuốt sống mũi, cúi đầu trầm tư: "Ngộ nhờ công tử thật sự không biết nên làm gì. . . . ."

Lăng Thụ rút đao: "Chịu chết đi!"

Kỳ Mặc lắc mình né tránh, tiếp tục trầm tư: "Thôi, Lăng Thụ ngươi nên cho công tử xem qua đông cung đi, nếu công tử xem những loại sách như 《 Giam hoan nghiệt yêu 》, 《 Bức hôn nữ tử nhà lành 》 thì có thể sẽ thông hiểu đạo lý, xem đông cung hắn là cũng có thể hiểu. . . . ."

Lăng Thụ: "A đánh! ~"

Cảnh tượng động phòng hiển nhiên không ở trong phạm vi tưởng tượng của Kỳ Mặc.

Hai người chỉ mặc áo đơn ngồi đối diện trước nền đỏ. . . . .

. . . . . Ăn cơm

Đại khái đây là lần đầu tiên Mạch Khinh Trần gặp một người có thể chạy trốn nhiều lần trong lúc ăn cơm như vậy.

Vì phòng ngừa người trong tân phòng bị đói nên đã chuẩn bị đồ ăn, chỉ là vừa nãy lúc tiến vào không ai chú ý tới thôi. Nếu Lâm Tri đói bụng, Mạch Khinh Trần mang tâm tình chán nuôi người rộng lượng để nàng ăn cơm no rồi mới tiếp tục chuyện còn chưa làm xong. . . . .

Vì vậy, bữa cơm này liền trở thành bữa cơm Lâm Tri ăn chậm nhất, dường như là nuốt từng hạt gạo.

Nuốt xuống một ngụm nhỏ, nàng nhanh chân chạy ra ngoài, dĩ nhiên, tiếp theo chỉ trong chớp mắt lại bị Mạch Khinh Trần bắt về.

Bởi Mạch Khinh Trần ăn cơm, lại chạy trốn, rồi bị bắt.

Uống một hớp canh rồi ới lên người Mạch Khinh Trần, lại chạy trốn, rồi bị bắt. . . . . Chuyện đen đủi hơn nữa chính là bởi vì y phục bị ướt nên Mạch Khinh Trần dứt khoát cởi áo ra.

Cũng giống như khuôn mặt đó, thân thể của Mạch Khinh Trần khiến người xem không chớp mắt, không thon gầy cũng không có vẻ cường tráng, nhưng thoát nhìn rất khỏe mạnh, toàn thân cao thấp không có một phần thịt dư, khuyết điểm duy nhất đại khái chính là đối với nam tử mà nói da thịt lại vô cùng trắng nõn, tôn lên mái tóc sáng bạch kim, có cảm giác dường như không chân thật, vừa như tiên vừa như yêu, nhưng lại không giống người.

Nếu cõi đời này thật sự có thần tiên, đẹp hơn nữa thì cũng chỉ có vậy thôi.

Nhưng. . . . . Nàng không thích thần tiên, nàng yêu thích sự sinh động khi thì tức giận khi lại đồ mặt và cũng có lúc dịu dàng của. . . . .

Người kia.

Trầm mặc ăn cơm rồi uống đến hớp canh cuối cùng, Lâm Tri hít sâu một hơi đặt chén xuống, xoay người tiếp tục chạy trốn.

Mạch Khinh Trần kéo bả vai của nàng lại: "Ăn no rồi?"

"Ợ. . . . ."

Bụng của Lâm Tri rất phối hợp ợ một cái. . . . .

Mạch Khinh Trần: "Vậy thì tiếp tục."

Lâm Tri ôm một tia ảo tưởng: "Tiếp tục cái gì?"

Mạch Khinh Trần: "Động phòng."

Trong đầu giống như đã diễn luyện qua rất nhiều lần, Mạch Khinh Trần lại một lần nữa dễ dàng áp đảo Lâm Tri ở trên giường, tư thế của hai người không kém trước đó chút nào.

Lâm Trì co rút khóe miệng nghĩ, vậy vừa rồi ta ăn những món kia có ích lợi gì, không phải cũng trở về cái trạng thái này sao!

Hay là nói. . . . . Ý của Mạch Khinh Trần khi để cho nàng ăn cơm là trước cho nàng ăn no, rồi lại ăn. . . . .

Nghĩ sao cũng cảm thấy càng tuyệt vọng a. . . . .

Đang thất thần, cảm giác đột nhiên có một thứ mềm mại từ cái trán của nàng di chuyển xuống dưới.

Có thể cảm nhận được hô hấp và nhìn thấy gò má không chút tỳ vết nào của Mạch Khinh Trần đang ở gần, giờ tay lên tháo màn che đang buộc lại xuống, môi của hắn từ trán Lâm Trì hôn nhẹ xuống dưới, mới đầu còn có chút không thuần thực, nhưng rất nhanh đã hòa hợp được, cái giường nhỏ hẹp bất tri bất giác bốc lên hơi thở mập mờ. . . . .

Lâm Trì trong nháy mắt cứng ngắc.

Nàng không phải là tiểu thư khuê các cái gì cũng không biết, mấy ngày ở thanh lâu nàng đã gặp qua không ít nữ tử không tình nguyện bị bán vào, thường thường lần đầu tiên tiếp khách đều liên tục kêu thảm thiết, kịch liệt tới nỗi thậm chí sau đó có nữ tử nằm trên giường mấy ngày cũng không xuống được, lúc nàng đi thu thập giường đệm còn có thể nhìn thấy vết máu khiến người khác ghê mình.

. . . . . Chẳng lẽ Mạch Khinh Trần nghiêm túc sao!

Khi môi của Mạch Khinh Trần chạm vào môi Lâm Trì thì rốt cuộc nàng cũng tỉnh táo, vô cùng hoảng sợ giẫy giụa.

Mạch Khinh Trần dễ dàng đè tay chân của nàng lại, đồng thời gỡ buộc tóc của Lâm Trì ra rồi cột hai tay của nàng vào đầu giường.

Lâm Trì càng kinh hãi: ". . . . . Sao ngươi biết làm chuyện này!"

. . . . . Động tác này lúc ở thanh lâu nàng đã gặp qua rất nhiều lần a!

Mạch Khinh Trần dừng lại, có chút nghi ngờ: "Trong sách, ta làm không đúng sao?"

Lâm Trì: "Dĩ nhiên không đúng!"

Mạch Khinh Trần xoa lông mày một cái: "Vậy nên làm thế nào? Ngươi dạy cho ta đi."

Lâm Trì: ". . . . ."

Dạy mọi người a!

Ta đứt gân não mới có thể dạy cho người việc này!

*****

Mạch Khinh Trần: "Vậy ta cứ tiếp tục thôi."

Đang lúc nói chuyện, hắn lại muốn cúi người xuống, đầu Lâm Trì chuyển một cái, kêu lên: "Đội đã nào...! Ta dạy cho ngươi! Ngươi buông tay ta ra trước đã!"

Tay chân vừa được hoạt động, nàng lập tức xoay người áp chế Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần lẳng lặng nhìn nàng, trong con ngươi xinh đẹp không chút gợn sóng mang theo nghi hoặc nhàn nhạt, khiến Lâm Trì dường như có loại cảm giác không yên.

Vì vậy. . . . .

Nàng quả quyết dùng dây lưng bịt mắt của Mạch Khinh Trần lại!

Ít nhất cũng không có cái loại cảm giác lo lắng khi bị người nhìn thẳng, Lâm Trì thở nhẹ một hơi, học lại động tác mà Mạch Khinh Trần vừa sử dụng trói chặt tay của hắn.

Mạch Khinh Trần dường như có chút không thích ứng.

"Đừng động." Lâm Trì nhỏ giọng nói.

Rồi sau đó, nàng rón rén lui về phía sau, muốn từ trên giường đi xuống, chưa đợi xuống được giường, chỉ nghe thấy Mạch Khinh Trần nói: "Sau đó thì sao?"

Lâm Trì: "A, ngươi đợi chút để ta đi lấy một thứ. . . . ."

Sau đó? Còn có sau đó sao!

Nàng nhanh chóng leo xuống giường, vừa định thở phào một hơi, đột nhiên cảm thấy trên cổ căng thẳng.

Mạch Khinh Trần không hề khó khăn thoát khỏi, đốt ngón tay giữ chặt một đầu dây xích màu đen, nửa ngồi dậy, gạt dây che mắt ra, nhìn nàng: "Muốn lấy cái gì, ta giúp ngươi."

. . . . . Tại sao xích sắt vẫn còn chứ!

Sau khi bị phân, Lâm Tri đành tiện tay chỉ một cái: "Cái đó!"

Mạch Khinh Trần xuống giường, cầm một cây nến đỏ tới đây, hỏi: "Ngươi là nói cái này sao?"

Lâm Tri: ". . . . . Phốc, có lẽ. . . . ."

Mạch Khinh Trần hơi nghiêng thân nấn, một giọt sáp nến nhỏ xuống đầu ngón tay hần, dần dần ngưng tụ thành một khối nến đỏ.

"Ngươi đang làm gì thế!"

Lâm Tri không nhịn được kéo ngón tay của Mạch Khinh Trần lại, gạt nhẹ sáp phía trên ra, da thịt phía dưới quả nhiên đã đỏ bừng.

Mạch Khinh Trần chớp mắt một cái: "Không phải dùng như thế sao?"

Lâm Tri chỉ cảm thấy gân xanh nổi lên: "Dĩ nhiên không phải!"

Chuyện nhỏ nến cũng không phải nàng chưa từng thấy qua. . . . . Nhưng tại sao Mạch Khinh Trần lại làm thế chứ. . . . .

"Rốt cuộc ngươi biết những thứ này từ đâu. . . . ."

Mạch Khinh Trần suy nghĩ một chút, từ giá sách mang tới một xấp sách.

Lâm Tri nhận lấy lật sơ hai cái, trong nháy mắt có loại cảm giác muốn mù mắt. . . . .

Người cho Mạch Khinh Trần xem loại sách này đến cùng là có bao nhiêu biến thái a, toàn bộ dường như đều là cường thủ hào đoạt khẩu vị nặng! So với kiến thức khi nàng ở thanh lâu còn có thêm các thứ mới lạ! Thậm chí còn tự thuật cận kề nhiều cách sử dụng công cụ và tác dụng của nó, bao gồm cả cái thứ trên cần cổ của nàng, không thể không nói Mạch Khinh Trần đối với nàng cũng không tệ lắm, lựa chọn tuyệt đối là trình độ nhẹ nhất. . . . .

Trong lúc Lâm Tri hết sức khiếp sợ, Mạch Khinh Trần dựa vào người nàng, hôn lên vành tai nàng nói: "Ta cảm thấy trong sách dạy tốt hơn ngươi."

Nụ hôn của hần rất nhẹ, thật ra thì không có sắc thái tình dục gì, nhưng không hiểu sao lại khiến Lâm Tri cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Cầm ngược tay Lâm Tri, Mạch Khinh Trần tối nay áp đảo nàng lần thứ ba.

Hần dường như đối với vành tai mềm nhũn của Lâm Tri cảm thấy rất hứng thú, đưa đầu lưỡi ra liếm liếm, nhàn nhạt nói: "Ta quyết định vẫn nên dựa theo trong sách mà làm."

Thân thể Lâm Tri run lên, còn đắm chìm trong cảm giác kinh hãi khi bị liếm vành tai, Mạch Khinh Trần đã trói chặt tay nàng lần nữa, đồng thời dễ dàng mở áo trong của nàng ra, bên trong là đồ buộc ngực màu trắng mà Lâm Tri vì để tiện hành động nên buộc chặt ngực.

Khoảng cách gần như thế, Lâm Tri có thể thấy được thân thể của Mạch Khinh Trần.

Nhiệt độ ôn hoà, da lại vô cùng mịn màng giống như tơ lụa.

Mà lại gần một chút, nàng dường như có thể cảm thấy được nửa người dưới của Mạch Khinh Trần áp chế nàng. . . . .

Đầu Lâm Tri nổ tung, mặt hoàn toàn ửng đỏ.

Mạch Khinh Trần hôn dọc theo môi của nàng xuống phía dưới, chuyển qua xương quai xanh, để lại một vết nước.

Dường như những nơi da thịt bị Mạch Khinh Trần hôn sẽ không tự chủ được nổi lên màu đỏ nhàn nhạt, Mạch Khinh Trần khẽ vén tóc mái cản trở trên trán Lâm Tri ra, hơi ngưng mắt, trong con ngươi như có thủy triều trước giờ đều bình thản chẳng biết từ lúc nào đã nhuộm màu đen, tối tăm cô tịch lại nặng nề.

Một khắc kia, Lâm Tri dưới thân hần đẹp đến kinh người.

Cần môi dưới, Lâm Tri nhắm chặt hai mắt, trong giọng nói xen lẫn cầu khẩn: "Ngươi không thể bỏ qua cho ta sao?"

Mạch Khinh Trần trả lời hoàn toàn không suy nghĩ: "Không thể."

Lâm Trì vội nói: "Tại sao. . . . ."

Mạch Khinh Trần khẽ mỉm cười, động tác thoảng chốc dừng lại.

Lâm Trì. . . . . Giống như đang khóc. . . . .

Mặc dù nàng nhắm chặt hai mắt nhưng Mạch Khinh Trần vẫn có thể nhìn thấy thứ gì đó từ khóe mắt của Lâm Trì nhỏ xuống, trong suốt lại phát sáng, tốc độ chảy xuống vô cùng chậm chạp lại kích thích lòng người. . . . .

Lâm Trì không có phát hiện, vẫn hoảng hốt nói năng lộn xộn: "Ta không muốn cùng ngươi động phòng, ta căn bản không thích ngươi, tại sao ngươi nhất định phải làm chuyện này với ta, tuy ngươi không có cảm giác nhưng ta sẽ đau ta sẽ khổ sở a. . . . ."

Cúi người xuống, Mạch Khinh Trần nhẹ nhàng liếm liếm chất lỏng óng ánh kia.

Chất lỏng ấm áp lại hơi mặn lan tỏa mùi vị khổ sở nhàn nhạt mà bi thương, đây là lần đầu tiên hắn ném loại tư vị này.

Quá mức xa lạ khiến cho hắn trong nháy mắt không biết phải làm sao.

Trần tình một chút, Mạch Khinh Trần nhẹ nhàng nói: "Nhưng ngươi sẽ rời đi. Nếu như không động phòng với ngươi, ngươi sẽ rời khỏi ta mà đi." Hắn dừng một chút, "Những thứ trong sách mặc dù không thể tin hết, nhưng ít ra tất cả sách đều nói, chỉ cần nam nữ động phòng rồi, vô luận đã trải qua chuyện gì, cuối cùng nữ tử cũng sẽ không rời đi."

Hắn không có cảm giác, động phòng hay không động phòng đối với hắn mà nói thật ra thì cũng không khác biệt cho lắm, hắn chỉ không muốn để nàng rời đi mà thôi. . . . .

Thời gian tịch mịch quá dài khiến thế giới này dường như trở nên vô vị tẻ nhạt.

Không biết tại sao lại sống trên đời, không biết hôm qua có gì khác hôm nay.

Sự xuất hiện của Lâm Trì như mở ra cho hắn một cánh cửa.

Tất cả các giác quan mãnh liệt kéo tới. . . . . Lúc ấy thế giới này như nhuộm màu sắc rực rỡ, trở nên có ý nghĩa, chân thật và khiến hắn chờ mong.

. . . . . Sao có thể cam lòng buông tay.

Ôm lấy Lâm Trì, da thịt dán chặt, Mạch Khinh Trần nhẹ giọng nói: "Không động phòng thì không động phòng, nhưng có thể không rời đi không?"

Tiếng trống canh bên ngoài lặng lẽ vang lên.

Không biết qua bao lâu, Lâm Trì mới nhỏ giọng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 21: Chương 12

Lâm Trì ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao.

Khi tỉnh lại, ngón tay của Mạch Khinh Trần chậm chạp vuốt ve cánh tay nàng, thấy nàng tỉnh lại, cong cong tròn mắt, tâm tình có vẻ rất tốt.

Nền đỏ đầu giường đã cháy hết, do ánh mặt trời chiếu vào vì thế song hỷ đỏ thẫm trở nên sáng rực rỡ tỏa ra sự hoan hỷ.

Tâm tư ngổn ngang ngày hôm qua lúc này mới ừ ừ kéo đến.

Lâm Trì ngồi thẳng người, hai tay ấn trán khóe miệng co quắp vài cái.

Chuyện tối hôm qua. . . . . Thật là mất mặt. . . . .

Mạch Khinh Trần trái lại không có gì khác thường, ôm nàng đứng dậy, đồng thời lấy cái khăn trắng ở dưới người nàng ra, cắt ngón tay nhuộm máu lên.

Lâm Trì sùng sốt: "Đây là. . . . ."

Mạch Khinh Trần: "Trong sách nói. . . . ."

Hắn vừa nói tới sách Lâm Trì liền nhớ lại tối hôm qua, lập tức nhanh chóng cắt ngang lời hắn: "Ta biết rồi, ngươi tiếp tục đi!"

Thật sự là một đêm khiến người khác không muốn nhớ lại. . . . .

Đổi thường phục đi ra ngoài, trên đường Lâm Trì thu được vô số ánh mắt vây xem, hơn nữa chuyện khiến nàng không thoải mái nhất chính là dường như mọi người cũng đặc biệt thích chú ý tư thế đi bộ của nàng.

Bước nhanh tìm được Tác Đồng mặt còn đen hơn đáy nồi, Lâm Trì giải huyết thay hắn cười đến có chút ngượng ngùng.

Tác Đồng rầm một cái quỹ rạp xuống trước người Lâm Trì, đưa kiếm lên: "Tiểu thư, thuộc hạ vô năng đã khiến ngài chịu nhục, ngài giết ta đi."

Lâm Trì: "Ách, thật ra thì ta. . . . ."

Tác Đồng cắn răng nghiêng lợi: "Chỉ cần nghĩ tới việc ngài bị. . . . . Ta liền. . . . ."

Lâm Trì: "Ta không. . . . ."

Tác Đồng đứng dậy, bộ mặt quyết tuyệt: "Không được, ta phải liều mạng với Mạch Khinh Trần! Giết hắn rồi tự vẫn tạ tội!"

Lâm Trì: "Ta thật sự. . . . . Đây này, đừng đi. . . . ."

Trong lúc bị phản, Tác Đồng bộc phát ra tốc độ kinh người, trước khi Lâm Trì phản ứng kịp đã vọt vào sân của Mạch Khinh Trần, vung kiếm đâm về phía hắn!

Mạch Khinh Trần giờ ngón tay nhanh chóng phóng ra một thứ, Tác Đồng bị đánh trúng huyết đạo, thoáng chốc đứng yên.

Lúc Lâm Trì chạy đến, hạt đậu phộng Mạch Khinh Trần dùng để công kích Tác Đồng sắp rơi xuống đất.

Nhanh tay lẹ mắt, Lâm Trì đón lấy đậu phộng rồi bỏ vào miệng ăn hết. . . . .

Mạch Khinh Trần: "Ăn ngon không?"

Động tác ăn đậu phộng của Lâm Trì nhất thời ngừng lại, gấp lại Mạch Khinh Trần khó tránh khỏi sẽ có chút lúng túng.

. . . . . Bởi vì luôn sẽ nhìn không được nhớ tới tối hôm qua, chính mình rất không có cốt khí bị dọa đến khóc lên, còn không biết tại sao lại đáp ứng hắn lưu lại.

Mạch Khinh Trần vẻ mặt bình tĩnh: "Ăn ngon không?"

Lâm Trì chần chờ một chút, gật đầu.

Mạch Khinh Trần lấy ra một đĩa đậu phộng ở phía sau, bình tĩnh nói: "Điểm tâm." Suy nghĩ một chút, lại bổ sung, "Ta xào."

Lâm Trì nhận lấy, đồ dẫn ăn hai hạt.

Ánh mắt oán giận của Tác Đồng dường như đã ngưng tụ thành thật thê, chỉ là rất đáng tiếc. . . . . Hai người ở đây đều không chú ý đến sự hiện hữu của hắn.

Cho nên mới nói, một người học thuật ẩn thân quá tốt có lúc cũng là một loại bi kịch. . . . .

Mạch Khinh Trần cầm một hạt đậu phộng bỏ vào răng từ từ cắn, giọng nói vẫn thanh nhã như cũ: "Ngươi thích ăn gì?"

Lâm Trì nhai đậu phộng, nhỏ giọng nói: "Cái gì ta cũng thích ăn. . . . . Nhưng nếu thật sự phải nói thì là thích ăn thịt đi."

"Thịt gì?"

Nói đến chuyện này Lâm Trì lập tức hăng hái, bẻ ngón tay nghiêm túc nghĩ: "Thịt gà, thịt cá, thịt heo, thịt vịt, thịt cua, thịt bò, thịt dê. . . . . Ừm, ta cũng thích những thứ giống vậy."

Dĩ nhiên, lúc nói lời này Lâm Trì hoàn toàn không ngờ tới có người sẽ làm thật.

Vì vậy, sáng sớm ngày thứ hai khi nàng nhìn thấy toàn bộ thịt yến đặt ở trước mặt thì hoàn toàn tròn tròn mắt.

Mạch Khinh Trần bình tĩnh đưa đĩa cho nàng, đồng thời giới thiệu từng cái: "Thịt gà, thịt cá, thịt heo, còn có. . . . ."

Lâm Trì nuốt nước miếng, đầy một bàn thế nhưng lại thật sự không thấy một chút rau. . . . .

Chỉ là bản tính tham ăn rất nhanh đã khắc phục vấn đề thức ăn không cân đối, Lâm Tri nắm chặt chiếc đũa gấp một khối thịt gà nhét vào trong miệng. . .

Ta #@¥%&. . . . . Hắn rốt cuộc làm sao làm được như vậy, tại sao còn mặn hơn rau cải lần trước!

Nước, nước, ai tới giúp giúp ta đi!

Mạch Khinh Trần hình như hiểu ý: "Người muốn uống nước?"

Lâm Tri liều mạng gật đầu.

Mạch Khinh Trần trầm ngâm một chút, múc một chén canh thịt đặt trước mặt Lâm Tri.

Lâm Tri uống một hớp. . . . .

Phốc. . . . .

. . . . . Mạch Khinh Trần là vì trả thù ngày hôm qua không ăn được nàg nên muốn độc chết nàg ư!

Như đang hấp hối, Lâm Tri giùng giàng hỏi: "Một bàn này. . . . . Đều do người làm sao?"

Mạch Khinh Trần dừng một chút, trong con người hình như có chút do dự, nhưng vẫn thành thật gật gật đầu.

Lâm Tri: ". . . . ."

Nàng có thể lựa chọn không ăn chứ!

Trình độ của Mạch Khinh Trần căn bản chỉ xứng xào đậu phộng a! !

Vì không để mình phải chịu khổ nên Lâm Tri quyết định tự cứu, chạy một mạch đến phòng ăn, uống chút nước rồi quan sát nguyên liệu nấu ăn trong phòng.

Mạch Khinh Trần đi theo sau lưng Lâm Tri, dường như khi hắn vừa vào, một đám đầu bếp còn đang bận việc lập tức né ra tứ phía, thoáng chốc trong phòng ăn chỉ còn lại hai người bọn họ.

Như vậy cũng tốt, không có ai thì những thứ kia nàng có thể trực tiếp dùng.

Lâm Tri chọn xong nguyên liệu nấu ăn vừa ý, cuộn tay áo lên, đeo tạp dề cúi đầu xử lý từng loại trên thớt.

Là một kẻ tham ăn, lại đi theo một sư phụ vô dụng lại không đáng tin cậy, những năm này nàng đã sớm học được cách làm sao để thỏa mãn dạ dày của bản thân. Trên thực tế, coi như vẫn còn đại sư tỷ thì thức ăn của ba người đa phần đều do Lâm Tri phụ trách, chỉ là kể từ khi đại sư tỷ đi, chính nàng cũng dần dần lười mà thôi.

Tay chân lạnh lẽo xử lý tốt nguyên liệu nấu ăn, Lâm Tri xoay người nâng nồi lên, vừa nhấc lên mắt đã nhìn thấy lò bếp bị nổ đến khắp nơi hỗn độn.

"Đây là. . . . ."

Mạch Khinh Trần mặt không đỏ tim không đập: "Do ta làm."

Lâm Tri bắt đắc dĩ: "Biết ngay mà. . . . ."

Đổi cái lò bếp khác rồi nhóm lửa đổ dầu vào, động tác của Lâm Tri thành thạo mà trôi chảy, dầu muối tương dấm đều ở vị trí tay chân có thể với tới, chỉ hơi nhìn một chút nàng đã tìm được vị trí.

Không mất nhiều thời gian trong phòng ăn đã nổi lên mùi thơm của thức ăn.

Lâm Tri một hơi làm ba món ăn, để qua một bên, cuối cùng mới đi làm canh.

Cẩn thận bung canh đặt lên bàn, liền nhìn thấy thức ăn trên bàn vậy mà đã vơi đi hơn phân nửa.

Lâm Tri: "Người. . . . . Ăn vụng? !"

"Không." Mạch Khinh Trần lại gấp một cái: "Ăn quang mình chính đại."

Lâm Tri im lặng: "Ăn không có mùi vị mà người vẫn. . . . ."

Mạch Khinh Trần đơn giản nói: "Người làm."

. . . . . Bởi vì do nàng làm cho nên mới muốn ăn ư?

Lâm Trì chớp mắt, không nói gì nữa.

Lúc ăn cơm, Lâm Trì trong lúc vô tình chú ý đến tay Mạch Kinh Trần hình như bị thương, không phải quá nghiêm trọng, chỉ là trên da thịt không chút tỳ vết nào có vẻ nổi bật hẳn.

Muốn nói lại thôi một hồi lâu, cơm nước xong, nàng vẫn không nhận được: "Tay của người. . . . ."

Mạch Kinh Trần: "Không có chuyện gì, không đau."

. . . . . Người ngay cả cảm giác cũng không có, dĩ nhiên sẽ không đau!

Đề đưa xuống, Mạch Kinh Trần vừa liếc mắt nhìn món ăn vừa liếc nhìn Lâm Trì: "Món ăn ta làm. . . . . Thật rất khó ăn?"

Lâm Trì: "Ách, không thể nói là khó ăn, chỉ là khẩu vị quá nặng. . . . ."

"Ta có thể học."

Lâm Trì: "À?"

Trong đôi mắt hẹp dài của Mạch Kinh Trần hình như có ánh sáng chợt lóe lên: "Người thích cao lương mỹ vị, ta có thể học làm để ăn thật ngon."

Lâm Trì muốn nói với hắn là không cần thiết, nhưng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc hoàn toàn không giống như đang đùa giỡn kia của Mạch Kinh Trần, hoàn toàn không biết mở miệng như thế nào.

Nói nàng thích ăn thật sự không sai, nhưng dù thích ăn ra sao cũng sẽ không vì thức ăn ngon mà bán mình. . . . .

Nhưng nói sao thì hắn mới hiểu?

Lâm Trì rất nhúc nhích, đi dạo một hồi không biết tại sao lại đi tới hoa viên, bỗng nhiên nghe thấy tiếng mèo kêu.

Mèo kêu?

Sẽ không phải là con mèo Ba Tư lần trước Mạch Kinh Trần ôm chứ!

Lâm Trì hưng phấn ba chân bốn cẳng đi tới, quả nhiên trông thấy con mèo lười biếng quý khí kia núp ở trong bụi cỏ nghe răng trợn mắt nhìn về phía một người khác meo meo gọi, mà người nọ hiển nhiên bị dọa không nhẹ, xoay người đã ngã trên mặt đất.

Lâm Trì nhìn cười không ra tiếng, đợi thấy rõ mặt của người kia, nụ cười thoáng chốc cứng lại.

Nàng xoay người muốn đi nhưng mắt cá chân đã nhanh chóng bị người nắm được.

Mèo hình như cũng rất khó chịu hành động như vậy của đối phương, meo meo một tiếng nhào tới, sau đó Lâm Trì liền nghe một tiếng ho khan kịch liệt.

Nàng nhớ Đỗ Nhược sợ mèo, hề có mèo đến gần, Đỗ Nhược sẽ đỏ mặt hô hấp dồn dập ho khan không ngừng toàn thân không có sức lực.

"Buông ra."

Lâm Trì đứng lại, chờ Đỗ Nhược buông tay, nhưng lần này vô luận hắn hô đến lợi hại ra sao, tay cũng chưa từng buông ra dù chỉ một chút.

Lâm Trì bắt đầu dĩ xoay người, nhưng lúc quay đầu lại trong nháy mắt đã nhìn thấy một bóng người màu bạc khác.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 22: Chương 12.2

Edit: Cầm

Phản ứng của con mèo kia còn nhanh hơn Lâm Trì, từ trên người Đỗ Nhược nhảy xuống, thân hình chạy trốn hai cái đã nhảy vào ngực Mạch Kinh Trần.

Sau khi miêu tả chạy trốn, Đỗ Nhược lấy mu bàn tay che miệng lại ho khan mấy tiếng.

"Không cần trốn ta, hiện tại ta không có cách nào bắt ngươi về." Đỗ Nhược thả tay xuống, cười khổ một tiếng, cúi xuống thấp nói: "Ngươi thật sự nguyện ý gả cho Mạch Kinh Trần, hay là bởi vì không muốn bị ta bắt về thiên lao nên mới. . . . ."

Hắn hiển nhiên không có nhìn thấy Mạch Kinh Trần ở sau lưng.

Mạch Kinh Trần ôm mèo đứng ở nơi đó, vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng, đôi con ngươi kia, đen trầm như đêm.

Đột nhiên Lâm Tri có chút chột dạ.

Hơn nữa, trước đó hắn hình như rất khó chịu khi nhìn thấy Đỗ Nhược, nếu lần này. . . . .

"Buông tay!"

Lâm Tri nỗ lực muốn rút chân bản thân ra, Đỗ Nhược lại cố chấp nói: "Ngươi trả lời ta trước."

Tiếp tục nhắc chân, Lâm Tri: "Mắc mớ gì đến ngươi! Ta không muốn trả lời ngươi! Ngươi đi đi! Đi nhanh một chút đi!"

Đỗ Nhược nhìn về nơi khác nói: "Ta vốn không muốn bắt ngươi vào thiên lao, chỉ là chuyện đột nhiên xảy ra, ngươi không đả thương người mà trong cung cũng không có mất cái gì, ta đã nói với Thượng Thư đại nhân, vốn là nhiều lắm nhưng giờ chỉ cần nốt thêm hai ngày ta sẽ kêu người thả ngươi ra ngoài."

Lâm Tri sùng sốt: "Vậy ngươi một đường kiên nhẫn bắt ta như vậy là vì. . . . ."

Đỗ Nhược trầm mặc một chút, nói: "Vô Mặc son trang không an toàn." Hắn lại nói, "Mạch Kinh Trần lấy vợ, Dương Minh rất nhanh sẽ có người đến, nếu Thánh thượng không cho phép, cửa hôn sự này chưa chắc có thể thành, nếu như ngươi không phải thật tâm muốn gả cho Mạch Kinh Trần, đến lúc đó có thể. . . . . Thành thân là đại sự cả đời của nữ tử, mong Lâm cô nương thận trọng, không nên nhất thời giận dữ. . . . ."

Vẫn là âm thanh quân tử nhẹ nhàng.

Hắn vốn là như vậy, dễ dàng chặt đứt mộng tưởng của Lâm Tri, không lưu lại cái gì để nàng thừa cơ lợi dụng.

Nàng không giấy giũa, chân tay bị bắt được của nàng cũng dần dần thả lỏng ra.

Lâm Tri không quên Mạch Kinh Trần vẫn còn ở đây, lui một bước, bệt bệt miệng nói: "Không cần quan tâm ta, ngươi. . . . . Vẫn là nên đi quan tâm vị hôn thê của ngươi thì tốt hơn!" Xoay người, "Ta đi nha."

"Vị hôn thê sao?" Đỗ Nhược chậm rãi đứng lên, trong mắt lóe lên một tia tâm tình không biết là gì, dung mạo càng lộ vẻ lãnh lạnh, "Nàng hiện tại sợ rằng đã. . . . . Không còn ở đây."

Lâm Tri bỗng nhiên quay đầu lại: "Vậy ngươi viết thư lại cho nàng!"

Đỗ Nhược dừng lại, gật đầu: "Nhưng ngươi không phát hiện, nàng chưa từng hồi âm lại cho ta."

Lâm Tri ghen hòng.

Xác thực, nàng thường nhìn thấy Đỗ Nhược viết thư cho vị hôn thê của hắn, dùng từ vô cùng dịu dàng, nhưng lại chưa từng thấy thư từ chưa cưới của hắn hồi âm lại cho hắn.

"Nhưng. . . . ."

Lâm Tri bỗng chốc lúng túng, đầu đột nhiên có chút loạn.

. . . . . Nàng nhìn coi Đỗ Nhược lâu như vậy mà không cam lòng ra tay một phần nguyên nhân rất lớn là bởi vì biết Đỗ Nhược vẫn còn nhớ kỹ thư từ chưa cưới, mặc dù có thể cận thủy lâu thai, nhưng nàng không muốn thương tổn một nữ tử khác.

Nhưng Đỗ Nhược lại nói cho nàng biết, nữ tử kia thật ra không tồn tại. . . . .

"Không cần đồng tình với ta." Nụ cười của Đỗ Nhược mang theo mấy phần khổ sở nói: "Ta biết rõ ngươi không muốn gặp ta, hiện tại ta đã không thể kiên cường mang ngươi rời khỏi, cần nói ta cũng đã nói với ngươi. . . . . Ta đây sẽ rời đi."

Thẳng đến lúc này, hắn mới chú ý đến kiểu tóc dài mà Lâm Tri vẫn chính là phụ nhân kẻ.

Trong nháy mắt đó, như có loại ảo giác cảnh còn người mất.

Rõ ràng trước đây không lâu nữ tử vượt ngục từ thiên lao còn mới to gan cường hôn hắn, rõ ràng ngày đó nếu hắn không để Lâm Tri ồn ào ở trên đường

cái thì không nhất định sẽ bị Mạch Khinh Trần phát hiện. . . . . Nhưng vì cái gì. . . . .

Đỗ Nhược đột nhiên nhớ tới lúc ở Hình bộ, nữ tử kia chân tay vụng về chăm sóc hắn, không hề có chút căng thẳng và thận trọng mà nữ tử nên có, cảm kỳ thư họa một chữ cũng không biết duy chỉ có đối với thức ăn là đặc biệt cảm thấy hứng thú, ngay cả lúc thay hắn nấu cháo cũng sẽ không nhịn được len lén uống vào nửa bát. . . . .

Đã từng có khoảng cách gần vậy thế nhưng lại như lập tức bị kéo ra thật xa.

Hôm đó ở hôn lễ giống như cuộc nháo kịch kia hắn còn chưa có cảm giác, giờ phút này hắn mới đột nhiên ý thức được, mặc kệ hôn sự này có cỡ nào không hợp lý cỡ nào với vàng. . . . . Nhưng, Lâm Tri đã gả cho Mạch Khinh Trần.

Đây là sự thật không cách nào sửa đổi.

Không đợi hắn xoay người, lại nghe thấy giọng nói của Lâm Tri: "Đợi chút. . . . ."

Đỗ Nhược: "Còn có chuyện gì?"

Lâm Tri hung hăng cắn môi dưới: "Người rất yêu thích rất yêu thích vị hôn thê của ngươi sao?"

Đỗ Nhược ngẩn người, cười gật đầu: "Ừ."

Vị hôn thê. . . . . Hắn rốt cuộc từ đâu có vị hôn thê.

Hắn rất muốn giải thích những thư tín kia chẳng qua đều để che giấu tai mắt người để phòng ngừa bị người chặn lại mà đặc biệt dùng xưng hô mập mờ, đại ca hắn còn chưa thành thân, hắn sao lại có vị hôn thê trước chứ. Tên ngu ngốc này chẳng lẽ không phát hiện hắn cả ngày lẫn đêm đều sống ở Hình bộ, cần bản không có thời gian đi gặp bất kỳ cô gái nào cũng không có bất kỳ cô gái nào tìm tới cửa sao.

Lâm Tri "Ồ" một tiếng, cho đến khi Đỗ Nhược rời đi cũng không nói gì nữa.

"Meo meo ~"

Lâm Tri xoay người lại, chỉ thấy con mèo Ba Tư kia nằm ở trong ngực Mạch Khinh Trần, lười biếng duỗi eo.

Nàng hơi kinh: "Không phải là người không cho bất luận kẻ nào đến gần nếu không sẽ giết hết sao!"

Mạch Khinh Trần gật đầu: "Nó là mèo." Lại bổ sung, "Nó yêu thích ta."

Lâm Tri: "Làm sao người biết nó thích người!"

Mạch Khinh Trần: "Người nói."

Lâm Tri: ". . . . ."

Này này, ta chỉ là vì phòng ngừa người giết nó nên thuận miệng nói thôi mà!

Thấy Mạch Khinh Trần không có gì khác thường, Lâm Tri lại ngẫm nghĩ một thoáng mới thấp thòm nói: "Mới vừa rồi người. . . . . Đã nghe?"

Mạch Khinh Trần gật đầu.

Lâm Tri kinh ngạc, "Vậy tại sao người không. . . . ." Ra ngoài cắt ngang hoặc là ngăn cản?

"Hắn là người trong lòng của người." Mạch Khinh Trần dừng một chút, "Ta muốn biết tại sao người lại thích hắn."

. . . . .

Phong cách trả lời của Mạch Khinh Trần thật sự là bất bình thường.

Lâm Tri: "Kết quả thế nào?"

Mạch Khinh Trần thành thật nói: "Vẫn rất muốn giết hắn."

Lâm Tri co rút khóe miệng: "Trừ việc giết chết hắn ra?"

Mạch Khinh Trần để mèo xuống, ôm ngang Lâm Tri lên, ngón tay chạm vào mắt cá chân của Lâm Tri, khẽ cau mày: "Còn nữa, ta không thích hắn chạm vào người, rất đáng ghét." Hình như nghĩ đến cái gì, chân mày hắn nhíu sâu hơn, "Người thích hắn, nếu như là hắn người sẽ đáp ứng động phòng có đúng hay không?"

Lâm Tri phát hiện, coi như đáp ứng nàng không động phòng, Mạch Khinh Trần vẫn đối với chuyện này có vẻ hết sức canh cánh trong lòng. . . . .

Bị ôm đã thành thói quen, Lâm Tri bắt đầu đi nói: "Động phòng là chuyện chỉ có vợ chồng mới có thể làm, trừ phi ta gả cho hần, nếu không thì không thể nào."

Mạch Khinh Trần ôm Lâm Tri vào phòng ăn, giọng nói bình thản: "Không cho gả cho hần, nếu không ta sẽ tức giận, sau đó giết hần."

Lâm Tri bắt đầu nói: "Ta đã gả cho ngươi, làm sao có thể lại gả cho hần. . . . ."

Câu trả lời này hình như khiến Mạch Khinh Trần rất hài lòng, hần không nói thêm gì nữa, chỉ là ánh mắt dài nhỏ cong lên giống trăng non, như lần đầu tiên nhìn thấy nàng, trong con ngươi lộ ra vui vẻ đơn giản rồi lại hư ảo.

Mấy ngày sau.

Một buổi sáng tỉnh mơ Lâm Tri liền bị tiếng huyền não đánh thức, nàng dụi dụi con mắt ra cửa, tiếng ồn ào là từ ngoài cửa lớn truyền đến, cách thật xa nàng vẫn có thể nghe được tiếng hô đồng loạt ở bên ngoài: "Điện hạ! Mời đi ra! !"

Kỳ Mặc mang về mặt khổ não vội vã ra cửa, Lăng Thư cầm quả lê đang gặm cốt ca cốt kết.

Lâm Tri: "Bên ngoài rốt cuộc là?"

Lăng Thư: "A, đó là đệ đệ của công tử, thường thường qua mấy tháng đều sẽ tới đây."

Lâm Tri: "Cái gì?"

Lăng Thư kéo nàng đến khe hở cửa bên nhìn, thì thấy một thiếu niên thanh tú xinh đẹp đang quỳ ở trước cửa thân đeo ngọc bội đính chuông hoa phục tung bay, bên cạnh hần vây quanh hơn mười người, có người phục vụ quạt gió, có người phục vụ lau mồ hôi, thậm chí còn có nữ tử nhét quả nho vào miệng hần.

Hần lại nuốt xuống một quả nho, khạc ra, dùng sức đâm vào cửa: "Ca, ca, đi ra gặp ta a! Nếu như ngươi không đi ra gặp ta ta sẽ quỳ đến chết ở trước cửa nhà ngươi!"

Lâm Tri: ". . . . . Hần làm như vậy rốt cuộc là?" Vì cái gì!

Lăng Thư cố gắng nhai quả lê, hàm hồ nói: "Hần có chút tình cảm luyện huynh, sùng bái công tử đến rồi tình rồi mủ, sức mạnh chân chó của bản đại gia cũng không đuổi kịp hần. Rõ ràng Thánh thượng đã muốn đề cho hần thừa kế ngôi vị hoàng đế, hần lại chết cũng không muốn, nhất định phải quán lấy công tử trở về thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước." Gặm một cái cuối cùng, vứt bỏ hạch quả lê, hần nói, "Chỉ là không cần lo lắng, hần cũng chỉ quỳ cho vui một chút, ngươi xem. . . . ."

Lâm Tri vừa quay đầu, chỉ thấy người thiếu niên kia đã ngồi sững trên đất, hai thị nữ đang dịu dàng bóp chân cho hần, thiếu niên tiếp tục đâm cửa: "Ca, ca a, a. . . . . Bóp nhẹ một chút, chân ta muốn gãy rồi!"

Chỉ thấy lúc này, cửa chính sơn trang bỗng nhiên mở ra.

Thiếu niên lập tức đẩy thị nữ ra, mọi người rồi rút lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai lui nhanh đến sau lưng thiếu niên, trong chớp mắt thiếu niên đã dùng tư thế quỳ gối tiêu chuẩn nhất thành kính ngâm vịnh nói: "Ca ~"

Lâm Tri: ". . . . ."

Thật là rừng vốn lớn nên loại chim nào cũng có a. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 23: Chương 13

Edit: Cầm

Đáng tiếc người ra ngoài lại là Kỳ Mặc.

Thiếu niên lập tức xui lơ như cũ, ngón tay xinh đẹp kẹp quả nho, nhử mày nói: "Tiểu Mặc tử, ca ta đâu?"

. . . . . Cái xưng hô này dị thường quen thuộc, Lâm Tri nhìn về phía Lăng Thư.

Lăng Thư "Xuyt" một tiếng, dùng khẩu hình nói: không cần hoài nghi, ta chính là học tập hần.

Kỳ Mặc mang về mặt làm khó dễ: "Nhị Điện hạ, hay là ngài đến dịch quán nghỉ ngơi trước đi, Điện hạ hần. . . . . Chắc là không tiện gặp ngài."

Khuôn mặt thanh tú của thiếu niên sa sầm lại, hai tay chống ở hai chân ngồi chồm hổm, ngẩng đầu ngạo nghễ nói: "Không! Vậy ta sẽ quỳ gối chờ ở đây! Đợi đến khi nào hần chịu gặp ta mới thôi!"

Kỳ Mặc càng thành khẩn: "Điện hạ hần thật sự rất bận, Nhị Điện hạ không nên làm khó tiểu nhân. . . . ."

Lâm Trì: hần bận sao? Tại sao ta hoàn toàn không cảm thấy. . . . . =|||

Lăng Thư dùng khẩu hình nói: Công tử rất chán ghét người đệ đệ này, chủ yếu là do hần ngày ngày kề cận công tử, nhưng công tử phải chịu đựng không động thủ giết chết hần. . . . . Cho nên dứt khoát mắt không thấy, tâm không phiền.

Lâm Trì: . . . . . Đây cũng gọi là huynh đệ sao? !

Lăng Thư: Ai, đều nói với ngươi rồi, công tử với bọn họ căn bản không quen thuộc.

Thiếu niên kiên trì, Kỳ Mặc cũng đành chịu, không thể làm gì khác hơn là lui vào son trang.

Lâm Trì nhìn quả nho cảm thấy đói bụng, trở về ăn điểm tâm, rồi sau đó không ngoài ý muốn nhìn thấy Mạch Kinh Trần được cho là rất bận rộn đã làm xong đồ ăn sáng đợi nàng.

Nhìn đồ ăn sáng trên bàn, Lâm Trì dường như có chút khó chịu.

Tại sao lại có loại cảm giác lão phu lão thê đáng sợ chứ. . . . .

Lắc đầu xua đi loại ý niệm kinh hãi này, Lâm Trì cầm lấy phần đồ ăn sáng của mình.

Trong chén sù trắng tinh xào đựng cháo thịt, Lâm Trì tròn mắt nhìn hồi lâu, cuối cùng than thở chấp nhận việc sẽ bị mận chết chuẩn bị húp một hóp.

A, không mận nha!

Mạch Kinh Trần: "Thế nào?"

Lâm Trì húp hai hóp, chép chép miệng, thành thật nói: "Mùi vị rất ngon!"

Mạch Kinh Trần nghiêng người qua, động tác cực kỳ tự nhiên liếm sạch vết cháo bên môi Lâm Trì.

Lâm Trì hóa đá.

Mạch Kinh Trần mấp máy môi, dường như đang cảm giác vị cháo mà hần rõ ràng không cảm giác được, câu khoe môi lên nói: "Vậy thì tốt."

Động tác của hần rất nhanh, không có ý vị suồng sã.

Lâm Trì nhẫn nhịn, không có ý tứ phát tác, chỉ yên lặng húp cháo xong, mới nói: "Thật ra thì ngươi không cần làm như vậy."

Mạch Kinh Trần: "Hả?"

Lâm Trì: "Không cần làm món ăn nào cả. . . . . Chuyện này tuyệt đối không thích hợp với ngươi."

Mạch Kinh Trần lặng yên một chút, bình tĩnh nói: "Vậy ta thích hợp làm gì?"

Lâm Trì: "Ách, làm ma đầu giết người? Đi ra ngoài xưng bá võ lâm? Hay là đi lật đổ triều đình tranh đoạt thiên hạ?"

Mạch Kinh Trần càng bình tĩnh tự thuật: "Ta đã xưng bá võ lâm rồi, nếu ta muốn thừa kế ngôi vị hoàng đế thì cũng không cần cướp." Suy nghĩ một chút, bổ sung, "Giết chết Cơ Định Loan là được."

Lâm Trì: ". . . . ."

Ngươi thật sự không phải đang khoe khoang chứ!

Còn nữa, nàng chợt có chút đồng tình với nhị hoàng tử Cơ Định Loan có tình cảm luyện huynh đang ở bên ngoài. . . . .

Mạch Kinh Trần bình tĩnh uống chén cháo của mình, hồi lâu mới nói: "Chuyện này ta đều không có hứng thú."

Xưng bá thiên hạ làm Hoàng đế thì thế nào, hần vẫn không cảm giác được.

Phiền toái, hơn nữa cũng không có ý nghĩa.

Có thích hợp hay không thì có quan hệ gì, không ai quy định hẳn nhất định phải làm cái gì, mà hẳn cho tới bây giờ cũng chỉ làm chuyện mình muốn làm.

Bởi vì muốn giữ nàng lại, bởi vì nàng thích thức ăn ngon, cho nên đi học làm thức ăn ngon.

Vốn chỉ là chuyện đơn giản như vậy.

Tiếng ồn ào bên ngoài thi nhau to dần, dòi núi lấp biển mà truyền đến.

Lâm Tri bị ồn ào đến khóe miệng rút gân, Mạch Kinh Trần vẫn là bộ dạng bình tĩnh bát phong bất động.

Lâm Tri không nhịn được: "Hắn ồn ào thành như vậy, người thật sự không đi gặp đệ đệ người sao. . . . ."

Mạch Kinh Trần trầm ngâm chốc lát: "Ta đi bảo bọn họ an tĩnh."

Không đợi Lâm Tri phản ứng, Mạch Kinh Trần đã sai bước đi ra ngoài.

Đợi Lâm Tri đuổi đến, tay Mạch Kinh Trần đã cầm kiếm đẩy cửa đi ra ngoài, nói: "Quá ồn, ta muốn giết người."

Dường như là trong nháy mắt, tất cả tiếng động ngoài cửa lớn đều biến mất, tiếp theo mọi người gào khóc thảm thiết phóng đi xa xa. Duy chỉ có nhị hoàng tử Cơ Định Loan quỳ trên mặt đất gào khóc một tiếng rồi phóng tới Mạch Kinh Trần.

Mạch Kinh Trần khẽ nghiêng người, Cơ Định Loan nhất thời đụng vào cây cột, kêu thảm một tiếng, ôm lấy đầu, ủy ủy khuất khuất nhìn chăm chăm Mạch Kinh Trần, làm nũng nói: "Ca ~"

Mạch Kinh Trần nhìn hắn một cái, nhiệt độ trong mắt chẳng có bao nhiêu ấm áp.

Sau đó, hắn rút kiếm, nhắm ngay đầu của Cơ Định Loan.

Lâm Tri kinh hãi.

Mạch Kinh Trần tay nâng kiếm, nhẹ nhàng xoáy qua đầu Cơ Định Loan, sau đó. . . . .

Cơ Định Loan trong nháy mắt đã biến thành đầu trọc rồi. . . . .

"Đừng đến đây nữa." Mạch Kinh Trần thu kiếm lại.

Cơ Định Loan sững sờ che cái đầu trọc mới vừa ra đời của mình, bóng loáng lóe sáng giống như trứng gà mới lột, vừa vụn vụn mặt mũi vừa lảm bảm nói: "Thật sự rất đẹp trai a. . . . ."

Lâm Tri nhìn về cái đầu kia, nín nửa ngày rốt cuộc ức chế không nhịn được ôm cột cười to. . . . .

Tiếng cười khiến Cơ Định Loan ý thức được còn có người ở đây, hắn quay mặt sang, thái độ lúng túng nhanh chóng biến thành cao quý lãnh diễm kiêu ngạo: "Người là ai? Cười cái gì mà cười, có gì đáng cười? Chưa từng thấy qua đầu trọc sao! Hơn nữa đây là do hoàng huynh ta cạo, thấy không, một cọng tóc nhỏ cũng không để sót. . . . ."

"Một cọng tóc nhỏ cũng không có, ha ha. . . . ."

Lâm Tri đám tường cười đến bụng đau đốn.

Cơ Định Loan then quá hóa giận: ". . . . . Cười cái đầu người ấy!"

Lâm Tri: "Ha ha ha, ta đúng là đang cười cái đầu a. . . . ."

Cơ Định Loan trầm mặc.

Lại trầm mặc.

Trầm mặc không nổi nữa: "Người đâu! Cạo sạch cái đầu của tên khốn kiếp này cho ta!"

"Đây sợ rằng không được!"

Kỳ Mặc lúc này mới tới trễ, nín cười nói: "Nàng là thê tử Điện hạ vừa lấy về, là tẩu tử của ngài."

Mặc dù Kỳ Mặc vẫn giữ giọng điệu tao nhã, nhưng bá vai không ngừng co giật đã bán đứng hắn.

Nhị Điện hạ đầu trọc, thật sự là. . . . . Phốc. . . . .

Gương mặt của Cơ Định Loan giãn đến độ hoàn toàn: "Ta quản khi gió nàng ta là ai! Cạo sạch cho ta. . . . . A, không đúng, đợi đã nào...! Hoàng tẩu! Đồ khốn này lại là chị dâu ta! Ta @¥%¥%# . . . . . Ca ta hấn rút cuộc bị cái gì kích thích vậy!"

*****

Mạch Kinh Trần không bị kích thích nên không biết, nhưng Cơ Định Loan hiển nhiên bị kích thích không nhẹ.

Hắn mang theo thuốc hạ như một lần khói biến mất, Lâm Tri hơi thu liễm nụ cười, hỏi: "Cái đó. . . . . Hắn không sao chứ."

Kỳ Mặc nhìn cái đầu lóe sáng của Cơ Định Loan, phì cười nói: "Không cần lo lắng, Nhị Điện hạ bị đã kích đã thành thói quen, chờ hắn thích ứng cái. . . .
. . . Đầu trục, phốc, sẽ lại trở về."

Kỳ Mặc nói quả nhiên không sai.

Không bao lâu đã thấy Cơ Định Loan đội một đầu tóc dài đen nhánh mượt mà xuất hiện tại cửa Vô Mặc sơn trang lần nữa, lúc này hắn không ngây ngốc quỳ gối bên ngoài mà đi theo Kỳ Mặc trực tiếp vào, trên đường phát hiện bọn hạ nhân ở đây đều che miệng cười.

Cơ Định Loan nhanh chóng ngoắc, thủ hạ lập tức đưa tới một cái gương đồng. . . . .

Hắn cầm gương soi vào. . . . .

. . . . . Tóc giả đội lệch.

Kỳ Mặc tốt bụng nói: "Cái đó. . . . . Nhị Điện hạ không cần để ý như vậy, thật ra thì ngài có cái. . . . ."

Cơ Định Loan phát điên: "Không cho nói chữ kia!"

"Ca ta đâu?" Đội xong tóc giả lần nữa, Cơ Định Loan quay đầu hỏi.

Kỳ Mặc châm chọc nói: "Ngài vẫn nên. . . . . Nhìn xa xa cho lành, để tránh Điện hạ làm ra chuyện gì đối với ngài. . . . ."

Cơ Định Loan kiêu ngạo hát đầu: "Hử hử! Ca ta sẽ không tổn thương ta!"

Mắt Kỳ Mặc liếc nhìn đầu của hắn.

Cơ Định Loan tức giận: "Làm gì thế! Coi như hắn cạo đầu của ta thì hắn vẫn là người ca ca thân thiết nhất của ta! Người có ý kiến gì không, tiểu Mặc tử?"

Kỳ Mặc: "Thuộc hạ không dám"

Cơ Định Loan rầm rì: "*****Coi như người thức thời."

**

Kỳ* Mặc: "Thuộc hạ đây sẽ mang ngài đi gặp Điện hạ!"

"Chậm đã!"

Cơ Định Loan rầm rì một hồi, hình như nhớ tới chuyện gì nên khí thế yếu xuống, nắm ngón tay nói: "Thôi. . . . . Người, người vẫn là nên mang ta đi xa xa liếc mắt nhìn thôi."

Kỳ *Mặc yên lặng nhìn trời.

Kết *quả còn không phải như vậy sao. . . . .

Hiện tại chính là lúc ăn tối, mùi thơm của thức ăn lan tràn ra ngoài.

Kỳ Mặc mang Cơ Định Loan đến ngoài viện Mạch Kinh Trần, gật đầu nói: "Điện hạ đang ở bên trong, thấy ỏn ta sẽ mang Nhị Điện hạ đi dùng bữa."

Cơ Định Loan cẩn thận dán tường đi chuyển từng bước, sau đó len lén sửa lại tóc giả trên đầu nhỏ, hai con mắt như trân châu đen chớp chớp.

Trong phòng, Mạch Kinh Trần đang ăn cơm với Lâm Tri ngồi đối diện.

Bởi vì phần lớn thức ăn đã giới thiệu xong, Lâm Tri cũng lười giới thiệu, tay phải dứt khoát dứt Mạch Kinh Trần, tay trái dứt mình.

Mạch Kinh Trần an tĩnh ngồi, hưởng thụ đãi ngộ cơm tối há mồm, không cảm thấy như vậy có gì không ổn chút nào.

Cơ Định Loan cắn ngón tay.

Ta @¥%¥%#%, nữ nhân này sao có thể dứt com cho ca ta ăn! Đây là phạm quy đấy!

Lâm Trì có thiên phú dị bẩm trong việc ăn, cho Mạch Kinh Trần ăn no, chính nàng vẫn còn trạng thái đói nửa bụng, lừa com trong chén nhanh chóng đã giải quyết một chén com, sau đó đưa cho Mạch Kinh Trần, Mạch Kinh Trần xối com cho nàng rồi đưa lại. . . . .

Lâm Trì tiếp tục ăn, trong lúc Mạch Kinh Trần thỉnh thoảng gấp thức ăn cho nàng, nàng đều tiếp thu toàn bộ không cự tuyệt chút nào, sau đó mãnh liệt ăn.

Kỳ quái là, Mạch Kinh Trần dường như không cảm thấy nhàm chán, đôi mắt an tĩnh nhìn Lâm Trì, trong mắt ngược lại có mấy phần nhu hòa.

Cơ Định Loan ghen tỵ đỏ ngầu cả mắt.

Ta @¥%¥%#%, ca bới com cho nàng, ca gấp thức ăn cho nàng, ca còn ngắm nhìn nữ nhân thô tục tham ăn dị thường này. . . . . Ô ô ô, hơn nữa ánh mắt lại dịu dàng như vậy!

Lâm Trì nuốt một ngúm com cuối cùng xuống, ợ một cái, hạnh phúc và thỏa mãn vỗ vỗ cái bụng của mình.

Mạch Kinh Trần đưa đầu ngón tay ra lấy hột com bên môi Lâm Trì xuống, nhét vào trong miệng nàng, Lâm Trì đại ra ngậm ngón tay Mạch Kinh Trần, trong nháy mắt phản ứng kịp, nhanh chóng nhả tay Mạch Kinh Trần ra. Mạch Kinh Trần cũng không để ý, ngậm ngón tay kia vào miệng mình, mắt hơi cong cong. . . . .

Cơ Định Loan rắc rắc một tiếng bẻ gãy nhánh cây bên ngoài.

Ca, đây là đang. . . . . Sắc dụ sao! ! !

Hắn không nhịn nổi! ! ! !

Cơ Định Loan chạy chậm vọt tới trước mặt Mạch Kinh Trần, cúi đầu thờ hồn hèn.

Mạch Kinh Trần ngẩng đầu nhìn hắn, hơi nhíu mày.

Cơ Định Loan: ". . . . ."

. . . . . Tại sao đột nhiên có chút sợ, không đúng, ta nên nói cái gì?

Mạch Kinh Trần: "Không phải đã bảo ngươi đừng đến nữa rồi sao."

Cơ Định Loan chỉ vào mặt Lâm Trì vô tội: "Vậy tại sao nàng có thể tới!"

Mạch Kinh Trần: "Nàng gả cho ta."

Cơ Định Loan uất ức vô hạn: "Nhưng, ca, ta cũng là đệ đệ ruột của huynh mà, huynh cùng ta trở về Dương Minh thừa kế ngôi vị hoàng đế có được hay không. . . . ."

"Không được." Mạch Kinh Trần thẳng thắn dứt khoát cự tuyệt, thuận tiện "Vào" bồi thêm một đao ở trái tim yếu ớt của Cơ Định Loan, "Còn nữa, lập tức biến mất, ta không muốn gặp lại ngươi."

Cơ Định Loan tức giận, chỉ vào Lâm Trì: "Ca, huynh không thể lấy loại nữ tử lai lịch không rõ này về! Hơn nữa, nàng có chỗ nào tốt chứ!"

Chỉ chỉ Lâm Trì tóc lại trở nên lung tung rối loạn: "Bản thủ!" Vừa chỉ chỉ nam trang dính bụi bẩn trên người Lâm Trì, "Không có một chút dịu dàng quyền rũ của nữ tử!" Cuối cùng chỉ chỉ bụng Lâm Trì, "Hơn nữa có thể ăn như vậy, sau này nhất định sẽ biến thành đại mập mập đấy!"

Lâm Trì: ". . . . ."

Liên quan gì tới nàng chứ. . . . .

Nàng rõ ràng không hề nói gì có được không? Như vậy cũng có thể dính tai họa sao, nàng rất vô tội mà. . . . .

Mạch Kinh Trần hoàn toàn không để ý ôm Lâm Trì, ung dung áp vào ngực mình, hời hợt nói: "Cút ra ngoài."

Đôi mắt hắn lạnh lùng, không có chút nhiệt độ nào.

Có lẽ là bị giọng nói của Mạch Kinh Trần hù dọa, Cơ Định Loan sững sờ thật lâu, mới lùi lại một bước, xoay người chạy mất, trước khi đi còn ném lại một câu: "Ca! Các người sẽ không có hạnh phúc!"

Lâm Trì: ". . . . ."

Đệ đệ, đừng như vậy, nếu như vậy thì ngươi sẽ biến thành bộ dạng kỳ kỳ quái quái đấy. . . . .

Mạch Khinh Trần sờ sờ đầu Lâm Tri, ngón tay lạnh lẽo, nhưng chạm vào rất dịu dàng, giọng nói bình tĩnh giống như đang tự thuật: "Ngươi rất tốt."

Lâm Tri sùng sốt.

Mạch Khinh Trần đây là đang an ủi nàng sao?

Nàng cười cười, nụ cười rất đẹp mắt: "Không có chuyện gì, không cần đặc biệt an ủi ta đâu. Chỉ là, ngươi không nên lần nào cũng dùng thái độ này đối xử với đệ đệ của ngươi. . . . ."

Mạch Khinh Trần dùng cảm cạo vào gò má Lâm Tri, nói: "Ta không có người thân, hấn cũng không phải là đệ đệ ta."

Lâm Tri đang muốn nói chuyện thì nghe Mạch Khinh Trần nói: "Ta chỉ có ngươi."

Giọng nói rất nhẹ, không có lời ngon tiếng ngọt dịu dàng, đơn giản chỉ giống như đang trình bày một chuyện.

Lâm Tri giật giật môi, có chút khổ sở.

Mấy ngày sau, lại có một đám người đến từ Dương Minh, hiển nhiên người đến không có ý tốt.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 24: Chương 14

Edit: Cầm

Còn chưa tới phòng ăn Lâm Tri đã nghe thấy tiếng tranh chấp.

"Kỳ Mặc, vài ngày nữa nương nương sẽ đến, người và bệ hạ tuyệt đối sẽ không chấp nhận một nữ tử như thể làm chính thê của điện hạ!" Người nọ dùng một chút: "Xuất thân như vậy nếu làm thiếp thì không sao - nhưng làm chính thê của hoàng tử thì hoàn toàn không hợp với quy tắc, huống chi. . . . ."

Giọng nói của Kỳ Mặc cung kính ôn hòa, cũng rất bất đắc dĩ: "Chuyện này là do điện hạ ra lệnh, tiểu nhân không thể can thiệp vào."

"Hay cho một câu không thể can thiệp vào, bệ hạ và nương nương để cho ngài phụ tá đại điện hạ là vì muốn ngài thành thật khuyên can điện hạ, hiện tại đại điện hạ vì hứng thú nhất thời làm ra chuyện hoang đường, ngài không can thiệp lại còn ra tay giúp đỡ, thật sự cho rằng hoàng thất không cần mặt mũi ư!" Người nọ cá giận nói, "Lão hủ này nên sớm biết ngài đi theo đại điện hạ chỉ để nịnh hót lấy lòng người! Nên mới để mặc cho một nữ tử có xuất thân không trong sạch tiếp cận đại điện hạ. . . . ."

Kỳ Mặc vội trấn an nói: "Lý đại nhân bớt giận. Nếu đại nhân không đồng ý thì có thể đi tìm điện hạ thảo luận chuyện này."

Người nọ giận quá: "Ngài. . . . ."

Lâm Tri đứng ở cửa ra vào nghe một hồi, đại khái đã hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

Nhưng đây không phải là chuyện mà nàng có thể quản, sau khi suy nghĩ xong, cuối cùng Lâm Tri vẫn quyết định đi ăn cho thật no trước.

Mạch Khinh Trần mặc bộ áo trắng đứng ở trong phòng nấu ăn, mái tóc bạch kim được buộc lại thành một chùm bằng dây lụa bạc để ở sau lưng.

Trước cửa sổ có một nụ hoa màu hồng nhạt nhô ra, làm nổi bật dung mạo tuấn dật như tiên của hấn, càng giống như một bức tranh xinh đẹp yên tĩnh.

Mặc dù chuyện Mạch Khinh Trần nấu ăn là một chuyện vô cùng kinh hãi, nhưng chuyện kinh hãi đã thấy nhiều, nên tập mãi cũng thành thói quen. . . . .

Thậm chí sự yên lặng này còn mang lại cảm giác thoải mái, Mạch Khinh Trần thật sự mạnh mẽ không giống người thường, nhưng hành động nấu ăn này của Mạch Khinh Trần giống như kéo hấn từ trên trời xuống, nhuộm khói lửa nhân gian, trở thành người bình thường quan tâm đến dầu muối tương giấm. . . . .

Hơn nữa, quan trọng nhất là. . . . .

Lâm Tri xoa bụng lau lau khóe miệng.

Thiên phú dị thường của Mạch Khinh Trần cũng áp dụng trong việc nấu ăn, chỉ là thời gian gần đây tài nấu nướng của hắn đột nhiên tăng mạnh, thật sự có thể nói là tiến bộ thần tốc, ban đầu Lâm Tri phải nhẫn nại nuốt xuống, nhưng bây giờ chỉ cần Lâm Tri nhìn thấy Mạch Khinh Trần đứng ở trong phòng ăn cũng sẽ nhịn không được mà nuốt nước miếng. . . . .

Mạch Khinh Trần vừa bụng món ăn lên Lâm Tri đã không kịp chờ đợi muốn đuổi đĩa ra.

"Quân tử phải tránh xa nhà bếp, đại diện hạ như vậy còn ra thể thống gì nữa!"

Một tiếng quát hùng hồn mạnh mẽ ngăn cản chiếc đĩa của Lâm Tri, nằng nặng đầu thì nhìn thấy một lão giả râu tóc bạc phơ mặc hoa phục quơ quơ cây gậy trong tay đi tới, theo sau ông ta chính là Cơ Định Loan đang mang bộ dáng sợ hãi rụt rè và Kỳ Mặc với vẻ bất đắc dĩ.

Lão giả đi thẳng tới trước mặt Lâm Tri, ánh mắt có chút vẫn đục quan sát nàng.

Lúc này Lâm Tri vẫn mặc bộ nam trang màu xám đơn giản thoải mái, tóc dài tùy ý cột ở sau ót, ở phía trước để kiểu lưu hải che kín trán, ánh mắt đen láy không hề e dè nhìn người đang đứng trước mặt, vẻ mặt bình tĩnh, không sợ hãi cũng không cung kính.

Lão giả cười nhạt, làm rung chòm râu bạc giễu cợt nói: "Nữ tử thô tục vô lễ không hiểu chuyện lại xuất thân từ thanh lâu như ngươi cũng muốn bước vào cửa hoàng thất sao?"

Lâm Tri dừng lại, Mạch Khinh Trần lạnh lùng nói: "Kỳ Mặc, đuổi hắn ra ngoài." Rồi tiếp tục bụng thức ăn lên.

Kỳ Mặc cười khò: "Công tử, vị này là Quý Xuyên Hầu đã từng dạy người lúc nhỏ cùng với Thái phó Lý Diêu Dữ, Lý đại nhân, lần này ông ấy đặc biệt đến để thăm ngài."

Từ trước đến giờ vị cự thần này luôn tùy ý làm bậy, nhưng thân phận lại cực cao, ngay cả thánh thượng cũng không dám đắc tội ông ta.

Có lẽ bởi vì Lý Liêu Dữ có chút cảm tình đối với Mạch Khinh Trần, cũng đã nghiêm túc dạy cho Mạch Khinh Trần đạo làm vua (mặc dù Mạch Khinh Trần không thèm nghe một chữ nào) nên Kỳ Mặc không ghét ông ta cho lắm. Nếu ông ta ở lại Dương Minh sống cuộc sống thanh nhàn thì không sao, nhưng ai ngờ lần này nghe nói Mạch Khinh Trần lấy vợ nên tự mình tới cửa bói móc. . . . .

Mạch Khinh Trần ngược mắt, lạnh nhạt nói: "Không biết, đuổi ra ngoài."

Lý Liêu Dữ tức giận tới nổi lỗ mũi cũng lệch đi, dùng sức quơ cây gậy về phía Mạch Khinh Trần: "Đại diện hạ, một ngày là vi sư thì cả đời là phụ thân, sao ngài dám nói là không biết lão thần! Hơn nữa lão thần là nguyên lão ba triều, thánh thượng còn phải nể mặt lão thần ba phần, ngài. . . . ."

Mạch Khinh Trần để chân giò hun khói và canh đậu hũ tôm đã làm xong xuống, dùng ánh mắt giết người nhìn về phía Lý Liêu Dữ.

Lý Liêu Dữ bị ánh mắt kia dọa cho giật mình, nhưng ngại thân phận của mình nên vẫn cố chống đỡ: "Đại diện hạ, ngài, ngài muốn làm gì. . . . ."

Tay của Mạch Khinh Trần còn chưa nâng lên đã cảm thấy tay áo của mình bị người khác kéo.

Cúi đầu xuống thì thấy Lâm Tri xới một chén cơm giao cho hắn, nở nụ cười: "Ngồi xuống ăn cơm đi, nếu nguội sẽ ăn không ngon."

Hiển nhiên Lâm Tri không muốn để cho hắn làm hại mấy người này, Mạch Khinh Trần dừng lại, không nhìn những người khác nữa mà ngồi vào chỗ cũ.

Sau đó, Lâm Tri chỉ chỉ cơm còn dư, hỏi Cơ Định Loan: "Đệ đệ, đệ muốn ăn cơm không?"

Cơ Định Loan xù lông: "Ai là đệ đệ của nguội chứ!"

Nhưng nhìn món ngon đang bày trên bàn. . . . .

Những thứ này đều do ca làm đấy! Tại sao có thể để một mình nữ nhân này ăn hết chứ! Hơn nữa trông thật ngon. . . . .

Cơ Định Loan từ chối không tới một cái chớp mắt đã cau mày lẩm bẩm: "Thấy nguội có thành ý mời ta ăn, ta sẽ cố gắng. . . . ." Lời còn chưa nói hết thì người đã nhanh chóng ngồi vào bên cạnh Mạch Khinh Trần, cấp tốc bới thêm một chén cơm cho mình, ánh mắt mong chờ nhìn món ăn bày trên bàn.

Lý Liêu Dữ không có bậc thang đi xuống, vẫn rất tức giận, Lâm Tri cười rất hữu nghị nói: "Nếu Lý đại nhân không chê thì có thể cùng dùng bữa với chúng ta."

Lão giả thờ phì phò hừ một tiếng, sau đó ngồi xuống.

Món ăn thật sự ngon, Cơ Định Loan ăn chưa được mấy miếng đã trưng ra vẻ mặt hạnh phúc nhìn Mạch Khinh Trần: "Ca, huynh thật lợi hại! Sao có thể nấu ăn ngon như vậy chứ!"

Mạch Khinh Trần: ". . . . ."

Hoàn toàn không nhìn.

Cơ Định Loan phòng má, ánh mắt lấp lánh: "Ca, sau này ta có thể ở lại đây ăn món ăn huynh làm không. . . . ."

Mạch Kinh Trần gấp thức ăn cho Lâm Tri, vẫn không nhìn.

Thức ăn ngon ở trước mặt, tâm trạng của Lý Liêu Dữ dường như không tệ, trong miệng lầm bầm "Quân tử phải tránh xa nhà bếp", "Đây không phải là việc làm của đại trượng phu", ông ta vuốt ria mép, thể nhưng tốc độ ăn cũng hung mãnh không kém người khác. . . . . =||

Người kinh ngạc nhất đương nhiên là Kỳ Mặc, khoan nói tới chuyện cùng nhau ăn cơm, đã rất nhiều năm Mạch Kinh Trần không giao lưu với người đến từ Dương Minh, mà khiến hắn không hiểu nhất vẫn là Lâm Tri, rõ ràng bị người khác dùng giọng điệu châm biếm như vậy nhưng nàng còn có thể bình tĩnh làm dịu bầu không khí.

Ăn cơm xong, hắn không nhịn được hỏi Lâm Tri.

"Lâm cô nương, nhị diện hạ và Lý đại nhân nói ngươi như vậy, ngươi. . . . . Không tức giận sao?"

Lâm Tri ăn điểm tâm, dứt khoát thừa nhận: "Dĩ nhiên là tức giận! Thật ra thì ta rất muốn đi tới đánh họ một trận. . . . ." Nàng nắm quyền: "Nhất là Lý lão đầu đó."

Kỳ Mặc co rút khóe miệng: "Vậy sao ngươi còn. . . . ."

Lâm Tri lại cắn một cái: "Nhưng đó là đệ đệ và lão sư của Mạch Kinh Trần, nếu như chỉ vì ta mà khiến cho quan hệ của bọn họ trở nên ác liệt, ta sẽ có cảm giác tội lỗi. . . . ."

Kỳ Mặc sửng sốt, không ngờ lại là nguyên nhân này: "Chỉ có vậy?"

Lâm Tri nhét toàn bộ đào hoa tô vào miệng, nhai nhai, gật đầu.

Mặc dù thái độ chĩa mũi dùi vào nàng của hai người kia để khiến nàng cảm thấy tức giận, nhưng đó là bởi vì bọn họ quan tâm Mạch Kinh Trần mà thôi, thậm chí có thể nói, bọn họ quan tâm Mạch Kinh Trần còn nhiều hơn cả nàng, cho nên mới không muốn khiến Mạch Kinh Trần vì nàng mà trở mặt với bọn họ. . . . .

Mà nàng không thật sự muốn ở lại bên cạnh Mạch Kinh Trần, cũng không có ý định gả cho Mạch Kinh Trần sống đến già.

Lâm thương tổn người nhà và lão sư của hắn, khi nàng rời đi sẽ cảm thấy lo lắng.

Lâm Tri, Lâm Tri. . . . . Cũng chỉ là tên giả mà thôi, hôn sự này sao có thể cho là thật.

Dùng cái tên này chỉ là không muốn quên cảm giác đau đớn giống như bị lăng trì khi phải trở mặt đứng nhìn thảm trạng của nát nhà tan. . . . .

Nàng quá dễ dàng thỏa mãn, cái tên này có thể nhắc nhở nàng không được trầm mê. . . . .

Ánh mắt của Kỳ Mặc đột nhiên sáng lên: "Lâm cô nương, suy cho cùng ngươi đối với công tử là. . . . ."

Nếu như đúng theo suy nghĩ của hắn thì hắn là cũng có ít nhiều tình ý với công tử. . . . .

Lâm Tri liếm liếm đào hoa tô còn dính trên ngón tay, chậm rãi lắc đầu.

Bởi vì không thật sự có ý tứ nên mới có thể không quan tâm đến cái nhìn của người nhà Mạch Kinh Trần, nhưng nếu đổi lại là phụ mẫu của Đỗ Nhược tìm mọi cách xoi mói ghét bỏ nàng. . . . . Có thể nàng sẽ rất khổ sở.

Đỗ Nhược. . . . .

Mặc dù hắn chưa có hôn thê, nhưng vẫn. . . . . Không có hy vọng gì.

Một nữ tử không hề dịu dàng quyến rũ, lại vô lễ thô tục, hơn nữa còn xuất thân từ thanh lâu như nàng, mọi thứ đều ở ngay hồng tâm. . . . . Điều kiện của nàng thật đúng là rất tệ, Lâm Tri ủ rũ nghĩ, giống như hoàn toàn không xứng với Đỗ Nhược. . . . .

Thấy Lâm Tri sa sút, Kỳ Mặc ôn hòa an ủi: "Không cần phải lo lắng, Lâm cô nương, chỉ cần công tử kiên trì thì không ai có thể tách hai người ra. . . . . Cho dù là Thánh thượng và nương nương cũng. . . . ."

Lâm Tri: ". . . . ." Không, Kỳ quản sự, ngài hoàn toàn hiểu lầm rồi!

Nàng xoay người trở về, mới đi không lâu đã va phải một lồng ngực, ngẩng đầu nhìn, là Tác Đồng.

Do thuật ẩn thân quá tốt, cho nên. . . . . Lúc Tác Đồng đứng ở trước mặt nàng, nàng luôn không phát hiện được. . . . .

Lần trước sau khi mang theo Lâm Tri chạy trốn, hành tung của Tác Đồng cũng bị Kỳ Mặc cho người theo dõi, việc chạy trốn dường như càng thêm khó khăn.

Lúc này sau lưng Tác Đồng có hai thị nữ nên hạ thấp giọng, vừa đi vừa nói với Lâm Tri: "Ta đã liên lạc với ông ấy. . . . ."

Hiển nhiên là chỉ sự phụ không đáng tin cậy của nàng.

Tác Đồng tiếp tục nói: "Lệnh truy nã bên ngoài đã được hủy bỏ, ông ấy muốn chúng ta trước tiên nên chạy đi, hiện ông ấy đang ở bên ngoài tiếp ứng cho chúng ta." Dừng một chút, "Ông ấy còn phát hiện một chuyện muốn nói cho người biết."

Lâm Tri gật đầu.

Tác Đồng nhanh chóng nhét một vật vào trong lòng Lâm Tri, nói: "Đây là thuốc sư phụ cho, bỏ vào trong nước không màu không vị, để Mạch Kinh Trần uống vào, không đến nửa canh giờ độc sẽ phát tác. Độc này không dẫn đến tử vong, nhưng sẽ khiến hắn tạm thời không thể nhúc nhích, giải độc cũng rất phiền toái. Năm ngày sau vào giờ tý canh ba người giải hết độc cho hắn, điểm đại huyệt trên người hắn, lại trào ra từ cây hòe thứ ba bên ngoài phòng ăn."

Lâm Tri: ". . . . ."

Lại là giờ tý canh ba. . . . . Nàng luôn có loại dự cảm chẳng lành. . . . .

Còn nữa, hạ độc Mạch Kinh Trần. . . . .

Tại sao lại thấy. . . . . Huyền hoặc như thế chứ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Chương 14.2

Lúc Lâm Tri trở lại sân của Mạch Kinh Trần thì nội tâm rất phức tạp.

Đình viện khúc thủy lưu thương, hoa rơi nhẹ nhàng, trong yên lặng lộ ra mấy phần tĩnh mịch đẹp đẽ.

Mạch Kinh Trần đang đứng trong đình về gì đó, vẻ mặt không rõ là chuyên chú hay không chuyên chú.

Nhưng mà dường như hắn vẫn luôn tồn tại mâu thuẫn như vậy.

Tàn bạo hung dữ, giết người phóng hỏa dường như đều không phải chuyện lớn nhưng cũng hiền hoà nhân nhượng, như chuyện gì đều có thể xảy ra, chuyện gì đều không quan trọng.

Hạ bút xuống, Mạch Kinh Trần khẽ cau mày: "Người bị thương?"

Lâm Tri: "À, không có, chỉ là đi đường không cẩn thận vấp ngã....."

Nàng luôn nghĩ đến chuyện của Mạch Kinh Trần, kết quả đi đường thất thần nên.....

Ôm ngang Lâm Tri, để nàng lên giường, Mạch Kinh Trần xé tiết khó ra làm lộ vết thương trên đầu gối, cẩn thận thoa thuốc, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Suy nghĩ của Lâm Tri vẫn tung bay cho đến khi Mạch Kinh Trần khẽ hôn lên đầu gối nàng, cả người nàng mới run lên, choáng váng mất liệt.

Lâm Tri: "Này này, người đang làm gì thế."

Mạch Kinh Trần: "Sẽ rất nhanh lành." Dừng một chút, "Không được để bị thương nữa."

Lâm Tri: "Ta cũng không muốn vậy, chỉ là không kịp phản ứng....."

Mạch Kinh Trần ra lệnh ngắn gọn: "Không cho chảy máu."

Lâm Tri giả giọng: "Làm sao ta có thể không chế được chứ..... Này này, ta bị thương thì liên quan gì đến người....."

"Sẽ đau."

Lâm Tri: "(*?*)"

Mạch Khinh Trần: “Ngươi sẽ đau, ta không muốn ngươi đau.”

Là..... Nguyên nhân này?

Lâm Trì chợt hồi tưởng lại, dường như kể từ khi nàng nói với Mạch Khinh Trần “Ngươi không đau nhưng ta sẽ đau đấy” vào đêm hôm đó về sau, hình như Mạch Khinh Trần không còn ép buộc nàng nữa, cũng không làm trật khớp xương nàng.....

Hơi rũ mắt xuống, Lâm Trì tìm có nói: “Đúng rồi, đệ đệ ngươi và Lý đại nhân đều rồi, bọn họ.....”

Mạch Khinh Trần băng bó vết thương cho Lâm Trì xong, nói: “Đuổi ra ngoài rồi.”

Lâm Trì: “Ngươi thật sự vẫn.....”

Mạch Khinh Trần nói trắng ra: “Ta không thích bọn họ.”

Đại khái đã nghe Mạch Khinh Trần nói qua nhiều lần nên Lâm Trì không tức giận nhiều, chẳng qua là cảm thấy có chút đáng thương.

Nàng cúi đầu nhẹ giọng nói: “Thật sự bọn họ rất quan tâm ngươi cũng rất coi trọng ngươi.....”

Mạch Khinh Trần: “Ta không cần.”

Lâm Trì không nhịn được: “Ngươi cái người này sao lại bướng bỉnh như vậy! Nào có người không cần người nhà bằng hữu chứ!”

Chung quy không hiểu tại sao Lâm Trì vừa nhắc tới đề tài này là kích động như thế, Mạch Khinh Trần túm lấy cánh tay Lâm Trì kéo nàng vào trong ngực mình, bàn tay có chút lạnh khế vuốt lưng Lâm Trì, nói: “Chỉ cần ngươi ở bên cạnh ta.”

..... Đây này, không cần giả bộ đáng thương đâu.

Ta không chịu được bộ dạng này, ngươi.....

Lâm Trì yên lặng nắm chặt quyền, bột thuốc dính vào ngực dường như nóng lên.

Chỉ còn hơn bốn ngày.

An tâm ở cùng hắn, ít nhất không để hắn hoài nghi.....

Lâm Trì thả lỏng thân thể, ôm lại Mạch Khinh Trần, dường như cảm nhận được nên Mạch Khinh Trần ôm nàng chặt hơn.

Bởi vì Lâm Trì biểu hiện cực kỳ khéo léo, ngày kế Mạch Khinh Trần không biết từ đâu tìm được mấy quyển sách bí truyền dạy nấu ăn, kế tiếp theo đó mà làm.

Mặc dù có rất nhiều trình tự rườm rà phức tạp đến cực điểm, nhưng đối với Mạch Khinh Trần mà nói hoàn toàn không khó khăn, hiện tại thậm chí hắn có thể vừa một tay vung kiếm (hắn cảm thấy dùng kiếm tốt hơn dùng dao phay nhiều) thái rau, vừa dùng nội lực nhanh chóng làm nóng thức ăn, hơn nữa đồng thời còn giải quyết được tình huống năm sáu cái nồi trên bếp lò.....

Lâm Trì chống cằm lên nhìn Mạch Khinh Trần, chỉ là..... Thật sự rất lợi hại.....

Đồng thời làm năm sáu món ăn còn chưa tính, lại có thể nấu ăn đẹp đẽ giống như đang luyện kiếm!

Thật là không thể tưởng tượng nổi!

Lăng Thu chân chó lại gần nói: “Thiếu phu nhân, công tử nhà ta từ nhỏ đã như vậy rồi, học cái gì đều biến hóa nhanh chóng.” Hắn bẻ ngón tay, mặt ngưỡng mộ nói: “Hắn sáu tuổi am hiểu văn, bảy tuổi về Dương Minh Thánh thượng đã để cho hắn lĩnh giáo thơ văn với Trạng Nguyên năm đó, kết quả Trạng Nguyên tự ti mặc cảm thiếu chút nữa đâm đầu xuống hồ, sau đó Thánh thượng lại tặng cho hắn các Phụ tử tinh thông cầm kỳ thư họa thi từ ca phú, đều không ngoại lệ trong vòng một tháng bị đá kích ảo não lăn về, ngay cả Kỳ Sơn Chương môn được khen là võ lâm đệ nhất nhân cũng.....”

Nhắc tới Kỳ Sơn, mặt Lăng Thu đột nhiên biến sắc, không nói thêm gì nữa.

Đột nhiên nhớ tới lúc trước Mạch Khinh Trần bởi vì phản bội Kỳ Sơn mới nổi danh, Lâm Trì không khỏi nói: “Sau đó thì sao, Kỳ Sơn Chương môn thế nào?”

Lăng Thu hàm hồ: “À, không có gì.” Thấy hắn không đáp, Lâm Trì lại nghĩ đến một vấn đề khác.

“Còn nữa.....” Lâm Trì hỏi, “Xem ra Hoàng đế không phải rất tốt với nhi tử của mình sao, còn tặng nhiều Phụ Tử cho hắn như vậy, tại sao hắn.....”

Lăng Thu: “Chuyện này.....” Hắn ngẩng đầu nhìn trời.

Lâm Trì sững sờ, nhìn trời theo hắn, lúc cúi đầu nhìn lại: “Đây này, Lăng Thu, đứng lại! Không được cướp đồ ăn của ta!”

Chuyện không ai cướp là không thể nào.....

Lý đại nhân da mặt dày ý vào thân phận nên cứ ba ngày hai bữa là mang theo Cơ Định Loan chạy đến đây, hai người phân công hợp tác cực kỳ phối hợp đối với việc cướp món ăn Mạch Khinh Trần làm, tóm lại vì trả đũa tuyệt đối không để lại cho Lâm Trì một chút nào, dĩ nhiên Lâm Trì cũng không ngồi không, vì vậy.....

“Hừ hừ, không có một chút kính già yêu trẻ, quả nhiên là nữ tử không hề được nuôi dạy.....”

“Sao ca lại coi trọng loại nữ nhân dã man như ngươi, Thái Phó nói đúng, không có giáo dục!”

Lâm Trì: “Ta có nuôi dạy thì các ngươi có thể ít cướp đi một chút ư?”

Lý đại nhân, Cơ Định Loan: “Không thể nào!”

Lâm Trì: “..... Vậy ta nên không có giáo dục tiếp tục thôi.....”

Vì phòng ngừa xảy ra bị kịch bị cướp món ăn, thời gian nấu ăn từ ban ngày đổi thành tối.

Mạch Khinh Trần đối với chuyện này cũng không có ý kiến gì, dù thế nào đi nữa hấn vốn không vội.

Bóng đêm nồng đậm, gió mát thổi tới, ngọn đèn dầu sáng ngời thấp sáng phòng ăn, chiếu rọi bóng lưng cao lớn xuất trần của Mạch Khinh Trần.

Thời gian ước định cẩn thận với Tác Đồng chính là tối nay.

Lợi dụng khoảng cách lúc Mạch Khinh Trần nấu ăn, Lâm Trì nhẹ nhàng rót bột thuốc trong ngực vào một cái bầu rượu.

—— độc kia không chí tử, nhưng sẽ khiến người tạm thời không thể nhúc nhích.

Dù sao, Lâm Trì nghĩ, không có việc gì.

“Ngươi.....”

Lâm Trì sợ hết hồn: “Á.....”

Mạch Khinh Trần buông cái mâm chứa năm món ăn trong tay xuống, như không có chuyện gì xảy ra hỏi: “Ngươi còn muốn ăn gì?”

Lâm Trì: “Không, không có món gì đặc biệt muốn ăn.”

Món ăn tối nay vẫn phong phú như trước, nhưng bởi vì thật sự lo lắng nên Lâm Trì hoàn toàn không quan tâm đến việc nếm thử mùi vị, chỉ cầm chén com nhai kiểu máy móc.

Ăn được một nửa nàng đã không nhận được hỏi: “Mạch Khinh Trần, ngươi uống rượu không?”

Mạch Khinh Trần: “Không thể uống.”

Lâm Trì: “Ôi, tại sao?”

Mạch Khinh Trần suy nghĩ một chút, nói: “Dễ dàng say.”

Lâm Trì: “Ta có chút muốn uống, ngươi bồi ta uống một chút chắc không sao nhỉ, rượu này là để nữ tử uống, không mạnh!” Nàng dừng lại một chút, ăn may nói, “Nếu không thì để ta giúp ngươi uống?”

Say mới tốt.....

Say thì sau nửa canh giờ nàng không cần thấy bộ dáng của Mạch Khinh Trần khi phát độc thì biết mình bị phản bội.....

Không cho Mạch Khinh Trần do dự, Lâm Trì đã nhắc bầu rượu kia lên, rót đầy cho Mạch Khinh Trần, đồng thời lại lấy một bầu rượu trong vắt cho mình uống.

Mạch Khinh Trần không nói khoác, hấn nói dễ dàng say rượu thật sự là dễ dàng say.

Uống xong rượu của mình, Lâm Trì bung ly rượu lên đưa tới bên môi Mạch Khinh Trần, bởi vì là do nàng đưa tới nên Mạch Khinh Trần chỉ cụp mắt nhìn một chút rồi cứ thế nuốt xuống.

Lông mi dài hòa vào bóng tối nhàn nhạt, ánh đèn chập chờn chiếu lên ngũ quan hoàn mỹ như được mài dũa của hấn, phảng phất hiện ra mấy phần yếu ớt.

Lại chớp mắt rồi mở ra, sóng nước trong mắt mênh mông, tầm mắt hoàn toàn là sương mù trắng rỗng.

Đưa từng ly cho Mạch Khinh Trần, nhìn hần không hề có khúc mắc uống xong từng ly.

Trong lòng Lâm Trì chợt cảm thấy có chút tội lỗi.....

Nhưng bầu rượu sắp thấy đáy rồi, Lâm Trì phát hiện Mạch Khinh Trần trừ đôi mắt mê ly thì không có gì khác thường.

Chẳng lẽ thật ra hần rất có năng lực uống?

Vốn là lòng lo lắng lúc này càng thêm thấp thòm, nếu như hần không uống say thì sao, đợi lát nữa phát hiện nằng.....

Ờ?

Lâm Trì phát hiện Mạch Khinh Trần đột nhiên đến gần nằng, tay chống lên vách tường sau lưng nằng, khoe môi khẽ cong lên nói:

“Bộ dạng của ta rất giống kẻ ngốc sao?”

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 26: Chương 15

Edit: Cầm

Khoe môi khẽ cong lên nói: "Bộ dạng ta rất giống kẻ ngốc sao?"

Lâm Trì lui về phía sau, mảnh liệt lắc đầu: "Không giống!"

Mặc dù tính cách của Mạch Khinh Trần thỉnh thoảng sẽ có loại ngây ngô không nói ra được, nhưng chỉ ít xem ra tuyệt đối không ngốc.

Một tay giữ chặt cằm Lâm Trì, Mạch Khinh Trần tiến thêm một bước, đuôi mắt xéch lên, chậm rãi nở một nụ cười làm rung động lòng người.

Nháy mắt trái tim Lâm Trì như bị cái gì nắm lấy thật chặt.

Dung mạo Mạch Khinh Trần vốn hoàn mỹ không giống người, chỉ là có thói quen thanh lãnh, mặc dù nhếch môi cười cũng là nhạt nhòa lạnh nhạt.

Nhưng nụ cười này hoàn toàn bất đồng, trắng trợn mang theo hấp dẫn, nụ cười mỉa hoặc dọc theo khoe môi xâm nhiễm đến tận cùng, trong con ngươi đen như say như không say ánh lên sóng nước, lóe ra mê tính ma mị, rồi lại sâu như vực cao âm u, câu động tình phách người đời. . . . .

Có lẽ ngay cả chính hần cũng không chú ý, loại đẹp đẽ không hề che dấu kéo tới trong phút chốc này, giống như một lưỡi dao dài nhỏ lạnh lẽo mà sắc bén, vào lúc người không hề phòng bị sẽ đánh vào lòng phòng bị trong nháy mắt. . . . .

Lúc môi mỏng lạnh lẽo mang theo mùi rượu nồng nặc dán lên môi Lâm Trì thì nằng cảm thấy trái tim như muốn nổ tung.

Vậy mà, Mạch Khinh Trần bất chợt nhẹ nhàng lui ra, tóc dài tuyết trắng màu bạc như được mặt trời chiếu sáng trượt xuống từng sợi, che kín cặp mắt có thể mê hoặc lòng người kia, nở nụ cười lạnh lùng: ". . . . . Không giống? Vậy sao người không uống?" Bóp lấy cổ Lâm Trì, Mạch Khinh Trần nhắc lấy bầu rượu đã uống hơn phân nửa, đưa tới bên môi Lâm Trì, đột nhiên trút xuống.

Lâm Trì giãy giụa, dùng đầu gối đá văng bầu rượu đi, nhưng vẫn có phần lớn chất lỏng không khống chế được tràn vào trong cổ họng của Lâm Trì.

Nằng vội vã muốn phun rượu ra, Mạch Khinh Trần đè lại cổ của nằng lần nữa, ép buộc nằng nuốt xuống.

". . . . . Người, người say rồi?" Mặt của Lâm Trì bị mùi rượu hun đến đỏ bừng, khó khăn đọc rõ từng chữ.

Mạch Khinh Trần thông thả ung dung dùng khăn vải lau đi chất lỏng còn sót lại bên môi Lâm Trì, động tác dịu dàng, nhưng lại khiến Lâm Trì rợn cả tóc gáy: "Không phải người có ý muốn ta uống say sao? Còn đặc biệt bỏ thêm nguyên liệu vào rượu. . . . ."

Lâm Trì không thể tin trọn to hai mắt: "Sao người biết. . . . ."

Mạch Khinh Trần cười cười: "Ta thấy được."

Lâm Trì: "Vậy người còn. . . . ."

Mạch Khinh Trần vuốt ve da thịt trên cổ Lâm Trì, nhẹ giọng hỏi: "Bây giờ ta đã say, ngươi muốn làm gì ta đây?"

Lâm Trì thật sự không chịu nổi đáng vẻ này của Mạch Khinh Trần, thật đáng sợ cũng thật nhìn không thấu.

Nàng chống cái bàn muốn đứng dậy: "Không, ta không muốn làm gì cả, không có gì. . . . . Ta đi về. . . . ."

Bà vai bị Mạch Khinh Trần ung dung đè xuống, đồng tử thâm thúy nhìn về phía mắt nàng: "Ngươi muốn chạy trốn có đúng hay không? Ta biết rõ ngươi căn bản không muốn sống bên ta, bất luận ta có chiều ý ngươi bao nhiêu, tìm cách để làm ngươi vui mừng bao nhiêu, thậm chí bởi vì sợ ngươi tức giận không muốn khiến ngươi đau nên không hề làm gì. . . . . Nhưng ở trong mắt ngươi ta giống như kẻ ngốc có đúng không?"

Trong lòng Lâm Trì lạnh lẽo, vội đè tay Mạch Khinh Trần lại: "Không, ta. . . . ."

Mạch Khinh Trần cất ngang nàng, cười lạnh nói: "Tại sao ngươi dám trắng trợn nghĩ tới việc chạy đi như vậy, còn không phải là bởi vì xác định coi như ta biết ngươi bỏ thuốc ta, coi như bắt ngươi về lần nữa, cũng sẽ không làm gì ngươi. . . . ."

Lâm Trì dời tầm mắt đi, lắc đầu: "Thật xin lỗi. . . . . Ta, ta đi về."

"Trở về sớm như thế làm gì?"

Ngón tay Mạch Khinh Trần xuyên qua Lâm Trì kéo cổ nàng lại, đồng thời nâng cằm lên hôn lần nữa, chỉ là một lần này không hề lướt qua rồi dừng, nụ hôn kịch liệt bởi vì ngây ngô quá đáng nên có vẻ hơi thô bạo. Lâm Trì bị giam cầm gắt gao, nghiêng đầu tránh ra một chút đều là hy vọng xa vời, chỉ có thể mặc cho Mạch Khinh Trần giày xéo môi của nàng, đùa bỡn lưỡi của nàng, cho đến cả khoang miệng cũng trở nên nhức môi vô lực.

Lúc này Mạch Khinh Trần mới buông nàng ra, sau đó chợt ôm lấy nàng, đi tới phòng của mình.

Lần này Mạch Khinh Trần thật sự tới thật. . . . .

Lâm Trì ngay cả hơi sức nhỏ nước bọt cũng không có, liều mạng giãy giụa muốn xuống nhưng khí lực của Mạch Khinh Trần hoàn toàn không phải nàng có thể chống lại.

Buông tha giãy giụa, Lâm Trì mềm giọng, tận lực không để cho mình có vẻ hoảng loạn: "Là lỗi của ta, ta sẽ không rót rượu để ngươi uống say nữa, sẽ không bỏ thuốc ngươi nữa, ngươi buông ta ra có được hay không?"

Nhưng Mạch Khinh Trần bị uống say và Mạch Khinh Trần ngày thường hiền hoà dễ nói chuyện hoàn toàn là hai người khác nhau.

"Đã muộn."

Bởi vì nụ hôn nóng bỏng mà cánh môi nhiễm sắc đỏ tươi mê người nhếch lên, Mạch Khinh Trần cười khê, nụ cười nhuộm mấy phần tà khí: "Từ lượng của ta không được tốt cho lắm, ngươi chúc say ta, sẽ làm ra cái gì, chỉ có thể do ngươi chịu trách nhiệm."

*****

Màn trướng đỏ thắm chợt bị kéo xuống, ngăn cách tất cả khí tức bên ngoài.

Lúc bị Mạch Khinh Trần áp đảo, Lâm Trì nhìn thấy ánh mắt của hắn không còn đen như mực nữa, mà là đen thuần như ban đêm, đậm đến không thấy một chút ánh sao.

Không có bất kỳ hi vọng cứu vãn.

Tất cả giãy dụa đều phí công, Mạch Khinh Trần đã không nghe lọt bất kỳ lời nói nào.

Miệng lưỡi dính mùi rượu qua mỗi một tác da thịt của Lâm Trì, hỏa nhiệt nhóm lên từng tác. Mùi rượu tiêm nhiễm khiến đại não Lâm Trì chậm chạp đi, thậm chí ngay cả áo bị cởi ra từng cái cũng không phát hiện, cho đến khi Mạch Khinh Trần nắm cầm của nàng, cắn một cái trên đôi môi nhột nhột.

Sau đợt đau đớn kịch liệt, máu từ khoe miệng lan tỏa ra.

Mạch Khinh Trần liếm môi của nàng, máu của nàng, giống như đang tham luyện loại mùi vị ẩm áp này.

"Ta sẽ không cho ngươi có cơ hội trốn thoát." Khóe môi nở nụ cười tà khí mơ hồ, giọng nói khiêu khích.

Thân thể áp xuống, Mạch Khinh Trần thoải mái tách chân Lâm Trì ra.

Hết sức lúng túng, mặt bắt đầu chuyển sang hồng, cảm xúc tràn đầy hoảng hốt cùng kinh hãi như luồng sóng vọt tới.

Nhưng vào lúc này Lâm Trì lại bình tĩnh lạ thường.

"Ta không trốn." Nàng dừng một chút, không quên Mạch Khinh Trần rốt cuộc có thể nghe thấy hay không, chỉ nhẹ giọng nói: "Đừng làm đau ta, ta sợ đau."

Thật sâu lâm vào đệm giường mềm mại, trong nháy mắt Lâm Tri bất ngờ nhớ lại rất nhiều chuyện.

Tỷ như lúc sắp chết từ trong tủ quần áo bò ra, xụi lơ trong vũng máu chảy đầy đất, nghiêng mắt mù mịt nhìn màn đêm đen nhánh trống rỗng. . . . .

Lại tỷ như ở trong thanh lâu bị khách làng chơi say rượu đè trên đất lạnh lẽo mà bần thiêu. . . . .

Hoặc là vô số thời gian lưu lạc ngoài đường ăn gió nằm sương. . . . .

Đau đớn chậm chạp từ vị trí khó có thể mở miệng truyền tới, không khổ sở như trong tưởng tượng, nhưng tư vị bị ép buộc suy cho cùng cũng không dễ chịu.

Chỉ là chỉ ít so với những ân khách không hề thương tiếc nữ tử, ở trên giường liễu mạng chơi đùa mà nàng đã gặp qua, động tác của Mạch Kinh Trần tóm lại dịu dàng hơn nhiều. . . . .

Lâm Tri gất gao cắn môi.

Lúc lưu lạc thanh lâu hay lúc cùng sư phụ lang thang, thật ra thì cũng sẽ xảy ra chuyện như vậy. . . . .

Cũng không phải chuyện tình đáng để tìm cái chết. . . . .

Nàng tự nói với mình, không sao cả.

Kích thích mãnh liệt kéo dài theo xương sống tràn vào đại não, Lâm Tri không tự chủ được kêu rên ra tiếng.

"Ra tiếng."

Mạch Kinh Trần mở môi nàng ra, đồng thời dùng sức ôm lấy hông nàng, đánh tới chỗ sâu nhất, "Không cần phải chịu đựng."

Lúc nói chuyện mang theo thở gấp nhẹ nhẹ, giọng nói vốn thanh nhã trầm thấp trở nên vô cùng hấp dẫn.

Lâm Tri không kịp dự liệu, buông môi ra, tất cả âm thanh đều bị Mạch Kinh Trần nuốt.

Mềm nhẹ dán vào môi nàng, Mạch Kinh Trần hỏi: "Đau không?"

Lâm Tri thở dốc dồn dập, con ngươi thất thần trong nháy mắt, từng giọt mồ hôi từ trán nhỏ xuống, trong phút chốc dường như có loại cảm xúc dễ vỡ.

Nụ cười nhuộm tà khí khiến Mạch Kinh Trần đẹp đến rung động lòng người: "Đau sẽ nhớ kỹ, là ta làm đau ngươi."

Hắn dùng lực hôn nàng, tùy ý làm bậy mà liễu lĩnh.

Hơi thở nồng nặc tình dục hun đến khiến người hô hấp không thông.

Động tác kịch liệt, thân thể bị buộc cong lên, thân thể ướt đẫm mồ hôi, ván giường kêu cái kết vang dội. . . . .

Trong đau đớn trộn lẫn ý loạn tình mê, Lâm Tri nhắm chặt mắt lại, ý chí bắt đầu có chút tán loạn.

Một đường tới đây mặc dù không biết đã gặp qua bao nhiêu nữ tử bị thương tổn, mặc dù biết so với sinh tồn thì chuyện thất tình không đáng kể cỡ nào, nhưng luôn muốn cố chấp bảo vệ cái gì đó, muốn bảo lưu lại cái gì đó. . . . .

Không muốn làm trái với ý nguyện của mình, muốn chân chính cùng người trong lòng. . . . .

Lại lập tức trở nên xa xôi như vậy, giống như không chạm tới được. . . . .

Dược hiệu phát tác, Lâm Tri rốt cuộc ngất đi.

*****

Lâm Tri không biết mình đã ngủ bao lâu.

Phòng nàng nằm đã không phải là phòng của Mạch Kinh Trần nữa, bình phong tú nhũ thêu mẫu đàn, trên bàn trang điểm làm bằng tử đàn để một cái gương đồng và một hộp trang sức tinh xảo cao quý, rèm cửa sổ màu anh đào nhạt khê tung bay, dưới ánh mặt trời một môi cười biếng có vẻ nhu hòa.

Đây là. . . . .

"Hài tử, ngươi thấy sao?"

Một cái tay dịu dàng mò đến trán Lâm Tri, trong giọng nói nhu hòa mang theo vài phần ân cần: "Có thấy không thoải mái chỗ nào không?"

Lâm Trì ngẩn ngơ nhìn lên phụ nhân có gương mặt xinh đẹp cả người mặc bộ hoa phục xanh lợt khí chất ung dung đang đứng trước mặt, không biết nên nói gì.

Phụ nhân xinh đẹp thấy thế, cẩn thận hỏi nàng: "Ngươi đói bụng ư? Để ta bảo người bưng cháo lên."

Không chờ lâu đã có người làm bưng cháo nóng tới, phụ nhân xinh đẹp trước hết để Lâm Trì súc miệng rồi bưng cháo lên đút nàng từng ngụm.

Đầu óc Lâm Trì vẫn chưa tỉnh hẳn, đợi ăn bát cháo xong, nàng mới nhớ tới hỏi: "Ngài là ai? Tại sao. . . . . Ta lại ở đây? Nơi này là nơi nào?"

Phụ nhân xinh đẹp buông chén xuống, ý tứ có chút không được tốt nói: "Ta là mẫu thân của Định Lam." Dừng một chút, "Nơi này là biệt viện của ta, ngươi đã ngủ mê man ba ngày ở đây rồi."

Định Lam. . . . .

Cơ Định Lam. . . . . Cũng chính là Mạch Kinh Trần. . . . .

Chuyện kia hẳn là nàng phải. . . . .

Lâm Trì rũ mắt xuống, càng không biết nói gì.

Phụ nhân xinh đẹp gỡ gỡ tóc dài: "Chuyện đó. . . . . Ta biết rõ, Định Lam nhà ta đã làm chút chuyện không tốt với ngươi, nhưng, khụ khụ, hẳn là hẳn không cố ý, chỉ là hẳn vừa uống rượu thì sẽ dễ dàng làm sai chuyện. . . . . Nhưng ngươi yên tâm! Người làm mẫu thân ta đây nhất định sẽ khiến cho hẳn phụ trách ngươi! Sẽ không để cho ngươi. . . . ."

Lâm Trì: "Không cần."

Phụ nhân xinh đẹp: "À? A, cũng đúng. . . . . Định Lam đã thú (cười) ngươi, nhưng mà hẳn thì hành quá nhanh nên chưa kịp đưa vào gia phả, như vậy đi, ngày mai các ngươi trở về Dương Minh với ta, chúng ta lại. . . . ."

Lâm Trì đột nhiên ngẩng đầu lên nói: "Ta không muốn gả cho hẳn."

Phụ nhân xinh đẹp: "À. . . . . Nhưng các ngươi đã. . . . ."

Lâm Trì nắm chặt quyền, đột nhiên cười: "Nếu như là ngài, ngài sẽ gả cho một người ép buộc ngài gả cho hẳn, còn cường - bạo ngài sao?"

Phụ nhân xinh đẹp nhất thời ngẩn ra.

Dù bài xích Mạch Kinh Trần ra sao, nhưng ít ra mẹ ruột của hẳn là người vô tội không biết chuyện, không nên giận chó đánh mèo.

Lâm Trì buông quả đấm ra: "Mới vừa rồi ta. . . . ."

Phụ nhân xinh đẹp lại đột nhiên nói: "Không muốn gả thì không gả!"

Lâm Trì ngẩng đầu, phụ nhân xinh đẹp sờ sờ đầu của nàng nói: "Định Lam trông coi ngươi ba ngày ba đêm, ta vừa mới bảo hẳn đi ngủ. . . . . Ta còn tưởng rằng ngươi cũng có chút ý tứ đối với hẳn, không ngờ. . . . . Ta biết rõ tính tình của hẳn không được tốt, thật là làm cho hài tử ngươi phải chịu khổ rồi. . . . . "Nàng khom lưng ôm lấy Lâm Trì, "Chờ thân thể ngươi tốt lên, ta cho người tiền đưa để ngươi rời đi, ngươi muốn bồi thường cái gì đều có thể! Loại người cặn bã như vậy cứ mau quên hẳn đi, coi như là bị chó cắn một cái!"

Lâm Trì: ". . . . ." Đó là nhi tử của người. . . . .

Phụ nhân xinh đẹp vỗ vỗ mặt Lâm Trì, cười: "Cuối cùng chân mày không nhú lại nữa rồi, vậy mới là một nữ tử xinh đẹp, nào, cho ta ôm một cái."

Trên người phụ nhân có hương thơm nhàn nhạt, rất thoải mái rất ấm áp, rất giống mẫu thân. . . . .

Lâm Trì tựa vào trong ngực nàng, đột nhiên mũi bỗng chốc cay xè.

Mặc dù bị Mạch Kinh Trần cường bạo nàng vẫn không chảy một giọt nước mắt, nhưng một khắc này nàng đột nhiên rất muốn khóc. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 27: Chương 16

Quang minh chính đại đi ra từ Vô Mặc sơn trang, ánh mặt trời hơi chói mắt, Lâm Tri có loại cảm giác dường như đang mơ.

Sư phụ và Tác Đồng ngồi trong xe ngựa chờ ở bên ngoài, Lâm Tri nhảy lên xe ngựa, trực tiếp tìm một chỗ tiếp tục ngủ để bổ sung thể lực.

Nàng là bị đói mà tỉnh.

Trong xe ngựa lan tràn mùi đồ ăn thơm ngon, sư phụ áo xám đang mở nắp của một cái nồi đất ra, thấy nàng tỉnh lại, vẻ mặt mong đợi trên mặt thu lại vài phần: “Tiểu Tri, tỉnh rồi à? Ách, đây là do tổng quản kia bảo ta đưa cho ngươi, vì sư trước giúp ngươi thử xem, mùi vị ngon lắm.....”

Cảnh tượng này quen thuộc đến mức khiến cho người ta hoàn toàn buông lỏng.

Lâm Tri tóm được một ít tóc của tên kia, tiến tới, dùng mũi người người.

Canh hầm đương quy táo đỏ.

Vật liệu rất bình thường canh cũng rất bình thường, nhưng có thể làm ra mùi vị đậm đà như vậy thì chỉ có một người.

Lâm Tri trầm mặc một chút.

Sư phụ đã không kịp chờ đợi uống hai hớp canh, cảm giác ngon miệng khiến cho hần hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi của mình..... Không ngờ Vô Mặc sơn trang lại có đồ ăn ngon như vậy! Tuy không nỡ ăn nhưng nếu sau này không ăn được nữa..... Không được, vẫn nên uống mau lên, nếu không chờ tiểu Tri phản ứng kịp sợ rằng một hớp cũng không uống được.....

Ngoài dự đoán, Lâm Tri không giành với hần, chỉ hỏi hần: “Sư phụ, trước đó người nói có phát hiện khác phải nói cho ta biết là gì vậy?”

Lại nuốt xuống một cái xương sườn, sư phụ thoáng chốc bình tĩnh mới nuốt mãi tóc mềm mại của Lâm Tri như đang nuốt tiểu cầu nói: “Cái này..... Trước đó không phải ngươi nói đã lục soát qua tất cả hồ sơ ở Hình bộ nhưng không tìm được vụ án của gia đình ngươi sao? Sư phụ đã giúp ngươi tra xét về tri phủ Lưu thành thẩm án năm đó, hiện tại hần sắp đi Vân quận nhậm chức, một vụ án lớn như vậy hần không thể nào không nhớ, đến lúc đó chúng ta đến Vân quận hỏi hần xem sao..... Dĩ nhiên, quan trọng hơn là, phong cảnh Vân quận không tệ lắm, du sơn ngoạn thủy gì đó.....”

Lâm Tri: “.....” Mấy tháng trước hình như sư tỷ có gửi thư nói nàng đang muốn khởi hành đến Vân quận.....

Nhìn bộ dạng mê mẩn của sư phụ, không nói thì tốt hơn.....

Tóc bị vò rối triệt để, sư phụ lại dùng lực vệ mặt Lâm Tri, cười đến mặt vô lại: “Tốt lắm, tiểu Tri, đừng lo lắng, chuyện báo thù có thể bàn bạc kỹ hơn, những ngày sau này vui vẻ là quan trọng nhất mà! Hơn nữa ngươi xem đây là cái gì?” Hần cười híp mắt móc ra một xấp ngân phiếu từ trong lòng, “Sư phụ bảo đảm ngươi có thể thoải mái mà đến Vân quận.”

Tác Đồng từ ngoài xe ngựa thò đầu vào, mặt lạnh nói: “Ngươi lấy tiền của bọn họ!”

Sư phụ yếu ớt té trong xe ngựa, mặt không sao cả nói: “Có gì không thể sao? Chỉ là vị hoàng hậu nương nương này thật không ngờ dễ nói chuyện như thế, rõ ràng là tiểu Tri ngươi hạ độc nhưng không chạy trốn được, nàng lại ôn tồn chiêu đãi chúng ta, còn cho chúng ta xe ngựa với bạc..... Được rồi, đừng hỏi, mau cút ra ngoài đánh xe cho lão tử.....”

Canh trong nồi đất đã bị ăn sạch sẽ.

Lâm Tri lấy ra lương khô từ trong bao quần áo của sư phụ, uống một nửa nước trong bình để lấp đầy bụng rồi chuẩn bị bò về ngủ.

Sư phụ gọi nàng lại: “Tiểu Tri, sao ngươi không nói chuyện?”

Lâm Tri cũng không quay đầu lại: “Không có gì, chỉ là ngủ lâu quá nên đầu óc có chút không tỉnh táo, sư phụ ngươi cho liều lượng thuốc quá nặng.”

Sư phụ cười hả hê: “Đó là tự nhiên, liều lượng không nặng thì sao có thể hạ độc Mạch Kinh Trần được!” Giọng nói của hần càng thêm vui vẻ, “Chỉ là trong cái rủi có cái may, có hoàng hậu nương nương ở đây, sự truy nã của người kia không đáng kể chút nào.....”

Giống như đang nhớ tới việc gì, Lâm Tri nhỏ giọng: “Đỗ Nhược.....”

Sư phụ: “Hần đã sớm trở về Dương Minh rồi, nhưng mà chúng ta sớm muộn cũng đi Dương Minh thôi.”

Lâm Tri “À” một tiếng, lại ngủ thiếp đi.

Sư phụ nàng có một thói quen thật không tốt, chính là không giữ được tiền.

Có bao nhiêu dùng bấy nhiêu, hơn nữa còn xa xỉ thành tính.

Lâm Tri đi theo sư phụ vào tửu lâu tốt nhất ăn món ăn đắt tiền nhất, ở khách điểm đắt tiền nhất, nhất thời vui mừng sư phụ lại mua hai con hần huyết bảo mã tới kéo xe ngựa, sắp ngân phiếu rất nhanh sẽ giảm đi..... Cho đến một vài ngày sau, sư phụ vượt sông mũi chèo cười nói: “A ha ha, sư phụ thấy bạc ít quá nên muốn đi kiếm thêm, kết quả vận khí không tốt nên bỏ lại ở sông bạc rồi.....”

Lâm Trì tập mãi thành thói quen: “Vậy chúng ta về nhà trước, ngày mai lại đi kiếm lộ phí.”

Nói là nhà thật ra chính là nhà gỗ nhỏ đơn sơ đang xây ở ngoại thành, chung quanh có hàng rào vây quanh, ẩn giấu địa phương cỏ cây tươi tốt, bình thường khó tìm. Mặc dù lưu lạc khắp nơi nhưng có lúc hầu như còn cần chỗ đặt chân, vì vậy nên sư tỷ bức bách sư phụ xây ba bốn nhà gỗ, đều xưng là nhà.

Tìm được gian nhà kia, đẩy cửa gỗ ra trước mắt đã cảm thấy một trận tro bụi xông vào mặt, tiếp theo đập vào mắt là giường lớn dường như rất thoải mái.

Cả căn nhà đáng giá nhất chỉ sợ là cái giường mà sư phụ đặc biệt bố trí dưới sự yêu cầu.....

Lâm Trì yên lặng nghĩ, không bị mang đi thì thật là không có thiên lý.

Bụi bặm quá nhiều, Tác Đồng liếc mắt nhìn, yên lặng cầm cái chổi với đồ lau đặt ở góc lên quét dọn.

Sư phụ phui sơ bụi trên giường rồi thoải mái nằm lên, vui mừng nhìn bóng dáng Tác Đồng đang bận rộn ở ngoài phòng: “Tiểu Trì, người thật sự là nhất được đồ tốt!”

Lâm Trì: “Sư phụ, có muốn theo ta không.....”

Lật người, sư phụ móc ra một quyển thoại bản từ dưới gầm giường, say sưa nhìn lại: “Hừm, lần trước đọc tới chỗ nào nhỉ, à, đúng rồi, là lời thoại thứ bốn trăm ba mươi lăm.....”

Lâm Trì: “.....”

Thôi, nàng vẫn nên tự mình đi thôi.

Ra cửa, Tác Đồng: “Tiểu thư, ngài muốn đi ra ngoài kiếm lộ phí sao?”

Lâm Trì gật đầu.

Tác Đồng để cái chổi xuống: “Loại chuyện như vậy nên để cho ta đi, tiểu thư người cứ ở lại.....”

Lâm Trì kiên định: “Không, ta không muốn quét dọn!”

Loại chuyện này phiền phức chết đi được.

Tác Đồng: “Ta có thể trở về làm tiếp.”

Lâm Trì: “..... Đợi đến khi người trở về, nơi này đoán chừng đã có thể nuôi mấy ổ gián ổ rệp rồi.”

Tác Đồng: “.....”

Loại chuyện kiếm lộ phí này Lâm Trì làm nhiều rồi, mặc quần áo cũ để kiểu tóc lưu hải rồi làm cho mình dính bụi bẩn, thoát nhìn không khác thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi lắm.

Phương pháp kiếm tiền nhanh nhất là gì?

Đi ăn trộm? Chém giết?..... Không không, thứ nhất phạm pháp, thứ hai quá nguy hiểm.

Cách làm của Lâm Trì chính là, đen ăn đen.

Ở địa phương nhiều người lưu ý đến chuyện có người ăn cắp hay không, sau đó lựa ra những kẻ bộ dáng hèn mọn nhìn như tái phạm nhiều lần lại dễ giải quyết, theo đuôi kẻ ăn cắp rẽ vào hẻm, đánh đối phương ngất xỉu rồi thuận theo đó ăn cắp bạc của đối phương. (Bỉ ối, thật là quá bỉ ối...)

Bởi vì bộ dáng nàng thật sự tầm thường, lại không phải người địa phương nên không thể tra, vì vậy nên lần nào cũng đắc thủ.

Mà bản thân Lâm Trì cảm thấy, ăn cắp là chuyện ác, đánh ngất tội phạm là trừng ác dương thiện, về phần bạc là trời cao thưởng cho người trừng ác dương thiện, vì vậy việc cầm bạc đi là lẽ thẳng khí hùng.....

Trừng ác dương thiện xong, Lâm Trì đến quán nhỏ chuẩn bị mua chút bánh bao màn thầu trở về lại nghe thấy cách đó không xa có người nghị luận trong quán rượu.

Một người nói: “..... Người tận mắt nhìn thấy ư, người nọ..... Không phải hàng năm đều ở Vô Mặc sơn trang đóng cửa không ra sao, sao lần này lại.....”

Người còn lại nói: “Đúng vậy, ai biết lần này hấn sao lại đột nhiên ra ngoài, còn đi dạo khắp nơi, ai, thật là làm cho người người cảm thấy lo lắng..... Nếu

hắn thật sự đại khai sát giới, chỉ sợ không có người nào ngăn được, võ lâm lâm nguy.....”

Một người nói: “Nói vậy thì chính là Mạch.....” “Hur!” Tên còn lại đột nhiên cuồng quát ngăn cản hắn nói, giống như chỉ sợ nói ra tên là có thể khiến người kia tới.

Thì ra Mạch Khinh Trần đã đáng sợ đến trình độ này rồi sao?

Lâm Tri cầm bánh bao lên xoay người, nhớ tới Mạch Khinh Trần làm món ăn để lấy lòng nàng, cẩn thận bôi thuốc cho nàng sợ nàng chảy máu, đột nhiên phát hiện mình không có oán hận Mạch Khinh Trần tới vậy, chỉ là sau loại chuyện kia cũng không có khả năng lớn có thể thích hắn.

*****

Nửa tháng sau.

Trong thuyền ô bông đông đưa.

Sư phụ đuổi cái lưng mệt mỏi, dùng chân chọc chọc Lâm Tri: “Tiểu Tri, cái đuôi phía sau ngươi định lúc nào thì giải quyết.”

Lâm Tri nói thật: “Không biết.”

Đại khái chính nàng cũng không dự liệu được, Mạch Khinh Trần vậy mà lại một đường đi theo họ như vậy.

Bởi vì có Mạch Khinh Trần ở phía sau, ngày tháng nhân nhả của bọn họ không thể không kết thúc mà bước lên con đường chạy trốn, trên đường chạy gấp chạy chậm ngồi lên thuyền mới có thể thở dài một hơi.

Chỉ là thiệt thòi Mạch Khinh Trần, trên đường tới đây bình an thuận lợi, bởi vì phần lớn mọi người đều vội vàng chạy nạn rồi.....

“Tiểu thư.....” Tác Đồng để mái chèo xuống vừa định nói chuyện, nhìn về phía xa xa thì về mặt biển đổi.

Lâm Tri và sư phụ vội vàng quay đầu lại, mặt sông sau lưng gọn sóng lớn, một chiếc thuyền lớn cao trăm thước đang lấy tốc độ đều đều đi đến.

Ba người lập tức luống cuống tay chân chèo thuyền.

Sư phụ vô cùng đau đớn chèo mái chèo nói: “Tiểu Tri..... Chuyện đó, ngươi vẫn nên nói rõ ràng với hắn, hắn thật muốn tiếp tục đuổi theo chúng ta tới chân trời góc biển thì quá đòi mạng đi!”

Tìm Mạch Khinh Trần nói rõ ràng, Lâm Tri tạm thời không dám làm.

Nhưng nhìn xem hắn rốt cuộc có ý định gì thì lại có thể, tốc độ của Mạch Khinh Trần nhanh hơn bọn họ nhiều, thật ra thì muốn đuổi theo đã sớm có thể đuổi kịp, chỉ là không biết tại sao hắn chỉ đi theo sau lưng.....

Sau khi cập bến, Lâm Tri quyết định tối mai lên đi xem một chút.

Ba người tìm khách điểm, sư phụ với Tác Đồng ở một gian, Lâm Tri ở một gian.

Một đường chèo thuyền đã sớm mỏi tay, Lâm Tri ăn cơm xong, vừa định ngủ, lại cảm thấy y phục trên người bị ướt mồ hôi dính dính khó chịu nên gọi tiểu nhị chuẩn bị một thùng nước nóng, chậm rãi cởi quần áo đi tắm.

Dòng nước nóng ầm áp bao quanh thân thể khiến cho tính cảnh giác của nàng buông xuống đến thấp nhất, thậm chí ngay cả ngói trên nóc phòng bị mở ra một khối cũng không phát hiện.

Trên nóc phòng có hai nam nhân đang đứng.

Nam tử mặc áo trắng nhẹ nhàng linh hoạt làm cho mảnh ngói thành phần vụn, lại nhìn xuống dưới, không hề có nửa điểm cảm giác đang rình coi.

Nhìn hắn rất nghiêm túc, giống như đang quan sát chuyện gì rất thú vị rất kỳ diệu.....

Đứng kế bên là nam tử áo vàng, hắn vuốt vuốt cái chân nhừ mỏi, dùng nội lực truyền âm: “Công tử, người muốn nhìn trực tiếp thì nên xuống đi chứ, sao phải làm vậy.....”

Nam tử mặc áo trắng dùng nội lực truyền âm lại: “Kỳ Mặc nói nàng sẽ chán ghét ta.”

Lăng Thư ở trong lòng yên lặng nói, ngài căn bản là đã bị ghét triệt để có được không?!

Thiếu phu..... Lâm cô nương lúc đi biết rõ ngài đang ở ngoài cửa, nhưng ngay cả nhìn cũng lười nhìn ngài, thậm chí ngay cả nói cũng không nói với ngài một câu.....

Còn nữa, ngài mỗi đêm lại chạy tới rình coi ban ngày lại gấp rút chạy về như vậy thật sự có ý nghĩa sao?

Ngài không mệt, nhưng mà ta lại rất mệt đấy! Cho dù liều chết chống đỡ mỗi ngày cũng là một bộ dạng thiếu ngủ, ta đã bị Lăng Họa nữ nhân chết tiệt kia cười nhạo do túng dục quá độ, còn có đám nhóc trong phòng ăn kia dám hỏi bản đại gia có muốn trắng dương tằm bỏ hay không.....

“..... Ta làm vậy rất quá đáng?”

Nghe Mạch Kinh Trần nói, Lăng Thư vội vàng gật đầu: “Vô cùng quá đáng! Lâm cô nương coi như tốt, nữ tử bình thường đại khái đã đi tự sát, hơn nữ tử một chút đại khái trước hết sẽ giết ngài rồi tự sát!”

Mạch Kinh Trần rơi vào trầm tư.

Cơ hội mất đi là không thể trở lại, Lăng Thư vội vàng nói: “Hơn nữa chuyện rình coi như vậy nếu bị phát hiện, Lâm cô nương sợ rằng sẽ càng thêm..... Cho nên.....”

Chúng ta trở về ngủ đi công tử!

Mạch Kinh Trần lại trầm mặc một lát, đột nhiên từ trên không điểm huyết ngủ của Lâm Tri, sau đó thông dong trở mình xuống nóc nhà, từ cửa sổ nhảy vào.

Lăng Thư: công tử, ngài không phải là hiểu lầm cái gì chứ!

Về mặt khô bức, Lăng Thư cũng chuẩn bị trở mình. Còn chưa vào bên trong đã thấy Mạch Kinh Trần đang ôm lấy Lâm Tri trong nước, phương hướng của hắn vừa vặn có thể nhìn thấy đường cong đẹp đẽ trên lưng trần trơn bóng trắng nõn của Lâm Tri..... Không đợi Lăng Thư nhìn kỹ một cổ nội lực khổng lồ đã mãnh liệt kéo đến.

“Không cho phép tới đây.”

Tiếp theo chớp mắt một cái, Lăng Thư đã từ phòng trên lầu ba té xuống.

Ô ô ô, công tử, thật ra ta chẳng thấy rõ cái gì cả.....

Đóng cửa sổ, Mạch Kinh Trần cẩn thận đặt Lâm Tri lên giường, đắp chăn.

Thật ra hắn không có dục vọng gì, nhưng mới vừa rồi trong nháy mắt bàn tay chạm qua da thịt Lâm Tri, tâm bỗng nhiên nhảy lên một cái.

Ấm á, bóng loáng, nhẵn nhụi, giống như trước đây, lại giống như có cái gì không giống.

Hơn nữa, lúc Lăng Thư tiến vào, sẽ có một loại cảm giác vô cùng không thoải mái vô cùng bài xích.

Không muốn để cho người thứ hai nhìn thấy, không muốn để cho người thứ hai chạm vào.

Loại tâm tình này, hình như là từ đêm kia mới dần dần mãnh liệt.

Một đêm kia Mạch Kinh Trần thật sự không nhớ rõ ràng cho lắm, còn rượu tê dại khiến thần trí trở nên rất mơ hồ, chỉ mơ hồ nhớ hình như mình đã làm tổn thương Lâm Tri, nhưng ký ức mãnh liệt hơn là tư vị dục vọng, tác động người chưa từng có tình cảm như hắn, không cách nào không chế mình, thậm chí trầm mê trong đó..... Trong cảm giác tiêu - hồn thực cốt.....

Trong ký ức của hắn, đây là lần đầu tiên nảy sinh cảm xúc chấp chèn mãnh liệt như vậy.

Đây là..... Tình dục sao?

Vuốt gò má Lâm Tri, Mạch Kinh Trần yên lặng nghĩ.

Thật ra thì còn muốn thử lần nữa, nhưng..... Nàng sẽ không nguyện ý đi.....

Vậy hay là thôi.....

Vào lúc trời sáng, Lâm Tri ấn cái cổ bị sai của mình một chút, cảm giác thời gian mình ngủ dường như hơi dài.

Lúc đưa tay ngăn lại ánh mặt trời, Lâm Tri mới phát hiện..... Á, giống như không có mặc áo lót đã đi ngủ.....

Quả nhiên là quá mệt nhọc, đại khái là từ trong thùng gỗ bò ra nàng liền trực tiếp ngủ đi.

Mặc quần áo xong, Lâm Tri vừa xuống lầu chuẩn bị ăn điểm tâm vừa suy nghĩ làm sao lên vào chỗ của Mạch Kinh Trần xem bọn họ rốt cuộc là ý gì.....

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 28: Chương 17

Edit: Tiểu Bao tử

Ban đêm

Lâm Trì buộc chặt tóc rồi chạy về phía triều đình.

Đội quân của Mạch Khinh Trần cực kỳ dễ tìm, chỉ cần nhìn sơ sơ thanh thế của bọn họ thôi thì đã biết rồi.

Chạy được một lát, Lâm Trì đột nhiên cảm thấy phần bụng bắt đầu đau nhức. Nàng quả quyết quay đầu chạy trở về.

Quý thủy tới rồi!

Đi đến nửa đường, Lâm Trì liền đổi từ chạy sang đi, nhưng mà lần đau này cũng làm nàng thở phào một hơi...

Quý thủy đến chứng tỏ... nàng không có mang thai.

Con đau thực sự lớn khiến Lâm Trì không thể không dừng lại, nàng chọn một góc hẻo lánh, ôm bụng ngồi xổm xuống.

Bình thường những lần nguyệt sự trước nàng đều có tính toán ngày để ở lì trong nhà, nhưng trong khoảng thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện khiến nàng không để ý đến.

Đau đến thở dốc một hơi, nàng nghiêng rằng chịu đựng nghỉ, may mà quý thủy hơn một tháng mới đến một lần, nếu không ngay cả chết thế nào cũng không biết.

Về mặt bà chủ quán bên cạnh lo lắng hỏi nàng, Lâm Trì chỉ lắc đầu nói không sao rồi cố gắng đứng dậy tiếp tục đi.

Nơi này cách khách điểm không xa, nhìn nhin một chút là được.

Nhưng đi không được bao lâu, Lâm Trì lại ngồi xổm xuống một lần nữa, chân yếu đến mức ngay cả đứng cũng không nổi, chỉ có thể mím môi mặc cho từng giọt mồ hôi lạnh nhỏ xuống.

"Cô nương không sao chứ?"

Lâm Trì đau đớn đến mức không nói nên lời.

"Cô nương, ta thấy cơ thể cô nương hình như không khỏe, không thì để tiểu sinh đưa cô nương đi y quán phía trước được không?"

Lâm Trì cố gắng mở to mắt, thấy đứng bên cạnh nàng là một thư sinh mặc quần áo màu xanh nhạt, giọng điệu quan tâm, dịu dàng.

Đỗ Nhược cũng thích mặc thường phục màu xanh nhạt nên tâm lý phòng bị bất giác buông lỏng một phần, nàng nhẹ nhàng gật đầu.

Quay về khách điểm cũng phải chịu khổ, chẳng thà đi y quán còn có thể uống thuốc để giảm đau tạm thời.

Đương nhiên, quan trọng là, bây giờ nàng một bước cũng không động dậy được.

Tên thư sinh đặc ý nâng Lâm Trì dậy. Tất cả đau đớn tập trung ở phần bụng, thậm chí ngay cả khi hắn ta cố ý vòng tay qua lưng, eo nàng vuột ve, nàng cũng không phát hiện ra.

Chẳng biết đi bao lâu, Lâm Trì ngẩng đầu đã thấy trước mắt càng ngày càng vắng lặng, đường cái cũng dần hẻo lánh.

Nàng nhàu mày, thấp giọng: "Đây là đâu?"

Thư sinh kia ân cần cười nói: "Cô nương đừng vội, rất nhanh sẽ đến."

Giọng nói rõ ràng không có ý tốt. Cho dù có trì hoãn hơn nữa Lâm Trì cũng phát giác ra điểm bất thường.

Nàng nhắm mắt lại một chút, khuỷu tay bất thành linh thức vào phía sau, đồng thời nhấc chân lên, đá mạnh vào "chân nhỏ" của hắn.

Tên thư sinh kêu thảm một tiếng, che chỗ hiểm lùi lại một bước, vừa định đánh trả, thì Lâm Trì đã nâng chân trái hung hăng đá vào bụng dưới của hắn.

Trước đây, một đá này của nàng ít nhất cũng có thể làm cho đối phương gãy mấy cái xương sườn, nhưng hôm nay không đủ sức lực, chỉ có thể đá văng hẳn ra xa mà thôi.

Lâm Tri khom lưng, đè phần bụng lại, cau mày lạnh nhạt nói: "Cút!"

Nhưng tên thư sinh lại kêu to: "Người đâu! Nhanh đến đây! Nếu không bắt nàng ta sẽ chạy mất!"

"Tối rồi đây, Văn Sinh nguoi thật là càng ngày càng vô dụng, thế mà lại bị một cô nương đánh cho."

"Đúng là, ha ha, xem ra con quý nhỏ này còn đang bị bệnh, nhưng lại có thể đá ngã nguoi..."

Lâm Tri đột nhiên quay đầu lại, trong hém nhỏ phía sau lưng nàng mấy tên nam nhân cao lớn, lưng hùm vai gấu từ bên trong đi ra, đang hi hi ha ha nhìn nàng và tên thư sinh kia, trong đó còn có mấy tên không e dè quan sát người nàng, ánh mắt bỉ ổi.

"Văn Sinh, mặt hàng lần này chẳng có gì nổi bật!"

"Nàng ta biết võ công!" Hắn ta bắt mẫn nói: "Hừ, chẳng có gì nổi bật? Nguoi nhìn lại khuôn mặt nàng ta xem! Ta không nhìn nhầm đâu, nếu như trang điểm ăn mặc vào, thì không thua kém đâu bằng Túy Hồng lâu bao nhiêu!"

Mấy tên đại hán nổi lên hứng thú rõ rệt, Lâm Tri một mình không thể đấu lại với nhiều người, huống chi bây giờ nàng lại ở thời điểm suy yếu nhất, nên rất nhanh đã bị hai tên nam nhân đè tay chân lại, một tên khác gạt tóc trước trán của nàng ra, nhìn chăm chú, một lúc lâu mới lộ ánh mắt kinh ngạc, nói: "Quả nhiên là...xinh đẹp..."

Tên thư sinh hài lòng, dương dương tự đắc: "Thế nào, ta nói không sai chứ! Nếu đôi mắt xinh đẹp này xuất hiện thì hồng bài cũng phải bỏ đi!"

Lâm Tri cắn môi nhịn đau, đôi mắt nhắm chặt, không nói lời nào.

Tên đại hán gạt tóc nàng sang hai bên,nói: "Khuôn mặt đúng là hiếm có, vừa đúng lão tử còn chưa..."

Ánh mắt hắn hiện lên tham lam, bàn tay hắn ta hướng về phía vạt áo Lâm Tri, dùng sức xé một cái, phần xương quai xanh trắng nõn cùng hơn nửa da thịt đều lộ ra bên ngoài, trơn bóng như ngọc, dưới ánh trăng sáng càng lộ vẻ mê người.

Tên đại hán không tự chủ nuốt khan một ngụm nước bọt, tay xoa nhẹ lên da thịt Lâm Tri, lẩm bẩm nói: "Nếu không đêm nay chúng ta liền... không, hiện tại liền..."

Hiển nhiên hai tên khác cũng biết được tên đại hán kia có hứng thú, ánh mắt giao nhau, đến gần kéo Lâm Tri về phía ngõ tắt tối tăm.

Hai người lui ra phía sau canh chừng bên ngoài, trong chớp mắt tên đại hán dễ dàng đè lên người Lâm Tri, đang muốn tiếp tục, thì hắn nhìn thấy bỗng nhiên nàng mở mắt ra, nhìn hắn cười.

Đúng vậy, là cười...

Tim hắn ta giống như đột nhiên bị sét đánh trúng, đầu óc trống rỗng, vô thức giật mình.

Tay Lâm Tri đã chạm nhẹ lên cổ hắn, nhân lúc hắn còn chưa tỉnh táo ngay, dùng sức một cái.

Tên đại hán bị bóp đến gân xanh nổi lên, khuôn mặt đỏ bừng, cào tay nàng muốn vùng vẫy, nhưng Lâm Tri cắn răng dùng hết sức đè cổ hắn lại, hai bên đều dùng hết toàn lực vật lộn, nhất thời khó mà phân thắng bại.

Nhưng rốt cuộc Lâm Tri cũng không thể gắng sức được bao lâu, phần bụng đau buốt còn đang có một dòng nước tuôn ra, sức lực trên tay dần dần không thể chống đỡ được nữa...

Khóe môi nở một nụ cười khổ, Lâm Tri nhắm mắt lại một lần nữa.

Ngay tại lúc nàng gần như muốn buông tay ra, đột nhiên đầu tên đại hán bay lên!

Thậm chí thời điểm đó con mắt trên cái đầu kia vẫn còn nguyên bộ dạng mờ trùng trùng.

Một lượng máu nóng rất lớn bắn tung tóe lên người Lâm Tri, gần như toàn bộ thân thể nàng đều ướt đẫm máu tươi.

Dưới ánh trăng, ở đầu con hẻm, có bóng dáng một người cầm kiếm bạc, máu theo thân kiếm nhỏ giọt tí tách.

Góc áo bào trắng tinh cũng thấm một chút máu, hắn bỏ lại kiếm, môi mỏng cong lên thành một đường cong nhẹ, bước từng bước đến trước mặt nàng.

Màu máu nóng như lửa thiêu, nhưng Mạch Kinh Trần lại như là băng tuyết mùa đông, đi đến đâu thì ở đó hoa xuân nở rộ.

Cách Lâm Tri một bước, hắn ngừng lại.

Dường như Mạch Khinh Trần có phần không biết làm thế nào, hồi lâu sau mới mở miệng: "Nàng chán ghét nhìn thấy ta vậy sao?"

Giọng nói kia vẫn thanh tao như cũ, có chút lạnh nhạt, lại có phần thấm thẫm không yên, nhưng không mấy may vì giết người mà lo nghĩ, hần lo lắng về thái độ của Lâm Trì.

Nàng vừa định đứng lên, cơ thể bỗng chốc lung lay, không đứng vững liền ngã xuống...

Khi tỉnh lại Lâm Trì vẫn còn đang nằm trong lòng Mạch Khinh Trần, ngoài cửa sổ chỉ có một tia sáng nhạt, mỏng manh.

Cơ thể Mạch Khinh Trần không ngừng tỏa ra hơi nóng, thật ấm áp, toàn bộ thân thể giống như được ngâm trong nước ấm, vô cùng thoải mái.

Đầu Lâm Trì thoáng ngẩng ra, dường như vẫn giống như trước kia khi còn ở Vô Mạc sơn trang, nhưng ngay sau đó nhớ lại những sự việc xảy ra lúc trước, rồi nhìn trên người mình, vẫn dính đầy vết máu, thậm chí ngay cả dưới thân cũng...

Quả nhiên không mang theo nguyệt đài nên đúng là bị kịch.

Giọng nói của nàng có phần cứng nhắc: "Nơi này là chỗ nào?"

Một lát sau mới thấy Mạch Khinh Trần chậm rãi mở mắt, dường như cũng vừa tỉnh ngủ, còn có chút mơ màng: "Là một khách điểm."

Lâm Trì cúi đầu liền trông thấy trên vạt áo trước của Mạch Khinh Trần còn đang dính vết máu, đã hơi khô, nhưng nhìn vào vẫn có cảm giác ghê người.

Nàng không nhịn được nói: "Huynh như vậy mà ông chủ khách điểm cũng cho vào trọ sao?"

Mạch Khinh Trần thản nhiên nói: "Ta không đi vào từ cửa chính."

Nói xong, hần chỉ chỉ cửa sổ, lại chỉ chỉ góc phía mép giường.

Lâm Trì theo ngón tay hần nhìn sang, cửa sổ bằng gỗ mộc mạc lung lay sắp đổ được treo lên trên, bên phía góc giường một đôi nam nữ lửa thể bị trói chặt tay chân, miệng bị bịt kín, mắt mở to vẻ mặt hoảng sợ đang nhìn bọn họ.

Lâm Trì: "... ..."

Mạch Khinh Trần: "Bọn họ sẽ kêu loạn."

Lâm Trì: "Nhưng mà như vậy..." Rất tàn nhẫn...

Tuy nhiên nghĩ lại tối hôm qua, chuyện Mạch Khinh Trần đã làm rõ ràng còn tàn nhẫn hơn, Lâm Trì kịp thời im lặng.

Lâm Trì không tự nhiên cử động thân thể làm máu dưới thân theo góc chăn nhỏ xuống.

Mạch Khinh Trần lấy từ trong ngực ra một cái bình ngọc nhỏ thon dài, màu xanh biếc, nhìn rất quen mắt: "Nàng chảy máu... Có muốn ta bôi thuốc không?"

Lâm Trì: "Không cần!"

Mạch Khinh Trần: "Nhưng mà nàng đang chảy máu."

Lâm Trì ngồi dậy, rút mảnh y phục trong miệng nữ tử kia ra, hỏi: "Người có nguyệt đài không?"

"Có có, ngay ở tủ quần áo trong phòng!" Nữ tử vội vã gạt đầu, đồng thời không ngừng cầu xin: "Hai vị... đại hiệp, chúng ta sẽ không nói bất cứ điều gì, các hạ muốn làm gì cũng được, hãy bỏ qua cho chúng ta đi..."

Lâm Trì tìm lấy nguyệt đài và vài bộ y phục nữ tử sạch sẽ, nhìn thoáng qua Mạch Khinh Trần, rồi quả quyết chui vào trong tủ quần áo thay.

Y phục không vừa vặn lắm, nhưng dù sao cũng tốt hơn cảm giác dính dính vừa rồi.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng ồn ào.

Lâm Trì đi đến bên cửa sổ, đẩy cánh cửa rách nát kia ra, thì thấy ngoài đầu ngõ đã đầy người vây quanh, tất cả mọi người đều bàn luận sôi nổi, không ngừng nói: "Thật là thể thảm", "Quả thật thể thảm không nở nhìn.", "Ta chưa từng thấy cách thức giết người nào tàn nhẫn như vậy."....

Cái ngõ kia càng nhìn càng thấy quen mắt....

Nàng cứng ngắc quay đầu lại hỏi Mạch Khinh Trần: "Nơi này... cách nơi huynh giết người..."

Mạch Khinh Trần chớp đôi mắt dài nhỏ, thành thật đáp: "Ngay bên cạnh."

Lâm Trì: "....Tại sao huynh không chạy xa một chút?!"

Mạch Khinh Trần nói ngay thẳng : "Nàng ngất xỉu, ta muốn để nàng nghỉ ngơi ở gần đây."

...Người này hoàn toàn không biết chuyện giết người là nghiêm trọng cỡ nào sao!

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng động.

"Chúng ta là mệnh quan triều đình, không được chạy, rõ chưa!"

"Tất cả đều ra đây! Có án mạng! Từng người ở trong phòng đi ra hết đây cho ta!"

Giọng nói vang đến cực nhanh.

Lâm Trì vội vàng cầm y phục nhuộm máu nhét vào trong miệng nữ tử, rồi đá đôi nam nữ này vào dưới giường.

Ai ngờ Mạch Khinh Trần vẫn là bộ dạng bình tĩnh ngồi trên giường vẽ mặt vô tội nhìn nàng, bỗng nhiên Lâm Trì nhìn thấy y phục của Mạch Khinh Trần còn nhuộm máu.

Không kịp thay đổi!

Lâm Trì kéo chăn qua, đắp lên mình và Mạch Khinh Trần.

Đồng thời tiếng đập cửa cũng vang lên, Lâm Trì lập tức kéo áo mình, đồng thời lôi y phục nửa người trên của Mạch Khinh Trần xuống.

Tiếng gõ cửa vang lên hai lần sau đó cánh cửa bị đá văng một cách thô bạo.

"Người bên trong đâu? Tại sao không mở cửa ra?!"

Lâm Trì giả vờ bị đánh thức, cánh tay trần dụi mắt nói: "Mấy vị quan gia, có chuyện gì vậy?"

Quan binh cầm trong tay sổ sách thẩm tra.

Một đôi phu thê, đứng vậy.

"Người chính là đôi phu thê ở đây đêm nay sao?"

Lâm Trì dừng lại một chút, che chắn Mạch Khinh Trần ở phía sau, nói: "Phải."

Nếu như khuôn mặt Mạch Khinh Trần bị quan binh nhìn thấy, cho dù hai người không có vấn đề cũng sẽ biến thành có vấn đề.

Quan binh lại hỏi: "Tối hôm qua các người ở đây có nghe được điều gì bất thường không?"

Lâm Trì giống như suy nghĩ một chút, mới mơ hồ nói: "Không có, tối hôm qua chúng ta...chưa từng nghe thấy gì cả."

Quan binh nhìn thoáng qua chăn giường bị kéo tới bừa bộn, mới cười cười: "Tối hôm qua xem ra hai vị rất kịch liệt... Bản quan rõ rồi, không tiếp tục quấy rầy hai vị nghỉ ngơi nữa."

Rồi lui ra ngoài.

Lâm Trì thở phào một hơi, lau mồ hôi trên trán, mới phát hiện nửa người trên của mình gần như dựa hẳn lên người Mạch Khinh Trần.

Nàng kéo y phục lại, ngồi thẳng người một lần nữa.

Mạch Khinh Trần: "Nương tử."

Lâm Trì sửa lại y phục, đẩy cửa sổ ra, bên ngoài quan binh đã đứng đầy rồi.

Mạch Khinh Trần: "Nương tử."

Lâm Trì quay đầu lại: "Huynh gọi ta?"

Mạch Khinh Trần gật đầu.

Hắn cũng ngồi xếp bằng dậy, chỉ là không chỉnh lại y phục, hơn nửa ngực và đầu vai trắng như ngọc đều lộ ra bên ngoài.

Trên người hắn không hề có một chút hơi thở dâm mị, nhưng vẫn làm con mắt người khác đui mù.

Giọng nói Lâm Tri lạnh đi: "Ta không phải nương tử của huynh, hôn lễ là bị cưỡng ép, nên không tính..."

Mạch Kinh Trần: "Nàng vừa mới nói phải."

Lâm Tri: "Cái gì?"

Giọng nói Mạch Kinh Trần bình thản nhưng lại có vài phần uất ức, hơi trẻ con: "Vừa rồi quan binh hỏi chúng ta có đúng là phu thê không, nàng nói phải."

Lâm Tri sùng sốt, rồi rũ mắt xuống, nói: "Đây chẳng qua là kế sách tạm thời, không tính..."

Mạch Kinh Trần thoáng trầm mặc, ánh mắt hiện lên một chút không biết là buồn bã hay cảm xúc gì, nói: "Nàng thực sự rất tức giận sao? Đêm đó..."

Lâm Tri cực kỳ rõ ràng Mạch Kinh Trần chỉ 'đêm đó' là cái gì, nàng xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Ta không hận huynh, nhưng không muốn lại phát sinh thêm chuyện gì với huynh nữa. Mạch Kinh Trần, qua đêm nay, đừng đi theo ta nữa."

Mạch Kinh Trần mê mẩn nói: "Chuyện đó... làm cho nàng chán ghét sao?"

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 29: Chương 18

Edit: Tiểu Bao tử

Lâm Tri vừa định nói chuyện thì đột nhiên nữ tử lỏa thể dưới giường bò ra ngoài, nhổ mạnh y phục trong miệng ra, lớn tiếng kêu to: "Có ai không, có ai không! Cứu mạng!"

Hoàn toàn không kịp ngăn cản nữa.

Lâm Tri kéo lấy cổ tay Mạch Kinh Trần, rồi nhảy ra ngoài cửa sổ.

Gần như trong nháy mắt, cánh cửa liền bị phá ra.

Trên đường cũng vây đầy quan binh, không thể đi trên mặt đất, Lâm Tri lần theo mái hiên nhanh chóng đi về phía trước.

Giọng nói của Mạch Kinh Trần theo gió truyền đến, lượn vòng trên không trung có phần mơ hồ: "Nàng đang làm gì thế?"

Lâm Tri nói ngắn gọn: "Chạy trốn."

"Vì sao phải trốn?"

Lâm Tri: "'Bị bọn họ bắt được sẽ phải vào nhà lao đó!'"

Mạch Kinh Trần đột nhiên đứng lại, nhìn quan binh đang đuổi phía sau, nói: "Vậy không phải giết chết bọn họ..."

Không đợi hắn nói xong, Lâm Tri lại kéo hắn đi một lần nữa: "Giết cái đầu huynh! Trong đầu huynh không thể có chút biện pháp bình thường sao?"

Mạch Kinh Trần nghi hoặc: "Bình thường?"

Lâm Tri: "Chính là mau chạy tới chỗ bọn họ không đuổi được!"

"A."

Ngay sau đó, Lâm Tri liền phát hiện mình bị Mạch Kinh Trần bế lên, chạy dọc theo mái hiên, Mạch Kinh Trần ôm nàng chạy mà tốc độ còn nhanh hơn nàng tự chạy gấp mấy lần.

Chuyện này đúng là có chút đả kích.

Chạy được một lát, truy binh đã bị bỏ xa, Lâm Tri mới vùng ra khỏi lồng ngực Mạch Kinh Trần, nhảy xuống.

Không biết nơi này cách xa thành bao nhiêu, khắp nơi đều là cảnh tượng đổ nát, cỏ dại mọc thành bụi.

Tiếng gió đã biến mất, xung quanh chỉ còn hai người bọn họ.

Đột nhiên Lâm Tri mới nhớ lại một thân phận khác của Mạch Kinh Trần, thực ra... không cần phải lôi kéo Mạch Kinh Trần chạy cùng.

Cho dù có bị bắt ở đó, Mạch Kinh Trần cũng sẽ không việc gì.

Nhưng mà Mạch Kinh Trần vì cứu nàng mà giết người, nàng không thể nào bỏ lại hân một mình...

Lâm Tri nhìn xuống mũi chân, lùi lại một bước, nói: "Đa tạ."

Tóc mái nàng tuột xuống, Mạch Kinh Trần đưa tay định vuốt lại, Lâm Tri theo bản năng tránh né.

Mạch Kinh Trần chậm rãi buông tay xuống: "Nàng chán ghét như vậy sao?"

Lâm Tri: "Cái gì?"

Mạch Kinh Trần: "Đêm đó.... việc đó...."

Lâm Tri cúi đầu, nói từng chữ một: "Cực...kì. cực... kì... cực...kì... chán...ghét."

Mạch Kinh Trần: "Vậy nàng chán ghét ta sao?"

Lâm Tri không nghĩ Mạch Kinh Trần sẽ hỏi câu hỏi này ngay sau đó, nàng ngẩn ra một lát mới nói: "... Huynh có khỏe không?"

Kỳ lạ là Mạch Kinh Trần làm chuyện đó với nàng, nàng cảm thấy rất khó chấp nhận, nhưng lại không chán ghét Mạch Kinh Trần, có lẽ là bởi vì khi nàng có quý thủy, hân giúp nàng làm ấm bụng, có lẽ là bởi vì hân làm nhiều món ăn ngon như vậy cho nàng, có lẽ là bởi vì biết hân cũng không có ý muốn làm thương tổn đến nàng.

Mạch Kinh Trần bước tới gần một bước, đôi mắt dài nhỏ hơi cong lên: "Nói như vậy có phải chỉ cần ta không làm chuyện nàng chán ghét, thì nàng sẽ không né tránh ta?"

Lâm Tri: "Chuyện này không giống với...."

Mạch Kinh Trần lại đến gần thêm một bước, giống như độc thoại, bình tĩnh nói: "Nàng luôn một mực nói là bởi vì ta làm chuyện thương tổn nàng, cho nên nàng chán ghét ta, không muốn nhìn thấy ta.... Nhưng thực ra nàng không chán ghét ta đúng không?"

"Nếu như ta không làm chuyện khiến nàng chán ghét, nàng sẽ cho ta ở bên cạnh nàng?"

Lâm Tri: "Huynh đừng tới đây....."

Mạch Kinh Trần gần như ép Lâm Tri lên tường, khoảng cách gần đến mức khiến Lâm Tri có thể nhìn thấy rõ gương mặt không tỳ vết của hân bởi vì căng thẳng mà cánh mũi hơi hơi động đậy, và môi gần như sắp kề sát nàng, thậm chí ngay cả lông mi Mạch Kinh Trần run rẩy mấy cái nàng cũng có thể đếm được.

Bởi vì đã thất bại lần thứ n, Lâm Tri không còn hứng thú phản kháng Mạch Kinh Trần nữa.

Nàng chỉ đề phòng nói: "Huynh muốn làm gì?"

Mạch Kinh Trần rũ mắt, cúi đầu nhìn Lâm tri, giọng điệu trước sau như một nói: "Đồng ý với ta, nếu không ta sẽ làm chuyện mà nàng ghét."

.....Đây là đang uy hiếp nàng sao?

Lâm Tri nghĩ như vậy, cũng hỏi ra như vậy.

Trái lại Mạch Kinh Trần sững sốt một chút: "Đây gọi là uy hiếp?"

Lâm Tri gật đầu.

Mạch Kinh Trần hơi nghiêng đầu, ánh mắt bỗng chốc mê man, lầm bầm: "Ta chỉ đọc trong sách..."

Lâm Tri bắt lặc: "Là ai cho huynh xem..."

Đúng lúc Mạch Kinh Trần kịp phản ứng, tiếp tục hỏi vấn đề mà mình quan tâm: "Nàng có đồng ý không?"

Lúc này hai cánh tay của hân đặt ở hai bên hông Lâm Tri.

Lâm Tri: "Huynh buông ta ra trước đã!"

Mạch Khinh Trần: "Không "

Về mặt nàng trầm xuống: "Không thì ta sẽ chán ghét huynh."

Mạch Khinh Trần: "....."

Lâm Trì trừng mắt nhìn hấn.

Mạch Khinh Trần cúi đầu, cọ đi cọ lại trên môi Lâm Trì, có vài phần hơi cam chịu nói: "Dù sao nàng cũng chán ghét ta."

Lâm Trì: "...."

Rốt cuộc ta đang cùng hấn nói cái chuyện quái gì hả!"

Ừng ục.

Lâm trì cúi đầu, ẩn vào cái bụng đang đói một cái... .

Mạch Khinh Trần buông Lâm Trì ra: "Ta đi làm đồ ăn cho nàng."

Nơi hoang vu này...

Lâm Trì không nhịn được hỏi: "Huynh muốn đi đâu chuẩn bị đồ ăn?"

Mạch Khinh Trần chớp mắt một cái: "Không biết."

Lâm Trì đỡ trán: "Không biết thì huynh làm thế nào hả..." Nàng thờ dãi: "Huynh có bạc sao?"

Mạch Khinh Trần: "Không có."

Quả nhiên là quý công tử chỉ làm bộ.

Lâm Trì lại thờ dãi: "Quên đi, huynh cũng cả đêm chưa ăn gì, vừa rồi còn chạy lâu như vậy, chúng ta tới thôn gần đây ăn chút gì trước."

Mạch Khinh Trần hơi chần chờ, nhưng cuối cùng đảo mắt suy nghĩ rồi gật gật đầu.

Hấn vốn định nói cho Lâm Trì biết bất luận đang ở nơi nào, chỉ cần có thành, trấn thì hấn có thể nấu ăn luôn ở đó, rồi đem về đây, vừa đi vừa về cũng không quá nửa nửa nén hương, có bạc hay không hoàn toàn không quan trọng.

Chỉ có điều hình như ăn cơm cùng Lâm Trì thú vị hơn, hấn đừng nói thì tốt hơn.

Mạch Khinh Trần nghĩ như thế.

Thực ra Lâm Trì cũng không nghĩ ngợi nhiều lắm, nhưng đến lúc nàng mang theo Mạch Khinh Trần đến trấn nhỏ gần đây, mới phát hiện bản thân phạm phải sai lầm lớn...

Khuôn mặt đỏ của Mạch Khinh Trần có thể tùy tiện ra ngoài sao!!!

Căn bản là toàn bộ trấn đều vây đến xem.

"Quan khách, quan khách, quan khách....."

Tiểu nhị lau bàn nhìn chăm chăm khuôn mặt Mạch Khinh Trần, lẩm bẩm không ra tiếng, giống như không hề biết mình đang làm gì.

Ngược lại, có lẽ là bởi vì bị vây xem đến quen rồi, Mạch Khinh Trần có vẻ rất bình tĩnh.

Lúc này từ lâu nho nhỏ đã đầy áp người, toàn bộ chỗ ngồi đều bị chiếm không còn một mảnh.

Không những vậy, còn có người ở bên ngoài gào to: "Nhị Ny Nhị Ny, mau đến xem này! Ở đây có một người nhìn giống như thần tiên vậy!"

"Quê Hoa, đừng bày hàng nữa, lại đây xem này!"

Lâm Trì: "Tiểu nhị..."

"Quan khách, quan khách, quan khách..." Làm sao lại có thể đẹp như vậy...

Lâm Trì: "Tiểu nhị!"

"Quan khách, quan khách, quan khách..." Tại sao lại có người bắt luận ở góc độ nào cũng đẹp đến mức này...

Lâm Trì: "Ta muốn gọi món..."

"Quan khách, quan khách, quan khách..." Quả thực là đẹp đến táng tận lương tâm mà...

Lâm Trì co rút khóe miệng, đành tự mình đi đến phòng bếp.

Mạch Kinh Trần đứng dậy, giữ chặt tay Lâm Trì: "Nàng muốn đi đâu?"

Hơn nửa ánh mắt đang đứng ngồi không yên đặt trên người Mạch Kinh Trần nhảy mắt chuyển sang người nàng, nhất thời Lâm Trì có cảm giác cả người bị trúng tên, ánh mắt nóng rực đỏ giống như biến thành thực chất, nàng hơi khựng lại, cầm tay Mạch Kinh Trần, đặt lên bàn: "Ta không đi, huynh ở đây đừng nhúc nhích."

Mạch Kinh Trần rũ mắt, khóe môi hơi nhếch lên một chút: "Được."

---- "Hắn đang cười sao? Đang cười sao? Đang cười sao?!"

---- "Chỉ cười yếu ớt đã như vậy, nếu hắn thực sự cười rộ lên..."

---- "Ông trời ơi, ta cảm thấy tim ta muốn ngừng đập...muốn ngắt, ngắt..."

Lâm Trì đi vào phòng bếp của tửu lâu, phát hiện chỉ còn lại một bà lão đã cao tuổi.

Bà lão nói: "Cô nương đi nhầm rồi, cái người tựa thần tiên đó đang ở bên ngoài! Ai da, chỉ còn lại một mình lão trông coi..."

Lâm Trì ho khan nói: "Cháu không muốn xem người kia, cháu chỉ muốn làm vài món ăn thôi."

Ánh mắt bà lão sáng lên: "Cô nương không nhìn?"

Lâm Trì gật đầu.

Bà lão: "Vậy cô nương trông giúp ta nhé!" Nói xong liền chống gậy nhanh chóng biến mất trước mắt Lâm Trì...

Lâm Trì không nói gì tìm nguyên liệu nấu ăn, nhanh gọn làm hai món một canh, đựng vào khay rồi đi ra.

Vừa mới ra, lại nhìn thấy một nữ tử dung mạo thanh tú mang theo vài thị nữ ngồi trước mặt Mạch Kinh Trần, nhẹ nhàng nói: "Không biết công tử là nhân sĩ phương nào..."

Tầm mắt Mạch Kinh Trần bỏ qua nàng ta, nhìn về phía Lâm Trì mắt hơi cong lên.

Nữ tử hiểu nhầm, thần kinh run lên, ngập ngừng nói: "Công tử không muốn nói cũng không sao, tiểu nữ..."

Nàng e thẹn cúi đầu xuống, ánh mắt ra hiệu cho người hầu, một thị nữ bên cạnh lập tức nói: "Tiểu thư nhà ta là thiên kim Hạ viên ngoại, nếu công tử không có nơi dừng chân có thể đến..."

"Đợi một lát!"

Chỉ thấy dân chúng đang vây xem thì bị một lực mạnh mẽ tách ra, một nữ tử dung mạo kiều diễm cũng mang theo rất nhiều người hầu hùng hổ đến: "Công tử, nhà Hạ tỷ tỷ quá nhỏ, chỉ sợ chàng ở đó không quen, hay là đến quý phủ của tiểu nữ đi..."

"Lý đại tiểu thư, người có ý gì?"

Lý tiểu thư mím môi, kiều mị cười: "Thế nào, chỉ người được mời vị công tử này, còn không cho ta..." Mắt nàng ta chuyển sang nhìn Mạch Kinh Trần, chỉ liếc mắt một cái đột nhiên bất động, tim thoảng choc như trống đánh, 'thịch' một tiếng dường như có cái gì vừa nổ tung...

Chỉ là nàng nghe nói trong trấn có một nam tử y hệt tiên nhân đến đây, Hạ tiểu thư _ kẻ thù không đội trời chung của nàng đang muốn mời về, vì vậy nàng liền tới cướp người... nhưng mà, người này... rất cuộc...làm sao, làm sao có thể lớn lên như thế này...

Hạ tiểu thư cũng bất chấp rụt rè, đứng dậy chắn trước người Lý tiểu thư: "Là ta mời công tử trước!"

"Thì làm sao! Bỏ cô nương chính là muốn giành đấy!"

"Người..."

Lâm Trì bưng đồ ăn, xuyên qua khe hở giữa hai vị tiểu thư kia, ngồi xuống đối diện Mạch Kinh Trần, xới com, không quan tâm ai ngồi ăn.

Mạch Khinh Trần sờ sờ đầu nàng, cũng xới thêm một chén cơm nữa bắt đầu ăn.

Mặc dù hán không đói, nhưng nhìn Lâm Tri ăn, cũng có cảm giác rất muốn ăn cùng..

Hai vị tiểu thư môi thương lưỡi tiển xông vào, ngăn cản cũng vô hiệu, người hầu hai phe lập tức đánh nhau.

Nửa khắc sau, quan phủ xuất hiện.

Người hầu hai bên cùng hai vị tiểu thư cũng bị kéo đi.

Lâm Tri ăn một cách thỏa thuê.

Dường như Mạch Khinh Trần muốn dùng tay lau miệng cho Lâm Tri, kết quả bị nàng né tránh, hán hơi suy sụp thu tay về.

Trong đám người vây xem, một cô nương áo trắng đi ra, nàng bước nhẹ tới, đưa ra một cái bọc nhỏ: "Này, đây là ta làm....bánh đậu đỏ....huynh có thể nếm thử không?" Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

Mạch Khinh Trần ngay cả ánh mắt cũng không liếc một cái.

Tiểu cô nương đưa thẳng tay ra, xấu hổ đến phát khóc: "Công tử, huynh..."

Lâm tri có chút không đành lòng, chọc chọc Mạch Khinh Trần: "Huynh nhận đi."

Mạch Khinh Trần "hả" một tiếng, nhận lấy.

Tiểu cô nương lập tức nín khóc mỉm cười, phoi phoi ôm ngực chạy đi.

Có người thứ nhất, thì tiếp tục lại có vài cô nương xuất hiện, về sau lại càng ngày càng nhiều, đồ đạc ngổn ngang chất đầy cả bàn.

Một cô nương mặc áo vàng cầm quả bỏ vào trong tay Mạch Khinh Trần, nhìn không được dùng giọng cực nhỏ nói: "Công tử, ta thích huynh..."

Mạch Khinh Trần vẫn lẳng lặng nhận đồ, không ngờ lại liếc mắt nhìn nàng ta, hỏi: "Thích ta?"

Cô nương áo vàng đánh bạo nói: "Đúng, đúng..."

Mạch Khinh Trần nhìn đai lưng trong tay nữ tử đó, nói: "Vậy ta có thể làm gì cũng được sao?"

Lâm Tri: "....."

Loại lời nói lưu manh này hán lại học ở đâu vậy...

Ai ngờ cô nương áo vàng kia không hề có cảm giác bị trêu ghẹo, ngược lại khoe môi nâng lên, xúc động nói: "Được, có thể..."

Mạch Khinh Trần bỏ đồ vật đang cầm xuống, cô nương áo vàng ngẩng đầu chờ mong nhìn Mạch Khinh Trần, thấy hán không có phản ứng gì khác, lúc này mới chán nản bỏ đi.

Lâm Tri co rút khóe miệng: "....."

Sau đó cũng có nữ tử bắt chước đến nói rõ ràng với Mạch Khinh Trần, nhưng Mạch Khinh Trần không trả lời nữa, các nàng đành phải thất vọng rời khỏi.

Lâm Tri vừa định thở dài, đôi mắt dài mảnh xinh đẹp của Mạch Khinh Trần đột nhiên chuyển sang nàng, ánh mắt cứng lại, giọng nói bình tĩnh lần giữa những tạp âm, hơi không cam lòng và tủi thân: ".....Tại sao nàng không thích ta chứ?"

Nhiều người thích ta như vậy, tại sao chỉ mình nàng không thích chứ....

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 30: Chương 19

Edit: Cầm

Lâm Trì trầm mặc không trả lời.

Bởi vì không phải người thật sự muốn ta thích người... Người chỉ muốn làm gì ta mà thôi. . . . .

Trong lúc trầm mặc, không biết từ đâu xuất hiện một cô nương mắt bị mù, nhỏ giọng nói với Mạch Kinh Trần: "Công tử, họ nói dung mạo huynh rất đẹp mắt, ta có thể sờ mặt huynh một cái không?"

Nói xong, tay của nàng đã hướng tới Mạch Kinh Trần.

Lâm Trì bỗng nhiên nhớ tới lúc trước Kỳ Mặc từng nói với nàng Mạch Kinh Trần ghét người khác chạm vào thậm chí là sẽ giết người, vội vàng ra tay ngăn lại.

Không dùng lực mạnh nhưng vị cô nương bị mù mắt kia lúc này đã té ngã trên đất.

Nàng vừa định đến đỡ, chỉ thấy một vị cô nương khác đỡ cô nương bị mù mắt dậy nói: "Người người này sao có thể làm vậy! Vị công tử này còn chưa mở miệng, sao người có thể động thủ đẩy người chứ!"

Lâm Trì: "Ta không có. . . . ."

Nàng vốn không am hiểu giải thích, mới vừa mở miệng đã bị cắt đứt.

"Cho dù người không muốn để người khác chạm vào vị công tử này thì cũng không nên thô lỗ như thế!" Cô nương kia càng nói càng phẫn nộ, "Huống chi, người và vị công tử này có quan hệ gì, có quyền gì mà làm như vậy!?"

Lâm Trì: "Ta không. . . . ."

Cô nương kia lại cắt lời nàng lần nữa.

Lâm Trì có chút bất đắc dĩ, may là tính khí của nàng tốt, không tức giận nhiều.

Đáng tiếc đối phương tự cảm thấy có lý, nhất quyết không tha: "Ta thấy người cùng lắm chỉ là một thị nữ, không thấy công tử người vẫn còn ở bên cạnh à mà làm chuyện ngang ngược như vậy! Quả thực là bội đại lần chủ! Căn bản không biết. . . . ."

"Đừng nói."

Nữ tử đang nói vui vẻ đột nhiên cảm giác bên cạnh dâng lên một trận lạnh lẽo thấu xương, ngẩng đầu liền nhìn thấy một đôi mắt băng lãnh đẹp vô cùng.

Sợ hãi lùi lại một bước, nữ tử dường như vẫn còn rất uất ức: "Công tử, mới vừa rồi là ngài. . . . ."

Không thích.

Không thích thấy người khác quát Lâm Trì, không thích thấy người khác chỉ trích Lâm Trì, không thích thấy bộ dạng Lâm Trì bị khi phũ. . . . .

Ngay sau đó nữ nhân vốn có dung mạo mờ nhạt trong mắt hắc đã trở thành diện mạo đáng ghét.

Vốn định dứt khoát bẻ gãy cổ của nàng, nhưng Lâm Trì dường như không thích hắc giết người. . . . .

Mạch Kinh Trần không nhìn nàng ta nữa, chỉ đơn giản nói: "Cút."

Nữ tử kia dường như còn chưa thể tiếp nhận được: "Nhưng. . . . . Tại sao, nàng. . . . ."

"Nàng là. . . . ."

Không cần suy nghĩ cũng biết Mạch Kinh Trần muốn nói gì.

Lâm Trì cướp lời hắc nói: "Không phải."

Dứt lời liền đứng dậy bỏ lại Mạch Kinh Trần chạy đi.

Chạy dọc theo mái hiên không được mấy bước tay đã bị Mạch Kinh Trần bắt được, giọng nói của hắc có chút nghi ngờ: "Nàng tức giận? Tại sao?"

Lâm Trì khẽ hất tay Mạch Kinh Trần ra: "Không có gì, chúng ta nên từ biệt thôi."

Không phải tức giận, chỉ là đột nhiên cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Mạch Kinh Trần đối tốt và dung túng nàng, đều là bởi vì có thể chạm vào được, nhưng bản tính của Mạch Kinh Trần thật sự không có chút tình cảm nào.

Không muốn quá thân mật, không muốn tiếp xúc quá nhiều, không muốn nảy sinh tình cảm . . . . .

Sẽ quên đi tổn thương.

Mạch Khinh Trần: "Không được."

Hắn nắm chặt tay Lâm Trì, dùng sức túm nàng vào trong ngực, cảm thụ nhiệt độ của Lâm Trì và cảm giác mềm mại, không kịp chờ đợi hôn lên môi Lâm Trì.

Động tác của Mạch Khinh Trần rõ ràng thành thạo hơn trước, ngay cả hôn cũng càng thêm nóng rực và kịch liệt.

Nhưng có thể do tâm lý thật sự nảy sinh bài xích, bị Mạch Khinh Trần ôm vào trong ngực, cảm nhận được mùi hương tựa như băng tuyết trên người Mạch Khinh Trần, trong đầu Lâm Trì đột nhiên hiện lên cảnh tượng buổi tối tựa như cơn ác mộng kèm theo đau đớn và hơi thở tình dục kia.

Cảm giác bài xích nồng nặc xông thẳng lên dạ dày, Lâm Trì dùng toàn lực đẩy Mạch Khinh Trần ra rồi khom lưng nôn.

Mạch Khinh Trần: ". . . . ."

Hắn buông tay ra, tinh thần lập tức sa sút giống như chịu đòn kích.

Lau khẻ miệng một cái, Lâm Trì nói: "Đừng. . . . . Chạm vào ta." Xoay người phun tiếp. . . . .

Mạch Khinh Trần giật giật môi không lên tiếng.

Sau khi nôn hết, Lâm Trì kéo khẻ môi nặn ra một nụ cười rất khó coi, than thở: "Ta đã nói cho người biết rồi, ta vô cùng vô cùng ghét loại chuyện như vậy."

"Ta không quản được người có theo ta hay không, muốn làm gì ta. . . . . Nhưng ta không có cách nào phối hợp với người."

Mạch Khinh Trần vẫn không nói chuyện.

Lâm Trì nghiêng người lướt qua bên cạnh Mạch Khinh Trần.

Mảnh khoe bị nắm, giằng co một hồi, Lâm Trì nhỏ giọng nói:

"Mạch Khinh Trần, không nên khiến cho ta chán ghét người. . . . ."

Hồi lâu, Mạch Khinh Trần chậm rãi buông tay ra, Lâm Trì lướt qua Mạch Khinh Trần, thân thể nhanh chóng nhảy lên, rất nhanh biến mất không thấy nữa, chỉ lưu lại một bóng lưng cô đơn màu trắng bạc.

*****

Lâm Trì không ngờ Mạch Khinh Trần có thể chạy xa như vậy, mất một phen trắc trở mới trở về được khách điểm mà bọn họ ở.

Chương quỹ nói hai người kia đã đi tìm nàng, Lâm Trì đành phải ngồi trong khách điểm chờ.

Tận tối đêm khuya mới nhìn thấy sự phụ và Tác Đồng, bọn họ có vẻ hơi mệt mỏi.

Lâm Trì có chút áy náy.

Bước nhanh về phía trước, cầm tay Lâm Trì, Tác Đồng giống như đang hết sức dè dặt: "Tiểu thư, ngài. . . . . Không nên chạy loạn, ở một mình rất nguy hiểm, sau này. . . . ."

Lâm Trì áy náy cười với hắn: "Xin lỗi, ta. . . . ."

Tiếng nói dừng lại vì nàng đã bị Tác Đồng ôm lấy, giọng của Tác Đồng vang lên trên đầu nàng, rất nhẹ: "Ta. . . . . Bọn ta đều rất lo lắng cho ngài. . . . ."

Lâm Trì sững sờ rồi nói: "Sau này sẽ không. . . . ."

Tác Đồng khiến người khác có cảm giác an tâm, giống như người nhà, bất luận là áy náy hay lo lắng đều lập tức phai đi.

Trong nháy mắt, nàng bỗng hiểu tại sao mình đột nhiên bài xích Mạch Khinh Trần như vậy.

Mạch Khinh Trần quá không an toàn.

Không biết hắn đang nghĩ gì, không biết hắn sẽ làm gì, hắn cũng không phải thật sự quan tâm yêu thích mình, chỉ coi nàng như sủng vật và đồ chơi, tràn

đầy nguy cơ và lo lắng.

Nàng thích cuộc sống yên bình êm ả và người có thể làm cho nàng an tâm.

Dù Mạch Khinh Trần có ưu tú đi chăng nữa cũng không có quan hệ với nàng.

"Khụ khụ. . . . . Các người coi sư phụ không có ở đây sao! ?"

Sư phụ lộ ra vẻ mặt bi thương: "Quả nhiên người già sẽ dễ dàng bị xem nhẹ. . . . ."

Tâm trạng lo lắng hóa thành hư không, Lâm Trì xoay người ôm lấy sư phụ, khoe môi cong lên.

Thật sự không am hiểu việc nói dối, lúc sư phụ và Tác Đồng đề ra nghi vấn Lâm Trì chỉ nói mình ra cửa kiếm ăn lúc nửa đêm thì nguyệt sự tới, quá đau nên trọ ở khách điểm lân cận một đêm.

May là bọn họ không truy cứu quá mức, lại đi tới Vân quận.

Dường như Mạch Khinh Trần vẫn còn đi theo bọn họ, chỉ là xa hơn trước kia một chút.

Đĩ nhiên Lâm Trì sẽ không ngu đến nỗi đuổi theo hỏi nữa, hai phe cứ giằng co một trước một sau đi đến Vân quận.

Vân quận còn đẹp hơn so với tưởng tượng của Lâm Trì.

Nước sông xanh lơ uốn cong chạy dọc cả quận, nước xanh trong vắt và liễu rủ đều bị gió thổi lên, cầu đá lớn nhỏ với phong cách khác biệt chống đỡ trên đường, khắp nơi có thể thấy được thuyền Ô Bồng tự nhiên trôi trên sông, màu lục nồng nồng sâu sâu, yên tĩnh tựa như một bức tranh thủy mặc thanh nhã.

Dường như vừa trải qua một trận mưa nên đường còn chút bùn lầy, không khí trong lành khó mà tin nổi.

Tâm trạng của Lâm Trì tốt lên, lúc bước vào Thủy Vân Thành nhìn thấy nữ tử tựa vào thành lầu hai tay khoanh trước ngực ánh mắt nhàn nhạt, trong nháy mắt tâm tình vui thích đến cực điểm.

"Sư tỷ!" Lâm Trì chạy tới nhào vào ngực sư tỷ.

Sư tỷ vẫn xinh đẹp như vậy, vẫn như xưa. . . . .

Nàng nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Trì, sau đó vui vẻ xoay vòng hai cái: "Tiểu Trì!"

. . . . . Vẫn dũng mãnh mạnh mẽ như thế.

Tác Đồng cùng đi phía sau không tỏ vẻ gì, sư phụ lại giống như nhìn thấy quỷ, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, rút lui hai bước rồi xoay người muốn chạy.

Giọng nữ chậm rãi nói: "Ta đáng sợ như vậy sao? Hừ, sư phụ?"

Bị hai tiếng "Sư phụ" tràn đầy treu đùa và tà mị kích thích khiến cả người run lên, vẻ mặt sư phụ cứng lại, trong nháy mắt trung ra một bộ dáng nghiêm chỉnh, quay đầu nói: "Vi sư chỉ là đột nhiên nhớ tới có chuyện quan trọng cần phải làm, không phải. . . . ."

Đặt Lâm Trì xuống, trên mặt sư tỷ treo nụ cười khiến người chỉ cần nhìn là sợ.

Nàng chậm rãi đến gần nói: "Ta nói sư phụ làm sao cam lòng khi không được gặp đại đồ nhi của mình chứ, đồ đệ hiện tại được mời đến Tĩnh Vương phủ làm khách, sư phụ đã đến rồi thì đồ nhi sao có thể không chiêu đãi ngài đây?"

Đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "Chiêu đãi".

Sư phụ bất giác lại lui về phía sau một bước, mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống: ". . . . . Chuyện đó, không phải con đã phản bội sư môn rồi ư?"

Sư tỷ thân nhiên cười nói: "Sư phụ ngài còn chưa đồng ý thì sao có thể tính chứ?"

Sau nụ cười này, sư phụ chỉ cảm thấy nơi xương sườn của mình ần ần đau đớn, mấy tháng trước, đại đồ đệ của ông chính là mang theo nụ cười như vậy đánh gãy ba cái xương sườn của ông đấy! ! !

Lâm Trì nén cười một hồi, cuối cùng không đành lòng nên lôi kéo ống tay áo của sư tỷ: "Sư tỷ, chúng ta đi thôi."

Sư tỷ lúc này mới hừ lạnh một tiếng quay đầu đi.

Hai người hầu đi theo sau lưng sư tỷ dường như đã thành thói quen, phi thường bình tĩnh dẫn bọn họ đi về phía trước.

Tán gẫu một lúc, cho đến lúc tới Tĩnh Vương phủ, Lâm Trì mới chợt nhớ hỏi: "Sư tỷ, sao tỷ lại ở Tĩnh Vương phủ. . . . ."

Vấn đề còn chưa hỏi xong thì thấy một vị công tử áo hồng thân thể như ngọc ở ngoài Tĩnh Vương phủ, hần mặc rất mộc mạc, trừ một chiếc trâm gỗ dùng để búi tóc ra thì không có trang sức nào khác, chỉ là sống lưng thẳng tắp, quý khí quanh thân giấu cũng giấu không được, đối lập như thế không khỏi khiến người khác cảm thấy có chút khó chịu.

Thấy sư tỷ của Lâm Trì trở lại, lúc này mới từ trên bậc đi xuống, giọng nói vô cùng ôn tồn nói: "Cửu cô nương, nếu muốn đi đón người, sao không gọi tiểu sinh cùng đi, để ngừa có kẻ xấu dám mạo phạm. . . . ."

Sư tỷ của Lâm Trì, hay còn gọi là Cửu Uyển ho khan một tiếng.

Vị công tử áo trắng kia lập tức im miệng, nói: ". . . . . Không biết mấy vị này là?"

Cửu Uyển vỗ vỗ Lâm Trì, cười một tiếng: "Tiểu sư muội của ta."

Rồi chỉ chỉ Tác Đồng, thu liễm nụ cười nói: "Sư muội nhất được." Mặt Tác Đồng đen lại.

Cuối cùng chỉ vào sư phụ, lạnh nhạt nói: "Sư phụ."

Sư phụ: ". . . . ."

Phân biệt đối xử có cần phải rõ ràng như vậy không!

Công tử áo trắng nhìn một chút, dịu dàng cười nói: "Đã chuẩn bị tốt khách phòng, tại hạ có thể dẫn theo mấy vị. . . . ."

Cửu Uyển cắt ngang: "Không cần người dẫn theo, đường đi ta đã quen thuộc rồi."

Công tử áo trắng hơi chán nản nhưng vẫn gật đầu.

Đợi đi xa rồi, Lâm Trì quay đầu hỏi: "Người khi nãy là. . . . . Quản sự sao?"

Khiến cho nàng có cảm giác thật giống với Kỳ Mặc. . . . .

Cửu Uyển bình tĩnh nói: "Không phải."

Lâm Trì: "Hả?"

Cửu Uyển: "Hắn là Tĩnh Vương Thế tử."

Lâm Trì ngẩn ngơ: "À. . . . . Vậy tại sao. . . . ." Lại khúm núm như vậy. . . . .

Cửu Uyển cười đến sáng rõ: "Rất rõ ràng, hắn đang theo đuổi tỷ."

Lần này Lâm Trì không giật mình, sư tỷ vốn là thiên tư quốc sắc, trước kia cũng không phải là không có nam nhân ái mộ, chỉ là lần này thân phận đặc biệt cao chút thôi.

Chỉ là như vậy cũng có chỗ tốt.

Năm đó Tĩnh Vương không tham gia cướp đoạt, chấp tay nhường ngôi vị hoàng đế, Thánh thượng cảm động nên phong tước Giám Quốc cho hắn, rồi sau đó lại ban cho Tĩnh Vương Vân Châu sung túc nhất thích hợp để bảo dưỡng, tính ra, Tĩnh Vương này ngoại trừ Thánh thượng thì chính là Vương gia có quyền vị cao nhất rồi, ngay cả Thánh thượng còn cho hắn mấy phần mặt mũi, ít nhất. . . . . Mạch Kinh Trần hẳn là không dám tìm tới cửa gây chuyện đâu.

Sau khi quyết tâm, Lâm Trì an tâm ở lại.

Khí hậu Vân quận khác với phương Bắc, thức ăn cũng rất khác với phương Bắc, thiên về ngọt đậm nhưng lại có một phong vị khác, hơn nữa sau khi đầu bếp Tĩnh Vương phủ được dặn dò đã kiểm đủ mọi cách dụng tâm nấu ăn. Lâm Trì ăn đến mức phi thường thỏa mãn, tiếp theo nàng không khỏi sinh ra mấy phần hảo cảm đối với Tĩnh Vương phủ, đồng thời. . . . . Càng thêm đồng tình với Tĩnh Vương Thế tử.

Trước khi biết sư tỷ của nàng, Tĩnh Vương Thế tử là vị quý công tử ham mê áo trắng nhẹ nhàng, bất luận là ngọc quan trên tóc hay hoàn bội trên người hoặc đai lưng vẫn cầm bên hông đều có giá trị liên thành, không thể nói là mê đảo toàn bộ nữ tử Vân Châu, nhưng phân nửa nữ tử Thủy Vân Thành khuyh tâm luôn có.

Nhưng từ sau khi sư tỷ nàng nói thích nam tử mộc mạc, Tĩnh Vương Thế tử lập tức bỏ một thân trang phục và đạo cụ, dùng cơm canh đạm bạc, không tới mấy ngày sư tỷ nàng lại không chút để ý nói mình thích người mặc áo hồng, hôm sau quần áo trong tủ Tĩnh Vương Thế tử chỉ còn dư lại áo hồng mà hắn từng rất khịt mũi coi thường, sư tỷ nàng nói thích hoa đào, mấy trăm cây hoa ở hậu viện Tĩnh Vương phủ nhanh chóng đổi thành hoa đào. . . . .

Tĩnh Vương Thế tử cũng nhanh chóng từ người trong lòng của vô số khuê trung nữ tử biến thành "Thế tử gần đây bị điên rồi sao", "Mấy ngày nay thế tử thật sự làm người ta quá thất vọng rồi.", "Ta vẫn rất nhớ nhưng Thế tử khi xưa". . . . .

Khổ bức nhất chính là, mặc dù Tĩnh Vương Thế từ làm được đến trình độ này, sư tử của Lâm Tri vẫn là một bộ dạng xa cách.

Lâm Tri cầm nửa dưa bờ hỏi: "Sư tử, tỷ vì cái gì phải làm như vậy. . . . ."

Cừu Uyển dùng tay đang Lâm Tri gọt dưa bờ cho Lâm Tri lại, cười với nàng nói: "Muội đây không hiểu ư, nam tử đều hèn như vậy. . . . . Nếu muội dễ dàng để hắn chiếm được, hắn căn bản sẽ không quý trọng muội rồi rất nhanh sẽ ném muội ra sau ót, tìm kiếm mỹ nhân khác, nhưng nếu muội thật lâu không chịu chấp nhận hắn, tâm lý cậu không được quấy phá hắn sẽ càng khiến hắn muốn có được muội hơn, thậm chí là trả giá gấp bội. . . . ."

Nụ cười dần dần thu lại, về mặt Cừu Uyển có chút lạnh lẽo.

Lâm Tri gặm hết dưa bờ, liếm liếm ngón tay, có chút mê hoặc: "Nhưng xem ra Thế từ thật sự đối với tỷ rất tốt, không giống như là. . . . ."

Cừu Uyển: "Đĩ nhiên không giống, lúc nam tử đang theo đuổi một nữ tử, có thể tốt đến nỗi muội không cách nào tưởng tượng được, nhưng bọn họ chỉ là muốn có được muội thôi, thân thể cũng được, tâm cũng được, cho nên. . . . . Không cần quá tin tưởng bất kỳ nam tử nào!"

Tròng mắt của Lâm Tri như có điều suy nghĩ.

"Này này. . . . ."

Ngoài cửa sổ vang lên một giọng nói bất mãn: "Con nhất định phải cực đoan như vậy sao? Trên đời này vẫn còn có nam nhân tốt. . . . ."

Cừu Uyển cầm dao gọt dưa bờ, dịu dàng cười một tiếng: "Sư phụ, ngài có ý kiến gì với lời nói của đồ nhi à?"

Khắp người sư phụ run lên, hít sâu một cái, xoay người.

Lúc đi còn không ngừng lẩm bẩm: "Sư môn bất hạnh, sư môn bất hạnh. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 31: Chương 20

Ở lại mấy ngày, cuối cùng Lâm Tri vẫn không quên chuyện cần làm.

Hỏi thăm được tin Tri Phủ Lưu thành đi đường bộ, ước chừng mấy ngày nữa mới đến nên Lâm Tri an tâm ở lại chờ.

Đáng tiếc còn chưa kịp đợi tới Lưu thành thì đã đợi được. . . . .

"Nghe nói vị Điện hạ kia tới! Rất muốn đi xem. . . . ." Thị nữ Vương phủ gấp hưng phấn nói.

"Thúy nhi bảo trên đường nàng có nghe nói vị Điện hạ kia thật sự đẹp không giống người phàm, không, là đẹp như tiên nhân!" Thị nữ ắt càng thêm hưng phấn.

Thị nữ Bính: "Muốn gặp không phải dễ dàng lắm sao! Vị kia và Thế tử của chúng ta là đường huynh, sao không đến thăm Thế tử được, tới lúc đó. . . . ."

Nói xong, thị nữ Bính bắt đầu cười hắc hắc.

Lâm Tri nghe một hồi, xoay người lại.

Tối bữa tối, lúc Cừu Uyển gấp thêm thức ăn vào trong chén của Lâm Tri mới phát hiện Lâm Tri không ăn được bao nhiêu: "Ăn không ngon sao?"

Lâm Tri lắc đầu: "Không phải. . . . . Chỉ là không có khẩu vị."

"Không có khẩu vị?" Cừu Uyển kinh hãi, vội vàng sờ trán Lâm Tri, "Bị bệnh ư?"

Việc Lâm Tri không có khẩu vị quả thật còn kinh hãi hơn việc nói cho nàng Tác Đồng là một nữ nhân!

Lấy được câu phủ định chắc chắn, Cừu Uyển khẳng định là có nguyên nhân, gần đây chuyện có thể được xưng tụng là chuyện lớn thì chỉ có một chuyện, nàng thử thăm dò hỏi: "Tiểu Tri chắc không như những nữ tử kia, đều bị sắc đẹp mê hoặc, sáng nhớ chiều mong Mịch Khinh Trần đi. . . . ."

Từ nhỏ nàng có tâm sự gì đều sẽ không gạt sư tỷ.

Lâm Tri do dự một chút, bỏ bớt đi đoạn bị Mạch Kinh Trần cường – bạo, nói toàn bộ cho Cừ Uyển.

Cừ Uyển nghe xong, lâm vào trầm tư.

Lâm Tri bới hai chén cơm, cảm thấy thật sự ăn không vô mới quay đầu đi chuẩn bị trải giường chiếu ngủ.

Mới vừa trải xong chuẩn bị thử độ mềm mại thì nghe thấy Cừ Uyển vỗ bàn một cái: "Muội nói Mạch Kinh Trần coi trọng muội. . . . . Không thể nào!"

Lâm Tri: ". . . . ."

*****

Phản xạ của sư tỷ người hình cung. . . . .

Cừ Uyển vẫn không thể tin: "Ngày ngày trong mắt Mạch Kinh Trần chỉ có hấn, không ngờ vẫn có thể nhìn tới những người khác. . . . ." Lại vỗ bàn, "Không được, ngày mai sư tỷ sẽ thay muội đi tìm hiểu!"

Cái bàn ừng tiếng mà gãy!

Lâm Tri ngẩn ngơ: ". . . . . Tỷ, tỷ muốn thăm dò cái gì?"

Cừ Uyển đá văng cái bàn bị gãy ra, cười quyền rũ một tiếng: "Dĩ nhiên là thăm dò Mạch Kinh Trần rốt cuộc có ý gì, muội đừng nên quản, dù sao chuyện này có sư tỷ ở đây, bảo đảm sẽ. . . . . Thỏa đáng!"

Sư tỷ cái gì cũng tốt, chỉ là quá mức tự tin. . . . .

Sáng sớm hôm sau Lâm Tri mơ mơ màng màng thấy sư tỷ ở trước bàn trang điểm hóa trang về lông mày, vốn chỉ là bảy phần dung mạo lại bày ra hoàn toàn, nhũ mày nở nụ cười vô cùng xinh đẹp, sau khi tính kế xong, sư tỷ lại lựa chọn quần áo trong tủ hồi lâu, cuối cùng chọn một bộ y phục màu xanh thêu bướm được thắt chặt, áo khoác bên ngoài màu trắng tuyền với tay áo nhiều nếp gấp thêu đuôi phượng, tóc đen da trắng eo thon mày liễu, nhanh nhẹn chuyển động, khiến người bất giác bị câu mắt hồn, ngay cả Lâm Tri trong nháy mắt cũng ngây ra.

Sư tỷ nhìn gương đồng nhũ mày mỉa hoặc cười một tiếng rồi che nửa môi cười nhẹ: "Ta quả nhiên là đẹp nhất."

Lâm Tri: ". . . . ."=|||

Sau đó, sư tỷ mang bộ dáng như vậy ra cửa. . . . .

Lâm Tri từ trên giường bò dậy, vẫn cảm thấy không yên lòng, thở dài, chấp nhận thay đổi y phục, cùng đi ra ngoài.

Tĩnh Vương Thế tử áo trắng chờ ở ngoài, Lâm Tri nhìn xuống từ trên mái hiên, thấy Tĩnh Vương Thế tử đã bị sư tỷ mê hoặc đến thất điên bát đảo, trong mắt dường như chỉ có một mình sư tỷ, không nhìn những thứ khác.

Lên cổ kiệu, chỉ rẽ vào hai chỗ ngoặt rồi dừng lại.

Lâm Tri dọc theo mái hiên nhảy xuống, tiếp theo nghe một giọng nói vô cùng kinh ngạc: "Lâm cô nương, tại sao người. . . . ."

Vội vàng che miệng của người nói, Lâm Tri làm điệu bộ "Suyt".

Kỳ Mặc an tĩnh lại, chỉ là kinh ngạc trong mắt còn chưa thu vào, Lâm Tri dùng cả tay chân giải thích, Kỳ Mặc là người dễ nói chuyện, chỉ cười cười nhẹ giọng nói: "Nếu Lâm cô nương không yên lòng về sư tỷ, ta có thể an bài người làm thị nữ hầu hạ. . . . ."

Lâm Tri dùng giọng nói âm lượng giống hấn: "Sẽ bị sư tỷ phát hiện. . . . ."

Kỳ Mặc cười lắc đầu: "Không đâu, có công tử ở đây. . . . . Sẽ không có ai để ý tới người."

Bày đồ ra bàn, cúi đầu đứng ở một bên, Lâm Tri ừ ừ phát hiện, Kỳ Mặc nói đúng.

Nơi có Mạch Kinh Trần, sự chú ý của mọi người đều sẽ tập trung lên người hấn, ngay cả sư tỷ cũng không ngoại lệ. . . . .

Lâm Tri không dám nhìn Mạch Kinh Trần, nhưng có thể thấy rõ ràng lúc sư tỷ gặp Mạch Kinh Trần về mặt đồ dẫn, dĩ nhiên, chính nàng lần đầu tiên thấy Mạch Kinh Trần cũng không khá hơn chút nào. . . . .

Tĩnh Vương Thế tử: "Không biết lần này đường huynh đến đây là vì. . . . .?"

Mạch Kinh Trần thân nhiên nhìn hấn một cái, lười trả lời.

tê ngắt. . . . .

Tĩnh Vương Thế tử rét toàn thân, khó khăn mở miệng nói: "Đường huynh có yêu cầu gì cứ việc nói, nếu ta có thể làm được tất nhiên sẽ làm hết khả năng!"

Mạch Khinh Trần: "Không cần."

Lại tê ngắt. . . . .

Ngay cả thân thích cũng lạnh nhạt đến mức độ như vậy ư, chỉ là liên tưởng đến Nhị Điện hạ vừa thấy mặt đã bị cạo thành đầu trọc. . . . . Lâm Trì ngáng đầu liếc nhìn tên kia nghĩ, vận khí của Tĩnh Vương Thế tử hình như vẫn còn tốt.

Hai người thật sự tán gẫu không xong, lúc này Cừ Uyển rút cuộc khôi phục trấn tĩnh, thuận miệng bảo Tĩnh Vương Thế tử rời đi, bình tĩnh nhìn về phía Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần xác thực vẫn . . . . . Đẹp như vậy, nhưng nàng có lòng tin!

Ngay cả Tĩnh Vương Thế tử cũng không thành vấn đề, chỉ cần nàng xuất ra toàn bộ mị công, không có nam tử nào là không nắm được!

"Các hạ chính là Mạch Khinh Trần?"

Không quản Mạch Khinh Trần có trả lời hay không, Cừ Uyển thân nhiên cười, nhẹ nhàng bước từng bước tới chỗ hắn.

Giơ tay lên, tay áo như nước theo cánh tay mảnh khảnh đẹp đẽ trượt xuống, lộ ra da thịt trắng nõn mê người, đẹp đến nỗi bất kỳ nam nhân bình thường nào đều phải nín thở, ngón tay thon dài ấn lên sách vở Mạch Khinh Trần để ở trên bàn, Cừ Uyển hí mắt rồi bỗng nhiên nâng mắt dài hỏi: "Tiểu nữ tử có thể biết sách người xem. . . . . Là sách gì không?"

Giọng nói lo lắng, vừa nhu vừa mị, thẳng vào nội tâm.

Chiều này nàng đã dùng qua nhiều lần, ngay cả lúc nào thì cúi đầu lúc nào thì giương mắt, góc độ và phương hướng đều tính toán nhiều lần, bảo đảm thể hiện được mặt đẹp nhất của nàng cho đối phương xem!

Hôm nay tâm tình kích động, phát huy vượt xa người thường, Cừ Uyển bảo đảm nếu hiện tại nàng đối với Tĩnh Vương Thế tử như vậy, coi như bắt hắn chết sợ rằng hắn cũng sẽ đồng ý!

Nhưng Mạch Khinh Trần ngay cả nhìn cũng không nhìn, nói thẳng: "Không thể."

Mặt của Cừ Uyển đã tối đi một nửa.

Người nhìn ta xem! Người không nhìn ta thì vừa rồi ta diễn luyện cả buổi có ích lợi gì chứ!

Cố nén tức giận, giọng của Cừ Uyển càng mềm mại êm tai: "Tại sao vậy chứ? Còn nữa. . . . . Công tử, vì sao không dám nhìn ta?"

Mạch Khinh Trần lạnh nhạt nói: "Không có hứng thú, cách xa ta một chút."

Đây là lần đầu tiên Cừ Uyển gặp phải nam nhân không hiểu phong tình như vậy, cho dù nàng xinh đẹp hơn nữa cũng không chịu được việc người khác hoàn toàn không nhìn nàng!

"Công tử, người. . . . ."

Mạch Khinh Trần khép sách lại, lạnh nhạt nói: "Người đi đi."

Mặt của Cừ Uyển rút cuộc đen thui, lật bàn nói: "Mạch Khinh Trần, người không thể liếc nhìn ta một cái sao! !"

Nhưng sau một khắc, nàng liền phát hiện cổ của mình bị Mạch Khinh Trần bắt lấy, tay của hắn lạnh lẽo, không run chút nào, không có chút sát khí nào nhưng lại khiến nàng cảm nhận được một cỗ lạnh lẽo thấu xương.

Người này tùy thời có thể bóp gãy cổ của nàng. . . . .

Lúc này Cừ Uyển mới ý thức được người trước mắt không như những nam nhân bình thường nàng từng gặp, mà là Mạch Khinh Trần giết người không chớp mắt trong truyền thuyết, nàng ngay lập tức đá về phía Mạch Khinh Trần, trong lúc tay Mạch Khinh Trần buông lỏng, nhanh chóng lách mình lui lại.

Nàng còn chưa kịp nghĩ đến biện pháp chạy trốn thì thấy một bóng người ngăn phía trước nàng.

"Nàng là sư tỷ của ta, người. . . . ."

Mạch Khinh Trần vẫn đang rũ mắt xuống rút cuộc nâng lên lần đầu tiên, màu đen nhàn nhạt, giống như vầng của tranh thủy mặc, giọng nói vẫn bình thản,

chỉ là Cừ Uyển nghe sao cũng cảm thấy lộ ra mấy phần uất ức: "Nàng chịu tới gặp ta rồi hả?"

*****

Ngoài cửa sổ.

Lăng Họa không hiểu nói: "Không phải công tử nói là không gặp người sao? Chúng ta và Tĩnh Vương phủ vốn không quen, hơn nữa người còn để một nữ tử quái lạ. . . . ."

Kỳ Mặc nhẹ giọng nói: "Nàng kia là sư tỷ của Lâm cô nương, Lâm cô nương cũng tới đây."

"Thiếu phu. . . ." Lăng Họa ngăn ra, ngay sau đó lại có chút cá giận nói, "Chẳng phải nàng không có ý gì với công tử sao! Còn làm hại công tử. . . . . Vậy mà người còn để nàng vào!"

Kỳ Mặc mím môi, cười cười: "Nhưng. . . . . Công tử muốn gặp nàng, người không phát hiện sao. . . . ."

Lăng Họa im lặng, không cam lòng chép miệng.

Bên trong cửa sổ.

Lâm Trì cứng ngắc, không biết trả lời thế nào.

Mạch Kinh Trần đi về phía nàng, tầm mắt như có như không dừng trên người nàng, Lâm Trì muốn tránh khỏi nhưng lại khó khăn.

Hắn giống như là đã đợi rất lâu, ngay cả chậm rãi duỗi tay về phía nàng cũng cẩn thận đến vậy.

Chỉ tiếc tay còn chưa chạm tới Lâm Trì thì đã bị ngăn lại.

"Ta nói. . . ." Cừ Uyển đứng lại, dùng một ánh mắt rất phức tạp nhìn hai người, "Hai người. . . . ."

Vì cái gì lại có một loại cảm giác rất đỗi lý!

Lâm Trì nín ửng tay áo Cừ Uyển lại, nói: "Sư tỷ. . . . . Tỷ đừng hỏi, chúng ta đi thôi."

Vừa mới xoay người muốn đi thì nghe thấy giọng Mạch Kinh Trần cứng nhắc vang lên sau lưng nàng: "Ta dường như đang nhớ nàng." Không đợi Lâm Trì phản ứng, hắn nói tiếp, "Ta không biết là có đúng không, nhưng lúc ăn cơm sẽ nhớ tới việc nàng đút ta, lúc ngủ sẽ nhớ tới. . . . ."

Lâm Trì cắt ngang hắn: "Đừng nói!"

Hình như Mạch Kinh Trần biết Lâm Trì đối với chuyện này rất nhạy cảm, ngừng một chút rồi bỏ qua nói: ". . . . . Ta dường như thật ưa thích thời gian nàng làm bạn với ta, ta có thể nhân nhượng nàng nhiều hơn nữa, nàng ghét chuyện gì ta sẽ không làm, không ép buộc nàng, như vậy có thể không?"

Lâm Trì giật gật môi: "Ta. . . . ."

Mạch Kinh Trần đang thay đổi, từ lúc mới bắt đầu cường chế làm trật khớp tay chân nàng, đến sau này tự tay nấu cơm vì nàng, nhưng. . . . . Đồng ý ở lại bên cạnh một người, đâu phải là chuyện đơn giản như vậy.

Đến gần một bước, Mạch Kinh Trần nhìn Lâm Trì: "Ta đã bảo Kỳ Mặc tìm hiểu về các món ăn nổi tiếng ở Vân quận, có rất nhiều món ăn nghe nói là ngon lắm, nàng muốn ăn thử không?"

Lâm Trì: ". . . . ."

Còn chưa ăn sáng, đột nhiên thấy thật đói. . . . .

Mạch Kinh Trần lại đến gần một bước, giọng nói hơi thấp, vẫn bình thản như cũ nhưng lại hàm chứa hấp dẫn không nói ra được: "Hiện tại ta có thể làm cho nàng. . . . ."

Lâm Trì: ". . . . ."

Tại sao càng thấy đói bụng. . . . .

Cự ly rất gần, Mạch Kinh Trần lại bước tới chỗ Lâm Trì một bước. . . . .

"Ta nói. . . . . Hai người kẻ sát quá rồi đấy!"

Cừ Uyển kéo Lâm Trì qua, không còn kiêu ngạo như vừa rồi, nhàn nhạt liếc về phía Mạch Kinh Trần, tràn đầy tâm ý bảo vệ ghé con nói: "Sư muội ta còn chưa ăn điểm tâm, ta đưa nàng đi ăn điểm tâm trước, Mạch. . . . . Người có chuyện gì, đợi trở về rồi nói sau!"

Không ngờ Mạch Khinh Trần lại không ngăn cản bọn họ, mặc cho họ đi ra ngoài, chỉ là con người màu đen như cỏ như không nhìn Lâm Tri.

Vừa mới rời khỏi tầm mắt Mạch Khinh Trần, Cừ Uyển ngay lập tức kéo lấy Lâm Tri, hỏi "Sur muối, Mạch Khinh Trần đó đối với muối. . . . . Quá không bình thường! Đây sao có thể là Mạch Khinh Trần chứ! Đầu óc hần không phải bị úng nước đi, hay căn bản là giả mạo. . . . . Không đúng, gương mặt đó hoàn toàn không giả mạo được! Vậy rốt cuộc là vì cái gì. . . . ."

Nàng trầm tư.

Lâm Tri lôi Cừ Uyển đi ra ngoài.

Ngoài cửa có một nam tử mặc trường sam màu xanh ngọc đang nở nụ cười ôn hòa nói: "Nếu hai vị chưa dùng đồ ăn sáng thì bây giờ có thể ở đây ăn chút gì đó."

Lâm Tri dùng lỗ mũi ngửi một cái, lại vuốt vuốt bụng, không chút do dự đi theo Kỳ Mặc.

Sau khi bát đựng đủ cháo cá, mới vừa nuốt xuống một hớp, nữ tử bên cạnh đột nhiên vỗ bàn một cái: "Sur muối, Mạch Khinh Trần dĩ nhiên thật sự coi trọng muối!"

Lâm Tri khóc không ra nước mắt nhìn cháo đổ trên mặt đất, buồn bã: "Cháo của ta. . . . ."

Còn nữa, sự tỷ người phản xạ hình cung. . . . .

Cừ Uyển vịn bả vai Lâm Tri: "Còn ăn cháo gì nữa! Chúng ta nói tới chính sự! Sur muối. . . . . Muối có cảm giác gì đối với Mạch Khinh Trần?"

Lâm Tri suy nghĩ một chút: "Cũng được. . . . ."

Cừ Uyển nhìn nàng, hướng dẫn nói: "Cái gì gọi là cũng được! Có cảm thấy hần đặc biệt đẹp mắt, nhìn thấy hần thì mặt đỏ tim đập không?"

Lâm Tri lắc đầu: "Cái này thì không có."

"Không có là tốt rồi!" Cừ Uyển đột nhiên nhếch môi cười, "Sur muối, không phải muối muốn tìm kẻ thù năm đó sát hại cả nhà muối sao? Bằng vào chúng ta tra, chỉ sợ không dễ dàng, nhưng nếu Mạch Khinh Trần thật sự ái mộ muối, bị muối mê hoặc đến thần hồn điên đảo, như vậy thì sự tình báo thù, chỉ sợ sẽ trở nên dễ dàng. . . . ."

Lâm Tri lắc đầu: "Ta không làm được."

Cừ Uyển nghe vậy, vỗ đầu Lâm Tri một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Cái gì mà không làm được? Trừ muối ra, hần thậm chí còn không thêm nhìn các nữ tử khác, muối còn sợ gì? Ngoan, nghe lời sư tỷ, nam nhân là gì, chính là dùng để lợi dụng đây! Huống chi muối lại không để cho hần làm chuyện thương thiên hại lý gì thì sao phải sợ? Tin tưởng sư tỷ, chỉ cần muối quyến rũ hần, dùng để cho hần thật sự đắc thủ, rồi dùng chút thủ đoạn, bảo đảm muối nói cái gì hần đều làm theo. . . . ."

Lâm Tri: "Nhưng. . . . ."

Nàng đã bị đắc thủ rồi. . . . .

Cừ Uyển cắt ngang nàng, đôi mắt sáng chuyển một cái, cười tà tà nói, "Đến, sư tỷ sẽ dạy muối cách làm. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 32: Chương 21

Edit: Tiểu Bao tử

Lâm Tri chịu áp lực từ sư tỷ, chỉ cảm thấy đau đầu nhức óc.

Nàng đặt tay lên cửa, vô cùng phân vân.

Không phải nàng thực sự không muốn làm việc đó với Mạch Khinh Trần đấy chứ.... Tại sao chỉ cần vừa nghĩ đã cảm thấy sờn tóc gáy.

Nhưng mà sư tỷ ở bên ngoài, tuyệt đối không thể quay về được.

Khổ sở hồi lâu, Lâm Tri dứt khoát ngồi xuống bậc cửa, yên lặng nhớ lại lời sư tỷ nói.

"Nếu muốn nam nhân bảo sao nghe vậy với muội, quan trọng nhất là phải phù hợp mới được, nếu như hấn thích lạnh lùng, thì nói ít làm nhiều, ví dụ như Tĩnh vương thế tử, nếu hấn thích nhiệt tình như lửa, thì không nên dụ dỗ, khiêu khích qua loa, nhưng nhớ là đến một mức độ thôi, quyến rũ đúng phương pháp làm cho dục hỏa đốt toàn thân, nếu hấn thích dịu dàng như nước thì kín đáo cười đùa tình, mắt luôn luôn trong trạng thái thẹn thùng nâng lên buông xuống, tóm lại phải dục cự hoàn nghênh (*)."...

(*) Dục cự hoàn nghênh (欲拒还迎): Kiêu đã thích mà cứ tỏ vẻ không muốn.

Nhưng mà Mạch Kinh Trần thích gì, nàng hoàn toàn không biết.

Giống như nàng làm gì, Mạch Kinh Trần cũng biết tất cả...

Đang lúc buồn rầu, sau lưng Lâm Tri chợt trống trải, cả người ngã về phía sau.

Nàng mở mắt, lọt vào một đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng.

Chớp mắt, nàng từ trên mặt đất rơi vào một cái ôm lạnh lẽo.

Giọng nói thanh nhã như sen vang lên: "Ngã có bị thương không?"

Lâm Tri: "Không có." Nàng tỏ vẻ muốn xuống, nhưng Mạch Kinh Trần ôm nàng không chịu buông.

Nàng đang định giãy dụa, thì nghe thấy Mạch Kinh Trần nói: "Ta ôm một lát."

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng cánh tay hấn khóa chặt, làm cho nàng vốn không thể thoát khỏi. Lâm Tri đành chịu.

Ngón tay Mạch Kinh Trần chà xát trên cổ nàng, dường như rất lưu luyến loại cảm xúc này, rồi sau đó, lại dùng chóp mũi cao thẳng cọ đi cọ lại lên gò má Lâm Tri.

Động tác vô cùng thân mật, nhưng lại không mang theo tà niệm.

Lúc lâu sau, rốt cục hấn cũng lưu luyến buông Lâm Tri ra.

Mái tóc trắng của Mạch Kinh Trần trượt xuống khuỷu tay, dáng vẻ của hấn vẫn lạnh lùng vô song như vậy, chỉ là không biết có phải ảo giác hay không, dù sao Lâm Tri vẫn cảm thấy được bất luận là ánh mắt hay là vẻ mặt Mạch Kinh Trần so với lần đầu tiên gặp cũng dịu dàng hơn rất nhiều.

Bên tai bắt đầu vọng lại lời của sư tỷ.

--- Nếu như Mạch Kinh Trần thực sự yêu thích muội, bị muội mê hoặc thần hồn điên đảo, vậy thì việc báo thù, chỉ sợ càng dễ như trở bàn tay.

Nàng muốn báo thù, ngoại trừ an ủi phụ mẫu trên trời, quan trọng hơn là, sau khi báo thù, nàng có thể làm chuyện nàng muốn...

Lúc trước nàng hoàn toàn không nghĩ tới, việc báo thù đối với nàng mà nói khó như lên trời, còn với Mạch Kinh Trần, chẳng qua chỉ là trở bàn tay.

Lâm Tri hạ quyết tâm, hỏi: "Huỳnh... thích người như thế nào?"

Mạch Kinh Trần bán tín bán nghi: "Sao cơ?"

Lạnh lùng, chắc chắn không phải... Bản thân Mạch Kinh Trần cũng đủ lạnh lùng rồi, dịu dàng như nước... sư tỷ vừa rồi dịu dàng như nước như thế cũng không làm cho Mạch Kinh Trần liếc mắt nhiều thêm một cái, vậy chỉ còn lại nhiệt tình như lửa thôi...

Quyến rũ người khác, cho dù nàng chưa từng học qua, thì thời gian trước khi nàng ở thanh lâu cũng sớm đã quen tai quen mắt.

Lâm Tri kiềm chế tim đột nhiên đập loạn xuống, bất chợt kêu lên: "Mạch Kinh Trần."

Mạch Kinh Trần ngược mắt nhìn nàng.

Hai cánh tay Lâm Tri quấn lên cổ Mạch Kinh Trần, giãy giụa thoát người ra phía trước, đến khoảng cách gần đúng có thể nghe thấy tiếng hô hấp của hấn, nàng cắn răng ghé sát vào Mạch Kinh Trần, khẽ liếm khoé môi hấn một cái rồi lại nhanh như chớp lùi về... không thể nào tiếp tục được.

Mạch Kinh Trần chớp mắt, con ngươi trong suốt nhìn nàng.

"Nếu như ta... huỳnh..." Nàng khó khăn nói từng chữ một.

Mạch Kinh Trần vẫn nhìn nàng như trước, còn rất nghiêm túc lắng nghe nàng nói gì.

Một cảm giác tội lỗi dâng lên.

Lâm Trì thở dài một hơi, buông tay ra, lui lại.

Không được, nàng không làm được.

Quá ti tiện.

Lâm Trì uể oải nghĩ, lợi dụng người khác, nàng tuyệt đối không làm được.... Với lại quyến rũ cái gì, căn bản nàng còn chưa khổng chế được tình cảm của mình....

Lâm Trì chưa kịp nhảy xuống, một cánh tay mạnh mẽ kéo nàng về.

Mạch Khinh Trần ôm lấy hông nàng, duy trì tư thế vừa rồi, bắt chước Lâm Trì liếm qua khóe môi nàng, rồi nhếch môi trả lời: "Ta không thích ai cả, ta chỉ muốn nàng ở lại."

Lâm Trì vô thức hỏi lại: "Tại sao?"

Mạch Khinh Trần rũ mắt, có phần cô đơn: "Bởi vì, một mình rất lạnh."

Thực ra là không cảm giác được lạnh, nhưng mà sau khi trải qua tư vị ảm áp đó, những ngày một thân một mình trở nên khó trôi qua hơn, tham luyến loại độ ấm này, chỉ khi cảm nhận được nó hẳn mới có cảm giác chân thực rằng mình còn sống, mà không phải bị thế giới này cô lập.

Lâm Trì trở thành con đường nối hẳn với thế giới này, chìa khóa duy nhất.

Trên người nàng, hẳn cảm nhận được rất nhiều màu sắc rực rỡ, nhìn nàng vui vẻ với món đang ăn, thì vui vẻ, cảm nhận được sự bài xích của nàng, thì tổn thương, cùng thân mật với nàng, là dục niệm...

Nửa canh giờ sau.

Cừ Uyển nhíu mày hỏi: "Thế nào rồi?"

Lâm Trì chậm rãi lắc đầu.

Cừ Uyển không tin nổi, nói: "Muội làm theo những lời ta nói mà hẳn còn không có phản ứng sao! Không thể nào..."

"Không phải không có phản ứng..."

Lâm Trì gục đầu xuống: " Là rất có phản ứng."

Cừ Uyển nhanh chóng rời khỏi phủ rồi mới ngạc nhiên nói: "Có phản ứng! Đây không phải chuyện tốt sao!"

Không đợi Lâm Trì nói gì, Cừ Uyển lại đập vào đầu nàng, vẻ mặt vẫn luôn xinh đẹp: "Tiểu Trì gốc của ta, muội có thể đừng hơi chút là lo lắng như vậy được không! Hẳn có phản ứng thì muội chịu hạ mình trước đã, chờ mấy ngày nữa hẳn nhất quyết một lòng với muội rồi, tìm một cơ hội nói chuyện của phụ mẫu muội với hẳn, đến lúc đó hẳn đã có tình ý với muội, đương nhiên sẽ tìm mọi cách báo thù cho muội..."

Lâm Trì cắn môi: "Như vậy không được, hẳn đối xử rất tốt với muội, muội không muốn...." Lợi dụng hẳn...

"Cảm động rồi sao?" Cừ Uyển liếc xéo nàng, vẻ mặt sáng tỏ: "Điều này cũng rất bình thường thôi, cho dù ai nhìn khuôn mặt Mạch Khinh Trần lâu sao có thể không động tâm? Nhưng mà, Tiểu Trì gốc của ta, ai nói muội nhất định phải lợi dụng hẳn? Dù sao cũng là cho mọi người một cơ hội, nếu như sau khi chuyện thành công, muội thực sự yêu thích hẳn, ở lại bên cạnh hẳn cũng không phải là không thể, có hẳn che chở, khắp thiên hạ cũng mặc muội giày vò, nếu như đến lúc đó muội thực sự không có tình ý với hẳn, thì lại rời đi là được..."

Lâm Trì: "Nhưng mà..." Nàng đã thích Đỗ Nhược rồi...

Cừ Uyển không cho là đúng, ngắt lời: "Nhưng cái gì mà nhưng!" Sau đó là biểu cảm đau xót: "Quả nhiên đi theo cái tên sư phụ vô dụng kia lâu rồi, xem Tiểu Trì muội bị hẳn dạy thành cái dạng gì, sau này tránh xa sư phụ của muội ra một chút, bớt học theo hẳn đi."

Lâm Trì: "... .."

Sư tỷ..... Tỷ như vậy, muội sẽ hiểu làm tỷ là sư nương...

Hình như phát hiện bản thân hơi luống cuống, Cừ Uyển ho khan một tiếng, rồi vuốt vuốt tóc Lâm Trì, tỏ ra một sư tỷ rất dịu dàng tươi cười nói: "Được rồi, thời gian còn nhiều, sư tỷ cũng không miễn cưỡng muội, trước tiên muội suy nghĩ thật kỹ đi đã."

Tuy nhiên, ngay cả Cừ Uyển cũng không nghĩ rằng, thời gian suy nghĩ mà nàng cho Lâm Trì lại ngắn như vậy...

Hai người vừa trở về Tĩnh vương phủ, Tĩnh vương thế tử một thân áo trắng đang đứng ở cổng biệt uyển.

Cừu Uyển cũng không thềm liếc hần một cái, trực tiếp dẫn Lâm Tri vào trong, không ngờ còn chưa đi vào, đã bị người hầu ngăn lại.

"Ngươi có việc gì sao?" Cừu Uyển thản nhiên đảo mắt.

Về nhàn nhả trên mặt Tĩnh vương thế tử lúc này có chút khó sở: "Cừu... nàng, nàng để cho ta dẫn nàng đi gặp Đại điện hạ, rốt cuộc là vì sao?"

Cừu Uyển gạt tay Tĩnh vương thế tử ngăn nàng ra, lạnh nhạt nói: "Ta không cần nhất định phải nói cho ngươi biết."

Nói xong liền kéo Lâm Tri đi.

Tĩnh vương thế tử cản nàng lại lần nữa, vẻ mặt càng thêm đau đớn: "Uyển nhi, ta thật lòng với nàng, trong tâm nàng không cảm nhận được chút nào sao?" Tay hần nắm lại thành quyền: "Ta làm nhiều việc cho nàng như vậy, nàng lại vẫn muốn đi... đi quyến rũ Đại điện hạ."

Cừu Uyển giận giữ: "Ngươi nói ai đi quyến rũ người!"

Cuối cùng Tĩnh vương thế tử cũng không kiềm chế được, xé trường sam trắng tinh vứt xuống đất quát: "Nếu nàng không nhìn trúng hần, tại sao lại khẳng định muốn ta dẫn đi gặp, thậm chí còn dụ ta rời đi để một mình gặp mặt hần! Chẳng lẽ không phải vì bề ngoài, thân phận, địa vị đều cao hơn ta sao... Cừu Uyển, lần đầu tiên ta hiểu thì ra nàng lại là một nữ nhân theo đóm ăn tàn (*) như vậy..."

"Bốp!"

Cừu Uyển giơ tay tát một cái.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Tĩnh vương thế tử cũng ngây ngẩn, hần hơi nghiêng gương mặt bị đánh đi, cười nhẹ hai tiếng, lau vết máu trên môi nói: "Ta hiểu rồi... Cừu tiểu thư, phủ ta không chào đón ngươi, mời ngươi lập tức rời khỏi Tĩnh vương phủ."

"Được, rất tốt!"

Cừu Uyển kéo tay Lâm Tri ra ngoài, Lâm Tri bị lôi đến loạn choạng, vẫn không nhận được nói: "Sur tỷ, sur tỷ..."

"Đừng gọi ta!"

Trong cơn tức giận, Cừu Uyển kéo Lâm Tri một mạch về phủ đệ của Mạch Kinh Trần.

Kỳ Mặc đang ở trước cổng phân phó hạ nhân thấy hai người hùng hổ quay lại, hơi sững sờ: "Lâm tiểu thư và Cừu tiểu thư đây là... làm roi đồ sao?"

Cừu Uyển: "Đúng, roi đồ!"

Kỳ Mặc nhẹ nhàng hỏi: "Xin hỏi là vật gì, để ta sai hạ nhân đi tìm."

Cừu Uyển kéo Lâm Tri lại, nói: "Công tử nhà ngươi làm roi cái này..."

Kỳ Mặc: "... ." = □ =

Đây là... chuyện gì vậy, là hôm nay hần ra ngoài đi không đúng đường sao?

Lâm Tri: "... ." = =|||

Sur tỷ, thật mất mặt.

Cũng may Kỳ Mặc là một quân sự đặc biệt am hiểu lòng người, hần nhanh chóng thay Lâm Tri và Cừu Uyển sắp xếp một gian phòng. Cừu Uyển ngồi xuống uống hai ngụm trà lạnh cho nguôi giận, cảm thấy có chút không ổn, cào cào đuôi tóc dài, ho khan thấp thỏm hỏi: "Cái đó... Tiểu Tri, muội không trách sur tỷ chứ, vừa rồi sur tỷ có chút kích động."

Lâm Tri đã vô cùng quen thuộc với tác phong của sur phụ sur tỷ nhà mình, lắc lắc đầu.

Cừu Uyển lúng túng nói sang chuyện khác: "Ừm, chuyện đó... vừa rồi lúc ta kéo muội đi, muội muốn nói cái gì ấy nhỉ?"

Lâm Tri co rút khóe miệng, đỡ trán: "Muội định nói... Hình như sur phụ và Tác Đồng bọn họ vẫn còn ở trong Tĩnh vương phủ..."

Có thể Tĩnh vương trong cơn tức giận trả thù bọn họ chẳng hạn.

(*) Theo đóm ăn tàn (Nguyên văn: 趋炎附势): ý chỉ hành động đi theo đuôi kẻ khác để hòng kiếm chác chút ít lợi lộc. [Nguồn: Soha tratu]

*****

Ở liên tục mấy ngày cũng coi như là bình an vô sự, chỉ có Cừ Uyển trần trọc không yên, càng nghĩ càng tức.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên nàng lợi dụng đàn ông, nhưng ít ra vẫn còn có khí tiết, tuyệt đối không một chân đạp hai thuyền, lần này cũng chỉ vì muốn thăm dò Mạch Khinh Trần mới như vậy, vốn không muốn làm gì cả, họ Cơ kia lại dám hiểu lầm nàng!

Mấy lần Lâm Trì đi tiểu đêm đều nghe thấy tiếng nghiêng răng nghiêng lợi của Cừ Uyển, nàng ngáp một cái, có chút bất đắc dĩ.

Kỳ Mặc sắp xếp hậu viện rất thiên vị, nhìn thấy Mạch Khinh Trần đã là chuyện mấy ngày sau.

Lâm Trì ăn cơm no liền đi dạo một lát cho tiêu bớt thì phát hiện mình bị lạc đường, đang trong lúc rối trí, quay đầu lại thì thấy Mạch Khinh Trần ôm một con mèo trắng như tuyết, ánh mắt yên lặng nhìn nàng.

Con mèo trắng làm tôn lên vẻ đẹp như tuyết của Mạch Khinh Trần, ngay cả đỉnh trúc phía sau cũng vô hình trung thêm mấy phần ý cảnh thanh đạm xuất trần, giống như một bức tranh miêu tả nhiếp hồn tinh quái.

"Nàng nguyện ý ở lại sao?" Hần hỏi, giọng nói vô cùng tao nhã, làm cho nhân vật phụ của bức tranh đột nhiên giật mình.

Lâm Trì "Hả" một tiếng, Mạch Khinh Trần liền thả con mèo xuống đi về phía nàng, Lâm Trì tỉnh táo lại, theo bản năng quay người bỏ chạy.

Đến lúc nàng phản ứng kịp chống đầu gối xuống thờ hồn hên, bỗng nhiên bà vai bị vỗ một cái, Lâm Trì ngẩng đầu, bên tai là tiếng nói của sư tỷ: "Chạy cái gì? Đứng rồi, hôm nay theo sư tỷ ra ngoài!"

Lâm Trì: "... .... Đi ra ngoài làm gì?" Lâm Trì thờ dốc, ngoảnh đầu lại, Mạch Khinh Trần không đuổi theo, một màn vừa rồi làm suy nghĩ của nàng tỉnh táo lại.

Cừ Uyển lờ Lâm Trì đi, cắn răng nói: "Hừ hừ, không phải hẳn nói ta đi quyến rũ người khác sao, không ngồi vững cái danh này ta thật sự không yên!"

Lâm Trì: "...."

Sư tỷ, người tội gì phải...

Cừ Uyển mang sa che mặt, cách ăn mặc cũng khác hoàn toàn, thuần thực dẫn Lâm Trì đến tửu lâu xa hoa nhất Thủy Vân thành.

Trên lầu hai của tửu lâu kẻ qua người lại, không thiếu những công tử dòng dõi quý tộc.

Cừ Uyển đánh mắt, nhanh chóng xác định mục tiêu, một vị lục y công tử ngồi đối diện.

Ừm, ngọc quan, ngọc bội đều là hàng thượng đẳng, y phục là tơ lụa tốt nhất Vân quận.

Gương mặt cũng coi như khôi ngô sáng sủa.

Tuy rằng người hầu phía sau hơi kém một chút, nhưng nàng cũng không tính toán.

Cừ Uyển rũ mắt, nhỏ giọng nói: "Công tử, vừa rồi dọc đường tiểu nữ bị kẻ trộm lấy mất túi tiền, hiện giờ không một xu, có thể...."

Thực ra Cừ Uyển nói như vậy để làm cho mục tiêu vui vẻ trước, sau đó giả vờ vô tình gặp được vài lần, rồi cho đối phương cơ hội diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân, cứ dẫn dắt từng bước như vậy. Kỳ thực chiều này không phải thượng sách, nhưng thời gian ít ỏi, hơn nữa Cừ Uyển lại tuyệt đối tự tin vào dung mạo của bản thân. --- ---- Không có tên Mạch Khinh Trần biến thái ở đây thì không nằm trong phạm vi lo lắng.

Quả nhiên, công tử đó lộ vẻ xúc động, nói: "Thật là khiến người nghe thấy đau lòng, bữa cơm hôm nay để tiểu sinh mời, cô nương muốn ăn gì cứ việc gọi là được."

Cừ Uyển nhẹ nhàng cầm khăn lên che mặt, mỉm cười.

Công tử đối diện giống như thấy quỷ, chỉ vào nàng nói: "Ngươi, ngươi, ngươi...." Rồi mang theo người hầu ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Cừ Uyển: "....." Thế này là sao?

Nàng quay đầu nhìn về phía Lâm Trì, ánh mắt mờ mịt: "Tiểu Trì, ta bị hủy dung sao?"

Lâm Trì lắc đầu.

Đúng lúc đó, rốt cục Cừ Uyển cũng nghe thấy tiếng thì thầm phía sau.

"Đây không phải là người được Thế tử sủng ái sao? Sao vẫn còn xuất đầu lộ diện?"

"A... Đầu phải là sủng ái, rõ ràng là cừu sủng ái rồi, xem ra sắc chưa tàn tình đã buông, nghĩ sao cũng là về mặt mê hoặc, tân sủng của Thế tử phải là tiên

tư quốc sắc..."

"..... Nhìn nàng ta xem, bị thế tử bỏ rồi liền đi quyến rũ nam nhân khác, sao không nghĩ đến, đã là nữ nhân của Thế tử rồi, nam nhân khác làm sao dám muốn?"

Lâm Trì: "Sư tỷ, tỷ bình tĩnh một chút, cái bàn đó vô tội mà...."

Lúc này một góc bàn bị Cừ Uyển nắm chặt đã nứt dưới một tác...

Cừ Uyển nở một nụ cười làm người ta sờn tóc gáy: "Được, tốt lắm, thật là coi thường hân... chặt đứt đường lui của lão nương không nói, còn dám đi tìm cái gì mà tấn sùng..."

Đúng lúc này, nam tử một thân bạch y ôn nhu như ngọc, bảo thạch ngọc bích làm mù mắt người khác dẫn theo một vị nữ tử cũng mặc đồ trắng, góc váy bay bổng xuất thần như đóa bạch liên hoa lên lầu, phía sau hơn chục tùy tùng đi theo, nhanh chóng tiến lên sắp xếp một căn phòng trang nhã, vén rèm rồi vén rèm, dẫn đường rồi dẫn đường, hào nhoáng phô trương làm cho người đồ kỵ ái mộ không ngớt.

Lâm Trì vô thức dịch sang bên cạnh, trong nháy mắt trên người sư tỷ phát ra một hơi thở hắc ám quả thực khủng bố đến không có từ nào để hình dung.

Nam tử kia điềm điềm nói: "Tiếp đãi không chu đáo, mong Liễu cô nương thứ lỗi."

Nữ tử khẽ cười một tiếng, giọng nói trong trẻo có chút lạnh lùng, lộ ra chút quyến rũ, nhưng cũng không làm cho người ta chán ghét: "Thế tử khiêm tốn quá, nơi này đã tốt lắm rồi."

Nói xong, hai người cùng đi vào một căn phòng trang nhã.

Cừ Uyển bóp vỡ cái chén, khoe miệng âm trầm u ám nói: "Giả tạo, thật đúng là giỏi giả tạo, từng thích lão nương vậy mà hân còn có thể vừa mắt loại mặt hàng này! Một đôi câu nam nữ giả tạo! Ghê tởm! Giả tạo! Vô sỉ! Hạ tiện!"

Tiểu nhị run rẩy đến gần: "Cô... nương..."

Cừ Uyển: "Người gọi ai là cô nương?!"

Tiểu nhị: "Đại... nương..."

Ánh mắt Cừ Uyển thân nhiên, âm u lạnh lẽo nói: "Người muốn chết đúng không?"

Tiểu nhị: "... .." sắp khóc.

Hân chỉ muốn nói là cái chén đó rất đắt tiền thôi, hu hu hu...

Lâm Trì bị ép, lấy trong ngực ra nửa lượng bạc kín đáo đưa cho tiểu nhị, cười áy náy, tiểu nhị như được đại xá lập tức chạy đi.

Cừ Uyển đứng lên, Lâm Trì vội vàng kéo người nàng lại, khổ sở nói: "Sư tỷ, nơi này đông người, tỷ bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh..."

Cừ Uyển gạt tay Lâm Trì, cười lạnh một tiếng: "Muội cho rằng sư tỷ sẽ làm gì? Giống như người đàn bà chanh chua tới cửa gây sự sao? Ha, đương nhiên tỷ sẽ không đâu, như vậy chuyện hình tượng bị mất của ta sẽ thế nào chứ? Muốn chơi, lão nương sẽ bồi hân chơi, chơi chết hân..."

Lâm Trì: "... .." Hình như so với vừa rồi lại càng đáng sợ hơn...

Ra khỏi tử lâu, Lâm Trì vẫn cố gắng trấn an Cừ Uyển: "..... Sư tỷ, thực ra Thế tử hân, tỷ giải thích rõ với hân là được rồi."

"Giải thích?" Cừ Uyển lạnh nhạt nói: "Có cái gì mà phải giải thích?"

Lâm Trì: "Chẳng qua là hân hiểu lầm tỷ, hơn nữa trước kia Thế tử đối xử với tỷ thật sự rất tốt, là sư tỷ người..." Tỷ có lỗi với hân trước, hơn nữa hai người cũng chia tay, thực ra Thế tử cũng không làm gì sai mà...

Cừ Uyển nheo mắt lại, nói từng chữ một: "Tiểu Trì, muội muốn ăn cây táo rào cây sung à?"

Toàn thân nàng tỏa ra một loại không khí "Dám nói 'phải' thì muội chờ chết đi."

Lâm Trì lập tức liều mạng lắc đầu.

Cừ Uyển sờ sờ đầu Lâm Trì, bất chợt cười nói: "Rất ngoan, vậy thì đem Mạch Khinh Trần nhà muội cho sư tỷ mượn hai ngày được không?"

Lâm Trì bất lực: "... .. Hân không phải của nhà muội."

Cừ Uyển xoa đầu nàng, cười càng thêm dịu dàng: "Việc này phải dựa vào muội rồi, Tiểu Trì thân mến, để chứng minh sư tỷ không uống công nuôi không muội nhiều năm như vậy, muội hiểu rồi chứ!"

Lâm Trì: "... .."==||

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 33: Chương 22

Edit: Tiểu Bao tử

Lâm Trì không dự liệu được cục diện sẽ biến thành thế này.

Vẫn là tửu lâu đó.

Gian thứ hai trong một căn phòng trang nhã.

Ánh mắt nữ tử nhẹ nhàng nhìn về phía tiểu nhị lộ ra một nụ cười xinh đẹp, nói: "Sát vách gọi cái gì, theo đó mà mang hai phần lên cho ta."

Món ăn được mang lên như nước chảy, sát vách không ngừng truyền đến tiếng nói chuyện vui vẻ, bên này là tiếng cười của nữ nhân nhẹ như chuông bạc, đồng thời ra sức trừng mắt nhìn Lâm Trì.

Lâm Trì thờ dài, ló đầu từ trong cao lương mỹ vị ra, chọc chọc Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần: "Làm sao vậy?"

Lâm Trì móc trong túi tiền ra một tờ giấy chi chít chữ, vẻ mặt đau khổ, nhẹ giọng nói: "Huynh có thể nhìn vào đây rồi đọc không? Chú ý khoảng trắng thì tạm ngừng...."

Nói xong, nàng có chút thấp thỏm không yên, nhưng mà Mạch Khinh Trần chỉ hơi kỳ quái liếc mắt nhìn, rồi làm theo.

Thực ra, hầu như Mạch Khinh Trần cũng chưa từng cự tuyệt nàng, thậm chí ngay cả hôm nay cùng nàng và sư tỷ ra đây làm cái chuyện ganh đua ấu trĩ này, hấn cũng thân nhiên đồng ý.

Mới đầu Lâm Trì còn có chút không thể đối mặt, nhưng Mạch Khinh Trần thật sự rất tốt, tựa như lời hấn nói vậy, chỉ cần nàng bằng lòng ở lại, bất cứ yêu cầu nào của nàng hấn cũng nghe theo, cho dù trước kia nàng vẫn còn trốn tránh...

Chỉ có điều đây không tính là lợi dụng chứ, Lâm Trì gãi gãi đầu nghĩ, đây chỉ là giao dịch mà thôi, ừ, chính là giao dịch.

Hình như sát vách đứng dậy rồi đi rồi, Cừu Uyển ngừng cười, vẻ mặt táo bón nói: "Rốt cuộc bọn họ nói chuyện gì mà vui vẻ như thế! Buồn nôn chết lão nương rồi!" Nàng kéo Lâm Trì dậy: "Đừng ăn nữa, chúng ta đi thôi!"

Lâm Trì lưu luyến nhìn một bàn còn thừa không ít đồ ăn: "Đi đâu?"

Về mặt Cừu Uyển lạnh lùng: "Đương nhiên là đi theo làm cho bọn họ khó chịu rồi!"

Lâm Trì: "... .."

Sư tỷ, tỷ xác định người bị khó chịu không phải chính là tỷ chứ!

Trong hiệu may lớn nhất Thủy Vân thành.

".....Đi tới hiệu may đi! Từ trước đến nay hấn chưa bao giờ cùng đến đây với ta, cũng không mua cho ta một xấp vải nào!"

Cừu Uyển nghiêng răng nghiêng lợi nhìn một đôi bích nhân (*) đang thì thầm ở đằng xa.

(*) Bích nhân: ý chỉ người đẹp.

Lâm Trì không nhịn được giải thích: "Sư tỷ, không phải là tỷ không cho Thế tử đi theo sao, hơn nữa vài vóc cũng đều là do chính tỷ mua mà..."

Giọng Cừu Uyển xót xa: "Tiểu Trì...." Mọii muốn làm ta rớt đài vậy sao!

Lâm Trì ngoan ngoãn cầm miệng.

"Tiểu thư, chất lượng xấp vải này tuyệt đối là thượng thừa, hơn nữa người xem màu sắc và hoa văn này, đừng nói là bốn điểm, cam đoan tìm khắp toàn bộ Vân châu cũng không ra tấm thứ hai đâu!"

Bạch Liên hoa hay chính là Liễu tiểu thư liếc qua chất lượng sấp vải sáng lấp lánh, ánh nhìn chăm chú.

Tĩnh vương thế tử dịu dàng như ngọc cười nói: "Nếu Liễu tiểu thư thích, tiện đây tại hạ tặng làm lễ vật là tốt rồi."

"Xấp vải này, ta muốn!"

Ngón tay xinh đẹp vỗ nhẹ lên tấm vải, Cừ Uyển ngẩng đầu khiêu khích.

Chường quỳ khó xử: "Nhưng mà xấp vải đó vừa rồi vị cô nương này..."

Liễu tiểu thư thiện giải nhân ý (*) cười nói: "Không sao, ta không lấy xấp vải này nữa, đưa cho vị cô nương này đi."

(*) Thiện giải nhân ý (Nguyên văn: 善解人意): am hiểu lòng người; giỏi đoán ý người

Tĩnh vương thế tử cũng cười dịu dàng với Liễu tiểu thư, nói: "Như vậy sao được, ta đã đồng ý tặng cho nàng làm lễ vật rồi, sao có thể nói không cần là không cần được." Hắn quay sang nói với chường quỳ: "Dù sao cũng phải có thứ tự trước sau, bọc lại hết cho ta."

Đôi câu nam nữ này!

Cừ Uyển nuốt con giận, đánh mắt ra hiệu cho Lâm Tri.

Lâm Tri trốn phía sau Cừ Uyển, nhìn về phía Mạch Kinh Trần chỉ chỉ tấm vải, đồng thời làm thế tay van xin.

Mạch Kinh Trần hiểu ý, bình thân nói với chường quỳ: "Đưa tấm vải cho ta."

Chường quỳ chỉ liếc mắt một cái đã bị dung nhan và khí chất như vậy làm cho kinh hãi, bất giác hai tay dâng tấm vải lên, Mạch Kinh Trần đang muốn cầm lấy, thì bị Tĩnh vương thế tử cản lại.

Tĩnh vương thế tử vẫn cười, chỉ là sắc mặt có chút khó coi: "Đường huynh như vậy là có ý gì?"

Cừ Uyển nghiêng người một cái đoạt lại tấm vải, nụ cười xinh đẹp bức người, khuôn mặt mang thần thái phấn chấn: "Đương nhiên là hắn mua cho ta tấm vải này rồi! Thế nào, không được sao?"

Trong lúc nói, bàn tay Cừ Uyển dựa sát vào cánh tay Mạch Kinh Trần.

Thoáng cái Lâm Tri hiểu được ý tứ của Cừ Uyển, nhớ lại lời nói của Kỳ Mặc, tinh thần nàng lập tức căng thẳng, kéo lấy tay Mạch Kinh Trần, chỉ sợ hắn cho sự tỷ một cái tát.

Cũng may, tay Mạch Kinh Trần không động đậy gì, mặc cho Cừ Uyển kéo tay hắn, động tác vô cùng thân mật.

Nhìn thấy cảnh này, cuối cùng thần sắc trên mặt Tĩnh vương thế tử cũng biến đổi, giống như cố đè nén cái gì, nói: "Không sao, đương nhiên là được." Hắn lập tức quay đầu không hề nhìn Cừ Uyển, nói với Liễu tiểu thư: "Liễu tiểu thư, thật xin lỗi, lần sau ta nhất định sẽ tìm được tấm vải tốt hơn làm lễ vật."

Giọng điệu Liễu tiểu thư vẫn như trước: "Không sao."

Chờ hai người đi xa, Cừ Uyển chợt buông cánh tay Mạch Kinh Trần ra.

Lâm Tri cũng muốn buông, nhưng lại phát hiện Mạch Kinh Trần kiên quyết kéo tay nàng lại không chịu thả, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve trên mu bàn tay nàng, giống như cảm nhận được cái gì đó.

Về mặt Lâm Tri sùng sốt, ngẩng đầu lên, vẫn là đôi mắt tình lạng đó nhưng không hiểu sao lại làm cho người ta có cảm giác dịu dàng. Lâm Tri thích những người ôn nhu, một lòng dịu dàng.

Tay nàng cứ bị nắm lấy như vậy, gãy không ra.

Ngược lại Cừ Uyển không phát hiện ra, nàng miết ngón tay, cả cái bàn bị tay không phá hủy tàn nhẫn...

"Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!! Cơ Quân Sanh, tên khốn kiếp!"

Lâm Tri nhìn nhìn sự tỷ một chút, bắt đầu dĩ thử dài.

Bàn tay đang nắm tay nàng siết chặt lại, tựa như đang an ủi.

Trong hiệu son phấn Chu Sai lớn nhất Thủy Vân thành.

Cầu nam nữ lại muốn chọn đồ, Cừ Uyển cắn răng định xông vào, thì bị Lâm Tri giữ lại.

Cừ Uyển quay đầu: "Muội muốn ngăn cản sư tỷ sao? Sư tỷ biết rõ việc này rất ấu trĩ, nhưng mà 'com có thể không ăn còn lời không thể không cãi, muội hiểu không?'"

Lâm Tri lặng lẽ đưa qua một vật.

Cừ Uyển vừa mới nhìn thấy, ngay lập tức vui vẻ, đó là tờ điểm khế, vừa đúng chính là cửa hàng son phấn Chu Sai này.

Nhìn thấy Cừ Uyển vui thích đi vào trong, Lâm Tri chọc Mạch Khinh Trần một cái: "Đứng rồi, huynh lấy tờ điểm khế này ở đâu ra vậy?"

Mạch Khinh Trần không chút nghĩ ngợi: "Tô Trầm Triệt."

Lâm Tri: "Hà? Tô Trầm Triệt là ai?"

Mạch Khinh Trần đổi cách gọi: "Thập Nhị Dạ công tử."

Lâm Tri sao có thể không biết nhân vật làm mưa làm gió vô lâm năm đó, nghe nói là một đại hiệp vô cùng tao nhã lịch sự lại còn nghĩa hiệp, nàng nghĩ nghĩ nói: "Tại sao hấn lại cho huynh?"

Mạch Khinh Trần nói đơn giản: "Thân thích."

Hắn hơi hạ mắt nhìn Lâm Tri, thực ra tờ điểm khế này vốn là muốn đưa cho nàng, nghe nói nữ nhân nào cũng đều thích son phấn Chu Sai, muốn trang điểm cho mình gọn gàng xinh đẹp, thần sắc rạng rỡ, để giành được lời khen ngợi của mọi người, nhưng mà... hình như Lâm Tri có vẻ không hứng thú, cũng phải, theo hắn thấy bất luận như thế nào Lâm Tri cũng rất đẹp, làm cho người ta rất muốn...

Lâm Tri kéo tay Mạch Khinh Trần xuống: "Đừng ngăn người nữa, đi thôi."

Trong cửa tiệm

"Liều tiểu thư blabla..."

"Thế tử blabla..."

Cừ Uyển thoải mái cầm tờ điểm khế vỗ lên bàn, trên môi nở nụ cười quyến rũ: "Thật xin lỗi hai vị, hôm nay tiểu điểm không muốn cho các người mua đồ, mời hai vị trở về."

Tĩnh vương thế tử quay sang nhìn Mạch Khinh Trần vừa bước vào, hình như cuối cùng không nhẫn nhịn được, lạnh nhạt nói: "Cừ Uyển, ngươi có ý gì?"

Về mặt Cừ Uyển gọi đòn, cười nói: "Không có gì, nhìn ngươi khó chịu mà thôi."

Mắt Tĩnh vương thế tử khẽ nháy, biểu cảm thay đổi vài lần, thần sắc lộ ra chút hứng thú: "Cừ tiểu thư, vì sao ngươi muốn thấy ta khó chịu? Hiện giờ chúng ta đã không hề có quan hệ gì, ta làm gì cũng không liên quan tới ngươi, ngươi..."

"Không liên quan tới ta?" Cừ Uyển khoanh tay trước ngực, cười lạnh: "Lão nương lớn như vậy không ngờ lần đầu tiên bị một tên nam nhân đuổi ra khỏi nhà, trở thành trò cười, ngươi hỏi ta vì sao muốn thấy ngươi khó chịu?"

"Chỉ... vì vậy?" Đột nhiên giọng Tĩnh vương thế tử nhỏ đi, âm sắc có phần kỳ dị.

Cừ Uyển tiếp tục cười nhạt: "Không thì ngươi cho là gì? Cho là ta chứng kiến ngươi vui vẻ với người mới cho nên đau lòng khổ sở âm thầm đố kỵ sao? Ngươi cũng quá tự tin rồi đó...." Nàng thông thả bước tới trước người Liều tiểu thư, nói: "Vị Liều tiểu thư này, ta nhìn ngươi cũng không tệ, vẫn là sớm tìm một nam nhân đáng tin cậy đi, như loại người này hôm trước còn nói với ngươi hấn thích ngươi thế này, thật lòng với ngươi thế nọ, đảo mắt liền bí mật gần gũi với nữ nhân khác, quả thực là nam nhân cực kỳ không đáng tin, đào hoa lợi dụng tình cảm không nói, còn tự cho mình là đúng, hiểu lầm..."

"Hiểu lầm?"

Đột nhiên Tĩnh vương thế tử quát lên: "Ta hiểu lầm ngươi chỗ nào? Bây giờ không phải ngươi và hấn đang ở cùng nhau sao!"

Cừ Uyển: "Con mắt nào của ngươi thấy được việc đó?" Nói xong cầm tay Lâm Tri, nói: "Nhìn thấy chưa, hấn là nam nhân của sư muội ta, không phải của ta!"

Lâm Tri: "....." Nằm không cũng trúng đạn...

Ánh mắt Mạch Khinh Trần cúi nhìn Lâm Tri, ý bảo, ta có cần phải phối hợp không?

Khóe miệng Lâm Tri giật giật, hoàn toàn không cần....

Nói xong Cừ Uyển lại khoanh tay trước ngực, khiêu khích nhìn Tĩnh vương thế tử.

Nhưng Tĩnh vương thế tử không xấu hổ nhận sai, ý định xoay chuyển mọi chuyện như trong tưởng tượng của nàng, mà chỉ lẳng lặng cười như cũ: "Cho nên chỉ một câu nói nàng có thể giải thích rõ hiểu lầm, nhưng không chịu nói cho ta biết, thả để ta bị đồ kị giày vò, thậm chí ta tổn không ít công sức gây sức ép lại... Còn nàng đã từng suy nghĩ đến cảm nhận của ta chưa?"

Cừ Uyển lạnh lùng liếc mắt nhìn Liễu tiểu thư, mạnh miệng nói: "Vì sao ta lại phải nghĩ đến cảm nhận của ngươi?"

Tĩnh vương thế tử cười nhẹ: "Cũng đúng, sự tồn tại của ta đối với nàng cũng lắm chỉ có thể để lợi dụng, gọi đến thì phải đến đuổi đi thì phải đi, cần gì quan tâm đến cảm nhận của ta.... uống công ta còn tưởng rằng... thật đúng là nực cười..."

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Nét mặt Cừ Uyển không chút biến đổi nhìn theo, ngược lại vị Liễu tiểu thư kia đảo đôi mắt xinh đẹp, nói: "Ngươi không đuổi theo sao?"

Cừ Uyển: "Đuổi muội muội ngươi à, muốn đuổi ngươi đi mà đuổi..."

Liễu tiểu thư trừng mắt, lạnh nhạt trả lời: "Cừ tiểu thư, không ngại nói cho ngươi biết, thực chất ta chính là được Thế tử mời tới để kích động ngươi.. Hắn đã nhiều ngày ăn không ngon ngủ không yên, ban đầu còn lo lắng ngươi ở bên ngoài bị ức hiếp, ai ngờ ngươi vừa xoay người liền... Nếu như ngươi khổ sở, oán hận ta, cam đoan Thế tử còn khổ sở, oán hận ngươi hơn gấp trăm ngàn lần! Ngươi thật sự coi mọi người cũng vô tâm giống như ngươi sao! Nếu như ngươi không đuổi theo, sau này đừng có mà hối hận!"

Nói xong, nàng cũng đi khỏi.

Cừ Uyển ngẩn ra, lặng lẽ nắm chặt lấy quầy hàng, nói: "Mọi chuyện sao lại trở thành thế này hả! Không phải ta bị hiểu lầm, ta bị đuổi đi, ta bị phụ tình sao! Làm thế nào kết quả lại giống như đều là lỗi của ta vậy! Hai người kia quả thực, quả thực...." Nàng quay lại, nhủ thầm hỏi Lâm Trì: "Thực sự ta làm rất quá đáng sao?"

Lâm Trì điên cuồng gật đầu.

Cừ Uyển nhướn mày.

Về mặt Lâm Trì đau khổ: "Sur ty, muội thực sự cảm thấy Thế tử đáng thương hơn ty..."

Cừ Uyển cau mày nói: "Có cái gì mà đáng thương! Nam nhân triều Hán đều bạc tình! Không có tên nào tốt! Khi theo đuổi thì một thái độ, sau khi đạt được rồi lại là một thái độ khác.... Căn bản chính là lợi dụng! Nam nhân như vậy tổn thương thì tổn thương, liên quan gì ta hả!"

Lâm Trì thở dài: "Sur ty, nếu như ty thực sự nghĩ như vậy thì cũng đừng nắm cái quầy hàng đó nữa, nó sắp nứt ra rồi đấy... Trong lòng lo lắng muốn đuổi theo thì đuổi theo đi, không ai cười nhạo ty đâu, không cần phải ngại thế diện."

Cừ Uyển hơi trầm mặc, bước xuống bậc thềm hỏi: "Rõ ràng như vậy sao?"

Lâm Trì gật đầu.

Cừ Uyển hung hăng đâm một cái vào quầy hàng, quầy hàng theo tiếng mà gãy, chớp mắt Cừ Uyển đã đuổi theo.

Lâm Trì nhìn theo bóng lưng sur ty biến mất, bỗng nhiên nói: "Mạch... Mạch Kinh Trần, huynh cảm thấy sur ty của ta làm như thế có quá đáng không?"

Mạch Kinh Trần thần nhiên nói: "Không biết."

Lâm Trì ngạc nhiên: "Sao lại không biết, vừa rồi không phải huynh cũng nghe đó sao?"

Mạch Kinh Trần càng nắm tay Lâm Trì chặt hơn: "Chuyện của người khác ta không quan tâm."

Lâm Trì: "....."

Quả nhiên nàng không nên hỏi Mạch Kinh Trần..

Mạch Kinh Trần lấy từ quầy hàng ra hai cây trầm tinh xảo nhất, đặt vào tay Lâm Trì: "Thích không?"

Từ lúc Cừ Uyển và Tĩnh vương thế tử làm âm mưu thì chuông quầy liền co đầu rút cổ vào trong phòng rồi, đương nhiên cũng không có ai dám tự mình bước ra trông coi bọn họ.

Lâm Trì quả quyết lắc đầu.

Mang loại trầm này không chỉ hoạt động rất bất tiện, hơn nữa như vậy hoàn toàn là đi rêu rao nàng chính là kẻ trộm!

Mạch Kinh Trần bỏ lại cây trầm, có vẻ hơi mất mát: "Nàng vẫn là chỉ thích ăn thôi à?"

Lâm Trì chỉ thích điều này, nhưng khi ăn hết rồi thì không còn cách nào giữ nàng ở lại nữa.

Đã lâu không thấy Mạch Khinh Trần xuống bếp, buổi tối đầy một bàn đồ ăn, món ăn đều là kiểu bí truyền riêng biệt của Vân Châu, có điều mùi vị làm cho nước miếng Lâm Trì suýt nữa chảy đầy đất.

Mỹ vị, mỹ vị, tất cả đều rất ngon!

Lâm Trì lập tức ngồi xuống ăn như hổ đói, không ngừng khen ngon: "Này, Mạch Khinh Trần huynh thật lợi hại! Làm sao làm được như vậy! Cái này ăn ngon, rất ngon! Ngon chết mất... Thật hạnh phúc..."

Mạch Khinh Trần lặng lẽ nhìn Lâm Trì vui đầu vào ăn điên cuồng, đôi mắt khẽ cong lên.

Lâm Trì ăn được một nửa, chợt phát hiện có người tới cướp đồ ăn của nàng, ánh nhìn nhất thời đề phòng, lại thấy sư tỷ không biết trở về từ lúc nào, ăn ngấu ăn nghiêng y hệt nàng.

Cừu Uyển vừa ăn vừa cảm khái: "Đây là ngự trù nào nấu vậy, Vân Châu còn có ngự trù tốt như vậy sao, vậy mà lão nương lại không biết!"

Lâm Trì chỉ chỉ Mạch Khinh Trần.

Cừu Uyển ghen một cái.

.... Mạch Khinh Trần nấu ăn, dạ dày phẩm phụ tục tử của nàng sẽ không có vấn đề gì chứ!

Ăn được một nửa, Mạch Khinh Trần bị người gọi đi, Lâm Trì mới nhớ ra hỏi: "Sư tỷ, tỷ và Thế tử nói chuyện thế nào rồi?"

Cừu Uyển nhún mày: "Chẳng ra sao cả..."

Lâm Trì: "Tỷ... đi xin lỗi à?"

Hình như Cừu Uyển cảm thấy hơi mất mặt, ậm ờ nói khẽ: "Đi."

"Nói như thế nào?" Lâm Trì găm một cái chân giò dầm tương.

Cừu Uyển lại càng ậm ờ: "Dù sao cũng chính là cái gì mà không nên lợi dụng hấn, không nên ích kỷ như vậy làm tổn thương hấn..."

"Hấn nói như thế nào?" A, hủ tiếu này cũng không tồi.

Cừu Uyển: "Sau đó hấn xụ mặt nói một đồng âm dương quái khí, rồi tha thứ cho ta, còn quay mặt đi rầu rĩ nói gì mà chỉ trách hấn thật sự rất thích ta cho dù ta làm cái gì cũng nguyện ý tha thứ. . . . ."

Lâm Trì ngẩng đầu: "Ồ, đây không phải là chuyện tốt sao? Vậy sao tỷ..." thái độ cực kỳ khó chịu.

Cừu Uyển ho khan một cái: "Lúc đó tất cả mọi người rất thẳng thắn mà, thấy hấn thuận theo nói như vậy, ta liền tiếp thêm một câu thật lòng, thực ra ta không quá yêu thích hấn..."

Lâm Trì: "... .." =|||

Cừu Uyển 'hừ' một tiếng, dùng sức nhỏ đầu mẩu xương ra: "Sau đó hấn nói ta đã lợi dụng tình cảm của hấn, rồi đuổi ta ra ngoài một lần nữa..."

Lâm Trì: "...."

Sư tỷ, tỷ thật đúng là xấu xa...

Cừu Uyển cắn giận: "Ta không có lợi dụng hấn mà.."

Lâm Trì im lặng: "Tỷ như vậy mà không gọi là lợi dụng sao..."

Ăn Thế tử, uống Thế tử, ở Thế tử, còn giày vò chà đạp người ta...

Lâm Trì ngừng một lát, lại nói: "Lợi dụng tình cảm của người khác là không đúng."

Hiếm có lần Cừu Uyển không cãi lại, nàng rũ mắt nói: "Ta chỉ là, chỉ là..."

Nàng chỉ là, chỉ là.... không có cách nào để tin tưởng một nam nhân mà thôi.

Bắt đầu từ năm ba tuổi chứng kiến mẫu thân bị phụ thân tính khí thất thường chửi mắng đánh đập, đã cảm thấy nam nhân không phải là thứ gì tốt, lúc tình thì lời nói ôn nhu mềm mại trăm điều cam đoan, lúc uống say thì thuận tay nhặt được thứ gì đó đánh chửi si nhục mẫu thân, còn có tên biểu ca đó dụ

dàng cười nói với nàng chỉ thích mình nàng, còn mua trang sức y phục, sẽ ở riêng cùng nàng vào tết năm sau, chớp mắt một cái đã có thể định hôn ước với nữ nhân khác, vành tai chạm tóc mai (*), sau cùng phụ thân bỏ mẫu thân lấy tân tương khác, biểu ca cũng sớm thay đổi rất nhiều hồng nhan tri kỷ... Cho nên nam nhân đều không thể tin được...

(*) Vành tai chạm tóc mai (耳鬓厮磨): Ý bảo hai người quấn quýt bên nhau, cực kỳ thân thiết gần gũi.

Lâm Tri ăn no xong, buông bát đĩa trở về phòng.

Liền thấy Mạch Kinh Trần vừa rời đi quay lại lần nữa, trong ngực ôm một con mèo trắng, cảnh tượng sao mà giống mấy ngày trước đó như vậy.

Nàng có hơi muốn chạy trốn, nhưng đành nhìn xuống.

Mạch Kinh Trần đi tới, cầm tay Lâm Tri, tay hắn không hề có độ ấm, y như băng ngọc.

"Lạnh." Lâm Tri thấp giọng thì thào, muốn buông tay ra.

Nhưng Mạch Kinh Trần phản ứng rất nhanh, nắm tay nàng đang dần dần ấm lên.

Hắn nhìn thấy ánh mắt Lâm Tri hoàn toàn vẫn như trước đây, nhưng trong vẻ tĩnh lặng mang theo một chút nhu hòa.

Lợi dụng tình cảm của người khác là không đúng.

Lúc nàng nói với sư tỷ, chính nàng cũng biết...

Nàng lừa mình dối người đây là giao dịch không phải lợi dụng, nhưng trong lòng rõ ràng hiểu, để cho Mạch Kinh Trần vì nàng làm này làm nọ cũng đơn giản chính là lợi dụng tình cảm lưu luyến của hắn đối với nàng. Nàng chỉ ở lại mà thôi, nàng không bỏ ra bất cứ cái gì, sao có thể được gọi là giao dịch.

Lâm Tri cầm tay Mạch Kinh Trần, hỏi: "Hôm nay cảm ơn huynh... Huynh có muốn ta làm việc gì không?"

Mạch Kinh Trần: "Ta có thể ôm nàng đi ngủ không?" Suy nghĩ một lát, lại bổ sung: "Chỉ ngủ mà thôi."

Lời nói lần trước của Mạch Kinh Trần vang lên bên tai.

---- Bởi vì, một mình rất lạnh.

Lâm Tri đấu tranh một lát, gật đầu. Coi bản thân là cái đầu gối là được rồi...

Cũng thật sự chỉ là ngủ mà thôi, Mạch Kinh Trần dùng nội lực làm cho cơ thể dần ấm lên, điều chỉnh tư thế thoải mái để Lâm Tri không khó chịu, sau đó nhắm mắt lại ôm Lâm Tri ngủ thiếp đi.

Khuôn mặt Mạch Kinh Trần dưới ánh trăng thật sự rất trắng, thậm chí còn hơi tái nhợt, nhưng phía dưới hàng lông mi đen dài che phủ là một vàng màu xanh rõ ràng.

Lâm Tri không ngủ được, nhìn Mạch Kinh Trần đến phát ngốc, không biết vì sao lại đột nhiên có chút khó chịu...

Rõ ràng là nàng phải chán ghét hắn, nhưng bây giờ lại cảm thấy Mạch Kinh Trần rất đáng thương.

..... Vì sao mọi chuyện lại trở nên phiền phức thế này, thật đáng ghét....

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 34: Chương 23

Đang lúc Lâm Tri hết sức phiền não, rốt cục Tri phủ Lưu thành cũng khoan thai đến nơi.

Lúc này, thân phận của Mạch Kinh Trần cũng xuất hiện điểm có lợi. Không đợi Lâm Tri nghĩ cách tiếp cận như thế nào, Lưu thành đã đặc biệt phái người gửi bài thiệp và thiệp mời cho Mạch Kinh Trần.

Thiệp mời là mời Mạch Kinh Trần tham gia tiệc rượu mừng quan Lưu thành mới nhậm chức.

Mạch Kinh Trần vốn không định tham gia, nhưng Lâm Tri muốn đi, đương nhiên hắn sẽ không cự tuyệt, chỉ là đối với thân phận xuất hiện của hai người khác nhau.

Lâm Trì định giả làm thị nữ đi theo, Mạch Khinh Trần thì có vẻ hi vọng lấy thân phận nữ nhân của hắn--- Bởi vì nếu như vậy hắn có thể luôn luôn ôm Lâm Trì.

Mạch Khinh Trần không định cãi nhau, đương nhiên cũng sẽ không tranh chấp với Lâm Trì, nhưng không ngờ hắn rất cố chấp, dưới ý kiến trái ngược nhau, hắn lặng lẽ lấy ra một cuốn văn thư mỏng manh.

Lâm Trì cầm lấy nhìn, lập tức cứng lại.

Đây là... hôn thư, của nàng và Mạch Khinh Trần.

Đã qua quá lâu, nàng đã nhanh chóng quên mất thực ra nàng và Mạch Khinh Trần đã thành thân, thảo nào đối với hành vi bá mánh lấy nàng mỗi ngày của Mạch Khinh Trần chưa từng có người cảm thấy có vấn đề...

Lâm Trì nắm lấy tờ hôn thư, thử thăm dò: "Cái này... có thể không tính không?"

Mạch Khinh Trần nháy mắt, ngón tay thon dài vuốt lông con mèo, dùng một loại ánh mắt "biết rồi rồi còn hỏi" nhìn về phía Lâm Trì.

Lâm Trì nhìn tờ hôn thư trong tay, chợt có một ý định giãy giụa... Nếu xé nó, nàng và Mạch Khinh Trần sẽ không có quan hệ gì phải không...

Mạch Khinh Trần tựa như hiểu rõ nàng đang nghĩ gì, kéo ngăn tủ bên cạnh bàn ra, chỉ thấy trong ngăn tủ là một núi văn thư nhỏ giống nhau.

Con mèo Ba Tư lười biếng cọ xát trong lòng Mạch Khinh Trần, mắt Mạch Khinh Trần khẽ cong: "Ồ đây còn có rất nhiều, ta sai bọn họ sao chép ra rất nhiều bản."

Lâm Trì: "....." = |||

... . Cái này cũng có thể sao chép ra nhiều bản hay sao!!

Cuối cùng vẫn là Lâm Trì phải thay đổi toàn thân, làm cho nàng rất không quen kéo chiếc váy dài quét đất. Vẫn giống như trước kia là Lăng Họa giúp nàng chuẩn bị trang điểm.

Sau khi cài một cây trâm khá đẹp, Lâm Trì loạng choạng đứng vững nói: "Cảm ơn."

Lăng Họa nhìn vào nữ tử đang nhắm mắt đủ để làm người ta kinh diễm trong gương đồng, giọng nói có phần trách móc: "Nếu muốn cảm ơn thì đối xử với công tử tốt một chút đi... Vì sao người lại không thích công tử chứ? Một người tốt như công tử...."

Lâm Trì không trả lời, Lăng Họa che gương đồng lại, lặng lẽ lui ra.

Có tri độn hơn nữa cũng có thể phát hiện ra, mấy ngày qua Lăng Thư Lăng Họa đối với nàng rất lạnh nhạt.

Bọn họ là vì Mạch Khinh Trần nên mới đối tốt với nàng, còn nàng không thích Mạch Khinh Trần cho nên họ không niềm nở nữa, thực ra thì rất bình thường, nhưng vẫn có một chút mất mát...

Ngồi trên xe ngựa, cảm giác mát mát này vẫn không thể hoàn toàn mất đi.

Mạch Khinh Trần sờ sờ đầu Lâm Trì, hỏi: "Không vui?"

Lâm Trì vội lắc đầu: "Không có!"

Mạch Khinh Trần rất tự nhiên kéo Lâm Trì vào trong ngực, ôm thật chặt, ngón tay xoa nhẹ trên người nàng, bộ dạng yêu thích không muốn rời tay: "Trở về ta làm món ăn ngon cho nàng."

Lâm Trì: "... ...."

Này, này... Cũng không phải nàng chỉ biết có ăn mà!

Vốn định vùng vẫy thoát ra, nhưng Mạch Khinh Trần ôm thực sự rất thoải mái.

Vừa ấm áp lại vừa thanh sạch, không hề dâm mi, lồng ngực rộng lớn cảm giác rất an toàn, làm cho người ra vô thức ngủ say.

Có lẽ nàng thực sự là một người ham muốn an nhàn.

Lâm Trì cắn môi dưới thờ dài, thật không xong rồi....

*****

Nơi Trì phủ nhậm chức, đương nhiên khách tựa Vân Lai, tiếng chúc mừng không dứt bên tai.

Tri phủ Lưu thành năm nay gần bốn mươi, vẻ mặt đau khổ ha ha đứng chờ ở cổng, với tư cách Tri phủ đại nhân, hắn vốn chỉ cần ngồi ở trong phủ chờ đợi lễ vật ở khắp nơi là được, ai mà biết vị Đại điện hạ khó hầu hạ nhất trong lịch sử lại thật sự muốn tới chứ!

Không phải hắn chưa bao giờ tiếp nhận lời mời, cũng không qua lại với quan viên sao!

Tại sao đột nhiên muốn tới thật!

Như thế này làm cho kẻ tiểu nhân chất phác như hắn rất sợ hãi!

Đang oán thầm trong lòng, đột nhiên bốn phía một trảng im lặng, Lưu thành chớp mắt một cái trông thấy đầu kia mái tóc bạc mang tính dấu hiệu và dung mạo khuyên quốc mù mắt người khác.

Lại chớp mắt, nhất thời Lưu thành có cảm giác khiếp sợ.

Nữ nhân!

Đại điện hạ vậy mà lại mang theo nữ nhân!

Ngay cả cái núi băng vạn năm, người lạ chó gần hoàn toàn không hiểu phong tình _ Đại hoàng tử cũng bắt đầu tìm nữ nhân, không phải hắn đã già rồi chứ, không theo kịp thế giới này nữa...

Lưu thành mơ mơ hồ hồ dẫn Đại điện hạ lên chủ tọa, mơ mơ hồ hồ đi ra, lại mơ mơ hồ hồ bị người gọi lại.

"Cái đó, ngài chính là Lưu thành Lưu đại nhân?"

Nữ nhân cúi đầu, có vẻ lịch sự nhã nhặn mà ngượng ngùng.

Đây không phải là.... không phải là Mạch Kinh Trần vừa mang đến à...

Lưu thành lập tức tỉnh táo lại, ôm mười hai vạn phần cảnh giác gật đầu.

Chỉ nghe nàng hỏi: "Lưu đại nhân có nhớ ngài đã từng thẩm tra qua một vụ thảm án diệt môn không? Toàn gia mấy chục nhân khẩu bị giết hại trong một đêm, hầu như không còn một ai may mắn thoát khỏi... Ta điều tra qua hồ sơ ở Hình bộ, cũng không có ghi chép lại vụ án này, nếu như ngài nhớ rõ, có thể nói cho ta biết được không?"

Trong đầu Lưu thành lục lại một lượt liền nhớ tới vụ án này, đây là đại án đầu tiên qua tay hắn, làm sao có thể không nhớ rõ, chỉ là năm đó hắn chưa thẩm vấn hết thì vụ án này đã bị chìm xuống...

Nhưng mà người đến là nữ nhân của Đại điện hạ, hắn không rõ dụng ý, quyết không thể tùy tiện dây vào...

Lưu thành trầm ngâm một lát, nói: "Thật xin lỗi, kỳ thực đã qua lâu lắm rồi, ta không nhớ được."

"Hả?" Nữ tử dường như có chút vội vàng: "Nhờ ngài nghĩ kỹ lại."

Lưu thành vẫn lắc đầu.

Hình như nữ tử vô cùng thất vọng, gương mặt xinh đẹp lạnh ngắt như tờ, nói cảm ơn rồi liền rời đi.

Lưu thành vừa mới thở phào nhẹ nhõm, thì thấy Đại điện hạ đứng ở chỗ ngoặt, con ngươi đen như mực u ám, lẳng lẳng nhìn bọn họ. Lưu thành sợ hãi cả kinh, không hiểu sao có.... cảm giác nếu để nữ tử này thất vọng trở về nhất định hắn sẽ xui xẻo!

"Đợi một chút!" Bỗng nhiên mắt Lưu thành chuyển hướng: "Tuy là không nhớ rõ, nhưng mà ta biết Hình bộ có một hồ sơ thần bí không lộ ra được giấu ở Đại Lý Tự."

Nữ tử vui vẻ nói: "Đa tạ!"

Bên kia Đại điện hạ thoải mái ôm lấy nữ tử đó, đồng thời thân nhiên liếc nhìn hắn một cái.

Lưu thành đực mặt ra: "... ...." Thật đáng sợ.... Giống như dạo một vòng Quỷ Môn quan trở về vậy....

Đại Lý Tự... Kết quả lại phải quay về Dương Minh sao...

Lâm Trì khổ não nghĩ.

Mạch Kinh Trần nhét một miếng bánh Kim Ngân nhỏ vào miệng Lâm Trì, Lâm Trì vô thức dứt khoát ăn luôn, sau đó hắn lại đặt một miếng lên tay nàng.

Lâm Trì nhìn qua miếng bánh trong tay, rồi lại dứt khoát tự mình ăn hết.

Mạch Khinh Trần: "... .."

.... Đây không phải là cho nàng ăn.

Lâm Trì mờ mịt: "Sao vậy?"

Mạch Khinh Trần nháy mắt hai cái, hơi có chút nản lòng nói: ".....Đút ta."

Còn chưa đút tới bên miệng, có người cắt ngang: "Tiểu... Trì."

Lâm Trì ngẩng đầu, khuôn mặt đen thui của Tác Đồng gần trong gang tấc.

Hơ!

Lâm Trì: "Làm sao ngươi lại ở đây?"

Tác Đồng túm lấy tay Lâm Trì, vừa kéo vừa nói: "Bọn ta theo Tĩnh vương thế tử đến, sư phụ ngươi và sư tỷ đánh nhau."

Lâm Trì: "Hả?"

Nàng vừa định đi thì phát hiện cánh tay còn lại cũng bị người nắm lấy.

Tác Đồng nhìn Mạch Khinh Trần, Mạch Khinh Trần nhìn Tác Đồng, hai người giằng co...

Lâm Trì: "..... Các người có thể buông tay ra trước được không?"

Tác Đồng lạnh lùng nói: "Để hấn buông ra trước đã."

Mạch Khinh Trần nói ngắn gọn: "Không buông."

"Tại sao ngươi lại không buông?"

Mạch Khinh Trần thần nhiên nói: "Ta là phu quân của nàng."

Khuôn mặt Tác Đồng biến đổi, cắn răng nói: "Ta là phụ thân nàng."

Lâm Trì: "... .."

Hai người các ngươi.....

Cục diện khổ bức này mãi cho đến khi trông thấy sư tỷ và sư phụ thì lại càng thêm khổ bức.

"Đứng lại cho ta! Có bản lĩnh thì đừng có chạy!" Giọng của sư tỷ.

"Này, này! ngươi khi sư diệt tổ thì thôi đi, còn muốn giết chết sư phụ sao! Dừng tay lại!" Giọng của sư phụ.

Mặt khác Tĩnh vương thế tử một thân hoa y đứng bên cạnh, hấn bắt đắc dĩ khuyên can nói: "Đều là lỗi của tại hạ, Cừ Uyển, xin nàng đừng đánh nữa...."

Lâm Trì: "Sư phụ lại làm cái gì à?"

Tác Đồng giăng giải: "Là trước khi làm thì bị phát hiện rồi."

Lâm Trì: "Cái gì?"

Tác Đồng bình tĩnh nói: "Vì để không bị đuổi đi, ông ấy giúp Tĩnh vương thế tử bày mưu tính kế để theo đuổi sư tỷ người..."

Lâm Trì co rút khóe miệng: "Nói đúng ra là, cái việc tìm cô nương giả bộ thân thiết để kích động sư tỷ là chủ ý cù bấp của sư phụ nghĩ ra."

Tác Đồng gật đầu, lại nói: "Vừa rồi lúc ông ấy tiếp tục nghĩ kế cho Tĩnh vương thế tử đúng lúc bị sư tỷ của người nghe thấy...."

Lâm Trì có chút tò mò: "Rốt cuộc sư phụ nghĩ ra cái chủ kiến gì mà bị sư tỷ làm thành thế này..."

"Bá vương ngành thượng cung (*)" Tác Đồng mặt than thuật lại: "Cho dù không có được tâm cũng phải chiếm được thân thể trước."

Lâm Trì lặng thinh.

Mạch Khinh Trần rất nhanh nắm lấy tay Lâm Tri, nói cực nhỏ vào tai Lâm Tri: "Thật xin lỗi."

Thời gian Lâm Tri trốn tránh hấn, bù lại hấn hiểu thêm về kiến thức tương quan, đại khái là biết việc bản thân làm với Lâm Tri nghiêm trọng cỡ nào.

Cũng đại khái hiểu được vì sao Lâm Tri có chết cũng muốn trốn tránh hấn, không muốn nhìn thấy hấn, còn có chuyện bị cái hôn mang theo hơi thở tình dục của hấn làm cho ói ra.

Cho nên hấn ra sức kiềm chế, mặc dù rất muốn hôn nàng, rất muốn ôm nàng, rất muốn làm chuyện đó với nàng... Nhưng nếu như Lâm Tri không muốn, không đồng ý, hấn sẽ không làm.

Nếu làm một lần nữa, Lâm Tri sẽ hoàn toàn chạy trốn không chịu để ý tới hấn nữa.

Nhưng mà cũng không hối hận, trong sách nói, một nam nhân làm chuyện này với một nữ nhân, như vậy... Nữ tử này bất luận như thế nào cũng chỉ có thể là của hấn.

Tay Lâm Tri cũng nắm chặt, sau đó chậm rãi buông ra.

Nàng nói: "Không cần nói xin lỗi, ta đã quên hết rồi."

Mạch Khinh Trần thăm dò hỏi: "Không ghét ta sao?"

Lâm Tri nhẹ nhàng lắc đầu: "Từ trước đến nay, ta.... chưa từng ghét huynh."

Chỉ là... không đồng nghĩa mới mức độ có thể tiếp nhận....

Mạch Khinh Trần dường như rất vui vẻ khi nhận được câu trả lời như thế, đôi mắt dài nhỏ cong cong, vài sợi tóc bạc rơi xuống đầu vai, khóe môi nhẹ nhàng nâng lên, rạng rỡ làm cho không ai dám nhìn thẳng.

Cuối cùng Cừ Uyển đuổi một rồi, hai tay chống thắt lưng không ngừng thờ dốc.

Sư phụ đứng trên mái nhà, cũng thờ hồng hộc.

Một cái khăn ướt đưa tới, Cừ Uyển không chút suy nghĩ cầm lấy lau mồ hôi, đảo mắt lại nhìn thấy Tĩnh vương thế tử.

Hấn cười khò nói: "Đừng trách sư phụ nàng, là ta vô năng, không có cách nào làm nàng động tâm, ông ấy chỉ là muốn giúp ta."

Cừ Uyển cầm khăn ướt ném trở lại, không nhin được nói: "Ngươi là đồ ngốc à! Rõ chính là ông ấy muốn đùa giỡn ngươi! Nếu như ngươi "Bá vương ngành thượng cung" với ta, chắc chắn đêm nay ta sẽ thiếu ngươi!"

Tĩnh vương thế tử: "... .."

Sư phụ bắt mắt cãi lại: "Đừng dọa người ta nữa, người ta cũng là một tấm chân tình với ngươi, sư phụ cảm lòng không được mới...."

Cừ Uyển hung dữ: "Câm miệng!"

Sư phụ không hài lòng nói: ".....Hung ác như vậy, làm gì có người muốn ngươi."

Cừ Uyển vén tay áo lên định nhảy lên mái nhà, cánh tay bị kéo lại, nàng không khỏi quay đầu: "Ngươi muốn ngăn cản ta?"

Tĩnh vương thế tử: "Không phải." Dừng một chút: "Chuyện trèo lên mái nhà không thích hợp với nữ nhân, vẫn là để ta đi đi..."

Sau đó hấn tung người nhảy lên nóc nhà.

Sư phụ sợ tới mức thiếu chút nữa ngã từ trên mái nhà xuống, gập giữ hét: "Này, này, ngươi sao có thể thấy sắc quên nghĩa như vậy! Có người như thế này sao!"

Nào ngờ công tử luôn thẳng thắn, tao nhã, đoan chính như Tĩnh vương thế tử vậy mà cũng có võ công, hơn nữa nhìn khinh công này hấn cũng không tệ lắm.

Lâm Tri tỏ ý ngạc nhiên, chỉ có điều...

"Sư tỷ, tại sao tỷ còn kinh ngạc hơn so với muội vậy...."

Cừ Uyển thu quai hàm vừa mới rút ra của mình, lăm bầm: "Hấn chưa từng sử dụng võ công, làm sao ta biết... Nhưng mà, vừa nhìn thế này, nam nhân này cũng không phải tồi tệ lắm..."

Lâm Tri: "....."

Sư tỷ, căn bản người ta là cực kỳ ưu tú được không!

(*) Bá vương ngạnh thượng cung 霸王硬上弓 (Theo điển cố Tây Sở Bá vương Hạng Vũ, ngày xưa khi muốn giương cung thì phải cầm dây một đầu cung, dùng hai chân giữ lấy cánh cung rồi mới kéo căng dây cung làm cánh cung cong lại tạo lực đòn bẩy; nhưng Hạng Vũ thì chỉ cần dùng hai tay là có thể kéo cong chiếc cung, dùng lực mạnh để có thể giương cung). Cụm từ mang ý nghĩa mạnh mẽ, cưỡng chế khi làm một việc nào đó. Bên cạnh đó, theo điển cố, mũi tên được bắn ra mạnh như vậy gọi là "cường tiễn", đồng âm với "cường gian" (cường bức).

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 35: Chương 24

Tối hôm đó, sư phụ lại bị sư tỷ nhéo tai lỗi về lần nữa.

Chuyện này trong mắt Lâm Tri đã cực kỳ quen thuộc, lại nói đến lần đầu tiên nàng gặp sư phụ và sư tỷ, cũng chính là đáng về này, nàng liều mạng trốn ra khỏi thanh lâu, nhưng bởi vì mù đường nên chạy sai hướng đã dự tính (hình như thầy quen quen), sau đó xông vào một căn phòng xa lạ, thì nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp xách tai một nam nhân có vẻ lười biếng gằm lên.

Khi đó, cơ thể nàng đuối sức ngã xuống đất, Lâm Tri thầm nghĩ nếu là phu thê hẳn là sẽ không làm gì tùy tiện với nàng, nhưng không ngờ sau này lại thực sự trở thành người thân của nhau.

Sư phụ bị xử lý rất thảm nằm lì ở trên giường tiếp tục ai oán sư môn bất hạnh, Lâm Tri bình tĩnh giúp sư phụ bôi thuốc.

"Sư phụ, có Tĩnh vương thế tử ngăn cản, thực sự lần này sư tỷ hạ thủ lưu tình rất nhiều..."

Về mặt sư phụ khổ sở: "Ta là sư phụ à, nào có đồ đệ tàn nhẫn với sư phụ như vậy... Ai ui, nhẹ một chút, nhẹ một chút..."

Cuối cùng bôi hết được, sư phụ mềm nhũn nằm đó, nói: "Tiểu Tri, người nói, sư tỷ của người sẽ không vừa ý Tĩnh vương thế tử đó thật chứ, bình thường người cầu xin giúp ta cũng chưa bao giờ có tác dụng, lần này Tĩnh vương thế tử ra tay ngăn cản, sư tỷ của người vậy mà liềm ngoan ngoãn nghe lời..."

Lâm Tri thu dọn thuốc trị thương, nghĩ một chút nói: "Tĩnh vương thế tử rất tốt mà, sư phụ người không thích sao?"

Vừa dịu dàng vừa quan tâm, bất kể nhìn thế nào cũng thật sự rất ưu tú...

Sư phụ chép miệng, mong chờ nói: "Ta biết, chính vì như vậy mới cảm thấy không nên thả sư tỷ người ra ngoài hại người! Hơn nữa nếu mà sư tỷ người gả cho Tĩnh vương thế tử thật, sau này ta muốn bán thế nào.... khụ khụ..."

Lâm Tri: "... .."

Sư phụ rõ là người ăn đòn còn chưa đủ mà...

Ra cửa, sắc trời đã tối, bên cửa một đôi nam nữ đang thì thầm to nhỏ.

Dưới ánh trăng, hai má sư tỷ trắng nõn, xinh đẹp, lộ ra vài phần dịu dàng hiếm có của nữ nhân: "Võ công của người tốt lắm sao?"

Tĩnh vương thế tử mỉm cười: "Khi còn nhỏ từng học võ ở Hoa Sơn mấy năm."

"Trực tiếp trả lời ta tốt hay không tốt là được!"

Tĩnh vương thế tử hơi do dự, hình như cảm thấy như vậy không tuân theo nguyên tắc khiêm tốn của quân tử, nhưng vẫn ăn ngay nói thật nói: "... Tốt"

Sư tỷ liền đám ra một quyền.

Tĩnh vương thế tử kêu lên đau đớn, che con mắt bị đánh, giọng nói thoáng hiện ra vẻ khó hiểu và oan ức: "Tại sao nàng...."

Sư tỷ: "Không phải võ công của người tốt lắm sao, tại sao không tránh, tại sao không đánh trả...."

Tĩnh vương thế tử thấp giọng: "Ta tưởng nàng muốn đánh ta...." Cho nên không tránh....

Sư tỷ bày ra tư thế chuẩn bị: "Đến đây! Đánh với ta!"

Tĩnh vương thế tử: "Không được, ta không đánh nữ nhân... Nàng..." Lại một quyền, lần này ngược lại, Tĩnh vương thế tử né ra, nhưng mà sư tử lại vung một chiêu ngay sau đó....

Dưới ánh trăng tĩnh lặng, một nam một nữ tạo nên loại cảm giác thân mật khó nói.

Lâm Trì lặng lẽ nhớ lại cuộc đối thoại với sư tử trước kia rất lâu...

—— Sư tử của muội đòi này cho dù xuất giá cũng nhất định phải gả cho một đại anh hùng võ công cái thế, đáng vẻ như thế nào không quan trọng, nhưng mà võ công nhất định phải giỏi, vóc dáng nhất định phải cường tráng, quan trọng là nhất định phải thắng được ta !"

—— "Tại sao nhất định phải thắng được tỷ?"

—— "Thừa lời! Không thể lợi hại hơn ta, không lẽ về sau hấn bị khi dễ còn muốn ta ra tay giúp hấn sao! Hơn nữa, muội không cảm thấy lúc cãi nhau, nam nhân bá đạo đè nữ nhân trên giường cường hôn làm cho rất... Khụ khụ, không có gì, tiểu hài tử muội không hiểu đâu!"

Nàng quanh quẩn trở lại phòng mình, thì nhìn thấy một nam tử tóc trắng đang cho mèo ăn trong viện.

Ánh trăng lốm đốm nhàn nhạt chiếu rọi xuống, ngọn cây hơi lay động đập chòn, con mèo Ba Tư trắng tuyết, mềm mại đang thỏa mãn liếm liếm ngón tay thon dài mà hiện rõ khớp xương của nam tử, một lọn tóc trắng tuột xuống, xõa ra gương mặt tĩnh tế nhưng không có chút tình cảm nào, vô tình làm giảm đi vẻ lạnh lùng sắc bén thêm vài phần nhu hòa.

Cảnh tượng giống như trong mơ mà mọi người thường gọi, không những phải nín thở vì không đành lòng cắt ngang, mà ngay cả thời gian cũng như bị bóng đêm tĩnh lặng giam cầm tại nơi ấy,

Đã sớm biết Mạch Kinh Trần đẹp bao nhiêu, nhưng mà lần đầu tiên phát hiện hấn có thể đẹp tới mức này.

Lâm Trì cứ lẳng lặng đứng như vậy, mãi cho đến khi Mạch Kinh Trần phát hiện ra nàng.

Hấn đứng dậy nhìn nàng nói: "Về rồi à?"

Thật giống như hấn vẫn luôn chờ ở đây vậy.

Nàng không muốn vào phòng Mạch Kinh Trần, cho nên đều là Mạch Kinh Trần đến tìm nàng.

Thời gian sớm hoặc muộn, chậm nhất là một lần, Lâm Trì đã ngủ mơ mơ màng màng, phát hiện cửa bị mở ra, Mạch Kinh Trần bình tĩnh chui vào ổ chăn của nàng, sau đó ôm lấy nàng, hôn lên tóc nàng rồi ngủ... Đường như đó đã trở thành một thói quen, rõ ràng mới không lâu lắm mà.

"Cái đó.... Có thể ta sẽ phải rời khỏi Thủy Vân thành."

Loại chuyện giống như tìm lý do, Lâm Trì mở lời có chút khó khăn.

Mạch Kinh Trần đi tới, sờ đầu nàng: "Ta ở cùng với nàng."

Lâm Trì ngập ngừng nói: "Tại sao lại đối tốt với ta như vậy?"

Con người đen như mực của Mạch Kinh Trần lấp lánh mê hoặc lòng người: "Không tốt sao?"

Lâm Trì: "Không phải...."

Chỉ là khi đó đột nhiên có chút không thoải mái... Không biết bắt đầu từ lúc nào, dường như Mạch Kinh Trần không hề đối xử với nàng lạnh nhạt giống như với đồ vật như trước kia, hấn như bắt đầu quan tâm tới cảm xúc của nàng, hơn nữa trở nên.... càng ngày càng giống người....

"Vậy...." Mạch Kinh Trần nháy mắt một cái, hình như lần đầu tiên có chút ngượng ngừng mở miệng.

Lâm Trì: "Ừ?"

Mạch Kinh Trần: "Ta có thể hôn nàng một cái được không?"

Hấn chăm chú nhìn Lâm Trì, bộ dạng rất nghiêm túc...

Chẳng qua là hôn một cái, hình như cũng không có vấn đề gì...

Đột đã...

Đột nhiên Lâm Trì bị chính suy nghĩ của mình làm cho hốt hoảng, tại sao lại có ý nghĩ như vậy chứ, nàng có thể không hận Mạch Kinh Trần, nhưng mà không được thích hấn.

Bất luận là như thế nào, suy cho cùng người này cũng cường bạo nàng...

Làm sao, làm sao có thể...

"Không..."

Lâm Trì nắm chặt nắm đấm, không nhìn về mặt tổn thương của Mạch Kinh Trần, xoay người chạy trốn chết.

*****

Sáng sớm, trên xe ngựa chạy khỏi Thủy Vân thành.

Cừ Uyển hơi cà lăm "Muội liền... chạy đi như vậy?"

Lâm Trì ôm đầu, gật gật.

Cừ Uyển khó hiểu: "Không phải Mạch Kinh Trần rất tốt sao? Dù sao không phải muội nói là hai người đã thành thân rồi, hơn nữa xem ra hắn cũng thật lòng với muội, tuy là cái tật vô tri vô giác của hắn hơi khó giải quyết một chút, nhưng mà không phải muội nói hắn có thể cảm nhận được muội sao, vậy thì không thành vấn đề, ngoại trừ những điểm này, quả thật các phương diện khác Mạch Kinh Trần có thể nói là hoàn mỹ!"

Lâm Trì ngại không dám nói chuyện mình bị Mạch Kinh Trần cường bạo, lại càng không thể giải thích được bản thân lại sợ hãi.

Trước kia Mạch Kinh Trần chỉ coi nàng là đồ vật cho nên nàng có thể yên tâm ở lại, không có ai sẽ động lòng với đồ vật, nàng cũng không cần phải thật lòng.

Cho nên sau khi bị cường bạo cũng chỉ cảm thấy bài xích, cảm thấy thương tâm.

Nhưng bây giờ, hình như Mạch Kinh Trần thay đổi chỗ nào đó, ngay cả chính nàng cũng...

Cừ Uyển vỗ mạnh một cái vào đầu Lâm Trì, chợt nói: "Tiểu Trì.... Vì thế, đây không phải là muội bội tình bạc nghĩa với Mạch Kinh Trần sao?"

Lâm Trì: "..... Không phải."

Cừ Uyển nhất thời cảm thấy hứng thú, nắm lấy người Lâm Trì: "Không phải chỗ nào! Muội xem, lúc muội cần giúp đỡ thì đi tìm Mạch Kinh Trần, bây giờ chúng ta đi không cần giúp đỡ nữa muội liền dứt khoát bỏ hắn, không phải bội tình bạc nghĩa, qua cầu rút ván thì là gì?" Nàng hưng phấn nói: "Không ngờ nha, tiểu Trì muội được sư tỷ chân truyền, ngay cả nam nhân như Mạch Kinh Trần cũng dám...."

Lâm Trì nhanh chóng ngắt lời nàng: "Muội không có!"

Cừ Uyển vỗ tay: "Không cần phải ngượng! Đây là chuyện đáng kiêu ngạo cỡ nào! Sư tỷ rất tự hào về muội!"

Lâm Trì: "... ...." Vô lực...

Có điều bị sư tỷ nói như vậy, hình như nàng thực sự có phần quá đáng... Nhưng mà nếu đi tìm Mạch Kinh Trần, sẽ lại càng trở nên rắc rối hơn...

Sư tỷ còn đang lải nhải, Lâm Trì không nhịn được hỏi: "Sư tỷ, chúng ta đi rồi, vậy Tĩnh vương thế tử đâu?"

Cừ Uyển khinh thường nói: "Ngay cả ta cũng không đánh lại được, hắn quá yếu..."

Lâm Trì: "... ...."

Căn bản là người ta nhường tỷ mà....

Sư phụ ở đầu xe ngựa kéo mình ra rồi thăm dò đi vào, trên môi nở nụ cười thiếu đôn, cực kỳ vô lại: "Tiểu Trì, ngươi xem, ta đã nói mà, sư tỷ của ngươi chỉ có thể hại người, vẫn là đi theo chúng ta... Hu hu, ngươi ném ta làm gì...."

Cừ Uyển: "Đi đánh xe của người đi!"

Sư phụ phản bác: "Đó là chuyện của Tác Đồng!" Đồng thời ai oán nói: "Đồ đệ người ta đều nghe lời, thông minh, sinh ra cảm giác sùng bái với sư phụ, nào là coi sư phụ thành tín ngưỡng, chỉ toàn tâm toàn ý yêu sư phụ...."

Cừ Uyển chọc thủng bong bóng ảo tưởng của sư phụ: "Đừng có nằm mơ! Còn có...."

Cừ Uyển dùng tay nắm lấy khuôn mặt lớn tuổi của sư phụ, xót xa nói: "Đừng đem khuôn mặt đáng ghét này của người lượn qua lượn lại nữa, ta nhìn thấy ngựa chân đặc biệt muốn đánh người, ngộ nhờ không cẩn thận làm ra chuyện gì thì không tốt lắm...."

Sư phụ chạy biến, xe ngựa yên tĩnh lại.

Suy nghĩ quá nhiều dễ bị căng thẳng, Lâm Trì ăn một chút điểm tâm, dựa vào xe ngựa ngủ.

Bên đường có không ít phong cảnh, thỉnh thoảng Cửu Uyên kêu dừng xe, ra ngoài đi dạo ngắm nhìn phong cảnh, Lâm Trì cứ ngủ như vậy, ngủ thẳng một mạch tới Dương Minh.

Dương Minh khắc sâu nhất trong trí nhớ của Lâm Trì, chỉ có một người.

Bất luận là những ngày tháng rình rập đó, hay là vài lần chăm sóc ít ỏi, cũng trở thành ký ức duy nhất của Lâm Trì đối với Dương Minh.

Đỗ Nhược.

Bây giờ đọc lên cái tên này, có cảm giác dường như đã cách mấy đời.

Dù sao cũng... cũng không thể nào rồi, vẫn là không nên nghĩ đến thì tốt hơn.

Bên ngoài Dương Minh cũng có một viện thuộc về bọn họ.

Viện gỗ nhỏ đơn sơ lại rơi xuống không ít bụi bặm, nhưng bên trong thì lại không hề thiếu thứ gì, đương nhiên có lẽ không có ai để ý đến nguyên nhân.

Có sư tỷ ở đây, sư phụ không thể không theo Tác Đồng cùng khổ sở quét dọn vệ sinh.

Trong viện gỗ có bếp lò đơn giản, nhưng không có nguyên liệu nấu ăn, khó có được dịp tất cả mọi người ở đây, Lâm Trì định bụng tự mình bắt tay vào nấu, sau khi thông báo với sư tỷ, liền mang theo chút bạc vụn một mình vào thành mua thức ăn.

Chọn lựa mua được một giỏ thức ăn, Lâm Trì hài lòng chuẩn bị trở về, thì nhìn thấy một bản cáo thị, nàng vô thức chăm chú nhìn.

..... Trước đây không lâu nơi này vẫn còn treo lệnh truy nã của nàng.

Nhưng mà vừa nhìn vào, Lâm Trì liền giật mình.

Không... không thể nào....

Làm sao lại....

Đỗ Nhược không phải Hình bộ Thị Lang sao! Không phải là chức quan rất lớn sao! Tại sao lại bị hạ ngục!

Nàng hoảng hốt trở về nhà gỗ, máy móc lấy thức ăn ra làm cơm, nhưng vẫn không thể tập trung.

Sư phụ và sư tỷ cãi nhau cũng không để ý, ngược lại Tác Đồng nhìn thấy, cau mày nói: "Tiểu thư, người làm sao vậy?"

Lâm Trì giống như tỉnh lại, mơ hồ nói: "Không có gì."

Tác Đồng chột căng thẳng, thần sắc lạnh lùng: "Mạch Khinh Trần đó lại tới đây tìm người?"

"Không phải..." Lâm Trì tiếp tục nhanh chóng nấu ăn, chờ đồ ăn đều gần giống bình thường rồi, mới giãn mặt, cười nói: "Không có gì, thực sự không có gì mà! Đừng lo lắng nữa!"

Ban đêm

Lâm Trì thay y phục dạ hành, lên vào trong thành, đi về phía thiên lao.

Nàng từng vượt ngục cách đây không lâu, vị trí bên trong Thiên lao nàng vẫn còn nhớ rõ ràng.

Lâm Trì không hề chú ý phía bên kia.

Một nam tử áo vàng phàn nàn: "Nàng ấy muốn đi đâu đây...."

Nam tử áo trắng thân nhiên nói: "Mặc kệ, đi theo."

Nam tử áo vàng thở dài.

Công tử.... không thể dùng bộ dạng như vậy để đối phó với một cô nương được!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 36: Chương 25

Edit: Cầm

Bất được ngục tốt, dùng vũ lực uy hiếp hấn khai ra vị trí Đỗ Nhược bị giam giữ, Lâm Tri lập tức theo đó mà đi.

Vận khí của nàng không tệ, không lạc đường, dọc đường dựa vào tri giác mà ần núp tới khi tìm thấy phòng giam của Đỗ Nhược, chỉ là càng vào càng thấy không đúng, theo lý thuyết Đỗ Nhược dù sao cũng là mệnh quan triều đình, phòng giam sao lại đơn sơ như vậy. . . . .

Ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, nhàn nhạt thê lương.

Lâm Tri đánh ngất lính canh ngục gần phòng giam nhất, sau đó dùng cái chìa khóa mở phòng giam của Đỗ Nhược ra.

Động tác của nàng rất nhẹ, dường như không đánh thức bất luận kẻ nào.

Trong căn phòng nhỏ hẹp bẩn thỉu, chỉ có một cái cửa sổ ở mái nhà lộ ra u quang nhàn nhạt, tản ra hơi thở âm lãnh suy tàn, còn có mùi máu tươi xen lẫn trong đó.

"Đỗ Nhược. . . . ." Lâm Tri thử thăm dò gọi người núp ở trong góc.

Bên trong có bóng người tựa vào trên tường, nửa quỳ nửa ngồi, đỉnh đầu buông xuống, không nhìn ra là ngủ hay tỉnh.

Nàng lại gọi hai tiếng, người nọ mới giống như bất ngờ thức tỉnh, ngẩng đầu lên, khẽ động khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt nhẽo: "Lâm Tri, ngươi vẫn khỏe chứ?"

Này này! Hiện tại đây đâu phải là lúc hỏi cái vấn đề này!

Lâm Tri không nhịn được: "Rốt cuộc ngươi làm sao lại bị nhốt vào tù vậy! Không phải ngươi có chức quan rất lớn sao! Có muốn ta nghĩ biện pháp cứu ngươi đi ra ngoài hay không chứ!"

Môi khô nứt của Đỗ Nhược giật giật, như cũ cười nói: "Xem ra ngươi sống không tệ, cũng đúng. . . . . Mạch Kinh Trần thật sự thích ngươi, chắc chắn không đối xử tệ với ngươi." Nói đến đây, hấn giống như là khắc chế không được, chợt ho khan hai tiếng, sắc mặt trắng bệch, có chút máu loang lổ văng lên tay Lâm Tri.

"Bọn họ dựng hình với ngươi rồi hả?"

Lâm Tri bỗng nhiên cả kinh, từ trong lòng ngực lấy ra mấy bình thuốc, cẩn môi hỏi: "Hay là để ta giúp ngươi bôi thuốc trước?"

Đỗ Nhược lắc đầu: "Không cần. . . . . Lúc này có thể gặp ngươi một lần, ta đã rất thỏa mãn."

Lúc ngẩng đầu lên, dưới ngọn đèn hôn ám Lâm Tri rốt cuộc thấy rõ bộ dáng bây giờ của Đỗ Nhược, từng sợi tóc bị mồ hôi thấm ướt dán bên mặt hấn, y phục trần đầy vết máu rách rưới không thể tả, ngay cả vẻ mặt xưa nay lạnh lạnh đoan chính cũng có vẻ ảm đạm không ánh sáng.

Không nhìn ra bộ dáng xuất chúng tuần dật phi phạm lúc trước của hấn chút nào. . . . .

Lâm Tri chợt có chút chua xót, khổ sở không nói được.

Dù là bị cự tuyệt, nàng vẫn tương đối thích xem đến kia chính là Đỗ Nhược. . . . .

"Lâm Tri."

Lâm Tri theo bản năng: "À?"

Đỗ Nhược nói: "Có thể ôm ta một cái không?" Hơi hơi nghiêng mặt, ". . . . . Không muốn cũng được. . . . . Á. . . . ."

Lâm Tri đã nhẹ nhàng vòng chắc hấn, động tác rất dịu dàng, ôm ấp thật ấm áp.

Đỗ Nhược lại cup mắt nhìn nàng một hồi mới nhẹ nhàng khép mắt lại, nâng khóe môi lên lẩm bầm ". . . . . Giác mộng này đẹp thật, cũng không biết khi nào thì tỉnh lại."

Lâm Tri ngạc nhiên: ". . . . . Ngươi không cho là đang nằm mơ chứ!"

Đỗ Nhược: "Ách. . . . ." Không phải sao?

Lâm Tri buông Đỗ Nhược ra: "Được rồi! Nhanh theo ta ra ngoài!" Nàng tìm cái chìa khóa mở xiềng xích tay chân Đỗ Nhược ra, lần nữa động thủ đỡ hấn dậy, cả người Đỗ Nhược vô lực, hơn phân nửa sức nặng đều đè lên người nàng.

Mặt tái nhợt ửng đỏ, Đỗ Nhược vận mi nói: "Buông ta ra. . . . . Ngươi như vậy sẽ không ra được."

Lâm Trì không chút nghĩ ngợi nói: "Không ra được cũng phải thử chứ!"

Nàng không giống với người yếu ớt năm nào, ít nhất bây giờ nàng không còn là nữ tử tay trái gà không chặt nữa, nàng không cách nào bỏ lại người mà mình quan tâm.

Nói xong, Lâm Trì dứt khoát ôm lấy Đỗ Nhược bằng hai tay, tung người nhảy ra ngoài.

Đỗ Nhược: ". . . . ."

. . . . . Hắn đây là đang nằm mơ, đang nằm mơ, tuyệt đối là đang nằm mơ!

Ôm Đỗ Nhược, thân hình của Lâm Trì không chậm xuống nửa phần, dựa vào trí nhớ đi đường nhỏ, thỉnh thoảng gặp phải ngục tốt đi tuần đều đá bay một cách gọn gàng linh hoạt!

Trong thời gian dài đối mặt với Mạch Khinh Trần có sức mạnh thật sự không bình thường, Lâm Trì nhất thời có loại cảm giác lật người làm chủ nhân. . . .

Bị áp chế quá lâu nên đã quên võ công của mình thật ra thì cũng không kém mà.

Chạy được một đoạn, Đỗ Nhược vẫn trầm mặc nằm trong ngực nàng đột nhiên mở miệng: "Ngươi lạc đường sao?"

Lâm Trì: "Không có!"

Đỗ Nhược: "Con đường này ngươi đã chạy ba lượt rồi. . . . ." Hắn nhắm mắt, "Đây quả nhiên là mộng. . . . ."

Lâm Trì nổi giận: "Vậy ta đổi đường!"

Vừa mới vọt vào, chỉ thấy một đám ngục tốt dùng ánh mắt vô cùng kinh hãi nhìn bọn họ. . . . .

Giống như. . . . . Đã trực tiếp chạy đến chỗ làm việc của Thiên Lao rồi sao. . . . .

Đỗ Nhược mở mắt, quát lên: "Chạy!"

Lâm Trì ứng tiếng quay đầu bỏ chạy, vô số ngục tốt ở sau lưng rút đao đuổi theo! Thanh thế cực kỳ hùng vĩ!

Nhìn từng gương mặt hơi quen mắt ở phía sau, cùng thiếu nữ có hơi thở quen thuộc đang thờ hờn hờn ở bên cạnh, Đỗ Nhược ấn trán rồi cuộc có thể xác định. . . . . Cảnh tượng trước mắt không phải là mơ, nhưng lại làm cho người ta muốn chết không kém gì trong mơ. . . . .

Giọng hắn trầm xuống: "Lâm Trì, buông ta xuống, mình ngươi trốn nhất định có thể chạy thoát. . . . ."

Lâm Trì thờ hờn hờn: "Ta không muốn!"

Nàng không phải là người ngu ngốc! Đỗ Nhược đã bị hành hạ thành ra như vậy rồi, nếu bị phát hiện vượt ngục hơn nữa còn bị tóm lại thì nhất định sẽ chết!

Nhưng. . . . . Mặc dù hơi sức của Lâm Trì không nhỏ, nhưng thể lực rút cuộc dần dần không chống đỡ nổi, tốc độ cũng chậm lại.

Ngục tốt sau lưng càng đuổi càng gần, đao kiếm dường như sắp đâm tới sau lưng Lâm Trì.

Trên đầu Lâm Trì bắt gặp rịn ra mồ hôi lạnh, chột queo cua, nhấc chân sau đá cùi chỏ đối phương! Dùng một tay đoạt lấy chuỗi kiếm chống đỡ hai thanh kiếm bay tới! Đồng thời Lâm Trì dùng chân càn quét, đập đổ một hàng phía sau, lại quay đầu tiếp tục chạy! Ai ngờ khi nàng nghiêng người thì có một thanh kiếm phóng đến, kiếm lóe lấp lánh, hàn quang rạng rỡ, thẳng tắp đâm tới bụng nàng.

Thời gian quá nhanh! Tránh cũng không kịp!

Lâm Trì cắn răng chuẩn bị nhận một kiếm này.

"Xi xi."

Thân kiếm chui vào tứ chi, nhưng không đau đớn như trong dự liệu.

Lâm Trì cúi đầu, một kiếm kia đang đâm vào thân thể Đỗ Nhược. . . . .

Huyết sắc vẩy ra, ánh mắt Đỗ Nhược cũng chậm rãi khép lại.

. . . . . Hắn giúp nàng cầm kiếm?

Nháy mắt sau đó, ngay cả Lâm Tri cũng không dự liệu được, ngực tốt đảm nằng đột nhiên văng ra, cả người nặng nề rớt trên mặt đất, bụi đất bay tung tóe!

Một bóng người màu trắng bạc đứng ở bên cạnh nằng.

Đầu óc Lâm Tri trống rỗng, sau khi đình trệ trong thời gian ngắn, nằng xoay người níu tay Mạch Kinh Trần: "Cứu hấn! Van cầu ngươi, cứu hấn có được hay không!"

Đỗ Nhược sao có thể chết! Sao có thể chết như vậy!

Trong lúc cuồng quít, hầu như không biết làm thế nào cho phải, cũng hoàn toàn không biết mình đang nói cái gì, đang làm gì.

Chuyện duy nhất biết là người trước mắt này đủ cường đại, cường đại đến có thể cứu Đỗ Nhược!

Con ngươi màu mực rũ xuống, giọng của Mạch Kinh Trần thanh nhã trầm thấp, tay tựa như trấn an sò sò đầu Lâm Tri: "Được."

Hấn xưa nay đều không cự tuyệt yêu cầu của nằng.

*****

Trên đường ra ngoài tay Lâm Tri vẫn khoắc lên nơi mạch đập của Đỗ Nhược, nghe được nhịp tim hơi yếu của hấn mới miễn cưỡng cảm thấy an tâm.

Cho đến khi nhìn thấy đại phu, Lâm Tri mới buông cái tay ôm lấy Đỗ Nhược ra, mặc cho đại phu xem chẩn bắt mạch.

Thương tích của Đỗ Nhược hình như rất nghiêm trọng, sau khi đại phu đuổi Lâm Tri đi, ngoại trừ y đồng không ngừng ra vào, trong phòng hồi lâu cũng không có động tĩnh gì.

Lâm Tri đứng ở ngoài phòng, cắn môi cúi đầu, nhiều lần nắm ngón tay.

Mạch Kinh Trần nắm chặt tay Lâm Tri, nghiêng mắt nhìn nằng: "Muốn ngủ không?"

Lâm Tri lắc đầu.

"Uống nước nhé?"

Lâm Tri lắc đầu.

Giọng Mạch Kinh Trần có loại sức mạnh trấn tĩnh, không tự chủ khiến tâm người khác yên lại.

Lâm Tri từ trong giọng nói đó trấn tĩnh lại, nhìn về phía Mạch Kinh Trần, rất nghiêm túc cảm tạ: ". . . . . Đa tạ ngươi." Xác thực nếu không có Mạch Kinh Trần thì dưới tình huống vừa rồi bọn họ tuyệt đối không thể nào đi ra thoải mái như vậy, còn tìm được đại phu rất nhanh.

Suy nghĩ một chút, nằng lại nói: "Cái đó, không biết còn bao lâu nữa, ngươi không cần lãng phí thời gian cùng ta. . . . ."

Ánh mắt Mạch Kinh Trần có chút bi thương: ". . . . . Không muốn ta ở cùng sao?"

Lâm Tri không biết làm sao để giải thích: "Không phải. . . . . Chỉ là. . . . ."

Đề Mạch Kinh Trần canh giữ ở đây, luôn có loại cảm giác chột dạ và áy náy không nói ra được.

Thật ra thì cũng không có gì để chột dạ, nhưng vẫn. . . . .

Bởi vì chột dạ quá độ, nằng thậm chí cũng không suy nghĩ tại sao lúc này Mạch Kinh Trần lại xuất hiện tại đây. . . . .

Sau một hồi, Mạch Kinh Trần lại cầm tay của nằng: "Người nằng muốn cứu. . . . . Là người lúc trước nằng thích?"

Lâm Tri do dự một chút, gật đầu.

Mạch Kinh Trần cầm chặt tay của nằng: "Bây giờ nằng còn thích hấn không?"

Lâm Tri chớp mấy mắt, gương mặt liếc trộm Mạch Kinh Trần.

Bình tĩnh mà xem xét, là yêu thích. . . . . Tình cảm lúc ở cùng nhau lâu như vậy cho tới nay đâu dễ dàng lau đi, huống chi vừa rồi Đỗ Nhược còn thay nằng cầm một kiếm, về tình về lý, nằng đối với Đỗ Nhược cũng. . . . . Nhưng tại sao. . . . .

Nằng lại có loại cảm giác vụng trộm bị bắt không cách nào đối mặt với Mạch Kinh Trần chứ!

Chỉ là trước mắt suy nghĩ quá loạn, nàng thật sự không cách nào suy tư nguyên nhân sinh ra những tâm tình này.

Đầu gối như là muốn nổ tung, Lâm Trì ôm đầu: "Ta. . . . ."

Con người dài nhỏ của Mạch Khinh Trần nhìn nàng: "Cái gì?"

Lâm Trì: "Ta. . . . . Đói bụng. . . . ."

Mạch Khinh Trần nháy mắt hai cái, tựa như thỏa hiệp nói: "Ta đi làm đồ ăn cho nàng."

Lâm Trì ôm đầu gối ngồi xồm ở cửa phòng

Ánh trăng yên tĩnh chiếu vào người nàng, tựa như một dòng nước chảy dịu dàng, trấn an nội tâm đang xao động.

Lên vào Thiên Lao, lại ôm Đỗ Nhược chạy lâu như vậy, thân thể đã sớm mệt mỏi không chịu được, chỉ là bởi vì lo lắng mà cứng rắn chống đỡ, dù loại suy nghĩ hỗn hợp khiến nàng vô ý thức ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại, phát hiện mình tựa vào ngực Mạch Khinh Trần, trên bàn còn để một cái khay thức ăn, phía trên có một chén cơm cùng vài thức ăn xào đơn giản.

Mạch Khinh Trần: "Ăn ngon không?"

Lâm Trì vừa ăn như hồ đói vừa liều mạng gật đầu.

Đồ ăn của hắn làm cùng chính hắn đều tốt tới nghịch thiên, trên đường đi ăn gió nằm sương hoàn toàn không thể so sánh với đồ ăn mà Mạch Khinh Trần làm!

Món ăn quý và mỹ vị lạ đều không đủ để hình dung!

Mạch Khinh Trần cong mắt, vuốt tóc Lâm Trì giống như đang vuốt lông mèo.

"Hắn tỉnh rồi."

Đại phu đẩy cửa ra, có chút mệt mỏi nói.

Lâm Trì chợt buông chén đĩa xuống, đứng lên: "Sao rồi?"

". . . . . Tinh mạng không nguy cấp, chỉ là mấy ngày này sợ rằng hắn đều phải ở trên giường nghỉ ngơi."

Lâm Trì thờ phào nhẹ nhõm: "Ta. . . . . Có thể vào xem hắn không?"

Đại phu gật gật đầu nói: "Chỉ là đừng quá lâu."

Lâm Trì cảm ơn đại phu rồi cất bước đi vào.

Đại phu bất giác có chút vui mừng, vừa định nói thêm gì, chỉ thấy nam nhân tóc bạch kim đang ngồi lẳng lặng nhìn thức ăn chỉ mới ăn một nửa đã bị bỏ lại hồi lâu, sau đó từ từ đứng lên, chuyển con mắt nhìn về phía hắn, con mắt lạnh nhạt dưới ánh trăng chiếu rọi, mơ hồ lộ ra mấy phần yêu dị khiến người sợ hãi.

Trong mắt giống như tất cả đều trở nên hờ hững không quan trọng, bao gồm sinh mạng.

Yêu đồng tóc bạch kim! Thật là đáng sợ!

Đại phu sợ đến run cả người, nhanh chóng rút vào phòng mình.

Hắn không nổi giận, chỉ là có chút mất mát mà thôi.

Chỉ là, đại khái cũng không có người quan tâm đi.

Mạch Khinh Trần giống như tập mãi thành thói quen rũ mắt xuống, đi vào trong phòng.

Vào phòng Lâm Trì ngược lại không biết nói gì.

Ngồi ở bên giường, chần chờ một chút, nàng mới nói: ". . . . . Tại sao người lại bị bắt?"

Đỗ Nhược hình như không muốn nói chuyện nhiều, chỉ đơn giản nói: "Bị vương vào một vụ án."

"À." Lâm Trì gật đầu một cái, hỏi, "Vậy bây giờ người định làm như thế nào?"

Đỗ Nhược quay đầu liếc về phía Lâm Trì, đường nét lãnh lạnh càng có vẻ thon gầy và tiều tụy, "Không biết." Hắn cười cười, "Không phải ta là được người cứu ra sao?"

Lâm Trì cứng họng một chút, đề nghị: "Nếu không thì đi tìm cha mẹ ngươi? Hoặc là vị hôn thê của ngươi?"

Đỗ Nhược nhẹ nhàng lắc đầu: "Cha mẹ khẳng định là không được, ta không thể liên lụy bọn họ. . . . . Vị hôn thê. . . . ." Hắn kéo môi nở nụ cười, rất khổ sở, không trả lời mà hỏi lại, "Vậy còn ngươi, ngươi chạy trốn như vậy Mạch Kinh Trần không tức giận à? Bây giờ ngươi đã là thê tử của hắn, không nên làm thế. . . . ."

Lâm Trì không biết làm sao để giải thích, dứt khoát cầm miệng.

Nhưng mà Đỗ Nhược như nhớ tới cái gì, nói: ". . . . . Hoàng hậu nương nương và nhị hoàng tử điện hạ sau khi trở về cũng không nói chuyện Đại Điện hạ lấy vợ, như vậy, có phải là do bọn họ không đồng ý nên đuổi ngươi ra ngoài hay không?" Trong giọng nói thậm chí có mấy phần nhẹ nhàng.

Lâm Trì gãi đầu một cái: "Ách. . . . . Cũng gần như vậy."

Cách nói của Đỗ Nhược thật ra không sai, chỉ có điều không phải là không đồng ý, mà là hoàng hậu nương nương chủ động thả nàng đi.

Nghe vậy, Đỗ Nhược chợt cười một tiếng, nụ cười kia như gió xuân nhu hòa ôn tồn: "Nếu là như vậy, Lâm Trì, ngươi ở chung một chỗ với ta cũng được." Hắn giơ tay, nắm lấy tay Lâm Trì đang đặt ở mép giường, dừng một chút, "Thật ra thì vị hôn thê của ta. . . . ."

"Không thể nào."

Một giọng nói lạnh nhạt cắt ngang.

Thân ảnh Mạch Kinh Trần vừa lóe lên thì cả người Lâm Trì đã bị hắn ôm vào trong ngực.

Đỗ Nhược cả kinh, sau khi thấy rõ người tới, vẻ mặt hơi khựng lại, ngay sau đó mím môi, tay nắm chặt không hạ xuống nói: "Điện hạ, xin buông nàng ra."

Mạch Kinh Trần không nhìn, ôm Lâm Trì muốn rời đi.

Đỗ Nhược hạ thấp giọng lặp lại một lần nữa.

Mạch Kinh Trần tiếp tục không nhìn.

Đột nhiên một tiếng vật nặng rơi xuống đất vang lên, Lâm Trì chợt quay đầu lại, Đỗ Nhược đang kích động thể nhưng từ trên giường rút xuống, lập tức đau đến nói không ra lời.

Lâm Trì vừa rồi còn muốn dằn xé ỏn thỏa lập tức gãy gãy: "Mạch Kinh Trần, thả ta xuống!"

Mạch Kinh Trần cúi đầu, còn muốn giả chết.

Lâm Trì cả giận nói: "Hắn trọng thương đấy, ngươi có nhân tính không!"

Mạch Kinh Trần bình tĩnh nói: ". . . . . Ta vốn không có nhân tính."

Lâm Trì đổi lại cách nói: "Vậy ngươi có chút nhân tính có được hay không hả! ?"

Mạch Kinh Trần: "Không được."

Lâm Trì ngẩn người.

Một hồi lâu, nàng cười nhẹ, giọng khàn khàn: "Cũng đúng, ngươi không có nhân tính, cũng không thể nghiệm được cảm thụ của người khác, ngươi chỉ lo mình ngươi mà thôi. . . . ."

Mạch Kinh Trần giật giật môi, không nói gì.

Cuối cùng Lâm Trì vẫn tránh thoát, cẩn thận đỡ Đỗ Nhược nằm lại giường.

Mạch Kinh Trần nhìn hai người thân mật, xoay người rời đi, ngón tay bấm sâu vào da thịt trắng nõn, tạo nên một vết đỏ.

Rất đáng ghét, ghét nhìn đến dáng vẻ thân mật của bọn họ, ghét thấy nam nhân khác chạm vào nơi hắn đã chạm qua, nắm lấy bàn tay mà lẽ ra là hắn nắm mới phải. . . . .

Thật là muốn giết chết người kia.

Nhưng. . . . . Không thể giết, sẽ bị ghét.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 37: Chương 26

Đỗ Nhượng bị thương không được tùy tiện di chuyển, Lâm Trì quay về nói với sư tỷ một tiếng, rồi ở lại y quán chăm sóc Đỗ Nhượng.

Sư tỷ đang hăng hái đánh nhau với sư phụ, không hỏi nhiều liền phát tay cho Lâm Trì rời đi.

Trái lại trước khi đi Tác Đồng có hỏi vài câu, biết là Lâm Trì chăm sóc Đỗ Nhượng, liền yêu cầu đi cùng, Lâm Trì không lay chuyển được hấn, đành phải ưng thuận.

Nhưng mà không thể không nói, ở phương diện chăm sóc người khác, thực sự Tác Đồng còn kém hơn Lâm Trì rất nhiều.

Nhìn động tác qua quýt thô bạo của Tác Đồng, Lâm Trì hoài nghi hấn mà chăm sóc thêm vài ngày nữa, Đỗ Nhượng khỏi cần phải dưỡng thương, một mạng trực tiếp trâu trời là được rồi... Vốn Lâm Trì định mượn một tiểu đồng chăm sóc cho Đỗ Nhượng, nhưng mà thứ nhất nàng không thừa tiền, thứ hai dù sao thân phận của Đỗ Nhượng cũng là đào phạm, càng ít người biết càng tốt, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng việc chăm sóc Đỗ Nhượng vẫn là rơi xuống người nàng.

Đối với việc này Lâm Trì không có ý kiến, dù sao trước kia Đỗ Nhượng bị bệnh ở Hình bộ, nàng cũng chăm sóc hấn không ít lần.... Hơn nữa, chăm sóc người trong lòng là chuyện cầu còn không được, vốn dĩ không có lý do gì để từ chối!

Cho dù nàng và Đỗ Nhượng không có khả năng.. Nhìn nhiều cũng tốt.

Lâm Trì ôm suy nghĩ như vậy, vội vã chạy trước chạy sau trông nom Đỗ Nhượng, nhưng mà... đối với chuyện này có một người tỏ ra vô cùng bất mãn.

Cảnh thứ nhất:

Lâm Trì ngồi trước bếp lò sắc thuốc.

Mạch Kinh Trần lặng lẽ nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc trong đó hiện ra một chút ai oán...

Lâm Trì mất tự nhiên quay đầu lại: "Có chuyện gì vậy?"

Mạch Kinh Trần ai oán giải bày: "... .. Nàng ở đây sắc thuốc giúp hấn."

"Ừ." Lâm Trì mở nắp ấm thuốc, nhìn nhìn, rồi lấy quạt quạt hai cái: "Thì làm sao?"

Mạch Kinh Trần càng ai oán: "Ta sắc giúp nàng."

Lâm Trì nghi ngờ nhìn: "Huynh sao?"

Mạch Kinh Trần dừng một lát, gạt đầu.

Lâm Trì hơi do dự đưa cây quạt cho Mạch Kinh Trần...

Nửa nén hương sau.

Lâm Trì nhìn cái bếp lò sụp xuống, miệng co giật: "... Huynh như vậy là muốn phóng hỏa à?"

Mạch Kinh Trần đảo mắt, có phần mờ mịt, áy náy: "..... Quạt mạnh quá."

Lâm Trì đỡ trán: "Quên đi.... Huynh ra đi, để ta sắc."

Với tính cách phá hoại của Mạch Kinh Trần, nếu để cho hấn làm tiếp thì cả nhà bếp bị thiêu rụi mất...

Cảnh thứ hai:

Lâm Trì cho Đỗ Nhượng uống thuốc.

Mạch Kinh Trần đứng phía sau nàng, ánh mắt sáng quắc, trong đó hiện ra chút u ám...

Lâm Trì múc một thìa thuốc đưa tới môi Đỗ Nhược, nhỏ giọng nói: "Thuốc hơi đắng... Nhưng mà ta đã mua chút mứt hoa quả rồi, người uống hết thì ăn chút mứt hoa quả là được..."

Đỗ Nhược há miệng nuốt xuống, ngược lên nhìn thẳng đôi mắt sát khí như có như không của Mạch Kinh Trần, thoáng căng thẳng, nước thuốc nóng bỏng nghẹn lại, hần vịn đầu giường ho khan.

"Người làm sao vậy!" Lâm Trì vội vàng đặt chén thuốc xuống, cẩn thận vỗ vỗ lưng Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược ho khan mặt đỏ tới tận mang tai, nhưng vẫn khoát khoát tay kêu Lâm Trì không cần lo lắng.

Lâm Trì càng căng thẳng, đang định hỏi lại thì bóng dáng màu trắng bạc sau lưng thần tốc tiến đến, nhanh nhẹn vỗ một chưởng vào lưng Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược lập tức ói ra "như mưa" thuốc uống và cả bát cháo trắng ăn ban sáng, ngay cả cháo thịt nạc, gan heo tối qua cũng ói nốt.

Lâm Trì đầy sọc đen: "...."

Mạch Kinh Trần, huynh cũng khoa trương quá rồi đó!

Mạch Kinh Trần ngây thơ: "....."

Chỉ là ta thấy hần khổ sở nên vỗ nhẹ một cái...

Đỗ Nhược nôn đến mặt lã, phờ phạc chống đầu giường.

Lâm Trì lập tức quan tâm hỏi: "Người thế nào rồi?"

Trên đầu Lâm Trì phát ra hai ánh mắt càng âm lãnh hơn vừa rồi, Đỗ Nhược lại căng thẳng, vịn đầu giường tiếp tục nôn...

Lâm Trì: "... Cái đó, Mạch Kinh Trần, huynh có thể ra ngoài một lát được không?"

Mạch Kinh Trần không đếm xỉa.

..... Cho thấy rõ ràng hần không vui.

Lâm Trì than thở: "Được rồi, ta biết rồi, ta với huynh cùng ra ngoài." Nàng cầm chén thuốc đưa cho Đỗ Nhược, nói: "Ặc, vẫn là người tự mình uống thuốc thì hơn..."

Cảnh thứ ba:

Lâm Trì đang bôi thuốc giúp Đỗ Nhược.

Lâm Trì cầm bình thuốc, nói với hần: "...Người cởi áo ra đi, ta bôi thuốc giúp người."

Đỗ Nhược: "Được..."

Còn chưa dứt lời, ánh mắt giết người một đường xuyên qua thân thể hần, chia năm xẻ bảy ngũ mã phanh thây hần, Đỗ Nhược nuốt một ngụm nước bọt, giọng điệu ngay thẳng, khổ sở nói: ".... Thôi không cần đâu, để tự ta bôi thuốc đi."

Lâm Trì cũng không bắt ngờ, đặt bình thuốc xuống, dẫn người nào đó đi ra ngoài.

"Mạch Kinh Trần huynh...."

Mạch Kinh Trần ngắt lời nàng, ánh mắt vô tội chớp chớp, giọng nói bình thản tự thuật: "Ta không làm gì cả."

... Được rồi, đúng là hần không làm gì.

Nhưng mà cho dù không làm gì, cũng giày vò Đỗ Nhược gần chết...

Căn bản là so với Tác Đồng cũng kẻ tám lạng người nửa cân thôi... Không đúng, so với hần Tác Đồng còn tốt hơn một chút, Tác Đồng không nói gì thì Đỗ Nhược còn có thể bình yên vô sự, còn Mạch Kinh Trần thì...

Đối với loại chấp niệm gần như muốn độc chiếm này, Lâm Trì cũng sinh ra cảm giác hơi bất lực.

Mạch Kinh Trần hỏi khẽ: "Nàng tức giận à?"

Lâm Trì nhẹ nhàng lắc đầu.

Cũng chưa tới mức tức giận, nhưng mà... có chút bất đắc dĩ, giống như đối với trò đùa dai của tiểu hài tử cũng bất đắc dĩ như vậy.

Với võ công của Mạch Khinh Trần giết chết Đỗ Nhược là chuyện dễ dàng, nhưng hắn vẫn chịu đựng không động thủ với Đỗ Nhược... Là vì ngại nguyên nhân gì, Lâm Tri cũng biết.

Lúc trước không cần thận nói Mạch Khinh Trần không có nhân tính, chỉ vì bản thân, nhưng thật ra là nói hơi quá, Mạch Khinh Trần không có nhân tính, nhưng ngoại trừ bản thân hắn, hình như bây giờ hắn vẫn còn quan tâm đến cảm nhận nàng...

Mạch Khinh Trần nhẹ nhàng cầm tay Lâm Tri, nói: "Nàng nhất định phải chăm sóc hắn sao..."

Lâm Tri không hề rút tay về, chỉ gạt đầu một cái: "Ừ, hắn bị thương nặng là vì ta, về tình về lý ta cũng nên chăm sóc hắn, huynh..." Nàng nhấp môi một cái: "... Cảm ơn huynh không làm gì với hắn."

Tay Mạch Khinh Trần như băng, không có mồ hôi, lúc đang cầm tay nàng thì ảm dần lên, chắc là bởi vì biết nàng không thích lạnh giá cho nên cố ý dùng nội lực làm ấm tay.

.... Thật đúng là Mạch Khinh Trần thay đổi rất nhiều vì nàng.

Nghĩ đến đây, đột nhiên Lâm Tri có chút không biết làm sao.

Mạch Khinh Trần cầm lấy ngón tay nàng, cẩn thận tỉ mỉ giống như cầm bảo bối, hỏi: "Vậy sau này, thương thế của hắn lành thì sao?"

Lâm Tri: "Tìm một chỗ an toàn đưa hắn ra ngoài thành đi."

Mạch Khinh Trần ngước mắt, trong giọng nói bình tĩnh lộ ra một chút hồi hộp: "Nàng sẽ ở cùng hắn sao?"

Lâm Tri lắc đầu, than nhẹ: "Không, thật ra thì hắn và ta không có quan hệ gì, cũng... không có khả năng, đương nhiên ta sẽ không ở cùng với hắn..."

Con người đen như mực trong cặp mắt dài nhỏ tràn đầy ánh sáng lấp lánh, xinh đẹp rung động lòng người.

"Thật....?"

Lâm Tri hơi chần chừ, vẫn gạt đầu, nhưng lại không yên lòng bỏ sung: "Có điều bây giờ thân thể của hắn còn chưa khỏe, ta không thể nào không thể nào bỏ lại hắn."

Đôi mắt Mạch Khinh Trần cong lên, lộ ra một nụ cười đơn thuần: "Ta biết."

*****

Mới bắt đầu Lâm Tri còn có chút không yên tâm, nhưng liên tiếp hai ngày cũng không thấy Mạch Khinh Trần tới quấy rối, cũng dần dần yên tâm, chỉ là yên tâm đồng thời lại có chút bất an.... Rốt cuộc mấy ngày nay Mạch Khinh Trần đang làm gì?

Nàng đang suy nghĩ, một nam tử áo vàng nhanh chóng đi tới, trên mặt có vẻ hơi khó chịu nói: "Thiếu phu... Lâm cô nương có thể đi xem công tử được không?"

Lâm Tri "Hắn làm sao vậy?"

Lăng Thư hơi ghen lại, mới nói: "Người bị bệnh."

Lâm Tri: "Hả?"

Ngã bệnh là cái gì đó tuyệt đối cách xa Mạch khinh Trần vạn dặm từ.

Sở hữu một võ công nghịch thiên, thân thể Mạch Khinh Trần cũng tuyệt đối tốt đến nghịch thiên, ít nhất ở trong trí nhớ Lâm Tri, từ trước tới nay chưa từng nghe nói Mạch Khinh Trần bị bệnh hoặc là từng bị thương.

Thậm chí trong những ngày ở Vô Mặc sơn trang, cũng chỉ có mình nàng bị thương.

Cho nên lần này đi, thay vì nói là theo chân Lăng Thư thăm bệnh, không bằng nói là trong lòng ôm loại suy nghĩ "Cho nên Mạch Khinh Trần cũng sẽ bị bệnh", "Nhất định là giả bệnh", "Nếu Mạch Khinh Trần bị bệnh rốt cuộc như thế nào hoàn toàn không thể nào tưởng tượng ra"....

Kết quả...

Vậy mà Mạch Khinh Trần bị bệnh thật...

Còn là loại thường thấy nhất, phong hàn...

Lâm Tri vừa vào phòng liền thấy Mạch Khinh Trần yên lặng nằm trên giường, trên khuôn mặt khuynh quốc tuyệt thế hiện lên vẻ đồ ùng bất thường, màu môi lại nhạt đến gần như trắng bệch, còn hơi khô nứt, cả người phát ra một loại hơi thở ồm yếu.

Nhất thời trong lòng Lâm Trì hết sức phức tạp.

Mạch Khinh Trần phát hiện Lâm Trì đi vào, hơi đảo mắt, ngón tay thon dài khom lại đặt bên mép, ho nhẹ hai tiếng.

Nhưng mà không thể không nói, cho dù là bị bệnh, cực kỳ bi thảm Mạch Khinh Trần vẫn đẹp mắt như cũ, thậm chí bởi vì bệnh tật mà còn tăng thêm mấy phần hấp dẫn khó tả, làm cho người ta thương tiếc.

Lâm Trì trầm mặc một lát, hỏi: "Huynh bị bệnh?"

.... Thật ra nàng không biết nên nói gì.

Mạch Khinh Trần nhẹ nhàng gật đầu.

Lâm Trì: "Đại phu xem qua chưa?"

Mạch Khinh Trần lại gật đầu một cái, thành thực nói: "Kê đơn thuốc, nói phải tình huống."

"Vây..." Lâm Trì gãi gãi đầu: "Uống thuốc chưa?"

Mạch Khinh Trần lắc đầu: "Vẫn chưa."

Trong lúc nói chuyện, Lăng Thư cầm thuốc đặt lên bàn phía đầu giường, rồi nhanh chóng biến mất...

Lâm Trì thoáng nhìn qua, một chén thuốc đen sì, bên cạnh còn có... một đĩa mút hoa quả?

Tại sao lại có cảm giác không đúng lắm...

Lâm Trì dùng mắt ra hiệu chén thuốc: "Ặc, vậy thì uống thuốc đi."

Mạch Khinh Trần bất động.

Lâm Trì: "Huynh không uống thuốc sao?"

Mạch Khinh Trần nhìn nàng, lông mi dài, dày mà nhỏ quét hai cái.

Lâm Trì: ".... Ta cũng không phải là thuốc, huynh nhìn ta làm gì?"

Mạch Khinh Trần ho khan hai tiếng, nghiêng đầu, giọng nói buồn bực: "Đút ta..."

Bởi vì phong hàn đặc biệt dùng giọng mũi, ngữ điệu lại kéo dài, không biết tại sao lại làm cho Lâm Trì có cảm giác Mạch Khinh Trần đang làm nũng...

Mạch Khinh Trần làm nũng!

.... Nghe thật kinh khủng.

Nhưng tim cũng mềm nhũn ra...

Lâm Trì cầm chén thuốc lên, múc một thìa đút tới bên mép Mạch Khinh Trần, Mạch Khinh Trần mở miệng nuốt xuống, con mắt dài mảnh nhìn nàng, cong cong thành hình trăng non.

Đại khái nàng đã hiểu, đây là ý nghĩa đại biểu cho tâm tình của Mạch Khinh Trần rất tốt.

Sờ đi... Thật ra là hấn ghen tỵ nàng đút cho Đỗ Nhược, nên mới bắt nàng đút cho hấn sao...

Thật đúng là... trẻ con...

Lâm Trì đút hết một chén thuốc, sờ trán Mạch Khinh Trần, vẫn hơi nóng. Nàng tự mình cầm chậu nước trong phòng giúp Mạch Khinh Trần chườm lạnh.

Đổi qua ba chiếc khăn, cuối cùng nhiệt độ trên trán Mạch Khinh Trần cũng bắt đầu giảm xuống. Lâm Trì cũng xem như thở phào nhẹ nhõm. Lúc nàng ra cửa rót nước thì thấy Lăng Thư ôm đao nhìn sang.

Lâm Trì gọi một tiếng: "Lăng Thư..."

Lăng Thư không tình nguyện đáp lời: ".... Chuyện gì?"

Hấn và Lăng Họa giống nhau, đều không muốn gặp nàng, nhưng mà bởi vì cảm thấy là chuyện phải làm, Lâm Trì cũng không tức giận.

Nàng suy nghĩ một chút, tâm trạng vẫn tốt như cũ nói: "Công tử nhà ngươi là cố ý bị bệnh."

Lăng Thư quay đầu: "Làm sao ngươi biết... Không đúng, bọn đại gia mới không nói cho ngươi biết đấy!"

Lâm Trì: "Ngươi không nói thì thôi."

Nàng vừa mới quay người lại, liền nghe thấy Lăng Thư chợt gọi nàng lại: "Từ từ đã! Ngươi đừng đi! Được rồi... là cố ý, tối hôm qua công tử đứng trong gió lạnh cả đêm... Này, này, nữ nhân này, ngươi không thể đối xử với công tử tốt hơn một chút sao? Công tử kém cái tên cái gì Đỗ đó ở điểm nào? Không đúng, đừng nói so! Cái tên họ Đỗ đó ngay cả một ngón chân của công tử cũng không bằng! Hơn nữa công tử đối xử với ngươi tốt như vậy, vì lấy lòng ngươi, ngay cả cơ thể của mình cũng..." Hắn càng bắt mặn lắm lắm: "... Hừ, nếu không phải là công tử nói không cho giết, ta đã sớm chọc trên người hắn mười mấy lỗ thủng, để xem hắn còn kiêu ngạo được không..."

Thật sự là vì nàng....

Bởi vì ghen tỵ nàng chăm sóc Đỗ Nhược bị thương, cho nên cố ý để mình mắc bệnh cho nàng chăm sóc chứ gì...

Lâm Trì vừa nghĩ vừa cảm khăn và chậu đồng cất đi, chậm rãi bước đến bên người Mạch Kinh Trần.

Có lẽ là rất ít khi bị bệnh, cho dù đã hạ sốt, Mạch Kinh Trần còn hơi chóng mặt, thấy Lâm Trì đi vào, hắn hơi mở mắt, ánh mắt còn có chút rệu rã như cũ, đợi Lâm Trì đến gần, Mạch Kinh Trần dùng hết hơi sức nắm chặt cổ tay Lâm Trì, cắn môi hỏi khẽ: "Có thể ở lại không?"

Có lẽ là do bệnh tật, sức lực cầm tay nàng cũng không lớn, Lâm Trì muốn rút ra cũng rất dễ dàng.

Chỉ có điều...

Lâm Trì cup mắt xuống: "Được."

Mạch Kinh Trần được voi đòi tiên: "Vậy... Hôn ta một cái được không?"

Lâm Trì không trả lời, chỉ hôn nhẹ lên trán Mạch Kinh Trần một cái.

Mạch Kinh Trần ho khan một tiếng, khoe miệng cong lên, đặt tay lên trán từ từ nằm xuống.

Lâm Trì thổi tắt đèn, không nói gì ngồi ở mép giường, cúi đầu nhìn đã thấy Mạch Kinh Trần nhắm mắt lại.

Làm sao lại ngây thơ như vậy chứ...

Lông mi rung động yếu ớt, che lại mí mắt.

Nhưng nàng..

Tại sao sự ngây thơ này lại làm cho nàng cảm thấy cảm động.

Bản tính hiền lành như bị thứ gì níu lấy, hơi uất ức, hơi khổ sở, hơi cảm động, còn có một cảm xúc không biết là gì.

Mái tóc bạch kim hoa mỹ như tơ tùy tiện xõa trên giường, ánh trăng sáng trong im lặng tỏa xuống, bất kể nhìn bao nhiêu lần cũng thấy một dung mạo chấn động lòng người, đuôi mắt dài mảnh cong lên đẹp đẽ, sống mũi cao thẳng, đôi môi nhỏ mà nhợt nhạt, khuôn mặt thanh tú yên lặng như núi xa, lông mi dài và dày, tất cả giống như một núi băng tinh khiết nhất, khí chất lạnh lẽo, không thừa không thiếu tạo thành một vẻ hoàn mỹ không tỳ vết trước mắt.

Ngũ quan tinh xảo lại lạnh lùng kia, cho dù là vẽ cũng không tìm được gương mặt đẹp mê hoặc như thế, dường như ngay sau đó, khung cảnh đẹp đẽ trước mắt như vậy không còn tồn tại nữa.

Luân chuyển giữa sáng và tối, một nửa dung mạo là sắc xanh ồm ỷu, một nửa ẩn trong bóng tối.

Tựa như người trước mắt.

Một mặt tàn nhẫn vô tình, một mặt đơn thuần ngây thơ.

Lâm Trì siết chặt tay, dựa vào thành giường ngủ thiếp đi.

Thậm chí nàng không phát hiện ra, chiều nay nàng không nghĩ tới Đỗ Nhược một lần nào.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 38: Chương 27

Edit: Cẩm

Không ngờ thể chất Mạch Kinh Trần đặc biệt, sáng sớm hôm sau rút cuộc lại sốt, hơn nữa còn có khuynh hướng nghiêm trọng hơn, quả thực là bệnh tới như núi sập.....

Ngoài việc cảm thấy hơi kinh ngạc, Lâm Tri cũng không thể không tiếp tục chăm sóc Mạch Kinh Trần —— Bởi vì trừ nàng ra thì không ai có thể đến gần Mạch Kinh Trần.

Hơn nữa..... Bị con người thuần túy như vậy nhìn, oán niệm đè nén trong đáy lòng không thể tuôn ra được.

Vì vậy công việc nấu thuốc giúp uống thuốc thậm chí cho ăn cơm đều giao cho Lâm Tri, may mà những chuyện này nàng đã làm không ít lần, trên căn bản vô cùng thuần thực.

Nhưng thân thể Đỗ Nhược cũng cần người chăm sóc, Lâm Tri liền dứt khoát chạy qua chạy lại.

Dù sao thì đơn giản chỉ là lúc thức đêm chịu đựng thêm một phần, lúc giúp uống thuốc lại thêm một người.

Phải nói chuyện khá phiền toái chính là, Mạch Kinh Trần thật sự rất bám người.

Có lẽ lúc trước còn ngại vì sợ Lâm Tri ghét hấn, cho nên chỉ đi theo xa xa, sau khi ngã bệnh cạy vào chính mình là bệnh nhân, hoàn toàn không chỗ cố kỵ nên càng tệ hại hơn.

Lúc giúp uống thuốc rồi cho ăn cơm vẫn chỉ ăn đậu hũ, cho ăn xong còn đáng thương hề hề hỏi Lâm Tri có thể ở lại với hấn hay không.

Lâm Tri cũng biết nếu mình không cự tuyệt mà ở đây thì sẽ không có chuyện tốt gì, nhưng khi nhìn thấy Mạch Kinh Trần rõ ràng mạnh mẽ đến nghịch thiên uất uất ức ức muốn nàng ở lại, hai chữ cự tuyệt làm sao cũng không nói ra được.

Dù cho người này tàn nhẫn không có nhân tính, dù cho người này từng thương tổn nàng, nhưng quay đầu lại Lâm Tri phát hiện, mình vẫn không cách nào chân chính có hận ý đối với hấn.

Người kia thật giống như bị toàn thể giới vứt bỏ, chỉ muốn bắt lấy ánh sáng duy nhất..... Nàng cũng từng như vậy.

Nhưng Mạch Kinh Trần lại được voi đòi tiên mà Lâm Tri cũng không có dự liệu được.

Vừa bắt đầu chỉ là lưu lại, sau đó hỏi nàng có thể cầm tay của nàng không, rồi lại hỏi nàng có thể ôm một cái không, không lâu sau lại hỏi nàng có thể hôn không, cuối cùng hỏi nàng có thể cùng nhau ngủ không.....

Sắc mặt của Lâm Tri càng ngày càng phức tạp: "....."

Nàng thật sự không biết hành động của tên vô lại Mạch Kinh Trần là học từ ai!

Thấy Lâm Tri không vui, Mạch Kinh Trần sẽ dừng tiến độ lại, sau đó cụp mắt ra vẻ chán nản.

Chờ Lâm Tri không đề ý nữa, tiếp tục lặp lại những bước trên.....

Nếu như không phải có lúc vẻ mặt Lâm Tri thực sự quá khó coi, ý tứ khước từ rõ ràng mười phần, có lẽ sẽ theo ý thích mà làm chuyện ân ái.....

Tỉnh thì quần lấy Lâm Tri.

Ngủ thì siết cổ tay Lâm Tri không chịu buông ra.

Hơn nữa bình thường buổi tối Lâm Tri rõ ràng là ngồi ở bên giường, khi tỉnh lại thì phát hiện đã nằm ở trong ngực Mạch Kinh Trần.....

Dẫn đến việc thời gian Lâm Tri đi trông Đỗ Nhược trực tiếp giảm xuống, trong vòng một ngày hơn phân nửa thời gian đều bồi bên cạnh Mạch Kinh Trần.

Cảm giác được toàn tâm toàn ý lệ thuộc vào..... Thật ra rất tốt.

Nhưng..... Nhưng lại phảng phất có cảm giác không thật.

Lâm Tri nội tâm phức tạp rửa chén thì nghe tiếng của Tác Đồng.

"Tiểu thư, ngài tính sau này làm thế nào?"

Lâm Trì thành thật trả lời: "Trước báo thù, những thứ khác nói sau."

Tác Đồng đoạt lấy bát đĩa trong tay Lâm Trì, cuộn tay áo lên yên lặng rửa bát thay Lâm Trì: "Mạch Kinh Trần và Đỗ Nhược....."

"Đỗ Nhược, ta sẽ đưa hấn đi. Mạch Kinh Trần....." Lâm Trì ngớ ngẩn, "Chờ khỏi bệnh, tự hấn sẽ đi thôi."

Tác Đồng hơi lên giọng: "Tiểu thư, nhưng như bây giờ, hấn hoàn toàn không thể rời đi!"

Dừng một chút, hấn trầm giọng, "Tiểu thư..... Ngài không cự tuyệt, có lúc cũng là một loại tàn nhẫn."

Lâm Trì sững sờ một hồi, mới yếu ớt nói: "Ta hiểu rõ....."

Nhưng phải làm sao cự tuyệt?

Đuổi Mạch Kinh Trần đi sao?

Tạm thời cho dù có thể đuổi đi hay không..... Đối với Mạch Kinh Trần vẫn còn đang mang bệnh, nàng không mở miệng được.....

Thôi, ít nhất trước tiên nàng có thể đưa một người khác đi.

Tính toán muốn rời đi, trong lúc rảnh rỗi không cần chăm sóc Mạch Kinh Trần và Đỗ Nhược, Lâm Trì rút cuộc tranh thủ chạy đến Đại Lý Tự.

Trong Đại Lý Tự phòng thủ còn nghiêm ngặt hơn cả tường tượng, Lâm Trì vòng vo vài vòng cũng không tìm được chỗ đó, trong lúc nóng lòng trực tiếp xông vào, không ngờ bởi vì quá mức vội vàng mà thất thủ, trên bả vai trúng một mũi tên.

Lâm Trì không thể không nhanh chóng lui về, trong quá trình trở về trên đùi cũng trúng một mũi tên.

Lâm Trì chịu đựng đau đớn trốn vào một hộ dân cư trước, chờ người đuổi bắt đi khỏi, mới cẩn thận chạy về y quán, lại thấy đại môn đóng chặt, vẫn phải đi vòng qua cửa sau.

Trên đùi bị thương, không có cách nào leo tường, đoán chừng những người khác đều đã ngủ.

Lâm Trì dựa vào cánh cửa, ôm lấy đầu gối, cúi đầu thờ hồn hên hai cái, muốn chờ cơn đau qua đi, khôi phục lại sức lực rồi nghĩ biện pháp trèo vào.

Không ngờ cửa đột nhiên mở rộng ra, Lâm Trì còn chưa phản ứng đã bị người ôm.

Động tác quá lớn, làm động tới vết thương trên bả vai, Lâm Trì lập tức đau đến hít một hơi, kêu rên nói: "Dừng động..... Đau."

Mạch Kinh Trần hơi buông Lâm Trì ra, nhìn thấy vết thương trên vai nàng vẫn còn đang chảy máu, đầu lông mày lập tức nhíu lại.

Không đợi Mạch Kinh Trần nói chuyện, Lâm Trì đã đẩy hấn ra trực tiếp đi vào nhà.

Nhưng chưa đi được hai bước, nàng đã phát hiện thân thể của mình bỗng nhiên bay lên không, sau đó chột lóe như gió rồi rơi vào chiếc giường mềm mại.

Sắc mặt Mạch Kinh Trần bất tri bất giác trở nên âm trầm.

"Nàng bị thương....."

Lâm Trì gật đầu, ngồi dậy, rồi nhẹ nhõm cười với Mạch Kinh Trần: "Không có việc gì..... Dường hai ngày là khỏi."

Câu này là nói thật, trong lúc Lâm Trì sống đầu đường xó chợ không lo lắng gì đã bị thương không biết bao nhiêu lần, cũng may thân thể của nàng tốt, bất kể bị thương nặng thế nào đi nữa chỉ cần không chết thì tu dưỡng mấy ngày là có thể tiếp tục tung tăng chạy nhảy.

Cẩn rằng, Lâm Trì xé y phục trên bả vai, động thủ rút tên ra, nhưng bởi vì thật sự không làm được nên dù rút hai lần cũng không rút ra được.

Tay bỗng nhiên bị Mạch Kinh Trần cầm, hấn nhìn nàng nói: "Dừng nhúc nhích."

Sau đó hấn xoay người đi ra ngoài, không lâu sau, Mạch Kinh Trần mang theo ít thảo dược đã bị nghiền nát trở lại, cẩn thận thoa lên vết thương Lâm Trì. Trên vết thương lập tức dâng lên cảm giác tê tê, cảm giác đau từ từ phai đi, chỉ thấy Mạch Kinh Trần dễ dàng nhỏ, tên lập tức bị rút ra.

Dường như ngay lập tức, Mạch Kinh Trần lại đem thuốc trị thương trong bình ngọc bôi lên vết thương của nàng, máu ngừng rất nhanh, cảm giác mát rượi nhàn nhạt lan tỏa từ vết thương.

Vết thương trên đùi bởi vì ở gần bắp đùi nên có chút bất tiện, Lâm Trì đề tay Mạch Kinh Trần lại nói: "Không cần phiền thế, vết thương trên đùi lát nữa để ta tự mình xử lý là được."

Mạch Khinh Trần lại cố ý giúp nàng xử lý luôn mũi tên trên đùi.

Lâm Trì muốn ngăn cản, nhưng bây giờ trong thân thể không còn đủ sức nữa. Buổi tối rất an tĩnh, làn gió đêm man mát, hai người đều không nói chuyện, không khí trong phòng dường như có chút nặng nề.

Lâm Trì ho khan hai tiếng, muốn hóa giải bầu không khí: "Cái đó..... Sao ngươi còn chưa ngủ?"

Mạch Khinh Trần cũng không ngẩng đầu lên: "Chờ nàng."

Lâm Trì không hiểu: "Tại sao lại chờ ta?"

Mạch Khinh Trần dừng một chút, giọng nói bình thản: "..... Không ngủ được."

"Hả?"

Mạch Khinh Trần thẳng thắn giải thích: "Không có ngươi không ngủ được."

Ánh trăng lạnh nhạt phác họa hình dáng hoàn mỹ của Mạch Khinh Trần, màu xanh đã từ từ phai đi vẫn rõ ràng trên khuôn mặt trắng nõn, lộ ra mấy phần tiêu tụy khiến người khác đau lòng.

Cái loại cảm giác trái tim như bị thứ gì nắm chặt lại tới.

Trong nháy mắt Lâm Trì đột nhiên cảm thấy khó thở.

Nàng cắn môi, dời tầm mắt đi, không hề nhìn Mạch Khinh Trần nữa, chỉ nhìn ánh trăng khuyết ngoài cửa sổ bị mây mù che đầy mơ hồ lộ ra.

Đau đớn nhẹ trên vết thương dần dần kéo thần trí về, giọng nói thanh nhã kia có chút khô trầm: "Tại sao lại bị thương?"

Lâm Trì ngẩn người, không dám nói thật, nhưng cũng không dám nói dối, không thể làm gì khác hơn là hàm hồ tránh né: "Bên ngoài giới nghiêm, kết quả không cẩn thận chọc tới quan binh....."

Mạch Khinh Trần liếc mắt nhìn đầu mũi tên bị rút ra, lại chuyển mắt hỏi nàng: "Rất đau sao?"

Lâm Trì lắc đầu nói: "Tạm thôi, không đau lắm."

Ngón tay chống đỡ mở môi nàng ra, Mạch Khinh Trần hỏi: "Vậy tại sao lại cắn môi?"

Lâm Trì cứng họng.

Không đợi nàng đáp, Mạch Khinh Trần đã ngược mắt hỏi: "Đau là cảm giác gì?"

Lâm Trì sững sờ, mới suy nghĩ một chút nói: "Có lẽ là rất khó chịu, rất không thoải mái, rất không hi vọng nó tồn tại....."

Mạch Khinh Trần chột nhỏ giọng: "Ta cảm thấy đau....."

Lâm Trì: "Hả?"

Mạch Khinh Trần cúi đầu, ngón tay lưu luyến chạm vào vết thương Lâm Trì, tựa hồ đang nghĩ làm sao để mở miệng.

Bởi vì cảm giác mê mẫn còn chưa giảm, Lâm Trì cũng không cảm thấy khổ sở gì nhiều, nhưng lại có thể cảm thấy được xúc cảm khi Mạch Khinh Trần chạm vào, dịu dàng cẩn thận đến thế.

"Nhìn thấy nàng bị thương." Nhìn những vết thương dữ tợn kia, Mạch Khinh Trần ấn ngực mình, "Nơi này cảm thấy rất đau."

Vẫn là giọng nói bình thản như vậy, lại làm cho Lâm Trì thật vất vả mới bình tĩnh được, trong lòng thắt chặt một lần nữa.

Hắn không có cảm giác, cho nên không biết đau.....

Khi bị làm trật khớp xương, khi bị Mạch Khinh Trần thô bạo tổn thương, Lâm Trì cũng sẽ giận dữ nghĩ, nếu Mạch Khinh Trần có thể cảm thấy đau thì tốt rồi.

Có thể cảm thấy thì sẽ không trắng trợn thương tổn người đi.

Có thể cảm thấy thì sẽ không ra ngoài tùy hứng làm bậy đi.

Nhưng không ngờ lần đầu tiên nghe thấy Mạch Khinh Trần nói đau lại là dưới tình huống như thế, là bởi vì yêu thương nàng mà đau.

Trong lòng như có sợi dây cung căng đến cực hạn muốn đứt.

Lâm Trì cắn môi: "Ta....."

Trong lúc không đề ý, môi bị cắn nát, tia máu từ giữa răng môi tràn ra ngoài.

Mạch Khinh Trần: "Chảy máu..... Không được cắn."

Lâm Trì nghe vậy buông môi ra, lại nghe thấy giọng Mạch Khinh Trần: "Ta có thể giúp nàng cầm máu không?"

Cầm máu? Không phải đã xong rồi sao?

Nàng vừa định hỏi, nhưng Mạch Khinh Trần hình như là sợ nàng cự tuyệt, bỗng nhiên đến gần.

Hơi thở như băng tuyết phả ra, môi Mạch Khinh Trần dán lên môi Lâm Trì, đầu lưỡi ôn nhuận dọc theo cánh môi bị cắn nát liếm láp từng tắc, liếm sạch toàn bộ huyết sắc trên đó.

Đợi sau khi liếm sạch nhiều lần, môi Mạch Khinh Trần vẫn còn dính vào môi nàng, giống như là không đành lòng buông ra, lại không dám tiếp tục.

Hắn không xâm lấn, Lâm Trì cũng chưa có cái loại cảm giác bài xích.

Cánh môi cọ sát lẫn nhau, có thể nghe được hô hấp của đối phương.

Từng sợi tóc bạc rơi trên vai của Mạch Khinh Trần, hần như vị tiên không nhiễm cát bụi, nhưng con người màu mực lại không tự giác được mà nhuộm hồng trần.

Lâm Trì không biết làm thế nào.

Trên người nàng không có hơi sức, muốn đẩy ra cũng không có biện pháp, hướng chi..... Nàng cũng không giống như chán ghét việc đụng chạm này.

Dịu dàng thương tiếc quý trọng..... Giống như nàng còn là vị tiểu thư được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay không biết sầu lo năm đó, không cần phải suy tính về những mưa gió bên ngoài, không cần phải suy xét về tiền đồ chưa biết nhưng nhất định nhấp nhô như vậy.

Trong lỗ mũi bật ra một tiếng thở dài nhẹ nhẹ.

Giống như là cảm nhận được thỏa hiệp, Mạch Khinh Trần đến gần một chút, đầu lưỡi mở môi nàng ra.

Vậy mà, đang lúc này.....

"Lâm Trì, Lâm Trì....." Giọng của Đỗ Nhược đột nhiên từ bên ngoài truyền đến.

Giống như mộng cảnh đột nhiên bị đánh tan, Lâm Trì bỗng chốc tỉnh lại, Mạch Khinh Trần còn muốn tiếp tục nữa, nhưng bên ngoài một tiếng rồi lại một tiếng vang lên.

Giọng nói kia càng ngày càng gần, hồi lâu, Mạch Khinh Trần từ từ buông Lâm Trì ra, không tình nguyện ra cửa.

Thân thể lẫn tinh thần đều mệt mỏi khiến Lâm Trì không đợi Mạch Khinh Trần mà nằm xuống ngủ rất nhanh.

Sáng sớm ngày hôm sau, quả nhiên là bị Mạch Khinh Trần ôm vào trong ngực, Lâm Trì tập mãi thành thói quen, nhưng lại không thể giống như thường ngày nhẹ nhàng tránh ra, trong lúc bất đắc dĩ, chớp mắt người thấy được một chút máu tươi nhàn nhạt.

Mới đầu cho là vết thương của nàng, rồi cẩn thận ngửi lại thì phát hiện là ở trên người Mạch Khinh Trần.

Lâm Trì bỗng nhiên cả kinh, kéo một chân bò ra ngoài, Mạch Khinh Trần còn mơ màng màng, Lâm Trì đã chạy đến trong viện, gõ cửa của Đỗ Nhược.

Thấy Đỗ Nhược đang bình yên vô sự uống trà, mặt kinh ngạc nhìn nàng, lúc này Lâm Trì mới thở phào một hơi.

Nhưng rất nhanh, nàng phát hiện nàng thả lỏng thật sự quá sớm.

Đầu đường cuối ngõ đều lưu truyền chuyện Đại Lý Tự bị tập kích đêm qua, một người một kiếm huyết tẩy toàn bộ Đại Lý Tự.

Huyết tẩy..... Có phải Mạch Khinh Trần quá hung hăng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 39: Chương 28

Edit: Tiểu Bao tử

Trong từ điển của Mạch Khinh Trần có lẽ chưa từng có hai chữ "kiềm chế".

Đến khi Lâm Tri đen mặt chạy tới hỏi hấn, Mạch Khinh Trần chỉ hơi suy nghĩ, rồi đơn giản dứt khoát thừa nhận: "Ừ, là ta làm."

Hoàn toàn không có một chút áy náy và sợ hãi.

Lâm Tri cũng từng giết người, nhưng đó là dưới tình huống bị áp bức sống còn.

Giết người xong nàng phải bình tĩnh vịn tường nôn một lúc, còn bị thêm vài cơn ác mộng.

Nhưng mà, Mạch Khinh Trần...

Những tin đồn kia lập tức ủa vào đầu Lâm Tri.

Hơn mười tuổi Mạch Khinh Trần lập nên Vô Mặc sơn trang, vô lâm nhân sĩ đời trước kéo đến đánh dẹp, kết quả bị giết không thừa một móng.

Về sau, phạm là có ý định tiêu diệt Vô Mặc sơn trang, kết cục đều không ngoại lệ là bị giết sạch.

Mạch Khinh Trần rất thông minh, chỉ tiếc không có quan niệm phải trái, nhận thức đối với nhân tình thế thái ước chừng bằng không, hấn đã hơn hai mươi, bây giờ uốn nắn lại không biết có kịp hay không... Nhưng quan trọng hơn là, ai uốn nắn cho hấn?

Nàng ư... Nàng dựa vào cái gì?

Mạch Khinh Trần thấy Lâm Tri như vậy, giật giật môi nói: "Bọn họ đã thương nàng..."

Lâm Tri ghen lại, hỏi: "Làm sao huynh biết là Đại Lý Tự?"

Mạch Khinh Trần thành thật trả lời: "Trên mũ tên có dấu hiệu của Đại Lý Tự."

Rất thông minh.

Mạch Khinh Trần phát hiện Lâm Tri lại trầm lặng, nhỏ giọng muốn giải thích, nhưng lại không biết giải thích cái gì, suy nghĩ một chút mới nói: "...Nếu như nàng không muốn ta giết Đại Lý Tự, lần sau ta sẽ không giết."

Lâm Tri: "Trọng điểm không phải là Đại Lý Tự..."

"Vậy là cái gì?" Mạch Khinh Trần nhìn chằm chằm Lâm Tri, thấp thỏm hỏi: "...Nàng... tức giận à?"

Lâm Tri ôm đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Mạch Khinh Trần, lâu sau, lại lắc đầu: "Cũng không phải thế..."

Cho đến bây giờ, nàng đã rất hiểu suy nghĩ của Mạch Khinh Trần.

Chưa kể đến việc Mạch Khinh Trần vì nàng, cho dù có tức giận đến thế nào đi chăng nữa, cũng không thể nào đi trách móc hấn... Trách Mạch Khinh Trần làm sát kê vô tội sao? Ngay từ trước khi biết nàng, Mạch Khinh Trần đã làm sát không biết bao nhiêu lần. Nếu như quả thực muốn trách, có lẽ ngay cả truy cứu cũng không truy cứu nổi.

Nàng thờ dài, quyết định đổi đề tài: "Huynh định làm thế nào?"

Mạch Khinh Trần không hiểu: "Cái gì làm thế nào?"

Lâm Tri: "Đương nhiên là chuyện huynh giết người! Bây giờ lời đồn đại huyết án Đại Lý Tự đã truyền đi khắp nơi, cho dù huynh là Đại hoàng tử, giết nhiều người như vậy quan binh cũng..."

"Nàng đang lo lắng cho ta sao?" Đột nhiên Mạch Khinh Trần chớp mắt nhìn nàng.

Lâm Tri sùng sốt: "Hả?"

Mạch Khinh Trần đã ôm cổ nàng, cong môi nói: "Không phải lo lắng, ta rất vui."

Hình như trọng điểm của huynh hoàn toàn không đúng lắm!

Lâm Trì lại thờ dài, vô cùng bất đắc dĩ, phát hiện bản thân và Mạch Khinh Trần đều là ông nói gà bà nói vịt...

Cảm giác vô cùng bất lực...

Mãi đến sau giờ Ngọ, Kỳ Mặc mới mang bộ mặt nghiêm trọng tìm tới cửa.

Phong hàn của Mạch Khinh Trần sớm đã khỏi, đi theo Kỳ Mặc mấy canh giờ cũng chưa trở về.

Lâm Trì nằm trên giường hồi lâu, rảnh rồi nhàm chán quá liền ra ngoài đi bộ, thế nhưng vết thương trên đùi vẫn còn âm ỉ đau, đi được không lâu đành ngồi trên băng đá trong viện phơi nắng.

Ánh mặt trời chói chang, hơi nóng bức, nàng nhìn trời đến thất thần.

Chân trời một đám mây cong cong bay qua khiến nàng không khỏi nhớ tới đôi mắt cong lên của Mạch Khinh Trần.

Ôi chao... Tại sao lại nhớ đến Mạch Khinh Trần chứ?

Lâm Trì còn đang ngơ ngẩn, chợt nghe thấy tiếng gọi: "Lâm Trì."

Lâm Trì quay lại thì thấy Đỗ Nhượng đi ra khỏi phòng. Dáng người hần cao thẳng, khí chất giống như cây Lan Chi (1). Ngoại trừ giúp nàng ngăn cản mối tên kia, những vết thương khác trên người Đỗ Nhượng ngược cũng gần như đã khỏi, tuy bây giờ cử động hơi chậm nhưng đã không còn gì đáng ngại.

Nhìn thấy Lâm Trì, Đỗ Nhượng mỉm cười, cũng ngồi xuống, dung nhan lạnh lùng trong trẻo lúc này lại có vẻ rất nhu hòa: "Mạch Khinh Trần đâu?"

Lâm Trì nói: "Hắn đi ra ngoài rồi."

Lâm Trì cụp mắt xuống, phát hiện ra không biết tại sao.... ngồi bên cạnh Đỗ Nhượng vậy mà lại có cảm giác xa cách, hơn nữa, cảm giác nhịp tim tăng nhanh dường như không thể ngừng lại hình như cũng nhạt dần.

Đỗ Nhượng cười khổ một tiếng: "Ta cũng không phải là nước lũ, mãnh thú, tại sao ngươi lại câu nệ như thế."

Lâm Trì vô thức trả lời: "Hả... ta đâu có."

Nụ cười Đỗ Nhượng càng lộ vẻ khổ sở: "Quên đi, không nói nữa cũng được.... Ta tới chỉ là muốn nói với ngươi, thương thế đã lành, cũng là lúc nên cáo từ."

Lâm Trì sùng sốt: "... Ta sẽ nghĩ cách đưa ngươi ra ngoài."

Đỗ Nhượng lắc đầu: "Không cần phiền phức, tự ta nghĩ cách là được..." Hắn hơi nghiêng đầu, tựa như kìm nén thứ gì "Đa tạ ngươi chăm sóc ta những ngày qua."

Nói đến mức này, dường như có cảm giác lạnh lùng.

Lâm Trì đang suy nghĩ làm thế nào mới làm rách được tấm màn trầm mặc này, đột nhiên Đỗ Nhượng đề cổ tay nàng xuống bàn đá.

Dường như không khống chế được cảm xúc, hắn nhìn chằm chằm Lâm Trì nói: "Lâm Trì, tại sao lại vào Thiên Lao cứu ta? Trước kia rõ ràng là ta truy bắt ngươi, thậm chí nhốt ngươi vào thiên lao, nhưng tại sao ngươi còn muốn cứu ta, muốn chăm sóc ta?"

Lâm Trì giật mình, liền muốn rút cổ tay ra.

Đỗ Nhượng nắm cũng không chặt, thoáng cái nàng đã gãy ra khỏi.

Tại sao cứu hắn? Dĩ nhiên là bởi vì Lâm Trì thích hắn... Nhưng bây giờ tại sao nàng lại không nói ra miệng được. Bởi vì chỉ cần thoáng qua ý nghĩ như vậy, trong đầu không tự chủ được hiện ra khuôn mặt Mạch Khinh Trần, khuôn mặt nghiêng nước tuyệt thế, lại thuần túy giản đơn, lời nói nghẹn lại trong miệng thế nào lại không nói ra được.

"Lâm Trì..." Đỗ Nhượng gọi nàng, dường như có điều suy nghĩ nhìn vào bàn tay trống không, giọng nói chua chát: "Ngươi thích Mạch Khinh Trần sao?"

Lâm Trì vẫn im lặng, nhưng trong lòng vì lời nói của Đỗ Nhượng mà trào lên một cơn sóng dữ dội.

Thích... Mạch Khinh Trần ư?

Sự im lặng của nàng giống như là ngầm thừa nhận.

Đôi mắt Đỗ Nhượng rũ xuống, khuôn mặt anh tuấn thoáng qua chút mất mát bi thương: "Cuối cùng ta đã đến muộn rồi sao... Lâm Trì, vốn là sau khi được nàng cứu ra, ta đã định hỏi nàng có nguyện ý cùng ta rời đi, thiên hạ bao la tìm một nơi non xanh nước biếc, làm một đôi phu thê bình thường hay không..."

Lâm Trì ngạc nhiên, hoàn toàn không nghĩ tới Đỗ Nhược sẽ nói với nàng điều này.

"Thế nào? Không tin sao... Cũng đúng, dù sao trước kia cũng là ta đối xử với nàng như vậy, tự tạo nghiệp không thể sống..." Khóe miệng Đỗ Nhược dâng lên một nụ cười tự giễu: "Cho nên bây giờ ta nói, ta thích nàng, chỉ sợ nàng cũng không tin."

Trong giọng nói Đỗ Nhược có chút ghen ghét: "Cũng phải... Ngay cả ta cũng không tin, làm sao nàng có thể tin?... Chỉ là nhìn thấy nàng ngày đêm chăm sóc Mạch Kinh Trần, bóng dáng đi lại vội vàng, trong lòng ta ghen tỵ không thể che giấu được. Tối hôm qua, bằng hữu của ta tới nói là đã có cách đưa ra rồi đi, ta biết được liền muốn tới tìm nàng, khi đến lại gặp Mạch Kinh Trần, hắn nói nàng đã ngủ, còn bảo ta không được làm phiền nàng, lúc đó ta thực sự..." Lâm Trì không tin nổi: "Nhưng mà... Không phải người yêu vị hôn thê của người sao? Làm sao có thể..."

"Vị hôn thê?" Đỗ Nhược lặp lại một lần, mắt lạnh lẽo rù rú: "Ta không hề có vị hôn thê, những bức thư kia cũng không phải là ta viết cho hôn thê, từ trước tới nay chưa từng có người này..."

Lần này Lâm Trì thật sự ngây dại.

Nhìn thấy dáng vẻ Lâm Trì, Đỗ Nhược cười: "...Ta nói với nàng đã muộn, đúng không? Ta cũng tự biết, cho nên... Ta chỉ muốn nói lời từ biệt với nàng." Hắn vươn tay, xoa rối tóc Lâm Trì, bộ dáng ngờ ngạc của nữ tử trước mặt thực sự rất đáng yêu, lúc bị giam trong ngực nhớ tới dáng vẻ chắn trước người hắn, bộ dạng ngốc nghếch chăm sóc hắn của Lâm Trì, trong lòng không tự chủ được cảm thấy ấm áp, thậm chí nghĩ đến nếu Lâm Trì biết hắn bị nhốt, bị dụng hình sẽ thế nào, sẽ đau lòng khổ sở hay là... Dù cho biết rằng nàng đã gả cho Mạch Kinh Trần, nhưng vẫn không tự chủ được nghĩ như vậy.

Vì vậy cho đến khi nhìn thấy Lâm Trì tới cứu hắn thật, hắn cho là bản thân còn có hi vọng, vui sướng hơn cả được cứu...

Chỉ là, không ngờ đã muộn...

Bộ dáng cường hân của nàng ở Thiên Lao khi đó vẫn còn sờ sờ trước mắt.

Thật là không bằng hoài niệm.

Trong lòng Lâm Trì có chút khó chịu: "Ta tiền người!"

Đỗ Nhược cười lắc đầu: "Không cần."

Nàng tiền hắn? Hắn sẽ luyện tiếu không rời đi được.

*****

Đội Đỗ Nhược trở về phòng, Lâm Trì vẫn cứng ngắc ngồi trên băng đá, không biết làm thế nào cho phải.

Người trong lòng thổ lộ với mình, hắn là chuyện rất vui vẻ, nhưng đồng thời cũng phát hiện ra bản thân đã thay lòng... Ngay cả chính nàng cũng bắt ngờ.

Làm sao bây giờ?

Trong lúc khổ não, Lâm Trì ngửi thấy một mùi thơm.

Đói bụng quá...

Lâm Trì lần theo mùi thơm đi theo, sau gáy đột nhiên đau xót, ngay sau đó bị một bao tải to chụp lên đầu.

Đến khi nàng được thả ra khỏi chiếc bao, thì đã đổi một chỗ khác.

Đây là một căn phòng được bày biện vô cùng xa hoa, nàng nằm trên giường, trên người không bị trói.

Lâm Trì cử động cổ, đang suy nghĩ xem nơi này là nơi nào thì giọng nói của một nữ nhân có chút quen tai vang lên: "Cô nương, thật ngại quá, ta chỉ bảo bọn họ dẫn con đến, không ngờ bọn họ lại mang con đến như vậy."

Lâm Trì quay sang: "Người là... mẫu thân Mạch Kinh Trần?"

Vị phu nhân xinh đẹp gật đầu, dường như còn rất vui vẻ: "Con còn nhớ ta à? A, trên người con có vết thương..."

Vết thương trên bả vai rướm máu, dù sao bị thương đã thành quen, Lâm Trì thờ ơ nói: "Không sao ạ! Người tìm con có chuyện gì không?"

Phu nhân xinh đẹp lắc đầu một cái: "Không phải là ta, ừm... là phu quân ta."

Sau lưng vị phu nhân lộ ra một cái đầu tóc tai lồm chồm: "Bộ dạng người sao lại thế này, là một nữ tử người có thể để ý một chút tới bề ngoài được không? Người như vậy đi gặp phụ hoàng ta, phụ hoàng sẽ cho rằng thẩm mỹ của hoàng huynh có vấn đề đấy!"

Lâm Trì cúi đầu nhìn, hình như bộ dạng của nàng rất thảm hại.

....Nhưng mà, bị bắt cóc thì làm sao để ý tới hình tượng được.

"Thế này thì làm sao!" Phu nhân xinh đẹp gõ lên cái đầu lỏm chỏm tóc một cái, cười nói với Lâm Trì: "Con không cần để ý, phụ hoàng của Định Lam cũng không phải là người trông mặt mà bắt hình dong. Con đừng lo lắng quá, ông ấy hỏi gì thì con thành thật trả lời là được. Có điều lần này...." Trên mặt vị phu nhân hiện ra chút buồn rầu: "Quả thực Định Lam hơi quá đáng, tâm tình phụ hoàng nó cũng không được khá lắm..."

Lâm Trì cúi đầu hỏi: "Vậy... Mạch, à không, Đại diện hạ bây giờ thế nào ạ?"

Phu nhân xinh đẹp suy nghĩ một chút nói: "Chắc là bị phụ hoàng nó giam lại rồi."

Lâm Trì: "A! Có thể bị bắt giam được ư?"

Đối với Mạch Khinh Trần hoàn toàn không cần phải xem tính tình phụ mẫu hần, đương nhiên không thể ngoan ngoãn nghe lời rồi, mà võ công của Mạch Khinh Trần vô cùng lợi hại, nàng rất hoài nghi cho dù toàn bộ quan binh Dương Minh được tăng cường thì có thể vây khốn một mình hần hay không...

Phu nhân xinh đẹp ho khan một tiếng: "Dù sao cũng luôn có biện pháp mà..."

Đột nhiên Lâm Trì nhớ tới một việc nàng vốn rất muốn hỏi.

"Xem ra... người rõ ràng rất quan tâm hần, nhưng tại sao lại muốn đưa hần rời khỏi nơi này sớm như vậy?"

Đáy mắt vị phu nhân xinh đẹp xuất hiện một chút âm đạm.

Lâm Trì cũng phát giác mình lỡ lời, mấp mồi một cái thì nghe thấy giọng nói của vị phu nhân xinh đẹp: "Cũng không phải là muốn đưa nó rời đi, chẳng qua là vạn bất đắc dĩ, bề ngoài của nó khác với mọi người, ở lại trong cung bị nói bóng nói gió quá nhiều, hơn nữa..." Bà hơi ngừng lại, có chút buồn bã: "Chỉ là không ngờ nó trở nên xa cách với chúng ta như thế, thậm chí dường như không bao giờ trở về, nó cũng không quan tâm..."

Lâm Trì: "Thật xin lỗi..."

Phu nhân xinh đẹp cười: "Đứa nhỏ ngốc, không sao cả. Nó có thể quan tâm con như vậy, thật ra thì ta cũng vui mừng, sau lần đó ta cho là nó sẽ buông tay, không nghĩ là... Được rồi, không nói nữa, ta dẫn con đi gặp phụ hoàng nó."

Lâm Trì gật đầu, đợi chút... Nàng chợt nhận ra, phụ hoàng Mạch Khinh Trần không phải chính là hoàng đế sao!

Nếu là hoàng đế, nàng có thể xin ông ấy điều tra kỹ lại vụ án nhà nàng hay không?

Nhưng đến khi nhìn thấy hoàng đế bệ hạ, Lâm Trì mới phát hiện cũng không dễ dàng như nàng nghĩ.

Hoàng hậu nương nương và Nhị hoàng tử đều bị lui xuống, chỉ giữ lại một người hầu bên cạnh.

Nam nhân chí tôn của Bắc Chu đó thoát nhìn cũng không cao lớn lắm, dung mạo không bị năm tháng làm tổn hại bao nhiêu, ông ấy im lặng ngồi ở đó tựa như một bức họa, khuôn mặt có mấy phần tương tự Mạch Khinh Trần, nở nụ cười hiền hòa yếu ớt, nhưng lộ ra vẻ xa cách rõ rệt.

"Khụ khụ..." Nam tử ho khan hai tiếng, nhìn về phía nàng: "Người chính là Lâm Trì người mà Định Lam rất thích?"

Cơ thể của ông ấy dường như không được tốt, sắc mặt tái nhợt, được bọc trong da cáo nặng nề, thoát nhìn không giống hoàng đế, mà giống như một công tử quý tộc yếu đuối.

Lâm Trì do dự gật đầu.

Giọng nói của nam tử rất hiền hòa: "Trẫm biết thân phận của ngươi, cũng biết ngươi muốn đến đây làm gì, nhưng tốt nhất vì thế mà thu tay lại."

Lâm Trì ngẩn ngơ.

Nam tử lại ho khan mấy tiếng rồi mới ôn hòa nói: "Hai sự lựa chọn, một là ở lại bên cạnh Định Lam, trẫm sẽ làm cho ngươi quên hết chuyện trước kia, hơn nữa sẽ cho ngươi một xuất thân đủ tương xứng với Định Lam, còn chỉ hôn cho các ngươi. Cách khác là bây giờ ngươi rời đi, vĩnh viễn không được trở về, trẫm biết lúc trước ngươi và Hình bộ Thị Lang Đỗ Nhược từng có dây dưa 纠葛 mà bây giờ hần đang chờ ngươi ở y quán, nếu ngươi đồng ý trẫm có thể tha cho các ngươi rời khỏi, hơn nữa bảo đảm Định Lam sẽ không đi tìm ngươi."

Lâm Trì ngơ ngẩn: "...Quên đi?"

Nam tử cười nhẹ như gió thoảng: "Đúng vậy, trẫm sẽ xin thần y Hồi Xuân Cốc giúp ngươi xóa sạch kí ức trước kia." Nam tử ra hiệu cho người hầu bên cạnh đưa ra một tờ giấy.

Lâm Trì vừa nhìn thoáng qua, con ngươi không tự chủ phóng đại.

Trên tờ giấy kia viết tất cả cuộc đời nàng, thậm chí bao gồm cả thân phận ở thanh lâu trải qua cùng sư phụ và sư tỷ.

Càng xem Lâm Tri càng cảm thấy da đầu tê dại.

Nam tử nâng chén trà lên, uống một ngụm, giọng nói bình tĩnh không nhanh không chậm: "Tạm thời không nói đến trước kia, chỉ bằng vượt ngục, cướp phạm nhân, lén lút xông vào Đại Lý Tự cũng đủ để định tội ngươi, huống chi Định Lam huyết tủy Đại Lý Tự vì lý do gì ta nghĩ ngươi còn rõ ràng hơn ta... không bằng trăm cho ngươi lựa chọn tốt hơn. Hi vọng trước khi ta uống xong chén trà này, ngươi có thể đưa ra quyết định."

Đó là một loại thái độ thuộc về bề trên.

Quyền sinh sát trong tay, không được phép có nửa phần lưu tình.

(1) Cây Lan Chi: là loại cỏ lan chi. Khi ta cắt ngọn đi, chỉ chừa lại một đoạn gốc, cây cỏ vẫn mọc lại, lớn lên, um tùm và xanh tốt. Bởi vậy, cỏ lan chi tượng trưng cho sức sống bền bỉ, nhẫn nại, kiên trì.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 40: Chương 29

Edit: Tiểu Bao tử

Rời đi ư?

Không được quay lại nữa?

Nhưng bất kể như thế nào nàng cũng không muốn mất đi trí nhớ, làm một người mơ mơ hồ hồ.

Lâm Tri từ từ nắm chặt lòng bàn tay, khẽ khép mắt lại, nàng có thể yếu đuối có thể nhát gan có thể ham an nhàn, nhưng tuyệt sẽ không quên mối thù của phụ mẫu.

Phụ mẫu dưới cửu tuyền khó mà nhắm mắt, nàng lại một mình không buồn không lo còn tiếp tục sống tốt... Chỉ nghĩ thôi, đã không thể chấp nhận được.

Nhưng mà, Mạch Kinh Trần đâu...?

Lần đầu tiên cảm thấy bản thân có lẽ đã thích Mạch Kinh Trần, nếu như lại vội vã rời đi...

Hoàng đế bệ hạ ngồi phía trên vẫn nhàn nhã uống trà.

Thời gian uống cạn một chén trà trôi qua rất nhanh.

Hoàng đế đặt chén trà sứ trắng xuống, ánh mắt cúi xuống nhìn nàng: "Đã có quyết định chưa?"

Lâm Tri cắn môi, quyết định: "Ta..."

Một nén hương sau.

Lâm Tri được thị vệ trong cung đưa ra ngoài, nàng không nhìn thấy Hoàng hậu nương nương và Nhị hoàng tử, cũng không nhìn thấy Mạch Kinh Trần.

Lúc đưa nàng ra cửa, một nam tử trông giống tổng quản nói với nàng: "Cô nương chớ lo lắng, tất cả đều đã an bài ổn thỏa, cô nương chỉ cần làm theo lời bệ hạ nói, thì sẽ không có chuyện gì."

Lâm Tri gật đầu.

Nàng trở lại y quán, Đỗ Nhược đang thu dọn đồ đạc.

Hắn thấy nàng đi vào, có chút khác lạ: "Nàng... có chuyện gì sao?"

Lâm Tri chớp mắt, đè thấp giọng: "Bây giờ đi theo ta."

Đỗ Nhược kinh ngạc: "Vì sao? Xảy ra chuyện gì?"

Bên ngoài có người thúc giục: "Xe ngựa đã đến, tốt nhất Lâm cô nương khăn trương một chút."

Lâm Tri đáp lời.

Đỗ Nhược vừa nhìn ra bên ngoài, đó là quan phục Bắc Chu hẳn không thể quen thuộc hơn, ý nghĩ hiện lên trong đầu, hẳn chợt hiểu ra.

Vốn là Lâm Tri cũng không có thứ gì muốn thu dọn, liền ra cửa xoay người lên ngựa, Đỗ Nhược cũng đi theo nàng.

Vừa định lên đường, Lâm Tri lại nghe thấy tiếng gọi: "Tiểu thư."

Nàng sững sốt, Tác Đồng cũng tới đây, nhưng lập tức bị thị vệ ngăn lại.

Lâm Tri nói: "Người đó là của ta..."

Tác Đồng tiếp lời: "...Ta là thị tòng của tiểu thư!"

Thị vệ thấy thế, lúc này mới thả Tác Đồng ra, Tác Đồng cười ngựa, không nói hai lời liền đi theo bên cạnh Lâm Tri, giống như là lẽ đương nhiên.

Lâm Tri không nhận được cười, tim từ từ ấm lên.

Nàng lập tức vung dây cương giục ngựa đi về phía cửa thành, trên đường quan binh mở đường nên rất thuận lợi, không gặp chút trở ngại nào. Chỉ là bọn họ làm với tốc độ cực nhanh, gần như là kiểu chạy trời chết.

Chạy điên cuồng mãi đến chừng một canh giờ, giữa lúc nghỉ ngơi, Đỗ Nhược uống một ngụm nước, khẽ hỏi nàng: "Là Thánh thượng để cho nàng rời đi? Vậy ông ta chẳng phải là..."

Biết chuyện nàng giúp ta vượt ngục...

Lâm Tri suy nghĩ một chút, gật đầu: "Ừ."

Sắc mặt Đỗ Nhược thay đổi mấy lần, không biết là vui hay buồn, cuối cùng thản nhiên nói: "Chúng ta đây là muốn đi đâu?"

Lâm Tri thành thật nói: "Không biết."

Đỗ Nhược cười phì một tiếng: "Cái gì cũng không biết mà nàng cứ dẫn ta đi như vậy? Nói vậy... điều này đại biểu cho ta có cơ hội sao?"

Lâm Tri hạ mắt, nhẹ nhàng lắc đầu.

*****

Tẩm điện Đông Cung.

Hoàng đế Bắc Chu Cơ Khác đứng ở mép giường, nhìn trường tử vừa mới tỉnh, ánh mắt sâu xa: "Nhớ ra chưa?"

Âm thanh vọng về trong không gian vắng vẻ.

Bỗng nhiên một cơn gió lạnh thổi qua, cuộn lên vạt áo vàng sáng và sợi tóc đen nhánh.

Người trên giường tựa như vừa tỉnh lại trong cơn ác mộng, từng sợi tóc bạch kim ướt mồ hôi dính vào thái dương, ánh mắt đáng sợ của hắn mờ mịt luống cuống, giống như một khối lưu ly vừa bị làm vỡ, từng tiếng từng tiếng vỡ phát ra, yếu ớt lại lạnh như băng.

"Đừng dọa hắn."

Ngón tay cực nhanh rút ngân châm ra, nữ tử dùng một sợi tơ bắt mạch, mặt không chút biến đổi nói: "Hắn vừa mới nhớ lại, bị ký ức ủa về quá sâu, thần chí không rõ, có thể bây giờ không thể trả lời ngài được."

Giọng nói Cơ Khác ôn hòa lễ độ: "Làm phiền Thảm cốc chủ."

Hồi Xuân cốc là thần y cốc nổi danh thiên hạ, khi còn bé Cơ Khác từng bị trúng độc, bị độc tố hành hạ liên tục mấy năm, chính là cốc chủ đời trước của Hồi Xuân cốc Thảm Thiên Hành giúp hắn trị bệnh, cho nên đối với Hồi Xuân cốc hắn vẫn luôn rất lễ độ.

Nữ tử cười nhạt nói: "Không cần khách khí như vậy, theo như bồi phận hắn cũng coi như là biểu đệ của ta, hơn nữa..." Nàng xòe tay, nói như chuyện đương nhiên: "Chần phí."

Cơ Khác hắng giọng, lập tức có người cầm một hộp ngân phiếu tiến lên.

Cốc chủ Thảm đương nhiệm của Hồi Xuân cốc rất biết cách đếm ngân phiếu, nhanh chóng nhét vào ngực, mặt mày hớn hở: "Quả nhiên hoàng gia nhất định ra tay hòa phóng, có điều..." Thảm Tri Ly liếc mắt nhìn Mạch Khinh Trần không thể bình tĩnh được trên giường, do dự: "... Làm cho hắn nhớ ra thực sự tốt hay sao?"

Cơ Khác bình thản nói: "Sớm muộn nó cũng muốn nhớ lại thôi, trước khi nó dẫm lên vết xe đổ."

Thẩm Tri Ly: "Nữ tử đó... ngài đưa đi rồi?"

Cơ Khác gật đầu.

Thẩm Tri Ly nhủ mảy: "Như vậy hình như không tốt, dù sao khó lắm mới được gặp gỡ một..."

Cơ Khác chậm rãi lắc đầu, giọng nói cực kỳ bình tĩnh: "Không giống nhau. Nó chỉ cần một nữ nhân có thể một lòng với nó, mẫu hầu nó đã từng nói với trẫm, nữ nhân kia cũng không thích nó, chỉ vì bị ép buộc mới ở lại, cho dù là nhất thời động tâm thì làm sao? Huống chi Định Lam còn đã làm với nàng... Cuối cùng thương tổn sẽ chỉ là Định Lam..."

Dù sao cũng là chuyện nhà người khác, huống hồ còn là gia sự hoàng gia, Thẩm Tri Ly suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn không khuyên nữa, rồi đi.

Lúc Thẩm Tri Ly rời khỏi, giọng nói Cơ Khác chợt vang lên, mang theo mấy phần mệt mỏi: "Rốt cuộc có biện pháp nào nữa có thể làm cho nó có tri giác lại không?"

Thẩm Tri Ly ho khan: "Trên lý thuyết mà nói thì có, nhưng không phải ta vẫn đang nghiên cứu sao? Chứng bệnh sau khi sinh ra là khó giải quyết nhất, nội trong thời gian ngắn là không có biện pháp, có điều đúng dịp sư huynh ta cảm thấy hứng thú, nói bằng lòng nghiên cứu cùng ta, vừa rồi ta đã lấy máu của nữ tử kia và Đại diện hạ, hi vọng mấy năm nữa có thể có tiền triển..."

Ngay cả Thẩm Tri Ly cũng nói như vậy, Cơ Khác không miễn cưỡng nữa, chỉ khẽ thở dài.

"Ta... nơi này là đâu..."

Tiếng thì thảo lạnh lẽo.

Đột nhiên Cơ Khác nhìn lên: "Con tỉnh rồi?"

Người trên giường đồ dẫn nhìn sang, tầm mắt dừng lại trên người Cơ Khác, nhưng không ảm lên chút nào, vẫn lạnh như băng, chỉ là ánh mắt không yên, dường như đầu tranh kịch liệt thứ gì.

"Nhớ ra rồi?"

Mạch Khinh Trần tựa lên ván giường, gối hồng đàn không chịu nổi lực của tay hấn vỡ vụn ra từng tác, chợt Mạch Khinh Trần đứng dậy, khó nhọc nói: "...Lâm Tri đâu?"

Cơ Khác khẽ kinh ngạc, ngay sau đó cười một tiếng: "Đã đi rồi."

Mạch Khinh Trần định bước ra cửa, lại nghe Cơ Khác nói: "Chẳng lẽ ngươi muốn đi tìm nàng ta thật sao? Nếu đã nhớ lại, vậy chuyện kia hẳn ngươi vẫn chưa quên... Ngươi còn muốn xảy ra lần nữa sao?"

Nghe vậy, bước chân Mạch Khinh Trần chậm lại: "Sẽ không đâu."

Giọng Cơ Khác lạnh lùng, không giận mà uy: "Sẽ không? Tại sao ngươi nói là sẽ không? Cơ Định Lam, ngoại trừ lạm dụng võ lực và quyền thế ngươi còn có thể làm gì? Mấy năm nay nếu không phải trẫm giúp ngươi áp chế, không biết ngươi đã sớm bị truy nã bao nhiêu lần? Lần này càng thêm hoang đường! Ngay cả Đại Lý Tự cũng dám tàn sát! Bọn họ đã làm sai điều gì mà cần ngươi đi huyết tẩy? Ngươi hoàn toàn không có lý trí, cũng không không chế được chính bản thân! Nếu như ngươi không phải là nhi tử của trẫm, ngươi cho rằng ai có thể chịu được ngươi! Nếu trẫm không có ở đây..."

Mạch nhẹ trần đánh gãy lời ông, bình tĩnh không chút tình cảm nào, nói: "Ta không là con của ngươi."

Cơ Khác giận quá hóa cười: "Không quan tâm trẫm cũng không quan tâm đến Lâm Tri đó sao?"

Mạch Khinh Trần quay đầu, đôi mắt đen như mực giống Cơ Khác như đúc nhìn về phía ông: "Nàng ở đâu?"

Cơ Khác lại cười: "Không chịu để nàng rời đi thật sự là vì người có tình cảm với nàng ư? Hay chính là nói chẳng qua ngươi không bỏ được cảm giác có thể chạm vào? Lúc ngươi cường ngạnh giữ nàng lại, ngươi đã hỏi ý kiến của nàng chưa? Thật sự là nàng nguyện ý ở lại bên cạnh ngươi ư?"

"Ngươi cũng nghe rồi đấy, trẫm đã cho nàng lựa chọn, nàng thả đi theo Đỗ Nhược khôn khéo, cũng không muốn ở lại bên cạnh ngươi sống cuộc sống cầm y ngọc thực."

"Nàng không có tình cảm với ngươi."

Thân hình Mạch Khinh Trần lão đảo, ánh mắt có đầu tranh mạnh mẽ và 一抹 thể nào cũng không giấu được vẻ âm trầm.

Cơ Khác: "Ngươi chỉ mang đến cho người khác tổn thương, đau khổ và tuyệt vọng, muốn giết thì giết, nếu một ngày ngươi chạm vào nàng không có cảm giác, ngươi sẽ không chút lưu tình mà giết nàng..."

Mạch Khinh Trần: "Không..."

Đột nhiên Cơ Khác vỗ tay.

Một tiếng cổ cầm du dương vang lên ngoài điện, tiếng đàn như khóc như than, u oán tịch mịch, tiếng nhạc dần dần cất cao, cho đến thê lương, uyển chuyển như tiếng than đỗ quyên.

Thân hình Mạch Khinh Trần lao đảo mạnh hơn.

Cơ Khác bình tĩnh nói: "Người chưa quên, khúc nhạc này là do ai viết? Là ai đàn cho người nghe?" Đột nhiên Mạch Khinh Trần quát to: "Dừng lại!"

Nhưng Cơ Khác không chịu dừng lại: "Mới qua không lâu, người đã quên rồi sao?"

Mạch nhẹ trần: "Ta nói dừng lại!"

Hắn bóp trán, những ký ức hỗn loạn kia đang đánh vào đầu hắn, không ngừng ủa về không ngừng xé rách, đầu tựa như muốn nứt ra.

Mái tóc bạch kim của Mạch Khinh Trần tán loạn, ánh mắt rã rời, hắn quay lại mép giường.

Cơ Khác Từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh lùng dịu đi, giọng nói thấp gần như không thể nghe thấy: "Trẫm là vì tốt cho người."

*****

Bên ngoài ngàn dặm.

"Đi tiếp về hướng Bắc thì sẽ ra khỏi biên giới quốc gia."

Thủ lĩnh thị vệ nói: "Ra khỏi biên giới rồi thì đừng quay lại nữa."

Lâm Trì nhìn chân trời mênh mông, bọn họ giống như đã chạy rất nhiều ngày đường.

Đỗ Nhượng ném một chiếc áo lông cho nàng, hỏi: "Có mệt không?"

Lâm Trì ghì mình lại, sờ sờ bụng: "Có hơi đói."

Thị vệ đại ca thành thực nói: "Vậy chúng ta tìm một khách điểm nghỉ ngơi." Hình như nghĩ đến điều gì, dừng một lát mới nói: "Nhưng mà sau đêm nay mỗi người một ngả."

Lâm Trì gật đầu.

Vì thế nên tìm khách điểm ăn cơm.

Bà chủ khách điểm là một mỹ nhân eo thon mông đẹp, nói chuyện yêu kiều mềm mại, sau khi bưng lên một bàn thức ăn thì bắt đầu hỏi tới chuyện tình cảm của vị thị vệ đại ca kia.

Lâm Trì vui đầu vào ăn, Tác Đồng múc canh cho nàng, chỉ là dường như Đỗ Nhượng có điều suy nghĩ, cầm chiếc đũa.

Nửa khắc đồng hồ sau.

"Á..."

"Ặc..."

"Ừm..."

Thị vệ thứ nhất kêu lên ngã xuống đất, sau đó liên tiếp có người ngã xuống.

Bà chủ cầm một con dao đánh ngất thị vệ đại ca, dương dương tự đắc cười một tiếng: "Tiểu Trì, đã xong! Ta đã nói thuốc không có vấn đề mà!"

Lâm Trì nuốt xuống miếng bánh bao, một tay đè lên bàn, thân hình nhảy lên, đồng thời hai chân đá ngất một thị vệ còn chưa kịp phản ứng ngã xuống đất, mới lại đứng lên.

Bà chủ, hay nói là đại sư tỷ Cừu Uyển dùng sức đẩy tám ván gỗ trong phòng bếp ra, nâng vị thủ lĩnh đại ca đi vào, Lâm Trì và Tác Đồng cũng như thế, không lâu sau đã ném tất cả thị vệ vào hầm.

Lâm Trì sờ lấy lệnh bài của đội trưởng thị vệ ném cho Đỗ Nhượng, nói: "Người đi đi."

Ánh mắt Đỗ Nhượng phức tạp nhìn tám lệnh bài, không nói lời nào.

Sắc trời sáng sủa, Lâm Tri phi thân lên ngựa, lại quay trở lại, Tác Đồng và sư tỷ đi bên cạnh nàng.

Biết được ý nghĩ của nàng, Tác Đồng chỉ nhẹ nhàng gật đầu, sư tỷ lại càng sờ đầu nàng cười nói: "Muốn làm gì sư tỷ đều ủng hộ muội, quan tâm lão làm cái khi gió gi!"

Hoàng đế Bắc Chu chỉ cho nàng hai con đường, nàng tự mình chọn điều thứ ba...

Đỗ Nhược nàng phải cứu!

Nhưng Mạch Kinh Trần... Nàng cũng không muốn bỏ lại hân!

—— Không cần lo lắng, ta rất vui.

Đây là lời cuối cùng Mạch Kinh Trần nói với nàng, âm điệu cứng nhắc, cũng vô cớ làm cho tim nàng thất lại.

Không nói lời nào rời đi lâu như vậy, Mạch Kinh Trần sẽ thế nào?

Khổ sở? Mất mát? Hay là...

Trên đường tới đây, xuyên suốt trong đầu Lâm Tri chỉ nghĩ đến Mạch Kinh Trần.

Nhưng mà...

Lâm Tri siết chặt dây cương, nhìn về phía người đến.

Một nhóm thị vệ lớn đứng trước người nàng, người dẫn đầu nói: "Lâm tiểu thư, tìm thấy người thật không dễ chút nào."

Lâm tri: "Các người..."

Đối phương lạnh lùng cười một tiếng nói: "Thánh thượng liệu sự như thần, quả nhiên người không ngoan ngoan rời đi. Đã như vậy, Thánh thượng nói, vậy thì không được giữ người lại..."

"Người đâu! Giết nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 41: Chương 30

Edit: Tiểu Bao tử

"Tiểu Tri, điểm tâm mẫu thân làm ngon không? Nếu con thích, lần sau mẫu thân sẽ làm cho con."

"Tiểu Tri, mẫu thân lên dẫn con ra ngoài chơi có được không? Xuyt, đừng nói cho phụ thân con."

Khuôn mặt mẫu thân lại biến thành một dung nhan nghiêng nước nghiêng thành.

"Vậy... có thể hôn ta một cái không?"

"Đút ta..."

Đột nhiên xóc lên một cái, bên tai phải một giọng nói kéo nàng về hiện thực: "Tiểu thư, tiểu thư..."

Giấc mộng kia thực sự rất dài, lúc tỉnh lại Lâm Tri vẫn còn hơi mơ hồ.

Nàng dụi mắt một lúc mới nhìn rõ được tình hình trước mắt.

Trước mặt là một khuôn mặt xa lạ, hai cột tóc đuôi sam vẫn còn vung vẩy: "Ôi chào! Tiểu thư, sao người lại có thể ngủ như vậy! Đừng ngủ nữa, mau nhìn chiếc váy này xem, thật là đẹp! Người mặc vào nhất định là kinh diễm tứ phương! Nhìn chất liệu chế tác này blabla..."

Tiếp đến không ngừng tán thưởng.

À, đây chính là nha đầu mới phân cho nàng hôm qua.

Mới vừa rồi nàng nằm mơ thấy là sáu, bảy hay là hai mươi năm trước?

Hình như không nhớ rõ..

"A, tiểu thư, mau thay y phục! Xe ngựa sắp dừng rồi."

Nàng mơ mơ màng màng bị kéo đi thay y phục, tốc độ xóc nảy phía dưới xe ngựa cũng chậm dần, lát sau thì dừng. Nha đầu đỡ lâm Tri xuống xe đi vào viện, không lâu sau, trong viện hơn mười mấy mỹ nhân phong tư khác nhau, thậm chí còn có hai nữ tử dị vực mắt và màu tóc đều nhạt hơn.

Sau đó một nam tử trung niên vận y phục đen bước vào.

"Đến đông đủ rồi?" Hần hỏi.

Người còn lại bên cạnh nói tiếp: "Trừ thiên kim Tri phủ Thục quận nói là trên đường đi bị lây bệnh dịch ra, còn lại đều đến đông đủ."

Nam tử trung niên nói: "Vậy thì ghi danh sách đi... Khụ, các vị tiểu thư hôm nay nghỉ ngơi ở nơi này, ngày mai sẽ vào Dương Minh, đến lúc đó sẽ đưa các vị tới dịch quán trước, trước đó, tại hạ còn có mấy việc muốn giao phó... blabla... Được rồi, các vị có thể về phòng trước dùng bữa."

Lâm Tri lập tức tỉnh táo lại.

Nàng cất bước trở về, quả nhiên trên bàn bày đủ thức ăn phong phú, nàng lập tức ăn ngấu ăn nghiến.

Nha đầu lần lượt từ kinh ngạc đến khiếp sợ rồi đến kinh hãi, quả quyết ôm lấy đĩa thức ăn: "Tiểu thư! Người không thể ăn nữa! Sẽ bị mập đấy! Tiểu thư, người có muốn được nhìn trứng hay không!"

Lâm Tri ợ một cái, liếc mắt tiếc nuối nhìn đĩa thức ăn: "Vậy ta ăn ít thôi..."

Nha đầu bắt đắc dĩ than thở, bẽ má nhìn Lâm Tri: "Tiểu thư, rốt cuộc người có tính toán gì không?"

Lâm Tri gặm một cái đùi gà: "Tính toán?"

Nha đầu nói: "Chính là có muốn lấy lòng vị nào không?!"

Năm ngoái thánh thượng hạ lệnh tuyển tú nữ, có điều ai cũng biết đương kim Thánh thượng thân thể hư nhược nhiều bệnh, cho nên tú nữ không muốn bản thân bị chọn, phần nhiều là vì lớp đệ tử quý tộc trong Dương Minh.

Lâm Tri liếm ngón tay: "Hà... tùy đi..."

Nàng chỉ là hàng dóm tới để đục nước béo cò mà thôi.

Nha đầu nói: "Như thế sao được! Sở thích của các công tử không giống nhau, tiểu thư lỡ mắng như vậy nhất định sẽ bị loại! Đến lúc đó chỉ có thể ảo não quay về hoặc là ở lại làm cung nữ, thâm lắm. Tới lúc đó ta cũng chỉ có thể..." Nha đầu đang lăm bằm, nhanh chóng móc trong ngực ra một cuốn sách nhỏ, bên trên là một hàng chữ Khải siêu nhỏ: "Hoài vương thế tử, yêu đọc sách làm phú, thích nhất nữ tử dịu dàng tinh thông thơ từ thư họa blabla..."

Lâm Tri nghe nàng nói một mạch đến Tĩnh vương thế tử, giật giật khóe miệng: "Làm sao người biết..."

"Dĩ nhiên là hỏi thăm! Chính là nô tỳ đang nghe ngóng ở góc tường thì nhìn thấy người đấy!" Nha đầu kiêu ngạo nói: "A, tiểu thư... Trọng điểm đây rồi! Nhị hoàng tử diện hạ, Cơ Định Loan... Thích kiểu nữ nhân lạnh lùng dung mạo hoàn mỹ tính tình hoàn mỹ các loại hoàn mỹ."

Lâm Tri nuốt chút nữa phun cả ngụm canh ra ngoài...

Trong đầu thoáng hiện lên tình tiết có một yêu huynh đầu trọc...

Nha đầu có chút phiền não: "Hình như cái này rất khó đạt được đây! Ai da, tiểu thư vẫn là nên chọn một thế tử hoặc là công tử thế gia đi." Vừa nói nàng vừa bẻ ngón tay: "Tĩnh vương quá nhiều người chọn, nghe nói Lý tiểu thư Triệu tiểu thư còn có Lưu tiểu thư đều rất có ý với Tĩnh vương thế tử, vậy bằng không..."

Lâm Tri nuốt ngụm canh cuối cùng, nghe thấy giọng nói của mình: "... Vậy Đại hoàng tử thì sao."

Nha đầu nghiêm mặt lắc đầu: "Đại hoàng tử thì tiểu thư đừng có nghĩ đến."

Lâm Tri giật mình: "Tại sao?"

Nha đầu nhìn xung quanh một chút, đảm bảo không có ai, mới nói khẽ: "Có thể tiểu thư là người bên ngoài nên không biết, Đại hoàng tử này yêu dị từ nhỏ, tóc trắng yêu đồng, hơn nữa còn không có cảm giác, người ở đây đều nói là yêu quái gửi hồn! Hơn mười năm trước đều nuôi ở bên ngoài, hai năm nay mới được đón về Dương Minh, ở Dương Minh bất luận là về danh tiếng hay nhân mạch so ra đều kém Nhị hoàng tử này..."

Lâm Trì đặt chiếc thìa xuống, về mặt thất vọng nói: "Là sao..."

Nha đầu cho rằng Lâm Trì còn chưa chết tâm, vội vàng nói: "...Có điều dù sao cũng là Đại hoàng tử, Thánh thượng không muốn phế truất, ngài vẫn là hoàng tử (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), hơn nữa dung mạo Đại hoàng tử quả là..." Thần sắc nha đầu cũng hơi ngẩn ra, nhưng lại tỉnh táo lại nói: "Nô tỳ mới nghe được hình như cũng có rất nhiều tiểu thư có vẻ đề tâm, nhưng tiểu thư chớ có học theo các nàng..."

Lâm Trì: "Tại sao?"

Nha đầu lại hạ giọng xuống thấp hơn, gần như sát đến bên tai Lâm Trì: "Dĩ nhiên là bởi vì Đại hoàng tử đã có hồng nhan tri kỷ, sủng ái vô cùng, những nữ tử khác có xinh đẹp nữa thì ngài cũng hoàn toàn không muốn nhìn lấy một cái."

Lâm Trì vô thức nhắc lại: "Hồng nhan tri kỷ?"

Nha đầu gật đầu nói: "Đúng vậy, nghe nói dáng dấp cũng không tệ, ừm, nhưng mà dĩ nhiên là Đại hoàng tử điện hạ thì khỏi phải nói, nghe nói trước kia nàng ta cũng chỉ là một nha đầu lại được Đại hoàng tử nhìn trúng, một bước lên mây, muốn gió có gió muốn mưa được mưa.. Haiz, cái số tốt gì đó đúng là đáng ghét nhất..." Nha đầu cảm khái một câu, lại thấy không đúng, vội khích lệ: "Có điều, dáng vẻ của tiểu thư người xinh đẹp như vậy, chỉ cần có đôi tượng là được, nhất định sẽ có thể gia công từ coi trọng người, đến lúc đó..."

Nàng thẹn thùng xoắn khăn tay: "Nha đầu sẽ đi theo người!"

Lâm Trì cười cười, xoa đầu nha đầu, xoa người đi ngủ.

*****

—— Người đâu! Giết nàng ta!"

Tiếng hô hỗn loạn vang lên.

Nàng cười con ngựa cướp được chạy điên cuồng, nhắm mắt vùng kiếm tránh khỏi sự truy sát, nhưng tiếng người vọng lại vẫn rất gần.

Đao thương kiếm kích lẫn lộn giữa mùi máu tươi nồng đậm xông vào mũi, mồ hôi nhỏ xuống, một tiếng thở dốc trầm thấp phát ra.

Ánh đao sáng loáng chọi lóe, lưỡi đao sau lưng chém ngang xương sống nàng.

Sau lưng đau đớn, tựa như cả người bị chém thành hai nửa, nàng gãy giữa rơi xuống lưng ngựa, rơi tan xương nát thịt.

Trước khi ngã xuống đất, nhìn thấy một đôi mắt đen lạnh như băng, vô tình vô dục, lạnh lẽo tột cùng.

Lâm Trì bỗng mở mắt, ngồi dậy, thở dốc trong bóng tối tịch mịch.

"Tiểu thư, sao vậy?" Nha đầu mơ màng hỏi.

Lâm Trì lắc đầu: "Không sao, ta khát nước, đi uống nước thôi."

Nàng vò đầu đứng lên, rót cho mình một chén nước, không biết tại sao gần đây rất hay nằm mơ, còn luôn mơ thấy sự việc mấy năm trước.

Nhưng thực tế thì cũng không thảm khốc tới như vậy.

Nàng không bị chém chết, cũng không bị thương mấy, chỉ có bị ép nhảy từ trên vách đá xuống mà thôi.

Thực tế chứng minh, quả nhiên xác suất nhảy xuống vực mà chết gần như là số lẻ.

Haiz

Chỉ có điều đôi mắt kia, Lâm Trì nghĩ, tại sao lại giống Mạch Kinh Trần...

Sáng sớm ngày thứ hai thì vào thành.

Ký ức của Lâm Trì đối với Dương Minh cũng không được tốt lắm, nhưng chủ yếu là nàng gần như không có cơ hội đi dạo ở Dương Minh, cũng là lần đầu tiên được ngồi trong kiệu lặc lư thoải mái nhàn nhã.

Đô thành còn phồn hoa hơn trong tưởng tượng.

Cổ kiệu dừng ở dịch quán, rất nhiều người ra nghênh đón.

Không lâu sau thì có vài ma ma tới.

Đào qua tất cả các tiểu thư, lựa giống như lựa đồ ăn, sau đó tiến hành tuyển chọn dạy bảo từng người. Mặc dù Lâm Trì lười thật, nhưng thân thể mềm

mại và linh hoạt vô cùng, rất dễ dàng thực hiện xong yêu cầu của ma ma.

Hoạt động chân tay xong, đang chuẩn bị đi về ngủ, thì thấy hai nữ tử giống nàng đứng ở cửa xì xào bàn tán.

Vừa nhìn thấy Lâm Trì, một nữ tử áo lam lập tức hốt hoảng nói: "Ngươi, sao ngươi lại quay lại?"

Nữ tử áo tím bên cạnh nói: "Chẳng lẽ ngươi cũng muốn đút bạc..."

Lâm Trì: "...."

Làm ơn nhường chút, ta muốn về ngủ trước.

Nữ tử áo tím than thở, cắn răng nói: "Thôi, đã như vậy thì ngươi đi theo chúng ta."

Lâm Trì: "Sao cơ?"

Nữ tử áo lam túm lấy cánh tay Lâm Trì nói: "Đi thôi, không đi nữa thì không kịp mất!"

Sau đó liền kéo Lâm Trì lên xe.

Lâm Trì cảm giác sự tồn tại của nàng giống như không khí.

Vừa lên xe hai nữ tử lập tức sôi nổi thảo luận.

"Đúng rồi, ngươi muốn diện kiến Tĩnh vương thế tử hơn hay là Hoài vương thế tử hơn blabla..."

"Ta tương đối cảm thấy hứng thú với công tử nhà Cổ thừa tướng, nghe nói Cổ công tử là tài tử đệ nhất Dương Minh, không chỉ có tài làm thơ, mà còn uy phong như rồng tư thái như phượng, tiêu sái bất phàm... Ai ui, mắc cỡ chết mất blabla..."

Cuối cùng, thảo luận hồi lâu, nữ tử áo lam mới phát hiện ra sự tồn tại của Lâm Trì, không nhịn được hỏi: "Phải rồi, ngươi thích công tử nhà nào vậy?"

Lâm Trì: "Ta á..." Nàng gãi đầu, nhớ tới sư tỷ: "Tĩnh vương thế tử đi..."

Lại nói, vốn là sư tỷ phải tới, nhưng mà diện mạo của sư tỷ quả thực quá nổi bật, chỉ sợ chưa tới được Dương Minh đã bị người ta vạch trần.

Nữ tử áo lam chớp chớp mắt với nàng: "Ánh mắt cũng không tệ."

Lâm Trì: "..."

Xe ngựa dừng ở một túr lâu.

Hai nữ tử xinh đẹp duyên dáng lên lầu, ngồi xuống một căn phòng trang nhã trên lầu hai, lầu một của túr lâu đông nghịt, lầu hai lại khá vắng vẻ, chỉ có tốp năm tốp ba người ngồi.

Lâm Trì giật môi: "Các ngươi là tới..."

"Đừng nóng vội!" Nữ tử áo lam dứt lời lại nói tiếp: "Mau nhìn kia! Bên đó bên đó... có phải là công tử nhà Hứa thượng thư không vậy."

Nữ tử áo tím loạt soạt giở cuốn sách trong tay, nhìn vào bức chân dung được phác họa đơn giản: "Ta nhìn thấy cũng giống."

Lâm Trì: "Cái đó..."

Nữ tử áo lam: "Ồ, tại sao ngươi không có?" Nói xong liền lấy trong ngực ra một quyển sách, kín đáo đưa cho nàng: "Ta cho ngươi mượn trước, dù sao ta cũng xem rồi, phải rồi... nó tốn của ta một lượng bạc đấy, lát nữa nhớ đưa cho ta!"

Lâm Trì ngẩn người nhận lấy xem.

Thượng thư.

Dương Minh thích linh giai công tử tường giải (có phụ chân dung)

Nàng tiện tay mở ra, đều là bức họa chân dung khác nhau, bên cạnh là chi tiết sinh thần sở thích và cuộc đời, lật về phía sau là ba chữ viết to Cơ Định Lam, vậy mà bên cạnh lại bỏ trống.

Lâm Trì chọc chọc nữ tử áo lam, hỏi: "Cái này... tại sao lại không có bức họa?"

Nữ tử áo lam nói như chuyện hiển nhiên: "Đương nhiên rồi, ngươi cảm thấy có người có thể vẽ ra dung nhan của Đại diện hạ sao?" Dứt lời, nàng đột nhiên cười thần bí, ngón tay đặt lên môi, trong giọng nói không kiềm được hưng phấn: "Nhưng mà tối nay vận khí tốt, nói không chừng có thể tận mắt

nhìn thấy."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 42: Chương 31

Edit: Tiểu Bao tử.

Vận khí... vận khí của nàng hình như vẫn luôn không tốt.

Lâm Tri khép sách lại, im lặng nghĩ.

Ban đêm, mùi son phấn hơi nồng.

Người lên lầu dần dần nhiều hơn, hai nữ tử bên cạnh đã hoàn toàn không để ý tới Lâm Tri, hoa mắt nhìn từng nam tử ngồi vào chỗ, luống cuống tay chân gỡ sách, rồi sau đó so sánh từng người một.

Lâm Tri gọi hai phần điểm tâm từ từ ăn, ánh mắt cũng không ngừng nhìn về phía lối vào.

Thật sự có thể nhìn thấy Mạch Kinh Trần ư?

Hai năm, nói dài cũng không dài bảo ngắn thì cũng không ngắn.

Sau khi bị ép phải rơi xuống vách đá, nàng hôn mê gần hai ngày, được Tác Đồng cứu về, sau khi rơi xuống vách núi trên người hai người bị không ít vết thương, có điều may mắn là mặc dù có chút bất tiện nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ là đầu nàng bị va đập, trí nhớ trở nên cực kém, thường nhớ chuyện hôm nay thì quên chuyện hôm qua, sự việc trong quá khứ cũng không nhớ rõ lắm.

Dưỡng thương nửa năm, mọi gọi là hồi phục hoàn toàn.

Ký ức đối với Mạch Kinh Trần cũng là sau khi đó mới nhớ lại, trong trí nhớ rời rạc của nàng, ngoại trừ thời gian ở cùng với sư phụ và sư tỷ, thì thời gian vui vẻ gần gũi nhất là khi sống chung với Mạch Kinh Trần... Sau khi tỉnh lại nàng muốn đi tìm Mạch Kinh Trần, nhưng thứ nhất là hoàn toàn không có biện pháp đến gần Dương Minh, thứ hai là cho dù có tới được Dương Minh chỉ sợ không những không gặp được Mạch Kinh Trần ngược lại còn có thể bị bắt.

Tác Đồng kiến nghị nàng đi tìm sư tỷ trước, sau đó tính kế vẹn toàn hãy quay về Dương Minh, Lâm Tri nghĩ dù sao đã trì hoãn nửa năm, trì hoãn thêm một thời gian nữa cũng không sao.

Ai ngờ lần trì hoãn này tới một năm rưỡi.

Vậy mà đã hai năm..

Lâm Tri cúi xuống gấp một miếng thịt, Mạch Kinh Trần có còn nhớ nàng không?

Không nói lời nào biến mất hai năm, gặp lại Mạch Kinh Trần thì muốn nói gì?

Hình như vẫn chưa biết phải nói gì..

Không thể không nói thời gian là thứ gì đó rất thần kỳ.

Quãng thời gian Mạch Kinh Trần làm tổn thương nàng dần dần nhạt đi, chỉ lưu lại những ký ức đẹp khó nói trong lòng..

Mạch Kinh Trần sẽ vì lấy lòng nàng mà học nấu ăn, sẽ dùng nội lực làm ấm cơ thể nàng khi nàng bị quỷ thủy giày vò đến chết đi sống lại, sẽ không do dự cứu nàng khi nàng gặp nguy hiểm, sẽ nghiêm túc tỉ mỉ bồi thuốc cho nàng, cũng sẽ giờ tính trẻ con nửa đêm lạnh lẽo khiến bản thân bị bệnh vì muốn nàng chăm sóc...

Từng chút từng chút một, nàng vẫn chưa quên.

Thậm chí hình ảnh của Mạch Kinh Trần dừng lại trong đầu Lâm Tri, vẫn là giọng điệu bình tĩnh dịu dàng nói: "Không cần lo lắng, ta rất vui."

"Này này, mau nhìn xem!"

Đột nhiên có người vỗ nàng một cái, nữ tử áo lam kích động nói: "Tĩnh vương thế tử, Tĩnh vương thế tử người thích kia, mau nhìn xem!"

Lâm Trì ngăn người ra rồi mới ngẩng đầu.

Trên cầu thang rẽ lên lầu, một bóng dáng màu hồng có vẻ tao nhã lịch sự, khí khái bất phàm, khuôn mặt cũng lộ ra vẻ ôn hòa thân nhiên, một thân y phục hao gầy đứng giữa một đám gấm mào ngọc dải hoa phục lông chồn quả thực là như hạc giữa bầy gà.

Nữ tử áo lam thấy Lâm Trì ngăn ra, hiểu lầm nguyên do, mới tốt bụng vội giải thích: "Vân quận vốn rộng lớn phồn hoa, chẳng qua là Tĩnh vương thế tử này không biết cách ăn mặc giản dị thế nào mới là tốt, nhưng mà ngài thật là đẹp, mặc thế nào đều được... Một thân này nếu mặc trên người nhi tử Hộ bộ thượng thư vừa rồi thì không khác gì một tên đầu heo! Nhưng mặc trên người Tĩnh vương thế tử..." Nữ tử áo lam cũng không khỏi tỏ ra mấy phần e lệ.

Lâm Trì nhìn bộ dáng béo mập kia, kìm nén lắm mới không cười ra tiếng...

Dĩ nhiên là nàng biết tại sao.

Vận khí sư tỷ không tốt, bị rơi xuống thác nước trên vách đá đâm phải đá ngầm, chân bị thương, tuy là không ngờ tới người cứu thấy dung mạo của sư tỷ kiều diễm liền nổi tà tâm, nhưng sư tỷ dựa vào võ công và nhanh trí mà thoát được, sau trên đường lại gặp xui xẻo. Bởi vì chân bị thương công lực giảm đi, nàng lại không dám tùy ý quyến rũ người khác, tóm lại là trải qua đủ thâm, đúng lúc thâm thì gặp Tĩnh vương thế tử ở nơi này. Mới đầu sư tỷ còn không muốn dính líu nhiều, dù sao ban đầu là nàng lợi dụng Tĩnh vương thế tử trước còn bị người ta vứt bỏ, bây giờ lại đi tìm đối phương thì không khỏi quá tổn thương lòng tự trọng.

Nhưng quả là định mệnh, ngàn vạn không ngờ khi sư tỷ bị kẻ xấu nhắm vào lần nữa tưởng chừng như chạy không thoát, thì Tĩnh vương thế tử hết lần này đến lần khác cứu được nàng, hơn nữa Tĩnh vương thế tử không chỉ không giết cọt xi nhục nàng, ngược lại còn đón về phủ hết lòng săn sóc...

Cứ như vậy, sư tỷ mà không động lòng với Tĩnh vương thế tử thì quả thực ngay cả ông trời cũng không nhìn được.

Nhưng khiến sư tỷ hột máu chính là lúc này Tĩnh vương thế tử lại lấy lễ đối đãi, bất luận hành động hay nói chuyện đều chỉ dừng lại ở lễ, không có nửa ý tứ theo đuổi, giống như là thực sự vì đồng cảm mà tiện tay cứu giúp một nữ tử đáng thương.

Lúc sư tỷ nói với Lâm Trì căn bản là nghiêng răng nghiêng lợi.

"...Tên khốn này tuyệt đối là cố ý, ban đầu lúc ta không có ý tứ với hắn, tên khốn này ngày ngày vây quanh ta nói câu nào câu nấy thật dễ nghe, bây giờ ta có ý, hắn liền cho ta chết đứng, đáng về đoạn chính, ra về đạo mạo quân tử, ngay cả bậc thang cũng không chừa lại cho ta!"

"...À, còn có, lúc ta lấy sắc dụ hắn, về mặt hắn như thế là sao, còn nói cái gì mà Cừu cô nương xin tự trọng, tự trọng muội muội người ấy! Lão nương tuyệt đối không nặng (*)! Nếu không hắn muốn thế nào! Chân lão nương bị thương lại không tốt, chẳng lẽ còn muốn ta lên giường của hắn sao!"

(*) Từ "trọng" trong "tự trọng" đồng âm với "nặng".

Nhưng mà có che giấu thế nào đi nữa, Lâm Trì cũng có thể nghe ra trong giọng nói của sư tỷ không giấu được sự ngọt ngào.

Sư tỷ thích Tĩnh vương thế tử.

Mà Tĩnh vương thế tử vẫn là thích sư tỷ thôi... Nếu không cũng sẽ không nhân buổi tối lúc sư tỷ ngủ tới đó nhìn trộm, sẽ không dùng thức ăn ngon mua chuộc nàng để nàng khỏi mách với sư tỷ, sẽ không cố ý giả vờ bày ra đáng vẻ không quan tâm nhìn sư tỷ nổi giận sau đó sẽ nghiêm mặt ra cửa cười đến không khép miệng lại được.

Sau đó dùng dằng một thời gian dài, cuối cùng hai người vẫn lưỡng tình tương tuyệt, Tĩnh vương thế tử vì lấy lòng sư tỷ lại đổi về một thân hồng y trước kia.

Bởi vì sư tỷ không muốn bị y đánh, nên nhẫn nhịn chưa dám nói thật ra lời kia vốn chỉ là đùa giỡn y chơi, vì thế Tĩnh vương thế tử mới biến thành bộ dạng này.

Sau sư tỷ hối hận đến cào tường, bạch y công tử cao quý trước đó có năng lực bản lĩnh biết bao nhiêu, đáng vẻ hồng hào yếu ớt bây giờ kéo ra ngoài cửa thành mở quầy bán chữ cũng không kém gì mấy chàng thư sinh nghèo...

Tầm mắt Lâm Trì rơi lên người thị vệ áo đen bên cạnh Tĩnh vương thế tử, nàng trừng lớn hai mắt.

Hình như thị vệ áo đen cảm nhận được, nhìn thấy nàng qua tấm màn, rồi ghé vào tai Tĩnh vương thế tử nói đôi câu.

Lâm Trì lấy cớ đi ngoài để lui ra, đợi một lúc ở chỗ ngoặt tít lâu, thấy Tĩnh vương thế tử dẫn theo thị vệ chậm rãi bước đến.

Tĩnh vương thế tử nở nụ cười ôn hòa: "Còn thuận lợi không?"

Lâm Trì gật đầu, cười cảm kích, lại hỏi: "Sư tỷ đâu?"

Tĩnh vương thế tử như có chút nhứt đầu: "Nàng không yên lòng người có một mình, vừa nắng ta một trận rõ lâu xong, bây giờ vốn phải tới dịch quán tìm người, không ngờ lại gặp ở đây."

Một giọng nói trầm thấp khác vang lên, đôi mắt đen nhánh: "Tiểu thư, một mình người ở đây không an toàn, có cần thuộc hạ đi theo không?"

Lâm tri vội vàng lắc đầu: "Không cần! Trước hết người ở lại bên cạnh thế tử đã, dù sao ta cũng chỉ vào cung xem một chút, sẽ không ở lại quá lâu, hơn nữa... cho dù là có gì phát sinh thì chỉ cần trốn ra ngoài, ta vẫn còn làm được."

Trong sân đó là một đám tú nữ đợi tuyển, làm sao có thể để cho Tác Đồng cùng đi được!

Tĩnh vương thế tử cũng nói: "Lúc chọn tú nữ ta cũng vào cung, đến khi đó gặp phiền phức gì thì cứ tới tìm ta, biết chưa?"

Lâm Tri ra sức gật đầu: "Được được được!"

Cùng sống chung không ít ngày, Tĩnh vương thế tử và Lâm Tri cũng đã thân quen, dù sao chuyện tình của y và Cừ Uyển Lâm Tri giật dây bắc cầu không ít.

Lâm Tri gãi gãi đầu, Tĩnh vương thế tử cười nói: "Nói cảm ơn làm gì. Người là sư muội của Uyển nhi, cũng chính là muội muội của ta."

Lúc nói đến hai chữ "Uyển nhi", vẻ mặt Tĩnh vương thế tử đột nhiên dịu dàng hẳn.

Bóng trắng sau lưng lay động, ánh sáng nhàn nhạt trên sợi tóc mỏng đen nhánh đang lưu động đưa tình, ánh mắt y vui vẻ, đôi mắt vô cùng sáng trong, cả người tỏa ra cảm giác hạnh phúc có thể lây cho người khác.

Lường tình tương tuyệt chính là chuyện tốt đẹp như vậy.

Bỗng nhiên Lâm Tri có chút buồn bã.

Tĩnh vương thế tử nhìn về chỗ cũ, đột nhiên ánh mắt biến đổi.

Lâm Tri kinh ngạc quay đầu.

*****

Thời gian vào thời khắc này dường như chậm lại.

Cầu thang nơi rẽ lên lầu là một người, tiếng bước chân không nhanh không chậm, chiếc cầu thang gỗ trên lầu phát ra tiếng cọt két nhẹ nhàng, dải lụa mỏng trên thành cửa sổ được gió thổi lên, rồi nhẹ nhàng đáp xuống.

Tiếng ồn ào trong tửu lầu dần dần tắt lịm.

Bất cứ lúc nào, nơi nào, nhìn bao lâu khuôn mặt kia cũng nghiêng nước nghiêng thành như thế rõ ràng từng chút một, mái tóc bạch kim tựa gấm xõa tung phía sau, vài sợi vương trên bả vai, trên trán đeo một khối bạch ngọc, miếng ngọc chạm khắc hình tuyết càng tôn lên khí chất thanh khiết, càng không giống người phàm.

Tựa như thần tiên nào đó không cần thận lạc bước trần thế, không nhiễm chút bụi trần.

Gương mặt quen thuộc như vậy, vậy mà... nét mặt lại xa lạ.

Không hề nhu hòa nữa, không hề dịu dàng nữa, đôi mắt khỏe môi sẽ không hề cong lên nữa, tầm mắt lạnh như băng hờ hững lướt qua hai người, lại mờ hồ mang theo mấy phần không vui.

Thoáng cái tầm mắt người đó đã rời khỏi.

Tĩnh vương thế tử đẩy Lâm Tri một cái, có chút do dự: "... Người không đi tìm hắn sao?"

Tìm Lâm Tri sớm đã nảy lên như đánh trống.

Cận hương tình khiếp (*)

Đột nhiên nàng không biết nên tìm Mạch Khinh Trần để nói gì, lại không biết mở đầu thế nào.

Không lẽ nói là... Huynh còn nhớ ta không?

Lâm Tri ho khan một cái, ngộ nhỡ không nhớ thì làm sao bây giờ, nếu không thì nói thẳng ta là Lâm Tri?

Nhưng nếu Mạch Khinh Trần không nhớ, vừa đúng thị vệ của hắn lại nhớ, có thể trực tiếp lôi nàng đi hay không?

Lâm Tri đang chần chừ, một loạt tiếng bước chân dồn dập mà nhẹ nhàng, giọng nói nữ tử tựa như chuông bạc vang lên.

"Định Lam! Bọn họ lâu tới thật đấy!"

Tiểu cô nương chạy tới kéo lấy cánh tay Mạch Kinh Trần, cái mũi xinh xắn nhăn lại, trên dung nhan thanh tú đều là dáng vẻ bất mãn: "Đã nói là chiếc váy này muốn mặc hôm nay để ra ngoài với huynh, muốn bọn họ đưa cho muội sớm một chút, rốt cuộc vẫn trễ như vậy, suýt chút nữa không kịp thay lại!"

Nàng rất đẹp, đường nét ngũ quan tinh tế mượt mà, mi tâm điểm một bông hoa hồng, phối với sắc môi kiều diễm và y phục đỏ tươi phức tạp hoa lệ càng khiến thần thái thêm duyên dáng tung bay.

Mạch Kinh Trần bình thản nói: "Không thích thì giết đi."

Nữ tử cười nhẹ một tiếng, ôm cánh tay Mạch Kinh Trần chặt hơn nói: "Muội biết huynh cưng chiều muội nhất! Nhưng mà giết họ rồi thì muội phải tìm người may mới, quá phiền phức, hay là giữ họ lại trước để họ lấy công chuộc tội là được rồi! Phải rồi..." Nàng buông tay ra, xoay một vòng với Mạch Kinh Trần, chiếc váy lập tức nhẹ nhàng tung bay, hưng phấn hỏi: "Chiếc váy đẹp không? Tự muội thiết kế để thợ may làm đó!"

Mạch Kinh Trần nói: "Đẹp lắm."

Nữ tử xoay người hỏi thị vệ sau lưng: "Các người cảm thấy thế nào?"

Đám thị vệ lập tức gật đầu thật mạnh, càng lớn tiếng nói: "Rất đẹp."

Nữ tử vui vẻ cười rộ lên, khoe lại một lần nữa mới đặt lên cánh tay Mạch Kinh Trần, thân mật nói: "Được rồi, chúng ta đi vào thôi."

Nói xong, nàng liền kéo Mạch Kinh Trần lên lầu hai.

Nhóm lớn thị vệ đi theo vào, cầu thang trên lầu lập tức trở về khung cảnh yên ắng, chỉ có trong không khí vẫn còn lưu lại tiếng cười yêu kiều của nữ tử vừa rồi.

Ánh mắt Tĩnh vương thế tử trở nên phức tạp, y vừa vào kinh không lâu, mặc dù có nghe nói, nhưng cũng không để ý, hôm nay đúng là lần đầu nhìn thấy.

Thấy dáng vẻ Lâm Trì, y không thể làm gì khác hơn là an ủi xoa đầu nàng: "... Hiện giờ người dịch dung, hẳn không nhận ra người cũng rất bình thường."

Là rất bình thường.

Lâm Trì gật đầu một cái.

Tờ lệnh truy nã vô kỳ hạn kia còn dán trên bảng yết thị, đương nhiên không thể quay lại chỉ vào khuôn mặt thật của mình, chỉ có thể mượn thân phận tú nữ để vào... Bởi vì đây là phương thức duy nhất không bị kiểm tra hơn nữa còn có thể danh chính ngôn thuận vào hoàng cung.

Giữa đường bọn họ đánh ngã một tú nữ trước, sau đó theo dung mạo của tú nữ đó dịch dung một mặt nạ đơn giản dán lên mặt Lâm Trì, người quen thuộc đương nhiên sẽ đoán được, nhưng nơi này là Dương Minh, mỗi một tú nữ đều rời nhà đến, giả mạo quá khứ vô cùng dễ dàng.

Hơn nữa... Trước khi đến Dương Minh, mỗi nữ tử đã bị kiểm tra có còn tấm thân xử nữ hay không, nửa đường trà trộn vào cho dù nàng không phải hoàn bích thì cũng không bị phát hiện.

Cho nên, chỉ vào khuôn mặt xa lạ này không bị Mạch Kinh Trần nhận ra cũng không có gì...

Nhưng... Lâm Trì vuốt mặt, vẫn có một chút khó chịu.

Loại khó chịu này tràn ra như vỡ đê khi nhìn thấy nữ tử kia kéo Mạch Kinh Trần.

Tĩnh vương thế tử ho khan nói: "...Hơn nữa Đại điện hạ đối đãi với nàng ta như thế cũng chỉ vì có thể chạm được vào nàng mà thôi."

Có thể chạm được...

Lâm Trì ngừng lại, mới quay đầu hỏi: "Ngài... biết?"

Tĩnh vương thế tử bối rối dời tầm mắt: "Chỉ là sau khi tới Dương Minh mới nghe thấy, hình như là nửa năm trước đột nhiên nữ tử này xuất hiện bên người Đại điện hạ, vì là chuyện của hắn, cho nên ta cũng không để ý lắm..."

Dù sao y cũng là phiên vương thế tử, quá hứng thú với thái tử chắc chắn sẽ khiến cho người ta có điều chỉ trích.

"Nhưng mà..." Đột nhiên Tĩnh vương thế tử nhớ ra cái gì: "Vừa rồi hình như dáng vẻ của nữ tử kia có chút giống người, có lẽ Đại điện hạ chỉ dùng để đi rồi tình cảm thôi... Người không cần buồn bực quá."

Nói đến đây, chính y cũng cảm thấy lúng túng.

Đợi một lúc, không nghe thấy câu đáp lại của Lâm Trì.

Tình vương thế tử đang có chút bí bách, thì thấy Lâm Tri trề môi, đột nhiên cười ra tiếng: "Cũng không đến mức... buồn bực, trước kia đã từng nghĩ tới khả năng này, chỉ là cảm thấy có chút không thích ứng được thôi... Được rồi, thời gian không còn sớm, ta về trước."

Nàng xoay người định đi, cánh tay lại bị nắm lấy, quay đầu lại là khuôn mặt của Tác Đồng: "Tiểu thư, nếu hần thực sự quên người thì người cũng quên hần đi thôi."

Lâm Tri gật đầu, cười: "Ta biết rồi!"

Tình vương thế tử nhìn bóng lưng Lâm Tri thờ dài.

Làm sao hần lại không biết vừa rồi Lâm Tri gắng gượng cười vui vẻ vì để bọn họ khỏi lo lắng, nha đầu ngốc, rõ ràng là tình cảm sâu đậm thế rồi mà còn không tự biết.

Y đang thờ dài, thì nam tử áo đen bên cạnh đã xoay người rồi đi.

Lâm Tri xoa xoa gương mặt cười cứng nhắc, ngồi vào chỗ cũ.

Điểm tâm vừa rồi còn thấy rất ngon, đột nhiên cảm thấy không nuốt nổi.

Nàng vẫn còn rất nhớ món ăn Mạch Khinh Trần làm, làm sao bây giờ...

(*) cận hương tình khiếp: chỉ những cảm xúc phức tạp của người xa quê nhiều năm, khi quay về thì xốn xang lạ lẫm.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 43: Chương 32

Edit: Tiểu Bao tử

Lâm Tri ăn không nổi, đành phải gọi một bình trà từ từ uống.

Tiếng nhạc đệm cho điệu múa thanh thoát của vũ cơ vang lên, trên yến tiệc dưới lầu tiếng nói chuyện rôm rả, trên bàn tiệc chủ và khách đều một bộ dáng vui vẻ.

Nữ tử áo lam lại dùng cùi chỏ chọc chọc Lâm Tri, giọng điệu hưng phấn lạ thường: "Vừa rồi người đi qua là không khéo, Đại diện hạ vừa mới xuất hiện đó! Nếu người quay lại sớm một chút nữa là có thể nhìn thấy rồi! Đây, sau đó..." Tay nàng chỉ về phía tấm lụa mỏng che trước một căn phòng trang nhã, nơi đó có hai bóng dáng lờ mờ dán sát vào nhau, trong giọng nói lẫn mấy phần yêu thích và ngưỡng mộ: "Ai, nhưng mà nữ tử kia thật là tốt số được Đại hoàng tử nhìn trúng.."

Lâm Tri chỉ ngược mắt liếc nhìn bóng dáng thân mật đó rồi cúi đầu không hề nhìn nữa.

Cho đến lúc trên đường trở về, hai nữ tử vẫn còn ngồi bình phẩm tướng mạo, khí chất, lời lẽ, cử chỉ của chư vị công tử trên bàn tiệc.

Lâm Tri dựa vào thành xe ngựa, ngủ một mạch về đến dịch quán, trong đầu không ngừng nhớ lại tầm mắt lạnh băng vừa rồi của Mạch Khinh Trần, băng lãnh vô tình, giống như là người xa lạ vậy.

Mặc dù khuôn mặt này với Mạch Khinh Trần chính là người xa lạ...

Nhưng mà tại sao nàng lại cảm thấy cho dù nàng có dùng khuôn mặt thật của mình cũng chưa chắc Mạch Khinh Trần sẽ nhận nàng...

Dù sao hần đã có một nữ tử phù hợp làm nữ nhân của hần hơn, thoát nhìn nàng ấy rất thích Mạch Khinh Trần, không giống nàng..

Nghĩ như vậy thì đây là chuyện có thể chấp nhận... Nhưng, trong lòng như có một khoảng trống, thế nào cũng không lấp được.

Lâm Tri trở về phòng, nha đầu biết nàng tới từ lâu trong thành, không ngừng quán lấy Lâm Tri lái nhai, Lâm Tri vô cùng mệt mỏi, ậm ờ nói được đôi câu thì không nhịn được ngủ mất.

Không biết có phải là di chứng sau khi bị đập đầu hay không, thân thủ của nàng có phần sa sút, tinh thần kém hơn trước kia rất nhiều, luôn luôn cảm thấy buồn ngủ.

Mấy ngày sau ngoài thời gian tập luyện ra, nha đầu lại lôi kéo Lâm Tri đi dạo xem hiệu nữ trang và phấn son, ngoại trừ nha đầu ra nàng ngày nào cũng

phải ra ngoài với hai cô nàng, áo lam tên là Hứa Lan Hâm, áo tím tên là Ngôn Điệp, ba người không hẹn mà gặp, cho nên cũng dần trở nên thân quen.

Thỉnh thoảng bên tai cũng nghe được tin đồn liên quan đến mạch Kinh Trần, nhưng sau lần đó Lâm Tri không nhìn thấy Mạch Kinh Trần lần nữa.

Thời gian thấm thoát, thoáng cái đã đến ngày nhập cung.

Đối với việc ăn mặc Lâm Tri không có yêu cầu gì, đối với nàng mà nói có thể mặc được là được, đành tùy ý cho nha đầu chuẩn bị, lúc vào cung còn có phần không chân thực.

Lần trước còn là vào trộm đồ...

Nhưng mà, khụ khụ, hình như lần này cũng không khác biệt lắm..

Nhóm mỹ nhân được nghênh tiếp vào trong điện, một lát sau mới có người tới thông báo tạm thời có thay đổi, sau giờ Ngọ mới có thể tiếp kiến Hoàng hậu nương nương.

Hoàng hậu nương nương...

Lâm Tri có chút chột dạ.

Vậy... lúc này quá tiện.

Lâm Tri lấy có đi dạo, cuốn chiếc váy lên, rồi cẩn thận đi về phía sâu trong cung cấm.

Từ hai năm trước sau khi Mạch Kinh Trần huyết tẩy Đại Lý Tự, toàn bộ Đại Lý Tự được chuyển đến nơi càng thêm vắng vẻ, canh giữ càng nghiêm ngặt hơn. Lâm Tri đã tính toán nhiều lần, tuy bây giờ rất khó lên vào, nhưng không thể cứ bỏ đi như vậy.

Vì thế, mục tiêu của nàng lại quay lại trong cung.

Một vụ án lớn như vậy mà Hình bộ lại không ghi lại, hoặc là liên quan đến bí mật bị cất giấu ở Đại Lý Tự, hoặc chính là liên quan đến cung điện được giấu trong cung.

Lâm Tri đang suy nghĩ chợt nghe thấy phía trước có tiếng người nói chuyện.

Nàng vội vàng xoay người lên nóc nhà, tiếng bước chân nhẹ nhàng đi qua.

Nhưng mà... vì sao giọng nói kia có chút quen tai.

*****

Lâm Tri cúi đầu nhìn, là nữ tử đi theo Mạch Kinh Trần nhìn thấy hôm đó.

Nàng thay một thân đồ thắm, đuôi váy thêu bách điệp phượng, càng lộ vẻ kiều diễm mềm mại, giọng nói vẫn trong trẻo nhưng lời thốt ra đều là những câu sắc bén: "Lá gan người quả không nhỏ, lại dám thừa lúc ta không có mặt len lút tiếp cận Đại điện hạ, người coi lời ta không ra gì phải không.." Tầm mắt nàng khẽ rũ xuống, ánh mắt liếc nhìn đối phương mơ hồ có mấy phần giễu cợt.

Sau lưng nàng ta là một đám thị vệ, còn một nữ tử mặc kiểu cung nữ đang run rẩy quỳ trên mặt đất.

"Lăng cô nương, nô tỳ biết sai rồi.."

Giọng điệu vị Lăng cô nương cao cao tại thượng: "Người biết lỗi ở chỗ nào?"

Cung nữ: "Nô tỳ không nên đến gần..."

"Hừ." Lăng cô nương hừ lạnh một tiếng: "Không đúng, là ngay cả nghĩ ta cũng không cho nghĩ, Đại điện hạ là của ta, người nhớ cho kĩ! Người đâu, lời nàng ta ra loạn còn đánh chết!"

Thị vệ sau lưng lập tức ấn cung nữ kia xuống, cây côn to bằng cánh tay từng gậy đánh xuống người nàng.

Lâm Tri đứng trên nóc nhà, nhìn người... Có nên xuống cứu hay không?

Đang trong lúc chần chừ, nàng lại nghe thấy một âm thanh khác.

"Đại điện hạ, là ở chỗ đó!" Là giọng một nữ tử mang theo vài phần khoái chí và xảo trá.

Tiếp nữa, Lâm Tri lại nhìn thấy Mạch Kinh Trần, một thân bạch y cùng mái tóc bạch kim lạnh lùng như băng tuyết.

Thấy Mạch Kinh Trần tới đây, trên mặt Lăng cô nương đó thoáng một tia hoảng hốt, nhưng lập tức bình tĩnh lại ngay, về mặt giễu cợt lập tức biến

chuyển thành má kúm đồng tiền tươi như hoa, chạy hai ba bước đến bên người Mạch Kinh Trần, kéo lấy cánh tay Mạch Kinh Trần, cười ngọt ngào làm nũng nói: "Định Lam, nàng ta khiến ta không vui, ta giết nàng ta cũng không sao đúng không!"

Vị nữ tử dẫn Mạch Kinh Trần đến lại nói: "Đại diện hạ, cho dù là Uyển Thanh có lỗi, nhưng tại sao Lăng cô nương lại có thể tùy ý giết chết nàng như vậy! Hơn nữa Lăng cô nương không thông báo với ngài tiếng nào, có thể thấy được đã làm quen thói, nàng..."

Mạch Kinh Trần dời tầm mắt về phía Lăng cô nương.

Lăng cô nương lập tức lắc đầu, khoát tay nói: "Lần đầu tiên, lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên mà! Không phải là do muội cảm thấy chút chuyện nhỏ này không nên quấy rầy huynh sao!"

Trong khi bọn họ nói chuyện, hình côn kia vẫn không hề dừng lại, từng tiếng một nặng nề rơi xuống kèm theo tiếng kêu thảm thiết của nữ tử.

Cung nữ kia nhìn thấy Mạch Kinh Trần, dùng hết sức khấn cầu: "Đại diện hạ, van xin ngài, cứu nô tỳ, xem như nô tỳ tận tâm phục vụ ngài, tha cho nô tỳ đi, nô tỳ không dám nữa."

Mạch Kinh Trần vừa liếc nhìn nàng, liền quay đầu thân nhiên nói với Lăng cô nương: "Không sao, tùy người thích."

Hắn vừa nói xong, Lăng cô nương lập tức cười đắc ý.

Sắc mặt nữ tử tố cáo cũng trở nên trắng bệch.

Lâm Trì nhẫn nhịn, rốt cuộc không nhịn được.

Mặc dù sớm biết Mạch Kinh Trần coi mạng người như rom cỏ, nhưng vẫn không kim được cảm thấy thất vọng.

Rất thất vọng.

Nàng ngây ngô ở bên cạnh hắn lâu như vậy, nhưng người này vẫn không thay đổi, vẫn tàn nhẫn lạnh lùng.

Lâm Trì nhảy xuống khỏi nóc nhà, xoay người ôm lấy cung nữ đang hấp hối, rồi nhanh chóng quay người chạy trốn.

Lúc này cung nữ kia lệ nóng quanh tròng, chỉ lo nức nở khóc.

Lâm Trì: "Đừng nói gì cả, người ở đâu?"

Mặc dù cung nữ không hiểu nhưng vẫn giơ ngón tay vô lực lên, chỉ về một hướng.

Nơi này là bên trong hoàng cung, canh giữ tương đối lơ lửng, nếu như chỉ dựa vào một mình nàng xông ra, so với trước kia bị Đỗ Nhược bắt được thì tính khả thi rõ ràng cao hơn.

Lâm Trì bước vào gian phòng, nhanh chóng nghiêng người đặt cung nữ kia xuống.

Cung nữ nằm im trên giường không nhúc nhích, không nhịn được nói: "Cái đó... ân công, đa tạ."

Lâm Trì gãi đầu cười, rồi lập tức hạ mặt: "Người biết đi ra ngoài thế nào không?"

Mặc dù cứu người là hành động bộc phát, nhưng mà nàng không hối hận.

Cung nữ khẽ gật đầu, quay đầu nhìn về phía Lâm Trì vừa định nói gì, đột nhiên sâu trong mắt co rút mạnh mẽ.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên sau lưng Lâm Trì.

Nàng quay đầu lại, chỉ thấy Mạch Kinh Trần đứng ở nơi đó, hắn không nhú mảy lấy một cái, đi thẳng về phía Lâm Trì.

Hắn là Mạch Kinh Trần đuổi theo nàng tới đây...

Nàng nên sớm nghĩ đến, với võ công của Mạch Kinh Trần, cướp người dưới tay hắn, không khác gì lấy trứng chọi đá, nhưng tại sao vừa rồi lại không nghĩ tới... Giống như theo bản năng cảm thấy Mạch Kinh Trần sẽ không làm tổn thương nàng, sẽ không động thủ với nàng.

Nhưng mà...

Mạch Kinh Trần chỉ từng bước đi đến mép giường, bàn tay lạnh như băng hướng về phía nàng.

Lâm Trì nghiêng đầu tránh ra, xoay người định trốn, ý nghĩ đầu tiên thoáng qua trong đầu nàng chính là chạy!

Nếu một khi bị Mạch Kinh Trần chạm được...

Nhất định sẽ bị phát hiện!

Không được, không thể bị phát hiện vào lúc này...

Nhưng bất kể là trước kia hay bây giờ, tốc độ của Lâm Tri hoàn toàn không so được với Mạch Kinh Trần.

Tay Mạch Kinh Trần dễ dàng nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của Lâm Tri, chỉ một thoáng, trước khi Lâm Tri còn chưa kịp phản ứng, Mạch Kinh Trần đã lật xuống một tấm mặt nạ thật mỏng khỏi cằm nàng.

Lâm Tri cứng người.

Không dám quay đầu lại, cũng không dám nhìn vào vẻ mặt Mạch Kinh Trần bây giờ.

Thời gian lúc này tựa như ngưng đọng.

Âm điệu lạnh như băng lộ ra mấy phần kỳ lạ, Mạch Kinh Trần chậm rãi nói: "Lâm Tri."

Hai tiếng này lại giống như gõ vào tim Lâm Tri.

Âm ầm ầu.

Nàng chưa từng nghĩ khi Mạch Kinh Trần đọc tên nàng bản thân lại hoài niệm như vậy.

Lực kiềm giữ ở tay nàng từ từ lỏng ra, Lâm Tri giấu đầu hờ đuôi từng bước từng bước kéo dần khoảng cách giữa nàng và Mạch Kinh Trần, mới quay đầu lại.

"Ừ."

Không khí hiện tại không biết nên nói gì, Lâm Tri có phần ử rữ, vốn là nàng muốn giải thích tại sao hai năm trước lại rời đi, tại sao bây giờ mới quay trở về, hoặc là thẳng thắn chào hỏi gì đó, nhưng lời đến miệng một chữ cũng không nói ra được.

Trong khi nơi này yên tĩnh đến khó xử, đột nhiên bên ngoài vang lên âm thanh ồn ào.

Trong lòng Lâm Tri rét lạnh, đoạt lấy tấm mặt nạ mỏng như cánh ve trong tay Mạch Kinh Trần, rồi cẩn thận đắp lên mặt mình.

Lúc người bên ngoài bước vào, nàng vừa vặn vuốt nếp nhăn trên cằm xuống.

Vị Lăng cô nương xinh đẹp kia vừa vào cửa liền níu lấy Mạch Kinh Trần nói: "Định Lam, huynh nhanh quá! Nhưng mà, lại làm phiền huynh rồi, thị vệ trong cung bây giờ quá tệ."

Thấy Mạch Kinh Trần không nói gì, nàng quay lại ra lệnh cho thị vệ sau lưng: "Người đâu, lôi hai người cả gan làm loạn này xuống, nhốt vào Thiên Lao!"

Vậy mà ma xui quỷ khiến, Lâm Tri ngẩng đầu lên, nhìn về phía Mạch Kinh Trần: "Có thể không bắt không.."

...Nếu không phải là Mạch Kinh Trần ở đây, nàng vẫn có lòng tin chạy trốn được, cho dù có vào Thiên Lao cũng có thể vượt ngục ra ngoài, nhưng, đột nhiên, rất muốn biết, Mạch Kinh Trần có còn quan tâm nàng hay không?

Lăng cô nương lập tức lạnh lùng nhìn về phía Lâm Tri: "Người là ai?"

Lâm Tri báo tên giả: "Chi nữ Thứ sử Hòa Châu, Lâm Uyển Như."

Khóe miệng Lăng cô nương dâng lên một nụ cười nhạt: "Hóa ra là tú nữ đội tuyển, tú nữ thì sao... Các người còn không mau bắt..."

Nàng ta còn chưa dứt lời, thì lại nghe thấy Mạch Kinh Trần lạnh lùng phun ra một chữ.

"Được."

Tầm mắt Mạch Kinh Trần bình thản nhìn Lâm Tri, nói: "Nàng đi đi." Rồi quay lại nhìn thị vệ sau lưng: "Không được động thủ."

Vừa nói xong liền xoay người rời đi, ban đầu Lăng cô nương còn bị biến cố ngoài ý muốn này làm cho ngỡ ra, nhưng lại cười lạnh một tiếng, rồi đuổi theo Mạch Kinh Trần ra ngoài.

Cung nữ nằm lý trên giường kinh hãi khiếp đảm nhìn Lâm Tri, run rẩy nói: "Người... quen Đại điện hạ? Chúng ta không sao chứ..."

Lâm Tri nhìn ngoài cửa một hồi, cúi đầu cười với nàng, đáp: "Phải, ta quen. Ta nghĩ... không có chuyện gì đâu, ta bôi thuốc giúp người trước?"

Cung nữ cảm kích nhìn nàng, gật đầu như giả vờ.

Động tác Lâm Trì rất nhuần nhuyễn, nhẹ nhàng, gần như không làm đau thương tích của cung nữ.

Lâm Trì khẽ rũ mắt xuống khiến cho cả người có vẻ rất tĩnh lặng, đắm chìm trong ánh nắng nhàn nhạt xuyên qua ngoài cửa sổ, đẹp mà ấm áp.

.... Tại sao Đại điện hạ lại thích nữ nhân vênh váo hung hăng, ngoan độc sắc bén như Lăng Yến chứ, cô nương trước mặt này so với Lăng Yến quả thực là tốt hơn rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 44: Chương 33

Edit: Tiểu Bao tử

Cung nữ bất giác nghĩ như vậy, bỗng ngẩng đầu lên hỏi: "Lâm tiểu thư, có phải người có thể chạm được vào Đại điện hạ không?"

Lâm Trì suy nghĩ một chút, gật đầu.

Đôi mắt cung nữ sáng lên, giọng nói không giấu được kích động: "Lâm tiểu thư này, tại sao người... tại sao lại không ở bên cạnh Đại điện hạ? Lăng Yến đó cũng chỉ vì có thể chạm được Đại điện hạ cho nên mới phách lối như thế! Nếu ta mà chạm được..." Cung nữ giờ tay lên lau vầng mắt chưa xốt một cái, cắn răng nói: "Phàm là nữ nhân hầu hạ bên cạnh Đại điện hạ đều bị nàng ta chinh thê thăm, ban đầu Đại điện hạ còn có một thị nữ hầu hạ đi theo từ nhỏ Lăng Hòa tỷ tỷ, cũng bị nàng ta khiến tức giận đến bỏ đi... Nếu không phải thật sự không còn cách nào, nô tỳ cũng không muốn đến gần Đại điện hạ..."

Lâm Trì ngẩn người, hỏi: "Nàng ta có ý... với Đại điện hạ à?"

Cung nữ ngừng lại chừng một khắc, rồi nhỏ giọng nói: "Nàng ta rất biết lấy lòng Đại điện hạ..." lát sau mới nói: "Nô tỳ hầu hạ bên cạnh Đại điện hạ là hơn một năm trước, khi đó Đại điện hạ rất ít xuất đầu lộ diện, mặc dù lạnh nhạt nhưng không khó hầu hạ, kể từ nửa năm trước sau khi Lăng Yến xuất hiện, Đại điện hạ mới thường ra ngoài. Mỗi ngày nàng ta đều quán lấy người Đại điện hạ, Đại điện hạ cũng vì lý do đó, yêu cầu gì của nàng ta cũng đáp ứng, nàng ý vào được Đại điện hạ dung túng chuyện gì cũng dám làm, lần này nếu không phải Lâm tiểu thư người, chỉ sợ... chỉ sợ nô tỳ đã bị đánh chết."

"Lâm tiểu thư, nếu như theo lời của người thì người cũng có thể gặp được Đại điện hạ, vậy..."

Lâm Trì hạ mắt, không nói gì,

Dĩ nhiên nàng còn nhớ rõ trước kia được Mạch Khinh Trần cung chiêu, bất luận nàng muốn làm gì, cho dù là giết người phóng hỏa chỉ sợ Mạch Khinh Trần phụng bồi nàng, thậm chí không cần bày tỏ, Mạch Khinh Trần cũng đã hạ sát thủ với mỗi một người làm tổn thương nàng.

Bây giờ nghe được hần cũng đối xử với một người khác như vậy, trong lòng có cảm giác phức tạp.

Những điều tốt kia không phải chỉ đối với một mình nàng, chỉ vì có thể chạm được, muốn giữ nàng lại cho nên mới làm như vậy.

....Sự thực quả không sai, có Lăng Yến, Mạch Khinh Trần sẽ không quan tâm nàng, đó là lý do vì sao hần lại thờ ơ để nàng rời đi như vậy.

Lâm Trì ấn trái tim đột nhiên co rút đau đớn, nhẹ nhàng lắc đầu: "Ta còn có chuyện khác..."

Cung nữ vội nói: "Chuyện gì?"

Lâm Trì mở lời: "Người có biết nếu vụ án có liên quan đến trong cung thì sẽ được niêm phong cất ở kho nào không?"

"Không biết..." Cung nữ vừa định lắc đầu, bỗng nhiên lại nói: "Không không, ta nghĩ có một nơi!"

Lâm Trì đè nén tất cả tâm tình xuống, y theo phương hướng vị cung nữ nói, cẩn thận đi chuyển trên nóc nhà, một bóng dáng màu đen lọt vào tầm mắt nàng.

"Tiểu thư." Tác Đồng lắc mình đi tới, kéo lấy Lâm Trì: "Làm sao người lại..."

Lâm Trì chỉ nói: "Trên đường có một số việc bị trì hoãn."

Tác Đồng gật đầu, chỉ vào cung điện thoát nhìn rất cũ kỹ và tầm thường cách đó không xa, nói: "Tiểu thư, ta thăm dò qua, có lẽ là ở chỗ đó, trước cửa có thị vệ tuần tra, ta đi dụ bọn họ rời đi trước, người tùy cơ hành sự."

Lâm Trì khẽ gạt đầu, cúi xuống, phán đoán khoảng cách và phương hướng, đồng thời Tác Đồng cũng dụ người đi, nhanh như chớp xông vào trong điện. Trong điện không có nhiều bụi bặm, chỉ là chất chông lộn xộn rất nhiều sách vở và thẻ tre.

Lâm Trì dựa theo niên đại tìm được năm phụ mẫu bị giết hại. Sau đó giờ từng quyển một, càng lật càng nhiều, tìm Lâm Trì cũng càng lúc càng đập nhanh.

Đã bao nhiêu năm.

Trong một tối, nàng không còn nhớ gì cả.

Nàng đấu tranh để sống sót, niềm tin ban đầu chỉ là vì để báo thù, vì không muốn để cho phụ mẫu dưới cửu tuyền khó nhắm mắt.

Dù cho khi đó không hề có bất kỳ năng lực gì.

Ngón tay nàng dừng lại trên một cuốn sách.

Lận thị phú thương Giang Nam.

Tìm gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, lâu lắm rồi, lâu đến mức nàng gần như đã quên mất tên thật của mình.

Lận An Nhạc.

An Nhạc An Nhạc... cả đời an nhàn, là mong đợi duy nhất của phụ mẫu đối với nàng.

Cũng là nguyện vọng không cầu tiến tới duy nhất của nàng, vậy mà ngay cả ý nguyện đơn giản nhất này cũng không thực hiện được.

Nàng bây giờ là Lâm Trì, bất an lang bạt bị truy nã bị đuổi giết, Lâm Trì mang mối thù trên vai.

Nàng chạm vào mảnh giấy, nhưng lại không dám lật tiếp, mở ra, giống như một lần nữa nhớ lại cái ngày đầm máu đó.

Lâm Trì do dự không biết bao lâu, nàng chậm rãi nhìn xuống dưới...

"Phịch."

Cánh cửa bị đập ra, Lâm Trì nhanh chóng cất cuốn sách vào trong ngực, nghiêng người trốn đi.

"Đang ở bên trong!" Giọng nói nữ tử cực kỳ vui vẻ: "Thị nữ của ta thấy Lâm Uyển Như đó lên vào nơi này, nàng ta nhất định là mật gián của địch quốc! Mau bắt nàng ta lại cho ta!"

Nàng quay lại nhìn, quả nhiên là Lăng Yến kia.

Nàng ta... là loại người như thế này sao?

Người đuổi sát phía sau ngăn lại nói: "Lăng cô nương, nơi này không thể vào!"

Lăng Yến cười lạnh một tiếng: "Người kia đã đi vào, ta đi bắt người tại sao lại không thể vào? Người biết ta là ai không? Có tin người mà cản ta nữa thì tính mạng người cũng khó mà giữ được hay không!"

Người nọ lưỡng lự: "Nhưng mà..."

"Không có nhưng mà!" Tầm mắt Lăng Yến nhìn vào trong điện, mơ hồ mang theo mấy phần đắc ý: "Nàng ta đang ở bên trong! Lục soát cho ta! Cho dù người quen Đại điện hạ thì làm sao, hừ, hiện giờ Đại điện hạ đang ở cùng Hoàng hậu nương nương, người đừng nghĩ lại may mắn như vừa rồi!"

Lâm Trì nhìn thấy sắp sửa lục soát đến vị trí của nàng, nàng nheo mắt, nhanh chóng ra tay đánh ngắt thị vệ trước mặt. Đồng thời bẻ gãy cánh tay hắn, sau đó đoạt lấy kiếm xông về phía Lăng Yến.

Động tác của nàng lúc này quá nhanh, căn bản không ai kịp phản ứng, Lâm Trì đã gác kiếm lên cổ Lăng Yến!

"Thả ta đi." Lâm Trì nói ngắn gọn.

Lăng Yến tức đến nổi phẫn, nhưng vì mạng của nàng ta còn đang ở trong tay Lâm Trì, chỉ đành nén lại bức tức nói: "Nếu người dám đụng đến một ngón tay của ta, Đại điện hạ sẽ không tha cho người!"

Lâm Trì bẻ bẻ ngón tay Lăng Yến.

Lăng Yến nổi điên: "... Ta muốn giết người!"

Lâm Trì lại kề sát kiếm thêm mấy phân.

Lăng Yển áp chế lại tức tối: "Được rồi, ngươi thả ta ra, ngươi thả ta ra trước ta sẽ để cho ngươi đi!"

Lâm Trì: "Ngươi để cho ta đi, ra khỏi cung ta sẽ thả ngươi ra." Lăng Yển nghiêng rằng: "Khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp!" rồi quay đầu lại nói: "Còn ngần ra đó làm gì, không mau tránh ra! Không lẽ còn muốn ta bị nàng ta giết chết hay sao!"

Lâm Trì nhẹ nhàng thở ra, dẫn Lăng Yển đi ra ngoài.

Đường đi rất dài, biến cố rất nhiều, Lâm Trì không thể không tập trung tinh thần.

May mà... Mạch Kinh Trần không có ở đây.

Đột nhiên Lăng Yển hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai? Tại sao ngươi lại biết Đại điện hạ?"

Lâm Trì thành thật trả lời: "Không muốn nói cho ngươi biết."

Lăng Yển cười lạnh: "Còn không phải là cũng muốn Đại điện hạ sao, ta cho ngươi biết, Đại điện hạ là của ta, tốt nhất ngươi nghĩ cũng đừng có nghĩ đến!"

Khẩu khí thật lớn...

Lâm Trì mơ hồ hỏi: "Ngươi thích Đại điện hạ sao?"

"Thích?" Lăng Yển cũng ngừng lại, mới cười nhạt: "Tại sao ngươi lại hỏi ta vấn đề nực cười này. Có thích hay không không quan trọng, đối với ta Đại điện hạ hẳn nói gì nghe nấy, ta muốn gì hẳn cũng cho ta, ta muốn làm gì hẳn cũng đồng ý, đây mới là quan trọng nhất!"

Lăng Yển dường như nhận ra điều gì, mắt đảo một cái, nói: "Vậy còn ngươi? Ngươi sẽ không thật sự thích Đại điện hạ chứ?"

"Ta..." Lâm Trì ngần ra.

Đúng lúc nàng ngần ra, đột nhiên Lăng Yển dùng cùi chỏ đập vào ngực Lâm Trì, Lâm Trì bị đau, nhất thời mất cảnh giác, Lăng Yển nhân cơ hội thoáng cái đã thoát khỏi khống chế của nàng.

...Ngay tại trong chớp mắt đó, ánh mắt Lâm Trì thoáng qua sau vạt áo Lăng Yển vì giây giụa mà có hơi xộc xệch, trên cổ trắng nõn có một vết bớt nhỏ hình lăng hoa (*)

"Ngươi là..."

Lâm Trì còn chưa nói xong, thị vệ đã bao vây lấy nàng.

Lăng Yển gào lên: "Giết ả!"

*****

Phút chốc Lâm Trì tỉnh táo lại, vùng kiếm ngăn cản.

Đám đông ào tới, khí thế trùng trùng điệp điệp không ngớt.

Lâm Trì khề cau mày, đối thủ quá đông, tiếp tục như vậy, cho dù nàng không bị thương, thì sớm muộn cũng sẽ kiệt sức.

Nhưng mà... chạy trốn, hoàng cung rộng lớn, biết trốn đi đâu?

Đang trong lúc suy nghĩ, một thanh đao giúp nàng chặn lại thế tấn công.

"Ta nói này, nhiều người đánh một nữ tử yếu đuối như vậy, có phải không tốt lắm không, bản đại gia nhìn thật thương mắt!" Hoàng y nam tử dùng thanh đao chặn trước người Lâm Trì, nháy mắt, về mặt ngạo mạn.

Lăng Yển thấy thế, cau mày nói: "Lăng Thu, ngươi có ý gì?"

Lăng Thu sờ mũi, cười khiêu khích: "Ý là, bản đại gia phải cứu nữ nhân này."

Lăng Yển cười lạnh nói: "Ngươi muốn đối nghịch ta? Còn... chỉ bằng một mình ngươi cũng muốn cứu người?"

"Dĩ nhiên không chỉ một."

Một nữ tử khác tướng mạo dịu dàng cười nói: "Nếu như cộng thêm cả ta thì sao, Lăng tiểu thư?"

Lăng Yển lùi lại một bước, nói: "Các ngươi muốn cùng nhau làm phản Đại điện hạ hay sao?"

Lăng Thư cười lắc đầu: "Nữ nhân ngu xuẩn, chỉ là chúng ta nhìn người không thuận mắt mà thôi. Cùng nhau làm phản Đại điện hạ, người quả là tự đề cao mình... Người thật sự cho là bản thân sẽ là Thiếu phu nhân của chúng ta hay sao?"

Lăng Yến giận dữ: "Các người chờ xem, chờ..."

Về mặt Lăng Yến khinh thường, nở một nụ cười cực kỳ thiếu đôn, rồi sau đó giễu cợt nói: "Chờ, sẽ chờ, người có thể làm gì bổn đại gia? Bổn đại gia rất mong chờ đấy!"

Lăng Họa không để ý đến Lăng Yến nữa, quay người nhìn về phía Lâm Trì, ánh mắt phức tạp: "Người trở lại rồi?"

Nàng ấy biết nàng là người thế nào...

Lâm Trì cứng ngắc, không biết trả lời thế nào.

Lăng Họa thở dài, ôm lấy Lâm Trì, giọng điệu xen lẫn vui mừng và thoáng chút buồn bã: "Cuối cùng người cũng quay về rồi, Thiếu phu nhân."

Kể từ khi sau khi nàng chạy trốn khỏi Mạch Khinh Trần, Lăng Họa không còn gọi nàng là Thiếu phu nhân nữa.

Đột nhiên nghe xưng hô này, Lâm Trì cũng ngẩn ra.

"Lần này, cho dù là không từ thủ đoạn nào, thì cũng..."

Lâm Trì nháy mắt một cái: "Hà?"

Lăng Họa cười làm cho người ta rợn cả tóc gáy: "...Cũng không thể để cho người tùy ý bỏ lại công tử như vậy nữa."

Ngay sau đó sau gáy Lâm Trì đau nhức, thần chí lập tức mơ hồ.

.... Tại sao màn này lại có chút quen thuộc, giống như trước kia Lăng Họa cũng đã làm như vậy với nàng, sau đó nàng liền...

Lâm Trì mở mắt, ngồi dậy.

Trước mắt bóng tối bao trùm, một lát sau, nàng mới nhìn rõ hiện trạng.. Đây hình như là một căn phòng, nàng đang nằm trên giường, chân đắp trên người là tơ tằm, cảm giác mượt mà.

Trong không khí có hơi thở thanh khiết nhàn nhạt, an tĩnh mà tịch mịch.

Thoáng chốc đại não như ngừng hoạt động, Lâm Trì đỡ đầu có phần choáng váng, xuống giường.

Trước đây nàng sẽ không phản ứng chậm chạp như vậy, đụng vào đầu quả nhiên là vẫn có chút phiền phức...

Nghĩ như vậy, song không đợi Lâm Trì đứng lên, đã có người lướt qua bình phong tiến đến gần.

Hơi thở tựa như băng tuyết càng thêm nồng đậm, lờ mờ giữa ánh trăng chiếu vào nhà, bóng dáng người đó mới dần dần rõ ràng.

Lâm Trì mở to mắt.

Người đó rất bình tĩnh rất yên lặng đi tới, rất bình tĩnh rất yên lặng vén chăn lên nằm xuống, khi ngón tay chạm vào Lâm Trì chợt dừng lại, sau đó ngồi dậy, con ngươi màu thủy mặc chăm chú nhìn Lâm Trì, giọng nói cẩn trọng gần như là thử thăm dò hỏi: "Lâm Trì?"

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 45: Chương 34

Tìm Lâm Trì bỗng đập điên cuồng, phút chốc như muốn bắn khỏi lồng ngực.

Mạch Khinh Trần khẽ đưa ngón tay chạm vào nàng, chậm rãi như đang xác định điều gì.

Không khí mờ ám thấp thoáng như có như không.

Lâm Trì nuốt nước miếng.

Chết, hình như bị sặc rồi...

"Khụ khụ khụ..."

Ngón tay lạnh xoa nhẹ vào lưng hai cái, lúc này Lâm Tri mới thở được, nhưng không khí cũng bay mất hết.

Mạch Khinh Trần buông tay, hỏi: "Tại sao nàng ở đây?"

Vấn đề này ta cũng rất muốn biết...

Đang nghĩ ngợi, tay Lâm Tri sờ ngực, bỗng mặt tái mét.

Sách!

Quyển sách đó đâu!

Lúc này nàng mới phát hiện y phục của mình đã bị thay ra, vội ngồi dậy, không nén được nói: "Lăng Họa, Lăng Họa đâu?"

Về mặt Mạch Khinh Trần nhặt đi: "Lăng Họa đưa nàng tới?"

Lâm Tri gật đầu, hỏi gấp: "Nàng ấy đâu? Ta... Ta bị mất một thứ!"

Mạch Khinh Trần nhìn nàng đầy tha thiết, rũ mắt nói: "Ta dẫn nàng đi."

Lâm Tri vội cảm kích gật đầu: "Đa tạ."

Lúc nàng không phòng bị, Mạch Khinh Trần đột nhiên giơ tay phát lực kéo lớp mặt nạ của nàng xuống, lại nhìn thoáng qua Lâm Tri một cái, lúc này mới dẫn nàng ra ngoài.

Lâm Tri đang lo cho quyển sách nọ nên cũng không chú ý tới vẻ u ám của Mạch Khinh Trần.

Hai người đi rất nhanh, chỉ một chốc đã đến chỗ Lăng Họa.

Lăng Họa rất thẳng thắn nhận mình đã giúp Lâm Tri thay y phục, y phục thay ra đem bỏ hoặc đưa tới Hoán Y Cục, Lâm Tri chạy vội tới Hoán Y Cục, lục lọi trước sau, cuối cùng cũng tìm thấy y phục của nàng, còn quyển sách kia đang bị ngâm trong nước, bút tích bên trong đã bị nhòe đến không nhìn ra.

Hai lần nàng vất vả lên vào cung, không dễ gì mới tìm được, không ngờ lại thành ra thế này...

Nhất thời chi biết nắm chặt sách, không sao nói nên lời.

Không biết qua bao lâu, Lâm Tri thoát khỏi trạng thái cứng đờ, đứng dậy ném quyển sách sang một bên.

Dù sao đã thất vọng nhiều lần, thêm lần này nữa thì có sao...

"Đây là cái gì?"

Lâm Tri sững sờ quay lại, Mạch Khinh Trần đang đứng phía sau, bình tĩnh nhìn nàng.

Lâm Tri suy nghĩ một lúc, vẫn lắc đầu... Dù bây giờ có nói với Mạch Khinh Trần cũng chẳng ích gì, nghĩ vậy, nàng bỗng nhớ tới cảnh ban ngày, không nén được mở miệng hỏi: "Nàng tên Lăng Yên đó là..."

Mạch Khinh Trần dời mắt, thần nhiên nói: "Ta có thể chạm vào nàng ấy... Giống nàng."

"Ta biết." Lâm Tri gật đầu, hơi cúi xuống: "Nàng ta..."

Nàng còn chưa dứt lời, đã nghe Mạch Khinh Trần nói: "Nàng ấy rất thích ta, mỗi ngày đều ở cạnh ta... Đừng lo, cũng đâu phải không có nàng thì không được." Dù vẫn là giọng điệu bình thản, nhưng không biết tại sao Lâm Tri có cảm giác trong câu nói của hắn có ý hờn dỗi.

Dối...

Cũng phải, dù trước khi chia cách hai năm, nàng vẫn rất bài xích Mạch Khinh Trần, hơn nữa nàng còn vô cớ rời xa hắn... Mạch Khinh Trần giận nàng cũng bình thường thôi.

Đâu phải không có nàng thì không được... Chỉ cần có thể chạm được, thật ra dù đối phương là ai, Mạch Khinh Trần cũng không để ý.

Lại gật gật đầu, trong giọng nói của Lâm Tri có chút chua xót mà chính nàng cũng không phát hiện được: "Ừm... Vừa rồi trong phòng, người tưởng ta là nàng ta đúng không?"

Vì thế lúc nhìn thấy trên giường có người, mới không ngạc nhiên.

Mạch Khinh Trần: "Phải, nàng ấy ngoan hơn nàng."

Lâm Trì nói: "Ta biết..."

"Nàng ấy vâng lời ta, không ghét ta, không lạnh lùng với ta, cũng không muốn rời xa ta."

"... Ta biết."

"Cho nên có nàng hay không cũng chẳng sao, dù nàng rời khỏi ta cũng không có gì."

Lâm Trì: "..."

Loại chuyện thế này nói một lần là đủ rồi, cần gì phải nói nhiều lần như vậy...

Lâm Trì không muốn nói nữa, mấp máy môi: "Nếu nàng ta thích người như vậy thì tốt, người... Có thể thả ta xuất cung không?"

Mạch Khinh Trần đáp gọn gàng dứt khoát, vẫn là những lời đơn giản, hờ hững.

"Được."

Lâm Trì khẽ nói: "Đa tạ."

Không thấy Mạch Khinh Trần trả lời, chỉ thấy hắn bỗng nhiên chắn trước mặt nàng, như đang đè nén gì đó: "Tại sao lại buồn?"

Lâm Trì mờ mịt: "Buồn gì chứ?"

Bỗng Mạch Khinh Trần nhìn nàng chăm chăm: "Ta nói sẽ thả nàng xuất cung, tại sao nàng không vui?"

Lâm Trì cố cười trừ: "... Đâu có, ta rất vui, thật."

Mạch Khinh Trần chém đinh chặt sắt, bước tới gần nàng một bước: "Nàng nói dối."

Cung nữ của Hoán Y Cục đã đi ngủ từ lâu, bầu trời đêm bị mây che lấp, không chút hắt sáng, càng khiến màn đêm yên ắng, nghe thấy cả tiếng lá rơi.

Lâm Trì lùi về sau một bước, biện minh vụng về: "Ta không có..."

"Nàng nói dối." Mạch Khinh Trần cố chấp nhìn nàng.

Lâm Trì bị buộc lùi thêm một bước, càng bối rối, rốt cuộc không đè nén được, quát: "Ta nói dối hay nói thật vui hay không vui can hệ gì tới người? Tại sao người phải hỏi? Dù sao người cũng không để..."

Chữ "Ý" còn chưa ra khỏi miệng, môi đã bị chặn lại.

Kế tiếp cả người Lâm Trì bị Mạch Khinh Trần ôm vào lòng, vòng ôm ấm áp quen thuộc từng ôm lấy nàng mỗi ngày...

Đôi tay ôm nàng run nhẹ, dường như đối phương hoàn toàn không khống chế nổi mình.

Tiếp đó là một nụ hôn gần như bá đạo, không hề thành thạo, chỉ cố chấp muốn mạnh mẽ hôn nàng mà thôi.

Những bản khoảnh mảnh liệt và lưu luyến nồng cháy gặp nụ hôn càng thêm bùng nổ, giống như dục vọng tham lam vô tận, cho đến khi cả tâm hồn cũng run rẩy mới thôi. *****

"Xoảng xoảng."

Một cái chậu đồng bị đá lăn quay, xoay vài vòng mới rơi vào đầm nước.

Tâm trí Lâm Trì bị kéo về, thỉnh linh đẩy Mạch Khinh Trần ra, nhìn về phía cửa, thấy Lăng Yến đang ngo ngắc đứng đó như bị rút mất hồn phách, không còn bộ dạng vênh vào hung hăng như vừa nãy.

Nhưng chỉ được một khắc, nàng ta rất nhanh khôi phục vẻ mặt, bước đến bên cạnh Mạch Khinh Trần, đôi mắt ạng nước nhìn chăm chăm vào Mạch Khinh Trần, hết như chỉ nhìn thấy hắn, ầm ức nói: "Định Lam, ta rất ghét ả này, giết ả đi được không?"

Dùng giọng điệu ngây thơ nói ra một câu đã muốn lấy mạng người khác.

Lâm Trì ngẩn ra, nói: "Muội..."

Lăng Yến không nhìn nàng lấy một cái, càng ầm ức nói: "Định Lam, chẳng lẽ ả ta quan trọng hơn ta?"

Lâm Trì: "... Sao muội lại thành ra thế này."

Mạch Khinh Trần thờ ơ với câu nói của Lăng Yến.

Lăng Yến quay lại, hung dữ nói: "Sao lại thành ra thế này? Đừng tỏ vẻ quen biết ta!"

Lâm Trì há miệng nói: "Ta là An Nhạc tỷ tỷ, muội quên rồi sao, An Nhạc..."

Nàng nhớ rất rõ bốt lã hoa đó, rõ ràng là cái bốt trên người muội muội thứ xuất của nàng An Nhạc, còn khuôn mặt dù đã thay đổi rất nhiều so với năm xưa, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể nhận ra vài nét tương đồng. Dù nàng và người muội muội này không phải thân lắm, nhưng hôm nay cả nhà tận vong, dù có một người thân đã tốt lắm rồi.

"Cái gì! Sao có thể, không phải người đã..." Đã chết sao...

Lăng Yến mang vẻ mặt không thể tin được: "Không, không thể nào! Ta không biết người!"

Lâm Trì: "An Nhạc, ta nhìn thấy cái bốt của muội..."

Mặt Lăng Yến biến sắc, càng thêm hung ác: "Nhìn thấy thì sao, chẳng lẽ người muốn nhận người thân? Ta cho người biết, tuyệt đối không thể! Từ nhỏ đến lớn, ta ghét nhất là người! Trước kia như vậy, bây giờ cũng vậy, sau này cũng vẫn như vậy!"

Nàng ta quay lại nói với Mạch Khinh Trần: "Định Lam! Ta chỉ xin chàng một chuyện này thôi, giết ả ta nhé?"

Ánh mắt Mạch Khinh Trần rất bình tĩnh: "Không được."

Lăng Yến căm phẫn: "Tại sao!"

Chẳng biết Lăng Họa xuất hiện từ bao giờ, khoanh tay, mắt lạnh lùng, giọng mỉa mai: "Còn chưa nhìn ra? Công tử nhà ta vốn không thích người! Đuổi ta đi thì có bản lĩnh gì, có bản lĩnh thì người cứ thử xem người và nàng ấy trong lòng công tử ai quan trọng hơn."

Lăng Thư cũng gác đao rãnh rang nói: "Bản đại gia quả thật chịu không nổi người lấy tên giả, họ gì không lấy nhất định lấy họ Lăng, thật khiến bản đại gia buồn nôn!"

Lăng Yến vẫn nhìn chăm chăm vào Mạch Khinh Trần, như đang chờ Mạch Khinh Trần giống những lần trước bước đến, nghe lời nàng ta, giúp nàng ta làm bất kể là chuyện gì.

Nhưng lần này, nàng ta thất vọng rồi.

Mạch Khinh Trần không hề đáp lại tầm lòng nàng ta, mà đi về hướng Lâm Trì.

Lăng Yến cắn răng, xoay người đi.

Mạch Khinh Trần đến trước mặt Lâm Trì, khẽ hỏi: "Nàng rất khó chịu?"

Bị người ta nói ghét, còn là người thân duy nhất của mình, cảm xúc lúc này vốn một lời khó nói hết.

Có trời mới biết giây phút nhận ra muội muội, nàng đã vui mừng biết mấy, nhưng...

Bàn tay hơi lạnh đặt lên đầu Lâm Trì, giọng trầm mà trong nói: "Đừng buồn nữa."

Lâm Trì lắc đầu: "Ta không sao."

Mạch Khinh Trần: "Lúc này... Xin lỗi nàng."

Lâm Trì: "Cái gì?"

Mạch Khinh Trần sờ môi.

Lâm Trì đỏ mặt, nghe Lăng Yến nói mấy câu kích thích khiến Lâm Trì nhất thời quên sạch trước đó Mạch Khinh Trần đã làm gì nàng.

Lâm Trì khẽ thở dài, nói: "Không sao..."

Dù sao... Cũng đâu phải lần đầu bị hôn, những chuyện thân mật hơn cũng đã làm rồi.

"Ta đề ý." Mạch Khinh Trần bỗng mở miệng.

Mất một lúc Lâm Trì mới phản ứng kịp, hắn đang trả lời câu trước của nàng: "Dù sao ngươi cũng không để..."

"Lúc này ta nói dối."

Mạch Khinh Trần nhấp nháy đôi mi dài mà dày của hắn, gương mặt hoàn mỹ phảng phất cô đơn bị màn mây che lấp: "Ồ trong phòng, ta không có xem nàng như nàng ấy, ta chỉ..."

Tường nàng là ảo giác...

Không phải cố ý nói những lời khiến nàng không vui, ta chỉ thấy sợ...

Nhớ lại mấy năm trước, nàng lạnh lùng ra đi không lời từ biệt, điều đó khiến ta bất an.

Bỗng hắn dừng lại, không nói thêm gì nữa.

Về mặt đột nhiên lạnh trở lại như lần đầu gặp mặt, xoay người đi.

Lâm Trì: "..."

Lại sao nữa đây?

Lăng Họa vội nói: "Thiếu phu nhân, người còn không mau đuổi theo!"

Lâm Trì: "Đuổi theo?"

Lăng Họa nói đương nhiên: "Phải! Người định để công tử chán nản bỏ đi như vậy sao?"

Lâm Trì: "Nhưng..."

Không phải hắn chỉ nói một nửa đã bỏ lại nàng mà đi à?

Lăng Họa đẩy Lâm Trì: "Không nhưng nhị gì hết! Không đi nữa là đuổi không kịp đâu đấy!"

Thấy Lâm Trì không phản ứng, Lăng Họa lập tức khoác bộ mặt thê lương buồn bã, lau khóe mắt, giọng nức nở: "Hai năm qua công tử sống rất khổ, chúng tôi nhìn cũng thấy buồn lây, thiếu phu nhân, chỉ an ủi công tử một chút cũng không được sao? Cứ xem như khiến công tử ngủ ngon một chút? Công tử thật sự đã..."

Thấy bóng Lâm Trì đã đi xa.

Lăng Thư không khỏi cảm khái: "A Họa, diễn xuất của cô càng ngày càng tốt nha."

Lăng Họa cũng cảm khái: "Haiz, vẫn là Lâm cô nương tốt nhất, đúng là nhìn sao cũng thấy thích..."

Lăng Thư hừ lạnh: "Này này, trước kia ai suốt ngày nói Lâm cô nương quá lạnh lùng, quá tầm thường vốn không xứng với công tử hả..."

Lăng Họa ho khan, quay đi: "Mới vừa nhận ra thôi..."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 46: Chương 35

Sau khi ra ngoài, Lâm Trì không tìm thấy Mạch Khinh Trần, nghĩ cũng đúng, tốc độ của Mạch Khinh Trần làm sao nàng đuổi kịp.

Quanh quẩn mấy vòng vẫn tìm không thấy, Lâm Trì mù tịt, đang nghĩ tiếp theo nên đi đâu đã bị người khác ngăn đường.

Muội muội nàng, Lận An Nhạ.

"Đứng lại." Nàng ta nhìn Lâm Trì, đôi mắt nhuốm màu u ám "Ngươi có đúng là đích tử của ta... Lận An Nhạ?"

Lâm Trì không biết ra sao nhưng vẫn gật đầu.

Thấy thế, Lăng Yên lại hỏi: "Vậy ngươi và... Cơ Định Lam rốt cuộc có quan hệ gì?"

Lâm Trì không biết giải thích thế nào, nghĩ một lúc mới nói: "Hai năm trước, cũng không khác quan hệ giữa muối và hân là mấy."

Lăng Yên nhủ mảy: "Thì ra người chính là..." Về mặt nàng ta càng rối rắm, "Tạo sao, tại sao lại cứ là người..."

Lâm Trì khó hiểu: "Ta làm sao?"

Đột nhiên Lăng Yên tiến lên một bước, nắm tay áo Lâm Trì, nói: "... Người có thể nào, có thể nào đi khỏi đây? Rồi xa Cơ Định Lam không?"

Lâm Trì: "... Tại sao?"

Lăng Yên bỗng chuyển đề tài: "Người biết tại sao ta lại ghét người như vậy không?"

Lâm Trì ngẩn ra, không lên tiếng.

"Bởi vì từ nhỏ đến lớn, hề có cái gì tốt đều là của người. Người chỉ cần cố gắng một tí, họ sẽ nói An Nhạc tiểu thư thông minh quá, An Nhạc tiểu thư giỏi quá, An Nhạc tiểu thư là niềm tự hào của Lận gia. Phụ thân thích người, bà nội cưng chiều người, mọi y phục trang sức quý giá, xinh đẹp đều cho người chọn trước, ai ai cũng nhìn người trước tiên, nhưng người cứ ra về sống trong phúc mà không biết hưởng, cứ như người vốn không cần những thứ đó!"

Lâm Trì: "Ta..."

Lúc đó quả thật nàng không cần, vì cuộc sống quá đơn giản quá tốt nên nàng vốn không nghĩ tới những chuyện này.

Ngắt lời Lâm Trì, giọng Lăng Yên chợt phần nộ: "Dù ta có cố gắng đến mấy, họ luôn không nhìn thấy, dù ta thích những thứ đó, mẫu thân luôn bảo ta phải nhường người, vì người là dòng chính nữ! Người mới đúng là đại tiểu thư của Lận gia! Ta cố hết sức để bản thân ra dáng một danh môn khuê tú, lúc đi học người còn chẳng thèm ngó tới cảm kỳ thi họa để lấy lòng mọi người, nhưng người không cần làm gì cũng có thể có được nhiều thứ hơn ta!"

Lâm Trì: "Xin lỗi, ta không biết..."

Muội lại đề ý những thứ đó như vậy.

Lăng Yên lau mắt: "Thế nên khi ta bò ra khỏi đám người chết, đánh mất hết tự trọng, chịu đựng tủi nhục, ta nghĩ ít nhất sau này sẽ không còn sống dưới cái bóng của người nữa, nhưng tại sao người không chết, tại sao còn có thể bình thân xuất hiện trước mặt ta, cướp đồ của ta!" Giọng nàng ta gần như hét lên, "Lại là thế này, ta liều mạng tiếp cận Cơ Định Lam, liều mạng lấy lòng hân, tiêu diệt hết mọi đe dọa, bởi vì ta chỉ còn có hân, nhưng người vừa xuất hiện đã muốn cướp hân đi... Dựa vào đâu, dựa vào đâu..."

Lâm Trì mấp máy môi: "Không phải thế."

"Thế nào là không phải! Ta ghét người! Ta ghét cái tính của người đến chết đi được! Tại sao người có thể tỏ vẻ không thèm để ý, tỏ vẻ không giành giật thứ gì! Mọi người lại cứ đối xử tốt với người!" Nước mắt không khống chế được trào ra, Lăng Yên nhìn chằm chằm Lâm Trì, "Cầu xin người, tha cho ta đi được không, nhường Cơ Định Lam cho ta được không! Dù sao người cũng không cần hân... Rồi xa hân, đi càng xa càng tốt được không?"

Lâm Trì từ từ bước đến, giọng lau nhẹ nước mắt trên mặt Lăng Yên.

"Cố gắng của muối... Trước đây ta không hề biết, nhưng bây giờ... Nó được tạo nên trên cơ sở tổn thương người khác?"

Lâm Trì thờ dãi, trầm giọng gằn từng chữ: "Nếu ta không đuổi kịp, cung nữ trước đó có phải đã bị muối giết rồi không? Trừ nàng ấy, có lẽ còn những người khác nữa, ta nhớ không lầm thì vừa này muối định bảo Mạch, Cơ Định Lam giết ta? Đúng chứ?"

Lăng Yên ngẩng lên, ngạc nhiên và hoảng sợ nhìn Lâm Trì.

Một Lâm Trì như thế khiến nàng ta thấy xa lạ.

"Tính ta tốt, nhưng không phải không có nguyên tắc. Muối còn sống ta rất vui, nhưng cũng không có nghĩa là ta thích muối lợi dụng Cơ Định Lam ý thể hiếp người, làm chuyện xấu." Lâm Trì cười, "Muối có thể sống được cũng không dễ dàng gì, ta cũng không sống thoải mái hơn muối là bao. Trước kia ta quả thật không biết, cũng không nghĩ tới muối hận ta như thế, ta vốn tưởng tỷ muối chúng ta không dễ gì mới gặp được nhau, sau này có lẽ... Ta hơi thất vọng, không, rất thất vọng..."

"Có điều, dù là như thế, ta cũng không thể đồng ý với muối."

Lần này đổi lại Lăng Yên hỏi bằng giọng không hiểu: "Tại sao?"

Lâm Trì: "Cơ Định Lam là một con người, hân chọn ai là chuyện của hân, không thể nói nhường hay không. Và lại..." Giọng nàng bỗng nhỏ lại: "Hình như ta... Thích hân, còn thích nhiều hơn muối..."

Phút chốc nói ra, dường như có gì đó đã thông suốt rồi.

Vì Mạch Kinh Trần ép nàng ở cạnh hân, vì Mạch Kinh Trần...nàng, vì Mạch Kinh Trần không có cảm giác như người bình thường... Những khúc mắt

này khiến nàng bài xích Mạch Khinh Trần theo bản năng, bài xích nhưng điều tốt của Mạch Khinh Trần, bài xích tất cả những điều Mạch Khinh Trần đã làm cho nàng, thậm chí còn bài xích tình cảm nàng dành cho Mạch Khinh Trần.

Nhưng hai năm trước lúc bị ép phải rời đi, điều đầu tiên mà nàng nghĩ tới là...

Nếu nàng cứ rời khỏi thế này, Mạch Khinh Trần có thể bị tổn thương có thể đau khổ không.

Tim đập nhanh không lý do, tình cảm không lý giải được từng chút từng chút lắng đọng theo thời gian, giây phút gặp lại mãnh liệt rõ ràng hơn bao giờ hết.

Lúc nhìn hấn và Lăng Yến ở bên nhau, nàng thấy đau khổ.

Lúc nghe hấn gọi tên nàng, nàng thấy nhớ nhưng.

Lúc bị hấn hôn, tim đập nhanh hơn, gần như không thờ được...

Nàng không thích nhớ một người quá nhiều.

Nhưng thích là thích, dù Mạch Khinh Trần tốt với nàng chỉ vì có thể chạm vào nàng, cũng không thay đổi.

"Là... Thật sao?"

Lâm Tri gật đầu, miệng cười nhạt bất đắc dĩ, nghe tiếng động phía sau bèn quay phắt lại.

*****

Mạch Khinh Trần đứng cách đó mấy bước, vắn cái về khuynh quốc khuynh thành ấy, mái tóc bạc bị gió thổi tán loạn, vài sợi tóc xõa che khuất gương mặt không biết đang vui hay buồn, chỉ có đôi mắt đẹp đang nhìn chăm chú vào Lâm Tri, như sợ tất cả chỉ là ảo giác.

Mặt Lâm Tri bèn đỏ lên.

Lần đầu tiên Lâm Tri bày tỏ với người ta lại bị bắt gặp, lúc trước dù thích Đỗ Nhược cũng kềm chế không dám nói, nhưng không ngờ...

Phản ứng đầu tiên của Lâm Tri là muốn trốn, nhưng tốc độ của Mạch Khinh Trần nhanh hơn nàng.

Lúc Lâm Tri quay đầu bỏ chạy, Mạch Khinh Trần đã túm chặt kéo nàng lại.

Đôi đồng tử hẹp dài đen láy không có bất kỳ hình ảnh nào phản chiếu, sâu như đầm lầy, hấn cúi nhìn Lâm Tri, rồi lập lại: "Những lời nàng vừa nói... Là thật?"

Lâm Tri đỏ mặt: "Buông tay..."

Mạch Khinh Trần chớp chớp mắt, vắn nhìn chăm chăm: "Nàng nói nàng... Thích ta?" Mặt Lâm Tri càng đỏ: "Buông ra đi..."

Mạch Khinh Trần lắc đầu: "Nàng trả lời ta trước..."

Lâm Tri hết hơi sức: "... Có thể xem như ta chưa nói không?"

Mạch Khinh Trần chém đĩnh chặt sắt, đáp nhanh chóng: "Không!"

Lâm Tri thở dài: "Ta thích chàng hay không quan trọng lắm sao?"

Mạch Khinh Trần rũ mắt, gật đầu.

Thấy Mạch Khinh Trần như thế, tim Lâm Tri siết lại, cắn môi nói: "... Nhưng không phải chàng đã có Lăng Yến rồi à."

Mạch Khinh Trần: "Không giống."

"Cái gì không giống?"

Mạch Khinh Trần nắm tay Lâm Tri đặt lên ngực mình: "Chỗ này không giống?"

Dù lạnh lẽo khác người, nhưng Mạch Khinh Trần vẫn có trái tim, đang đập điên cuồng từng nhịp từng nhịp.

"Dù có thể chạm vào nàng ấy, nhưng ở đây không có cảm giác..." Mạch Khinh Trần nắm chặt tay Lâm Tri, "Nhưng nghĩ đến nàng, ở đây rất... Cảm giác nàng từng nói với ta, đau đớn."

Lâm Tri hơi rung động.

Mạch Khinh Trần xoay mặt đi, thở dài nói: "Nàng đi rồi, ta rất buồn... Nhưng cũng rất vui..."

Lâm Trì nói theo bản năng: "Vui cái gì?"

Mạch Khinh Trần: "Nàng không thích ta... Ta rất vui vì mình không làm những chuyện quá kích động. Không dám đi tìm nàng, không dám đi gặp nàng, thậm chí không dám rời khỏi đây... Vốn tưởng có thể tìm một người thích ta và ta cũng có thể chạm vào làm người thay thế, nhưng, vẫn không đủ..."

Lâm Trì ngẩn ngơ: "Nhưng lần đầu tiên chàng gặp lại ta... Rất..."

Rất bình tĩnh, rất lạnh nhạt...

Mạch Khinh Trần cúi đầu: "Ta không dám nói, vì ta sợ, sợ bị nàng ghét... Sợ mình sẽ giống trước đây..."

Lâm Trì: "Trước đây?"

Mạch Khinh Trần im lặng một lúc, rồi như hạ quyết tâm nói: "Nàng không phải người đầu tiên ta có thể chạm vào..."

"Ồ, vậy người đầu tiên là?"

Mạch Khinh Trần khép mắt, mặt có chút đau đớn: "Nàng ấy tên Trúc Nhan, sư muội của ta ở Kỳ Sơn..."

Dừng một lát, hần mới khó khăn nói: "Nhưng ta đã giết chết nàng ấy..."

"Đừng nói nữa." Lâm Trì giữ vai Mạch Khinh Trần, nhẹ lắc đầu: "Không cần miễn cưỡng mình, xem ra chàng..."

Rất đau khổ.

Hệt như vết sẹo cũ bị xé toạc ra, một Mạch Khinh Trần yếu đuối như thế, Lâm Trì cảm thấy chỉ cần đụng nhẹ sẽ vỡ.

Ngay sau đó, Lâm Trì lại bị Mạch Khinh Trần ôm chặt vào lòng.

Cảm xúc bị thương đau khổ pha lẫn sợ hãi và băn khoăn khiến Lâm Trì rung động.

Rốt cuộc hắn đang sợ điều gì?

"Lâm Trì."

Lâm Trì bình tĩnh lại, nói: "Ừm, ta ở đây."

Mạch Khinh Trần siết chặt hai tay ôm lấy Lâm Trì, nói: "Lâm Trì."

"Ta ở đây."

"Nàng thích ta... Thật sao?"

Khát khao mãnh liệt như thế khiến cảm giác của nàng, tim nàng mềm oặt.

Lần này Lâm Trì không tránh né nữa, gật đầu nói: "Ừm."

Im lặng một lúc lâu, mới nghe được giọng Mạch Khinh Trần lúc này đã bình tĩnh trở lại: "Cùng ta đến Kỳ Sơn được không, ta sẽ nói hết với nàng... Nếu không nói, ta rất khó chịu."

Ôm lấy Mạch Khinh Trần, Lâm Trì nói: "... Được."

Song, sau khi lên xe ngựa Lâm Trì vẫn thấy không thể tin nổi.

Hình như những chuyện nên làm nàng vẫn chưa làm, thế mà đã buông bỏ hết, không hiểu sao lại cùng Mạch Khinh Trần đi Kỳ Sơn.

Nghĩ không ra lý do, đành bất mãn ngồi xuống, nhìn ra cửa sổ.

Dĩ nhiên nàng từng nghe nói về Kỳ Sơn, môn phái có danh tiếng cực cao trong võ lâm, ngay cả võ lâm minh chủ cũng xuất thân từ Kỳ Sơn, có điều... Nếu nàng nhớ không lầm, không phải nhiều năm trước Mạch Khinh Trần đã từng phản bội Kỳ Sơn, sao lại dám công khai quay về?

Có người chọc mũi nàng, Lâm Trì quay lại, thấy Mạch Khinh Trần đưa một cái hộp đựng thức ăn, mở nắp ra hương thơm bèn xộc vào mũi, mùi thức ăn nhanh chóng lan khắp xe ngựa.

Mạch Khinh Trần thấp thỏm: "... Ta nhớ lúc trước nàng rất thích, có điều đã lâu không làm, không biết nàng có thích không."

Lâm Trì sáng mắt! Một hộp đầy thức ăn đấy!

"Thích! Đương nhiên thích!" Lấy thìa gấp miếng cá, nhắm nháp mỹ vị đã lâu không được ăn, trân trọng đến mức không nỡ nuốt.

Mạch Khinh Trần cong mắt: "Nếu nàng thích ta sẽ làm cho nàng ăn, bao lâu cũng được."

Lâm Trì ngậm thìa, bỗng ứa nước mắt.

Mạch Khinh Trần ôm lấy Lâm Trì, đặt cái cằm cong duyên dáng lên đầu nàng, chậm rãi nói.

Giọng trầm khàn, vẫn hàm chứa đau đớn như trước, nhưng đã đỡ hơn nhiều: "Vừa ăn vừa nghe ta nói, lúc quen Trúc Nhan ta vừa tròn mười tuổi..."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 47: Chương 36

Kỳ Sơn, nhiều năm trước.

"Hắn chính là... Nhưng xem ra hắn..."

"Này này, ngươi không muốn sống nữa sao! Đó là yêu quái, còn chưa đi! Bị hắn đụng trúng sẽ chết!"

"Đi mau! Ngươi không sợ chết hả!"

Cơ Định Lam đứng trên núi, đồng tử lạnh lẽo đảo qua bọn người đang dần biến mất, bóng mờ nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn căng cứng không hề có biểu cảm gì, dù vậy, khuôn mặt vẫn xinh đẹp tao nhã khuynh quốc khuynh thành, nhìn từ góc nào cũng hoàn hảo không giống người thường.

Hắn bước từng bước lên núi, lúc này rõ ràng có một nhóm trẻ đang chơi rất vui, đột nhiên im lặng, rồi không ngừng kêu la, sợ sệt nhìn đôi mắt lạnh lẽo của hắn, rồi liên tục lùi về sau, mãi đến khi biến mất hẳn.

Những nơi hắn đi qua, lặng ngắt như tờ.

Cơ Định Lam biết tại sao.

Ba ngày trước, hắn vừa ném một thiếu niên vô tình chạm vào hắn, tên đó bị hắn ném ngã gãy bảy cái xương sườn, tay và chân phải cũng gãy, giờ đang nằm hấp hối trên giường.

... Không phải hắn cố ý đã thương người khác, do người khác chạm vào khiến hắn hành động theo bản năng.

Vì không có cảm giác, hắn không biết đối phương làm vậy là xuất phát từ thiện ý hay ác ý, nên bản thân hắn bất giác phòng bị... Có điều hắn chẳng muốn giải thích, vì có giải thích cũng vô dụng, người khác không tin, vẫn sẽ sợ hắn như cũ.

Cũng quen rồi.

Từ khi được sinh ra, người trong cung bèn nhìn hắn bằng ánh mắt sợ sệt, không phải nhìn người bình thường mà như đang nhìn thấy quái vật... Từ khi hắn tự lo được cho bản thân đã không cho ai tự tiện đến gần.

Thoạt đầu hắn vẫn không để ý, sau đó...

"Ngươi có cảm thấy Đại điện hạ rất đáng sợ không? Đứa bé nhỏ xíu mà cả cười cũng không cười, còn có tóc trắng và cặp mắt giống yêu quái..."

"Đúng đó, mỗi khi bị đôi mắt đó nhìn trúng, ta đã sợ phát run, hận không thể chạy càng xa càng tốt."

Sau lần đó, hắn bị ám sát.

Đang chớp mắt trong viện, bị người khác đánh thức mới phát hiện khó thở, cả người gần như không thể nhúc nhích, cúi xuống thì thấy một thanh dao cắm ngay giữa ngực, máu tuôn như suối. Không phải không cảm giác được gì, chỉ không thấy đau, nên càng không phát giác ra, nếu không phải thị vệ phát hiện sớm, chỉ sợ hắn đã chết mà không biết tại sao.

Sau đó, Cơ Định Lam mất ngủ rất lâu, không bao giờ để người khác đến gần mình, sau đó hắn có bị ám sát vài lần, võ công cao cường tạo thành thói quen tấn công những ai muốn chạm vào hắn theo bản năng... Dù người đó có ý xấu hay không.

Cơ Định Lam đi thẳng đến trước đại điện Kỳ Sơn mới dừng lại.

"Học xong hết rồi."

Hắn quăng trả sách, chương môn đương nhiệm của Kỳ Sơn Kế Mông hơi ngẩn ra, mới đáp lại: "Những bí kíp này ngươi... Đã học hết rồi à?"

Cơ Định Lam khẽ gật đầu, trở tay rút kiếm hỏi: "Muốn thử không?"

Kế Mông giận nói: "Không cần. Những bí kíp này người thường phải mất ba bốn năm mới luyện được, ngươi chỉ mất ba ngày ngắn ngủi... Tư chất bẩm sinh thể này..."

Lại ở trong một cơ thể như thế.

Cơ Định Lam không thèm để ý lời ông, thu kiếm hỏi: "Còn nữa không?"

Kế Mông vỗ trán: "... Ngươi sắp học hết bí kíp của Kỳ Sơn rồi!"

Cơ Định Lam im lặng nhìn ông.

"Được rồi, được rồi, đưa ngươi." Kế Mông lại thở dài, lấy trong áo hai bản bí kíp đưa cho Cơ Định Lam, "Lần này luyện chậm chút cho ta, nghe rõ chưa."

Cơ Định Lam nhận lấy bí kíp, xoay người đi.

Tiếng Kế Mông từ sau vọng đến: "Ta bảo người đưa Trương Kiều đến Hồi Xuân Cốc, có lẽ không có gì đáng ngại, có điều sau này không thể luyện võ được nữa."

Trương Kiều là thiếu niên bị hấn đánh trọng thương.

Cơ Định Lam dừng bước rất lâu, một lúc sau mới đi tiếp: "Ta biết rồi."

Giọng bình tĩnh không hề dao động, sâu như nước.

Mãi đến khi ra khỏi đại điện, Cơ Định Lam mới rũ mắt, gỡ kiếm bên hông xuống, ngồi trên bậc thang mặt sau chính điện.

Hắn nện mạnh vào thêm đá, nắm đấm đỏ lên, bao nhiêu máu tuôn ra, nhưng không hề thấy đau, bóp mạnh bàn tay của mình, máu trào ra nhưng vẫn không có cảm giác...

Hắn hơi nản, mờ mịt.

Không muốn như vậy... Không muốn không có cảm giác như thế này...

Một cơn điều rơi xuống bị gió thổi tới cạnh chân hắn.

Cơ Định Lam ngó ra rồi từ từ nhấc điều lên.

Từ xa vọng lại giọng nữ mảnh mai: "Điều của ta, điều..."

Rồi giọng nam vang lên: "Không sao đâu, tiểu sư muội, ta đi nhặt giúp muội!"

"Phải, phải, sư muội, ta cũng đi!"

Cơ Định Lam nhấc điều lên, đi về phía tiếng nói.

"A, ngươi là, ngươi là cái tên..."

"Mọi người chạy mau, yêu quái! Yêu quái tóc trắng!"

Trong nháy mắt mọi người đã chạy tán loạn, chỉ có một người ở lại, hắn hơi không tin, đến gần mới biết đối phương bị trặc chân, nàng hoảng hốt nhìn hắn, mặt sắp khóc đến nơi: "Ngươi đừng tới đây, đừng tới đây... Con điều đó ta bỏ..."

Đúng lúc này, bóng người khác đột nhiên xuất hiện, chắn trước mặt hắn.

"Này này, không được dả thương Tiểu Nhược biết chưa!"

Cơ Định Lam ngược mắt, thiếu nữ đứng trước mặt còn nhỏ hơn hắn, cả người mặc y phục đệ tử Kỳ Sơn, tóc sau ót buộc cao, biểu cảm trên mặt rất sống động, nhìn rất có sức sống.

Chớp mắt hắn đã thả điều xuống, xoay người đi.

"Ồ, ngươi tới trả điều, chứ không phải tới giết người?"

Tiếng thiếu nữ ngò vức vang lên sau lưng.

Hắn dừng một lát, lại bước tiếp.

"Nhưng họ đều nói ngươi là yêu quái giết người không chớp mắt... Từ từ đã, ngươi đừng đi nhanh vậy chứ..."

Cơ Định Lam cảm giác có thứ đang đến gần, theo bản năng vung tay, trong phút chốc chạm phải bóng ngẩn ra, vừa vung ra liền trở tay nắm lại, ý chí nhanh hơn cơ thể...

Không tin được là hắn muốn xác nhận...

Chạm được... Sờ được... Cảm nhận được...

Còn khó tin hơn nằm mơ.

"Này này, ngươi làm gì vậy? Buông ra!"

Cơ Định Lam túm lấy lõi nàng vào lòng, cảm giác ấm áp chân thật khiến tâm hồn hắn rung động, bao lâu rồi... Lại cảm nhận được...

"... Ngươi là ai?"

Tại sao ta có thể chạm vào ngươi?

Thiếu nữ vùng vẫy đỏ cả mặt: "Tại sao ta phải nói ngươi biết! Cái đồ dê xồm, mau thả ta ra, ta sắp bị ngươi làm ngạt chết rồi! Đồ khốn! Buông ra nghe chưa!"

Hắn chỉ đơn giản lặp lại: "Nói ta biết."

Thiếu nữ vùng vẫy không thành, đành quát lên: "Trúc Nhan, ta tên Trúc Nhan! Được rồi, bây giờ ngươi buông ra được chưa!?"

Buông... Sao có thể buông được...

Đây là... Người đầu tiên mà mười mấy năm qua hắn có thể chạm vào.

*****

Trúc Nhan bị ép buộc ở cạnh Cơ Định Lam.

Nàng thích đánh đàn, Cơ Định Lam bèn tìm cho nàng danh cầm tốt nhất trên đời và danh phổ gần như đã thất truyền.

Nàng thích y phục đẹp, Cơ Định Lam sai người may cho nàng hơn trăm nghìn bộ mới, để nàng chọn.

Nàng muốn gì Cơ Định Lam đều lấy cho nàng bằng tốc độ nhanh nhất.

Nàng không muốn thấy vật gì, thì vật đó sẽ biến mất nhanh nhất có thể.

Ban đầu đây đúng là một trải nghiệm mới mẻ đối với Trúc Nhan, Cơ Định Lam rất đẹp, hay phải nói là cực kỳ đẹp, hắn chỉ cần đứng ở xa đã làm cho cả thế gian mờ nhạt, trong mắt trong tâm trí đều chỉ cảm thấy sự tồn tại của hắn, mắt hẹp dài môi xinh ngũ quan khéo léo, không chỗ nào không phải kiệt tác, mà hiện tại... Cơ Định Lam chỉ nhìn một mình nàng, chỉ ở cùng một mình nàng.

Tất cả những yêu cầu của nàng Cơ Định Lam đều đáp ứng, cung chiều nàng như công chúa, tựa như trong một đêm lạc vào mộng, hoàn mỹ đến không thực.

"Định Lam, Thư Thượng nói loài hoa này rất hiếm thấy, hơn nữa cả đời chỉ nở một lần, ta rất muốn ngắm thử."

Sáng sớm hôm sau, Trúc Nhan nhìn thấy bên cạnh gối nằm chính là đóa hoa đó đang run rẩy nở, nàng vui mừng cầm lấy, nói: "Định Lam huynh giỏi quá!"

Cơ Định Lam tựa cửa nhìn nàng, bình tĩnh nói: "Muội thích là được."

Chơi hoa một lúc đã chán, hứng thú của Trúc Nhan tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, nàng nhanh chóng thích những thứ khác, mọi thứ Cơ Định Lam đều chiều theo nàng.

Ngoài những hứng thú bất chợt này, Trúc Nhan vẫn thích đánh đàn nhất, lúc đánh đàn cũng là lúc duy nhất nàng yên lặng.

Thật ra Cơ Định Lam thích yên tĩnh, đối với hấn Trúc Nhan quá ồn ào, nhưng nàng là người duy nhất hấn chạm được, hấn chọn kiên nhẫn, cũng chính vì vậy mà hấn thích lúc Trúc Nhan đánh đàn.

"Định Lam?"

"Hửm?"

Trúc Nhan ấn dây đàn, nghiêng đầu nói: "Huynh nói huynh muốn đổi tên. 'Cơ Định Lam' gât đầu, hấn không thích cái tên hiện tại, mỗi lần nghe cái tên này hấn sẽ liên tưởng đến thân phận Đại hoàn tử của Bắc Chu, hấn không thích thân phận này, cũng không thích hoàng cung.

"Cái tên Mạch Kinh Trần huynh thấy thế nào?"

"Sao lại gọi Mạch Kinh Trần?"

Trúc Nhan ngồi phịch xuống bực đàn, than thở, ánh mắt ảm chứa cô đơn: "Bởi vì huynh quá đẹp, quá chói mắt, ta rất áp lực, Mạch Kinh Trần, đừng khuynh thành, chỉ muốn huynh đừng khuynh quốc khuynh thành như vậy mà thôi... Hơn nữa huynh không biết gọi Mạch Kinh Trần rất dễ nghe à? Đây này, huynh có đang nghe ta nói không?"

"Mạch Kinh Trần." Cơ Định Lam đọc một lần, thần nhiên nói: "Được."

"Ừm, có thể sống mãi những ngày tháng thế này thì tốt quá." Nàng cười an ủi chạm vào dây đàn, mặt bình lặng, ánh nét dịu dàng trang nhã.

Tiếng đàn tuôn như nước chảy xoa dịu lòng người.

Đó là khoảnh khắc đẹp nhất của bọn họ.

Chỉ là sự cung chiều như giam lỏng này không thể kéo dài.

Nàng đi đâu Mạch Kinh Trần bèn theo đến đó, có Mạch Kinh Trần đi theo những người khác không dám đến gần nàng, trong thế giới của nàng chỉ có Mạch Kinh Trần, một Mạch Kinh Trần lạnh như băng, nàng thấy không thờ nổi, cũng không chấp nhận được.

Mạch Kinh Trần đáp ứng mọi yêu cầu của nàng, chỉ không đồng ý một điều... Là thả nàng đi.

Tâm tư Trúc Nhan thay đổi rất nhanh, điểm này đối với việc hay với người đều giống nhau.

Chán nhìn mặt hấn, chịu không nổi một Mạch Kinh Trần không có tí cảm xúc, hấn quả thật rất hoàn hảo, nhưng hấn lại không có cảm xúc, hấn vốn bị thiếu một phần của con người, hấn không biết yêu không biết hận, chỉ đơn giản muốn giữ nàng lại, không quan tâm nàng có tự nguyện không, cũng không hỏi nàng thật sự muốn gì...

Càng ở cạnh Mạch Kinh Trần, cảm giác sợ hãi này càng nhiều.

Mạch Kinh Trần tốt với nàng, chỉ bởi vì hấn có thể chạm vào nàng, bản tính hấn tàn nhẫn, lạnh lùng, nàng thấy sợ, cả đêm ngủ không yên giấc...

Trúc Nhan bắt đầu muốn trốn.

Một lần, thất bại.

Hai lần, thất bại.

Ba lần, vẫn thất bại.

"Tại sao muốn trốn?" Mạch Kinh Trần bắt lấy Trúc Nhan, mắt hờ hững nhìn nàng.

Trúc Nhan cười bối rối: "Huynh nghĩ tại sao?"

Mạch Kinh Trần: "Không biết."

Trúc Nhan: "Vậy ta hỏi huynh, huynh có thích ta không?"

Mạch Kinh Trần ngừng một lát, mày hơi nhíu lại: "Thích là gì?"

Trúc Nhan ôm bụng cười: "Huynh xem, cả thích huynh cũng không biết... Mạch Kinh Trần, vậy tại sao huynh muốn giữ ta lại?"

Mạch Kinh Trần: "Ở cạnh ta không tốt sao?"

Ở cạnh huynh... Nhưng chỉ vì huynh cô đơn, vì huynh chỉ có thể chạm vào ta...

Trúc Nhan rơi nước mắt, nhưng nàng tuyệt đối không muốn bị giữ lại như thế cả đời!

Tết đến, Mạch Khinh Trần nhất định phải về Dương Minh.

Trúc Nhan ở lại, Mạch Khinh Trần để tất cả thị vệ ở lại trông chừng nàng.

Lúc hấn về Trúc Nhan không trốn, nhưng không ngờ... Bên cạnh nàng lại có thêm một người.

Mạch Khinh Trần thấy Trúc Nhan cách một vách ngăn đánh đàn cho người nọ nghe, vừa đàn vừa mỉm cười với người đó, vẻ mặt thả lỏng trước giờ chưa từng có khi ở cạnh hấn, như trút được gánh nặng.

Sau này hấn mới biết, người nọ cũng là đệ tử Kỳ Sơn, hấn đã thích Trúc Nhan từ lâu nhưng không dám nói, hiện tại thấy Trúc Nhan ở một mình buồn nên mỗi ngày đều hái hoa tặng nàng cách một vách ngăn, nói chuyện với nàng, nói nàng nghe những chuyện thú vị ngoài kia, dần dà Trúc Nhan đã động lòng.

Hấn không vui.

Trúc Nhan là của hấn, sao có thể bị người khác cướp đi.

Nhưng Trúc Nhan chặn trước người nọ, nói rõ nếu hấn muốn đã thương người nọ thì hãy giết nàng trước.

Lần đầu tiên trong đời Mạch Khinh Trần thấy ghen tị.

Ghen tị... Ghen tị sự bảo vệ của Trúc Nhan, tại sao lại bảo vệ người nọ? Tại sao muốn tổn thương người nọ phải giết nàng trước? Trước giờ chưa từng có ai bảo vệ hấn như thế...

Vì thế Mạch Khinh Trần nói: "Về với ta, nếu không ta giết hấn."

Trúc Nhan đồng ý, nhưng về sau nàng không còn nói chuyện với hấn, cũng không cười, dù hấn lấy lòng nàng thế nào, đem cho nàng những thứ trước kia nàng thích, Trúc Nhan cũng chẳng thèm ngó tới.

Nàng không muốn ở lại... Nàng ghét hấn...

Trúc Nhan ngày càng gầy yếu.

Mạch Khinh Trần quần quai trong cảm xúc đau buồn cũng không yên, dù Trúc Nhan ở ngay bên cạnh nhưng hấn vẫn thấy bất an.

Mãi đến một ngày nọ, hấn nghe thấy trong viện có tiếng cười nhẹ, hấn lặng lẽ đi vào, thấy người nọ treo tường hát dân ca, hát trật nhịp không ra một điệu, nghe rất buồn cười, nhưng vẫn khiến Trúc Nhan nở nụ cười, cười cực kỳ vui vẻ.

Mạch Khinh Trần xoay đi, làm một chuyện mà cả đời hấn hối hận nhất.

Hấn uống rượu.

Lần đầu tiên trong đời hấn uống rượu, Thụ Thượng nói, uống rượu có thể giải sầu, hấn muốn thử.

Mạch Khinh Trần tìm thấy hai vò rượu trong phòng ăn, nhắm mắt quất một tiếng, uống xong hai bình đã không còn tinh tảo, cả người như trên mây, phiêu diêu xuất trần.

Bị tiếng kêu thảm thiết đánh thức, hấn thấy người nọ nằm trong vũng máu, trên người đầy vết kiếm, còn thanh kiếm trong tay hấn không ngừng rỉ máu...

*****

Sau khi người nọ chết đi, Trúc Nhan đã thay đổi khác hấn lúc trước.

Nàng bắt đầu ăn uống, bắt đầu cười nói, cơ thể gầy gò cũng dần dần hồi phục, nàng cười với hấn, đánh đàn cho hấn nghe, hết như trở về khoảng thời gian chưa từng xảy ra chuyện gì.

Mạch Khinh Trần tưởng nàng đã thông suốt bèn thả lỏng tinh thần, tiếp tục lấy lòng nàng, hỏi nàng muốn gì, lần này Trúc Nhan dứt khoát nói nàng muốn một khúc nhạc đầy cảm xúc, vì nàng muốn sáng tác một cảm khúc hay.

Vì thế, Mạch Khinh Trần tìm cho nàng vô số cảm khúc, chỉ cần có thể hấn đều tìm cho nàng.

Trúc Nhan ngồi sáng tác ngày đêm.

Cuối cùng một ngày nọ nàng cười nói với hấn: "Ta sáng tác xong rồi, đàn cho huynh nghe nhé?"

Mạch Khinh Trần hiển nhiên gật đầu.

Trúc Nhan cười: "Có điều huynh có thể nhắm mắt lại nghe không? Thế thì có thể nghe sâu sắc hơn!"

Mạch Khinh Trần nói: "Được."

Tiếng đàn du dương vang lên, như khóc như kể, oán hận cô đơn, xen lẫn nỗi hận tình khó dứt, chợt bùng phát, nương theo tiếng đàn đang cao dần, mãi đến khi trở nên thê lương như tiếng Đỗ Quyên đề huyết.

(Đỗ Quyên đề huyết: chỉ tiếng kêu bi ai của chim Đỗ Quyên, dùng để cường điệu nỗi buồn ly biệt)

Mạch Khinh Trần dần dần cảm thấy không đúng, nhưng trước đó cơ thể hắn đã không động đậy được nữa.

Mở choàng mắt, chẳng biết Trúc Nhan đã thay áo trắng từ lúc nào, nàng cười, đầu mày đuôi mắt đều rất dứt khoát, như dồn cả sinh mệnh vào khúc đàn này, ngón tay đàn quá mạnh bật máu, men theo dây đàn mảnh cháy thành dòng...

Khúc nhạc cảm kết thúc.

"Cuối cùng cũng đàn xong." Trúc Nhan cười với Mạch Khinh Trần, nụ cười lạnh lẽo, "Nghe hay không? Trong đó đều chứa đựng tình cảm của ta dành cho ngươi."

Mạch Khinh Trần nói: "Thả ta ra."

Trúc Nhan nói: "Thuốc này chỉ khiến ngươi tê liệt một lúc, lát nữa sẽ tự khỏi, có điều... Phải chờ sau khi ta chết đã."

Nàng lấy thanh đao trong ngực áo đặt vào tay Mạch Khinh Trần, vẫn cười: "Vì có thể chạm vào ta, nên ngươi vẫn muốn giữ ta bên cạnh đúng không..." Cảm tay Mạch Khinh Trần rồi đâm nhanh vào ngực mình, "Được, ta sẽ ở bên ngươi, ở mãi bên ngươi, đến chết đều ở bên ngươi..."

Trúc Nhan là người như thế.

Yêu ghét rõ ràng, không chừa một đường lui, tất cả cảm xúc đều mãnh liệt, dứt khoát.

"Đừng!" Mạch Khinh Trần hét lên, không nhận ra mình run sợ đến nhường nào.

Nhưng lưỡi dao vẫn từ từ đâm vào ngực Trúc Nhan: "Đừng? Tại sao đừng? Không phải ngươi vẫn muốn ta ở bên ngươi à? Ngươi nên vui mới đúng..." Miệng Trúc Nhan từ từ tràn máu, nàng cười to, nụ cười chất chứa mọi thù hận: "Ta không giết nổi ngươi, chỉ có thể tự sát, có điều như vậy cũng được, ngươi cứ sống một mình đi, sống một mình đau khổ..."

"Mạch Khinh Trần, ta nguyện rửa ngươi..."

"Nguyện rửa ngươi cả đời không có được người ngươi yêu, dù có được, nàng cũng sẽ rời xa ngươi..."

"Ha ha ha, ta hận ngươi Mạch Khinh Trần! Hận ngươi đến chết!"

Trúc Nhan càng đâm mạnh thanh chủy thủ vào ngực, cả người run lên, sau đó phun một ngụm máu.

Ngụm máu ấm nóng ấy bắn lên người, lên mặt Mạch Khinh Trần, nóng đến mức sắp làm bỏng hắn.

Tay đang giữ hắn rồi cuộc cũng buông ra.

Đôi mắt Trúc Nhan từ từ đóng lại rồi không mở ra nữa, cả người vẫn phảng phất là một cô thiếu nữ ồn ào trước kia, chỉ có mặt là đầy thù hận.

- - Cái tên Mạch Khinh Trần thế nào?

- - Tại sao gọi là Mạch Khinh Trần?

- - Bởi vì huynh quá đẹp, quá chói mắt, ta rất áp lực, Mạch Khinh Trần, đừng khuyên thành, chỉ muốn huynh đừng khuyên quốc khuyên thành như vậy mà thôi... Hôn nữa huynh không biết gọi Mạch Khinh Trần rất dễ nghe à? Này này, huynh có đang nghe ta nói không?

- - Ừm, có thể sống mãi những ngày tháng thế này thì tốt quá."

Rốt cuộc... Mãi mãi không còn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 48: Chương 37

Không biết nên an ủi Mạch Khinh Trần thế nào, Lâm Tri buông đũa, vỗ vỗ bàn tay đang vòng trên eo mình, khẽ nói: "Đừng buồn nữa..."

Mạch Khinh Trần gắng sức ôm lấy Lâm Tri, nói: "Ta không buồn, chỉ sợ."

Lâm Tri: "Sợ?"

Mạch Khinh Trần giật giật môi: "Ta..." Cơ thể đang ôm lấy Lâm Tri rõ ràng toát ra nỗi bồn chồn.

Lâm Tri chợt hiểu, "Sợ giẫm lên vết xe đổ... à?"

Nên lúc gặp lại mới đối xử với nàng như thế, vì... Không muốn đến gần, sợ bản thân sẽ làm hại nàng?

Mạch Khinh Trần "ừm", khép đôi mắt hờn dỗi: "Hơn nữa hai năm trước, nàng bỏ trốn cùng người khác, ta tưởng nàng ghét ta..."

Lâm Tri cười: "Không phải ta đã từng nói, ta không có ghét chàng."

Thật ra không ghét nổi.

Dù biết hắn đã làm nhiều chuyện có lỗi, dù hắn từng tổn thương nàng, nhưng đứng trước một Mạch Khinh Trần dè dặt thế này, ngay cả ghét hay căm hận cũng hóa hư không...

Không phải hắn cố ý làm sai, tổn thương nàng, mà do không biết việc đó không đúng...

Ngẫm nghĩ, hình như có chỗ không đúng, Lâm Tri ngừng một lúc lại nói: "Chuyện đó, trước đây chàng không hề nhắc qua với ta..."

Mạch Khinh Trần rũ mắt nói: "Trước khi nàng bỏ đi, ta mới nhớ lại."

Lâm Tri giật mình: "Chuyện này..."

Khó trách lúc đó hoàng đế Bắc Chu khẳng định Mạch Khinh Trần sẽ không đi tìm nàng, có lẽ là lý do này...

Mạch Khinh Trần càng ôm chặt nàng.

Lâm Tri: "...Đừng ôm chặt như vậy, ta sắp ngạt thở rồi..."

Chợt nghe có tiếng cười nhạt, Lâm Tri giật mình: "Ồ..."

Chàng cười gì chứ?

Mạch Khinh Trần cọ cằm lên đầu Lâm Tri, thờ dãi nói: "Nàng vẫn ở đây, ta rất vui."

Nàng không sợ ta vì chuyện ta kể nàng nghe, ta rất vui.

Nàng không ghét ta vì những chuyện ta đã làm, ta rất vui.

Nàng nói nàng thích ta, ta rất vui.

Thật đó, ta vui lắm...

"Áy, cho chàng cái này..." Lâm Tri đưa một nửa điểm tâm còn lại trong hộp cho Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần ngẩn ra.

Lâm Tri ho khan: "Ngon lắm, chàng ăn vào tâm trạng sẽ vui hơn... Ta vẫn thường làm thế..."

Mạch Khinh Trần chưa đợi nàng nói hết đã cắn một miếng, đôi mắt đẹp cong cong.

Xe ngựa chạy thẳng một mạch đến Kỳ Sơn, lúc sắp đến Kỳ Sơn, Lâm Tri hơi do dự.

"Chuyện đó... Không phải chàng đã phản bội Kỳ Sơn à, cứ ngang nhiên đi vào không sao chứ?"

Mạch Khinh Trần lắc đầu nói: "Không sao, chúng ta không vào núi."

Xe ngựa vòng qua Kỳ Sơn hướng về phía đáy cốc, Lâm Tri mới biết Mạch Khinh Trần muốn đi đâu... Khu mộ.

Đoán không sai, Mạch Khinh Trần xuống xe ngựa, bèn dẫn nàng vào sâu trong khu mộ.

Muốn... Thắp hương cho Trúc Nhan?

Đi theo Mạch Khinh Trần, Lâm Tri đảo mắt qua những ngôi mộ, cuối cùng dừng lại ở ngôi mộ nằm sâu nhất.

Mạch Khinh Trần cũng dừng lại.

Lâm Tri ngược mắt thấy một người chẳng biết đứng đó từ lúc nào, người nọ là nam nhân chừng ba mươi tuổi, quan sát thấy đôi phương có đôi mày kiếm, mắt sáng, dung nhan tuấn lãng, miệng chứa ý cười như có như không, giữ lỏng mày có vẻ mệt mỏi.

"Ta tưởng gỗ nường năm nay ngươi không đến, năm trước ngươi đã không đến."

Nam nhân nhìn Mạch Khinh Trần nói, giọng trầm, thu hút rất hay, mắt chuyển sang Lâm Tri, "Vị này... Chắc là Lâm Tri cô nương. Tại hạ là chương môn Kỳ Sơn, Kế Mông, sư phụ trước kia của Mạch Khinh Trần."

Thì ra là chương môn Kỳ Sơn...

Ài, không phải quan hệ giữa họ rất xấu ư... Sư phụ đối mặt với một tên đệ tử đã thương mình, bỏ bang môn không nên bình tĩnh thế này chứ...

Dù có hơi khó hiểu, Lâm Tri vẫn gật đầu.

Kế Mông vuốt cằm, nói với Mạch Khinh Trần: "Ta đã thắp hương xong." Lại quay đầu nói với Lâm Tri: "Lâm cô nương, nếu được có thể đi cùng ta không, ta muốn tâm sự với cô nương."

Lâm Tri nhận thấy hẳn có chuyện muốn nói với mình, gật đầu, lại nói: "Được, có điều nếu đã đến, tôi cũng nên thắp cho Trúc Nhan cô nương một nén nhang."

Trong mắt Kế Mông chợt ánh lên một tia kỳ dị, nhưng liền cười: "Được."

Thắp hương, cắm vào lò hương, Lâm Tri nói khẽ: "Trúc cô nương, dù có hơi quá đáng, nhưng, ừm... Hi vọng cô ở trên trời có linh thiên hãy an nghỉ, Mạch Khinh Trần không phải người xấu, hận một người cả đời cũng là một chuyện vớ vẩn, quên được thì nên quên..."

*****Đội Lâm Tri và Kế Mông đi cách một đoạn, Kế Mông mới chậm rãi nói: "Nói thật, lời cô nương vừa nói khiến ta rất ngạc nhiên."

Lâm Tri: "Ờ?"

Kế Mông cười: "Ta tưởng sau khi nghe nó kể, cô nương sẽ thấy sợ Mạch Khinh Trần, sinh lòng sợ hãi, hoặc hiếm lắm thì ít ra cô nương cũng sẽ có ác cảm với Trúc Nhan, dù sao nàng ấy cũng là người đầu tiên Mạch Khinh Trần có thể chạm được..."

Lâm Tri lắc đầu: "Tôi biết Mạch Khinh Trần không đáng sợ như vậy, nên trước kia chàng làm gì đều không ảnh hưởng tới tôi." Dừng một lúc, "Trúc cô nương đã chết."

Kế Mông bật cười: "Sao cô tốt bụng thế?"

Lâm Tri nghi hoặc: "Tốt bụng không được sao?"

"Không, rất được." Kế Mông cười, "Vậy có thể nói thật cho ta biết, cô nhìn nhận chuyện này thế nào? Cô không sợ chút nào ư? Ngộ nhờ có một ngày Mạch Khinh Trần cũng làm thế với cô..."

Lâm Tri nghĩ một chút, thành thật nói: "Tôi rất đồng tình với Trúc Nhan, nhưng tôi không cảm kích nàng, tôi không phải nàng ấy, dù có gặp chuyện tương tự, tôi cũng sẽ không để cục diện đến mức hồng bét thế này..."

Kế Mông sững sờ, nhìn Lâm Tri.

Lâm Tri không hiểu: "Sao thế? Tôi nói sai gì à?"

Kế Mông bỗng cười ha hả.

Lâm Tri càng không hiểu: "... Ông cười gì thế?"

Nàng hơi bực mình, lời của nàng buồn cười lắm ư...

"Ta đang vui, nếu Mạch Khinh Trần gặp cô sớm hơn thì tốt biết mấy." Kế Mông thở dài: "Tính Trúc Nhan khác hẳn cô, nó là cô nhi, được người trên núi nhận nuôi từ nhỏ, lúc nhỏ hay bị ức hiếp, nữ hài tử bình thường hay khóc sụt mướt hoặc cắn răng chịu đựng, còn nó nhất quyết đáp trả, tính hay đổ kị, không chịu được chút xíu oan ức hay tổn thương nào. Sau khi chuyện này xảy ra, ta rất bất ngờ, nhưng đây đúng là chuyện mà nó sẽ làm... Nếu đoán được trước..."

Lâm Trì: "Áy... Đừng buồn..."

Không thể không nói, lời lẽ an ủi của nàng cực kỳ nghèo nàn.

Ngược lại Kế Mông cười: "Thật là... Lại còn bắt cô an ủi ta. Có điều, chuyện đó đúng là đã kích rất lớn với Mạch Kinh Trần, chắc cô biết sau này hấn mất đi khoảng kí ức này, vì sau khi Trúc Nhan chết, nó bị đã kích nặng nề, có một đạo tinh thần cực kỳ bất ổn, không thể khống chế... Biểu hiện lúc đó của nó giống hết khi say, chắc nó đã nói với cô, sau khi say nó như biến thành người khác... Thế nên, phụ hoàng và mẫu hậu của nó bắt buộc phải nhờ người khóa trí nhớ của nó bằng kim châm."

Lâm Trì gục đầu nói: "Ừm."

Đương nhiên nàng biết đáng về khi say của Mạch Kinh Trần, hết như mặt trái của hấn bộc phát.

Kế Mông than: "Hai năm trước nó khôi phục trí nhớ,ta biết, là vì cô. Có điều, không riêng gì phụ hoàng và mẫu hậu của nó, ngay cả ta cũng rất sợ, nó không có trí nhớ, không biết mình đã từng làm ra chuyện tàn nhẫn gì, mà cô không thích nó, trong lòng cô lại có người khác, giả dụ nhất thời nó không khống chế được mình, chỉ sợ bị kích tái diễn... Nên phụ hoàng của Mạch Kinh Trần mới ép cô rời khỏi..." Ông dùng một chút, không nén được nói: "Thật ra hấn không xấu, chỉ hơi kỳ quặc lại trọng sĩ diện còn thích giả vờ, mấy năm nay sợ rằng người thương nhi tử nhất là hấn ta, bởi vì đứa nhỏ Mạch Kinh Trần còn thâm hơn hấn ta năm xưa, hấn muốn làm người cha tốt, bất quá vẫn thất bại... Hôm nay ở đây ta nói với cô những lời này, cũng là lời mà mẫu hậu Mạch Kinh Trần nhờ ta chuyển cho cô, nói hai ngày nay tên hoàng đế bệ hạ kỳ quặc nào đó ngủ không ngon, nửa đêm hấn định chạy đến Đông cung rình xem, sợ bị phát hiện đành trở về pha trà..."

Lâm Trì: "Ồ, tại sao?"

Ông ấy không phải phụ thân Mạch Kinh Trần ư?

Kế Mông nhủ mảy, mặt khinh bỉ nói: "Sợ nhi tử ghét chuyện năm đó hấn chia rẽ uyên ương, bất quá dù sao con hấn cũng đủ ghét hấn rồi, cái lão ấy trước sau như một,cứ thích mua dây buộc mình, tự cho là đúng bệ hạ đập chân mình, thật quá ngu ngốc, dù trong lòng hối hận nhưng chết cũng không chịu nói thật lòng mình, năm đó hấn..." Dùng, "...Khụ khụ, ta đi hơi xa."

...Ồ, có đúng là họ đang nói cùng một người không vậy?

Lâm Trì nhớ lại cái khí thế kinh người của Quý hoàng đế bệ hạ...

Nàng chỉ thấy người nọ quá lợi hại...

Kế Mông quay lại câu chuyện: "Vì thế cô cũng... Đừng ghét hấn quá." Im lặng quay đi, "Nói tốt cho hấn là chuyện khiến người ta rất khó chịu."

"Ừm, có điều..." Lâm Trì gật đầu, không nén được hỏi chuyện nàng vẫn luôn muốn hỏi: "Có điều không phải Mạch Kinh Trần đã làm ông bị thương nặng ở đại hội võ lâm ư, sau đó phản bội sư môn, tại sao ông..." Vẫn bình tĩnh giải thích giúp hấn...

"À, cô nói vụ đó ư." Kế Mông ho khan quay đi, "Tai nạn thôi, coi như ta có lỗi với nó, ta vô tình tiết lộ cho Trúc Nhan chuyện nó giết chết người trong lòng con bé... Do ta sai, nó phản bội thì phản bội thôi, dù sao ta không còn gì để dạy cho nó nữa."

...Chân tướng chỉ có vậy!

Lâm Trì không thể tin nổi: "Nhưng lời đồn..."

Kế Mông nói: "Lời đồn cũng chỉ là lời đồn. Được rồi, chúng ta mau chuẩn bị về thôi."

Lâm Trì ngạc nhiên đến nghẹn, từ từ tiêu hóa lời Kế Mông.

Lại nghe thấy Kế Mông nói: "Dù ta không có tư cách gì, có điều, ta vẫn mong cô có thể đối xử tốt với Mạch Kinh Trần. Thật ra ta không thích thằng bé lắm, nhưng rất đồng tình với nó, thật ra nó không mong mỏi gì nhiều, cũng không phải bản tính thích tàn bạo thích chém giết, chỉ thiếu một người dẫn dắt thôi, nếu cô không có tình cảm với nó thì nên sớm rời xa nó, nếu thật sự thích nó thì tốt với nó hơn nhé..."

Lâm Trì sùng sốt, gật đầu.

Kế Mông: "Cô đoán xem tại sao hôm nay nó dẫn cô đến đây?"

Lâm Trì dứt khoát lắc đầu: "Không biết..."

Nàng bị Mạch Kinh Trần bắt tới....

Kế Mông cười cười, phóng mắt ra xa, giọng hơi lơ đãng: "Chỉ e hiện tại Mạch Kinh Trần đang ở..."

Trước bìa mộ.

Mạch Khinh Trần đứng lặng người rất lâu, mới bước đến, sờ tay lên bìa mộ nói: "Hủy bỏ lời nguyên được không?"

Môi hắn mấp máy, khuôn mặt đẹp hơi u ám: "Nếu hận ta, thì chỉ cần nhắm vào ta... Sao cũng được, nhưng đừng khiến nàng ấy rời xa ta."

Một góc bìa mộ bị bóp quá mạnh nát thành bột, rơi lất phất xuống mặt đất.

"Ta đã... Biết thế nào là thích rồi."

Nhìn sang, chẳng biết Lâm Tri đã đứng bên cạnh từ lúc nào.

Mạch Khinh Trần đè lại trái tim đang đập thình thịch trong ngực, thích... Thích nhìn Lâm Tri lúc nàng vui, thích nhìn Lâm Tri ăn, thích ở cạnh Lâm Tri, ôm Lâm Tri, nhưng quan trọng nhất, nếu Lâm Tri ghét hắn, thì dù có đau khổ hắn cũng sẽ buông nàng ra... Vì bị Lâm Tri thương hại hắn càng đau hơn...

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 49: Chương 38

Đang vào mùa hoa rơi là tả, họ ở lại Kỳ Sơn ăn trưa rồi mới về.

Vén màn xe lên thấy ven đường trồng một hàng hoa đào, sáng rực, đẹp không thể tả, thỉnh thoảng có vài cánh hoa rơi rụng, như có tiếng du khách xa xa truyền đến, Lâm Tri bất giác cười, cảnh đẹp gần trong gang tấc, chỉ cần đưa tay đã chạm được những cánh hoa rực rỡ ấy.

"Nàng thích?" Mạch Khinh Trần hỏi.

Lâm Tri thành thật gật đầu, cảm thán: "Rất đẹp."

Mạch Khinh Trần nghĩ một chút nói: "Thích thì khi về trồng."

Lâm Tri lắc đầu: "Rất phiền phức."

Mạch Khinh Trần nhanh chóng nói: "Không phiền."

Dù sao cũng đâu phải hắn trồng..

Lâm Tri: "Thôi đi, sau này muốn ngắm thì quay lại đây là được, và lại..."

Nàng đón lấy một cánh hoa, giọng tiếc nuối: "Hoa này cũng đâu ăn được..."

Mạch Khinh Trần: "..."

Hắn im lặng xoay đi, lấy ra một hộp điểm tâm: "Bánh hoa đào."

[attachment=0]7eadf0f21c0e11e7947d0242ac110002_692w_554h.jpg[/attachment]

Mùi bánh hoa đào thơm ngon, cắn một miếng, vị giòn tan, tiếp theo mùi thơm hoa đào ngào ngạt lan tràn khắp miệng.

Ngon quá!

Mạch Khinh Trần khẽ nhếch môi: "Thích không?"

Lâm Tri dốc sức gật đầu.

Mạch Khinh Trần kéo Lâm Tri qua để nàng dựa sát vào lòng mình.

Lâm Tri hơi cự người, nhưng vòng ôm của Mạch Khinh Trần quá ấm áp, cộng thêm lực chú ý của nàng đã dồn hết vào hộp điểm tâm, chẳng mấy chốc đã nằm gọn trong lòng Mạch Khinh Trần, hài lòng vừa ăn vừa liếm ngón tay.

Một tay Mạch Khinh Trần ôm nàng, tay còn lại kéo nhẹ màn xe, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ rồi nhìn xuống Lâm Tri, cảm xúc khác lạ lấp đầy lồng ngực.

Vô cùng vô cùng ấm áp.

Lâm Tri là kiểu người trừ khi chuyện xảy ra trước mặt, nếu không nàng sẽ không nghĩ tới, cứ thế theo Mạch Khinh Trần một mạch trở lại Dương Minh,

chẳng suy xét điều gì.

Mãi đến khi sắp đến Dương Minh, Lâm Trì mới thấy hình như có gì đó không đúng.

Nàng ôm đầu: "Chuyện đó... Hình như ta đang bị truy nã."

Mạch Khinh Trần nắm tay nàng: "Không sao."

Nàng lại ôm đầu: "Ta đánh ngất thiên kim của Thử sử Hòa Châu, sau đó thế vào làm nàng ấy."

Mạch Khinh Trần túm nàng lại, ôm vào lòng: "Không sao"

Lâm Trì: "... Ta còn chưa giải thích với sư tỷ, Trì Vương Thế tử, Sách Đồng, còn cả Lăng Yến và Phụ hoàng của chàng.."

Mạch Khinh Trần xoa đầu nàng: "Không sao cả, về rồi ta sẽ làm món ngon cho nàng."

Lâm Trì: "..."

Tại sao hán không lo lắng gì hết vậy...

Có điều nghe Mạch Khinh Trần nói thế, không hiểu sao nàng lại thấy yên tâm, ừm, vậy nàng cũng không cần lo lắng nhiều nữa, cứ ngủ một giấc là được.

Có Mạch Khinh Trần, dù vào thành hay tiền cung cũng không bị ai kiểm tra, hết ăn lại ngủ, Lâm Trì đã theo Mạch Khinh Trần về tới Đông cung.

Lâm Trì vừa ăn no, bụng căng đến khổ, nàng còn chưa tỉnh ngủ đã có người đến quấy rầy.

"Ngươi..."

Lâm Trì dụi dụi mắt: "An Nhạn, có chuyện gì à?"

Lăng Yến: "Mấy ngày nay ngươi..."

Lâm Trì ợ một cái thỏa mãn.

Lăng Yến bỗng phát cáu: "Ta đang nói chuyện với ngươi đấy!"

Lâm Trì sờ bụng: "Ta biết... ta đang đợi muội nói tiếp đây."

Lăng Yến rõ ràng hiểu sai ý, liền nhìn xuống bụng nàng: "Bụng ngươi... Là do Định Lam..."

Lâm Trì khốn khổ gật đầu.

Mạch Khinh Trần làm đồ ăn quá ngon, nàng nhịn không được ăn quá nhiều... Bây giờ bụng hơi khó chịu...

Lăng Yến lùi hai bước, che miệng lại: "Sao có thể, sao Định Lam có thể..."

Mạch Khinh Trần nấu ăn nghe cũng có vẻ hơi khó tin...

Lâm Trì đành phải gật đầu nói: "Nhưng đúng là thật..."

Lăng Yến lão đảo suýt ngã, đứng đưa trong gió, như có thể ngã bất cứ lúc nào.

Ấy, chưa ăn no à...

Lâm Trì nghĩ một chút, nén đau lấy thứ sau lưng ra, vừa quay lại đã thấy Lăng Yến roi lệ đi mất...

"Này, đợi đã..."

Lăng Yến đã đi xa.

Lâm Trì: "... "

Nàng đã định bụng chia điểm tâm cho Lăng Yến, dù sao cũng là muội muội của mình, có điều... Thôi, tự mình ăn vậy.

Nàng định nằm xuống ngủ, đang mơ màng màng thì đã có người đến.

"Thiếu phu nhân!"

Giọng nữ hết sức dịu dàng.

Tiếp theo thấy bóng người vừa lóe, Lăng Họa đã đi tới bên giường hỏi gấp: "Thiếu phu nhân, cái à Lăng Yến đó có tới tìm cô không!"

Lâm Trì nói: "Có..."

Lăng Họa bèn ngắt lời: "Tôi biết ngay! Công tử đang định đuổi nàng ta đi, à đáng ghét này nhất định đến xin cô nương tình đúng không? Haiz, với tính của cô, chắc chắn đã đồng ý rồi đúng không? Sao cô lại đồng ý chứ! Khó khăn lắm mới đuổi được cái à đáng ghét này đi!" Nàng đi tới đi lui, váy kéo tới kéo lui trên đất.

Lâm Trì: "Chuyện đó..."

Lăng Họa đập tay phải vào tay trái: "Vậy đi! Cô tuyệt đối đừng đi tìm công tử! Tôi sẽ đi cáo trạng với công tử trước! Lần này nhất định khiến à không thể trở mình! Tóm lại, có tôi thì không có à! Hừ hừ!"

Lâm Trì: "... Muội ấy không..."

Lăng Họa: "Được rồi! Tôi đi đây! Thiếu phu nhân cô nghỉ ngơi nhé..."

Lâm Trì: "..."

Nàng ấy vốn không muốn nghe mình nói mà...

*****

Đội Lăng Họa đi xa, Lâm Trì thở dài, quay về.

Nhưng lần này nằm mãi cũng không ngủ được, trần trọc mãi, rốt cục hơi mệt, còn chưa kịp nhân lúc mệt để ngủ, cửa lại lần nữa bật mở. Lâm Trì: "..."

Lần này đến phiên ai đây...

"Ra đây!" Tiếng quý quái xỏ xuyên tai.

Lâm Trì bắt đắc dĩ cùng cực, ôm trán ngồi dậy.

Thấy thiếu niên thanh tú y phục sáng rực đứng đối diện mắt sáng rực, nói: "Sao lại là ngươi!"

Lâm Trì: "Ồ... Không phải ngươi..."

"Ta còn tưởng ca ca mang về hồ ly tinh! Thì ra là ngươi!" Nhị thiếu gia, không, nhị hoàng tử Cơ Định Lam điện hạ dùng giọng toan mỉa mai: "Không phải hai năm trước ngươi đã đi rồi sao, bây giờ về làm gì?"

... Sao khẩu khí cứ như chính thất chất vấn tiểu thiếp thế, hình như có gì đó sai sai...

Lâm Trì: "Ta..."

Không đợi nàng nói hết, Cơ Định Loan đã bước đến gần nàng, hai tay chống nạnh, hùng hổ nói: "Hừ hừ, ngươi đừng tưởng có ca ta chống lưng thì muốn làm gì làm như à đáng ghét đó, ngươi và à ta rõ là cá mè một lứa..."

Lâm Trì: "À đáng ghét?" Nghe quen thế, "... Ngươi đang nói, Lăng Yến?"

Nghe thấy tên này, Cơ Định Lam bèn bày vẻ mặt đau khổ như có thâm cừu đại hận: "Phải! Chính à! Thật khiến ta tức chết! Nếu không phải ca ta không cho, ta đã bóp chết à từ lâu, bóp chết bóp chết..." Hắn nắm cột giường bên cạnh, dốc sức bóp chặt, "Hu hu hu hu, đau tay quá..."

Lâm Trì: "Muội ấy quá đáng lắm ư?"

Cơ Định Loan xoa tay cảm phần tổ cáo: "Dĩ nhiên! Ngày nào cũng làm nũng với ca ta, làm ta buồn nôn! Không chịu nhìn lại à, người đã xấu, hờ chút là tô son trát phấn, xấu xí muốn chết, tức nhất là à không cho ta đến gần ca ta! Nói xấu ta! Nói gì mà ta sẽ cướp ngôi hoàng đế của huyênh ấy! Giỡn chơi hả, sao được chứ! Quả thật rất khôn kiếp, khôn kiếp, khôn kiếp... Hu hu, đau tay quá..."

Lâm Trì nhìn bàn tay hắn bị nện đỏ, có lòng tốt nói: "Điện hạ, tay ngươi... Ta có thuốc trị thương, ngươi có cần không?"

"Cần! Không đúng..." Cơ Định Lam nhìn Lâm Trì đầy nghi ngờ, "Tốt với ta thế làm gì? Ngươi muốn lấy lòng ta? Nói ngươi biết, không thể nào! Dù ngươi có tốt hơn à kia một chút, nhưng cũng chỉ chút xíu, chút xíu thôi, hừ hừ, ngươi vốn không xứng với ca ta, ca ta là của ta! Nghe rõ chưa!"

Lâm Trì: "Áy, nhị điện hạ, tóc giả của ngươi bị lệch kia..."

Cơ Định Loan hét lên, ôm đầu, định kéo lại, ai ngờ tất cả tóc giả đều rơi xuống, để lộ một lớp tóc ngắn cùn cùn.

Lâm Trì: "Thật ra..."

Cơ Định Loan tái mét liếc Lâm Trì một cái, hung dữ: "Không được nói! Ta xấu xí cũng không cho người đánh giá! Người không nhìn thấy gì hết, nghe rõ chưa!" Sau đó hấn ôm đầu, kẹp mộng rồi chạy biến.

Lâm Trì: "... " Nàng định nói mái tóc ngắn của hấn thật ra rất... Đáng yêu...

Phù, cuối cùng cũng đi hết rồi.

Lâm Trì vui mình vào chần, muốn ngủ bù.

Chưa đến một khắc, cửa bị đẩy ra vang lên tiếng két...

Lâm Trì: "... "

Ta biết ngay mà...

Ta mặc kệ, không thèm quan tâm, ta muốn ngủ!

Lâm Trì hạ cẳng quyết tâm vui sâu vào chần, đồng thời bịt tai lại, tự quán mình thành quả cầu.

Người nọ vào rồi cũng không làm ồn, chân bước không nhanh không chậm từ từ đến gần...

Lâm Trì cẳng ra sức bịt tai, nhắm chặt mắt.

Cảm giác đệm giường bên cạnh lún xuống, có lẽ đối phương đã ngồi vào.

Lâm Trì mặc niệm: Xem như không có, xem như không có...

Sau đó ngủ.

Người nọ không làm ồn, chỉ ngồi im một chỗ, Lâm Trì không nhúc nhích, người nọ cũng không nhúc nhích, rất kiên nhẫn.

Qua khoảng nửa khắc, vẫn không có động tĩnh.

Lâm Trì nghi hoặc: Chẳng lẽ đi rồi?

Nàng nhẹ nhàng hé một mắt khỏi chần, đôi mắt hẹp dài của đối phương lóe sáng: "Thức rồi?"

Giọng nói vẫn chưa đựng dịu dàng, thanh lịch tao nhã.

Giả ngủ không thành, Lâm Trì lại hé thêm một mắt.

Mạch Khinh Trần ôm lấy cả nàng và chần, từng sợi tóc bạc mềm mại rủ xuống, phớt qua má Lâm Trì, mềm lạnh như tơ rất dễ chịu.

Không biết sờ lên có dễ chịu như vậy không...

Lâm Trì đưa tay, tóm nhẹ một lọn tóc, quán quanh ngón tay.

Lọn tóc bạc như nước, không ngừng ánh lên dưới ánh mặt trời, nàng không khỏi cảm thán: "Đẹp quá..."

Mạch Khinh Trần để mặc nàng tùy ý ngắm nghía tóc mình, cong mắt in lên trán Lâm Trì một nụ hôn, rồi hỏi: "Muốn ra ngoài không?"

Lâm Trì ngạc nhiên: "Ồ?"

Mạch Khinh Trần chớp mắt: "Không muốn ra ngoài?"

Lâm Trì liền lắc đầu, lại nghi ngờ hỏi: "Đi đâu?"

Mạch Khinh Trần: "Nàng muốn đi đâu?"

Mạch Khinh Trần lắc đầu: "Cũng không có nơi nào muốn đi lắm, ừm, ở đâu có món ngon..."

Mạch Khinh Trần cúi đầu cân nhắc một lúc, ôm lấy Lâm Trì đang quán thành quả cầu nói: "Vậy theo ta ra ngoài đi."

Dù sao cũng không ngủ được, Lâm Trì buông chần, chậm chạp mặc áo ngoài.

Mặc xong nàng mới nhớ hỏi: "Tại sao chàng... Đột nhiên muốn dẫn ta ra ngoài?"

Mạch Khinh Trần: "À..."

Nửa canh giờ trước, trong thư phòng.

"Làm sao..." Mạch Khinh Trần nghĩ ngợi, "Ồ cùng người mình thích thì nên làm những gì?"

Lăng Thụ nghe vậy, cười tà ác: "Đương nhiên là làm việc thích làm rồi!"

Mạch Khinh Trần ngay thẳng hỏi: "Chuyện mình thích là chuyện gì?"

Lăng Thụ càng cười tà ác hơn: "Đương nhiên là... # ¥ # % @ Q \$ % \$..."

Mạch Khinh Trần: "Không được, sẽ bị nàng ghét."

Lăng Thụ nhứt chế: "... Nếu không thì công tử muốn làm gì?"

Mạch Khinh Trần liếc xéo hắn, tỏ vẻ "Nếu biết ta còn hỏi nguoi làm gì!"

Lăng Thụ thờ dãi: "Vậy thì đi hò hẹn."

Mạch Khinh Trần: "... Hò hẹn là sao?"

Lăng Thụ: "Công tử không phải chứ... Đọc nhiều sách như vậy lẽ nào không biết!"

Mạch Khinh Trần không biến sắc: "Sách nguoi đưa ta chỉ dạy làm chuyện thích làm..."

Lăng Thụ: "..."

Mẹ ơi! Không phải chứ! Ngay cả một quyển bình thường ta cũng chưa đưa công tử à?

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 50: Chương 39

"Mấy người đi?"

Mạch Khinh Trần đáp rất nhanh: "Hai người."

Vậy thì được, Lâm Tri không muốn đi cùng cả đoàn người ra ngoài.

Lâm Tri rất muốn đi dạo Dương Minh, dù sao đến đây vài lần nhưng chưa có cơ hội đi dạo trong thành lần nào.

Có điều, ra ngoài với Mạch Khinh Trần... Nàng nhớ mang máng cảnh lần trước bị lạc cùng Mạch Khinh Trần tới thị trấn nhỏ nọ, ấy, họ có thể ra ngoài dạo được không? Chẳng lẽ không bị vây xem?

Nghĩ lại, dù Mạch Khinh Trần có bị vây xem vẫn tỏ thái độ bình thản, Lâm Tri thở dài, tìm trong đồng y phục rất lâu, rốt cuộc tìm được hai tấm mỏng như cánh ve. Dán một tấm lên mặt xong, cầm tấm còn lại dán lên cho Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần không có cảm giác, nên từ đầu đến cuối chỉ chớp mắt nhìn Lâm Tri.

Lâm Tri cũng nhìn hắn, mặt đúng là đã bình thường đi, nhưng... Mặt cũng quá đẹp rồi! Mặt với mắt rõ là không xứng! Dù mặt nạ bình thường cũng không che được ánh mắt ấy, ngược lại đôi mắt càng tôn thêm vẻ đẹp cho gương mặt!

Lâm Tri lại bò xuống giường mò tìm trong tủ quần áo, cuối cùng lấy ra một cái mặt nạ (... Tại sao có thứ này?)

Che một bên mắt lại, rồi dùng mũi sa che hết tóc bạc, nhìn lại đã không còn dễ nhận ra nữa.

Có điều... Lâm Tri im lặng nhìn Mạch Khinh Trần, sao cứ có cảm giác đang gây nghiệp chương thể này...

Mạch Khinh Trần ôm Lâm Tri, nhún mảy cái vọt khỏi cung, không gây một chút tiếng động nào.

Không thể không thừa nhận, võ công tuyệt thế quả nhiên vô cùng tiện lợi...

Lâm Tri đứng ngoài cửa cung, còn đang ngờ ngẩn chưa hoàn hồn đã bị Mạch Khinh Trần túm lấy kéo đi.

Tay Mạch Khinh Trần rất ấm, có vết chai khi luyện kiếm, nhưng nắm tay hắn khiến người ta rất yên tâm, cực kỳ yên tâm.

Mặt trời sắp lặn, bóng đêm nhuộm tối chân trời.

Không bao lâu sau, Lâm Tri đã đứng ở một con hẻm náo nhiệt, nước thành hào gột rửa đôi bờ sông, tiếng người bán hàng rao âm ỉ không ngớt, mùi thức ăn nóng hôi không ngừng kéo tới, chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta thèm rõ dãi.

Quán đầu tiên là Đệ Nhất Gia bán bánh hạnh nhân, Lâm Tri không thèm suy nghĩ móc bạc ra mua hai cái, nhét một cái vào miệng hai lần đã hết, còn một cái đưa cho Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần cầm bánh, chớp mắt.

Lâm Tri mới nhớ ra: "Ta quên mất chàng ăn không thấy có vị gì, bằng không..."

Nàng còn chưa dứt lời, đã thấy Mạch Khinh Trần cắn bánh, có lẽ vì đeo mặt nạ, mặt hắn hơi ngó ra, nhưng bắt ngờ là...

Rất đáng yêu...

Không biết có phải vì đã thừa nhận mình thích Mạch Khinh Trần thật lòng, nếu không... Sao lại thấy hắn đáng yêu thế chứ?

Tâm trạng Lâm Tri rất tốt, không nén được nở nụ cười.

Mạch Khinh Trần càng dại ra...

Lâm Tri cười ha ha, bèn không quan tâm gì nữa, túm lấy Mạch Khinh Trần dạo qua từng gian hàng. Các gian hàng trên đường đều bán các món quà vật, điểm tâm, Lâm Tri ném thử mỗi loại một ít, cái nào ngon thì mua thêm, không ngon thì ném cho Mạch Khinh Trần... Khụ khụ, dù sao Mạch Khinh Trần cũng không kén ăn, hơn nữa Lâm Tri dứt hẳn cái gì hắn ăn cái đó...

Từ trước tới nay chưa bao giờ có cảm giác sáng khoái thế này.

Lâm Tri ăn mãi đến khi thấy no, nàng mới nhớ ra: "Sao chàng biết chỗ này?" Người như Mạch Khinh Trần vốn nên không biết chỗ như thế này mới phải.

Mạch Khinh Trần do dự một lúc, mới lấy một quyển sách trong áo ra đưa nàng.

Lâm Tri nhận lấy, thấy bìa sách viết rõ ràng rành mạch tất cả những nơi ở Dương Minh thích hợp cho nam nữ hẹn hò, những nơi ăn chơi, có đủ mọi thứ, ngoài ra, thậm chí những nơi nào cần làm gì đều được viết ra rõ ràng, như sợ người ta đọc không hiểu... Trang cuối còn có một dòng chữ viết vội.

Thuộc hạ tận lực! Lăng Thu.

Lâm Tri: "..."

Mạch Khinh Trần: "Không đúng hả?"

Lâm Tri im lặng một lúc, gãi đầu: "Cũng không phải... Thôi, để ta xem còn có gì ngon không."

Đi một lúc, đột nhiên mưa rơi lất phất trên vai.

Lâm Tri kéo Mạch Khinh Trần, hai người vội vào trú dưới mái hiên một gian trà lâu.

Mưa kéo đến đột ngột không báo trước, có vẻ không tạnh nhanh được, tiếng mưa bụi rơi lộp bộp không dứt, cả bầu trời chuyển một màu đen u ám. Người trên đường thu gom vật dụng, nhóm người bán hàng rong tay chân lạnh lẽo dọn hàng về, cả con đường rất nhanh đã trở nên vắng lặng.

Lâm Tri rửa thơm, này này, nàng còn chưa ăn xong mà, sao đã đi hết rồi...

Còn nữa, mưa lớn thế này biết về bằng cách nào?

Không đợi nàng trách móc xong đã nghe tiếng Mạch Khinh Trần nói "Chờ ta", rồi hắn nhanh chóng biến mất, chỉ trong chớp mắt đã che một cái ô xanh đi về phía nàng.

Tà phong té vũ, lạc mịch khinh hàn. (Dầm mưa giải gió, cô đơn rét lạnh.)

Che giầu đi dung mạo khuynh thành, mái tóc bạc độc nhất vô nhị, trút bớt khí thế khiếp người, Mạch Khinh Trần trông hệt như những người trên đường, đều chỉ là một con người bình thường như hàng vạn người trên thế gian.

Nhưng không hiểu sao, Lâm Tri lại nghe thấy tiếng tim mình đập nhanh hơn.

Bỗng nàng cảm thông với tâm tình của Trúc Nhan, lúc Mạch Khinh Trần tỏa ánh hào quang rực rỡ, nàng đứng bên cạnh hắn, dù hắn chỉ tốt với nàng, nhưng vẫn khiến nàng thấy bất an. Nhưng thời khắc này, trong màn mưa tuôn, không một ai chú ý tới họ, họ cũng vậy, chợt có cảm giác yên tâm..

"Phải về ư?"

Mạch Khinh Trần liếc nhìn chân trời chỉ còn một màu mưa.

Lâm Tri sờ mũi, cười: "Đi một lúc nữa nhé!"

Mưa càng lúc càng lớn, rơi lên dù trúc phát ra tiếng lộp bộp, tâm trạng Lâm Tri càng vui hơn.

Thấm thoát đã đến ngoại thành, nhìn thấy một ngôi miếu.

"Nghĩ ở đây một lúc nhé?"

Mạch Khinh Trần gật đầu.

Lâm Tri đuổi lưng, đang muốn nói gì đó, đột nhiên phát hiện Mạch Khinh Trần đã ướt nửa người, nàng ngăn ra nói: "Lúc này chàng che ô..." Cả người nàng không ướt chút nào, nhất định là Mạch Khinh Trần đã che cả ô cho nàng..

Mạch Khinh Trần dường như cũng mới phát hiện, cong mắt cười với Lâm Tri: "Không sao."

"Không sao gì chứ!" Lâm Tri nhin không được nói: "Lỡ như nhiễm phong hàn thì sao! Chàng..." Bỗng nàng nhớ tới lần Mạch Khinh Trần nhiễm phong hàn hai năm trước, không khỏi nghi ngờ: "... Đây, không phải chàng có ý đó chứ!"

Mạch Khinh Trần chớp mắt: "Có ý chuyện gì?"

"Thì là..." Không phải hắn quên thật chứ!

Lâm Tri cũng lười nói: "Thôi bỏ đi, vào miếu đã, xem có thể đốt lửa hong y phục cho chàng không."

Mạch Khinh Trần bước đến cạnh Lâm Tri, giữ tay nàng khẽ nói: "Lần này không phải." Nói xong đã hất xi.

Quả nhiên là bị phong hàn rồi...

Lâm Tri bất đắc dĩ nói: "... Đừng nói nữa, mau vào đi."

Nhưng vừa vào, Lâm Tri thấy không đúng.

Không khí có hơi lạ, còn có mùi vị khang khác, ngoài ra, trong miếu dường như có người đang nói chuyện, tiếng mưa bên ngoài quá lớn, vừa này nàng cũng không nghe rõ...

"A, dừng..." Một giọng nói mềm mại đáng yêu khẽ vang lên.

Lâm Tri: "..."

Mạch Khinh Trần: "..."

Đồng thời, một giọng nam trầm khàn thờ hỏn hỏn cũng vang lên: "Dừng? Nhưng cái miệng bên dưới của nàng không có nói vậy!"

Giọng nữ thấp thoáng không biết vui hay buồn khóc nức nở: "Không được, không thể, sắp hỏng mất..."

Giọng nam tà ác: "Rõ ràng là thoải mái tới khóc ngặt còn giả bộ? Nào, thả lỏng chút đi, bảo bối, nàng muốn kẹp chết ta à?"

Sau đó giọng nữ bèn bắt đầu hét "Ưm ưm a a", ngoài ra còn có tiếng cơ thể đập vào nhau, hòa trong tiếng mưa nghe càng phóng đảng...

Lâm Tri: "..."

Mạch Khinh Trần: "..."

Lâm Tri thấy không thể tiếp tục im lặng, xấu hổ quá...

Nàng cân nhắc một chút, đang định nói chợt nghe tiếng Mạch Khinh Trần: "Quả nhiên là thật..."

Lâm Tri hỏi theo bản năng: "Cái gì thật?"

Mạch Khinh Trần đáp ngắn gọn: "Sách."

... Đối thoại trong sách thế mà có người nói thật à?

Lâm Trì theo không kịp mạch suy nghĩ của Mạch Khinh Trần, đành hỏi tiếp: "... Sách gì?"

Mạch Khinh Trần khép mi rồi nhanh chóng mở ra, nhìn Lâm Trì: "Nàng thấy hứng thú?"

Lâm Trì: "... Cũng không phải không, ấy, có một chút, một chút thôi."

Mạch Khinh Trần lại khép mi, đề thấp giọng nói mấy cái tựa sách.

Lâm Trì: "..."

Cái miệng ngu ngốc! Hỏi làm gì chứ!

Mạch Khinh Trần hất xì, xoa mũi: "Nếu nàng thấy hứng thú ta có thể tìm cho nàng..."

Lâm Trì nói nhanh: "Không cần đâu, cảm ơn!"

Đôi nam nữ cách đó không xa vẫn không coi ai ra gì làm chuyện bốp bốp.

"A... Không được, ta không được rồi... Chẳng ra mau..."

"Kẹp ta chặt như vậy, còn bảo ta ra ngoài, bảo bối, nàng thật không thành thật... Nói ta biết có thoải mái không?"

"A a a, đừng mà đừng mà..."

"Thoải mái không? Ừm hả?"

Giọng nữ lại bắt đầu khóc nức nở: "... Ừm a a... Thoải mái..."

Họ tập trung rất cao độ nha...

Lâm Trì: "... Mạch Khinh Trần, chúng ta đi thôi... Ồ, chàng đang nhìn gì thế?"

Lâm Trì còn chưa dứt lời đã bị Mạch Khinh Trần ôm ngang lên, sau đó, những hình ảnh mà Mạch Khinh Trần vừa thấy lập tức hiện lại rõ mồn một...

Cơ thể trắng bóng đan với nhau, bộ phận nào đó đang dính liền...

Miệng Lâm Trì co rút, khẽ nói: "... Thả... Ta... Xuống."

Sau khi được thả xuống, Lâm Trì vẫn thấy có gì đó không đúng.

"Mạch Khinh Trần... Chàng nhìn ta chăm chăm làm gì?"

Mạch Khinh Trần chớp mắt: "Hất xì..."

Lâm Trì lùi một bước: "Chúng ta vẫn nên đi nhanh thôi!"

Lâm Trì: "Ta đi trước đây!"

Không đợi Lâm Trì ra khỏi cửa, đã nghe thấy tiếng của vị lúc này còn đang quần quít đằng kia: "Hai vị xem đã chưa?"

Xong việc, nam tử rời khỏi người nữ tử đứng lên, đắp chăn cho nữ tử, bọc đơn giản áo ngoài rồi cài lại vạt áo, nhưng áo bào rộng thùng thình không thể che hết cơ thể hần, ngược lại càng khiến cơ thể hần trở nên dâm tà.

"Không biết hai vị xưng hô thế nào? Trong đêm mưa thế này sao lại xuất hiện ở đây?" Nam tử không nhanh không chậm đi về phía hai người.

Lâm Trì: "Chúng tôi chỉ đi ngang qua thôi..."

"Ồ... đi ngang?" Nam tử khẽ cười tà: "Ai tin? Người tin không?" Hắn nhìn về phía Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần: "Ta tin."

Nam tử ghen, lạnh mặt nói: "Nếu hai vị không muốn nói, vậy để ta đoán nhé..." Chỉ vào Lâm Trì, "Một vị thiên kim tiểu thư nhà giàu." Lại chỉ vào Mạch Khinh Trần, "Một tên hạ nhân bị mù."

Hắn sờ chiếc cảm bóng bóng: "Các ngươi bỏ trốn đúng không? Tất nhiên hai ngươi lưỡng tình tương duyệt, nhưng phụ mẫu không đồng ý, định giết hắn, thế nên các ngươi dắt tay nhau bỏ trốn trong một đêm mưa gió, vừa lúc xuất hiện ở đây... Ha ha ha ha, bản công tử quả nhiên thông minh hơn người, không hổ là tài tử đệ nhất Dương Minh." Con người nam tử lóe lên, dùng bàn tay đang sờ cảm chỉ vào Lâm Trì: "Tiểu mỹ nhân, tên mù này có gì tốt, bản công tử..."

Lâm Trì: "..."

Dứt khoát tung chân đá hắn!

Nam tử trong nháy mắt bị đá văng vào tường, rồi ngã xuống.

Nam tử im lặng thổ huyết: "..."

Hắn chọc phải người không nên chọc à...

Lâm Trì bóp tay nghe rộp rộp, tên nam tử sờ gãi óc, rồi nài than thở: "Đã lâu không động thủ, vẫn nên hoạt động một chút cho thoải mái."

Nam tử ngoan cổ hất mặt: "Ngươi biết ta là ai không?"

Lâm Trì lại đánh một cú.

Nam tử che mặt ròi lẹ: "... Tráng sĩ! tôi sai rồi! Tráng sĩ tha mạng!"

Mạch Khinh Trần dựa vào tường: "Hất xì hất xì..."

Hình như bị phong hàn thật, hắn bước đến cạnh nữ tử, bình tĩnh hỏi: "Có thể cho ta mượn chăn đệm một lúc không?"

Nữ tử: "... T_T

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 51: Chương 40

Đánh xong, Lâm Trì sức nhớ hỏi: "Ấy, à này, rốt cuộc ngươi là ai?"

Nam tử bụm mặt: "Hic hic hic hic..."

Lâm Trì: "... Ngươi đừng như thế, làm như ta bắt nạt ngươi ấy."

Nam tử càng che mặt kín hơn: "Hic hic hic hic..."

Trái lại nữ tử yếu ớt bên cạnh khẽ nói: "Chàng ấy là..."

Nam tử khẽ quát: "Đừng nói!"

Lâm Trì nói: "Nói!"

Nữ tử cúi mặt đánh giá hai người một lượt, nuốt nước miếng từng ngụm: "Chàng ấy là con của Cố thừa tướng Cố Uyên..."

Ồ... Sao nghe quen quen, hình như lúc ở dịch quán tú nữ đã từng nghe...

"Ngươi chính là người làm mưa làm gió, tiêu sái bất phàm, đệ nhất tài tử Dương Minh Cố Uyên...?" Lâm Trì dò hỏi.

Nam tử nghẹn họng: "Muốn đánh cứ đánh, không cần làm nhục ta!"

Lâm Trì: "Ta không có..."

Nam tử: "Ngươi có!"

Muốn thổ huyết...

Lâm Trì thở dài: "... Được rồi, ta có."

Nam tử: "..."

Càng muốn thổ huyết, đây là chuyện gì chứ...

Lâm Trì thấy có lỗi: "Chuyện đó, xin lỗi, ta không thích bị người khác đụng chạm, hơn nữa lúc này hơi ngứa tay nên..."

Nam tử xoay mặt vào tường, quyết định không để ý tới Lâm Trì nữa.

Mưa gió ngoài miếu càng dữ dội hơn, bỗng một tiếng sấm vang lên, nhất thời trước mắt lóe sáng, phía chân trời chợt sáng như ban ngày, tiếp theo tiếng sấm ầm ầm vang lên, rung trời động đất.

Quả nhiên là một đêm mưa sa gió giạt, sấm sét rền vang...

Lâm Trì lại thở dài, nhìn Mạch Khinh Trần: "Ồ, chàng lấy đâu ra chần thế?"

Mạch Khinh Trần thật thà chỉ vào nữ tử nói: "Nàng ấy cho ta mượn... Hắt xì..."

Nữ tử bọc chiếc áo mỏng lạnh run, mặt sợ sệt nhìn Lâm Trì.

... Nàng có đáng sợ đến thế không?

Lâm Trì sờ mũi nói: "Hay là trả lại cho nàng ấy đi, hình như nàng ấy lạnh hơn chàng, ừm, chúng ta đốt lửa đi..."

Cũng may trong miếu có một đồng cây khô ai đó đã để lại, Lâm Trì lấy đá đánh lửa trong áo ra, đánh một lúc đã có lửa.

Mạch Khinh Trần hiển nhiên ngồi sưởi ấm cạnh Lâm Trì, chỉ là vừa sưởi vừa hắt xì.

Lâm Trì đau lòng, bèn nói: "Chàng coi y phục ra hong khô đi, ấy, Cố công tử, mượn y phục người dùng một chút không sao chứ..."

Cố công tử buồn bực không muốn để ý, Lâm Trì thấy hần im lặng, gói đựng y phục trên đất đang mở có một bộ y phục sạch sẽ, hiển nhiên là để dành thay sau khi "xong việc".

Nghe vậy trái lại Mạch Khinh Trần không có ý kiến, ngoan ngoãn muốn cời quần áo, Lâm Trì ho một tiếng: "Chuyện đó, chàng..."

... Đây đây, chỗ này đâu chỉ có hai người, sao cứ cời thế được!

"Hửm?" Mạch Khinh Trần nhìn nàng khó hiểu.

Lâm Trì quay mặt đi: "... Chàng ra phía sau thay đi."

Mạch Khinh Trần dường như không đồng ý lắm, nhưng vẫn đi ra góc sau thay.

Lâm Trì dùng cây chọc chọc đồng lửa, nhất thời chỉ nghe tiếng lửa cháy lách tách.

Lúc này chỉ còn lại hai người, Lâm Trì không khỏi thấy xấu hổ, đành tìm chuyện hỏi nữ tử: "Vậy... Cô là ai? Sao giờ này các người lại ở trong này?"

Nữ tử bọc đệm chần, vẫn run sợ như nãy nói: "Tiểu nữ tiểu nữ..." Nàng cắn môi, không dám nói tiếp.

Lâm Trì thấy thế cũng không miễn cưỡng nữa, đành đổi đề tài: "Cô và Cố công tử..."

Nữ tử liền che mặt, trung vẻ mặt xấu hổ, giận dữ muốn chết: "Ừm ừm ừm..."

Lâm Trì: "..."

Này này, đừng vậy mà... Nàng có đáng sợ đến thế không?

"Lâm Trì."

Lâm Trì chột nghe tiếng Mạch Khinh Trần, nàng vừa quay sang mũi nóng lên, nàng vội che mũi lại.

Cách đó không xa, Mạch Khinh Trần đang đứng nghiêng qua, ánh sáng xuyên qua cửa miếu chiếu thẳng vào cơ thể hắn, rồi chột tới đi, nhưng chỉ một khắc cũng đủ khiến người ta nhìn rõ hình dạng hiện tại của hắn.

Bộ quần áo thay ra được treo trên khuỷu tay Mạch Khinh Trần, trên người mặc chiếc áo ngoài nàng đưa, chiếc áo màu trắng rộng thùng thình nhưng che không hết người hắn, làn da ngực trơn bóng trắng nõn như ẩn như hiện, da thịt bóng loáng như phát sáng, tóc mềm mại rũ nhẹ xuống vai, mơ hồ nhìn thấy hai điểm đỏ hấp dẫn trên ngực, nhưng quan trọng không phải chuyện này!

Quan trọng là!

Tay Mạch Kinh Trần đang cầm mặt nạ dịch dung bị rơi ra!

Khuôn mặt khuyển quốc khuyển thành ấy lúc này đang đối diện trực tiếp với Lâm Trì, phối hợp với phần trên tạo thành bộ dáng mặt người chà đạp...

Lâm Trì quay ngoắt lại, che mũi nói: "Chàng.. Cái vạt áo lại đã!"

Vẫn biết Mạch Kinh Trần đẹp thế nào, nhưng vừa nãy đang thích ứng với dáng vẻ bình thường của Mạch Kinh Trần, đột nhiên thấy cảnh như vậy, trong phần mãnh liệt cộng thêm bộ dạng như hiện giờ, nàng không không chế được đồ cả tai và má, nóng hừng hực.

Mạch Kinh Trần bình thản nói, giọng hơi buồn bực: "Ta không có tay, nàng cài giúp ta."

Lâm Trì nói: "... Không muốn."

Mạch Kinh Trần: "Tại sao?" Dừng một chút, "Tại sao nàng quay mặt đi?"

Lâm Trì quay lại: "Bởi vì ta..."

Trong khoảnh khắc chạm đến ánh mắt của Mạch Kinh Trần, Lâm Trì lại che mũi, xoay người đi.

Vẫn rất... Rất... Kích thích...

Khi nhìn đến nữ tử ngồi đối diện, Lâm Trì lập tức được an ủi... Phản ứng của nữ tử đối diện rõ ràng còn mạnh hơn nàng, hai dòng máu mũi chảy xuống cũng chưa tỉnh, nàng đang ngơ ngác nhìn Mạch Kinh Trần.

Có điều... Đợi đã, tại sao nàng thấy hơi khó chịu.

Lâm Trì trầm ngâm một khắc, dứt khoát nói: "Vứt quần áo ướt sang cho ta, buộc vạt áo lại!"

Mạch Kinh Trần rầu rĩ "Ừm", ném y phục cho nàng.

Lâm Trì lấy lại bình tĩnh, bày y phục Mạch Kinh Trần hong khô, nhưng qua một lát lại nghe Mạch Kinh Trần nói: "Buộc sai rồi..."

Lâm Trì vỗ trán: "..."

Buông y phục xuống, Lâm Trì đứng dậy, đi ra phía sau, thấy Mạch Kinh Trần buộc sai vạt trước sau...

Cũng phải, dù cùng là nam trang nhưng bộ của Cố Uyên và Mạch Kinh Trần khác nhau, có lẽ Mạch Kinh Trần chỉ quen mặc y phục của hắn.

Lâm Trì cúi đầu không nhìn mặt Mạch Kinh Trần, chăm chú nhìn áo, ngón tay linh hoạt cời bỏ, sau đó cài lại từng cái cho hắn.

Mãi đến cái cuối cùng, tay nàng đã bị nắm lấy.

Lâm Trì: "Này này, chàng..."

Nàng ngẩng đầu đã thấy Mạch Kinh Trần đang nhìn mình, mắt dài hẹp ban đêm phát ra luồng ánh sáng tuyệt đẹp, ánh sáng lung linh khiến người ta không thể nhìn thẳng, đôi tay cầm tay nàng từng ngón thon dài, khớp xương rõ ràng, hơi lạnh, hết như đôi mắt không cảm xúc của Mạch Kinh Trần, hơi lạnh mà thấm vào lòng người, xuyên qua ánh mắt thẳng vào nội tâm.

Sao tìm lại đập nhanh hơn...

Đôi mắt tuyệt đẹp nhìn nàng chằm chằm, Mạch Kinh Trần hơi cúi đầu, gọi nàng: "Lâm Trì."

Giọng nhẹ mà hơi khàn, nhưng cũng vì vậy mà chứa đựng sự gọi cảm khó nói.

Lâm Trì muốn tránh, nhưng... Không được, không sao cử động được...

Sấm sét rền vang, gió to gào rít, Mạch Kinh Trần càng cúi mặt gần nàng hơn, không khí mờ ám càng áp sát.

Mạch Kinh Trần: "Hất xì!"

Lâm Trì: "..."

Mạch Kinh Trần nghiêng đầu sang chỗ khác: "Làm lại lần nữa..."

"Làm lại cái đầu chàng! Chàng đã nhiễm phong hàn rồi!" Lâm Trì không nói nữa túm lấy Mạch Kinh Trần kéo qua, đồng thời dán mặt nạ lên mặt hắn

nói: "Y phục thay xong rồi, mau tới suối tắm đi!"

Ngồi trước đồng lửa, hai người im lặng biến thành ba người im lặng.

Lâm Trì ngay thẳng nhìn đồng lửa.

Mạch Khinh Trần biểu cảm hơi thất vọng.

Nữ tử lau mũi, lại dụi mắt, như vừa tỉnh lại từ trong mộng nói: "Ngươi... Ngươi là vị điện hạ kia ư?"

Mạch Khinh Trần chẳng thèm ngước mắt lên.

Nữ tử vẫn nhìn hẩn, lẩm bẩm: "Chắc chắc là vậy, nếu không thì sao có thể giống như vậy..."

Như nhớ tới gì đó, Mạch Khinh Trần nâng mí mắt.

Nữ tử hít mạnh một hơi, cuốn chân hỏi: "Ngươi muốn gì?"

Mạch Khinh Trần lắc đầu, mắt không chút gợn sóng hỏi: "Lúc này ngươi nói thoải mái?"

Nữ tử đỏ mặt, trở lại trạng thái xấu hổ và giận dữ muốn chết, nhưng không nén được liếc trộm Mạch Khinh Trần.

Trái lại Mạch Khinh Trần không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ hỏi tiếp: "Làm chuyện đó sẽ thoải mái ư?"

Nữ tử cúi đầu, ấp úng không biết trả lời thế nào.

Vừa lúc này, một giọng nói khác chen vào: "Ngươi có ý gì? Đang nghi ngờ năng lực của bản công tử? Nữ tử nằm dưới thân bản công tử có ai không dục tiên dục tử!"

Lâm Trì ngước mắt nhìn hẩn, ho một tiếng.

Cố công tử bỗng xoay người, cảm phẫn nói: "Chuyện này ngươi cũng muốn quản!? Bản công tử chỉ nói thật!" Nói rồi hẩn xoay người nhìn nàng kia: "Tĩnh nhi, ngươi tự nói đi, vừa rồi ta làm nàng thấy thế nào?"

Nữ tử vẫn ấp úng không đáp.

Cố công tử cảm phẫn cực điểm: "Trừ lần đầu tiên ta chưa hề để nàng bị đau, nếu nàng thật sự không thích việc này, sau này ta không chạm vào nàng nữa?"

Nữ tử giật giật môi, rồi đỏ mặt cúi đầu nói: "Ừm."

Nghe vậy, cuối cùng sắc mặt của Cố công tử cũng khá hơn, có lẽ nhìn ra Lâm Trì không có ý xấu, cả gan đi qua ôm lấy nữ tử đùa: "Ừm? Thoải mái hay không thoải mái?"

Nữ tử gần như chôn đầu vào đầu gối, tiếng nhỏ đến mức gần như không nghe được: "... Thoải mái."

"Chuyện này làm sao mới có thể..." Mạch Khinh Trần nhíu mày, "Thoải mái?"

Cố công tử lập tức cười, bày ra vẻ mặt của người trong nghề: "Chuyện này ngươi hỏi đúng người rồi đấy, chuyện này vốn là chuyện phải làm theo Thiên Địa luân thường, là chuyện âm dương điều hòa Thiên Âm Hợp Nhất tuyệt mỹ nhất, vài nam tử cho rằng chỉ cần bản thân thấy vui là được, kỳ thật không phải vậy..."

Lâm Trì: "Khụ khụ..."

Cố công tử thao thao bất tuyệt: "Chuyện này quan trọng phải là ngươi tình ta nguyện, nam nữ cùng tận hưởng lạc thú, cùng vui vẻ, hai bên giao hòa, mới có thể xưng là giao hoan, huống chi thời điểm nữ tử động tình..." Nói rồi hẩn ngoắt tay, nàng kia lập tức ngoan ngoãn trở lại trong lòng hẩn.

Lâm Trì giật giật miệng: "... Ngươi có thể đừng nói nữa không?"

Cố công tử âu yếm nữ tử trong lòng, liếc xéo nàng: "Ta không có nói cho ngươi nghe, là vị công tử này muốn nghe."

Mạch Khinh Trần nghĩ nghĩ, nói: "Ừm."

Nhìn vẻ mặt chăm chú của Mạch Khinh Trần, Lâm Trì kèm chế một lúc lâu nói: "... Ta ra ngoài xem thế nào."

Nhưng nàng nhanh chóng hối hận, nhất là lúc quay lại nhìn thấy dáng vẻ cần học hỏi nhiều hơn của Mạch Khinh Trần.

Cố công tử vẫn như cũ đang dâng trào phần khởi chí điểm giang sơn, nữ tử nằm trong lòng hẩn đã tan rã như nước: "... Việc này tin sách không bằng

không đọc sách, dù là chín nông một sâu hay tám nông hai sâu đều phải trải qua thực tiễn thăm dò mới hiểu được thâm ý trong đó, cũng giúp ta sử dụng linh hoạt hơn...

Lâm Trì: "Người..."

Cố công tử quay lại, hất nhẹ đôi mi anh tuấn, tinh thần phấn khích: "Sao vậy?"

Lâm Trì: "Người giả mạo, người vốn không phải Dương Minh đệ nhất tài tử đứng không?"

Cố công tử: "..."

Rõ ràng hẳn phải! Nhưng tại sao đột nhiên không có can đảm thừa nhận...

Lâm Trì quay sang hỏi Mạch Kinh Trần: "Nghe xong chưa?"

Mạch Kinh Trần: "Cũng sắp..."

Lâm Trì phát câu nói với Cố Uyên: "Vậy phiền người về được chưa.."

Cố công tử không tình nguyện ôm nữ nhân của mình trở lại góc kia.

Mưa bên ngoài không có dấu hiệu nhỏ đi, Lâm Trì nhìn thoáng qua cửa sổ, nhin không được ngáp.

Mạch Kinh Trần: "Buồn ngủ?"

Lâm Trì gật đầu.

Mạch Kinh Trần giang tay.

Động tác quen thuộc, hai năm trước kỳ thật nàng đã quen ngủ cùng Mạch Kinh Trần, quen với mùi vị trên người Mạch Kinh Trần, quen với nhiệt độ của Mạch Kinh Trần, thậm chí quen với cơ thể Mạch Kinh Trần, ấm áp, mềm mại, yên tâm. Rõ ràng trước kia không thích nhưng không biết tại sao lúc này có chút nhớ.

Nhớ cái ôm trong lúc hoạn nạn.

Chỉ do dự một chốc, Lâm Trì đã ngồi xuống trước mặt Mạch Kinh Trần, cánh tay hán ôm lấy Lâm Trì rất tự nhiên, lưng nàng cũng thuận theo tựa vào ngực Mạch Kinh Trần.

Hình như... Gầy đi...

Nàng cảm giác sai ư?

Nhưng cảm giác vô cùng yên tâm đã trở lại, mùi hương lạnh như băng tràn ngập xung quanh, nàng không... Không hề ghét bị Mạch Kinh Trần ôm ngủ.

Con buồn ngủ ập đến, mí mắt khép lại, Lâm Trì nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại thấy cổ hơi ngứa, Lâm Trì nghiêng mắt đã thấy môi Mạch Kinh Trần đang đặt trên gáy nàng, như gần như xa.

Lâm Trì: "Chàng đang làm gì vậy?"

Mạch Kinh Trần nghĩ ngợi, nói: "Hôn nàng."

Đầu Lâm Trì còn hơi choáng váng, vừa định nói gì đó, bỗng nghe không xa có tiếng ngâm nga trầm khàn pha lẫn tiếng bốp bốp giao hoan chui vào tai nàng..

Lâm Trì khiếp sợ: "Họ..." Có làm không! Thế mà còn đang làm!

Mạch Kinh Trần: "... Được một lúc rồi."

Nét mặt Lâm Trì phức tạp, cuối cùng biến thành một câu cảm khái: "Thế lực tốt thật..."

Mạch Kinh Trần nói: "Chúng ta làm được không?" Dừng một lúc, lại thành khản bổ sung: "Ta sẽ không làm đau nàng"

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 52: Chương 41

Lâm Trì nói dứt khoát: "Không được!"

Mạch Khinh Trần không buông, môi vẫn chạm nhẹ vào cổ nàng, thắc mắc: "Tại sao?"

Cảm giác ngứa ngáy trên cổ khiến Lâm Trì buồn cười, nàng nhin, nói bằng giọng không tin được: "Chẳng lẽ chàng muốn hiện tại cứ như vậy mà..."

Khi mắt quét sang bên Cổ công tử đang hoạt động trong chốn thì mắt tự nhiên dời sang nơi khác, cắn răng nói: "Đã hợp?"

Mạch Khinh Trần: "Vậy chúng ta về nhà thì làm được à?"

Này này, trọng điểm ta nói không phải chuyện này cơ mà!

Lâm Trì vừa định mở miệng, bỗng cảm thấy phía dưới có thứ gì cứng rắn đang chọc vào người nàng, liền cứng người.

Mạch Khinh Trần cúi đầu hôn cổ nàng, giọng trong veo pha lẫn một chút ham muốn không dễ nhận ra, nhưng vẫn thuần khiết như cũ: "Được không?"

"Không được!"

Lâm Trì dồn sức thoát khỏi vòng ôm của Mạch Khinh Trần, mặt không biểu cảm nói: "Chàng tỉnh táo lại đi."

Nói rồi nàng chỉnh lại y phục hơi rối loạn của mình, đứng lên.

Ngoài miếu mưa đã tạnh, bầu trời trong xanh, thoáng đảng không mây, vài ngọn gió nhẹ cuốn mái tóc nàng, cũng thổi tan cảm giác khó hiểu trong lòng.

Cũng không phải không thích, dù trong lòng đã thừa nhận nhưng cơ thể vẫn bài xích theo bản năng.

Hình như không hay lắm, nhưng...

Lâm Trì uể oải xoa má.

Trở vào trong miếu, Lâm Trì không nhìn Mạch Khinh Trần, chỉ nói ngắn gọn: "Mưa tạnh rồi, chúng ta về thôi."

Mạch Khinh Trần không dám ép nàng, khẽ gật đầu. Một lúc lâu mới nói: "Hắt xì..."

Quả nhiên... Bị phong hàn rồi.

Trên đường về Mạch Khinh Trần hắt hơi không ngừng, về tới Đông cung, việc chăm sóc Mạch Khinh Trần đương nhiên do Lâm Trì đảm nhiệm.

Thức đêm, mớm thuốc, chăm sóc, đối với Lâm Trì mà nói không thành vấn đề, nhưng phiền một nỗi bệnh nhân này không chịu hợp tác. Rõ ràng đang bị phong hàn nhưng không chịu nằm nghỉ, cứ muốn đi theo Lâm Trì, lúc mớm thuốc càng đòi dựa vào người Lâm Trì, trưng bộ mặt bất mãn.

Lâm Trì nhin không nổi nữa: "Không phải chàng không có cảm giác ư?!!"

Mạch Khinh Trần gật đầu, rũ mắt: "Nhưng ta muốn thử... Hắt xì..."

Hắn là người bệnh hẳn là người bệnh...

Lâm Trì bùng chén thuốc qua, cuối cùng ầm ức nói: "Dưỡng bệnh rồi nói tiếp!"

Ra khỏi phòng Mạch Khinh Trần, nàng đụng phải một con mèo trắng đáng yêu.

Lâm Trì ngẩn ra, mới nhận ra đây là con mèo Ba Tư hai năm trước Mạch Khinh Trần thường ôm, hai năm không gặp, con mèo phì ra gấp hai lần lúc trước, suýt chút nữa Lâm Trì không nhận ra. Chỉ là không ngờ nó sẽ ở cạnh Mạch Khinh Trần lâu như vậy, chợt thấy có cảm giác thân thiết với nó...

Lâm Trì mềm lòng, cúi xuống ôm con mèo lên.

Con mèo Ba Tư hơi cựa một chút, rồi nằm gọn trong lòng Lâm Trì.

Lông mèo mềm mại, ấm áp, ôm rất thoải mái, Lâm Trì không muốn quấy nhiễu nó, bèn ôm nó ngồi im trong sân.

Không biết qua bao lâu, nghe có tiếng nói: "Thì ra ở trong này."

Giọng nói dịu dàng như ánh mặt trời, ôn hòa ấm áp.

Lâm Trì quay sang, ngạc nhiên: "Kỳ Mặc?"

Nam tử mặc y phục xanh ngọc mỉm cười bước đến, sờ đầu mèo Ba Tư: "Nó vẫn rất dính người." Hơi ngừng một chút: "Không ngờ cô lại quay về."

Lâm Trì xấu hổ.

Kỳ Mặc ngồi xuống đối diện nàng, lấy vải thứ ra, nói: "Lệnh truy nã đã hủy, ta đã nói với Quý sư tỷ chuyện thiên kim của thứ sử Hòa Châu, bệ hạ có ý không truy cứu, cô có thể dùng mặt thật để gặp người khác rồi. Sư tỷ cô và hoàng hậu nương nương đều mong gặp cô, cô có thể chọn khi nào đồng ý đi gặp họ."

Lâm Trì càng xấu hổ: "Phiền huynh quá..."

"Đừng khách sáo." Kỳ Mặc cười: "Ta chỉ muốn biết, cô thật sự tự nguyện ở lại bên cạnh công tử ư?"

Không ngờ người ôn tồn nhất lại hỏi vấn đề sắc bén nhất.

Lâm Trì nghĩ ngợi, nói: "Nhưng... Ta vẫn còn có một số việc phải làm."

Kỳ Mặc nói: "Vậy cứ giao cho thuộc hạ, vậy trừ chuyện này ra? Cô đồng ý ở lại bên cạnh công tử không?"

Lâm Trì suy nghĩ lâu hơn, cuối cùng gật đầu, nói: "Phải."

Nàng không thích nghĩ nhiều, bởi vì biết rõ mình thích hắn, nên mới muốn ở cạnh Mạch Kinh Trần... Chuyện rất đơn giản. Hướng chi đến nước này, đã biết nàng ở trong lòng Mạch Kinh Trần không chỉ là một người dễ dàng chạm vào, đã biết những tổn thương và đau khổ của hắn, lòng càng muốn ở lại.

"Vậy thì tốt."

Kỳ Mặc thở dài nhẹ nhõm, bỗng đứng dậy gặp người thật thấp, thi lễ với Lâm Trì: "Lâm cô nương, thuộc hạ bảo đảm, chỉ cần cô không dao động, dù có chết thuộc hạ cũng không để chuyện hai năm trước tái diễn. Còn nữa, thật sự rất cảm ơn cô."

Lâm Trì giật mình, cười với hắn: "Đừng cảm tạ ta, ta phải cảm tạ huynh mới đúng."

... Bởi vì ở lại, không chỉ vì Mạch Kinh Trần, cũng vì chính nàng.

Mạch Kinh Trần bị phong hàn lần này khỏi rất nhanh, sau đó hành động dính lấy Lâm Trì lại bắt đầu.

Không thể lấy cớ bị bệnh, Lâm Trì buồn bực.

Nói ra thì, hai năm trước hai người đã thành thân, giờ đã bày tỏ lòng mình, lại thừa nhận tình cảm với nhau, dù có làm gì cũng không quá đáng, nhưng dường như vẫn có gì đó ngăn lại.

Lâm Trì biết loại chuyện này đối với nam tử mà nói hơi bất công, nhưng nghĩ lại, dù sao Mạch Kinh Trần cũng không có cảm giác, nên cũng không có cảm giác bất công với hắn... Thế nên lại càng yên tâm.

May mà Mạch Kinh Trần có dính người, nhưng cũng không ép nàng quá, chỉ cần nàng không muốn, Mạch Kinh Trần sẽ dừng lại, chỉ là Lâm Trì bị cặp mắt xinh đẹp kia nhìn chăm chăm thì hơi chột dạ, nên các loại hành vi hôn nhẹ, ôm ấp đều nết nham nết mở cho qua.

Có điều hai người sớm chiều ở chung, lại yêu nhau, khó tránh tiếp xúc thân thể, dưới sự đồng ý của Lâm Trì, Mạch Kinh Trần được voi đòi tiên.

Mạch Kinh Trần cả ngày làm chuyện như thế nhưng cứ trưng ra bộ mặt hờn hờn, gây thơ, khiến Lâm Trì không tiện bắt bẻ. Hắn còn thường nhắc chuyện trong miếu, không biết vị Cố công tử phóng khoáng đó đã kích động gì hắn, hay truyền thụ thể nào mà khiến Mạch Kinh Trần tin rằng nam nữ giao hợp là chuyện thường tình, làm ra những chuyện thăm dò cơ thể người khác, hoàn toàn không có chút trở ngại, hơn nữa còn rất hăng hái.

Rốt cuộc Lâm Trì không nhẫn nại nổi nữa, lúc Mạch Kinh Trần lại nghiêm túc giờ trò lưu manh thì nắm tay hắn, hung dữ nói: "Chàng đừng làm thế nữa được không?"

Mạch Kinh Trần ngược mặt: "Làm thế?"

Lâm Trì: "Đúng, chàng đừng làm chuyện này với ta nữa!"

Mạch Kinh Trần: "Tại sao?"

Bị hắn dùng giọng điệu vô tội hỏi bao nhiêu lần, Lâm Trì nhìn không được nữa: "Bởi vì ta không thích, ta rất ghét! Mạch Kinh Trần, chàng giữ ta lại chỉ để làm chuyện này ư? Chàng có nghĩ tới cảm giác của ta không?"

Mạch Kinh Trần giật môi, không nói chuyện, có vẻ tổn thương.

Lâm Tri biết mình nói hơi quá đáng, đang định nói chuyện, Mạch Kinh Trần đã lặng lẽ đứng dậy bỏ đi.

Lâm Tri nắm chặt tay, thở dài, vừa định đuổi theo thì bị vấp một cái.

Nhìn xuống, là mèo Ba Tư.

Lâm Tri bèn ôm mèo ngồi trầm ngâm một lúc.

Cũng không phải ghét thật, chỉ là chuyện đó trong kí ức nàng vẫn rất đáng sợ, lúc lưu lạc nhìn thấy những nữ tử thanh lâu rên rỉ thê thảm vì bị khách làng chơi dơ bẩn đùa cợt khiến nàng buồn nôn, trong tiềm thức đã sợ, thêm lần đầu tiên cũng không mấy tốt đẹp đã tạo thành vách ngăn trong lòng, dù hôn đã không còn muốn nôn như hai năm trước, nhưng vẫn không thể chấp nhận được... Tại sao nhất định phải làm chuyện đó, rõ ràng rất đau, rất đáng sợ.

Lâm Tri cắn cắn môi, ra sức ôm lấy mèo như muốn sưởi ấm.

Mấy ngày sau đó, Lâm Tri phát hiện Mạch Kinh Trần không còn dính lấy nàng, cơ hội gặp được hắn cũng rất ít.

Lâm Tri biết, ngày đó nàng đã làm tổn thương hắn.

Nàng hối hận, nhưng Mạch Kinh Trần ít nói, nàng cũng không thích nói nhiều, nên không có cơ hội giải thích, cộng thêm việc Mạch Kinh Trần không dính lấy nàng làm những chuyện thân mật, còn lại vẫn như thường. Thấy vậy, Lâm Tri tưởng Mạch Kinh Trần đã thông suốt, nên cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng không biết có phải ảo giác không, Lâm Tri thấy mấy ngày nay các cung nữ Đông cung bao gồm cả Lăng Thư, Lăng Họa nhìn nàng có chút kỳ lạ, nhất là Lăng Thư, Lăng Họa, cứ tỏ vẻ muốn nói lại thôi.

Mãi đến vài ngày sau, nàng vô tình gặp được cung nữ Uyển Thanh người nàng cứu được từ tay Lăng Yến lúc trước, mới biết tại sao những người đó lại có phản ứng như thế.

Gần đây Mạch Kinh Trần không có ở Đông cung.

Hắn xuất cung, mà đích đến, là Túy Yên Các.

Thanh lâu nổi tiếng nhất Dương Minh.

"Lâm cô nương đừng lo, Đại điện hạ quan tâm nhất vẫn là cô, đến thanh lâu chắc cũng chỉ là gặp dịp thì chơi..." Uyển Thanh nhức đầu giải thích, nhưng giọng chột dạ, cả nàng ta còn thấy không tin.

Mấy ngày nay trong cung đồn Đại điện hạ lạnh nhạt Lâm cô nương, không biết chán từ bao giờ, trước kia Lăng Yến được sủng ái là thế, cũng chỉ vì một câu nói của Đại điện hạ đã bị đưa khỏi cung. Uyển Thanh rất cảm kích vị Lâm cô nương đã cứu mạng mình, nhưng không ngờ... Nghĩ thế, nàng không khỏi thấp thỏm nhìn Lâm Tri.

Trái lại Lâm Tri nghe vậy vẫn rất bình tĩnh, gật đầu nói: "Ừm, ta biết rồi."

Quá bình tĩnh!

Uyển Thanh càng lo: "Lâm cô nương, nếu cô không vui thì cứ nói ra, đừng giữ trong lòng..."

Lâm Tri cười: "Ta không có."

Uyển khẽ cắn môi khẽ cắn môi: "Lâm cô nương, nếu không cô đánh nô tỳ ngất, mặc y phục nô tỳ đến Túy Yên các..."

Lâm Tri sờ sờ đầu nàng: "Không cần, ta muốn ra ngoài đâu cần phiền phức như thế... Không sao thật mà, dù sao Đại điện hạ cũng đâu chạm được những người khác không phải sao?"

Uyển Thanh đỏ cả mặt: "Nhưng, lỡ như..."

Buổi tối, Lâm Tri ăn tối xong, ôm mèo ngắm trăng một lúc thì đi ngủ.

Đang mơ màng, nàng cảm giác có người nằm xuống, nhưng chỉ nằm cạnh nàng, không ôm cũng không làm gì nàng. Hơi thở lạnh băng tỏa nhẹ, không cần mở mắt cũng biết là Mạch Kinh Trần, nhưng ngoài hơi thở băng lãnh, trên người hắn dường như có thêm mùi son phấn không dễ phát hiện.

Biết Mạch Kinh Trần sẽ không làm chuyện như vậy, cũng đoán được Mạch Kinh Trần đi làm gì, nhưng giờ khắc này, Lâm Tri vẫn nén không được thấy đau lòng.

Muốn nói nhưng không biết phải nói gì.

Rõ ràng chính nàng chọc giận Mạch Kinh Trần, Mạch Kinh Trần cũng làm theo ý nàng.. Không nên nói gì thì tốt hơn.

Vì thế Lâm Tri nhắm mắt, ngủ tiếp.

Trong lúc mơ màng có cảm giác bị người khác nắm tay, nắm rất nhẹ, rất cẩn thận, sau đó không buông ra nữa.

Hôm sau tỉnh lại, Mạch Khinh Trần đã đi rồi.

Tối đó vẫn như thế.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, Lăng Họa mở cửa đánh âm: "Tôi chịu không nổi nữa!"

Lâm Tri xoa đôi mắt ngáy ngủ, mờ mịt nói: "Hả?"

Lăng Họa chống nạnh, mặt không tin nổi, nói bằng giọng như đã kềm nén mấy trăm năm: "Rốt cuộc hai người đang làm gì vậy? Tôi sốt ruột muốn chết! Nhưng các người vẫn bình tĩnh là sao hả! Không phải cô đã biết rồi ư! Sao cô không ghen! Không buồn! Không đau lòng! Ít nhất cũng nói gì với công tử chứ, sao không làm gì hết vậy? Vẫn còn ăn ngon ngủ yên thế kia!"

Lâm Tri: "Áy..."

"Thiếu phu nhân! Ít nhiều gì cô cũng phải nổi nóng!" Lăng Họa chỉ tiếc rên sắt không thành thép nhìn thoáng qua Lâm Tri, nói: "Người đâu, giúp thiếu phu nhân thay quần áo!"

Tiếp đó, một đám cung nữ xông lên, trang điểm cho Lâm Tri.

Lăng Họa hài lòng đánh giá một lúc, nói: "Chúng ta đi."

Lâm Tri bị tùm không hiểu, hỏi: "Đi? Đi đâu?"

Lăng Họa chém đinh chặt sắt phun ra ba chữ: "Túy Yên Các!"

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 53: Chương 42

Lâm Tri cứ tưởng cả đời cũng sẽ không bao giờ có cơ hội bước vào thanh lâu nữa, thế nên lúc bị Lăng Họa hùng hổ kéo vào còn hơi sững sờ.

Lăng Họa trái lại không hề mất tự nhiên, một mạch xô ngã mấy tên hộ vệ nghênh đón, thẳng tay tóm lấy cổ áo tú bà hỏi: "Công... Mạch công tử đâu?"

Son phấn trên mặt tú bà rơi xuống ào ào, giọng run rẩy: "Lầu ba, phòng cuối cùng trên lầu ba."

Lăng Họa lại lôi Lâm Tri lên lầu ba: "Được rồi! Cô vào đi!"

Lâm Tri: "Vào?"

Lăng Họa ngang ngược gật đầu: "Phải!"

Lâm Tri càng không hiểu: "Vào làm gì?"

"Vào trong đương nhiên là..." Lăng Họa vỗ đầu, "Nói với cô cũng như không! Cô cứ vào thì biết!"

Nói rồi nàng đẩy Lâm Tri vào phòng.

Lâm Tri vừa vào, tiếng đàn sáo trong phòng liền im bật, nàng liền ngó ra.

Vì trong phòng không chỉ có một mình Mạch Khinh Trần, không chỉ có một mình Mạch Khinh Trần, mà có rất nhiều người.

Người đang chơi đàn trong phòng là một nữ tử dung mạo xinh đẹp, khí chất dịu dàng, tóc dài buông xõa trên vai, dưới ánh trăng trong veo ngoài cửa sổ càng tăng thêm nét đẹp xuất trần. Trừ nàng ra, trong phòng còn có hai nữ tử khác, nữ tử áo đỏ có khuôn mặt quyến rũ, ngũ quan khí chất không chỗ nào là không yêu kiều mê hoặc, nữ tử áo xanh thì có vẻ như tiểu thư được cưng chiều, đầu hơi cúi, má đỏ bừng, còn hơi thẹn thùng.

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn Lâm Tri không chớp mắt, dưới áp lực đó, phản ứng đầu tiên của Lâm Tri là bỏ chạy, nhưng nàng còn chưa đi được một bước đã nghe thấy tiếng nói như cười như không: "Ồ, tới bất gian à?"

Lâm Trì nhìn theo nơi phát ra tiếng nói thì thấy gương mặt anh tuấn của Cố công tử, có điều về mặt hấn lúc này đang rất ung dung, ranh mãnh, bày ra bộ dạng đang xem kịch vui.

"Vị này là?" Nữ tử áo đỏ đang tựa vào lòng Cố công tử che miệng dịu dàng nói.

Cố công tử nháy mắt: "Là người của vị công tử đó, còn bản công tử thân thể trong sạch, không hôn ước, nhà cũng không có thù tử hung dữ, mỹ nhân nàng có thể yên tâm."

"Lâm Trì." Lần này Mạch Kinh Trần lên tiếng.

Lâm Trì: "Ta đi trước."

Nàng đành định đẩy cửa ra ngoài, nào ngờ cửa đã bị chặn.

Tiếng tay áo cọ sát cùng tiếng bước chân đến gần, Mạch Kinh Trần nắm lấy tay nàng, giọng bình tĩnh hỏi: "Lâm Trì, nàng giận ư?"

"Không có, ta..." Lâm Trì muốn thoát khỏi tay Mạch Kinh Trần, nhưng hiển nhiên chỉ phí công vô ích, Lâm Trì chán nản, bất cứ lúc nào thì Mạch Kinh Trần cũng đều mạnh hơn nàng.

"Xem ra chúng ta nên đi thôi."

Cố công tử ôm eo nữ tử trong lòng, vẫy tay với hai nữ tử còn lại, thản nhiên đi ngang qua Lâm Trì.

Cửa lần này dễ dàng bị đẩy ra, Cố công tử đi đến trước cửa bèn sờ cằm, quý dị nói vào tai Lâm Trì: "Tiểu mỹ nhân bạo lực, cả người yêu cũng không quản lí được, để hấn chạy đến thanh lâu mỗi ngày, thất bại quá. Cũng phải, một nữ nhân không dịu dàng không quyến rũ, tính cách lại bạo lực như người, có ai mà thích người thật lòng chứ." Giọng đầy ác ý, rõ là mang hận lần trước Lâm Trì hành hung hấn.

Nhưng nghe hấn nói Lâm Trì không nhịn được cứng cả người.

Kế đó là tiếng cửa khép lại cùng với tiếng khóa cửa...

Lâm Trì nhìn mặt đất, khẽ nói: "Buông tay."

Mạch Kinh Trần lại hỏi: "Nàng giận ư?"

Lâm Trì cúi đầu: "Đã nói không, buông ra, do Lăng Họa kéo ta tới, ta về trước..."

Mạch Kinh Trần vẫn cố chấp hỏi: "Nàng giận ư?"

Nàng không nhìn thấy biểu cảm của Mạch Kinh Trần, không hiểu sao thấy bức bối trong lòng.

Nữ tử trong phòng không chỉ nằm trong lòng Cố công tử, khi nàng bước vào, còn có các loại đàn ca múa gì đó... Mạch Kinh Trần không cho nữ tử đến gần chỉ vì hấn không thích, nếu hấn thích, thật ra không hấn là không được...

Những ý nghĩ không không chế được cứ thế tuôn ra.

Biết là một chuyện, tận mắt thấy lại là một chuyện khác... Nhưng nàng cự tuyệt Mạch Kinh Trần, nên nói gì được chứ...

Nàng không giận, chỉ hơi buồn.

Lâm Trì cắn cắn môi, giọng gần như van xin: "Buông tay, để ta về đi."

Mạch Kinh Trần như không hiểu lời nàng, nắm cổ tay nàng kéo sang đối mặt với hấn.

Giọng hấn vẫn bình tĩnh như cũ, như chỉ đơn giản là tò mò: "Nàng không giận? Dù ta lên giường với nữ nhân khác nàng cũng không giận ư?"

Giọng điệu hờn nhiên nhưng lời nói ra máu chảy đầm đìa.

Lâm Trì hít thật sâu, dùng tất cả dịu dàng còn sót lại nói: "Buông tay." Chỉ tiếc có giả vờ đến mấy cũng không giấu được gương mặt sắp khóc đến nơi.

Bỗng trước mắt tối sầm.

Mạch Kinh Trần cúi nhìn nàng, đôi mắt sáng rực chưa từng thấy, hấn nói: "Không giận tại sao nàng lại buồn như thế?"

Lâm Trì mạnh miệng: "Ta không có..."

Tay Mạch Kinh Trần che mắt nàng lại: "Nàng không muốn đúng không? Nàng thích ta đúng không?"

Rõ ràng là giọng nói cứng nhắc, nhưng giờ phút này nghe như đang dụ dỗ, mê hoặc.

Mắt Lâm Tri bị che đi, chỉ thấy một màu đen và cảm giác được mùi vị trên người Mạch Kinh Trần, mùi hương rét lạnh nhẹ đến mức gần như không nghe thấy được.

Đã từng là mùi hương nàng ghét nhất, không biết từ lúc nào đã trở thành mùi hương khiến nàng an tâm nhất.

Lâm Tri rốt cục không chịu nổi, như sụp đổ, nhẹ gật đầu.

Tay Mạch Kinh Trần thả lỏng, giọng nói có một chút mất mát: "Vậy tại sao... Không muốn làm chuyện đó với ta?"

Lâm Tri không ngờ đi một vòng lớn như vậy cuối cùng vẫn trở lại vấn đề này, càng không ngờ Mạch Kinh Trần dẫn vật nàng như vậy chỉ vì muốn hỏi câu này...

Hà tất phải cố chấp như thế...

Lâm Tri bỗng thấy mệt mỏi, nói: "Tại sao chàng nhất định phải... Làm chuyện này?"

Mạch Kinh Trần khẽ nói: "Ta từng hỏi nàng "Nàng thích hấn, nếu là hấn nàng sẽ chịu động phòng đúng không?" "

Lâm Tri nghĩ một lúc, mới nhớ lúc họ thành thân, sau khi nàng gặp được Đỗ Nhược, hấn đã hỏi nàng câu này. Mạch Kinh Trần im lặng một lúc, lại nói: "... Nàng im lặng."

"Ta..."

Lâm Tri nhớ lại, quả thật... Lúc đó nàng luôn nghĩ muốn làm chuyện thân mật nhất với người trong lòng, nên nàng không phủ nhận lời của Mạch Kinh Trần, chỉ dỗi dề tài.

Chuyện đã rất lâu rồi...

Mạch Kinh Trần có nhất thiết phải nhớ lâu vậy không...

Nàng còn chưa nghĩ xong, Mạch Kinh Trần đã trả lời nàng: "Ta rất để ý."

Tay hấn dời khỏi mắt Lâm Tri: "Không nhất thiết phải làm chuyện đó với nàng, chỉ cảm thấy nàng thích ta như thế, vẫn không bằng nàng thích hấn..."

Mạch Kinh Trần rũ mắt, mi mắt hơi đen che kín con ngươi: "Luôn nhớ đến sự bài xích của nàng, gào thét với ta, ghét bị ta hôn đến nôn..."

"Nên ta không thể yên tâm..."

Giọng Mạch Kinh Trần nhẹ như lông hồng quét qua cõi lòng, có tổn thương nhàn nhạt.

Lâm Tri hơi ngạc nhiên.

Nàng không ngờ vì nguyên nhân này, đêm say rượu hai năm trước nàng biết không thể đổ lỗi cho Mạch Kinh Trần, nhưng vẫn như cái dằm trong tim, nhưng nàng không đoán được, cái dằm này không chỉ găm trong tim nàng, mà còn dằm trái tim Mạch Kinh Trần.

Nàng vì bảo vệ bản thân mà chọn bài xích sự thân mật của Mạch Kinh Trần, đối với hấn thật ra là một chuyện rất đau khổ.

Mạch Kinh Trần buông hai tay mệt mỏi xuống.

"Xin lỗi nàng."

Hấn nói, giọng trầm mà âm trầm: "Không phải cố ý khiến nàng buồn... Ta chưa hề chạm qua nữ nhân của hấn... Ta tới Túy Yên Các vì Cố Uyên nói ở đây có thể học làm cách nào thỏa mãn nữ nhân, hấn còn nói có thể kích thích nàng nói ra..."

"Đồ ngốc."

Hấn còn chưa dứt lời đã bị Lâm Tri ôm lấy.

Mạch Kinh Trần mở to hai mắt, mặt hơi ngốc chóp chóp mắt, nhưng Lâm Tri ôm hấn chân thật như vậy, chân thật đến mức khiến Mạch Kinh Trần không tin nổi.

Lâm Tri ôm eo Mạch Kinh Trần, vùi đầu vào lòng hấn, không khống chế được rơi nước mắt.

Mạch Kinh Trần chần chờ một lúc, mới dè dặt ôm lấy nàng.

Rõ ràng vừa nãy hấn chọc nàng khóc, sao lại... Ừm... Vẫn cứ ôm trước rồi nói...

Thật ra ngay cả Lâm Tri cũng không biết cảm xúc bất chợt này là thế nào, chỉ thấy đau lòng, còn đau hơn khi nãy.

Lúc này đau lòng vì chính mình, bây giờ đau lòng vì Mạch Kinh Trần.

Nàng không đủ tốt, không đủ thông minh, không đủ xinh đẹp, không đủ xuất sắc, nhưng tại sao Mạch Kinh Trần... Phải để bản thân chịu áp lực như thế.

Chút đề phòng trước kia thoáng chốc tan thành mây khói, chỉ còn lại ghen đáng trong cổ họng và chua xót vẫn vấp ở mũi không xua đi được.

Đúng vậy...

Nếu năm đó là Đỗ Nhược, có lẽ nàng sẽ không bài xích như thế.

Sợ đi để trong lòng sự sợ hãi và bài xích như vậy bởi hẳn là Mạch Kinh Trần, bởi một đoạn quá khứ không vui cùng Mạch Kinh Trần.

Nhưng không phải đã quyết định buông bỏ ư...

Đã quyết định thích Mạch Kinh Trần, quyết định buông bỏ, quyết định muốn ở cạnh Mạch Kinh Trần, vậy sớm muộn cũng sẽ phải đối mặt với những tổn thương và kí ức đáng sợ này..

"Nếu cô không có tình cảm với nó thì hãy rời xa nó sớm, nếu thích nó thật thì đối tốt với nó hơn..."

Trong đầu nàng hiện lên câu nói của chương môn Kỳ Sơn hôm đó.

Thích, là thích thật...

Biết rõ Mạch Kinh Trần bất an bao nhiêu, nhưng nàng lại bài xích hẳn, vậy thì sao có thể xứng với chữ thích kia?

Thời khắc quyết định thích hẳn, không phải đồng nghĩa với việc chọn chấp nhận khó khăn ư?

Nếu thích hẳn thật, thì đối tốt với hẳn..

Nghĩ đến đây, Lâm Tri nắm tay, hơi lùi về sau một chút, sau đó nhắm mắt, đánh liều hôn lên môi Mạch Kinh Trần.

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn hẳn.

Môi Mạch Kinh Trần rất mỏng, hơi lạnh, như cơ thể hẳn, nhưng không ngờ cảm xúc rất tuyệt, tê dại lan dọc theo môi, không chỉ Mạch Kinh Trần, cả người Lâm Tri cũng cứng lại.

Nhưng trước khi Lâm Tri kịp tỉnh táo, Mạch Kinh Trần đã nhanh tay kéo eo nàng, làm nụ hôn càng sâu hơn.

Tất cả nghi hoặc, kinh ngạc, không tin được đều bị lý trí ép xuống, Mạch Kinh Trần chỉ biết một điều, đó là: Lâm Tri chủ động hôn hẳn!

Chẳng muốn biết tại sao, Mạch Kinh Trần ra sức ôm Lâm Tri vào ngực, càng cố sức hôn nàng, như muốn chiếm lấy hết mọi thứ thuộc về nàng.

Đầu óc Lâm Tri chợt trống rỗng, nàng không ngờ Mạch Kinh Trần sẽ phối hợp đến mức này...

Dù hôn đến điên đảo, nhưng động tác của Mạch Kinh Trần vẫn vô cùng cẩn thận, như sợ cảnh trước mắt chỉ là mơ, sự thương tiếc này khiến Lâm Tri dần mất đi bài xích.

Đợi đến lúc Mạch Kinh Trần buông môi nàng ra, Lâm Tri phát hiện mình đã bị Mạch Kinh Trần đưa lên giường lúc nào không hay.

Màn hồng bông hạ xuống, trên giường lập tức chìm vào bóng tối mập mờ.

Nghe được cả hơi thở, lưng chạm vào chăn đệm mềm mại, Lâm Tri nghiêng đầu thờ dốc, vì hôn quá dữ dội nên má và môi đều đỏ bất thường, chẳng biết từ lúc nào xương quai xanh trong cổ áo phập phồng theo hô hấp... Mạch Kinh Trần cúi nhìn Lâm Tri, nghe thấy tiếng tim mình đập mạnh hơn, đáy lòng dâng lên một cảm giác xa lạ nhưng nóng bỏng.

... Đây là... Tình dục ư?

Ngón tay hẳn không không chế được chạm vào da thịt Lâm Tri, vuốt nhẹ, cảm nhận cảm giác kì diệu này.

Lâm Tri cứng người.

Mạch Kinh Trần phát hiện thì dừng lại, ngón tay cũng dừng.

Lâm Tri nhắm mắt, má đỏ ửng, tiếng nhỏ đến mức gần như không nghe được: "... Ta không sao, tiếp đi."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 54: Chương 43

Tuy nói vậy nhưng Lâm Trì vẫn không nhận được nhắm mắt, tay bắt giác nhanh chóng buông thõng xuống.

Nụ hôn của Mạch Khinh Trần rơi nhẹ lên mi nàng, siết chặt vòng tay đang ôm lấy nàng, trong không gian nhỏ hẹp khiến người khác có cảm giác hít thở không thông.

Nhưng Mạch Khinh Trần cũng chẳng làm gì ngoài việc hôn nàng, như muốn tiếp tục làm thế cho đến Thiên Hoang Địa Lão.

Cảm giác căng thẳng dần rút đi, cơ thể quen với hơi thở của hắn nên dần thả lỏng.

Trương nhu dĩ mật. (Giúp nhau lúc hoạn nạn.)

Không hiểu sao nàng lại nhớ đến câu này.

Cảm giác mềm mại trên mi mắt khiến Lâm Trì ngửa ngáy, nàng chớp mắt, lông mi quét lên mặt Mạch Khinh Trần, đến khi sắp chạm tới đầu mũi của Mạch Khinh Trần, nàng mới phát hiện hắn cũng đang nhắm mắt, gương mặt trầm tĩnh tăng thêm vài nét trẻ con.

Trái tim bắt giác mềm nhũn.

Lúc này Mạch Khinh Trần mới từ từ mở đôi mắt dài nhỏ, hắn rũ mắt nói: "Nàng không thích cũng không sao cả."

Lúc rũ mắt lại thấy khóe môi Lâm Trì giương lên.

Lâm Trì cười.

Mạch Khinh Trần khó hiểu nhìn nàng.

Lâm Trì bỗng dang hai tay ôm lấy Mạch Khinh Trần, cọ môi lên má hắn, khẽ nói: "Ta không sao thật mà, không phải ta không muốn... Chỉ hơi khó thích ứng thôi."

Mạch Khinh Trần trước mặt đã không còn là người ép buộc nàng, làm tổn thương nàng năm xưa, hôm nay hắn là người dè dặt, sợ nàng không vui, sợ nàng không thích, hắn chắc chắn sẽ không làm nàng tổn thương lần nữa.

Lâm Trì, đừng sợ.

Mạch Khinh Trần như được cổ vũ, dõm môi xuống hờn vai Lâm Trì.

Bỗng ngoài cửa truyền vào một chuỗi tiếng động, Lâm Trì như bừng tỉnh cơn mơ, chộp chộp ngón tay vào Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần cọ môi vào Lâm Trì, nói: "Chúng ta về đi."

Lâm Trì: "Hà?"

Mạch Khinh Trần quần chặt người cô, vươn người bay vút ra ngoài cửa sổ.

Lâm Trì trên không vỗ trán, nàng bị Mạch Khinh Trần ôm rất chặt, phần lớn gió đều bị chắn lại, chỉ có vài sợi tóc bị gió thổi tốc lên.

Ánh trăng mờ ảo chiếu xuống, từ góc độ của nàng nhìn lên thấy được một Mạch Khinh Trần gần như hoàn mỹ, vẻ đẹp như chỉ có thể có trong tranh vẽ. Mọi ánh đèn trong thành Dương Minh đều như tôn thêm vẻ đẹp cho Mạch Khinh Trần, tóc bạc bay lượn trong gió, từng đốm sáng chớp tắt, biến đổi khó lường, thứ duy nhất không thay đổi là đôi mắt óng ánh như nước cùng dung mạo bất luận đã nhìn bao nhiêu lần vẫn thấy kinh tâm động phách.

"Ta nói này..."

Lâm Trì khẽ mở miệng.

Mạch Khinh Trần chẳng biết đã đáp xuống từ lúc nào, rồi nhảy vút vào phòng, thả Lâm Trì lên giường: "Chuyện gì?"

"À thì..." Lâm Trì vừa suy nghĩ vừa nói.

Mạch Khinh Trần đã cởi vớ, giày, bò lên giường, đôi mắt chăm chú nhìn nàng: "Chúng ta tiếp tục."

Lâm Trì: "..."

Nàng bỗng chẳng biết nên nói gì nữa.

Nhưng môi Mạch Khinh Trần đã lập tức chạm vào gáy nàng, dịu dàng vẽ một đường cong ánh nước.

Lâm Trì bất giác giương cổ lên, Mạch Khinh Trần dễ dàng cởi được dây buộc tóc của nàng, rồi tháo đến áo. Trời không lạnh nên Lâm Trì cũng mặt không nhiều, cởi bỏ dây ngoại y và trung y, chỉ còn lại một chiếc yếm.

Gió đêm lướt qua, eo hơi lạnh.

Nhưng cảm giác đó nhanh chóng biến mất, bởi vì Mạch Khinh Trần đã trần truồng áp lên người nàng.

Trần truồng...

Lâm Trì còn đang kinh ngạc, đã thấy trong bóng tối, Mạch Khinh Trần dễ dàng kéo bỏ y phục của mình, chiếc áo lụa trắng mềm mại liền trượt theo bờ vai hần như nước chảy mây trôi, rơi lất phất cùng với tóc hần, kế tiếp đập vào mắt là bờ vai trắng trồn hoàn mỹ không tỳ vết, đường cong cơ thể duyên dáng hệt như điêu khắc mà thành.

Một mảnh trắng trắng nhạt kiêu diễm xẹt qua lưng Mạch Khinh Trần, tỏa ra thứ ánh sáng nhàn nhạt như ngọc.

Nàng vốn không dám đưa tay chạm, bởi vì quá hoàn hảo, chỉ sợ chạm vào sẽ tan biến.

Quả thật... Rất đẹp.

Dường như đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy dáng vẻ khỏa thân của Mạch Khinh Trần, mỗi tác da thịt đều rất hoàn mỹ, đẹp phi giới tính, thậm chí khiến Lâm Trì không ý thức được sự tồn tại của một người khác giới trước mặt mình.

Đội Lâm Trì tỉnh táo lại, mới phát hiện mình đã bị Mạch Khinh Trần lột sạch, đương nhiên chính hần cũng tự cởi sạch sẽ.

Không biết có phải nguyên nhân không để cho người khác đến gần mình không mà đối với chuyện cởi mặc quần áo, Mạch Khinh Trần rất thuần thực, như đã luyện tập rất nhiều lần.

Lâm Trì một phen không nói nên lời.

Hần nằm trên người nàng căn xương quai xanh của nàng, sau đó ngẩng đầu lên, nghi hoặc hỏi: "Tại sao nàng không phản ứng?"

Lâm Trì cũng nghi hoặc: "Phản ứng thế nào?"

Mạch Khinh Trần: "Thì là..." Hần ngẫm nghĩ rồi nói, "Run rẩy, rên rỉ, nói "Đừng mà" các kiểu..."

Lâm Trì cứng người: "...Ta cần phải phối hợp thế ư?"

Mạch Khinh Trần lại nghi ngại, nói: "Thôi bỏ đi..."

Sau đó tiếp tục hôn nàng.

Không phải Lâm Trì không có phản ứng, chỗ bị Mạch Khinh Trần hôn hơi nóng lên, còn hơi ngứa, nhưng... Vốn quen chịu đựng, ngoại trừ cứng người nàng không biết phải phản ứng thế nào.

Bảo nàng nhịn đau không khó, nhưng bảo nàng phản ứng lại cái này thì có hơi khó...

May mà Mạch Khinh Trần không định so đo.

Một nén nhang sau.

Lâm Trì cảm thấy cả người nóng lên, ánh mắt hơi mê ly: "Ừm... Chàng còn chưa hôn xong ư?"

Mạch Khinh Trần chớp mắt ngẩng lên: "Nàng không có phản ứng..." Nói xong hơi dòi tằm mắt, thờ hờn hển, "Do ta làm không đúng ư..."

Lâm Trì: "...Chàng đang làm gì thế?"

Mạch Khinh Trần nói đơn giản: "Dạo đầu."

Lâm Trì chớp chớp mắt: "...Ồ."

Nửa canh giờ sau.

Lâm Trì cảm thấy mình đã biến thành một vũng nước, toàn thân trên dưới đều mềm nhũn, giọng cũng nhũn ra: "...Chàng còn chưa xong ư?"

Hắn rút cuộc có làm không đây...

Mạch Khinh Trần than nhẹ, giọng ân cần: "... Vẫn không có phản ứng."

Lâm Trì: "... Lần này lại là phản ứng gì thế?"

Mạch Khinh Trần nhìn Lâm Trì, cúi đầu: "...Thôi..." Nói rồi muốn cúi xuống tiếp tục.

Lâm Trì hoảng hốt nhìn hắn, nhận thấy giọng không còn là của mình nữa: "... Sao lại thôi..." Không khống chế được kéo cổ Mạch Khinh Trần, Lâm Trì bình tĩnh nhìn hắn, nhận ra đột nhiên mình trở nên rất táo bạo, "Rút cuộc chàng đang chờ cái gì..."

Mạch Khinh Trần đấu tranh một lúc, bất đắc dĩ nói bằng giọng khàn đặc: "... Thì là lấy chân vòng lên thắt lưng của ta nói "Ta muốn", "Tiến vào" gì gì đó..." Hắn sờ eo Lâm Trì, lại hôn môi nàng, nói, "Cố Uyên nói nàng không phản ứng sẽ đau, nên..." Hắn chỉ biết chịu đựng...

Hắn buồn rầu nói, hoàn toàn không chú ý về mặt Lâm Trì càng buồn rầu hơn.

Nói rồi hắn ngẩng đầu nhìn Lâm Trì, sau đó nhìn thấy Lâm Trì bày ra bộ mặt đã thông suốt...

Tiếp đó, Mạch Khinh Trần mở to mắt...

"Được, có thể làm bước kế tiếp rồi?" Nàng cam chịu nói.

Tay Mạch Khinh Trần đặt sau lưng Lâm Trì dờ xuống dưới, cong mắt nói: "Được."

Toàn thân trên dưới Lâm Trì đã hồng như tôm luộc, đại khái cả đời này nàng chưa từng nghĩ tới có một ngày mình sẽ làm thế này.

Da thịt phần hồng trông rất hấp dẫn.

Mạch Khinh Trần hôn nhẹ lên vai Lâm Trì, sau đó nhớ tới những gì đã học trong sách và kinh nghiệm Cố Uyên truyền lại, đẩy hết bộ vị chứa đựng mọi dục vọng xa lạ vào người Lâm Trì.

Kí ức lần trước rất đáng sợ, Lâm Trì nhắm mắt chuẩn bị tinh thần chịu đau, nhưng thực tế tốt hơn trong tưởng tượng nhiều, không đau lắm, chỉ có nơi sâu trong cơ thể hơi tưởng, như bị vật gì đó chậm chậm nong ra.

Động tác của Mạch Khinh Trần rất dịu dàng, như sợ làm nàng đau.

Vẫn còn chút khó chịu, nhưng cảm giác này nhanh chóng bị sự dịu dàng của Mạch Khinh Trần khóa lấp.

Đột nhiên Lâm Trì muốn khóc.

Mạch Khinh Trần dừng động tác: "Đau lắm ư?" Hắn cúi người hôn khẽ mắt ẩm ướt của Lâm Trì, trán hơi nhú, mồ hôi nhỏ giọt theo chuyển động của Mạch Khinh Trần.

Lần trước Mạch Khinh Trần cũng hỏi một câu như thế.

Hỏi nàng có đau không, sau đó nói với nàng "Đau thì hãy nhớ, là ta khiến nàng đau."

Nhưng bây giờ... Rõ ràng là cùng một vấn đề, lại mang cho nàng cảm giác khác, bởi vì dù bị xâm nhập, Mạch Khinh Trần vẫn thương tiếc nàng.

Cảm giác được người cần, được người thương tiếc, được người yêu thương quá mức rõ ràng, khiến nàng nhớ lại bản thân lúc vẫn còn cha mẹ bảo bọc vô lo vô ưu, trước giờ nàng vẫn luôn kiên cường, nhìn cả nhà bị diệt, sống lang bạc, bị thương hại bị nhục nhã, nhưng giờ phút này bỗng muốn buông bỏ một vài thứ, buông bỏ kiên cường, buông bỏ trách nhiệm trên vai, từa vào lòng hắn, dù trời có sập cũng không phải lo lắng.

Mạch Khinh Trần còn tưởng nàng vì quá đau, lần trước hắn không nhớ rõ, nhưng vẫn biết Lâm Trì có bao nhiêu bài xích.

Dù lúc này đã cảm nhận được cái cảm giác mất hồn muốn dừng mà không được, nhưng hắn cũng không muốn vì bản thân thoải mái mà làm tổn thương Lâm Trì, chán nản rũ mắt, Mạch Khinh Trần hơi rời khỏi: "Nếu đau thì..."

Hắn còn chưa dứt câu đã bị Lâm Trì ôm lấy: "...Không đau, không đau chút nào, a..."

Vì động tác thân thiết này, vật nóng rực nào đó càng đi vào sâu hơn, va chạm mạnh khiến Lâm Trì mất hồn một phen.

Cảm giác từ nơi giao hợp tràn đến não lần đầu hết lý trí, cả xương sống đều bị kích thích phát run, bao bọc chặt khít ấm áp, hơn nữa đây còn là Lâm Trì...

Mạch Khinh Trần nghe trong đầu mình đĩnh một tiếng.

... Đây là tiếng lý trí đứt đoạn mà Cố Uyên nói ư?

Nhưng rất nhanh hần đã không rảnh để suy nghĩ, bởi vì đằng sau lý trí... Là cảm thú.

Vì thế, Mạch Khinh Trần cảm thú cả một buổi tối.

Cả một buổi sáng.

Cả một ngày.

Lúc sợi dây lý trí liền lại, Mạch Khinh Trần đã không nhớ được là giờ nào rồi.

Lâm Trì nằm trong lòng hần ngủ say sưa.

Mùi dục vọng trong phòng còn chưa tan hết, đệm chăn nhuộm mồ hôi nằm tán loạn, trong không khí dường như còn vang vọng âm thanh khiến người ta mặt đỏ tai hồng.

Mạch Khinh Trần nghĩ ngợi, đứng dậy múc nước, tắm sạch sẽ cho mình và Lâm Trì, sau đó đến phòng của Lâm Trì ngủ.

Lâm Trì thật sự mệt lã, tắm rửa cũng không đánh thức được nàng.

Mạch Khinh Trần nằm cạnh ngắm nàng, càng ngắm càng thấy đẹp, lại ôm nàng vào lòng, hôn hôn, mới ngã sang một bên.

Nhưng... Ai...

Lâm Trì cứ bất tỉnh như vậy, sau khi làm xong hần nên nói những câu như "Ta yêu nàng", "Một đời một kiếp một đời" các kiểu còn chưa có cơ hội nói, ôi...

Làm sao bây giờ...

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 55: Chương 44

Lúc tỉnh dậy, Lâm Trì cảm giác mình đã ngủ một giấc rất dài.

Ngoài cửa sổ sắc trời vẫn một màu sáng nhạt, không nhận ra là hoàng hôn hay bình minh, nàng vừa định đứng dậy hỏi, đã bị một trận mệt mỏi trong cơ thể trào ra làm giật mình.

Mệt? Sao lại mệt đến thế...

Lâm trì khó hiểu quay đầu, bắt gặp một khuôn mặt tiêm tỉnh đang ngủ.

Gương mặt quá gần, Lâm Trì hốt hoảng, lùi về sau một tí mới nhìn rõ chủ nhân gương mặt là ai... Mạch Khinh Trần, tấm chăn mỏng màu xanh như nước đắp trên người hần, cánh tay trắng trơn và vai đều ở ngoài chăn, ánh sáng nhạt càng khiến da thịt trắng mịn như gốm, hoàn hảo đến không chân thực.

Lâm Trì bất giác ngừng thở, nhân tiện cố nhớ tại sao họ lại nằm ở đây, thì bị hành động của Mạch Khinh Trần cắt đứt dòng suy nghĩ.

Lông mi dày đậm của Mạch Khinh Trần run run, mắt dài nhỏ hơi nheo lại, duỗi tay ôm cả Lâm Trì và chăn, sau đó khẽ hôn lên mặt Lâm Trì một cái, Lâm Trì chợt chớp mắt, Mạch Khinh Trần bèn gác đầu xuống ngủ, một bộ không liên quan đến mình.

Lâm Trì bị hành động tiếp xúc thân mật kích thích, kí ức đêm trước làm đủ loại hành vi giống vừa rồi chớp mắt dội thẳng lên não.

Đã làm rồi ư...

Nhưng... Vẫn không có cảm giác chân thật.

Lâm Trì sợ sệt nhìn đĩnh màn một lúc, rồi lại nghiêng đầu, thấy tóc Mạch Khinh Trần rối tung, một lọn tóc hơi vênh lên, khiến hần thêm nét trẻ con.

Không có vẻ gì là lạnh lùng, tàn độc, hết như một người bình thường.

Không đáng ghét tí nào...

Cứ lẳng lẳng nằm cạnh Mạch Kinh Trần thế này, không tệ chút nào...

Nếu có thể cứ tiếp tục thế này, thật ra cũng rất tốt...

Môi cong lên tự lúc nào, Lâm Trì thu hồi tầm mắt, dựa vào lòng Mạch Kinh Trần, đè nén một mối trong người, lần nữa nhắm mắt lại.

Lúc tỉnh dậy đã không thấy Mạch Kinh Trần nữa.

Lâm Trì thấy hơi mất mát xoa đầu đứng dậy, thoát cái đã có người bước tới.

"Thiếu phu nhân dậy rồi?" Lăng Họa cười đến kỳ quái, "Nhanh, hầu thiếu phu nhân rửa mặt."

Lâm Trì rửa mặt xong thì rời giường, Lăng Họa phát tay cho cung nữ lui, mặt hưng phấn đến mức không lời nào miêu tả được: "Thiếu phu nhân, cô ngủ có ngon không?"

Bị nhìn bằng ánh mắt chăm chăm như thế, Lâm Trì bị áp lực nói: "Cũng... Ngon." Dừng một chút, nàng lại nói, "Công tử nhà cô đâu?"

"Đã cho người đi báo với công tử, công tử sẽ đến nhanh thôi."

Lăng Họa lấy tay che miệng, cười đến không khép miệng được: "Thiếu phu nhân, tối hôm đó thế nào hả?"

Lâm Trì sùng sốt: "Tối hôm đó?"

Lăng Họa gật đầu nói: "Cách hôm ta dẫn cô đi Túy Yên Các, hôm nay đã là 3 ngày rồi."

Lâm Trì dờ ra nhìn Lăng Họa: "... Nói cách khác, ta... Ngủ ba ngày rồi?"

Lăng Họa vừa gật đầu tiếp, vừa che miệng cười: "Công tử quả nhiên là công tử..."

Lâm Trì hoàn hồn từ trong đờ đẫn, nhẹ xoa bụng: "... Thảo nào đói bụng như vậy..."

Lăng Họa: "..."

Tại sao cô chỉ biết có ăn ăn! Chỉ biết có ăn thế hả!

Lâm Trì quay đầu: "Sao thế?"

Lăng Họa thở dài, chịu thua: "Không có gì... Thôi, biết rõ tính cô không đổi được mà, có điều trước mắt chuyện của cô và công tử đã giải quyết ổn thỏa rồi." Giọng nàng hơi buồn bã, "Hai năm không có cô..."

"Lâm Trì." Ngoài cửa vang lên tiếng nói trầm thấp.

Lăng Họa lập tức rụt lại, nháy mắt với Lâm Trì một cái rồi lui ra.

"Đói rồi à?"

Nghe lời Mạch Kinh Trần nói, Lâm Trì lướt qua hần nhìn đến hộp đựng thức ăn, liền gật đầu.

Mạch Kinh Trần bước đến tiện thể đặt hộp thức ăn xuống bàn, mùi đồ ăn khiến Lâm Trì phấn chấn tinh thần, mở hộp ra, thức ăn bên trong đa dạng hấp dẫn thậm chí còn có một phần bánh hoa đào làm điểm tâm, chỉ nhìn cũng khiến người ta chảy nước miếng, Lâm Trì đói không chịu nổi, thoát cái đã ăn ngấu ngiến.

"Ngon quá."

Lâm Trì bắt giác hạnh phúc nheo mắt lại.

Mạch Kinh Trần cong mắt nhìn nàng, tiện tay rót cho nàng một chén trà đưa qua.

Đợi Lâm Trì ăn no, Mạch Kinh Trần mới rời mắt, hơi xấu hổ: "Nàng thấy ta làm thế nào?"

Lâm Trì cười tươi, khen ngợi hết lời: "Ngon ngon ngon lắm!"

Không biết có phải nàng cảm giác sai không, hình như Mạch Kinh Trần rất thất vọng, sau đó nói: "Không phải chuyện này..."

Lâm Trì khó hiểu: "Hả?"

Mạch Khinh Trần duỗi tay kéo Lâm Trì qua, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai ấn lên môi nàng một nụ hôn, rồi liếm sạch vụn bánh dính trên miệng nàng.

"Là chuyện này." Hắn nhìn chằm chằm Lâm Trì nói.

Lâm Trì: "... " Chết đứng...

Thấy Lâm Trì không nói gì, Mạch Khinh Trần mất tự tin dờ mắt: "... Ta còn đang học."

Lâm Trì máy móc đáp: "Học..."

Mạch Khinh Trần gật đầu, thật thà nói: "Ta không có kinh nghiệm, luyện thi sẽ giỏi hơn." Hắn nghĩ, "Lần sau hắn sẽ không khiến nàng ngủ lâu như thế, còn nữa... Nàng thích kiểu nào?"

Lâm Trì vẫn còn ngơ ngẩn: "... Cái gì mà kiểu nào?" Mạch Khinh Trần lấy một chồng sách từ trên giá xuống, đặt trước mặt Lâm Trì, thản nhiên nói: "Cố Uyên cho."

Lâm Trì nhìn lướt qua... Chỉ thấy trên sách đều là hình ảnh nam nữ đang làm chuyện mà ngày đó nàng làm - giao hợp...

"Sách này là... Đông cung?"

Một xấp dày như thế đều là Đông Cung ư...!!

Mạch Khinh Trần lại gật đầu, sợ Lâm Trì lo lắng lại bổ sung: "Ta còn chưa xem xong... Ừm, có điều sẽ nhanh thôi."

Lâm Trì có dự cảm chẳng lành: "Tại sao muốn xem hết..."

Mạch Khinh Trần nâng con ngươi trầm tĩnh, mặt chính trực nhìn nàng, không có nửa điểm nói đùa: "Ta định thử hết."

Thử hết...

Xấp dày như thế... Đều thử hết...

Lâm Trì im lặng một lúc, dứt khoát ngăn cản: "Đừng xem nữa!"

Mạch Khinh Trần hoang mang: "Tại sao..." Lại giải thích, "Rất có ích."

Lâm Trì cái khó ló cái khôn: "Chàng chưa nghe câu 'Tin sách không bằng không đọc sách' ư!"

"Nhưng..." Mạch Khinh Trần càng hoang mang: "Câu này chẳng phải cũng từ sách mà ra ư?"

"Tóm lại đừng xem nữa!" Lâm Trì ôm sách, nhét mạnh lại giá.

Nàng có dự cảm, nếu cứ để Mạch Khinh Trần đọc hết, rất có khả năng nàng sẽ chết trên chồng sách...

Nhưng lại sợ Mạch Khinh Trần nghĩ lung tung, do dự một khắc, Lâm Trì bèn thấp giọng nói: "Loại chuyện đó... Không nhất thiết phải làm theo sách, thuận theo tự nhiên là được rồi..."

Đợi một lúc nàng mới nghe thấy Mạch Khinh Trần trả lời.

"Ta sợ làm không tốt sẽ khiến nàng ghét ta."

Môi cong thành một độ cong rất đẹp, Mạch Khinh Trần nghiêng mặt, hơn nửa khuôn mặt chìm vào bóng tối: "Lần đầu tiên làm thành như vậy... Không muốn khiến nàng ghét..."

Còn chưa dứt lời, Mạch Khinh Trần đã thấy trước mắt một khuôn mặt phóng đại, kế tiếp môi bị chạm một cái.

Lâm Trì lùi lại, cười với hắn: "Không đâu, ta không ghét chàng."

Vì ta biết chàng là người thế nào, nên bất luận chàng có làm gì, ta đều không ghét chàng.

Nắng sớm nhàn nhạt, hơn nửa người Lâm Trì ngập trong ánh nắng sớm, nhưng nụ cười trên mặt hắn còn ấm áp hơn.

Như một tia sáng chói lóa, nháy mắt xua tan mây đen trong lòng Mạch Khinh Trần.

Run run dè dặt ôm lấy Lâm Trì, mi mắt Mạch Khinh Trần nhòa nước.

Chưa bao giờ Mạch Khinh Trần cảm giác được sự tồn tại của mình như bây giờ, tồn tại trong lòng trong mắt một người nào đó. Như một cái ôm cảm kích, hẳn không muốn gì cả, chỉ muốn bảo vệ sự ấm áp này mãi.

Lăng Họa nhắc tới nhắc lui, Lâm Trì mới nhớ mình còn định đến gặp mẫu thân của Khinh Trần, vị hoàng hậu nương nương ôn hòa nọ.

Nàng định đi một mình, nhưng Mạch Khinh Trần nói đi đâu cũng phải đi cùng nàng, bắt buộc dĩ đành đi với hẳn.

Cung nữ dẫn hai người đi, còn chưa gặp được hoàng hậu nương nương đã có người gọi lại.

"Lâm Trì, cô là Lâm Trì đúng chứ?"

Lâm Trì gật đầu, thấy một nữ tử áo xanh lạ mặt, nhìn nàng ấy giản dị, sắc mặt nhợt nhạt, nhưng không khiến người khác thấy ác cảm, chỉ là người thì uể oải mà khí chất lại nhân hạ trông không hợp với Hoàng cung lắm.

Nữ tử cười: "Ta tên Thẩm Tri Ly, cốc chủ Hối Xuân cốc, đương nhiên nếu cô gọi ta là Thần y cốc chủ cũng không thành vấn đề, à... Theo vai vế thì chắc ta là tẩu tẩu của cô đó."

Lâm Trì không biết tiếp lời thế nào, đành ngơ ngác "Ừm" một tiếng.

Ánh mắt Thẩm Tri Ly đánh giá trên dưới nàng một lượt, hệt như đang khám cho người bệnh, cuối cùng khi Lâm Trì sắp không chịu đựng được nữa, mới vỗ vai nàng: "Không biết nên nói số cô may mắn hay bất hạnh. Có điều có thể đi cùng hẳn đến bước này, ta tin cô là một cô nương tốt, người tốt sẽ được hồi báo."

Lâm Trì chẳng hiểu ra sao, nhưng Thẩm Tri Ly đã chuyển hướng sang Mạch Khinh Trần: "Hình như công hiệu không tồi, xem chừng có thể làm tiếp." Như nhớ ra điều gì, nàng dừng một chút, buồn bã nói: "À, đúng rồi, hiện tại dù ngươi không ở Vô Mặc Sơn Trang, tiền thuê mỗi tháng vẫn phải trả, thiếu một tháng thì ngươi tự gánh lấy hậu quả nhé..."

Dứt lời xoay người rời đi.

Lâm Trì càng không hiểu, định hỏi Mạch Khinh Trần, thấy Mạch Khinh Trần thế mà lại đang nhếch môi cười, cũng không giải thích gì, chỉ nắm tay kéo nàng vào trong.

Không đợi Lâm Trì nghĩ nhiều, đã trông thấy hoàng hậu nương nương.

Vẫn là khí chất ung dung, đáng vẻ dịu dàng, chỉ nhìn thấy đã khiến người ta có cảm giác thân thiết.

Thấy Lâm Trì, trái lại hoàng hậu nương nương xấu hổ ho khan một tiếng, như không biết đối mặt nàng thế nào.

Những chuyện xảy ra trước đây vốn không liên can đến hoàng hậu nương nương, huống chi thấy bà, Lâm Trì bất giác nhớ đến mẫu thân mình, lòng mềm xuống, lên tiếng trước: "À... Tham kiến..."

Hoàng hậu nương nương vội nói: "Không cần không cần..."

Đồng thời đưa tay kéo Lâm Trì đến ngồi cạnh bà.

Bà hơi lo lắng nhìn Lâm Trì: "Con không trách bản cung chứ..."

Lời hoàng hậu nương nương khiến Lâm Trì nhớ đến Mạch Khinh Trần, nàng phì cười, rồi lắc đầu.

Hoàng hậu nương nương thở ra, lại nói: "Vậy con... Thích Định Lam nhà ta thật ư?"

Lần này Lâm Trì gật đầu rất nhanh.

"Vậy bản cung không nói những câu dư thừa nữa." Hoàng hậu nương nương nắm tay Lâm Trì, nhìn nàng bằng ánh mắt mẹ chồng nhìn nàng dâu, nói gọn gàng dứt khoát: "... Chúng ta bàn chuyện hôn sự đi."

Lâm Trì muốn rút tay, đáng tiếc rút không ra: "..."

Hình như... Nàng bỗng nhiên biết tác phong của Mạch Khinh Trần học được từ ai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 56: Chương 45

Thời điểm hoàng hậu nương nương nói ra câu đó, Lâm Tri có cảm giác Thế Giới quan của nàng sụp đổ.

Nhìn, nhìn không được, nàng hỏi Mạch Kinh Trần: "Mẫu hậu và... Phụ hoàng chàng.. Tình cảm của họ vẫn tốt chứ?"

Hình như không được hợp tính lắm thì phải...

Mạch Kinh Trần trầm mặc giây lát, đáp: "Không biết."

Lâm Tri ngó ra, lần này gặp mặt quá thuận lợi, thế nên nàng quên mất chuyện quan hệ giữa Mạch Kinh Trần và phụ hoàng mẫu hậu hẳn cũng không được tốt.

Muốn nói gì đó, nhất thời không biết bắt đầu từ đâu.

Hành lang quanh co khúc khuỷu, dọc theo đường đi toàn là giả sơn phun nước, cung nhân qua lại lượn lờ như nước, nhưng không biết có cảm giác nhảm không, hình như các cung nhân đều tránh né họ, Lâm Tri quan sát một lúc, phát hiện... Những cung nhân này quả thật đang đi vòng qua họ.

"Trước đây cũng thế này ư?" Lâm Tri bỗng thấy đau lòng.

Giọng Mạch Kinh Trần nhẹ nhàng hỏi: "Chuyện gì?"

Lâm Tri khẽ nói: "Cố ý tránh chàng, đi vòng qua chàng..."

Mạch Kinh Trần gật đầu: "Có gì không đúng à?"

"Vậy trước đây chàng không có thư đồng hay bằng hữu chơi cùng ư?"

Mạch Kinh Trần tỏ vẻ nghĩ ngợi chốc lát: "Trước đây có, có điều bỏ đi cả rồi."

Lâm Tri: "Tại sao..."

Giọng Mạch Kinh Trần rất bình tĩnh, không mấy buồn, hết như đang nói một chuyện không liên quan đến mình: "Bởi vì ta không cảm nhận được, nên những người tiếp xúc với ta đều sẽ bị ta đã thương."

Không chừa một ai, gần như tất cả.

Không cảm nhận được, cũng không thể nhận ra đối phương có ý tốt hay có ý xấu, không thể không đề phòng toàn bộ.

Ngoại lệ duy nhất lúc nhỏ... Lại có kết cục như thế...

Lâm Tri cười: "Có phải ta nên cảm thấy may mắn vì chàng có thể cảm nhận được ta, chẳng thế thì lúc mới gặp chàng đã làm ta bị thương rồi."

Bây giờ nghĩ lại, lần đầu tiên gặp trong xe ngựa, Mạch Kinh Trần đúng là bày ra bộ dạng vô cùng khó tiếp cận.

"Không phải thế."

Mạch Kinh Trần khẽ nhú mày, đột nhiên nắm tay Lâm Tri, "Không chỉ vì có thể cảm nhận được mà..."

Lâm Tri: "Hả?"

Mạch Kinh Trần dừng bước, nghiêm túc nhìn nàng: "Nàng không phải người đầu tiên, cũng không phải người cuối cùng, nhưng ta thích nàng, chỉ thích nàng."

Lâm Tri sùng sốt, rồi gật đầu: "Ừm."

Sợ Lâm Tri không tin, Mạch Kinh Trần nhìn Lâm Tri chăm chăm bằng đôi mắt nhỏ dài: "Thật đó..."

Lâm Tri cười dịu dàng: "Ta tin chàng."

Mạch Kinh Trần cúi đầu lặp lại lần nữa: "Thật mà..."

Không giống nhau.

Đều cùng cảm nhận được, nhưng Lâm Tri và Lăng Yển khác nhau.

Chỉ có Lâm Tri mới khiến hắn có cảm giác trân trọng, rất sợ bị nàng ghét, sợ bị nàng vứt bỏ, sợ mình sẽ xúc phạm Lâm Tri, thích đến mức dù không có

cảm giác nhưng trái tim cũng biết đau rồi.

Hắn nắm chặt tay Lâm Tri, nói: "Nàng sẽ biết thôi."

Trong đầu hiện lên lời của cô nương thần y hám tiền tự xưng là tẩu tẩu của hắn đã nói trước kia.

"Nếu không chẩn đoán nhầm, loại thể chất đặc dị này của ngươi hẳn là còn sót lại trong người phụ hoàng của ngươi sinh ra. Năm đó phụ hoàng ngươi khi còn nhỏ đã bị người ta hãm hại uống phải độc dược, tuy sư phụ ta đã giúp hắn điều dưỡng cơ thể, nhưng cũng chỉ ngăn chặn độc tố, không ngờ lại tiềm ẩn truyền vào người ngươi, hơn nữa còn phát sinh biến đổi... Sư huynh đã điều tra giúp ta, loại độc này có nguồn gốc từ một loại cây cực độc ở Nam Cương, năm đó ở Nam Cương cũng có người bị trúng độc truyền lại cho con nôi dòng, bệnh trạng của ngươi cũng tương tự, tóc bạc vẻ đẹp yêu nghiệt trời sinh lạnh lùng và không có cảm giác với bên ngoài, nhưng những đứa trẻ đó mới sinh phần lớn đều chết yểu, người có năng lực trí tuệ như ngươi rất hiếm, vạn người, không, trăm vạn người chỉ sợ chưa chắc có được một..."

"Nhưng dù sao cũng là độc tố tiềm tàng, hơn nữa có thiên phú cải lại mệnh trời, tuổi thọ của ngươi chỉ e không được dài, ta đã từng bắt mạch cho ngươi, ngươi còn trẻ võ công lại cao như vậy, kinh mạch tất nhiên rất cường đại ở vào đỉnh phong kỳ, nhưng kinh mạch của ngươi lại quá già so với tuổi của ngươi, nói cách khác võ công hiện tại của ngươi luyện thành dựa trên sự tiêu hao sinh lực tự thân, những bộ phận khác cũng vậy, cơ thể của ngươi lão hóa nhanh hơn người thường..."

"Ta có thể nghĩ cách giúp ngươi loại bỏ độc tố, thể thì không chỉ kéo dài tuổi thọ, thậm chí còn cải thiện được căn bệnh mất cảm giác của ngươi... Có điều, ta phải nói trước, phương pháp loại bỏ độc tố của ta có hơi kì quặc, không những có thể gây nguy hiểm cho tính mạng ngươi, căn cứ vào suy đoán của ta thì rất có khả năng sẽ khiến cho những biến đổi sinh ra do độc tố trong cơ thể ngươi biến mất, bao gồm võ công, năng lực, thậm chí cả dung mạo đều sẽ biến mất, đương nhiên ta sẽ cố gắng để hạn chế những ảnh hưởng này đến mức thấp nhất, nhưng nguy hiểm cũng không nhỏ, ngươi đồng ý thử không..."

Hắn hơi sững sờ.

Đó là lần đầu tiên có người nói với hắn, có lẽ hắn có thể cảm nhận được, cảm nhận chân thật tất cả mọi thứ.

Thẩm Tri Ly không ép buộc hắn, chỉ thở dài, như đã dự liệu trước: "Ta chỉ nói cho ngươi biết một tiếng, ngươi không làm cũng không sao, dù tuổi thọ có giảm, nhưng chỉ cần ngươi dùng ít võ công, uống nhiều thuốc sẽ khắc chế được độc tố, vẫn có thể sống đến bốn năm mươi năm... Ta biết ngươi thích vị cô nương đó, ngươi có thể cảm nhận được nàng, nên..."

"Không." Hắn thản nhiên nói, "Ta đồng ý."

Lần này đổi lại Thẩm Tri Ly sững sờ, tuy quanh năm nàng ẩn cư ở Hồi Xuân cốc, nhưng cũng biết Mạch Khinh Trần nổi danh thế nào.

Giang hồ đồn đại, gần như xem Mạch Khinh Trần như thần tiên chỉ tồn tại trong truyền thuyết, còn nổi bật hơn Thập Nhị Dạ công tử nhà nàng, nếu Thập Nhị Dạ là võ lâm chí nhân, thì Mạch Khinh Trần đã vượt qua sự giới hạn của người thường, dung mạo hoàn mỹ khó tưởng tượng nổi, võ công mạnh đến mức chỉ lẳng lặng đứng ở đó cũng khiến người ta thấy áp lực.

Mà tất cả những vinh quang này, đều dựa vào sức mạnh của Mạch Khinh Trần.

Cao xứ bất thắng hàn*, ở ngôi cao đã lâu, mấy ai muốn trở lại trần tục.

* Người ở trên cao không chịu được lạnh lẽo, ẩn dụ là người ở ngôi cao không tránh khỏi cô đơn

"Tại sao?" Thẩm Tri Ly nhin không được thốt lên hỏi.

Mạch Khinh Trần chỉ thản nhiên nói: "Để an tâm."

Mất đi Lâm Tri, hắn vẫn còn có Lăng Yên, nhưng Lăng Yên khiến hắn nhận ra Lâm Tri đối với hắn mà nói không chỉ đơn thuần là một người hắn có thể cảm nhận được. Không giống, không phải người nào hắn có thể cảm nhận được cũng đều cho hắn cảm giác ấm áp như thế. Cùng chịu Lăng Yên, thỏa mãn tất cả yêu cầu của nàng ta, nghe nàng ta thổ lộ giả dối, nhìn bộ dạng tham lam của nàng ta, không hề chạm đến trái tim hắn dù chỉ một chút, nơi trái tim càng ngày càng lạnh, càng ngày càng trống vắng.

Thậm chí hắn còn bắt đầu nhớ đến Lâm Tri, một Lâm Tri không có mục đích, một Lâm Tri đơn giản, gọn gàng, rất dễ thỏa mãn, một Lâm Tri thích ăn món hắn làm, thậm chí một Lâm Tri thích Đỗ Nhược cũng khiến hắn hoài niệm mà chẳng hiểu vì sao.

... Cho nên, không muốn mạo hiểm mất đi nàng lần nữa, dù điều này đồng nghĩa với việc hắn sẽ có thể không còn sức mạnh như xưa.

Dù sao cũng không có ai dám đến gần, Lâm Tri nắm tay Mạch Khinh Trần, đi một mạch về Đông Cung.

Tay ấm, tim cũng rất ấm.

Đến Đông Cung, Lâm Tri mới chợt nhớ đến việc tú nữ, nhớ đến hai nữ tử nàng quen trong dịch quán, nàng có chút tò mò: "Không biết kết quả tuyển tú nữ thế nào?"

Mạch Khinh Trần đáp không cần suy nghĩ: "Hồi Lăng Thư."

"Ồ, sao lại hỏi Lăng Thư?"

Nàng còn tưởng nên đi hỏi Kỳ Mặc mới đúng...

Mạch Khinh Trần đáp ngắn gọn: "Hắn cực kỳ quan tâm."

Lâm Trì khó hiểu hỏi: "Quan tâm?"

Mạch Khinh Trần gật đầu, mặt không biến sắc nói: "Hắn đi rình xem rất nhiều lần."

Lâm Trì: "..."

Cho xin đi, đừng nói câu nói đùa nhạt nhẽo này bằng vẻ mặt đờ như thế có được không...

Song, Lâm Trì vẫn đến hỏi Lăng Thư, quả nhiên Lăng Thư nghiên cứu rất tỉ mỉ về giới tú nữ, vừa nghe xong câu hỏi của Lâm Trì, lập tức mở một cuộn tranh ra.

Trên cuộn tranh vẽ những nữ tử với các hình dáng và điệu bộ khác nhau, bên cạnh mỗi hình vẽ có tường tận các số liệu, dòng cuối cùng là xuất thân từ gia đình nào.

Nữ tử áo tím và áo lam cũng không lưu lại trong cung, một người gả cho nhi tử của Thượng Thư, một người gả cho nhi tử của Tể tướng, Lăng Thư nói cũng xem như kết quả không tệ.

Nghe thế, Lâm Trì thấy yên tâm, dù sao cũng đã từng quen biết, nàng hi vọng hai người đó có thể hạnh phúc.

Nhìn xuống chút nữa, thấy vài dòng chữ nhỏ, ghi tử hôn cho nhi tử của Thừa Tướng - Thị Lang Hàn Lâm viện Cố Uyên.

Lâm Trì lập tức cực kỳ đồng cảm với nữ tử này, tò mò nhìn xem diện mạo nàng ra sao, sau đó...

Nàng kinh ngạc.

"Tranh này... Họa sĩ có thù oán gì với cô nương này ư?"

Lăng Thư bất mãn nói: "Tranh này ta vẽ!"

Lâm Trì run rẩy chỉ tay vào bức tranh: "Vậy tại sao nữ tử này?..."

Lăng Thư nhìn lướt qua, suy nghĩ nói: "Nàng ấy à, thiếu phu nhân, ta bảo đảm với cô là đã có hết sức tô điểm cho nàng ấy đẹp hơn, nhưng dáng dấp của nữ tử này cực kỳ, à, lạ..." Hắn thờ dãi, "Ngay cả bản đại gia dù đã vẽ rất kỹ nhưng cũng khó mà vẽ ra một phần dung mạo đáng sợ của nàng ấy..."

Lâm Trì lại nhìn thoáng qua, tự an ủi mình có lẽ do nhìn quen Mạch Khinh Trần dung mạo xuất chúng nên mới có thể khó tiếp nhận dung mạo của nàng ấy, một lúc lâu sau mới nói: "Có điều, nàng gả cho Cố công tử, vậy..." Khiến người ta thấy đồng cảm..

"Thiếu phu nhân, chuyện này cô không biết đâu, do chính nàng ta muốn gả." Lăng Thư chắc lưỡi, có chút đắc ý tỏ vẻ hiểu biết nói: "Nàng và Cố Uyên Cố công tử là thanh mai trúc mã, nàng nhất kiến chung tình với Cố Uyên, tình sâu như biển, nhưng cô cũng thấy rồi đó... Khẩu vị của Cố Uyên có nặng đến mấy cũng không thể nhìn trúng nàng ta, kết quả bị nàng quán lấy làm phiền rất nhiều năm, nghe nói năm đó hoàng hậu nương nương cũng bị quán lấy làm phiền đề cầu nhân duyên, nên nàng ấy bảo mẫu thân dẫn nàng tiên cung bẩm với hoàng hậu nương nương chuyện này, hoàng hậu nương nương lúc bấy giờ hết sức đồng cảm..." Hắn nhếch miệng: "Ừ, thế là tử hôn..."

Lâm Trì: "..."

Lượng tin tức quá lớn...

Thôi, Lâm Trì lắc đầu, ai có phúc của người này.

Nhìn xuống chút nữa, Lâm Trì bỗng bàng hoàng: "Tại sao... Tại sao lại có nữ tử gả cho Tĩnh Vương thế tử?"

Lăng Thư: "Ồ, Sao thế? Chuyện này không phải rất bình thường ư? Các thế tử khác phần lớn đều tử hôn rồi..."

Dung mạo nữ tử trên cuộn tranh xinh đẹp thanh tú, trông như liễu phù phong, khiến người ta muốn yêu thương.

Nhưng còn... Sư tỷ thì sao? Nếu Tĩnh Vương thế tử cưới người này! Vậy sư tỷ làm thế nào!

Nghĩ tới đây, Lâm Trì rút cuộc ngồi không yên.

Thấy Lâm Trì như thế, Lăng Thư không khỏi hỏi: "Sao thế?"

Lâm Trì lắc đầu: "Không có gì, bây giờ ta muốn đi gặp sư tỷ của ta một lần, được không?"

Lăng Thư do dự một lúc, gật đầu rồi đưa ra một Yêu Bài: "Dùng Yêu Bài của ta đi, trên đường sẽ không ai ngăn cản cô."

"Đa tạ."

Lâm Trì nhận lấy lệnh bài rồi xông ra ngoài.

Nhưng nàng không ngờ, lần này đi một chuyến thiếu chút nữa không về được.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 57: Chương 46

"Sư tỷ ta đâu?"

Lâm Trì chống tay trên bàn, thờ phỉ phò hỏi.

Vì lo lắng cho Cầu Uyển, sau khi nghe nơi ở của Tĩnh Vương thế tử ngay cả cửa cũng không đi, trực tiếp treo tường vào.

Tiếc là không tìm được sư tỷ, chỉ thấy Tĩnh Vương đang ngồi đọc sách trong phòng.

Tĩnh Vương thế tử buông sách, đắm chiêu nhìn cái bàn: "Nàng ấy đi rồi."

Lâm Trì hỏi theo bản năng: "Đi đâu?"

Tĩnh Vương thế tử lắc đầu: "Ta không biết."

Giọng Lâm Trì pha lẫn giận dữ hiếm thấy: "Sao huynh có thể không biết!"

Tĩnh Vương thế tử đứng dậy, tiện tay vứt đi chồng áo màu hồng đang nằm trên giường, giọng có chút kì quặc, không nhìn ra đang vui hay buồn: "Có lẽ nàng ấy sẽ không quay lại nữa."

Lâm Trì nắm tay thành quyền: "...Tại sao?"

Tại sao ư.

Cơ Quân Sinh cũng rất muốn biết.

Hai ngày trước, trong thư phòng.

Trời nhuộm hơi sương, mây đen dày đặc, u khuất như ban đêm.

"Có thể cho ta biết đã có chuyện gì không? Tĩnh Vương thế tử điện hạ của ta!" Cầu Uyển nện một quyền lên bức tường bên cạnh, mặt tường liền xuất hiện vết rạn, kéo dài ra hai bên, phát ra tiếng rắc rắc khiến người ta sồn gai ốc, nhưng khuôn mặt vẫn bình tĩnh đến đáng sợ.

Cơ Quân Sinh vội kéo áo Cầu Uyển, thương tiếc nói: "Ta có thể giải thích..."

Cầu Uyển rút tay ra không chút lưu luyến, lạnh lùng nói: "Giải thích? Chàng còn muốn giải thích gì nữa? Còn gì có thể giải thích đây?"

"Ta..."

"Chàng muốn thành thân với người khác phải không?"

Cơ Quân Sinh cúi đầu, buông lỏng cánh tay vẫn còn vương hơi ấm của Cầu Uyển: "... Nàng cũng biết đó, chỉ là hôn nhân chính trị, ta không hề biết cô nương đó có bộ dáng thế nào, lại càng không có tình cảm với nàng ta. Nhưng thân phận của ta..."

"Chàng muốn thành thân với người khác, phải không?" Giọng Cầu Uyển càng ngày càng bức người.

Rốt cuộc Cơ Quân Sinh cũng phát hiện được Cầu Uyển vốn dĩ không muốn nghe hắn giải thích, nàng chỉ muốn biết kết quả.

Cơ Quân Sinh nhếch môi, không nói nên lời.

Bên ngoài, chân trời ngày càng âm u, không chút ánh sáng.

"Ta hiểu rồi." Cầu Uyên cười lạnh, tiện tay ném ấm trà trên bàn, "Đi cưới thế tử phi của chàng đi! Lão nương không đùa giỡn với chàng nữa, đồ lừa đảo!"

Dứt lời, nàng dứt khoát xoay đi.

"Ta không có lừa nàng."

Cơ Quân Sinh chuyển mình, thoát cái đã vọt đến trước mặt Cầu Uyên, vẻ mặt đang đấu tranh đến cực điểm: "Tình cảm ta đối với nàng là thật..."

Cầu Uyên giận quá hóa cười: "Vậy chuyện đó thì sao! Chàng nghĩ ta không biết ư! Ta rơi xuống vách núi khôn khổ thế nào, quả thật là gọi trời không nghe gọi đất không thấu, kì lạ là cứ mỗi khi ta chán nản muốn bỏ cuộc chàng đều xuất hiện một cách thần kì! Chàng thật sự nghĩ ta ngu xuẩn đến mức cho rằng tất cả những chuyện đó đều là tai nạn ư!"

Cơ Quân Sinh cứng người.

"Chàng tính kể ta, nhưng ai bảo lão nương lại thích chàng thật, những chuyện này ta đều nhìn! Nhưng..." Cầu Uyên nhìn không được đá một cái, "Con mẹ nó hiện tại chàng nói với ta chàng muốn cưới nữ nhân khác! Để ta nói chàng biết! Không thể nào! Dù lão nương già cô đơn cả đời cũng không thể chia sẻ tương công với nữ nhân khác! Không có cửa đâu!"

"Phải, là lỗi của ta, nhưng..."

Cơ Quân Sinh không né tránh, một đá đỏ trúng vào đùi hắn, Cơ Quân Sinh bị đau quỵ một gối xuống, vừa xuyt xoa vừa nói: "... Nhưng, ta làm nhiều chuyện vì nàng như thế nàng không thấy ư? Cưới nàng ta cũng chỉ là cái danh phận mà thôi, ta sẽ không chạm đến nàng ta, cũng sẽ không..."

"Chàng gạt ai? Đến lúc đó nàng ta là phu nhân chàng cưới hồi hoàng đế, ta không là gì cả, chàng muốn chạm nàng ta ta có thể làm gì? Chàng còn vọng tưởng ta sẽ lấy lòng để chàng chịu cho ta làm thiếp ư? Sau đó vì đại cuộc phải nhân nhượng mới có thể ở cạnh chàng... Đầu chàng bị cửa kẹp chắc?" Cầu Uyên càng nghĩ càng giận, lại giẫm một cước, "Khiến ta ghê tởm chết mất!"

Cơ Quân Sinh bị Cầu Uyên dùng hết sức giẫm chân, đau ứa mồ hôi.

Người hầu bên ngoài nghe âm thanh trong phòng, làm ngơ coi như không nghe thấy.

Lần này Cầu Uyên đi không ai ngăn cản nữa, nửa người đã ra khỏi cửa, như nhớ tới điều gì, nàng ngoái đầu nhìn lại giọng dữ tợn nói: "...Đúng rồi, còn nữa, thật ra ta không hề thích y phục màu hồng phấn, càng không thích nam nhân mặc y phục hồng phấn, bộ dạng người mặc y phục hồng phấn vừa xấu xí vừa buồn nôn, giống hệt một bãi nước mủ màu hồng vậy! Còn nữa, tính cách người cũng yếu đuối như nước mủ vậy, còn nữ tính hơn ta, ta cũng không biết mất ta có mù không mà đi thích người..."

Vừa dứt lời, Cầu Uyên đã biến thân nhanh chóng biến mất trong màn đêm, trong không khí như vẫn còn vang vọng những câu tàn nhẫn của nàng.

Cơ Quân Sinh: "..."

Đau quá, tim rất đau...

... Như toàn thân trên dưới bị đánh đến thương tích đầy mình.

Hồi tưởng đến đây, Cơ Quân Sinh lại thấy đau khổ.

Lâm Trì quả thật không muốn phí thời gian với hắn, thấy không thể tìm được tin tức gì từ Tĩnh Vương thế tử, liền hỏi thẳng: "Su ty đi bao lâu rồi? Đi hướng nào?"

Tĩnh Vương thế tử mặt không đổi sắc, bắt lực giọng tay chỉ bừa một hướng: "Đã đi hai ngày rồi."

"Hai ngày!"

Lâm Trì kinh ngạc, không nói gì nữa liền muốn lao ra ngoài.

Lại nghe tiếng của Tĩnh Vương thế tử: "Đợi đã."

Lâm Trì ngừng bước, hỏi: "Sao nữa thế?"

Bỗng Tĩnh Vương thế tử ngẩng đầu, mắt phát sáng, gần từng chữ chém đinh chặt sắt nói: "Ta đi cùng muội!"

Không biết vì sao trong nháy mắt đó, nàng nhớ lại lần trước lúc gặp Tĩnh Vương thế tử, hắn khẽ gọi "Uyển nhi" trong ánh sáng đèn đuốc đưa bằng vẻ mặt cực kỳ dịu dàng.

Khi đó nàng còn đang hăm mộ hấn và sư tỷ lưỡng tình tương duyệt, không ngờ...

Thế sự vô thường, khiến người ta phải xúc động thổn thức.

Lâm Trì mấp máy môi, gật đầu: "Được."

*****

Đã đi hai ngày, với tốc độ của sư tỷ chắc chắn chưa đi được xa, chỉ là sư tỷ đi đâu thì Lâm Trì không biết.

Nàng không sợ sư tỷ nghĩ không thoát, chỉ lo tỷ ấy bị kích động sẽ làm bậy, sư tỷ ghét nam nhân bao nhiêu nàng biết rõ, lần này lại bị Tĩnh Vương thế tử làm tổn thương, khó tránh sẽ làm chuyện quá khích, trước đây tỷ ấy gặp kẻ bạc tình qua đường đã không nói hai lời mà thiến đối phương sau đó nghênh ngang đi...

Quả khiến người ta lo lắng.

Sau khi cải trang xong, Lâm Trì chuẩn bị ngựa và một ít lương khô thì định lên đường, lúc lên ngựa đột nhiên nhớ ra... Nàng không nên cứ thế này mà đi, ít ra cũng nên nói với Mạch Khinh Trần một tiếng.

Tĩnh Vương thế tử cũng xoay mình lên ngựa: "Sao thế?"

Lâm Trì ném bọc quần áo cho Tĩnh Vương thế tử, nói: "Chờ một chút, ta đi có việc! Sẽ trở lại ngay!"

Trong chớp mắt chạy về hướng hoàng cung.

Chạy được một đoạn, bỗng thấy trước mặt có một bóng dáng quen thuộc.

Lâm Trì vẫn chưa kịp nhìn rõ, đã bị cản lại: "Tiểu thư!" Giọng đối phương đang rất vội.

Lâm Trì sững sờ: "Sách Đồng."

Thiếu niên áo đen tóc đen ức không kèm nén được nắm lấy vai Lâm Trì: "Sau hôm đó muội..."

Lâm Trì: "Hả?"

Hôm đó? Nghĩ một lúc Lâm Trì mới nhớ lần trước nhờ Sách Đồng đánh lạc hướng thị vệ nàng mới tìm được tài liệu, chỉ là hiện tại thật sự không phải lúc để nói chuyện: "Sách Đồng, hiện tại ta đang vội, huynh có thể..."

Sách Đồng: "Chuyện gì?"

Lâm Trì nói ngắn gọn: "Đại tỷ bị Tĩnh Vương thế tử chọc giận bỏ đi, ta đang đuổi theo tỷ ấy."

Sách Đồng khẽ nhún mày: "Muội đi ngược hướng rồi..."

"Ta biết! Ta đi nói một tiếng với Mạch Khinh Trần đã!" Lâm Trì nói xong, bỗng hỏi: "Đội đã, huynh biết sư tỷ ở đâu ư?"

Sách Đồng gật đầu nói: "Tỷ ấy đi tìm sư phụ muội rồi."

Lâm Trì: "Hả? Sư phụ?"

Sách Đồng trầm mắt nói tên thành, giọng trầm trầm: "Hôm trước ta nhìn thấy tỷ ấy, sư phụ muội gây chút phiền phức, tỷ ấy đi cứu ông rồi, đi vào đêm qua, muội nhanh chóng đuổi theo không bao lâu là có thể đuổi kịp." Hấn dừng một chút, lại nói: "Phiền phức lần này hình như không nhỏ, nếu muội muốn đuổi theo tốt nhất đuổi liền bây giờ, ta còn có chuyện phải ở lại đây, giải quyết xong ta sẽ đuổi theo các muội, cứ giao cho ta đi nói với Mạch Khinh Trần."

Lâm Trì cân nhắc một phen, dù bây giờ nàng tiến cung thì cũng không chắc sẽ tìm thấy Mạch Khinh Trần ngay, nàng gật đầu, xoay người chạy về hướng công thành.

"Giải quyết xong chưa?" Tĩnh Vương thế tử hỏi.

Lâm Trì vuốt cằm, đồng thời nói: "Ta biết sư tỷ đi đâu, đêm qua tỷ ấy vừa đi, chúng ta mau đuổi theo." Nói xong, giục ngựa chạy.

Tĩnh Vương thế tử rầu rĩ "Ừm" Một tiếng rồi theo sau.

Lâm Trì tưởng cùng lắm chỉ mất một ngày có thể đuổi kịp sư tỷ, mới phát hiện mình đã quá coi thường tốc độ của tỷ ấy, dọc đường họ gần như không hề nghỉ ngơi, vừa hỏi đường vừa chạy, đến chạng vạng ngày thứ hai mới xem như có chút tin tức của sư tỷ.

"Cô nói vị cô nương đó à, phải, nàng ấy đúng là ở đây, nhưng vừa ra ngoài, chẳng biết khi nào mới về."

Lâm Trì gần như sức cùng lực kiệt, Tĩnh Vương thế tử cũng mệt đến ngất ngư, dù sao tỷ ấy cũng sẽ về, hai người ngồi lại chỗ ôm cây đợi thỏ, đặt phòng cách vách tỷ ấy, gọi thêm bữa tối, rồi ngồi chờ ở đại sảnh.

Lâm Trì ăn ngấu ngiến, mãi đến lúc no căng bụng mới phát hiện Tĩnh Vương thế tử ngồi đối diện đang u buồn nếm dưa, không động vào đồ ăn trước mặt.

"Không hợp khẩu vị?"

Tĩnh Vương thế tử: "Ta chỉ đang lo..."

Lâm Trì lau miệng, hơi do dự: "Huynh thật muốn thành thân với cái cô..."

Tiểu thư..." Nàng nghĩ mãi vẫn không nhớ ra tên.

Tĩnh Vương thế tử nhìn người đến người đi khỏi khách điểm, ánh mắt mờ mịt: "Ta không biết..."

Lâm Trì không khỏi hỏi: "... Vậy huynh đuổi theo tới đây làm gì? À, phải rồi, huynh cứ rời khỏi Dương Minh như thế không sao chứ..."

"Không sao, ta vốn cũng nên trở về đất phong." Tĩnh Vương thế tử rừ rừ: "Tại sao đuổi theo ta cũng không biết... Ta chỉ biết... Không thể để nàng đi, nàng đi lần này chỉ sợ sẽ không trở về nữa." Hắn cười khổ, "Ta hiểu sư tỷ muội, tính nàng là như thế... Thôi, tiểu Trì, muội đi nghỉ trước đi, ta đợi một mình là được rồi."

Lâm Trì do dự một chút: "Đợi nửa đêm, chúng ta thay ca."

Tĩnh Vương thế tử gật đầu, cười rất nhạt: "Ừ."

Nửa đêm, Lâm Trì xuống lầu, cả đại sảnh tối đen chỉ có bóng Tĩnh Vương thế tử, bị ánh trăng ngoài cửa sổ kéo thật dài, trông trống vắng, cô đơn.

Thấy Lâm Trì xuống, khõe môi hắn nhếch một đường không mấy đẹp: "Nửa đêm rồi à?"

"Ừm."

Thế rồi hai người ngồi đối diện mãi đến khi mặt trời mọc, sư tỷ cũng không xuất hiện.

Lâm Trì gục đầu trên bàn, mặt Tĩnh Vương thế tử cũng đờ đẫn.

"Trở về nghỉ ngơi đi." Tĩnh Vương thế tử cười yếu ớt.

Lâm Trì nhìn thoáng qua bên ngoài khách điểm người ta đã bày hàng bán điểm tâm sáng náo nhiệt, ôm bụng nói: "Đợi một chút, ta đi mua đồ ăn sáng..."

Lâm Trì mua sáu cái bánh bao, vừa ăn vừa định trở về thì gặp ngăn một phen.

Ngoài khách điểm, sư tỷ đang đứng ở cửa, áo váy đơn giản cũng khó che được dung mạo của tỷ ấy, cạnh nàng là một vị công tử hoa phục màu chàm nhẹ xoay chiếc quạt giấy trong tay, dáng vẻ hào hoa phong nhã, họ đang nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng sư tỷ che miệng cười, hai người đứng cùng nhau cực kì xứng đôi.

Còn bên kia...

Lâm Trì dời mắt, bên kia Tĩnh Vương thế tử vì thức khuya mà mặt mày tiêu tụy trắng xanh đang ngơ ngác nhìn cảnh này, sắc mặt cực kỳ khó coi.

... Quá, quá cầu huyết rồi.

Lâm Trì bất giác lùi một bước, bỗng bị người khác đỡ lấy, Lâm Trì phản xạ vung quyền ra sau: "Ồ..."

Sách Đồng sờ mũi, mặt co quắp nói: "Tiểu thư."

Lâm Trì xấu hổ gãi đầu, lại nhớ đến một chuyện: "Đúng rồi, huynh có nói với Mạch Kinh Trần chưa? Ta giải quyết xong chuyện sẽ về."

Sách Đồng im lặng một lúc mới gật đầu: "Ừ."

Lâm Trì thở phào, quay đầu lại nhìn cảnh cầu huyết lúc nãy, nên không nhìn thấy mắt Sách Đồng chột lóe tia u ám.

Q.1 - Chương 58: Chương 47

Dưới góc độ của mình Lâm Tri thật không biết nên nghiêng về phía ai.

Trong lúc chân chừ thì nghe tiếng sư tỷ: "Tiểu Tri?"

Vị công tử hoa phục màu chàm mỉm cười rồi xoay người cáo từ, bên này sư tỷ đã khoanh hai tay trước ngực hất cằm ý bảo Lâm Tri đến gần.

Lâm Tri hơi đắn đo, vừa bước đến đã bị sư tỷ cốc đầu: "Tiểu Tri ngốc, bây giờ mới nhớ đến sư tỷ, muội đã ở đâu suốt thế? Cũng không nói với tỷ một tiếng."

Lâm Tri ôm đầu, do dự quay đầu nhìn Tĩnh Vương thế tử đang lao đảo sắp ngã.

Sư tỷ nhìn theo ánh mắt nàng thì đồng cứng một phen, rồi khinh thường quay đầu về.

"Uyển nhi..." Tĩnh Vương thế tử mấp máy đôi môi khô khốc, gian nan gọi.

Sư tỷ không thèm chú ý đến hắn, kéo Lâm Tri qua, nói với Sách Đồng: "Các người có mang nhiều hành lý không? Nhanh thu dọn hành lý chúng ta đi ngay bây giờ."

Lâm Tri khó hiểu hỏi: "Đi? Đi đâu cơ?"

Sư tỷ ấn huyệt thái dương, ra chiều rất phiền não: "Đương nhiên phải đi cứu lão sư phụ phiền phức của chúng ta, lão chọc phải ổ kiến lửa, đắc tội với Độc Yêu Hoa Cửu Dạ, hiện đang bị đuổi giết chạy đến Ma Giáo."

Lâm Tri: "Rất cuộc sư phụ ông ấy..."

Gây chuyện tày trời gì rồi?

"Nói ra dài dòng, đừng hỏi nhiều nữa." Sư tỷ ngắt lời nàng, nói ngắn gọn: "Còn không mau đi đến lúc đó e là chỉ có thể nhật xác lão, Vũ công tử đã chuẩn bị xe ngựa, chúng ta lên đường ngay thôi."

"Uyển nhi..."

Sư tỷ lờ đi: "Tiểu Tri, nghe rõ chưa?"

Lâm Tri bị một tiếng gọi yếu ớt bị thương cùng cực làm mềm lòng, nhìn không được nói: "Sư tỷ, tỷ nghe thế tử nói vài câu đi, hắn đợi tỷ tối qua đến giờ cả đêm không ngủ..."

"Đi thu dọn hành lý!"

Đồng thời nhìn về phía Tĩnh Vương thế tử, phun một câu nhẹ bẫng: "Người về đi."

Cả người Tĩnh Vương thế tử lung lay, đứng không vững: "Đừng như vậy... Đừng đối xử với ta như thế."

Nhưng sư tỷ chỉ lạnh lùng nói: "Chúng ta không thích hợp, người về đi."

Tĩnh Vương thế tử gờ tay định nắm lấy tay sư tỷ, đáng tiếc chưa chạm đến đã bị nàng né được.

Lâm Tri thờ dãi, lên lầu thu dọn hành lý, lúc xuống lầu đã không thấy Tĩnh Vương thế tử đâu, đại sảnh khách điểm người đến kẻ đi, chỉ thấy một mình sư tỷ đứng khoanh tay tựa cửa."

"Sư tỷ, Tĩnh Vương thế tử thật sự rất thích tỷ..."

"Ta biết." Sư tỷ thần nhiên nói, "Ta cũng tin hắn thích ta thật, nhưng nếu muốn lấy ta chỉ bấy nhiêu thì không đủ, hắn quá thiếu quyết đoán lại không nóng không lạnh, nếu đi theo hắn nửa đời sau của ta chắc chắn sẽ chết nghẹn mất, thả đau một lần rồi thôi... Được rồi, muội còn nhớ không hiểu đâu. Thu dọn xong rồi hả? Chúng ta đi thôi."

Lâm Tri theo sau sư tỷ ra khỏi khách điểm, vẫn thấy không thể lý giải.

"Sư tỷ, tỷ cũng quá..."

Tuyệt tình...

Sư tỷ sờ đầu nàng, cười yếu ớt: "Yêu đến chết đi sống lại chỉ có trong thoại bản, trên đời này vốn chẳng có ai thiếu ai là sống không nổi."

Nhưng...

Trong một giây phút, trong đầu nàng xuất hiện hình ảnh bình thân xuất trần của Mạch Kinh Trần.

Tim Lâm Tri bỗng đau như bị ai siết chặt...

Hình như nàng... Có hơi nhớ Mạch Kinh Trần rồi.

Không ngoài dự kiến, vị công tử hoa phục màu chàm chính là Vũ công tử, hấn chuẩn bị xe ngựa tốt nhất, chạy cực nhanh, không chút xóc nảy.

Lâm Tri rũ mắt thất thần một lúc, mới nói: "Sư tỷ, bao lâu thì chúng ta mới về được."

Sư tỷ nói: "Chuyện này ta không chắc, nếu có thể ngăn sư phụ trước khi hấn bước vào Ma Giáo thì khoảng một tháng có thể về, nếu xui xẻo, sư phụ đã vào Ma Giáo thì rất phiền..."

"Sư tỷ, phải đến ma giáo thật ư?"

Sư tỷ nhũn mày: "Còn giả được à? Bất quá muội đừng lo, có Vũ công tử trên đường đi sẽ không có phiền phức."

Lâm Tri nói theo bản năng: "Vũ công tử là?"

"Đợi lát nữa muội sẽ biết." Sư tỷ thần nhiên nói, chớp mắt lại buồn bã nâng trán: "Chỉ là lần này sư phụ đắc tội với phu quân của giáo chủ, sự việc có hơi rắc rối."

"Phu quân của giáo chủ?!!"

Lâm Tri nuốt nước miếng, kinh ngạc.

Trước đây đọc thoại bản nghe nói giáo chủ của ma giáo phải luyện loại võ công cao cường nhưng bất nam bất nữ, sau đó sẽ chuyển từ thích nữ sang thích nam... Chuyện này có thật hả?

Sư tỷ vuốt cằm, tò mò nói: "Có điều nghe nói Độc Yêu Hoa Cửu Dạ có bộ dáng yêu nghiệt tuấn tú vô cùng, không biết hấn trông thế nào..."

"Dáng vẻ của Hoa công tử đương nhiên không tầm thường."

Giọng nói tao nhã từ tính vang lên ngoài xe ngựa: "Cầu cô nương, cô có ngại tại hạ vào không?"

Sư tỷ cười: "Sao phải ngại?"

Nói chưa dứt thì vị công tử nọ đã vén rèm bước vào, hoa phục màu chàm đung đưa như nước chảy mây trôi, thoát cái đã yên vị.

Bên trong xe rất rộng, thêm hấn cũng không có vẻ chen chúc, nhưng Lâm Tri lại cứng đờ một phen: "Huỳnh..."

Vũ công tử lệt nặt nạ, nụ cười nở trên đôi môi nhợt nhạt: "...Lâm Tri, đã lâu không gặp."

*****

Làm sao cũng không ngờ Vũ công tử chính là Đỗ Nhượng, nói ra thì hai người cũng đã không gặp nhau hai năm. Dung mạo Đỗ Nhượng không khác mấy, vẫn trong veo, lạnh lùng, ảm đạm như trước, chỉ là ngũ quan càng lộ vẻ chín chắn, sâu sắc, khí chất cũng trầm tĩnh hơn, không hùng hực như quá khứ.

Lâm Tri nhìn khuôn mặt đã từng khiến nàng động lòng, đáy lòng không chút gọn sóng, bình thân cười nói: "Đã lâu không gặp." Ngược lại khó hiểu hỏi, "Nhưng sao huỳnh lại..."

Đỗ Nhượng cười khò: "Kể ra thì dài dòng."

Lâm Tri: "Thế thì từ từ mà kể!"

Đỗ Nhượng ho khan: "... Vậy để ta kể ngắn gọn."

Lâm Tri: "..."

Thì ra sau khi Đỗ Nhượng đi, vì không có chỗ nào để đi, tiện thể hành tẩu giang hồ, tình cờ cứu được Đại Trưởng Lão của Ma giáo Vũ Liên đang trúng mai phục trên đường làm nhiệm vụ. Vũ Liên thấy hấn không có chỗ đi liền giữ Đỗ Nhượng bên mình, Đỗ Nhượng rảnh rồi nhân tiện giúp Vũ Liên vài chuyện, thế nên năm ngoái Vũ Liên chính thức nhận Đỗ Nhượng làm nghĩa tử, vốn tên Đỗ Nhượng đang không tiện nên lấy tên giả là Vũ Nhượng.

Lâm Trì ngắt lời: "Nhưng lần này sư phụ ta...?"

Đỗ Nhược mím môi suy nghĩ một phen, mới nói: "Nói trắng ra không phải lỗi của sư phụ nàng, chỉ trách ông ấy xui xẻo... Bị nữ nhi của giáo chủ và Hoa công tử thích..."

Lâm Trì kinh ngạc: "Nữ nhi?"

Đỗ Nhược: "Sao thế?"

Lâm Trì: "Họ... Không phải cùng là nam nhân ư, sao có thể có nữ nhi..."

Đỗ Nhược giật giật khóe miệng: "Ai bảo nàng thế..."

Lâm Trì: "À... Ta đoán."

"Nàng..."

Đỗ Nhược ngoảnh sang nhìn Lâm Trì, nàng vẫn khéo ăn mặc, mái tóc dài như mây vấn cao sau gáy, áo dài rộng, tay áo thít chặt như Lưu Vân, đường nét ngũ quan rõ ràng tinh tế, biểu cảm trên mặt nhìn một cái là thấu, chỉ là ngũ quan này nở khiến người ta không còn nhận lầm nàng là nam nhân nữa.

Ánh mắt nàng nhìn hắn trong veo, hệt như đang nhìn một vị bằng hữu cách biệt đã lâu nay lại trùng phùng, ngoài ra không còn thứ tình cảm nào khác.

Đỗ Nhược khẽ thở dài, nói: "Diệp giáo chủ là nữ. Quan trọng là nữ nhi của Diệp giáo chủ và Hoa công tử năm nay vừa tròn bảy tuổi, nàng trốn khỏi Ma Giáo đi tìm sư phụ nàng, bấy giờ không rõ tung tích, Hoa công tử vất vả lắm mới tìm được sư phụ nàng, lại phát hiện nữ nhi của hắn không có bên cạnh ông, đương nhiên không kèm được con tức giận..."

Lâm Trì cà lăm nói: "Bảy, bảy tuổi?"

Đỗ Nhược vuốt cằm, nở nụ cười khổ: "Có điều nếu xem nàng như một nữ nhi bảy tuổi chỉ sợ sẽ hối hận chết thôi. Tóm lại, ta khuyên nhủ hết lòng, địa vị Hoa công tử cao, ta cũng không đảm bảo hắn sẽ nể mặt ta, huống chi hắn đã không vừa mắt sư phụ ta từ lâu..."

Lâm Trì gật đầu: "Ta biết rồi, đa tạ huynh."

Đỗ Nhược cười: "Không cần khách khí, ta nợ nàng một mạng, việc này bất quá là nhắc tay một cái thôi."

Hai người khách khách khí khí xong, nhất thời im lặng.

Trái lại sư tỷ trầm mặc này giờ đột nhiên xen vào: "Ta nói này, hai đứa không định ôn lại chuyện cũ à?"

Lâm Trì sùng sốt: "Ôn chuyện cũ?"

Đỗ Nhược đã luyện thành thói quen: "Câu cô nương, đừng đùa bọn ta nữa."

"Nhưng hai người..." Sư tỷ còn định nói tiếp.

Lâm Trì lùi lại, tựa vào bên cạnh nói: "Sư tỷ, muội hơi buồn ngủ, muội ngủ trước nhé."

Sư tỷ: "Muội..."

Nàng còn chưa dứt lời, Lâm Trì đã nhắm mắt.

Hiển nhiên không muốn tiếp tục đề tài vừa rồi.

Sư tỷ im lặng thờ dài, bất đắc dĩ nhướn mày với Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược cười nhẹ, rồi lùi ra ngoài.

Sư tỷ sờ sờ Lâm Trì, "Đừng giả vờ nữa."

Lâm Trì mở to mắt, yên lặng cắn môi dưới: "Sư tỷ, chậm nhất là khi nào có thể trở về?"

Sư tỷ: "Tỷ không biết... Nhưng muội cứ không buông được Mạch Kinh Trần như vậy ư? Trước kia không phải còn..."

Nàng đương nhiên biết tình cảm của Lâm Trì, nhưng ngày xưa là ngày xưa, bây giờ là bây giờ, nàng không ngờ Lâm Trì lại động lòng với Mạch Kinh Trần thật, Cầu Uyển thật sự không thể tưởng tượng được bộ dạng Lâm Trì làm hoàng hậu trong cung, Đỗ Nhược đã không còn là quan viên triều đình, Lâm Trì cũng không phải tội phạm truy nã, thật ra không hẳn không..."

Lâm Trì lại gật đầu, rất kiên định: "Sư tỷ, chàng rất quan trọng với muội. Rồi khỏi chàng, muội sẽ rất đau khổ."

Ánh mắt sư tỷ phức tạp: "Được rồi, tỷ hiểu rồi."

... Quả nhiên là một đứa nhỏ cố chấp.

Cách đó một trăm dặm.

Nội viện Đông Cung.

"Công tử, là lỗi của ta! Người trừng phạt ta đi! Quả thật ta không ngờ thiếu phu nhân sẽ rời thành..." Lăng Thư quỳ dưới đất, hai tay nắm lấy lỗ tai mình, chỉ còn thiếu đập đầu nhận lỗi.

Mạch Khinh Trần không thèm nhìn tới hắn, nhìn chăm chăm Kỳ Mặc hỏi: "Điều tra được nàng đi đâu chưa?"

Đôi mắt nhỏ hẹp khép hờ, biểu cảm trên mặt không thay đổi, chỉ phảng phất một tia đau thương rất yếu ớt khó nhận ra.

Kỳ Mặc cũng hết cách: "Sư tỷ của Lâm cô nương đã đi trước đó một ngày, chỉ biết đi về hướng Bắc, nhưng không biết định đi đâu, thuộc hạ đã phái người đuổi theo, nhưng vẫn chưa có tin tức... Đợi đã, công tử muốn đi đâu? Bây giờ công tử không thể rời Dương Minh..."

Mạch Khinh Trần không nói hai lời xông ra ngoài.

"Nhanh! Mau đuổi theo công tử!"

Lăng Thư và Kỳ Mặc gần như đồng thời phi thân đuổi theo.

Dù tính Kỳ Mặc rất ôn hòa, nhưng cũng không nỡ nổi muốn mắng Lâm Trì. Sao nàng ta có thể bỏ đi vào lúc này? Công tử đang trong thời kì trị liệu mấu chốt của Thâm thần y, thân thể tùy lúc biến đổi, bây giờ công tử đi khỏi Dương Minh, lỡ trên đường có chuyện gì thì hỏng bét!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 59: Chương 48

Ngủ mê man trên xe ngựa mấy ngày, cuối cùng nhóm Lâm Trì cũng đến được vùng biên giới giáp Ma Giáo, nhìn từ xa chỉ thấy cát vàng che khuất mặt trời, xa xôi mà mênh mông vô bờ, chỉ có bụi mù cuộn cuộn phủ dày cả bầu trời cao rộng.

"Mai có thể đến Huy Nguyệt Thành, một trong hai thành lớn nhất của Ma Giáo, hôm nay hai người cứ nghỉ ngơi ở đây trước, trong lúc đó ta sẽ đi nghe ngóng tin tức của sư phụ hai người."

Đỗ Nhược cười dịu dàng.

Bởi vì đã ngủ một giấc dài trên xe, nên Lâm Trì nằm trần trọc trên giường mãi vẫn không ngủ được, hơn nữa nhìn thấy chiếc giường lạnh lẽo lại không kèm được mà nhớ tới vòng ôm mềm mại ấm áp của Mạch Khinh Trần.

Trở mình mấy bận, đêm khuya Lâm Trì bị đói đành dậy mò xuống phòng bếp nấu cháo.

Đói bụng ăn hết một chén cháo, bụng đã đầy nhưng tim vẫn trống rỗng... Xa hắn càng lâu càng thấy bất an, không biết Mạch Khinh Trần hiện tại đang làm gì? Có phải chàng đang tức giận không...

Lâm Trì nghĩ đến đây thì gục đầu xuống bàn.

"Thơm quá."

Cửa phòng bếp bị đẩy ra, hoa phục màu chàm dưới ánh trăng ngà xanh huyền ảo, làm cho nụ cười của Đỗ Nhược trở nên không chân thật, "Thì ra nàng làm ư, còn không?"

Lâm Trì đứng dậy, cất bát đĩa, khẽ nói: "Hết rồi." Rồi lại nói: "Ta về phòng đây."

"Đợi đã." Bỗng Đỗ Nhược lên tiếng: "Lâm Trì, nàng đang tránh mặt ta? Tại sao?"

Lâm Trì khựng lại, muốn phủ nhận, nhưng lại không thể nói dối.

Nàng quả thật... Đang tránh mặt Đỗ Nhược.

Lâm Trì xấu hổ cúi đầu.

Vì Đỗ Nhược là người nàng từng thích, nếu ở cùng nhau sẽ rất dễ gây hiểu lầm đúng không? Mà bất luận thật giả nếu Mạch Kinh Trần biết được...

Chàng sẽ rất đau lòng đúng không?

"Nha đầu ngốc." Tiếng cười của Đỗ Nhược rầu rĩ vang lên xua tan xấu hổ đang đè nặng trong lòng Lâm Trì, "Ta chỉ đang báo ân, không có ý gì khác, nàng đừng lo. Chỉ là nàng tránh ta như vậy khiến ta thấy hơi tổn thương..."

Rõ ràng trước đây Lâm Trì chắn trước mặt hắn, dùng tính mạng bảo vệ hắn khỏi kiếm của Mạch Kinh Trần, hiện giờ dường như tình thế đã đảo ngược.

"Xin lỗi huynh..."

Lâm Trì nói rất khẽ.

"Hà tất phải xin lỗi." Đỗ Nhược vẫn cười, "Người có lỗi là ta mới đúng, hiện giờ... Cứ xem ta là huynh trưởng đi."

Đỗ Nhược nói rất nhẹ nhưng rất nghiêm túc, Lâm Trì không khỏi bật cười, vừa định gạt đầu, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng của Sách Đồng.

"Tiểu thư, tìm thấy sư phụ cô rồi!"

Lâm Trì buông bát rồi xông ra ngoài: "Ở đâu?"

Sách Đồng nói ngắn gọn: "Ngoại ô Huy Nguyệt Thành, sư tỷ cô đã đuổi theo ra đó."

Đi theo hướng Sách Đồng chỉ khoảng hơn trăm thước, nhìn từ xa thấy khu rừng ngoại thành tràn ngập đuốc sáng, trong màn đêm rất dễ thấy, Lâm Trì đến gần liền tìm sư phụ, rất nhanh nàng đã tìm thấy ông.

Sư phụ được sư tỷ đỡ đứng giữa đám người cao thấp vây quanh, trên người ông đầy rẫy vết thương, áo quần tả tơi, thở hổn hển, cả người cực kỳ chật vật.

"Ta nói này Hoa công tử, ta thật sự không biết nữ nhi ngươi ở đâu, ngươi không thể tha cho ta ư?"

Sư phụ vừa thở gấp vừa nói.

Lúc này Lâm Trì mới nhìn về phía người nọ, trường bào màu đen sậm như muốn chìm vào màn đêm, đường vân đỏ men dài theo cổ áo, làm nổi bật gương mặt yếu ớt, đôi mắt nhỏ hẹp mà lạnh lùng, nhìn không ra bao nhiêu tuổi, chỉ có vẻ đẹp khiến người ta run lên.

Độc Yêu Hoa Cửu Dạ, cũng chính là phu quân của giáo chủ Ma Giáo đương nhiệm.

Hắn vuốt ve con mắt xà trong tay, nở một nụ cười khiến người ta khiếp sợ, trả lời ngắn gọn dứt khoát: "Không được." Hắn dừng một chút rồi cười nói: "Thôi, cứ chạy tiếp đi, đi sẵn thì mới thú vị chứ."

"Ta ٪#% ٪ ... %! Còn chạy nữa ư?". Sư phụ nhìn không được nói, "Ngươi đã đuổi theo ta mười ngày, tròn mười ngày! Mười ngày qua ta chưa được ngủ một giấc ngon, chưa được ăn một bữa no, cả tắm cũng không có, chỉ dùng chút xiu là bị ngươi đánh! Hơn nữa đánh xong còn giục ta chạy! Ta sắp điên rồi! Đại hiệp, ta sai rồi, ta cầu xin ngài, ngài giờ cao đánh khẽ tha cho ta một mạng được không!"

Sinh thời lần đầu tiên Lâm Trì thấy sư phụ ăn nói khép nép như thế.

Trái lại vị Hoa Cửu Dạ vẫn cười như cũ: "Lúc ngươi bắt cóc nữ nhi của ta không phải rất vui vẻ sao..."

"Ai vui! Không đúng, ai bắt cóc nó!" Sư phụ gào thét: "Rõ ràng là nó bắt cóc ta! Hơn nữa còn tự bắt cóc mình..."

Ông chính là đang hoan hỉ vì cuối cùng cũng thoát khỏi tay Tiểu Ma Nữ khó chơi kia, kết quả còn chưa vui được một ngày đã bị đuổi giết! Ông bị oan ức sắp chết rồi đây này!

"Im miệng!"

Hoa Cửu Dạ cười lạnh, "Nó mới bảy tuổi! Đơn thuần như thế..."

Sư phụ tiếp tục bất mãn gào thét: "Nó giống bảy tuổi chỗ nào! Còn đơn thuần gì chứ... Đây này, ngươi đừng lừa mình dối người nữa, ta còn đơn thuần hơn nó biết bao..."

"Bảo ngươi im miệng!"

Hoa Cửu Dạ lạnh lùng nhìn ông, sát khí đằng đằng, sư phụ dứt khoát ngậm miệng.

"Quả nhiên vẫn nên giết người thì tốt hơn?"

Hoa Cửu Dạ liếm môi: "Trò chơi này ta cũng chán rồi." Nói rồi hất trượt trong tay ra một cây chùy thủ, nhắm thẳng yết hầu của sư phụ, may mà sư tỷ phản ứng nhanh, xoay người tránh đi trước khi chùy thủ đâm trúng sư phụ.

"Người cũng muốn... Chơi với ta ư?" Giọng nói mê hoặc như cào nhẹ vào lòng người.

Sư tỷ cau mày, nói chuyện, nhưng khí thế hoàn toàn bị đối phương lấn át, "Hoa công tử, ngài nhất định phải làm vậy ư..."

Rốt cuộc Đỗ Nhược cũng đến, hất cháp tay hành lễ, giọng cung kính nói: "Hoa công tử, văn bối Vũ Nhược, chẳng hay tiền bối có thể nể mặt tha cho ông ấy một mạng?"

Hoa Cửu Dạ nhìn thoáng qua Đỗ Nhược, chớp mắt vài cái, nói: "... Ngài quá, ai dám động vào nữ nhi của ta một kẻ ta cũng không bỏ qua."

*****

Đỗ Nhược thở dài: "Vậy tại hạ đành phải... Đắc tội rồi."

Chữ "Phải" vừa dứt Đỗ Nhược đã xuất cây quạt sắt trong tay nhanh như gió, quạt sắt bay từ tay hắn, liên tiếp xuất ra ánh sáng sắc bén, thân thủ hiện tại của hắn đã không giống ngày xưa.

Như sớm có dự liệu, Hoa Cửu Dạ cũng phát động cây sáo bằng sắt trong tay, ngăn cản quạt sắt của Đỗ Nhược.

"Bọn muội đi trước đi."

Sư tỷ ném sư phụ cho Sách Đồng, nói với Lâm Trì.

Lâm Trì gật đầu, không nói nhiều, dẫn Sách Đồng đang công sư phụ chạy ra ngoài!

Hoa Cửu Dạ bận ứng phó Đỗ Nhược và sư tỷ, lập tức lạnh lùng phân phó một tên hắc y nhân: "Đuổi theo!"

Đã rất lâu Lâm Trì chưa khăn trương như thế, tiếng cước bộ và tiếng y phục lướt gió của đám truy binh phía sau văng vẳng bên tai, tim đập nhanh như muốn bắn khỏi ngực, chỉ có thể miễn cưỡng chạy sau Sách Đồng, vừa yểm trợ hắn vừa hoảng hốt chạy bừa.

Vùng biên thùy của Ma Giáo vốn rất hoang vắng, ra khỏi rừng là đến hoang mạc, vật che chắn càng ít truy binh phía sau càng siết chặt vòng vây.

Càng khiến người ta đau đầu là trong đám người Hoa Cửu Dạ dẫn theo có hai tên cung thủ, lúc truy kích không ngừng bắn tên, Dù Lâm Trì cực lực dùng kiếm ngăn lại, nhưng thỉnh thoảng cũng có cá lọt lưới.

"Tiểu thư, giải quyết chúng trước đi." Sách Đồng nói.

Lâm Trì cắn răng "Ừ", dừng bước đồng thời tung chân đá hai tên hắc y nhân vừa đuổi tới.

Sách Đồng thả sư phụ xuống, rút kiếm tiếp địch, kiếm pháp không chút hoa mỹ, chỉ thuần túy mang theo sát khí.

Đối phương đuổi theo khoảng bảy, tám người, võ công cũng không kém, Lâm Trì ứng phó ngày càng thấy đuối sức, rốt cuộc cũng có sơ hở, đối phương nhắm thẳng vào tay Lâm Trì, nòng giật mình nhưng không kịp tránh. Trong phút chốc, đao đâm trúng thịt nhưng nòng không đau, Lâm Trì ngẩn ra thì thấy Sách Đồng đang chắn trước mặt nòng, máu loang lổ cả cánh tay, lúc này hắn đang thở gấp, giọng đau đớn nói: "Tiểu thư... Cô chạy trước đi, ta sẽ yểm trợ."

Sao được chứ!

Đang lúc Lâm Trì sợ thất thần thì nghe thấy tiếng nói trên không trung.

"Tiểu Trì! Sư tỷ đến đây!"

Sư tỷ giờ kiếm, động tác như nhảy múa lưu loát động lòng người. Nàng vừa đến, ực lượng giữa hai phe lập tức bị đảo ngược, chẳng mấy chốc vài tên đã bị Lâm Trì và sư tỷ giải quyết.

Lâm Trì vội nhìn vết thương của Sách Đồng, hắn vừa bị thương lại khăng khăng đánh nhau, chắc chắn vết thương đã bị nứt toác.

Quả nhiên vết thương đã bị rách toác, máu chảy ướt cả cánh tay, nhìn rất đáng sợ, ngay cả người xưa nay rất kềm chế như Sách Đồng cũng nhìn không được rên thành tiếng khi Lâm Trì xé lớp vải áo chỗ vết thương. Lâm Trì vội lấy Kim Sang dược ra, xé hai miếng vải băng lại, xử lý ổn thỏa mới lau mồ hôi nói: "Sư tỷ... Phía bên Hoa Cửu Dạ thì sao?"

Sư tỷ dừng dưng: "Không sao!"

Lâm Trì kinh ngạc: "Giải quyết xong rồi hả?"

Sư tỷ: "Vẫn chưa, có điều, à...Chắc chắn không thành vấn đề." Đang nói lại chuyện đề tài, "À, chúng ta đưa Sách Đồng đi nghỉ trước đã."

Thấy sư tỷ áp a áp ứng, Lâm Trì linh cảm có chuyện: "Tại sao... Cuối cùng là sao vậy?"

"Không có chuyện gì."

"Không có gì là gì..."

Sư tỷ nhìn chăm chăm vào Lâm Trì, tức giận nói: "...Mạch Khinh Trần đến."

Có lẽ lúc này không gì có thể tác động đến Lâm Trì hơn năm chữ này.

Từ khi rời xa hắn là bắt đầu thấy nhớ, không lúc nào không nhớ tới hắn, cứ ở bên Mạch Khinh Trần nàng không nhận ra mình để ý Mạch Khinh Trần thế nào, nháy mắt nghe thấy tên hắn, trong lòng như có thứ gì vỡ òa, bị tách ra, mềm nhũn.

Lâm Trì đứng dậy định đi, lại phát hiện góc áo bị nắm lấy.

Sách Đồng nắm lấy nàng bằng cánh tay không bị thương: "Tiểu thư..."

Mặt trắng bệch không chút máu, trông rất yếu ớt.

Hắn muốn bảo nàng ở lại.

Sách Đồng bị thương vì nàng, ở lại chăm sóc hắn là lẽ hiển nhiên.

Nhưng...

Nàng không thể xem nhẹ khát vọng trong lòng mình, mãnh liệt đến không có cách nào áp chế được.

Nàng đã... Nửa tháng không gặp Mạch Khinh Trần.

Tách từng ngón tay Sách Đồng, Lâm Trì cúi đầu, không dám nhìn về mặt hắn: "Xin lỗi huynh, ta... Sư tỷ, muội giao Sách Đồng cho tỷ."

Sư tỷ im lặng gật đầu.

Ngay sau đó, Lâm Trì lướt đi.

Song, mọi bất an và chột dạ khi gặp được Mạch Khinh Trần đều hóa thành tro bụi, hắn đứng ở đó, lẳng lặng, áo dài trắng như tuyết bị gió cuốn nhấc lên, vũ phần phật theo mái tóc trắng bạc, khuôn mặt khuyên quốc khuyên thành trước sau vẫn một biểu cảm, bình tĩnh đến không nhận ra cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 60: Chương 49

"Lâm Trì, sao nàng lại quay lại!" Giọng Đỗ Nhược bỗng bị cắt ngang, nghe có vẻ nôn nóng, "Mau trở về!"

Hắn đang vung kiếm ngăn cản thiết sáo của Hoa Cửu Dạ, đang nói chuyện tay bị chấn động, lùi về phía sau hai bước.

Lâm Trì lắc đầu, nhìn về bóng dáng màu trắng bạc, nhẹ giọng gọi từng chữ: "Mạch Khinh Trần."

Mạch Khinh Trần đứng đối diện Hoa Cửu Dạ lúc này như mới để ý đến nàng, chậm rãi dời mắt, con ngươi thâm trầm như nước, không chút gợn sóng, mấp máy môi nhưng không lên tiếng.

"À... Sao chàng lại đến đây?" Lâm Trì khẽ hỏi.

"Lâm Trì, cẩn thận."

Lâm Trì giật mình, bị Đỗ Nhược kéo lùi về sau một bước, còn ở chỗ nàng vừa đứng đã bị con măng xà chiếm cứ, không có ý định dừng lại, con măng xà tiếp tục bò về phía Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần phản ứng nhanh hơn tưởng tượng, Lâm Trì thậm chí không thấy rõ hắn xuất chiêu thế nào, con măng xà đã bay vút ra ngoài.

Hoa Cửu Dạ nhún chân một cái, xoay người đón được mằng xà của hắn, ánh mắt thoát cái lạnh lẽo.

"Ta nói này..."

Hoa Cửu Dạ kéo khỏe miệng, giọng kéo dài, u ám nói: "Ta thật không vui."

Hắn trở tay thối sáo, con mằng xà uốn éo theo tiếng sáo.

Bỗng cả người Mạch Kinh Trần gục xuống, tim Lâm Trì ngừng một nhịp, vội chạy về phía Mạch Kinh Trần.

"Nguy hiểm!" Đỗ Nhượng định giữ lấy Lâm Trì nhưng đã chậm một bước.

Lâm Trì đến bên cạnh Mạch Kinh Trần, phát hiện trên cổ tay đang úp sấp của hắn có dấu răng rất nhỏ, nơi rấn cắn trúng có dấu máu nhỏ không ngừng chuyển đen, mà trên ấn đường của Mạch Kinh Trần cũng không ngừng tỏa ra sát khí, hiển nhiên là dấu hiệu trúng độc.

Nhận ra chuyện này, Lâm Trì lập tức xoay người nói: "Thuốc giải!"

Nhưng lúc quay lại, nàng phát hiện Đỗ Nhượng cũng đang ngã dưới đất, trên cổ tay cũng có dấu máu y hệt.

Hoa Cửu Dạ chớp mắt, đá văng cơ thể Đỗ Nhượng, cau có nói: "Phiền quá, lãng phí hai con rắn của ta."

Nói rồi hắn đi về phía sư phụ đã chạy.

"Đợi một chút!" Lâm Trì chạy đến trước mặt Hoa Cửu Dạ, giang hai tay chặn hắn lại: "Đưa ta thuốc giải."

Hoa Cửu Dạ sờ đầu rắn, nói ngắn gọn: "Không đưa, tránh ra."

Lâm Trì không nói lời thừa thãi, hung hãn đá một cước! Đồng thời giờ tay nhắm thẳng yết hầu của Hoa Cửu Dạ!

Hoa Cửu Dạ không ngờ nàng đột ngột gây rối, dưới tình huống khoảng cách quá gần, hắn sững sốt không tránh kịp, yết hầu bị nàng không chế. Lâm Trì trông bé người, nhưng sức lực không hề nhỏ, tay khóa chặt cổ Hoa Cửu Dạ, không chút run sợ, như có thể bóp đứt cổ Hoa Cửu Dạ bất cứ lúc nào.

Lâm Trì bình tĩnh nhìn hắn, hỏi: "Phải thế nào ngươi mới đồng ý đưa ta thuốc giải?"

Hoa Cửu Dạ cũng rất trấn tĩnh, lạnh lùng liếc xéo nàng: "Chỉ bằng ngươi bây giờ ngươi nghĩ ta sẽ cho ngươi thuốc giải ư?" Dừng một chút, "Hơn nữa nói ngươi biết, đây là độc do ta đặc chế, khắp thiên hạ không nhiều hơn ba viên thuốc giải, nếu hiện tại có ta cũng chỉ có một viên, hai canh giờ không có thuốc giải, ngươi chờ nhặt xác chúng đi."

Lâm Trì: "Vậy ngươi muốn thế nào?"

Hoa Cửu Dạ nhẹ nhàng mở miệng chọc tức nàng: "Van xin ta."

Lâm Trì không chần chờ nói: "Van xin ngươi cho ta thuốc giải!" Mắt nhìn chăm chăm Hoa Cửu Dạ, lực trên tay không giảm bớt một phân.

Khỏe miệng Hoa Cửu Dạ co rút một phen: "...Đây là thái độ ngươi cầu xin ta đó hả?"

Lâm Trì: "Ồ... Thế phải cầu xin thế nào?"

Hoa Cửu Dạ cười lạnh: "Đương nhiên là quỳ xuống cầu xin ta."

"Quỳ xuống cầu xin ngươi... Ngươi sẽ cho ta thuốc giải?"

Hoa Cửu Dạ vẫn cười lạnh: "Phải, quỳ xuống dập đầu ba cái..."

Hắn còn chưa nói hết, Lâm Trì đã quỳ xuống, dập đầu ba cái trên đất rồi nhanh chóng đứng lên, chìa tay với Hoa Cửu Dạ: "Thuốc giải."

Trái lại Hoa Cửu Dạ ngớ ra, ánh mắt nhìn Lâm Trì vi diệu hẳn lên, sao chuyện này mà một tiểu cô nương như cô có thể làm dứt khoát như vậy...

Nhiều năm trước, tại Nam Cương hắn bị ép phải hạ mình, loại sỉ nhục này cả đời hắn cũng không quên được, nhưng tiểu nha đầu này...

"... Chẳng lẽ ngươi không thấy nhục nhã à? Hoa Cửu Dạ bất giác hỏi.

Lâm Trì gật đầu.

Hoa Cửu Dạ càng thấy khó hiểu: "Vậy ngươi còn..."

Lâm Trì rũ mắt, nâng khóe môi cười: "Với ta mà nói, tính mạng của họ còn quan trọng hơn tự trọng của ta."

Nàng đã không còn là tiểu hài tử, trên đời này không có thứ gì đạt được mà không phải trả giá, chỉ một chút tội nhục có thể đổi được thuốc giải, kỳ thật nàng vẫn có lỗi.

Hoa Cửu Dạ nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp, đảo mắt nhìn Mạch Kinh Trần, chợt nhớ tới chuyện gì.

Lâm Trì thấy Hoa Cửu Dạ chần chừ, nàng hiểu lầm, khẩn trương nói: "Không phải ngươi định nuốt lời chứ..."

Hoa Cửu Dạ nghe vậy mỉm cười nói: "Sao ta có thể nuốt lời." Hắn hừ lạnh, lấy một cái bình nhỏ ném cho Lâm Trì.

Lâm Trì vội đón lấy, mở bình ra lại phát hiện chỉ có một viên.

"Tại sao... Chỉ có một viên?"

Hoa Cửu Dạ khoác tay: "Vì ta chỉ điều chế một viên, muốn cứu ai ngươi tự chọn đi."

"Tại sao lại như vậy..."

Lâm Trì nắm chặt tay: "Cầu xin ngươi... Cứu cả hai người họ có được không?"

Hoa Cửu Dạ: "Không phải ta muốn cứu một hay hai người, ta quả thật chỉ có một viên..." Hắn nhếch mép cười, rõ ràng có ý xem kịch vui: "Hai tên nam nhân này đều quan trọng với ngươi thật không? Vậy vừa hay, sau quyết định hôm nay sẽ không phải phiền não nữa, dù sao lúc đó chỉ còn một tên..."

*****

Mạch Kinh Trần và Đỗ Nhược đều không thể động đậy.

Cảm giác tuyệt vọng nhanh như chớp tràn khắp tứ chi, mất đi hồng hào chỉ còn trắng xanh. Lâm Trì dậm móng tay vào sâu trong lòng bàn tay. Đỗ Nhược, nàng thích lâu như vậy, người mà trước đó còn nói với nàng hắn chỉ muốn báo ân, bảo nàng xem hắn như huynh trưởng, còn Mạch Kinh Trần... Đối với nàng mà nói, một Mạch Kinh Trần trân quý biết mấy, Mạch Kinh Trần chỉ cần nghĩ tới đã đau lòng.

Phải đưa ra quyết định như vậy, đối với nàng mà nói, có phải quá tàn nhẫn không.

"Lâm Trì... Cứu hắn đi..." Đỗ Nhược khẽ nói, gian nan nói từng chữ, hắn yếu ớt cười với Lâm Trì, vẫn rưng rưng như vậy, "Không sao cả, kỳ thật ta phải chết từ sớm rồi. Đừng lo cho ta, ta không trách nàng đâu."

Lâm Trì nhìn Mạch Kinh Trần, còn Mạch Kinh Trần chỉ lạnh lùng dời mắt, không nói một lời.

Rất... Kỳ lạ...

Tại sao từ nãy tới giờ, Mạch Kinh Trần không nói một chữ nào, giống như đang tránh mặt nàng, không nói chuyện, cũng không cười với nàng, thậm chí không thèm nhìn nàng một cái.

Rõ ràng... Trước khi rời xa nhau không phải như thế.

-- Nàng không phải người đầu tiên, cũng không phải người cuối cùng, nhưng ta thích nàng, chỉ thích nàng.

Trước khi nàng đi hắn có nói với nàng như thế, không phải sao?

Tìm Lâm Trì đập nhanh hai nhịp, nàng không nén được nói với Mạch Kinh Trần: "... Mạch Kinh Trần..." Đưa tay sờ má hắn: "Chàng... Tại sao chàng không để ý ta?"

Mạch Kinh Trần nghiêng đầu tránh ngón tay nàng, Mạch Kinh Trần rớt cục mửa miệng: "Tránh ra."

Giọng khàn khàn cực điểm, vốn không giống giọng thanh nhã trầm ấm trước kia.

Lâm Trì từ kinh ngạc chuyển sang kích động, nói: "Làm sao thế? Mạch Kinh Trần, đã xảy ra chuyện gì..."

Mạch Kinh Trần không hề nhìn nàng, tóc dài trắng bạc che phủ một bên má, chỉ lộ ra đôi môi duyên dáng, lúc khép lúc mở: "Cứu hắn, sau đó đi đi."

"Hắn? Chàng nói ai? Đỗ Nhược ư? Huynh ấy chỉ tiện đường cứu sư phụ ta, chúng ta không có gì..." Lâm Trì ngắt ra, "Tại sao chàng...?"

Như không chịu đựng được Lâm Trì nữa, Mạch Kinh Trần gầm nhẹ: "Cút."

Từng tiếng đông cứng lại, dậm vào tim Lâm Trì phát đau.

Nàng không rõ đã xảy ra chuyện gì...

Tại sao Mạch Khinh Trần phải như thế?

Lâm Trì cố chấp nắm một lọn tóc của Mạch Khinh Trần, lần đầu tiên nàng vội vã như thế: "Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao..."

Mạch Khinh Trần nhấc tay gỡ tay nàng, hai mắt bị tóc che khuất, cô đơn khiến người ta run sợ, hần đề nén nói: "Độc vô dụng với ta, nội lực có thể xua đi rất nhanh. Đi với hần đi, ta không muốn nhìn thấy nàng nữa."

Hần nhắm mắt lại, độc đã lan đến tay quả nhiên bị ép xuống, tốc độ tuy chậm nhưng quả thật đang giảm dần.

Cũng phải... Võ công của Mạch Khinh Trần được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất, nếu chút độc ấy có thể lấy mạng hần, thì những võ lâm nhân sĩ năm đó đi trừng phạt hần đã không đến mức thảm hại như vậy.

Nhưng...

Đang lúc Lâm Trì ngăn ra, cả người Đỗ Nhược đột nhiên cúi gập xuống phun ra một búng máu, độc trên người hần đã lan đến môi, cả người đều bị độc xả nuốt chửng, trông rất đáng sợ.

Không còn thời gian đắn đo, Lâm Trì xoay người đỡ Đỗ Nhược, Đỗ Nhược tựa vào vai nàng, máu đen khiến môi trở nên ghê người.

"Có thể đỡ ta đi trước không."

Tiếng Đỗ Nhược lẳng lặng rót vào tai Lâm Trì, giọng yếu ớt run rẩy.

Lâm Trì sùng sốt, quay đầu nhìn Mạch Khinh Trần, Mạch Khinh Trần nhắm mắt nghiêng người, không liếc nhìn nàng một cái, độc trên người hần cũng đang dần tan đi.

Lâm Trì cắn răng, nâng Đỗ Nhược vuron người nhảy ra ngoài, không biết chạy bao lâu, xác định Hoa Cửu Dạ đuổi không kịp, Lâm Trì mới buông hần ra. Thuốc giải trong lòng bàn tay đã bị mồ hôi thấm ướt, Lâm Trì thấy rằng mình run bần bật, nàng nắm viên thuốc, cúi đầu đầu tranh.

"Lâm Trì." Đỗ Nhược gọi nàng.

Lâm Trì ngẩng đầu: "Hà?"

Đỗ Nhược nặn ra một nụ cười khô, giọng mỏng như tơ: "Trong ngực ta... Cái thứ hai... Túi ngấm... Đút ta..."

Lâm Trì lập tức làm theo, lấy từ trong ngực hần một cái bình nhỏ, đổ đan dược nhét vào miệng Đỗ Nhược, Đỗ Nhược nuốt vào, độc tố trên người cuối cùng không khuếch tán nữa, hần cũng thở phào: "Thuốc này là do nghĩa phụ cho ta khi ông ấy biết ta muốn chống lại Độc Yêu, mặc dù không thể giải độc, nhưng có thể tạm thời khắc chế xả độc của Hoa Cửu Dạ..."

Lâm Trì: "Vừa nãy huynh..."

Đỗ Nhược lắc đầu: "Nếu bị Hoa Cửu Dạ nghe được, chỉ sợ sẽ không cho nàng viên thuốc đó..." Đỗ Nhược khẽ thở dài nói, "Nghĩa phụ cũng nói với ta, Hoa Cửu Dạ rất độc ác, ta đoán hần không chỉ có một viên thuốc giải, chỉ là vừa nãy bị nàng uy hiếp, hần mới cố ý bắt nàng chọn..."

Lâm Trì đột nhiên khản trương: "Vậy mạch Khinh Trần vẫn còn ở đó!"

Nói rồi, nàng định quay lại.

Đỗ Nhược lại kéo tay áo nàng, nói: "Đừng lo. Nàng ở Dương Minh chắc đã biết Mạch Khinh Trần là bệnh nhân của Thẩm Tri Ly, Hoa Cửu Dạ là sư huynh nàng ta, hần hần sẽ không tổn thương mạch Khinh Trần, chỉ là... Tốt nhất nàng đợi đợi lát nữa hãy đi, nếu không chỉ sợ hần sẽ làm khó nàng..."

Lâm Trì đẩy tay Đỗ Nhược, bình tĩnh nói: "Bị làm khó cũng không sao... Ta rất lo lắng, còn nữa..."

Dáng vẻ của Mạch Khinh Trần thật sự rất kỳ quái.

Cách đó vài dặm

"Nuốt vào đi."

Hoa Cửu Dạ lấy một viên thuốc từ trong ngực, đưa tới miệng mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần chỉ hơi động đập mí mắt, không nhúc nhích.

Hoa Cửu Dạ cười nhạo: "Ngươi còn giả bộ cái gì? Nếu nội lực của ngươi có thể giải độc, hà tất nằm đến bây giờ... Có điều, thật không biết ngươi nghĩ gì, nha đầu kia rõ ràng rất quan tâm ngươi, ngươi lại muốn đuổi nàng đi với một nam nhân khác."

Mạch Khinh Trần im lặng nuốt thuốc giải, không nói một lời như cũ.

Hoa Cửu Dạ hết kiên nhẫn: "Được rồi, ta còn phải đuổi theo tên kia, lát nữa độc sẽ tự hết, dù võ công bị suy yếu thì tự bảo vệ mình chắc không thành vấn đề, tự giải quyết cho tốt đi."

Tiếng nói nhanh chóng biến mất cùng cả người hắn.

Mạch Khinh Trần sờ trán, nhấp máy môi.

Đôi mắt được xưng tụng là mê hoặc lòng người, giờ đây chỉ thấy mờ mịt.

Thảm Tri Ly không ngờ có tác dụng phụ, hắn mù rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 61: Chương 50

Mạch Khinh Trần không biết mình đã ngồi bao lâu, cảnh vật chập chờn trước mắt, vẫn cứ mơ hồ.

Hắn đang ngồi dựa vào một cái cây, ngơ ngác nhìn vào tia sáng mỏng manh trước mặt.

Không biết ngồi bao lâu, độc tố dần tan đi, cảm giác mệt mỏi tràn ra, nội lực có thể huy động trong cơ thể ít chưa từng thấy, điều này khiến hắn có chút không quen. Tiếng sột soạt rất khẽ vang bên tai, cố gắng một lúc hắn mới nhận ra trời đã đổ mưa, tiếc là lúc hắn ý thức được thì trên dưới cả người đều ướt đầm, có trú mưa hay không đã thành chuyện có cũng được mà không có cũng chẳng sao, giữa lúc hắn sững sờ thì nghe thấy một giọng nói xuyên qua màn mưa truyền thẳng đến hắn.

"Mạch Khinh Trần, tại sao chàng không trú mưa!"

Tiếng nói cùng với bước chân đến rất nhanh, sau đó người vừa đến nắm tay hắn định kéo hắn chạy.

Là Lâm Tri ư...

Trong ánh mắt chỉ còn thấy một bóng dáng mơ hồ, mông lung mờ ảo như trong mơ, tại sao nàng ấy trở lại, không phải nàng ấy... Đã đi với Đỗ Nhượng rồi ư?

Giọng Lâm Tri ngập ngừng: "Chàng sao thế?" Cánh tay đang nắm lấy hắn cũng buông ra, giọng lo lắng: "Chàng giận ta ư? Tại sao... Không nói với ta một câu... Rốt cuộc đã có chuyện gì?"

"Không, không có gì." Mạch Khinh Trần nhẹ xoay đầu đi.

Giọt mưa rơi tí tách trên trán Mạch Khinh Trần, từng sợi tóc bạc sáng loáng rủ trên vai, khiến hắn trông chật vật mà tiêu tụy.

Đôi mắt nhìn vào khoảng không, lạnh lẽo không có tiêu cự.

Lâm Tri vẫn rất bất an, nhưng không nhận ra có chỗ nào không ổn, thờ dãi nói: "Dù có chuyện gì đi nữa thì chúng ta cũng trú mưa trước đã."

Mạch Khinh Trần không đáp, Lâm Tri xem như hắn ngầm đồng ý.

Về khách điểm lau người, thay y phục, Lâm Tri đang định sang phòng cạnh bên tìm Mạch Khinh Trần, vừa đẩy cửa đã phát hiện không thấy tung tích Mạch Khinh Trần trong phòng.

... Có lẽ đã trở về, Lâm Tri có chút mất mát nghĩ.

Mạch Khinh Trần giận nàng về tình có thể tha thứ, do nàng bỏ hắn lại mà đi, vừa rồi còn vì cứu Đỗ Nhượng mà để hắn lại... Nhưng nàng cũng không thể bỏ mặc sư phụ và Đỗ Nhượng, Lâm Tri tựa đầu trên khung cửa, thờ dãi rồi chậm rãi đi xuống lầu.

Bất luận thế nào cũng phải tìm sư phụ trước đã, không biết hiện tại ông có bị Hoa Cửu Dạ bắt được chưa...

Mưa tạnh dần, con phố nhỏ ven trấn đã lên đèn, quang cảnh có vẻ trống trải, cô đơn.

Lâm Tri không biết đi đâu tìm sư tỷ, đành đi loay quanh vô định, vừa đi vài bước đã nghe trong gió có một âm thanh quen thuộc lướt qua, tiếp theo còn nghe mùi máu.

Chỉ trong chớp mắt, Lâm Tri vừa xoay người đã nghe tiếng ồn ào từ trong ngõ hẻm.

Càng đến gần, mùi máu tươi càng nồng nặc.

Đây là trấn sát thành Ma Giáo, không ở trong phạm vi quản lí của quan phủ, nên Lâm Tri thường nghe có mấy vụ cướp của diễn ra.

Chỉ là...

Lâm Tri bỗng khựng lại, mọi suy nghĩ trong tích tắc tan thành tro bụi.

Sao có thể...

Sao có thể...

Nàng không thể nào tin được chuyện đang diễn ra trước mắt mình.

Máu từ vết thương đang nhỏ từng giọt theo tay áo trắng tinh, từng giọt từng giọt đọng thành một vũng máu.

Mạch Khinh Trần... Bị thương?

Xung quanh hắn có rất nhiều người đang vây quanh, đều đang nhìn hắn bằng ánh mắt hả hê.

"Đừng sợ, ngơoi xem, hắn phô trương thanh thế, thật ra chỉ là một tên mù mà thôi!"

"Còn không phải sao, nhìn ngọc bội và phát quan của hắn xem, ta nói các ngươi biết những thứ đó đủ cho chúng ta tiêu xài mấy năm, chứ đừng nói đến bạc trong người hắn!"

"Các ngươi nhìn bộ dáng hắn xem, ta chưa từng thấy tên nào cao như vậy!"

"Ái chà, dù có đẹp trai đến mấy, nhưng đã thương nhiều huynh đệ chúng ta như vậy cũng không thể tha thứ được."

Mạch Khinh Trần đứng ở giữa, quần áo chưa khô vẫn dính chặt vào cơ thể, tóc hắn bết dính, cô đơn mà lạnh lùng, hết như mọi việc chung quanh đều không liên quan đến hắn.

"Mạch Khinh Trần..."

Tiếng Lâm Tri nhỏ đến mức chính nàng gần như không thể nghe thấy.

Mạch Khinh Trần bên kia như vừa thoát khỏi giấc mộng, chậm chậm quay lại, má không còn hồng như trước. Khuôn mặt ngơ ngàng đáng sợ trong khoảnh khắc nhìn sang liền biến đổi, nhưng ngay lập tức lóe sáng rồi biến mất.

Nhưng... Vẫn không có tiêu cự...

Trong đôi mắt dài, nhỏ đẹp long lanh như có nước vẫn là một khoảng trống rỗng.

Mạch Khinh Trần hắn... Không nhìn thấy gì nữa ư?

Một tên trong đám kẻ quát rồi nâng đao chém về phía Mạch Khinh Trần, Lâm Tri phản ứng kịp nhanh chóng xông qua, phi người đập mạnh một cước, đồng thời dùng lực bỏ vào cổ tay đôi phương, giăng được đao trong tay hắn rồi đưa lên đỡ vũ khí đang chém tới, sau đó kéo Mạch Khinh Trần bỏ chạy.

Những kẻ truy kích chạy theo phía sau, Lâm Tri vừa định nói cả người đã bị nhấc bổng lên, bên tai vang lên tiếng nói nhàn nhạt không cảm xúc của Mạch Khinh Trần: "Hướng nào?"

Lâm Tri sững sốt một lúc rồi nói: "Chạy về hướng bên phải."

Tốc độ của Mạch Khinh Trần vẫn nhanh như cũ, trong chớp mắt đã bỏ lại mọi thứ phía sau, bỏ rơi luôn cả đám người đang đuổi theo.

Lâm Tri vội hỏi: "Được rồi, chàng đặt ta xuống đi."

Người đang ôm nàng khựng một chút, rồi kiễng mũi chân chạm đất nhẹ như lông hồng, hắn tiếp đất, thả Lâm Tri xuống.

Lâm Tri nhẹ nhàng nhảy xuống: "Mạch Khinh Trần, chàng..." Nàng có quá nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng vừa lúc mở miệng liền choáng Bịch.

Mạch Khinh Trần vừa thả nàng xuống, ngất đi!

Mạch Khinh Trần bị thương, còn sốt rất cao.

Lâm Tri không dám đi xa, tìm một nhà dân ở gần đó đưa Mạch Khinh Trần vào, có lẽ lúc này bé nàng dùng khinh công khiến vết thương bị rách, vết thương trên tay còn nghiêm trọng hơn Lâm Tri nghĩ, sốt cũng không hạ, nhưng quan trọng nhất là... Lâm Tri vẫn rất lo cho mắt của Mạch Khinh Trần.

"Những chuyện này tự ta làm được, làm phiền các vị quá, các vị hãy đi nghỉ đi."

Lâm Trì nhận lấy khăn, nói với thôn phụ tốt bụng.

Trong nhà không có thuốc, Lâm Trì đành nấu chút cháo gừng ớt cho Mạch Kinh Trần, dùng Kim Sang Dược mang theo trên người xử lý vết thương trên tay hắn, Lâm Trì lau người cho Mạch Kinh Trần bằng nước lạnh hết lần này đến lần khác. Mãi đến khi nhiệt độ đã hạ, Mạch Kinh Trần vẫn chưa tỉnh.

Nàng dùng bạc vụn mang theo đổi lấy ít thức ăn, vẫn canh giữ bên người Mạch Kinh Trần.

Nhìn gương mặt tiêu tụy của Mạch Kinh Trần, lòng càng sợ hãi, không cách nào khống chế được, giống như nơi nào đó trong ngực bị moi sạch, trống rỗng cô đơn.

Chỉ biết tự nhủ với bản thân hết lần này tới lần khác rằng Mạch Kinh Trần sẽ không sao, nhất định hắn sẽ tỉnh lại thì mới thấy yên lòng đôi chút.

Chống chọi cho đến đêm ngày thứ ba, Mạch Kinh Trần mới tỉnh dậy, đôi mi run run, hắn chậm rãi nâng ngón tay lên.

"Chàng thấy thế nào?" Lâm Trì cầm tay Mạch Kinh Trần, vội hỏi.

Mạch Kinh Trần cũng ngẩn ra, giật giật môi, một lúc sau cũng vẫn im lặng.

"Ta đỡ chàng dậy ăn chút cháo nhé?"

Lâm Trì lại hỏi.

Mạch Kinh Trần không lên tiếng.

Lâm Trì nâng hắn dậy, múc một bát cháo nóng từ trong nồi, thổi nguội rồi đưa cho Mạch Kinh Trần, Mạch Kinh Trần ăn xong bát cháo vẫn không nói chuyện.

Bên ngoài yên tĩnh đến mức không chút âm thanh dư thừa, chỉ có gió đêm thổi rì rào.

Lại qua một lúc, Lâm Trì buông bát cháo, rót cuộc vẫn cúi đầu hỏi: "Mạch Kinh Trần, chàng không thấy gì ư?"

Mạch Kinh Trần càng trầm mặc lâu hơn, rồi nhẹ gật đầu.

Lâm Trì: "Từ khi nào?"

Mạch Kinh Trần: "Hai ngày trước."

Lâm Trì không nén được: "Lúc gặp Hoa Cửu Dạ hai ngày trước chàng đã không nhìn thấy gì rồi ư? Tại sao không nói với ta? Nếu chàng không thấy đường sao còn tới..."

Mạch Kinh Trần cúi đầu, không nhìn nàng.

Chịu thua với thái độ tránh né như tiểu hài tử của Mạch Kinh Trần, Lâm Trì nắm tay hắn, nói chắc chắn: "Vậy ngày đó chàng đuổi ta đi có phải vì sợ ta phát hiện chàng bị mù có phải không?"

Mạch Kinh Trần mấp máy môi: "... Xin lỗi nàng."

"Xin lỗi chuyện gì..."

"Ta không nên nói với nàng như vậy, ta..." Giọng Mạch Kinh Trần chán nản, "Ta chỉ là không biết phải làm sao cho đúng."

Bởi vì không lường trước, chính hắn cũng không ngờ sẽ xảy ra tình huống này, thậm chí còn sợ phải nói với Lâm Trì... Mù không đáng sợ, đáng sợ là mù rồi thì tự tay về sau hắn không thể làm gì cho Lâm Trì được nữa, có khi nào... Lâm Trì sẽ ghét hắn không.

Hắn mấp máy môi: "Ta mù rồi, nàng có ghét ta không..."

"Đồ ngốc."

Đột nhiên Lâm Trì cúi xuống ôm lấy hắn, không nén được nóng cả mắt: "Đồ ngốc, ngốc, sao ta có thể vì chuyện này mà ghét chàng, chàng có biết ta lo lắng cho chàng bao nhiêu không! Một mình chàng không thấy đường còn dám chạy khắp nơi, lỡ xảy ra chuyện gì bất trắc..."

"Lâm Trì..." Mạch Kinh Trần cảm giác được người đang dán sát người mình, y như một tiểu hài tử phạm lỗi không biết phải làm sao.

Lâm Trì càng ôm càng chặt, cách một cái chặn vẫn không giảm bớt lo lắng trong lòng.

"Mạch Kinh Trần, Mạch Kinh Trần..."

Lâm Trì gọi Mạch Kinh Trần hết lần này đến lần khác, dường như chỉ có làm vậy mới khiến nàng an tâm hơn.

Lúc đầu Mạch Kinh Trần còn có hơi ngỡ ngàng, nhưng nghe thấy Lâm Trì gọi như vậy cũng từ từ bình tĩnh lại, hần ôm lấy nàng, cảm đặt trên đầu nàng cọ cọ, mùi hương quen thuộc trên người Lâm Trì xuyên qua y phục truyền đến hần, dù mắt không nhìn thấy nhưng trái tim vẫn được nàng lấp đầy.

Cảm giác thỏa mãn như muốn tràn ra khỏi ngực.

"Lâm Trì, nàng không để ý ư..."

Mạch Kinh Trần hỏi Lâm Trì.

Lâm Trì nép vào lòng hần, nói rõ ràng: "Không để ý."

Mạch Kinh Trần như một hải tử tham lam, kề sát vào Lâm Trì, giọng bất an pha lẫn chút tự ti hỏi: "Dù ta có già đi, mất hết võ công, không thể nấu ăn, bất luận thành ra thế nào, dù có chuyện gì xảy ra, nàng đều sẽ... Sẽ vẫn thích ta chứ?"

Bởi vì từng có một Trúc Nhan, nên hần vẫn luôn sợ hãi.

Lâm Trì cười nhẹ: "Đương nhiên, ta... Ừm..."

Chỉ tiếc trước khi kịp thốt ra câu trả lời, môi nàng đã bị Mạch Kinh Trần chặn lại.

Cả người hần tỏa ra thứ cảm xúc mãnh liệt, đòi hỏi, yếu ớt mà quyết liệt khiến người ta hít thở không thông, xuyên qua môi lưỡi đang triền miên truyền sang Lâm Trì.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 62: Chương 51

Ở lại gặp khá nhiều phiền phức, nên đợi Mạch Kinh Trần hết sốt, Lâm Trì liền dẫn hần rời khỏi đó.

Song, nàng không mang nhiều bạc trên người, mua xe ngựa, thuê phu xe, biểu một ít cho hai phu thê cho ở nhờ xong thì chẳng còn lại bao nhiêu.

Lâm Trì tính thử, từ khi rời khỏi Ma Giáo đến khi tìm được quan phủ chắc cũng phải sáu, bảy ngày, đến lúc đó với thân phận của Mạch Kinh Trần, những vấn đề còn lại có thể giải quyết dễ dàng.

Lâm Trì ngẫm nghĩ rồi tựa vào xe ngựa ngủ một giấc dài.

Nhưng khi tỉnh lại thì đã thấy mình nằm trong lòng Mạch Kinh Trần, hần cũng đang nhắm nghiền mắt, dung nhan điềm tĩnh, không nhiễm bụi trần.

Lâm Trì ngồi dậy liền thấy cánh tay Mạch Kinh Trần lúc này gói đầu cho nàng giờ đang rỉ máu, nàng giật giật khóc môi: "Mạch Kinh Trần..."

Mạch Kinh Trần giờ tay mò mắt về phía nàng: "Sao thế?"

Đôi mắt trống rỗng của hần không biết dừng lại ở đâu, rồi rạc không có tiêu cự.

Lâm Trì căng thẳng, ôm lấy Mạch Kinh Trần, khẽ thở dài: "Đừng nhúc nhích... Ta thay thuốc cho chàng."

Ban đêm

"Xin lỗi, ta thật không biết mắt của quý phu quân đang gặp vấn đề gì." Đại phu hạ màn, khẽ lắc đầu, "Ta nghĩ có thể hần bị kích động gì không? Hoặc là do quá mệt nhọc, tỉnh dưỡng mấy ngày có lẽ sẽ khá lên?"

Lâm Trì thất vọng, đa tạ đại phu rồi quay trở vào phòng.

Nhìn đôi mắt không chút ánh sáng của Mạch Kinh Trần, một nỗi khó chịu trào dâng, nhưng nàng không muốn bộc lộ trước mặt hần.

Lâm Trì điều chỉnh cảm xúc, khẽ cười nói: "Đại phu nói mắt chàng không đáng ngại, ở đây không có thuốc tốt, đợi khi về đến Dương Minh nhờ thái y khám giúp chàng, chắc chắn sẽ nhanh khỏi."

Mạch Khinh Trần khẽ lắc đầu, cong mắt nói: "Ta không sao."

Dù mắt không có ánh sáng, nhưng độ cong của đôi mắt đó cũng khiến Lâm Trì cảm thấy yên tâm.

Chính là cảm giác yên lòng mà quê hương mang lại.

Đêm khuya đang ngủ mơ màng thì Lâm Trì thấy hơi đói bụng, bèn bò xuống giường định đến phòng bếp của khách điểm tìm thức ăn, không ngờ không tìm được gì, nhưng lại nghe thấy tiếng gõ cửa.

Chuong quây vừa mở cửa, một toán người mang kiếm liền xông vào, tên cầm đầu vung một lượng bạc nói: "Chuẩn bị cho bọn ta rượu và mấy món ngon, nhân tiện sắp xếp mấy gian phòng hảo hạng."

Chuong quây nhận bạc, vội đánh thức tiểu nhị đi chuẩn bị, đồng thời vừa châm trà vừa tha thiết hỏi: "Các vị khách quan còn gì phân phó không ạ?"

Một nam tử trong đó nói: "Hết rồi, hết rồi, bọn ta đang bàn chuyện đại sự!" Nói rồi hắn uống một ngụm trà, khẽ nói: "Chuyện tên kia bị mù mắt, võ công bị giảm đi là thật hay giả? Tin này có đáng tin không?"

Tên còn lại nói: "Có lẽ là thật, có người tận mắt chứng kiến, nếu có người muốn dịch dung giả mạo thành tên đó chỉ sợ cũng không được..."

"Nhưng chỉ dựa vào chúng ta có thể bắt được hắn không, dù sao hắn cũng là..."

"Chuyện này thì có đáng gì! Nhận được tin này không chỉ có mình phái chúng ta, các bang phái và nhân sĩ võ lâm có huyết hải thâm thù với hắn không thiếu, nhiều nhất vài ngày nữa sẽ tới, hừ, ai bảo năm đó hắn can quấy như thế, lần đó bao vây tiêu diệt hắn các đại môn phái cù đi không ít các trưởng lão và đệ tử cao cường, mà lại bị giết sạch không còn một mống." Nam tử cầm kiếm đứng cạnh nói: "Hơn nữa... Nếu có thể giết hắn thật, thì có thể một đêm thành danh trên giang hồ đấy!"

Không đợi nghe xong, Lâm Trì vội vã lên lầu, kéo Mạch Khinh Trần nói: "Bây giờ chúng ta phải đi."

Mạch Khinh Trần còn đang mê mang, không hiểu hỏi: "Sao thế?"

Lâm Trì đau khổ: "Có kẻ đuổi giết chàng."

Nàng quên không che đi mái tóc bạc của Mạch Khinh Trần, trông còn nổi bật hơn cả biển chỉ đường, giống hệt cái bia ngắm di động! Chỉ cần hỏi thăm một chút là có thể tìm được manh mối!

Lâm Trì càng nghĩ càng sốt ruột, không nhịn được hỏi: "Mạch Khinh Trần, ở xung quanh đây chàng có kẻ thù không? Không đúng, phải hỏi là chàng có bao nhiêu kẻ thù?"

Mạch Khinh Trần: "... Kẻ thù là sao?"

Lâm Trì: "Thì là những người chàng đã từng đắc tội... Hay từng giết người nhà của họ."

Mạch Khinh Trần nghĩ một lát, thật thà nói: "... Nhiều lắm, không nhớ hết."

Lâm Trì ôm đầu ngồi xồm xuống: "Làm sao bây giờ..." Cứ đà này, nếu muốn bình an vô sự tìm được quan phủ chỉ sợ vô cùng khó khăn.

Mạch Khinh Trần thẳng người dậy, sờ đầu nàng: "Ta sẽ không để họ làm nàng bị thương."

"Quan trọng không phải là ta! Là chàng đó!" Lâm Trì bắt lấy tay Mạch Khinh Trần, "Hiện tại chàng không nhìn thấy gì, còn đánh lại nhiều người như vậy không? Còn nữa..." Còn cánh tay vừa bị thương, vết thương còn lâu mới lành... Nếu bị thương nữa...

Mạch Khinh Trần nhếch môi, rồi cong mắt nói: "Không sao."

Tất cả những chuyện này đều không sao cả.

Hắn không định nói với Lâm Trì, lúc trước khi nàng bôi thuốc cho hắn, hắn thấy đau, dù chỉ có cảm giác rất nhẹ nhưng ít ra hắn có thể cảm nhận được... Cứ thế rất nhanh thôi, hắn sẽ có thể cảm nhận thêm những cảm giác khác, không còn tồn tại vô tri vô giác nữa, hắn có thể sống như một người bình thường...

Lâm Trì thở dài, im lặng.

Nàng sớm nên biết dù có nói với Mạch Khinh Trần nguy hiểm cỡ nào hắn cũng không sợ mà!

Sáng sớm hôm sau, Lâm Trì mua một ít lá Đông Thanh và Thử Vĩ chế thành thuốc đen nhuộm tóc, sau đó nhuộm tóc Mạch Khinh Trần thành màu đen trong xe ngựa, Mạch Khinh Trần không có ý kiến gì, đương nhiên... Hắn chưa từng có ý kiến với chuyện gì, thậm chí còn rất hưởng thụ quá trình Lâm Trì nhuộm tóc cho hắn... ==

Lâm Trì vốn định mua tóc giả, nhưng thứ nhất thật sự tìm không được bộ tóc nào hợp với Mạch Khinh Trần, thứ hai nếu dán không chặt rơi xuống là tiêu đời, thế nên nằng bỏ cuộc.

Có điều ngoài việc tay Lâm Trì bị nước nhuộm dính đen ngòm, thì hiệu quả trái lại cực kì tốt.

Trước giờ chỉ nhìn thấy Mạch Khinh Trần trong mái tóc bạc, phiêu du xuất trần không giống người thường, nhưng sau khi nhuộm tóc thành màu đen, phai đi vài phần xa cách, ít đi vài phần lạnh nhạt, tăng thêm nét thân thiết, màu đen thuần túy thâm trầm khiến Lâm Trì nhìn không được ngấm Mạch Khinh Trần thêm vài lần. Trước kia nhìn hần như thần tiên giáng trần, hiện tại lại giống như công tử quý tộc, hậu duệ thế gia bình thường, gọn gẽ đơn thuần khiến người ta rung động.

Mạch Khinh Trần không thấy gì, thấy Lâm Trì chỉ nhìn hần không nói lời nào, thấp thỏm không yên: "Khó coi lắm à?"

Lâm Trì dứt khoát lắc đầu như trống bỏi: "Không!"

Nói rồi gạt tóc Mạch Khinh Trần xuống che trán hần, nhưng vẫn chưa thấy hài lòng, lấy thêm một cái bịt mắt đeo lên mặt hần, lúc này mới hài lòng gật đầu: "Ồn rồi."

Mạch Khinh Trần nâng khóe môi.

Sao cũng được... Lâm Trì nói ồn thì là ồn.

Trên đường đi vận may của Lâm Trì cũng không tệ. Mạch Khinh Trần quá nổi danh với mái tóc bạc, sau khi nhuộm tóc dọc đường đi trái lại không gặp phải nhiều kẻ thù lắm, có vài lần Lâm Trì phản ứng nhanh quá xuống tay giải quyết trước. Nàng thấy hơi tiếc, đi quá vội nên không có mang mặt nạ dịch dung, nếu không cho Mạch Khinh Trần mang vào thì khả năng bị phát hiện càng thấp.

Lâm Trì không dám vào lại thành, đánh xe đưa Mạch Khinh Trần đi đường vòng, đợi đêm xuống thì vào thành một mình mua rượu, thức ăn và lương khô mang về.

Hai người ngồi đối diện trên xe ngựa dùng cơm, Lâm Trì ăn ngấu nghiến xong, theo thói quen bưng bát cơm lên dứt từng miếng cho Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần không nhìn thấy đường, chỉ dựa vào vách xe nuốt từng miếng từng miếng, tóc đen rũ xuống bả vai, vài ánh trắng rơi trên má hần, như áo lên một tầng kim sa mỏng, hoàn mỹ đến không chân thực.

Nói ra thì, ba năm trước khi quen Mạch Khinh Trần, nàng cũng dứt hần ăn thế này, chỉ là tâm trạng khi đó và bây giờ khác nhau. Khi đó chỉ nghĩ qua ngày nào hay ngày đó, không ngờ có một ngày nàng cam tâm tình nguyện ở cạnh Mạch Khinh Trần.

Lâm Trì buông bát, nói: "Mạch Khinh Trần..."

Mạch Khinh Trần: "Hả?"

Lâm Trì cúi đầu, xấu hổ nói: "Ta..."

" Ầm"

Cửa xe ngựa bị mở ra, một tiếng nói hùng hổ và hưng phấn gọi to: "Mạch Khinh Trần ở trong này! Ta bí mật theo dõi chúng hai ngày, tuyệt đối không sai!"

Sau mấy tiếng "Xào xạt", mấy chục cây đuốc đồng thời sáng lên, chiếu sáng cả ngoại thành như ban ngày, từng đám người vây quanh họ cũng dần dần lộ diện.

Người nọ cười lạnh, nói: "Bắn tên!"

Mấy mươi hỏa tiễn đồng loạt nhắm vào xe ngựa, Lâm Trì không chút nghĩ ngợi, quay đầu xe, chạy về hướng ngược lại.

Lâm Trì càng chạy lòng càng như lửa đốt, nhiều người thế này, một mình nàng căn bản đánh không lại!

Làm sao bây giờ!

Lâm Trì cắn môi.

"Lâm Trì..." Tiếng Mạch Khinh Trần nhẹ thổi qua như có như không.

Lâm Trì vội nói: "Không sao cả! Ta nhất định mang chàng thoát khỏi đây!"

Mạch Khinh Trần: "Nàng..."

Vài chiếc hỏa tiễn bay về phía xe ngựa, bốc cháy khiến bụi mù kéo tới cuộn cuộn, Lâm Trì che miệng, mũi, hạ giọng nói ngắn gọn: "Đợi lát nữa chàng xuống trước, ta đánh lạc hướng bọn chúng, lát nữa sẽ tìm chàng."

Mạch Khinh Trần: "Ta..."

"Nhanh lên! Không kịp nữa rồi!" Lâm Tri cất lời hấn, như sợ Mạch Khinh Trần không chịu, thở dốc một hồi, nài nỉ lại bổ sung: "Một mình ta chắc chắn thoát được!"

Lâm Tri đang nói bỗng thấy eo bị siết lấy, cả người đột ngột vọt lên không trung.

Nàng kinh ngạc quay đầu lại, thấy Mạch Khinh Trần đang rất bình tĩnh vận khinh công bay về phía trước, tay áo bay phấp phật trên không trung, những mũi hỏa tiễn đang bay đến liền bị đánh bật ra, cả quá trình nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, như đã luyện nhiều lần.

Lâm Tri cả lăm: "Chàng, chàng, chàng..."

Mạch Khinh Trần ôm chặt Lâm Tri, giọng có âm ức nói: "Ta định nói ta có thể bế nàng chạy trốn..."

Lâm Tri tức giận nói: "Sao không nói sớm!"

Mạch Khinh Trần: "...". Nàng đâu có cho ta cơ hội...

Mặc dù chậm hơn trước, nhưng tốc độ hiện tại của Mạch Khinh Trần vẫn nhanh như chớp, Lâm Tri nhìn đám truy binh đã bị bỏ xa, rốt cuộc thờ phào, trở tay ôm Mạch Khinh Trần, mắt cũng nhích lại gần hơn, nhưng còn chưa nói, cả người đã cứng lại.

"Mạch Khinh Trần! !! Dừng lại!"

Mạch Khinh Trần nghiêng đầu, con ngươi u ám chớp chớp: "Cái gì?"

"Dừng lại... A..."

Mạch Khinh Trần: "Hả?"

Lâm Tri nhìn một chú chim bồ câu trắng nhỏ bé thành thoi thông dong vỗ cánh bay xẹt qua nàng, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Mạch Khinh Trần chạy trốn quá nhanh... Trước mắt, là vách núi...

Hiện tại bọn họ...

Đang bay!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 63: Chương 52

Lâm Tri thấy nàng đã quen với chuyện nhảy khỏi vách núi thế này, dù sao... Bình thường gặp tình huống này cũng sẽ không chết, chỉ gặp phải một ít rắc rối.

Ví dụ như lần trước nàng bị ngã đập vào đầu, trí nhớ bị lệch chậm mất một năm, lại ví dụ như lần này...

Nàng vẫn tỉnh táo, nhưng Mạch Khinh Trần lại hôn mê bất tỉnh.

Vết thương do bị ngã thật ra không quá nghiêm trọng, dĩ nhiên nguyên nhân chủ yếu là do... Mạch Khinh Trần làm đệm lót cho nàng. Lúc Lâm Tri tỉnh lại, mở mắt ra chỉ thấy một màn đêm im ắng, tiếng côn trùng gáy vang vọng trong không trung. Lâm Tri gọi Mạch Khinh Trần vài tiếng nhưng không có tiếng đáp trả, ngược lại nàng ngửi thấy mùi máu thoang thoảng. Vì không biết là máu của nàng hay của Mạch Khinh Trần, nên Lâm Tri không dám di chuyển hấn, nàng đi một vòng quanh hang tìm chút quả dại mới trở về hang.

Mạch Khinh Trần vẫn không có phản ứng. Lâm Tri đỡ hấn ngồi dậy, múc một ít nước ở con suối gần đó, cẩn thận đút hấn, nàng ăn một ít quả dại, sau đó thấy hơi mệt, đem đầu tiên nàng cứ tựa vào Mạch Khinh Trần như thế mà ngủ.

Màn trời chiếu đất cũng không làm nàng bớt yên tâm vì lúc này bên cạnh đã có Mạch Khinh Trần.

Sáng hôm sau, Lâm Tri mới biết tại sao Mạch Khinh Trần chưa tỉnh, trên đùi và sau gáy hấn đều chảy máu, vì không kiểm tra nên không biết nghiêm trọng cỡ nào.

Mây đen quần tụ ở chân trời, là dấu hiệu trời sắp đổ mưa.

Lâm Trì vội đứng dậy chạy một đoạn đường dài mới tìm thấy một hang đá bị bụi cây che kín. Lâm Trì thở phào, chạy về cẩn thận cổng Mạch Khinh Trần đến hang đá. Mạch Khinh Trần không béo, nhưng cơ thể một nam tử trưởng thành dù thế nào cũng không nhẹ, Lâm Trì mới đi một đoạn đã kiệt sức, nhưng trời dần âm u, có thể mưa bất cứ lúc nào, nếu để Mạch Khinh Trần mắc mưa chỉ sợ hậu quả khó lường. Lâm Trì cắn răng, nhắm mắt chạy.

Đường vào hang lầy lội, Lâm Trì quá mệt không chú ý vấp phải tảng đá dưới chân, cả người nghiêng sang một bên. Nếu chỉ có một mình, nàng còn có thể tránh được, nhưng nàng đang cổng Mạch Khinh Trần trên lưng, nếu tránh đi thì hắn sẽ ngã.

Chỉ trong chớp mắt, Lâm Trì không chút đắn đo dùng cơ thể chắn cho Mạch Khinh Trần.

"Ầm" một tiếng, Lâm Trì ngã trên đất.

Cảm giác đau đớn xuất hiện ở các đốt ngón tay, khiến nàng gần như đứng dậy không nổi, nhưng nàng nhất định phải cố, nhắm mắt cắn răng chịu đau lần mò hôn đá đứng dậy, Mạch Khinh Trần vẫn ở trên lưng nàng, chưa bị ngã xuống.

Số nàng vẫn còn may, vừa tập tễnh đi đến hang động thì trời đổ mưa.

Lâm Trì cẩn thận đỡ Mạch Khinh Trần xuống, sau đó ngồi thở hồn hển.

Từ chi đau nhức, nhưng khó chịu nhất là dạ dày, tiêu hao sức lực thể mà chẳng được bổ sung, cảm giác bụng đói réo vang bất cứ lúc nào cũng không dễ chịu.

Lâm Trì lấy trong ngực ra một lọ Kim Sang được, bỏ đến gần Mạch Khinh Trần, chiếc áo trắng hần mặt be bết bùn đất và bụi bặm, trông có vẻ chật vật, nhưng vẻ mặt hần vẫn yên tĩnh, không đau cũng không khô sở, thậm chí cả nhãn mặt một cũng không có, trông bình yên như đang ngủ.

Lâm Trì hà hơi sưởi ấm những ngón tay lạnh lẽo của hần, rồi kiểm tra vết thương.

Vết thương sau gáy bị tóc phủ kín, Lâm Trì không phải đại phu, cũng không biết y thuật, nàng đắn đo một lúc rồi nhìn sang chân Mạch Khinh Trần.

Lâm Trì lần xuống đùi, đụng tới chỗ bị rạn thì lòng thất lại.

Tay nàng siết đến trắng bệch mới từ từ buông ra.

Cẩn thận xé lớp vải trên đùi Mạch Khinh Trần, rửa sạch vết thương, bôi Kim Sang được lên, thật ra chuyện này nàng làm quen rồi, nhưng chưa bao giờ tỉ mỉ đến vậy, dù biết Mạch Khinh Trần đang hôn mê, cũng không biết đau, nhưng bất giác vẫn lắm rất nhẹ, rất nhẹ.

Đội bồi thuốc xong mới phát hiện vết thương trên người mình cũng đã đau chịu không nổi.

Xử lí qua loa xong vết thương thì mưa bên ngoài cũng nhỏ lại, Lâm Trì ra ngoài tìm quả đại ăn đỡ, rồi đút cho Mạch Khinh Trần, ngày thứ hai cứ thế trôi qua.

Ngày thứ ba, Lâm Trì tìm một vài thanh gỗ, cột vào đùi Mạch Khinh Trần để cố định, đồng thời dùng đá đánh lửa.

Lâm Trì không dám đi quá xa, sau khi thể lực khôi phục một ít thì bắt vài con cá dưới suối, đốt lửa nướng lên, nàng ăn một con, để lại cho Mạch Khinh Trần một con. Chi tiếc cá đã nguội mà Mạch Khinh Trần vẫn chưa tỉnh. Lâm Trì chột nghĩ, nếu Mạch Khinh Trần vẫn không tỉnh thì nàng phải làm sao.

Ngày thứ tư, Lâm Trì dùng chùy thủ vót vài tấm gỗ, lấy cỏ khô, rom rạ bện thành dây, nàng thử tới thử lui, mãi cho đến khi chịu nổi cân nặng của Mạch Khinh Trần nàng mới thả hần lên tấm ván gỗ, rồi kéo hần ra ngoài.

Đùi Mạch Khinh Trần được cố định bằng một thanh gỗ, nếu nàng muốn cổng hần như mấy hôm trước thì không khả thi lắm, hơn nữa nàng cũng không còn sức để đảm bảo an toàn cho hần.

Ngày thứ năm, Lâm Trì nhắm tính có lẽ nàng đã đi được khoảng bốn năm dặm đường, nhưng vẫn chưa thấy thành hay trấn gì cả.

Mạch Khinh Trần vẫn chưa tỉnh, Lâm Trì thử đút thức ăn khác cho hần, nhưng Mạch Khinh Trần đang hôn mê nên chỉ có thể nuốt thức ăn lỏng, Lâm Trì đấu tranh nội tâm một lúc, rồi nhai nát thức ăn sau đó dùng miệng đút hần, rồi đút nước, thế này ít ra có thể đảm bảo Mạch Khinh Trần không gây thêm nữa.

Ngày thứ sáu, mặt trời nóng gay gắt, Lâm Trì kéo tấm ván gỗ mà mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, mắt nàng bắt đầu mờ, miệng đắng lưỡi khô, cơ thể cũng dần phản ứng chậm chạp.

Ban đêm, khi dựa vào dưới cây nghỉ ngơi, Lâm Trì sờ trán thấy nóng bỏng tay mới phát hiện hình như nàng đã đổ bệnh.

Nhưng sao nàng có thể đổ bệnh vào lúc này.

Nàng bệnh rồi ai chăm sóc Mạch Khinh Trần?

Ngày thứ bảy, trời lại mưa.

Lâm Trì không tìm được hang đá nào, cố lắm mới tìm thấy một gốc cây cổ thụ cho Mạch Khinh Trần trú mưa, nhưng vẫn có mưa phùn rơi vào người, Lâm Trì càng thấy đầu óc mê mang, nên không nổi che miệng ho khan, tiếng sau dài hơn tiếng trước, như muốn ho ra cả cổ họng, người nặng như chì, mệt đến sắp mất đi ý thức.

Không biết đã ngủ bao lâu, Lâm Trì mới tỉnh dậy, còn một ít trái dai, dù mùi vị chả ra làm sao nhưng nàng vẫn cố nuốt.

Nàng cần sức khỏe, cần ăn, cần... Có sức để ra ngoài.

Trước mắt tối đen như mực, rất giống cái đêm u tối của nhiều năm về trước. Một môi, đau đốn, gãy dựa.

Nhưng nàng phải sống bằng bất cứ giá nào.

Cho dù là vì mẫu thân đã dùng cả tính mạng để che giấu cho nàng, vì nàng chưa nhìn thấy mọi thứ trên đời này, hay vì những món nàng chưa từng được nếm thử, bất kể vì lý do nào nàng cũng không được bỏ cuộc.

Lâm Trì là một cô nương yếu đuối, không kiên cường, đặt đầu ngồi đấy, dù ở trong tình huống nào vẫn rất bình thản, đôi khi chính nàng cũng cảm thấy mình sống rất không có nguyên tắc, nhưng... Chính tính cách đó khiến nàng có thể sống tiếp.

Nhưng sống tiếp rồi thì thế nào nữa...

Đến bây giờ nàng còn chưa nghĩ tới chuyện đó.

Nếu đã không biết thì không thêm nghĩ nữa, nhưng lúc này...

Lâm Trì chìa tay chạm vào Mạch Khinh Trần, nắm lấy tay hắn, hơi lạnh khẽ len vào người, nhưng trái tim vô cùng ấm áp.

Nàng không còn cô độc nữa.

Nàng không ngừng đấu tranh vì bản thân, cũng là vì Mạch Khinh Trần.

Nàng muốn ở bên Mạch Khinh Trần, muốn bên cạnh hắn.

Nếu đã có mục tiêu để sống, thì làm bất cứ việc gì cũng có ý nghĩa.

Mưa rơi từng giọt, rơi trên lá cây tí tách như tiếng tim đập.

Giọt mưa lạnh lẽo rơi trên trán, chảy dọc theo gò má, chảy đến đầu ướt đến đó, như nước mắt, Lâm Trì nhắm mắt, cúi xuống ghé vào trên người Mạch Khinh Trần, mỉm cười.

Ngày thứ tám.

Lâm Trì trụ không nổi ngã nhào xuống đất.

Nhưng lần này nàng nằm rất lâu vẫn không tài nào gượng dậy được, quá mệt mỏi, mí mắt không nâng lên nổi, đầu óc quay cuồng, bất tỉnh.

Nàng cắn răng nghĩ, mình chỉ ngủ một lát, một lát thôi sẽ dậy ngay...

Chỉ ngủ một lát thôi sẽ khỏe lại...

Nhưng còn Mạch Khinh Trần... Lâm Trì mở to mắt nhìn về phía Mạch Khinh Trần, muốn nhấc cánh tay rã rời lên, nhưng ngay lập tức lại gục xuống...

Móng tay nàng quét một đường dài trên đất.

Làm sao bây giờ...

Phải chết ở đây ư?

Đây là suy nghĩ cuối cùng hiện lên trong đầu Lâm Trì, giây kế tiếp, nàng chìm vào một màu đen u tối.

Bóng tối bao trùm nàng nhanh đến mức nàng không phát hiện ngón tay Mạch Khinh Trần nằm trên tấm ván gỗ hơi động dậy.

Lúc Lâm Trì tỉnh lại nàng cứ ngỡ mình đang mơ.

Nàng không còn ở trong khu rừng đi mãi không ra khỏi kia mà đang nằm trên giường sạch sẽ, thơm tho có hương gỗ, cùng với...

Lâm Trì mở to mắt.

... Cùng với một Mạch Khinh Trần đang tỉnh táo, vẫn với khuôn mặt hoàn mỹ câu hồn như cũ, mắt cong cong, điềm tĩnh hoàn hảo.

Nước mắt tràn mi, Lâm Trì có lẽ cũng không ngờ nàng cứ thế mà khóc oang oang.

Nhưng vẫn không khống chế được nước mắt cứ thế tuôn như mưa, như một đứa bé gặp được phụ mẫu của mình, có quá nhiều lời muốn nói nhưng không biết phải nói gì, cũng không biết bắt đầu từ đâu, lại càng không biết phải biểu đạt cảm xúc mãnh liệt này như thế nào.

Nhưng một giây sau, nàng đã rơi vào vòng ôm ấm áp của Mạch Khinh Trần.

Giọng trầm ấm của Mạch Khinh Trần vang lên bên tai, Lâm Trì cứ ngỡ là tiếng từ trên trời vọng xuống: "Xin lỗi nàng."

Lâm Trì nghẹn ngào, vòng cánh tay ôm chặt hân, hơi lạnh trên người hân rất nhạt nhẽo, nhưng chỉ một chút nhạt nhẽo ấy thôi cũng khiến lồng ngực nàng siết lại từng cơn.

"Tốt quá". Lâm Trì khó khăn nói, giọng nàng khàn khàn, "Chàng không sao."

"Thật tốt quá, tốt quá..." Nàng không biết mình đã nói bao nhiêu lần, Mạch Khinh Trần vẫn một mực ôm lấy nàng.

Mãi đến lúc nàng ổn định được cảm xúc, Mạch Khinh Trần mới buông nàng ra, nói: "Ăn chút gì nhé."

Hân nói xong mang đến một bát cháo nóng.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 64: Chương 53

Có lẽ nhận thấy tiếng Lâm Trì run run, Mạch Khinh Trần do dự một lúc mới mở miệng: "Sao vậy?"

Giọng nhẹ như phiêu diêu trong gió.

Lâm Trì cố giữ bình tĩnh: "Cho ta... Xem vết thương trên chân chàng."

Nhiều ngày như vậy nàng chỉ bôi thuốc được mấy hôm đầu, những ngày sau đó nàng không còn sức lực để quan tâm đến chân hân nữa.

"Thôi không cần đâu."

Mạch Khinh Trần phát nhẹ tay áo, giữ khoảng cách với Lâm Trì, cầm cái bát Lâm Trì vừa ăn xong, nói: "Đề ta đi lấy thêm một bát cho nàng."

Mạch Khinh Trần dùng tay còn lại đẩy xe lăn ra ngoài, bánh xe bằng gỗ ma sát với mặt đất tạo thành tiếng kéo kẹt vang vọng trong không gian nghe trống trải, hiu quạnh, cả bóng lưng của Mạch Khinh Trần cũng gầy đi rất nhiều. Một cơn gió lạnh thổi tung mái tóc hân, mái tóc mỏng manh như cánh bướm, vài chiếc lá rơi qua vai hân, lượn mấy vòng trên không trung rồi đáp vào trong bát, hân vẫn bình thản như không hay biết, tiếp tục đẩy xe.

Trong khoảnh khắc đó, tim nàng như bị ai siết lấy.

Chàng vẫn chưa... Nhìn thấy ư?

Không khí trong phòng hơi ẩm, trên tường và song cửa đã mọc vài cây con, phòng bày trí đơn sơ và hơi cũ. Không biết Mạch Khinh Trần làm thế nào tìm được nơi này, và làm thế nào có thể mang nàng đến đây.

Chàng không thấy đường, chân không cử động được, không có giác quan, hơn nữa chàng..

Lâm Trì lấy tay che miệng, che đi đau đớn trong lòng.

Vì tìm nàng.

Vì tìm nàng mà Mạch Khinh Trần mới biến thành như thế.

"Khinh tiên sinh, ngài cần tôi giúp gì không?"

Nghe tiếng gọi, Lâm Trì ngược mắt nhìn, thấy một thiếu niên mặc áo xanh đang đứng ở cửa.

Mạch Khinh Trần đã múc xong hai bát cháo, mặt bình tĩnh: "Không cần đâu."

Thiếu niên định nói gì đó, thấy Lâm Trì thì "À" một tiếng, đi đến cạnh nàng, mở to mắt chớp chớp: "Tỷ dậy rồi ư? Tỷ ngủ lâu thật, lần đầu tiên ta thấy một người ngủ lâu đến thế!"

Lâm Trì: "À..."

Thiếu niên mang về mặt đến hóng chuyện nói tiếp: "Này này, tỷ có quan hệ gì với Khinh tiên sinh hả? Tỷ là nương tử của ngài ấy ư?"

Lâm Trì: "À..."

"Ra ngoài." Mạch Khinh Trần thân nhiên nói.

Thiếu niên hơi bất mãn, chu miệng nói: "Đừng như vậy mà, Khinh tiên sinh, tôi chỉ tò mò thôi..."

"Ra ngoài!" Mạch Khinh Trần lặp lại lần nữa, vẫn ngắn gọn.

Thiếu niên hoảng sợ, than thở đôi ba câu, nhưng vẫn sợ cái uy của Mạch Khinh Trần nên đành tức tối đi ra.

Mạch Khinh Trần đặt bát cháo lên giường lần nữa, hần hơi quay đi nói: "Nàng ăn đi."

Hần giấu tay trong ống tay áo, Lâm Trì chỉ thấy lờ mờ hình dáng. Nàng tóm lấy tay hắn, theo phản xạ định kéo qua, nhưng bị Mạch Khinh Trần phản ứng lại.

"Tại sao... Không cho ta xem tay chàng?"

Mạch Khinh Trần rút tay vào ống tay áo, vẫn nói câu đó: "Không có gì, nàng ăn cháo đi."

Chiếc lá rơi lúc này vẫn nằm trong bát, thấm xanh một mảng, hòa với nước cháo nhai vào đắng chát, đắng cả vào tim.

Họ đang ở một thôn không lớn lắm, dân thưa thớt, cực kì heo lánh, nhìn chung quanh không có căn nhà nào to, chỉ có một vài căn nhà nhỏ. Có một dòng suối chảy từ trong thôn ra ngoài, trong suối có vài bông hoa sen đang nở rộ, hương sen tỏa bốn phía, thanh tao, trang nhã.

Vào lúc chiều muộn, khói bếp lượn lờ bốc lên trong thôn, sương khói cuộn lại rồi trôi lên trời, nhìn từ xa trông hệt như một bức tranh thủy mặc.

Lâm Trì bước ra đứng trong thôn xoay tới xoay lui, rất nhanh đã thấy thiếu niên nọ.

Nàng gọi hắn rồi hỏi: "Ta... Ngủ lâu lắm ư?"

Thiếu niên thấy nàng nói ngay: "Đương nhiên rồi! Ba ngày! Tỷ ngủ đến ba ngày đấy! Còn chưa lâu hả? Khinh tiên sinh vẫn luôn chăm sóc tỷ!"

"Mạch... Sao chàng ấy mang ta về được thế?"

Thiếu niên chạy nhanh tới, mặt đầy mong chờ nhìn Lâm Trì: "Tỷ muốn biết hả? Ta sẽ nói tỷ biết! Có điều nếu ta nói tỷ biết rồi tỷ có thể cho ta biết các người có quan hệ gì không?"

Lâm Trì sững sốt một lúc rồi gật đầu.

Thiếu niên kể lại ngắn gọn, ba hôm trước Mạch Khinh Trần cả người đầy máu bết Lâm Trì chạy vào thôn, ban đầu trưởng thôn còn tưởng bị địch đột kích, nhưng không ngờ hắn chỉ nhờ ông cho đại phu cứu Lâm Trì. Thôn trưởng nhất thời mềm lòng nên cho hai người ở lại, còn cho Mạch Khinh Trần một gian nhà nhỏ không ai ở. Mạch Khinh Trần bị mù, hình như chân cũng bị thương, nhưng vẫn cố chấp không cho người khác đến gần hắn kể cả đại phu, ngay cả việc chăm sóc Lâm Trì cũng do hắn tự làm, nên đa phần người trong thôn đều cho rằng họ là phu thê.

Có điều...

Mắt thiếu niên lóe sáng: "Hôm Khinh Tiên sinh vừa tới cả người đầy máu, tóc bạc rối tung, ai cũng nhìn không ra bộ dạng của hắn, chờ khi hắn tắm gội sạch sẽ, khụ khụ..." Thiếu niên dừng một lúc, "Toàn bộ cô nương trong thôn đều không còn nghĩ thế nữa..."

Lâm Trì ngó ra, gật đầu: "... Ta hiểu."

Dù ở đâu thì khuôn mặt của Mạch Khinh Trần cũng đều quá xuất chúng.

Thiếu niên trừng mắt nhìn, "Đúng rồi, vậy rốt cuộc tỷ có phải là nương tử của Khinh tiên sinh không thế?"

Có phải không.

Thật ra có những chuyện không cần phải nói ra, nhưng trong lòng đã ngầm thừa nhận.

Tim Lâm Trì bỗng đập nhanh hơn một nhịp, nàng khẽ gật đầu, nói tròn vành rõ chữ: Phải.

Thiếu niên mỉm cười: "Quả nhiên biết được bí mật rồi thì không còn thú vị nữa... Nhưng thật kì lạ, nếu phải thì tại sao Khinh tiên sinh vẫn một mực không chịu thừa nhận... A, Khinh tiên sinh..."

Lâm Trì quay lại, thấy Mạch Khinh Trần đang ngồi gần đó, không nhìn ra tâm trạng gì.

Thiếu niên thấy vậy cáo từ rồi biến mất nhanh như chớp. Mạch Khinh Trần đẩy xe lăn đến gần Lâm Trì từng chút một.

Lâm Trì bỗng luống cuống chân tay, liếm môi nói, "Ta..."

Còn chưa nói dứt câu đã bất ngờ bị Mạch Khinh Trần ôm lấy.

Đôi mi của hắn run run, chứng tỏ chủ nhân của nó không hề bình tĩnh như bề ngoài, hắn cọ môi mình vào má Lâm Trì, thờ dài rồi nói: "Nương tử."

Giọng hắn trầm ấm, hết như hoa rơi, khẽ tung bay vẩn vút trên không rồi rơi xuống, tạo thành sóng làm gợn cả một mặt hồ phẳng lặng.

Một chút lo lắng, căng thẳng trước kia biến mất không còn sót lại chút gì.

Chỉ cần ở bên cạnh người nam nhân này, thì dù có long trời lở đất nàng cũng chẳng sợ.

*****

Kim Sang được đã dùng hết, nàng phải đến hiệu thuốc trong thôn mua thuốc trị thương về bôi cho Mạch Khinh Trần.

Ban đầu Mạch Khinh Trần còn hơi miễn cưỡng, nhưng dưới sự ép buộc của Lâm Trì, hắn đành đáp ứng.

Cuốn ống quần qua khỏi gối, đôi chân thon dài hoàn hảo không tỳ vết như ngọc ngày nào giờ chỉ chút vết thương, có vài vết thương đã đóng vảy, vài vết thương vẫn đang chảy máu, Lâm Trì thật không tưởng tượng được Mạch Khinh Trần đã dùng đôi chân đầy vết thương thế này để chăm sóc nàng những ngày nàng còn hôn mê.

Lâm Trì bôi thuốc cực kì cẩn thận, dù biết Mạch Khinh Trần không biết đau, nhưng nàng vẫn hỏi: "Đau không?"

Mạch Khinh Trần khẽ lắc đầu, cong mắt nói: "Không đau."

Nhưng nàng vẫn không kềm được miệng: "... Đồ ngốc, lúc này chàng còn để ý người khác chạm vào chàng ư, sao chàng không để đại phu xem vết thương, bôi thuốc sớm ngày nào thì nhanh khỏi ngày đó, đồ ngốc, ngốc hết biết."

Mạch Khinh Trần cong cong đôi mắt, con ngươi dù không có tiêu cự nhưng vẫn không hề bắt bẻ: "Ừ, ta rất ngốc."

Lâm Trì vẫn thấy khó chịu, lại than: "... Nào có ai tự nhận mình ngốc cơ chứ."

Mạch Khinh Trần giương khóe môi không nói lời nào, mặt tỏ vẻ "Nàng nói sao thì là vậy, ta không có ý kiến."

Đối diện với người như vậy, cả những lời trách móc cũng thấy vô dụng.

Lâm Trì thờ dài, nhìn chân Mạch Khinh Trần chồng chất vết thương, nàng lấy tay vuốt nhẹ hai lần, rồi bỗng không nhịn được hôn lên đầu gối hắn.

Nàng hôn rất nhẹ, hết như lông vũ, tha thiết mà chân thành.

Nhưng Mạch Khinh Trần né tránh.

Lâm Trì ngẩng lên: "Sao thế?" Lúc này bôi thuốc cũng không thấy hắn có phản ứng gì.

Mạch Khinh Trần tránh ánh mắt tò mò của Lâm Trì, cố bình tĩnh nói: "Không có gì."

Hắn biết nói với Lâm Trì thế nào, vừa rồi một khắc Lâm Trì hôn vào gối hắn, trái tim hắn sắp bắn khỏi ngực, cảm giác càng rõ rệt hơn so với quá khứ, cảm giác thân thiết nháy mắt bao quanh cả người hắn, trong bóng tối hắn chỉ cảm nhận được môi Lâm Trì vừa mềm vừa ấm, đường cong tuyệt đẹp, mê hoặc hơn bất cứ thứ gì.

Cảm giác này trước nay chưa từng có.

Cảm giác của hắn quả nhiên đang dần khôi phục.

Trước sự vui sướng này, tất cả những đau đớn hoảng loạn vì lạc trong rừng mãi không tìm thấy lối ra trong khi chân đang bị thương đi đứng bất tiện trước kia đã không còn đáng để nhắc tới.

Trước khi chân Mạch Khinh Trần khỏi hẳn, Lâm Trì quyết định sẽ ở lại chỗ này.

Dù nơi này không lớn nhưng may mà cảnh quang đẹp vô cùng, càng ở lâu càng khiến người ta có cảm giác lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh.

Bạc trên người đã sắp hết, nhân mùa thu hoạch sắp sang, Lâm Tri quyết định nhận công việc thu hoạch trên ruộng, nòng tập võ, cơ thể khỏe mạnh, hoạt động nhanh nhẹn hơn người bình thường nên có làm việc cũng không mấy khổ cực. Mạch Khinh Trần thì giúp mọi người sao chép công văn, dù hắn không thấy đường, nhưng chỉ cần đối phương đọc một lần hắn sẽ chép không sót một chữ, chữ hắn ngay đẹp, không thể ngờ là do một người mù viết ra.

Cậu thiếu niên lúc trước có giúp Lâm Tri vài lần, nên sau này hề có đồ ăn ngon, Lâm Tri lại gọi cậu sang ăn.

Lâm Tri không hiểu, nòng rất thích ăn món ngon, những món nòng thích đều muốn chia sẻ với hắn. Hơn nữa không biết có phải vấn đề đất đai và nguồn nước ở đây hay không, mà nguyên liệu nấu ăn ở đây tươi ngon hơn những nơi khác. Dù sao cũng không vội, Lâm Tri chuyển sang nghiên cứu cách nấu món ngon, sau đó khoe với Mạch Khinh Trần, không biết có phải ảo giác không, mà nòng cảm thấy mỗi món mình miêu tả Mạch Khinh Trần đều có thể nấu ra được.

Đã từng đến thăm những nhà khác, lúc rảnh rỗi Lâm Tri thường nghĩ có nên trồng một ít cây trong sân nhà mình không, tốt hơn là nuôi thêm vài con vật nữa.

Thật ra Lâm Tri vẫn luôn mong ước có một cuộc sống thế này, một cuộc sống đơn giản với người mình thích ở một nơi như chốn thần tiên, cày hai mẫu đất, nuôi gà vịt, mặt trời lên thì làm việc mặt trời lặn thì về nghỉ, lúc rảnh rỗi pha một ly trà ngồi trong vườn đọc thoại bản, mệt thì vào nhà ngủ, vô lo vô ưu, một cuộc sống đơn giản không bị quấy rầy.

Bây giờ được như ý nguyện, dù biết không thể tiếp tục mãi, nhưng trong thâm tâm vẫn mong có thể kéo dài một chút.

Mặt trời sắp lặn, Lâm Tri đẩy Mạch Khinh Trần đi dạo trong thôn.

Bầu trời nhuộm đỏ cam một màu kéo dài xuống tận nơi trời đất giao nhau, Lâm Tri cúi người ngồi xuống, tựa đầu vào gối Mạch Khinh Trần.

Cứ ngồi như thế cho đến tối mịt mới đẩy Mạch Khinh Trần về.

Ngày này qua ngày khác không thấy chán.

Điều bất tiện duy nhất là luôn có những cô nương ra vào nhà nòng, người muốn viết thư kẻ muốn nhờ chép sách, mở miệng là gọi "Khinh tiên sinh", "Khinh công tử".

Vì cuộc sống quá nhàn hạ, rốt cuộc Lâm Tri có cơ hội học được thêm một kỹ năng khác.

Ghen.

Không trách được Mạch Khinh Trần, dù mái tóc hắn đã bạc phơ, chân bị thương, mắt bị mù, nhưng vẫn không ảnh hưởng chút gì đến khuôn mặt tiêu hoa ghẹo nguyệt của hắn. Nhất là ở một thôn trang heo lánh thế này, khuôn mặt đẹp quá mức hoàn hảo của Mạch Khinh Trần không hợp với phong cảnh mộc mạc tự nhiên nơi thôn dã nơi đây. Hắn chỉ lẳng lặng ngồi đó, không làm gì cả, nhưng cả người dường như có vô vàn cánh hoa rơi vây quanh, căn nhà đơn sơ cũng trở nên lung lộng hẳn hơn.

Lâm Tri nghĩ tới nghĩ lui, quyết định mua một con sói giữ nhà.

Nhưng vẫn chưa kịp thực hiện, đã bị một sự việc làm gián đoạn.

Mạch Khinh Trần che mắt, đưa tay nắm lấy vài lọn tóc bạc, khẽ hỏi nòng: "Bây giờ ta... Trông rất khó coi đúng không?"

Lâm Tri ngẩn ra: "Đâu có, sao đột nhiên chàng lại hỏi vậy?"

Mạch Khinh Trần mím môi im lặng.

Hắn không muốn nói với nòng hắn vừa nghe hai người nào đó bàn tán về hắn, nói hắn chỉ có khuôn mặt là còn tạm được, tóc đã bạc lại còn bị mù, còn già hơn ông lão trăm tuổi trong thôn.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 65: Chương 54

Không nhìn thấy đương nhiên không biết bộ dạng hiện tại của mình thế nào, và lại trước giờ Mạch Khinh Trần chẳng hề để tâm tới vẻ bề ngoài của hắn.

Lần đầu tiên trong hai mươi năm cuộc đời, hắn thấy bối rối vì vẻ ngoài của mình.

"Mấy hôm nay chàng buồn rầu... Lẽ nào là vì chuyện này ư?" Giọng Lâm Trì có phần không thể tin được.

Gió nhẹ lay tóc Mạch Khinh Trần, hắn cúi nửa đầu, đường cong hiện ra mềm mại không bắt bẻ được, môi hơi hé thoi cũng tạo thành một độ cong hoàn hảo khó tin, làn da trắng nhợt dưới ánh nắng mặt trời, có cảm giác không chân thực.

Mạch Khinh Trần buông tay, xõa tóc, nén giọng cực thấp nói: "... Có đôi chút."

Nhìn nét hăm hực hiện rõ trên khuôn mặt đẹp đẽ kia, Lâm Trì nhin không được bật cười.

Đúng là tóc đã bạc không sai, nhưng cùng lắm cũng chỉ khiến người ta không đoán được tuổi tác, nào tới mức khó coi?

Mạch Khinh Trần không đợi nàng ngừng cười, quay xe lẩn về hướng ngược lại, im lặng đẩy xe đi.

"Này này..."

Lâm Trì vừa cười vừa định giải thích, Mạch Khinh Trần bên kia đã biến mất.

Lâm Trì không ngờ Mạch Khinh Trần sẽ vì chuyện này mà giận dữ với nàng. Hơn nữa còn biến mất mấy ngày, gần đây vào vụ thu hoạch, Lâm Trì giúp mấy hộ dân đánh đồng lồng lấy lúa, vốn không có tâm trí để ý hắn, kéo dài vài ngày mới phát hiện mấy hôm nay không thấy Mạch Khinh Trần đâu.

Vừa làm xong việc, Lâm Trì vội về, nhưng Lưu Nhị ca thuê nàng lại gọi: "Lâm cô nương."

Lâm Trì: "Hả?"

Lưu Nhị ca đưa nàng một cây gậy chống màu đen, trông hơi xù xì: "Cái này... Là ta làm, dù không được đẹp lắm nhưng sẽ rất có ích..."

Lâm Trì vui vẻ nhận lấy, không ngờ Lưu Nhị ca làm cho nàng cái này, vội cảm tạ không ngớt.

Lưu Nhị ca gãi đầu, cười hết sức thật thà: "Đừng khách sáo đừng khách sáo, có thể giúp được nàng là tốt rồi, ca ca nàng không thấy đường có chút bất tiện, dùng cái này có lẽ sẽ thuận tiện hơn."

Lâm Trì đang định đi thì sừng sốt: "Chàng ấy không phải ca ca ta..."

Lưu Nhị ca thắc mắc: "Nhưng lúc vừa đến đây, Khinh tiên sinh đã nói thế..."

Lưu Nhị ca còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy một nam nhân dung mạo xuất chúng đến khiến nam nhân cả thôn chán nản, hắn chống một cây gậy lung lay sắp ngã, ôm trong lòng một nữ tử đang hôn mê cũng chật vật y như hắn, mặt nàng trắng bệch không chút huyết sắc, đôi môi khô khốc hơi nhếch, mắt trầm đục không có tiêu cự. Mặc dù bề ngoài như thế nhưng cả người hắn vẫn tỏa ra thứ khí phách khiến người ta sợ hãi, giống như nếu không làm theo lời hắn có lẽ hắn sẽ gây ra chuyện rất đáng sợ vậy.

"Cứu nàng ấy."

Hắn ôm chặt nữ tử trong lòng, trân trọng như báu vật, giọng lạnh như băng ngập ngừng: "Nàng ấy là... Muội muội của ta."

Không ai nhận ra hắn đang yếu sức, thậm chí không ai nhận ra mắt hắn đã bị mù.

Vốn Lưu Nhị ca không có hảo cảm với những tên có mã ngoài đẹp đẽ, nhưng hắn lại thấy kính nể người này không có nguyên do.

Khiến người ta tin hắn là một huynh trưởng tốt.

Lâm Trì nhấp môi, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Lưu Nhị ca nói: "Không, chàng ấy không phải ca ca ta, chàng là phu quân của ta."

Nàng nói mà không hề do dự.

Lần này đổi lại Lưu Nhị ca sừng sốt.

Lâm Trì nắm cây gậy, hỏi: "À... Huynh biết chàng ấy hiện đang ở đâu không?"

Qua một lúc, Lưu Nhị ca mới lắc đầu.

Lâm Trì đáp lời, rồi rời đi, bóng người trong trời chiều gầy yếu mà xinh đẹp, lại chứa đựng vài phần cố chấp, quật cường.

Đi từ cuối thôn đến đầu thôn vẫn không thấy bóng dáng Mạch Khinh Trần, Lâm Trì thấy trời ngày càng tối càng sốt ruột hơn. Nàng nghĩ không chừng Mạch Khinh Trần đã về nhà, bèn quay về nhà của họ, còn chưa vào nhà đã nghe hai giọng nói quái gở.

"Lại là tên Mạch Khinh Trần, làm như chưa từng trông thấy nam nhân ấy, chạy đến như ong vỡ tổ."

"Hừ hừ, cái tên vừa mùi vừa què đó có gì hay, lão tử còn nhiều mắt nhiều chân hơn hần, còn không phải trông giống "Tiểu bạch kiếm" ư, còn không thể nấu cơm ăn, không khâu vá được, không gánh đồ được, không thể nuôi được vợ, thật không biết bọn nữ tử này nghĩ gì nữa."

Lâm Trì dừng bước.

"Đừng nói vậy, ngược lại ta rất tò mò, ngươi xem chân hần đã thành như vậy, không chừng phần dưới không thể sử dụng được nữa..."

"Ha ha ha, nói phải đó! Nếu đám nữ nhân kia biết hần chỉ trông được mà không dùng được, ha ha ha..."

Giọng càng nhỏ, tiếng cười càng dâm loạn.

Tiếng bẻ khớp xương vang lên rắc rắc.

Giết chết các ngươi!

Lâm Trì cắn chặt môi, trong nháy mắt phần nộ đến mức muốn giết người, lòng đầy chua xót.

Cảm xúc đã dâng trào thì khó lòng khống chế.

"Ngươi, ngươi... Sao ngươi đánh ta!"

Lâm Trì tỉnh táo lại mới phát hiện nàng đã vung ra nắm đấm.

Dân làng băng bó cho tên kia rồi nhìn nàng với ánh mắt hoảng sợ, Lâm Trì ngừng một lát, tiếp đó nhìn hần bằng ánh mắt sâu thẳm: "Thu hồi lời nói của ngươi, xin lỗi đi."

Tiếng nói như được rít ra từ kẽ răng.

Tỉnh Lâm Trì rất tốt, chỉ cần không đụng chạm tới nàng, nàng có thể xem như không có gì.

Nhưng Mạch Khinh Trần thì không được.

Người khác nói nàng như thế nào cũng không sao, nhưng không được nói Mạch Khinh Trần, một câu nàng cũng không muốn nghe!

Bởi vì chàng là một người tốt như thế, tốt đến mức nàng thấy trái tim mình phát đau.

"Thì ra là ngươi." Tên nọ thấy nàng chỉ là một nữ tử nên bạo gan hơn nói: "Nếu ta không thu hồi lời nói thì sao! Ồ, ta chỉ nói sự thật, lão Luru, ông nói tôi nói đúng không!"

Một người dân khác trong thôn phụ họa: "Không..."

Lâm Trì đánh thêm một cú, nàng dốc hết toàn lực khiến đối phương ngã lăn quay, chặt vật mãi không bỏ dậy nổi.

Tên còn lại vội đến đỡ hần, lúc đứng dậy thấy dưới đất loang lổ máu cùng một chiếc răng bị gãy rơi ra.

Lâm Trì siết chặt nắm đấm, cười lạnh nói với bọn chúng: "Thu hồi lời nói của các ngươi, xin lỗi đi."

Giọng ngày càng lạnh, cả máu trong người cũng lạnh băng.

Lúc bấy giờ tên nông phu mới hoảng sợ khi chứng kiến bộ dạng đáng sợ của Lâm Trì, hần ôm người bạn của mình lùi về sau, nói: "Ngươi nổi điên gì vậy, ta có làm gì chọc giận ngươi đâu? Bộ dạng của hần vốn là như vậy..."

Hần hét to, người trong thôn nhanh chóng tìm đến bọn họ.

Lâm Trì vẫn một mực chặn bọn chúng lại, trong giọng nói có chút nghẹn ngào mà chính nàng cũng không phát hiện ra: "Thu hồi lời nói của ngươi, xin lỗi đi."

"Đồ điên, đầu óc có vấn đề chắc..." Còn chưa dứt lời thì im bật.

Tiếng bánh xe gỗ vang lên.

Lâm Trì hoảng hốt quay người lại, trong bóng đêm, mái tóc bạc của Mạch Khinh Trần rất nổi bật, trong nhà không có đèn, chỉ nhìn thấy bóng hần dưới ánh trăng mờ ảo, cả người phong phanh, gầy yếu, tưởng chừng có thể bị gió thổi ngã.

Thì ra... Mạch Khinh Trần đã về.

Vậy lời vừa nãy...

Lâm Trì lau mắt, bước qua thật nhanh: "Sao chàng lại ra đây."

Lâm Trì nắm lấy cán xe lăn, định đẩy hấn về.

... Nàng không muốn để hấn nghe thấy những lời này, tuyệt đối không thể.

Mạch Khinh Trần dần tay nâng lại, tay hấn hơi lạnh, tay kia tiện thể sờ mắt, sờ mặt nàng, giọng nói vẫn trầm ấm như cũ, trong lời nói có chút thương tiếc và căng thẳng: "Bọn họ ức hiếp nàng?"

Lâm Trì ra sức lắc đầu, nhưng nước mắt không kèm được trào ra.

*****

Đột nhiên nàng nhớ lại lần đầu tiên gặp Mạch Khinh Trần.

Người khác có thể thấy chàng với một mái tóc bạc đẹp như lụa, môi chàng mỏng mê hoặc, như cười như không, hoặc chỉ thấy chàng với ánh mắt hờ hững như một đám mây trôi lững lờ... Hào hoa phong nhã không ai sánh bằng.

Nhưng đối với nàng mà nói, tất cả những thứ đó không còn quan trọng nữa.

Khoảnh khắc bước vào xe ngựa khi ấy, trong không gian xe ngựa chật hẹp, lần chạm mặt đầu tiên rất đối bình thường, không có gì đặc biệt ấy...

Đối với nàng lại là khoảnh khắc không gì có thể thay thế được.

Lúc ấy, hấn ấn nàng xuống xe dễ như trở bàn tay, không tốn chút sức, bình thản như chỉ tiện tay bắt một con mèo.

Không cảm xúc, không gay gắt, mọi cử động không một chút do dự.

Hấn là Mạch Khinh Trần hoàn hảo, dũng mãnh, đại ma đầu lừng danh thiên hạ.

Hấn không có nhược điểm, bởi vì hấn không quan tâm một ai.

Nàng biết hấn lúc ấy và hấn gầy gò của hôm nay khác xa nhau. Nàng tự nhận nàng hiểu hấn hơn bất cứ ai trong thiên hạ, là người duy nhất ở bên cạnh hấn vào lúc tối tăm nhất cuộc đời.

Nhưng tại sao nàng vẫn thấy đau lòng thế này?

Nghe được những lời nói đó, nàng cực kỳ phẫn nộ, muốn chứng minh cho bọn chúng thấy hấn không phải như thế.. Thấy hấn bị người khác chỉ trích, làm nhục còn đau khô hơn bản thân mình bị mắng chửi.

Lâm Trì nằm sấp lên gối Mạch Khinh Trần, vì khóc thúc thích mà vai run run. Hận chính mình ích kỉ và tham lam, luôn mong hấn tốt lên một chút.

Tay hấn đang nắm lấy tay nàng cũng không còn mịn màng như xưa, vì không thấy đường phải mò mẫm mà gây nên bao nhiêu vết thương, Lâm Trì biết trên người hấn còn rất nhiều vết thương khác.

Đều vì nàng.

"Nàng ghét ta rồi ư?"

Lâm Trì lại ra sức lắc đầu.

Mạch Khinh Trần lại sờ trán nàng, giọng càng căng thẳng hơn: "Vậy sao nàng lại khóc?"

Lâm Trì im lặng.

Một lúc sau mới nghe thấy tiếng Mạch Khinh Trần vang lên, giọng hơi cứng nhắc: "Vì lời nói của bọn họ ư?"

Lâm Trì bỗng ngẩng đầu: "Chàng..." Nghe thấy ư?

Mạch Khinh Trần nhấp máy môi một lúc, bỗng phì cười: "Chúng ta về đi." Chuyển đề tài một cách vụng về.

-- Có phải hiện giờ... Trông ta rất khó coi?

Tiếng Mạch Khinh Trần vang lên trong đầu nàng.

Hấn đã biết rồi ư?

Thật ra nàng biết không nên tiếp tục đề tài này. Hấn không trả lời vì không muốn nàng thấy hấn khó xử.

Vậy thì cứ tiếp lời hấn đi...

Nhưng đầu nàng như bị cửa kẹp, mắt đi năng lực suy nghĩ.

Nhớ lại màn đối đáp của mình và Mạch Khinh Trần, nàng bỗng thấy đau lòng, lại phủ lên vai hấn: "Xin lỗi chàng..."

Mạch Khinh Trần khựng lại: "Tại sao... Nàng lại xin lỗi?"

"... Không có gì, chỉ muốn xin lỗi chàng..."

Không biết nên giải thích thế nào, nàng không muốn hấn bị tổn thương thêm.

Lâm Trì nằm gối lên chân Mạch Khinh Trần, ngoan ngoãn như tiểu hài tử.

Không biết tại sao nàng vẫn muốn khóc. Rõ ràng có bị thương hay gặp khó khăn nào cũng không khóc, nhưng cứ nghĩ tới một người như Mạch Khinh Trần, mạnh mẽ đến mức chỉ cần ở bên cạnh hấn đều sẽ không sợ bất cứ thứ gì, nước mắt không ngăn được cứ trào ra.

Mạch Khinh Trần hạ mắt, tay chân luống cuống, bất đắc dĩ than nhẹ: "Không sao đâu, nàng đừng khóc."

Lần đầu tiên biết thờ dài lại ở vào tình huống thế này.

Có điều...

Nếu nhìn nhận có thể giải quyết mọi việc, hấn không ngại tiếp tục nhìn nhận.

Cả hấn cũng thấy ghét bản thân, rõ ràng cảm thấy nhưng có một số việc vẫn không làm được.

Mấy ngày qua chỉ biết ngẩn người.

-- "Mạch Khinh Trần, ta nguyên rủa ngươi..."

-- "Nguyên rủa ngươi cả đời cũng không có được người ngươi thích, dù có được nàng ta cũng sẽ bỏ ngươi mà đi..."

-- "Ha ha ha, Mạch Khinh Trần ta hận ngươi! Hận ngươi đến chết!"

Không quên được.

Không phải hấn để tâm chuyện mình có đẹp hay không, không phải tự ti, chỉ là hấn sợ khi mở mắt ra nàng sẽ biến mất, sợ tất cả những chân tình của nàng đều chỉ là giả vờ.

Nên hết lần này đến lần khác hấn muốn khẳng định Lâm Trì có bằng lòng ở cạnh hấn không, huống chi hiện tại hấn đã thành thế này, dù luôn tự nhủ Lâm Trì không giống Trúc Nhan, Lâm Trì thích hấn thật lòng, nàng sẽ ở cạnh hấn cả đời, nhưng vẫn không thể yên lòng.

Nghĩ tới đây, hấn dừng lại - - Rốt cuộc Lâm Trì thích hấn như thế nào?

Mạch Khinh Trần xuất sắc, mạnh mẽ không gì sánh nổi hay là Mạch Khinh Trần hiện tại...

Tự nhủ hết lần này đến lần khác, câu trả lời càng khiến hấn chán nản.

Nhưng dù dưới tình huống như vậy, hấn vẫn không muốn thấy nàng khóc, chỉ cần nàng vui, dù hấn bị nàng vứt bỏ cũng không sao cả...

Hồngбет.

Không biết qua bao lâu, Lâm Trì mới nhớ tới điều gì rồi khỏi chân Mạch Khinh Trần.

"Cho chàng này." Nàng đưa gậy cho hấn: "Có thể dùng nó để dò đường, trước khi chân chàng khỏi hấn thì dùng cái này đi..."

Mạch Khinh Trần mò mẫm cây trượng, gật đầu: "Ừm"

Thấy vạt áo Mạch Khinh Trần hơi nhăn nhúm, nàng không chút suy nghĩ định vuốt phẳng, nhưng còn chưa chạm được đã bị hấn né đi, tay Lâm Trì cứng đờ, rồi từ từ thả lỏng.

"Chàng ăn cơm chưa?"

"Chưa."

"Vậy đề ta đi nấu, chàng chờ chút nhé."

"Được."

Giờ cơm chiều, thiếu niên đến ăn nhờ như thường lệ.

Ăn xong, Lâm Tri còn đang nghĩ không biết nên mở lời thế nào, thì thiếu niên lên nói với nàng: "Hôm nay tỷ đánh người hả?"

Lâm Tri gật đầu: "Sao vậy?"

Thiếu niên nhìn nàng bằng ánh mắt thán phục: "Thật lợi hại! Ta đã nói tỷ quả nhiên không phải người thường."

Lâm Tri: "... " Bị khen thế này cảm giác có hơi kỳ quái.

Thiếu niên lại hỏi: "Những tên như vậy tỷ nhắm có thể đánh được bao nhiêu tên?"

Lâm Tri bấm tay tính nhẩm: "... Một hai ba bốn... Ừm, một lúc có lẽ được khoảng tám chín tên."

Thiếu niên nhìn nàng bằng đôi mắt lấp lánh: "Không thành vấn đề rồi."

Thấy thiếu niên đang định chạy, Lâm Tri gọi hắn lại hỏi: "Đội đã... Người không có vấn đề nhưng ta có." Nàng nhìn lướt qua Mạch Khinh Trần trong phòng, khẽ hỏi: "Có điều... Có phải có nhiều người đang chỉ trích... Chàng ấy không?"

Thiếu niên gần như trả lời không cần nghĩ: "Đúng vậy! Người như vậy không bị bàn tán mới lạ đó!"

Lâm Tri: "Ta đang hỏi vấn đề kia..."

Mắt thiếu niên lóe sáng: "Chuyện đó... Không có..."

Lâm Tri dụ dỗ: "Không nói thật thì sau này không cho ăn cơm..."

Mắt thiếu niên buồn bã: "Hắn không cho ta nói."

Lâm Tri: "Ta đã nghe rồi..."

Thiếu niên: "Vậy tỷ còn hỏi ta làm gì... Được được, ta nói với tỷ nhưng tỷ đừng nói với ngài ấy..."

Không biết nhớ lại lúc nào, Mạch Khinh Trần trong kí ức đã từng rất hoàn hảo, mạnh mẽ, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, gia thế người người ca ngợi, còn có võ công cao cường không ai sánh bằng.

Nàng nhớ rõ đêm hôm ấy.

Nàng bị ấn dưới đất, cổ bị bóp chặt không thở được.

Mạch Khinh Trần xuất hiện cùng thanh kiếm của hắn.

Đó là lần đầu tiên nàng thấy hắn giết người.

Khuôn mặt hắn dưới ánh trăng như Tu La khát máu, vung một nhát kiếm, máu bắn tứ phía.

Đôi mắt nhìn nàng chằm chằm lạnh như băng.

Máu bắn dính vào áo trắng của hắn, chói cả mắt, ánh trăng mỏng một tròn vành vạnh lưng lơ sau lưng đỏ như màu máu, nhưng không làm mất đi một tác hào hoa của hắn.

Hắn vút kiếm, cách tầng tầng ánh trăng âm hòa lẫn mùi máu tươi đập chòn dưới ánh nền, bước từng bước về phía nàng.

Mỗi một bước như tan chảy, mỗi một bước như một đóa sen.

Rung động lòng người.

Lâm Tri đẩy cửa phòng, Mạch Khinh Trần đang nằm trên giường, không biết đang ngủ hay thức, dung mạo trắng xanh yếu ớt, tóc bạc nằm tán loạn, nổi lên với ánh trăng trắng như tuyết, ngồn ngộn, tang thương.

Lâm Tri lẳng lặng lên giường, nàng sợ đánh thức hắn, nên chỉ nằm ở mép giường. Nằm rất lâu vẫn không ngủ được, quay sang thấy lưng hắn nhịn không được nghiêng đầu tựa vào. Mơ hồ cảm thấy có gì đó không giống trước, nàng nghi hoặc vươn tay ôm lấy hắn.

Khoảnh khắc ôm trọn hắn, nàng ngăn cả người.

Có lẽ vì to xương, nên nếu chỉ nhìn bề ngoài sẽ thấy hấn chỉ hơi gầy.

Nhưng ôm hấn mới phát hiện hấn đã gầy đến thế này.

Trước kia hấn không như thế.

Tay hấn lúc trước mạnh mẽ dễ dàng ôm lấy nàng, nằm trong lòng hấn vừa dễ chịu vừa an tâm.

Nhưng hiện tại hấn không chỉ gầy, mà nhiệt độ cũng giảm hấn, dù đang nằm trong đệm chăn vẫn thấy lạnh.

Nàng lén ngồi dậy, hôn nhẹ lên mặt hấn, sau đó vùi đầu vào vai hấn, khẽ hít thở.

Trong đêm tối nước mắt nàng giàn giụa.

Cũng may hấn vẫn đang thở. Cũng may hấn vẫn còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 66: Chương 55

Đêm khuya, ve kêu râm rang, tiếng lá đung đưa sột xoạt trong gió.

Không.

Chàng sẽ khỏe lại thôi.

Lâm Trì đưa tay lau nước mắt.

Vết thương trên chân sẽ khỏi, về Dương Minh nhờ thần y khám cho chàng, nhuộm tóc, nuôi chàng béo lên, thật ra tình trạng vẫn chưa tệ lắm.

Dù hoàn cảnh có khó khăn đến mấy, rồi cũng sẽ tốt lên.

... Trong tuyệt vọng, Lâm Trì vẫn luôn tin như vậy.

Quan trọng là dù Mạch Khinh Trần có thay đổi thế nào, nàng vẫn thích hấn.

"Khinh Trần..."

Nàng bắt giác gọi tên hấn, như chỉ có gọi như vậy mới có thể an tâm.

Lâm Trì siết chặt vòng ôm rồi mê mang vào giấc ngủ. Cánh cửa bằng gỗ đột nhiên bị đẩy mở...

"Là à! Á dân phụ đánh đá này!"

Bảy tám nông phu mang công cụ làm nông hung hấn xông vào.

Tên cầm đầu còn chưa hết bầm trên miệng, hung dữ nhìn chằm chằm hai người: "Hôm nay thế nào lão tử cũng phải cho các ngươi biết tay! Mọi người trong thôn đã ngủ, không ai cứu được các ngươi... Á..."

Còn chưa nói xong hấn đã bị Lâm Trì đá ngay một cước vào sườn!

"Ngươi..."

Lâm Trì nhanh nhẹn nhảy xuống giường, trở tay đánh gãy cây đao vừa chém tới, ra sức lên gối trúng vào bụng đối phương, rồi lấy sống đao đánh vào hai tên xông tới sau lưng. Nàng hơi khựng lại, lùi sâu về sau né tránh năm tên công kích, đồng thời bay lên đá bọn chúng không chút nương tay.

Trong nháy mắt, Lâm Trì đánh sáu tên bò dưới đất.

Đã lâu không động thủ, có điều hình như còn chưa quen, Lâm Trì vừa phui tay vừa nghĩ: Còn sót mấy tên?

Lúc nàng còn đang suy nghĩ, bên cạnh truyền tới một câu khiến đầu óc Lâm Trì trống rỗng.

"Bỏ đao xuống! Không được nhúc nhích! Nếu không ta giết hần ngay!"

Lâm Trì chậm rãi xoay lại, một tên nông phu đang kẻ đao lên cổ Mạch Kinh Trần, mặt hung dữ nhìn nàng.

Mặt Mạch Kinh Trần trắng xanh không huyết sắc, con ngươi không tiêu cự khẽ khép lại.

Lâm Trì từ từ buông đao xuống.

Nông phu thấy Lâm Trì ngoan ngoãn nghe lời đứng im, không khỏi đắc ý: "Muốn cứu hần thì làm như ta bảo!"

Nhìn từ phía Lâm Trì thấy cổ áo Mạch Kinh Trần hơi mở để lộ cần cổ trắng nõn, bị lưỡi đao lóe sáng ép sát trong gang tấc, như có thể bị cắt đứt bất cứ lúc nào.

"... Làm thế nào ngươi mới chịu thả chàng?" Nàng chậm chạp mở miệng.

Lâm Trì đứng đó, mắt nàng trải qua một khoảng thời gian ăn gió nằm sương vẫn trong veo, ngũ quan mềm mại cũng dần hiện rõ, như những nét vẽ tỉ mỉ, tinh tế lẫn trong một bức tranh thô kệch, đơn giản mà duyên dáng.

Gió đêm thổi tung lọn tóc nàng, phác họa độ cong trên gương mặt nàng, biểu cảm lạnh nhạt, khó gần của nàng khiến người ta ngửa ngáy.

Nàng cũng giống như nam nhân này, ở một nơi heo lánh thế càng có cảm giác quá xuất chúng.

Nhưng càng như thế càng khiến người ta hưng phấn.

Tên nông phu bắt giắc nuốt nước miếng: "Vậy ngươi cời y phục trước đi."

Lâm Trì khựng lại.

Trong ánh mắt tên nông phu đó, nàng thấy có gì đó rất quen.

Không chế hần rất dễ, nhưng nàng không thể bảo đảm có thể giữ an toàn cho Mạch Kinh Trần, hơn nữa một tên khác cũng đã đứng bên cạnh nàng từ lúc nào không hay.

Lâm Trì tối sầm mắt.

Nhưng... Cũng không phải không có cách.

Con người luôn có lúc sẽ lơ là, mà khoảnh khắc dễ lơ là nhất là...

Tên nông phu gấp tay lại để đao càng sát cổ: "Sao ngươi còn đứng ngăn ra đó, cời cho ta, chẳng lẽ ngươi mặc kệ hần?"

Thanh đao bén ngọt kéo một đường hần máu trên cổ Mạch Kinh Trần.

Gần như cùng lúc hần cử động, Lâm Trì kéo vạt áo.

Nông phu tham lam nhìn da thịt của Lâm Trì, đôi con ngươi dâm tà không nháy một cái, Lâm Trì lấy tay chạm vào áo ngoài.

Một tên khác nhin không được đưa tay chạm vào người nàng...

"Ầm" một tiếng, máu bắn tung tóe!

Lâm Trì còn chưa phản ứng kịp đã thấy một dáng người quen thuộc ngồi thẳng dậy.

"Tại sao?" Một tên hỏi.

Ánh trăng ảm đạm vương trên trường sam của Mạch Kinh Trần, chiếc áo trắng ướt sũng màu máu, khuôn mặt chìm trong bóng tối khó phân biệt.

Hần nâng tay phải, trên tay hần đang cầm một vật với vô số tơ máu màu nâu đỏ, từng giọt từng giọt len qua khe hở ngón tay rơi xuống, đọng trên mặt đất một vùng loang lổ.

Hần mở đôi mắt trống rỗng, hai má vấy máu đẹp không thể tả.

Trong nháy mắt, tên nông phu uy hiếp Mạch Kinh Trần lúc trước không thể tin mở to đôi mắt, vì trước ngực hần không biết lúc nào xuất hiện một lỗ thủng kinh dị, máu vẫn đang trào thành dòng, hoang đường mà có thật, hần như đang nhìn thấy ác quỷ ăn tìm người chỉ có trong thoại bản, muôn phần hoảng sợ, có điều đáng tiếc hần đã không còn cơ hội nói một lời nào nữa.

- Hần, đã chết.

Lâm Trì không có cách nào hình dung cảm xúc của nàng trong khoảnh khắc chứng kiến cảnh ấy.

Mạch Khinh Trần từ từ siết chặt bàn tay, trái tim bị bóp nát vang tiếng vỡ nát yếu ớt, nổ tung thành vô số đóm máu rơi xuống đất.

Tên nông phu đang chạm vào Lâm Trì bị dọa không còn chút máu, la một tiếng thất thanh rồi xoay người bỏ chạy, Mạch Khinh Trần tiện tay nhặt thanh đao ném sang, thanh đao hướng về phía vai hắn.

Cánh tay chạm vào Lâm Trì rơi xuống đất!

Trong nháy mắt bốn phía im ắng không một tiếng động.

Gió đêm vẫn lặng lẽ thổi qua gò má, người lạnh, đến cả máu trong người cũng sắp đông kết thành băng.

Mây đen u ám thấp thoáng đằng bên khung cửa sổ.

Y phục thấm máu ánh màu trầm, thăm thẳm như khói.

Tiếng kết... Vang lên, Mạch Khinh Trần đẩy xe lăn đến trước mặt đối phương.

Nông phu ôm bên tay bị chém, hoảng sợ như nhìn thấy Tu La, nước mắt giàn giụa, chân mềm nhũn bất động: "Tha cho tôi, tha cho tôi đi, cầu xin người, đừng..."

Lâm Trì hồi phục tinh thần, thốt lên: "Khinh Trần!"

Nhưng dường như Mạch Khinh Trần không nghe thấy, hắn bình tĩnh duỗi tay về phía tên nông phu.

"Đừng mà..."

Lâm Trì tóm lấy tay Mạch Khinh Trần, cảm xúc trong lòng nàng lúc này phức tạp đến cả nàng cũng không rõ: "Ta không sao... Đủ rồi..."

"Để ta giết hắn."

Giọng hắn trầm mà rét lạnh, không cao không thấp, nhưng đủ khiến người ta phát run.

Vết máu loang lổ trên người hắn càng khiến người ta sờn gai ốc.

Lâm Trì ôm lấy Mạch Khinh Trần, nằm trên vai hắn.

Bấy giờ nàng mới thấy Mạch Khinh Trần đang cắn môi, cơ thể cũng xúc động đến mức run lên khe khẽ.

Lâm Trì không dám nhìn hắn nữa, nhắm mắt lại, nhẹ giọng trấn an hắn: "Ta thật sự không sao, Khinh Trần..."

Tên nông phu lúc này mới phản ứng kịp, chạy ra ngoài.

Mạch Khinh Trần vẫn để tay trên không một lúc, rồi hắn xoay người đối diện với Lâm Trì, đưa tay trái còn sạch chỉnh lại y phục cho nàng. Sau đó lại ngẩng đầu hỏi nàng: "Tại sao?"

Rõ ràng vừa làm chuyện cực kỳ tàn nhẫn, nhưng mắt hắn vẫn thuần khiết, sạch sẽ, sáng long lanh như bầu trời trong suốt mênh mông, không có sợ hãi nên có khi tàn sát, bình thản như uống nước, ăn cơm, đi ngủ.

Tim Lâm Trì đập nhanh hơn, định giải thích: "Không phải như thế, ta định... Chẳng không nhất thiết phải..." Giết người.

Từng lọn tóc bạc rủ xuống trên vai Mạch Khinh Trần, càng làm tăng thêm vẻ gầy yếu, mong manh của hắn: "Nàng nghĩ ta không thể bảo vệ nàng?"

Giọng hắn vẫn bình tĩnh, phiêu tán trong gió bất giác run rẩy, khiến lời nói của hắn nghe có vẻ rất... Đau khổ.

"Không phải..."

Mạch Khinh Trần nện tay vào tường, như đang trút hết phần nộ vào đó.

Lần đầu tiên Lâm Trì thấy Mạch Khinh Trần thể hiện cảm xúc kịch liệt như thế, nhưng nàng không biết tại sao hắn tức giận đến vậy.

Lâm Trì bất ngờ bị hắn hôn.

Môi chạm môi, lạnh ngắt.

Họ đã hôn rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu nàng ném được tư vị đau khổ trên môi hắn.

Dù đau khổ vẫn khiến nàng lưu luyến.

Nàng thích Mạch Kinh Trần, chuyện này không cần phải nghi ngờ.

Tay Mạch Kinh Trần chạm vào nàng, nàng bỗng thấy không đứng bền đẩy hắn ra, chạm vào tay hắn mới phát hiện tay dính máu vẫn có rất nhiều vết thương.

Nàng hiểu rõ thể chất của Mạch Kinh Trần, dù hắn có sức mạnh hơn người, nhưng vết thương và cả bệnh đều lâu khỏi, chậm hơn người bình thường rất nhiều, nếu xử lý chậm vết thương sẽ kéo dài rất lâu mới khép lại.

Lâm Trì ngừng lại nói: "Ta giúp chàng băng bó vết thương đã."

"Không cần."

"Mạch Kinh Trần!"

Mạch Kinh Trần gạt tay Lâm Trì: "Ta nói không cần!"

Lời vừa ra khỏi miệng, không chỉ Lâm Trì mà cả Mạch Kinh Trần cũng bị dọa.

Lâm Trì bình tĩnh lại, vẫn kèm giọng nói: "... Bây giờ không cần thì lát nữa ta băng cho chàng, chỗ này chúng ta cũng không ở lâu được nữa."

Không thể ở lâu được nữa.

Giết người rồi, sáng sớm mai, không, nói không chừng người khởi binh vẫn tội sẽ đến nhanh thôi, nhất định phải đi khỏi đây.

Lâm Trì cúi đầu nhìn thi thể bị khoét tim, im lặng nhắm mắt lại.

Dù trước đó, nàng cũng có kích động muốn giết hắn, nhưng thấy hắn bị giết thảm thiết rồi phơi thây trước mặt thể này, nàng vẫn bất giác thấy kinh hãi.

Buổi tối nhiều năm trước chứng kiến xác người nằm la liệt vẫn để lại ám ảnh trong lòng nàng, nàng không thích người chết, càng không thích giết người, tình huống này bất luận thể nào cũng khó mà chấp nhận.

Nhưng trong tình huống lúc này, nàng không thể trách Mạch Kinh Trần.

Bàn tay đang nắm chặt dần thả lỏng, chìa khóa rơi khỏi tay.

Những tháng ngày bình yên cuối cùng cũng chấm dứt.

Lâm Trì hít sâu, đẩy cửa ra, gói ghém sơ đồ đặc.

*****

Mạch Kinh Trần im lặng ngồi trong phòng.

Trong phòng, mùi máu vẫn chưa tan, đương nhiên đối với hắn mùi máu có nồng đến mấy cũng chỉ thoáng thoảng, thậm chí hắn không nghe được mùi gì.

Rõ ràng chỉ ngửi thấy mùi rất nhẹ, nhưng sao hắn lại thấy phản nộ đến thế.

Nghe thấy tiếng bước chân bận rộn của Lâm Trì, hắn định giải thích nhưng không nhích được một bước.

Sao cảm xúc của hắn lại mâu thuẫn thế này.

Nhưng hắn biết rõ, những cảm xúc này nảy sinh trước khi sự việc xảy ra.

Tại sao Lâm Trì không cầu cứu hắn? Tại sao Lâm Trì lại chịu thỏa hiệp với chúng?

Hắn không thấy đường, chỉ biết phân biệt bằng tiếng động, lúc ấy hắn không biết chúng đang làm gì với nàng, cảm xúc kích động mãnh liệt thôi thúc hắn giết chúng, nhưng có ích gì..

Có lẽ Lâm Trì vẫn cảm thấy hắn vô dụng.

Nàng sẽ nhanh chóng thấy hắn phiền, sau đó...

Từng con quạ bay xẹt trên không, thoáng ẩn hiện tạo thành những bóng trắng chập chờn trong màn đêm bất tận.

Khi Lâm Trì từ sân vào nhà vẫn thấy Mạch Kinh Trần ngồi đó. Nàng đeo túi y phục trên lưng, kiểm tra trong phòng một chút, nàng nghĩ ngợi rồi lấy một

tắm vải bạc phủ lên người Mạch Khinh Trần, sau cùng nhìn thoáng qua gian phòng mà họ từng ở thời gian qua.

Căn phòng cũ, đơn sơ, không xa hoa nhưng nàng đã sống những tháng ngày thỏa mãn nhất đời mình.

Lâm Trì thu hồi ánh mắt, đỡ Mạch Khinh Trần ra ngoài.

Đường núi trong thôn dốc xéch khó đi, Mạch Khinh Trần không nói một câu, Lâm Trì cũng im lặng.

Đường dài, Lâm Trì hơi đói, nhưng lại không muốn ăn, cúi đầu bất ngờ nhìn Mạch Khinh Trần.

Hắn nghiêng đầu, đang tựa vào vai nàng ngủ thiếp đi.

Mái tóc bạc của hắn uốn lượn trên khuỷu tay, một vài lọn tóc che phủ khuôn mặt, trông cực đẹp.

Lâm Trì dừng lại, bước đến trước mặt Mạch Khinh Trần, đưa tay vén tóc hắn ra sau gáy, nàng làm tấm vải trượt lên trên, vừa khéo để lộ tay Mạch Khinh Trần, tay hắn loang lổ vết máu, nàng cẩn thận đặt tay hắn ngay ngắn, rồi lấy rượu thuốc và vải ướt xử lý vết thương cho hắn.

Ngắm lại, Mạch Khinh Trần không muốn để nàng xử lý vết thương có lẽ vì tự trọng, nhưng có lúc lòng tự trọng của hắn cao đến mức chỉ chạm khẽ cũng như giẫm phải mìn.

Cứng nhắc làm một loạt các động tác, suy nghĩ của nàng thoáng chốc bay xa.

Đó là lúc họ vừa quen không bao lâu.

Lâm Trì tỉnh lại trong lòng Mạch Khinh Trần, cảm nhận được độ ấm trên tay hắn truyền tới, bình an vượt qua kỳ nguyệt sự, nàng vui đến mức mất cảnh giác: "Mạch Khinh Trần, sau này huynh có bị thương hoặc bệnh cần ta giúp, ta nhất định không từ chối huynh!"

Mạch Khinh Trần vẫn duy trì động tác, hơi nhếch mắt: "Không cần đâu."

Lâm Trì: "Hà?"

Mạch Khinh Trần: "Ta sẽ không bị thương."

Lâm Trì bất mãn than thở: "Này này, chưa chắc đâu nhé!"

Mạch Khinh Trần dừng một chút: "... Cũng chẳng biết đâu."

Khi đó nàng còn chưa thích Mạch Khinh Trần, nhìn mặt hắn không biểu cảm gì, nàng thầm nghĩ, chờ khi tên khốn này bị thương nhất định sẽ giờ phút thủ đoạn khiến hắn chảy thêm chút máu! Cái bản mặt không biểu cảm này trông thật đáng ghét!

Nhưng bây giờ.

Lâm Trì ước gì mình có thể như năm đó, ít nhất khi ấy nàng không phải đau lòng như bây giờ.

Lâm Trì xử lý vết thương xong tiếp tục đỡ Mạch Khinh Trần lên đường.

Động tác của nàng quá nhanh nên không phát hiện Mạch Khinh Trần ngồi trên xe lăn đang cắn môi, nhủ mày, tay còn lại nắm chặt trong ống tay áo.

Nàng đẩy Mạch Khinh Trần đi mấy canh giờ tới được trấn trên.

Để phòng có phiên phức, Lâm Trì thuê khách điểm, ra phố mua ít y phục nam tử, cải trang thành nam tử an toàn hơn nữ tử nhiều.

Lâm Trì chọn y phục xong định trả tiền thì đột nhiên nghe tiếng nói quen thuộc mà vội vàng.

Còn chưa phản ứng kịp đã bị ôm lấy.

"Tiểu thư, rốt cuộc tôi cũng tìm thấy cô rồi!" Chữ cuối cùng nói ra không tài nào che dấu được sự xúc động đến sắp khóc của người nọ.

Lâm Trì định vùng vẫy thì ngừng hẳn, nàng do dự một chốc rồi dò hỏi: "Sách Đồng?"

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 67: Chương 56

"Tiểu thư..."

Sách Đồng ôm nàng chặt đến nỗi nàng suýt ngạt thở, trong giọng nói xen lẫn lo lắng, bất an, sợ hãi.

Nàng quen Sách Đồng đã lâu, nhưng lần đầu tiên thấy hắn bất an như thế.

Cũng đúng, từ khi họ tách ra để nàng đi tìm Mạch Kinh Trần thì mắt luôn liên lạc với nhau... Lâm Trì nghĩ tới đây mới giật mình phát hiện, mấy ngày nay nàng chẳng nghĩ gì ngoài chuyện của Mạch Kinh Trần cả.

Có phải hơi quá đáng không...

Lâm Trì nghĩ vậy không khỏi thấy xấu hổ: "Xin lỗi, Sách Đồng, ta..."

"Tiểu thư, tiểu thư, tiểu thư..."

Sách Đồng lặp đi lặp lại hai chữ này, tiếng sau tha thiết hơn tiếng trước, nặng nề từng tiếng, giọng hốt hoảng khiến Lâm Trì không thể xem nhẹ.

Nhưng cứ đứng ngoài đường thế này cũng chẳng ra thể thống gì, bất đắc dĩ nàng nói: "Sách Đồng, huynh buông ta ra trước đi, có gì chúng ta từ từ..."

Giọt nước mắt âm ẩm rơi xuống vai Lâm Trì.

Lúc này nàng mới để ý Sách Đồng đã tiều tụy đi nhiều.

Mắt thâm quầng, cằm xanh xao, y phục nhuộm màu phong trần không còn chỉnh tề như ngày thường.

"Tiểu thư, cô tuyệt đối đừng..." Giọng Sách Đồng ngày càng nhỏ.

"Hả?"

Còn chưa nói xong, cả người hắn mềm nhũn, ngã xuống.

May mà Lâm Trì phản ứng kịp đỡ lấy hắn, nàng nghiêng đầu nhìn sang thì giật mình, thế mà hắn lại tựa vào nàng ngủ thiếp đi.

Đương nhiên nàng không thể bỏ mặc Sách Đồng nên nhanh chóng trả tiền y phục, rồi nửa kéo nửa ôm hắn về khách điểm. Vì có kinh nghiệm chăm sóc Mạch Kinh Trần nên trên đường cũng rất thuận lợi.

Lâm Trì lau mồ hôi, rót chén nước uống.

Phòng nàng thuê có phòng trong, Mạch Kinh Trần đang ở đấy.

Lâm Trì nghĩ ngợi, có lẽ chưa nên quấy rầy hắn nên chỉ ngồi ở ngoài uống trà.

Nước trà lạnh chảy xuống cổ họng, vị đắng lan khắp đầu lưỡi.

Giống như môi của Mạch Kinh Trần.

Có lẽ ngay bản thân nàng cũng chưa nhận thấy mình đã mệt mỏi đến cỡ nào, Lâm Trì nửa gục lên bàn ngủ say.

Chuyện xảy ra tối hôm qua không chỉ hao tổn tâm trí một mình Mạch Kinh Trần.

Suy nghĩ tán loạn trong đầu, nàng nằm mơ.

Mạch Kinh Trần nằm trong vũng máu, khuôn mặt tái nhợt, đôi con ngươi trống rỗng vô hồn nhìn nàng.

Người hắn nặng như chì, cô hết sức mới nhấc nổi cánh tay, nàng không chạm được hắn, chỉ biết trơ mắt nhìn một màn trời đỏ thẫm nuốt chửng lấy cơ thể hắn.

Nhưng mắt hắn dần khép lại, rồi không nhìn thấy gì nữa, cũng không cảm nhận được thế giới này...

Lâm Trì vùng vẫy trong mơ, cả người ướt đẫm mồ hôi, chợt nghe tiếng gọi: "Tiểu thư, tiểu thư..."

Lâm Trì mở mắt, dụi dụi một lúc mới nhớ mình đang làm gì, ở đâu.

Sách Đồng cầm khăn ướt trong tay, lo âu nhìn nàng.

"Ta không sao." Lâm Tri lắc đầu, vừa định đứng lên thì hoa mắt chóng mặt, ngã lại vào ghế.

Sách Đồng đỡ nàng, rót cho nàng chén trà.

"Tiểu thư, cô nên nghỉ ngơi cho khỏe!" Sách Đồng có vẻ đã bình tĩnh hơn, nhưng vẫn còn hơi lo lắng.

"Ta không sao." Lâm Tri cố chấp lặp lại lần nữa, nhưng đầu óc vẫn đang rối rắm không suy nghĩ được gì, nàng ấn trán xoa dịu cảm giác hoa mắt chóng mặt vừa nãy.

Sách Đồng không miễn cưỡng nàng, than nhẹ, hỏi: "Tiểu thư, mấy hôm nay cô... Sống thế nào?"

"Sự phụ sự tử đâu?"

Gặp lại Sách Đồng đúng là việc tốt ngoài ý muốn, nhiều người thì càng nhiều sự giúp đỡ.

Từ chỗ Sách Đồng biết được sự phụ và sự tử vẫn bình an vô sự, Lâm Tri cuối cùng cũng yên tâm. Cũng may nàng không làm liên lụy họ.

Lâm Tri nói ngắn gọn những chuyện xảy ra trong thời gian qua, lược bỏ một vài phần không quan trọng, Sách Đồng nghe xong mỉm môi nói: "Tiểu thư, vậy sau này cô định thế nào?"

Lâm Tri cúi đầu nghĩ: "Đưa Mạch Kinh Trần về trước, chàng cần ngự y ở Dương Minh chữa trị." Nàng đứng lên đi vào phòng trong, "Ta đi gọi chàng ấy."

Nhưng Lâm Tri vừa đẩy cửa phòng trong thì cứng đờ tại chỗ.

Không có!

Trong phòng không có ai!

Trên giường không có! Chỗ nào cũng không có!

Lâm Tri không kịp suy nghĩ chỉ thấy sợ hãi.

Mạch Kinh Trần đã thành ra thế kia còn có thể đi đâu? Một mình chàng ấy lỡ như xảy ra chuyện gì thì sao?

Không, không phải lỡ như, chắc chắn...

Chợt nhớ đến giấc mộng lúc nãy, Lâm Tri run rẩy, tay chân lạnh băng, không suy nghĩ gì chạy thẳng ra cửa.

Sách Đồng ở phía sau lên tiếng: "Tiểu thư, cửa sổ không có dấu vết bị mờ, có lẽ hắn đi trước khi chúng ta về."

Trời đã tối, trong khách điểm chỉ có một mình tiểu nhị.

Lâm Tri xông tới trước mặt tiểu nhị hỏi: "Huynh có nhìn thấy người ngồi xe lăn cùng đến với ta không?"

Tiểu nhị nghĩ ngợi rồi nói: "À? Vị khách quan đó ư, mấy canh giờ trước ngài ấy cũng đi ra ngoài, sao thế, ngài ấy vẫn chưa trở về à? Tôi vẫn một mực trông giữ ở đây, nhưng buổi tối... Đi hướng nào nhỉ? Hình như hướng Bắc... Này này, khách quan, chờ đã..."

Trên đường lác đác vài người, tìm mãi không thấy bóng dáng Mạch Kinh Trần.

"Kinh Trần, Kinh Trần!"

Lâm Tri vừa chạy vừa gọi Mạch Kinh Trần, sợ đến mức ngực như bị khoét một lỗ, gió lùa vào từng đợt, đau đớn bất an.

Nàng chưa bao giờ sợ hãi đến thế.

Sợ mất đi người đó.

Cái người đã không còn phong hoa tuyết đại, không còn hoàn hảo, nhưng là người duy nhất nàng yêu.

Mấy ngọn đèn dầu rải rác hiu quạnh trong đêm, thậm chí còn không đủ để soi sáng đường đi.

Người ngày càng thưa.

Lâm Tri thấy mình sắp điên rồi.

Mạch Kinh Trần không nhìn thấy gì cả!

Hơn nữa chân hấn vẫn còn bị thương chưa khỏi hẳn! Vết thương trên tay còn chưa băng bó xong! Mảnh vải che mặt rất dễ lộ, một khi để người khác thấy được... Lâm Tri không dám nghĩ tiếp, nhưng những ý nghĩ đáng sợ ấy vẫn lảng vảng trong đầu không cách nào xua tan đi.

Mưa phùn như dẹt, rơi xuống không hề báo trước.

Những giọt mưa lất phất lạnh lẽo rơi xuống tóc nàng, trượt vào y phục, rét thấu xương.

Lâm Tri tựa vào tường thờ dốc.

Sức cùng lực kiệt, nàng cúi người không chế không để mình khóc, một chuyện đơn giản như thế nhưng lúc này nàng phải dùng hết sức lực mới làm được.

Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần.

Sao cũng được.

Mạch Khinh Trần, chàng mau về với ta đi.

Tiếng mưa rơi lộp bộp vẫn vang vọng bên tai, nhưng nàng không còn cảm giác mưa đang rơi, nước mưa tuôn ra khỏi người nàng.

Đột nhiên Lâm Tri quay lại: "Khinh Trần!"

Có bóng người mờ nhạt đứng bên cạnh, tay cầm dù trúc.

Đêm hội đột ngột gặp mưa trong kí ức ủa về, đoàn người bán hàng rong hốt hoảng dọn hàng, tiểu hài tử nô đùa trong mưa, người đi lại trên đường đông như kiến. Nàng đi cạnh Mạch Khinh Trần, hấn cầm dù hơi nghiêng đầu, khẽ mỉm cười với nàng, trong veo bình dị, như một đoá sen đang nở.

"Tiểu thư, mau về thay y phục." Người nọ che dù cho Lâm Tri, giọng vẫn cứng nhắc pha lẫn lo lắng, "Cô bị ướt cả rồi."

Sách Đồng.

Không phải Mạch Khinh Trần.

"Giúp ta tìm Mạch Khinh Trần." Như bắt được cọng rom cứu mạng, Lâm Tri túm lấy áo Sách Đồng, ánh mắt bất lực, yếu đuối.

"Tiểu thư, cô bình tĩnh đi!"

Sách Đồng hít sâu một hơi: "Tiểu thư, hấn đã đi được vài canh giờ, nếu gặp chuyện không may thì đã sớm gặp rồi! Nếu không có việc gì thì cũng không nên gấp! Bộ dạng cô bây giờ có muốn tìm hấn cũng không tìm được!"

Sách Đồng nói đúng.

Sư phụ đã dạy, gặp chuyện không được kích động, chuyện càng quan trọng càng phải bình tĩnh, nếu không sẽ gặp xui xẻo, điểm này sư phụ hiểu rõ.

Nhưng... Phải làm thế nào mới tỉnh táo lại? Phải làm thế nào mới không lo lắng?

"Thế này nhé, tiểu thư, nếu bây giờ cô muốn tìm hấn..." Sách Đồng nói tiếp, "Vậy thì bình tĩnh nghĩ xem hấn có thể đi đâu?"

"Còn nữa, hấn tự mình đi hay là đi cùng ai?"

"Hấn có đắc tội ai không?"

Lâm Tri theo bản năng nhớ đến thảm trạng tối qua.

Thôn trang đó.

Những tên đó... Còn có tên nông phu nàng thả đi...

"Nếu tiểu thư nghĩ ra rồi thì chúng ta mua ngựa đuổi theo sẽ nhanh hơn cô chạy bộ."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 68: Chương 57

"Đủ rồi, không cần nói nữa."

Sách Đồng nhăn mày.

"Nếu chàng đi tìm quan phủ thật..." Lâm Tri trầm giọng, cực kì kiên định, "Ta muốn đi gặp Mạch Khinh Trần."

"Tiểu thư!" Sách Đồng bức xúc, "Tiểu thư, nếu là thật, chỉ sợ hấn sẽ..."

"Vậy cứ để chàng giết ta."

"Tiểu thư, cô có biết mình đang nói gì không?!" Với tính của Sách Đồng, nói lớn tiếng như vậy chứng tỏ hấn đang cực kỳ kích động.

Lâm Tri chậm rãi thả tay: "Ta muốn nghe chính miệng chàng ấy nói, nếu không ta không tin."

"Hấn nói thì cô tin, vậy nếu hấn nói dối thì sao?"

Lâm Tri lắc đầu: "Mạch Khinh Trần chưa từng nói dối ta."

Chưa từng, một lần cũng chưa.

Thật ra nàng không tin lời Sách Đồng lắm, nàng biết Mạch Khinh Trần giết người không chớp mắt, nhưng... Họ không phải người xa lạ, họ đã sống ở đó mấy tháng, dù có vài người khi để họ, nhưng số còn lại vẫn giúp đỡ họ rất nhiều.

Vào ngày trời đông lạnh giá, họ không đủ đồ ăn, thôn trưởng còn đặt biệt cho họ một ít lương thực còn dư, Lưu đại ca cho Mạch Khinh Trần cây gậy chống, Lý đại tẩu dạy nàng vá xiêm y, thiếu niên thì tâm sự với nàng, thỉnh thoảng mang điểm tâm sang, người trong thôn biết Mạch Khinh Trần không thể lao động nhưng chàng biết viết, họ luôn đến nhờ chàng viết thư, thời gian dài như vậy Lâm Tri biết họ không gửi thư nhiều đến thế, thực ra họ chỉ muốn giúp hai người kiếm thêm chút tiền...

Quan trọng là Mạch Khinh Trần biết nàng không thích giết người, càng không thích lạm sát người vô tội.

"Vậy tiểu thư không đi gặp sư phụ và sư tỷ nữa ư?"

Lâm Tri ngẩng đầu: "Họ đang ở đâu?"

Sách Đồng: "Ở gần đây thôi, sau khi tìm thấy cô tôi cũng đã báo với họ, nên không lâu nữa họ sẽ đến đây." Nói rồi hấn ra đóng cửa, "Tiểu thư, cô vẫn nên nghỉ ngơi trước đã."

Lần đầu tiên nghe thấy Sách Đồng nói bằng giọng điệu cứng nhắc như thế.

Cũng đã được một khoảng thời gian dài kể từ khi nàng cứu Sách Đồng, dù hấn đối với người khác có lạnh nhạt đến mấy, nhưng vẫn chăm sóc Lâm Tri như chăm con, không phải nàng không cảm kích, thậm chí còn từng nghĩ sau khi báo thù sẽ gả cho Sách Đồng, cứ thế sống hết đời, dù sao sống với nhau đã lâu, đã thân thiết như người một nhà. Nhưng không ngờ sau này nảy sinh nhiều chuyện, ý nghĩ này cũng bị gác lại.

Lâm Tri biết Sách Đồng quan tâm nàng, nhưng trải qua nhiều chuyện, nàng và Mạch Khinh Trần đã không thể chia lìa.

Dù cho...

Dù cho những người đó bị Mạch Khinh Trần giết, nàng cũng không thể hận hấn...

Lâm Tri bắt đầu dĩ vãng dài.

Lâm Tri nhắm mắt muốn ngủ, nhưng mỗi lần nhắm mắt thì cảnh tượng người dân trong thôn chết thảm cùng với cảnh cả nhà bị sát hại trong trí nhớ hiện ra trong đầu.

Lâm Tri trần trọc rất lâu rồi quyết định đứng dậy.

Sách Đồng hấn đang gác ở cửa, Lâm Tri không muốn tranh cãi với hấn, nàng nghĩ nghĩ rồi dứt khoát kéo màn, mở cửa sổ, lén nhảy ra ngoài.

Nàng lặn qua lộn lại một đêm, chỉ ngủ được mấy canh giờ mà trời đã sáng.

Lâm Tri hỏi thăm rồi tự mình đến phủ nha, theo thói quen trèo tường vào.

Trong phủ có vài người, nhưng không có Mạch Khinh Trần của nàng, Lâm

Tri thất vọng rời nha môn, nàng gặp phải một bóng người quen ở cửa.

Lâm Trì gọi: "Tình Vương thế tử..."

Tình Vương vừa bước xuống kiệu, hiển nhiên hần cũng thấy nàng, mặt kinh hãi: "Lâm Trì, thì ra muội ở đây... Sư tỷ muội... Thôi, vào đã rồi nói..."

Lâm Trì theo Tình Vương thế tử vào nha môn, lúc này hần trông gầy sọp, giọng cũng trầm trầm, ngồi xuống nghe hần nói, "Mấy hôm nay, sư tỷ của muội tìm muội sắp điên rồi... Thậm chí nàng ấy không tiếc đến cầu xin ta..."

"Xin lỗi huynh..."

Lâm Trì nghĩ đến sư tỷ thì không khỏi áy náy.

Thật ra nàng cũng thấy áy náy với Tình Vương thế tử, lúc trước hai người cùng rời Dương Minh, tuy nói là bạn đồng hành, nhưng trên đường Tình Vương thế tử chăm sóc nàng rất chu đáo, còn nàng sau khi sư tỷ từ chối Tình Vương thì liền bỏ hần lại mà theo sư tỷ tìm sư phụ.... Sau đó không biết hần ra sao.

"... Ta không biết sau đó mọi người xảy ra chuyện gì, nhưng sư tỷ của muội rất lo cho muội, tóm lại bây giờ muội đừng đi đâu cả, ta sẽ báo sư tỷ muội đến đây."

"Cảm ơn..." Lâm Trì hỏi, "Vây, thế tử, huynh có biết Mạch Kinh Trần đang ở đâu không?"

Tình Vương thế tử nghe vậy, ngừng một lúc, nói: "Hần lên đường về Dương Minh rồi. Không gặp muội, lần này ta đến để đón hần về, vốn nhị hoàng tử làm âm ỉ đòi đi, nhưng khi nhận được tin ta đang ở gần đây nên tiện thể ghé qua."

Mạch Kinh Trần an toàn rồi.

Xác định được điều này, Lâm Trì thở phào nhẹ nhõm, nàng kiệt sức đến đứng không nổi, cả người trượt xuống, dùng tay chống bàn mới đứng vững.

"Chàng thế nào rồi?"

Tình Vương thế tử nhíu mày: "Không khả quan lắm, đi theo ta có quân vận đại phú, có điều tình hình này rất khó giải quyết, e chỉ có cốc chủ Hồi Xuân Cốc mới trị được."

Lâm Trì nhìn Tình Vương thế tử, giọng bất an: "Ta... Ta có thể đi thăm chàng không?"

"Chỉ e không được." Tình Vương thế tử chậm rãi lắc đầu, "Ta phải giao muội cho sư tỷ muội đã, hơn nữa... Mạch Kinh Trần nói tạm thời không muốn gặp muội."

"Cái gì..."

Tình Vương thế tử cười cười: "Muội phải hiểu chứ? Bây giờ hần thành bộ dạng này rồi không muốn cho muội nhìn thấy... Nếu muội muốn gặp, thì sau khi họp mặt với sư tỷ trở về Dương Minh sẽ gặp được thôi, còn hiện tại nếu bảo ta thả muội đi, nếu muội lại xảy ra chuyện gì, sư tỷ muội sẽ điên mất..."

Lâm Trì nghĩ nghĩ rồi gật đầu đồng ý.

Thật ra chỉ cần biết Mạch Kinh Trần không sao là được, còn chuyện kia...

Khi nào gặp thì hỏi hần vậy.

Mạch Kinh Trần sẽ không nói dối nàng, hoặc nếu hần làm thật, hần cũng sẽ không phủ nhận, huống chi... Trong tiềm thức, Lâm Trì cảm thấy chuyện đó không phải do Mạch Kinh Trần làm.

Hơn nữa sau chuyện đêm đó, có lẽ Mạch Kinh Trần cũng chưa muốn gặp nàng ngay.

Không cần thiết phải vội gặp hần.

Lúc đó Lâm Trì nghĩ như vậy.

Sau khi nàng yên tâm, nàng mới để ý Tình Vương thế tử mặc một bộ hoa phục màu xanh nhạt, chỉ vàng uốn lượn quanh viền áo lúc ẩn lúc hiện, ngọc bội bên hông lừng lờ, búi tóc và mũ rất hoa lệ, trông khác hần so với quá khứ.

"Tình Vương thế tử, huynh và sư tỷ ta..."

"... Đã không còn quan hệ gì nữa."

"Sao?"

Tình Vương thế tử rũ mắt: "Việc hôn sự của ta đã bắt đầu chuẩn bị, ba tháng sau."

Không đợi Lâm Tri mở miệng, Tĩnh Vương thế tử ngắt lời nàng, trầm giọng nói: "Được rồi, chúng ta đừng nói chuyện này nữa. Trên đường muối cũng vất vả, có yêu cầu gì cứ nói, muốn ăn gì? Hay muốn tắm rửa nghỉ ngơi trước? Có lẽ tạm thời sư tỷ muối chưa đến ngay được, nếu có hứng ta dẫn muối đi dạo mua sắm trong thành..."

"Tiểu Tri!"

Cửa bị đánh bật không thương tiếc, "Ầm" một tiếng, cánh cửa vỡ tung rơi xuống đất vỡ tan tành. Thế mà người vừa đến không hề quan tâm, xông thẳng đến ôm Lâm Tri: "Tiểu Tri ngốc! Còn không xuất hiện sư tỷ nhớ muối sắp chết rồi! Không sao thì phải báo bình an chứ!"

"Sư tỷ... Buông, buông, muối thở không được..."

Sư tỷ không thèm nghe Lâm Tri nói, càng ôm chặt hơn.

Lâm tri cam chịu thở dài.

"Đa tạ Tĩnh Vương thế tử." Một giọng nói dịu dàng trong trẻo vang lên.

Lâm Tri nhìn sang, quả nhiên Đỗ Nhược đang đứng ở đó.

Tĩnh Vương thế tử nhìn hẩn, lạnh lùng đáp "Đừng khách khí", rồi xoay người ra ngoài.

Đỗ Nhược sờ sờ mũi, vô tội cười cười: "Hình như ta không được hoan nghênh thì phải."

... Không phải hình như, mà là chắc chắn!

Lâm Tri im lặng nhủ thầm, nàng không phát hiện mình đang mỉm cười...

Hơi cứng nhắc, vì đã lâu không biểu cảm thế này ư?

Tìm thấy sư tỷ giống như tìm thấy nơi để dựa dẫm, tạm thời buông bỏ mọi trách nhiệm.

Lâm tri dựa vào sư tỷ ngủ một giấc ngon lành, không mộng mị, mãi đến khi trời hừng sáng.

Tĩnh lại có cháo nóng hằm hạp do sư tỷ nấu, dù mùi vị không tuyệt hảo, nhưng Lâm Tri vẫn múc một muổng ăn, cảm giác ấm áp lan khắp người, rất đơn giản nhưng khiến nàng vô cùng thỏa mãn.

"Nha đầu ngốc, gầy quá." Thừa dịp Lâm Tri ăn cháo, sư tỷ sờ đầu Lâm Tri, câu được câu không. "Mấy ngày qua muối sống thế nào?"

Lâm Tri đã đoán trước sư tỷ sẽ hỏi, nàng vẫn kể sơ một lần, lược bỏ phần khổ cực.

Sư tỷ trầm mặc: "Vậy muối nói hiện tại Mạch Khinh Trần bị mù, chân không đi lại được, còn vô công..."

Lâm Tri nuốt ngụm cháo cuối cùng, gật gật đầu.

"Ta còn tưởng lời đồn chỉ là giả, thì ra... Đúng là làm khó Mạch Khinh Trần." Lại sờ đầu Lâm Tri, "Đây là nguyên nhân muối không xuất đầu lộ diện? Cũng phải... Những kẻ muốn giết Mạch Khinh Trần đâu có ít."

"Có điều, nha đầu ngốc..."

Lâm Tri buồn băt: "Sư tỷ..."

"Sao?"

"... Tỷ nhảm đường thành muối rồi."

Sư tỷ cốc đầu Lâm Tri, then quá hóa giận: "Có ăn là may rồi, còn kén cá chọn canh."

Cốc chẳng đau, Lâm Tri sờ đầu, nói: "Sư tỷ, tỷ thích giết người không?"

"Nói thừa, đương nhiên không thích."

"Vậy nếu người tỷ thích giết rất nhiều người."

"Vậy thì phải xem tình huống, ví dụ giết kẻ thù, hoặc người chẳng liên can đến tỷ thì không sao cả." Sư tỷ híp mắt, "Nếu hẩn dám động đến người nhà, hoặc bằng hữu của ta, ta sẽ tự tay giết hẩn báo thù! Ngủ mà phân thân hẩn!"

"... Sư tỷ, tỷ thật đáng sợ..."

Cầu Uyển cười dịu dàng, nhếch miệng cười lộ hàm răng trắng bóng: "Ta chỉ đùa một chút thôi!"

Lâm Tri bỏ Sách Đồng mà đi, theo lẽ phải nhìn sắc mặt hắn, tiếp theo có lẽ phải chịu nghe hắn lại nhai trách tội.

Lâm Tri tự biết đuối lý, cúi đầu để hắn giáo huấn.

"Được rồi, Sách Đồng, nàng ấy cũng chỉ..." Đỗ Nhượng định hòa giải.

"Vũ công tử cứ lo chuyện của mình thì hơn."

Đỗ Nhượng ghen, bật cười: "Ta bị ghét thật rồi."

Hắn cúi đầu nhìn Lâm Tri, trong mắt nàng đã không có hắn nữa.

Cũng phải, từ khi hắn từ bỏ cái tên Đỗ Nhượng thì đã sớm thành người thừa, càng không nên nhúng tay vào chuyện của họ.

"Đừng lo, nếu tìm thấy nàng rồi thì ta cũng nên về Ma giáo." Hắn lại cười cười, "Sự phụ nàng vẫn đang ở Ma giáo, cuối cùng ông vẫn bị Hoa Cửu Dạ bắt được, cũng may đại tiểu thư xuất hiện cứu ông một mạng, chỉ là hiện tại có lẽ đang phải gắng gượng ở Ma giáo..." Đỗ Nhượng tạm dừng: "Cho nên ta vẫn nên về đó."

Đỗ Nhượng đi rồi, chỉ còn Lâm Tri, Sách Đồng và sư tỷ.

Sách Đồng vẫn kiên quyết phản đối Lâm Tri về Dương Minh, có điều cuối cùng cũng không lay chuyển được sư tỷ mạnh mẽ và Lâm Tri kiên cường, đành bất đắc dĩ theo họ về Dương Minh.

Vì sự an toàn, ba người theo Tĩnh Vương thế tử về. Thân phận thế tử tôn quý, quan phủ trên đường đều muốn chiêu đãi nên lộ trình kéo dài thêm.

Ban đầu Lâm Tri còn thấy lạ tại sao Tĩnh Vương thế tử chịu về cùng họ.

Sư tỷ trả lời bằng biểu cảm đáng sợ của nàng cộng với giọng điệu vô cùng nhạt nhẽo: "... Đương nhiên là đi Dương Minh đưa sinh lễ."

Biểu cảm quá đáng sợ, Lâm Tri không còn can đảm nhắc tới Tĩnh Vương thế tử thêm lần nào nữa.

Dù cùng đi với nhau, nhưng nếu có chuyện gì thường thì Tĩnh Vương thế tử chỉ nói với Lâm Tri, sư tỷ cũng thế. Vì thế trên đường đi từ đầu tới cuối hai người không nói một câu, dù nhìn nhau cũng chỉ xem như người đi trên đường gặp thoáng qua, không hề quen biết.

Nhưng hai người đó cũng không hẳn là không quan tâm đối phương.

Lúc nói chuyện với nàng, nếu có nhắc đến sư tỷ, cảm xúc của Tĩnh Vương thế tử luôn rất suy sụp, còn sư tỷ nếu ban ngày có gặp Tĩnh Vương thế tử, buổi tối sẽ vào phòng bếp điên cuồng băm gà, vịt, cá (...).

Lâm Tri tiếc muốn chết, nhưng không biết làm sao.

Chuyện của sư tỷ nàng cũng không hỏi được, huống hồ hiện tại... nàng chỉ muốn gặp Mạch Kinh Trần mà thôi.

Không biết giờ hắn thế nào.

Rất nhớ rất nhớ hắn.

Chỉ là Lâm Tri không ngờ sau khi trở lại Dương Minh sẽ nhận được một tin trời giáng.

Mạch Kinh Trần bị giam.

Nguyên nhân là, hắn đánh trọng thương Cơ Định Loan.

Thời thế xoay vần, bởi vì thế hệ này chỉ có hai hoàng tử, tuy Mạch Kinh Trần là trưởng hoàng tử, nhưng ai ai cũng biết khả năng hắn kế vị cực kỳ thấp, ngược lại người có khả năng kế vị đích thị là thứ hoàng tử Cơ Định Loan, nhưng Mạch Kinh Trần lại dám dấn thân thương Cơ Định Loan.

Tin từ Tĩnh Vương thế tử, Cơ Định Loan bị trọng thương đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh, không ai được phép đến thăm Mạch Kinh Trần.

Phủ của Mạch Kinh Trần đã bị niêm phong, canh phòng nghiêm ngặt, không thể vào được.

Tình hình cực kỳ tệ.

Thậm chí Lâm Tri đã nhờ Tĩnh Vương thế tử đến tìm hoàng hậu nương nương, nhưng vẫn bị từ chối, còn Kỳ Mặc, Lăng Thư, Lăng Họa thì ở trong phủ Mạch Kinh Trần, không thể liên lạc được.

Hết cách, đành phải xông vào.

Dù nàng đã từng vượt ngục Thiên Lao, nhưng đó là kế hoạch lên sẵn từ lâu có người tiếp ứng, hiện tại thì không.

Huống chi, nếu Sách Đồng biết được chắc chắn sẽ ngăn cản nàng.

Lâm Trì suy nghĩ, cũng chỉ còn cách xông vào phủ Mạch Khinh Trần, nhờ trực giác nhạy bén và tốc độ nhanh nhẹn, nàng tránh được quân canh gác ngoài phủ, nhưng bị kịch ở chỗ nàng không biết đường, không biết Mạch Khinh Trần đang ở đâu.

Kết quả không ngoài dự kiến, nàng bị bắt.

Lâm Trì bị nhốt trong địa lao, ba lần vượt ngục đều bị tóm về do lạc đường, lần thứ tư, cuối cùng cũng gặp người quen.

Nam tử tuần tú ặc áo dài màu xanh ngọc liếc mắt nhìn Lâm Trì, không mấy ngạc nhiên nói: "Thiếu phu nhân, quả nhiên là cô."

Xung hô đã lâu không nghe thấy khiến Lâm Trì hoài niệm.

"Ta muốn gặp mạch Khinh Trần."

Kỳ Mặc bảo quan binh thả Lâm Trì, rũ đôi mắt mệt mỏi nói: "Về đi, thiếu phu nhân."

"Ta muốn gặp mạch Khinh Trần." Lâm Trì nói, như không nghe thấy lời Kỳ Mặc.

"... Công tử không muốn gặp cô."

"Ta muốn gặp mạch Khinh Trần."

"Thiếu phu nhân, cô đừng cố chấp như thế."

"Ta muốn gặp mạch Khinh Trần."

"Xin lỗi cô, thiếu phu nhân, tôi không thể đồng ý với cô."

"Ta muốn gặp mạch Khinh Trần."

Kỳ Mặc ngược mắt, bất đắc dĩ nói: "Thiếu phu nhân, tôi rất khâm phục sự cố chấp của cô. Nhưng hiện tại không thích hợp để cô gặp công tử, công tử..."

"Ta muốn gặp mạch Khinh Trần."

Kỳ Mặc: "... Thiếu phu nhân, cô chỉ biết mỗi câu này thôi à?"

Lâm Trì chớp mắt, từ đầu đến cuối đôi mắt đen láy không dao động nửa phần: "Ta muốn gặp mạch Khinh Trần."

Một lúc lâu sau.

Kỳ Mặc khép mắt: "... Cô chỉ nhìn một chút thôi nhé."

Lâm Trì lặng lẽ siết tay: "Cảm ơn huynh."

Nàng đứng rất xa, xa đến mức chỉ thấy được bóng hắt.

Cách tầng tầng lớp lớp cây hoa, bụi cỏ, cách một cánh cửa gỗ đỏ thẫm nửa khép nửa hở, cách một tấm màn lụa mỏng nhạt trong suốt, mới nhìn thấy mái tóc bạc lơ mờ ở đằng xa.

Hắn nằm tựa trên giường, im lặng hệt như đã chết.

Mùi thuốc đắng nồng nặc đủ để nhấn chìm cả phủ.

"Chàng ấy... Sao thế?"

Lời nàng còn chưa dứt, đã thấy bóng một thị nữ mặc y phục màu hồng nhạt bay ngược ra, va vào núi giả, kêu lên một tiếng rồi trượt xuống đất.

Tiếp đó là giọng nói quen thuộc mà xa lạ, khàn đục vô cùng: "Cút."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 69: Chương 58

Lâm Trì không biết nên dùng từ gì để hình dung tâm trạng của nàng lúc này, khi chứng kiến một màn như vậy, nhưng nàng biết mình rất đau lòng.

Mọi ngôn từ mắc kẹt ở cổ họng, như bị vật gì chặn ngang.

"Ta muốn qua đó."

"Thiếu phu nhân!"

"Đề ta qua đó đi, cầu xin huynh đó Kỳ Mặc! Sao cũng được, đề ta qua xem chàng!"

Nàng có nói nhanh hết mức có thể đề che đậy sự ghen ngào trong lời nói.

Kỳ Mặc thở dài: "Thiếu phu nhân, cô không cần..."

Trước khi Kỳ Mặc nói hết, Lâm Trì đã nhảy sang.

Thị nữ bị quăng ngã trên núi giả hôn mê bất tỉnh đã được khiêng đi, cửa phòng Mạch Khinh Trần vẫn mở, nhưng không một ai dám đến gần.

Lâm Trì nhẹ bước, nhìn vào trong.

Mái tóc xám trắng buông dài che hai má, khiến người khác không nhìn rõ mặt hấn.

Máu.

Tay Mạch Khinh Trần dính đầy máu.

"Ra ngoài." Giọng Mạch Khinh Trần bình tĩnh đến đáng sợ.

Lâm Trì bất động.

Giọng hấn vẫn bình thản như ăn cơm, uống nước: "Không ra ngoài ta sẽ giết người."

Vừa dứt lời, Mạch Khinh Trần ngẩng phắc lên, nhìn sang cửa.

Còn chưa kịp phản ứng, Lâm Trì đã bị túm ra ngoài.

Nhưng một khắc sau cùng, nàng nhìn thấy mặt Mạch Khinh Trần, dung nhan đẹp đến mê hoặc tôn lên mái tóc màu xám tro, như hoa nở giữa vùng đất chết, đẹp kinh động lòng người, nhưng khuôn mặt không biểu cảm, trống rỗng mà hư vô, vô hình trung khiến người ta có cảm giác trái tim bị bóp nghẹt, nghiền nát.

Mọi đau khổ biến mất không còn sót lại chút gì.

Kỳ Mặc buông tay, thờ phào: "May mà công tử đang mù."

Lâm Trì cúi đầu không nói, Kỳ Mặc thấy thế bắt giác nhăn mày.

"Thiếu phu nhân, vậy nên tôi mới bảo bây giờ không phải lúc thích hợp để gặp công tử... Cảm xúc của công tử không ổn định, công tử cũng không hi vọng cô nhìn thấy ngài ấy như hiện tại." Kỳ Mặc xoa mi, nói tiếp: "... Gần đây quả thật đã xảy ra rất nhiều chuyện, hơn nữa tình hình trị liệu cũng..."

Kỳ Mặc đang thao thao bất tuyệt bị Lâm Trì cắt ngang: "Mất và chân chàng thế nào rồi?"

Kỳ Mặc khẽ lắc đầu: "Thẩm thần y nói chân bị tổn thương không nghiêm trọng lắm, chỉ là mất có vấn đề..." Hấn dừng một chút, nhìn Lâm Trì, "Công tử có từng bị kích thích quá lớn không?"

Gần như trong nháy mắt, cảnh tượng máu me tăm tối đêm đó lại lóe lên trong đầu Lâm Trì.

Không thể nói thành lời.

Không đợi Lâm Trì lên tiếng, Kỳ Mặc đã nói trước: "Thôi, nhìn cơ thể công tử thế này, có chuyện gì tôi cũng đã đoán được... Thiếu phu nhân, cô vẫn nên về trước thì hơn, đợi công tử khỏe lại, thì..."

"... Chuyện của Cơ Định Loan là thế nào?"

Lần này đổi lại Kỳ Mặc im lặng, hần dòi mắt, thờ dài: "Bộ dạng của công tử cô cũng thấy rồi đó... Nhị điện hạ thích quần lấy công tử, đã bị..." Dừng một chút, "Nhị điện hạ bây giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, Thăm thân y vẫn bận rộn bên đó, sợ dĩ không để người khác vào tới nghĩ thiếu phu nhân cũng hiểu, dù cho ai nhìn thấy bộ dạng công tử hiện giờ cũng chỉ sợ... Hơn nữa nếu nhị điện hạ thật sự có chuyện không may, công tử..."

"... Sẽ thế nào?"

Giọng Kỳ Mặc càng trầm: "... Vương tử phạm pháp, xử như dân thường."

Mạch Kinh Trần làm loạn nhiều năm như vậy, một phần nhờ vào võ công thiên hạ vô địch, phần còn lại dựa vào xuất thân cao quý của hần.

Tính ra có hơi bất công, nhưng thói đời là vậy.

Trận vây diệt năm xưa tuy Mạch Kinh Trần giết người vô số, triều đình hạ chỉ nói người giang hồ tranh đấu không đáng truy cứu, hơn nữa vốn do người giang hồ chủ động tìm Mạch Kinh Trần, thế nên vụ đó mới bị trấn áp.

Chuyện Mạch Kinh Trần đã thương mọi người sau đó cũng nhờ triều đình ra mặt an ủi, cũng may Mạch Kinh Trần rất ít khi xuất đầu lộ diện nên xử lý cũng không quá khó khăn.

Có điều bây giờ nhị hoàng tử của Bắc Chu, ngang hàng với địa vị hoàng tử của Mạch Kinh Trần, bất luận trên dưới triều đình, cả hoàng thượng và hoàng hậu cũng không thể bảo vệ hần được nữa... Không, ngược lại, Cơ Định Loan do một tay hoàng hậu Bắc Chu nuôi nấng, tận mắt nhìn hần khôn lớn, còn Mạch Kinh Trần được đưa đến Kỳ Sơn từ nhỏ, mức độ thân thiết rất chênh lệch.

Dù muốn đổi xử công bằng thế nào thì trong lòng vẫn sẽ thiên vị.

Một bên là con trưởng lạnh lùng tàn bạo không thân thiết từ nhỏ, một bên là con thứ đáng yêu, hoạt bát, thích làm nũng, nô đùa, ai được chọn người ngoài nhìn vào là biết ngay.

Thời gian này nhị hoàng tử Cơ Định Loan hôn mê bất tỉnh, hoàng hậu nương nương canh giữ bên cạnh hần mấy đêm liền không chợp mắt, nhưng chưa một lần đến thăm đại hoàng tử Cơ Định Lâm.

Tấu sớ quần thần buộc tội, lên án Đại hoàng tử dâng lên như mưa.

Quyết không nhân nhượng, phải nghiêm trị.

Huynh đệ tương tàn, còn thể thống gì.

Bạo phát như bị dồn nén từ lâu, không gì ngăn nổi, thậm chí còn có cự đại thần quỳ trước bậc cầu Thánh thượng không nề tình riêng mà làm trái luật.

Mạch Kinh Trần không chỉ quá đáng, mà hơn hết - Bắc Chu trước giờ không cần một Đại hoàng tử như thế.

Chưa bao giờ có cơ hội tốt để trục xuất hần như bây giờ.

Cũng vì việc này mà Hoàng đế bệ hạ danh giá của Bắc Chu lo âu đến bạc cả đầu.

Khách điểm

"Tiểu thư, cô vẫn tin Mạch Kinh Trần ư?"

Sách Đồng buông kiếm, đặt điểm tâm xuống.

"...Chuyện gì?"

"... Chuyện những người trong thôn đó có phải do Mạch Kinh Trần giết không." Sách Đồng nhìn Lâm Trì, nói: "Đừng tự lừa mình dối người nữa."

"Ta biết."

Sách Đồng đẩy điểm tâm tới trước mặt Lâm Trì: "... Rồi xa hần đi, tiểu thư."

"Không."

Lâm Trì ngồi bó gối trên giường, không ngờ nàng trả lời rất dứt khoát.

Từ sau hôm lên đi tìm Mạch Kinh Trần trở về thì nàng trở nên thế này.

Sách Đồng cúi nhìn điểm tâm mà trước kia Lâm Trì thích nhất, hần vẫn thường mua cho nàng, hơn nữa mỗi lần mua về, nàng đều ăn ngẫu nhiên thậm chí cả bao giấy cũng không tha.

Nhưng bây giờ nàng không như thế, không thèm nhìn một cái.

Bây giờ trong lòng nàng chỉ có Mạch Khinh Trần.

Nàng biến thành thế này từ lúc nào...

Sách Đồng siết chặt nắm đấm, rồi lại buông từng ngón, từng ngón.

"Tiểu thư, đường bướng nữa."

"Thăm thần y, công tử thế nào rồi?"

Thăm Tri Ly vừa từ chỗ Cơ Định Loan về, bận rộn suốt đêm khiến nàng phát cáu: "Công tử nhà ngươi không cho ta xem bệnh, làm sao ta biết được?"

Kỳ Mặc biết rõ tính nàng nên đành nói: "Thăm thần y không phải lo phí xem bệnh..."

"Đương nhiên ta không lo, nhà ngươi mở quốc khố cơ mà."

Kỳ Mặc ghen, dùng một chút mới nói: "Lấy độc trị độc là biện pháp của cô, bây giờ ngoài cô không ai..."

"Ta biết ta biết." Thăm Tri Ly cắt lời hấn, "Ai bảo công tử nhà ngươi đi lung tung? Đã vậy thì thôi đi còn biến mình thành ra thế này, tự hủy hoại mình còn muốn làm đệ đệ hấn... Ngươi nghĩ ta rảnh rỗi chơi với các ngươi hay sao? Ta rất bận có được không? Nếu hai người họ không phải biểu đệ của Tô Trầm Triệt, ta cũng chẳng thèm quan tâm..."

Lăng Thư mất kiên nhẫn rút đao: "Nữ nhân này sao lại khó khăn như vậy! Người xem bệnh cho công tử thì xem đi! Bản đại gia..."

Không biết từ đâu một cây châm bạc ghim vào cơ thể Lăng Thư.

Lăng Thư ngã sầm xuống đất.

Thăm Tri Ly sửa sang tay áo, giẫm lên đầu hấn.

Lăng Thư trợn mắt: "Đồ khốn! Buông bản đại gia ra! Cái đồ nữ nhân lang băm thôi chết tiệt!"

Thăm Tri Ly ra sức dụi chân trên mặt Lăng Thư: "Ngươi có tin lang băm ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết?"

"Ta khinh! Có bản lĩnh ngươi biến công tử trở về hình dáng ban đầu đi!"

"... Thật ngại quá, ngươi khích ta cũng vô dụng thôi."

Mắt Lăng Thư đỏ ngầu, hấn hét lên: "Ngươi muốn sao cũng được! Nếu ngươi có thể làm cho công tử trở lại như xưa, tùy ngươi muốn làm gì ta cũng được, dù muốn lấy mạng ta cũng không sao!"

Hấn cũng đã không ngủ mấy ngày, không phải ngủ không được, mà hấn lo cho công tử nhà hấn.

Hấn và Lăng Họa thay phiên trông coi công tử, vì hiện nay trên dưới trong phủ chỉ có hai người họ và Kỳ Mặc dám đến gần Mạch Khinh Trần, những người dám đến gần Mạch Khinh Trần đã ít, bây giờ thị nữ trong phủ thì bị đuổi khỏi phủ cũng không chịu bước vào sân của hấn.

Lời đồn Mạch Khinh Trần đang thất thế ngày càng lan truyền, khiến lòng người hoảng sợ, có kẻ còn trộm tiền trốn đi, dù Kỳ Mặc đã nghiêm trị vài tên, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng không chế tình hình.

Không thể tuyển thị nữ mới nên người trong phủ ngày càng ít.

Quan trọng là thân thể công tử vẫn không có chuyển biến tốt.

Thăm Tri Ly dùng một lúc, từ từ thu chân lại, xoay người nói: "Không phải dễ như ngươi nói đâu..." Nàng hạ giọng, "Công tử nhà ngươi có thể sống đến bây giờ đã là kỳ tích, thể chất của hấn quá đặc biệt... Chẳng qua hấn kiên trì nên ta mới đồng ý để hấn khôi phục cảm giác, nhưng chung quy cũng là lần đầu tiên nên ta cũng không biết sẽ để lại di chứng gì... Thật ra như bây giờ đã là may lắm rồi, tình huống tệ nhất mà ta lường trước được là hấn sẽ chết, bây giờ chỉ bị mù, võ công yếu đi, tóc bạc, hơn nữa sau khi bài xuất hết độc tố chưa chắc không thể hồi phục võ công... Vấn đề lớn nhất hiện giờ là tâm lý hấn quá tệ, dù có dùng thuốc thì hiệu quả cũng rất kém. Ta cho là hấn đã bị kích thích gì lớn, dù sao thành ra thế này thì chuyện gì cũng có thể xảy ra, tự hấn cũng đã nói không muốn gặp lại nha đầu kia..." Thăm Tri Ly ẩn nấp: "Nhưng bây giờ ta nghĩ mình đã sai, công tử nhà ngươi không phải loại người từng trải sự đời, suy nghĩ của hấn quá đơn giản, phương thức biểu đạt thẳng thắn đến đáng sợ..."

Nàng nghiêng đầu nhìn Kỳ Mặc: "... Ngươi có thể tượng tượng nổi hấn trưng ra bộ dạng gặp người giết người gặp quỷ giết quỷ như bây giờ chỉ bởi vì thấy tự ti sợ bị người khác ruồng rẫy không?"

Kỳ Mặc về mặt bất lực: "..."

Hắn biết cái lý do này rất nhảm nhí, nhưng còn cách nào đâu, dù chỉ vì nguyên nhân đơn giản như thế, nhưng đây là Mạch Khinh Trần, cực kỳ khó giải quyết.

Thẩm Tri Ly buông bàn tay đang xoa thái dương chạm xuống bàn: "... Có lẽ nên dùng cách đơn giản mà thô bạo thì tốt hơn... Đúng rồi, tiểu nha đầu kia đang ở đâu?"

Lần đầu tiên làm loại chuyện như mai mối thế này, thế nên Thẩm Tri Ly làm công tác tư tưởng rất lâu mới bước vào khách điểm.

Tìm đến phòng có đề tên Lâm Tri, Thẩm Tri Ly ho khan hai tiếng mới gõ cửa.

"Ai đó!"

Thẩm Tri Ly vừa định lên tiếng, không ngờ thấy một nam tử cao lớn đang đứng trước mặt, vóc người trông còn được, nhưng biểu cảm hơi thối.

"Xin lỗi, tôi nhầm phòng." Thẩm Tri Ly quyết định nhanh chóng, vừa định đi, nàng xem lại bảng hiệu một lần nữa: "Đội đã... Lâm Tri có ở trong này không?"

Nam tử càng nhìn nàng đầy phòng bị: "Cô là ai?"

"Người là... Khoan đã..." Thẩm Tri Ly nhìn hắn đánh giá từ trên xuống dưới, đột nhiên có dự cảm bất thường: "Người có quan hệ gì với Lâm Tri?"

Bà nó... Không phải cầu huyết như vậy chứ... Mới bao lâu đâu, Lâm Tri này... Đừng nói với ta người là huynh đệ thất lạc nhiều năm của nàng ấy nhé?"

Sắc mặt nam tử càng khó coi: "... Không phải."

Thẩm Tri Ly dò hỏi: "... Vậy phụ thân thất lạc nhiều năm?"

Nam tử: "..."

"Ầm" một tiếng, cửa bị đóng sầm một cách bạo lực.

Thế thì xem ra không phải...

Thẩm Tri Ly nhúc nhích đầu đá cửa, bây giờ Mạch Khinh Trần so với nam nhân này thật sự không được lạc quan cho lắm, tiểu nha đầu Lâm Tri hẳn không định treo tường thật chứ. Dù bức tường Mạch Khinh Trần cũng không có gì hay ho, nhưng dù sao cũng là tường nhà nàng, không thể để người ta cạy đơn giản thế được!

Thẩm Tri Ly càng nghĩ càng thấy có lý, nhắc chân đá cửa.

"Rốt cuộc cô muốn gì?" Nam tử mở cửa, giọng có vẻ tức giận, "Nàng ấy vừa ngủ."

"Ngủ?"

"Phải." Nam tử cầm kiếm bên hông, cau mày kiếm, giọng nói không để người khác cự tuyệt: "Nên xin cô về cho."

... Rất có khí khái nam nhi.

Thẩm Tri Ly cảm khái.

Bà nó, thế còn tệ hơn!

So ra, cái tên (...) nhà mình ngoài khuôn mặt ra thì không có điểm nào sánh được! Hơn nữa tên trước mặt còn tóc dài thẳng, đen, hết sức trung thành, kết hợp với diện mạo lạnh lùng, lực sát thương tăng gấp bội! Thẩm Tri Ly nghĩ đến mạch Khinh Trần... Tính tình tàn bạo, thủ đoạn tàn nhẫn, mắt nửa mù, đúng là ngoài bộ mặt ra chẳng có gì sánh bằng người ta...

... Có điều, bây giờ đâu phải đẹp là quan trọng nhất!

"Người có tiền không?"

Nam tử nhíu mày, khó hiểu: "Cái gì?"

Thẩm Tri Ly: "Người là người ở đâu? Nhà chỗ nào? Cha mẹ có khỏe mạnh? Có bao nhiêu cơ ngơi, ruộng đất?"

Có lẽ do khí thế Thẩm Tri Ly quá mạnh mẽ, nam tử lại cau mày, bất giác nói: "Bốn biển là nhà, phụ mẫu đã mất, ruộng đất, cơ ngơi... có một ít."

Có nhà có đất, phụ mẫu đều mất, thân cao sáu thước, tướng mạo đường đường...

Thẩm Tri Ly chưa bỏ ý định: "Vậy người làm thế nào quen biết Lâm Tri? Người có quan hệ gì với nàng ấy?"

Nam tử càng nhăn mày: "... Ước chừng đã được sáu, bảy năm. Quan hệ... Xem như thân thiết."

... Hóa ra là thanh mai trúc mã, thế chẳng phải Mạch Khinh Trần mới là tiểu tam ư?

Quá bi thảm... Khó trách hấn tự ti như vậy...

"Rốt cuộc người có chuyện gì?"

Nam tử rõ ràng hơi mất kiên nhẫn.

Thẩm Tri Ly chán ngán thất vọng phát tay: "Không có gì, không có gì nữa... Ta đi đây..."

Sách Đồng nhìn bóng Thẩm Tri Ly, trong đầu hiện ra bốn chữ: Người này có bệnh.

Thẩm Tri Ly ra khỏi khách điểm, ra ngõ quẹo trái, không đợi Kỳ Mặc hỏi, đã túm chặt cổ áo hấn nói: "Nhanh lên! Tìm cho ta mấy tên lính can đảm liều chết."

Kỳ Mặc khó hiểu: "Thẩm thân y, cô định làm..." Gì?

"Nói thừa! Cướp người!" Nhận thấy nguy cơ cực kỳ lớn, Thẩm Tri Ly túm áo Kỳ Mặc lay lay, "Còn không cướp thì bắt cóc cho ta! Không đúng, nếu không cướp thì chẳng còn hi vọng gì nữa!"

Đầu óc Kỳ Mặc không xoay kịp với Thẩm Tri Ly: "Đợi một chút... Cô nói gì?"

"Đêm nay tìm người trói Lâm Tri đem tới giường của Mạch Khinh Trần đi!"

"Hà?"

"Cứ tạo dựng tình huống gạo nấu thành cơm đã."

"Áy, chuyện này thật ra đã..." Kỳ Mặc đỏ mặt, quay đi.

Thẩm Tri Ly: "..."

"Hơn nửa hai năm trước đã từng nấu rồi..."

Thẩm Tri Ly xoay người, quay đầu, đau tim: "Thật là thói đời bạc bẽo, lòng người đổi thay, bọn hấn mới bao lớn chứ, nam nữ bây giờ rõ là... Chắc chắn, vậy thì nấu lại là được!"

Kỳ Mặc: "... Hai chuyện này có liên quan gì tới nhau sao?"

Thẩm Tri Ly vỗ vỗ vai Kỳ Mặc: "Tóm lại mau đi làm, chân công tử nhà người tạm thời không có vấn đề, bộ phận khác cũng không gặp vấn đề lớn... Ừm, ta đi tìm thử xem sư huynh có để lại thuốc gì trợ giúp việc này không..."

Kỳ Mặc: "Cô đừng đùa nữa..."

Thẩm Tri Ly quay đầu, tối sầm mắt, thần sắc ngưng trọng: "Ai nói đùa với người?"

Chuyện này đùa được ư?

Mạch Khinh Trần vì cái tiểu nha đầu Lâm Tri mà biến mình thành bộ dạng này, với tình hình trước mắt sẽ không thể có một người thứ hai quan trọng với Mạch Khinh Trần như vậy, làm sao có thể để địch cướp mất Lâm Tri!

Dù có cướp đoạt cũng phải cướp trước rồi nói!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 70: Chương 59

Một cuộc sống chỉ có ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn đến cùng chẳng có ý nghĩa gì.

Dù nghĩ như vậy nhưng Lâm Trì cũng không biết mình nghĩ tới vấn đề này thì có nghĩa lý gì.

Song, vừa tỉnh ngủ đã thấy cả người trống rỗng, cần phải tìm chút việc gì làm để xua đi cảm giác này.

Nàng ngẩn ngơ ngồi bó gối.

Một lát sau Lâm Trì tỉnh táo lại, cảm thấy đói bụng.

Ban đêm rất yên tĩnh, không có ánh trăng, cũng không có đèn, giờ tay không thấy năm ngón.

Nàng dò xét gọi một tiếng: "Sách Đồng."

Không ai đáp lại, có lẽ ngủ rồi. Cũng phải, vì giật mình tỉnh dậy nên nàng cũng không biết đang là canh mấy.

Nàng dụi dụi mắt, định bò xuống giường.

Nhưng --

Sao cái giường này lại dài như vậy.

Trong phòng có mùi hương rất quen, Lâm Trì hít hít, mùi hương đó hình như ở ngay bên cạnh, nhưng tạm thời nàng không chắc lắm.

Tiếp tục mò mẫm, Lâm Trì chạm phải một vật mềm mềm, lạnh lạnh.

Hình như là... Một... Cánh tay.

Sách Đồng ngủ quên bên cạnh ư?

Lâm Trì ngẩn ra, chưa kịp quay lại thì chợt thấy đau bụng. Trong nháy mắt, cảm giác đau đón bao phủ tâm trí Lâm Trì.

Quý thủy tới!

Nàng ôm bụng, uốn người, tóc bị bung ra cũng không hay, nhắm mắt, cắn răng chịu đựng đau đớn.

Mấy hôm nay đầu óc nàng không thoải mái, nên bệnh tình không được tốt, cô chịu đựng đến mấy, cơn đau càng dữ dội hơn.

Mau ngủ, mau ngủ, mau ngủ.

Lâm Trì vùi đầu vào chăn, không ngừng lẩm nhẩm.

Ngủ thiếp đi thì không đau, vừa tỉnh lại thì đau ngay!

Không biết có phải nàng đã quá mong ngóng sinh ra ảo giác hay không, cảm thấy có thứ gì ầm ầm đặt lên bụng mình, ban đầu chỉ thấy hơi ấm, rồi sau đó càng nhiều hơn, xoa xoa bụng nàng khiến nàng ấm hẳn. Cũng vì vậy mà dần dần nàng chịu đựng được cơn đau.

"Ồ, cảm ơn."

Lâm Trì lau mồ hôi trên trán, tức thì hoảng hốt.

Nàng vừa cảm ơn ai?

Nàng cứng nhắc quay lại, một lọn tóc bạc lướt qua mặt, khuôn mặt trầm trong bóng đêm không nhìn rõ nhưng rất quen, mỗi đường nét đều rất rõ ràng.

Hơi thở lạnh lạnh, pha lẫn mùi thuốc đông y, đắng chát khó mà hình dung.

Có lẽ phát hiện Lâm Trì đang nhìn mình chằm chằm, Mạch Kinh Trần dờn mặt đi.

Cứ giữ nguyên tư thế như vậy, không ai lên tiếng.

Song, dù im lặng, nhưng hơi ấm không ngừng xuyên qua y phục truyền vào người nàng, truyền đến cả trái tim.

Giống như tấm lòng của Mạch Kinh Trần, dù hắn không nói một lời, nhưng Lâm Trì vẫn cảm nhận được chân tình của hắn.

Hắn vòng tay qua người Lâm Trì như bảo vệ nàng, nhưng run rẩy không dám kề sát; Môi dưới bị cắn nhẹ, hơi tái; Lông mi dài, cong vút run run khép lại, gương mặt hơi mờ mịt.

Trong phút chốc, Lâm Trì cảm động trước hành động dè dặt này.

Nàng thấy khó chịu đến không thở được, rất muốn khóc.

"Mạch Kinh Trần." Lâm Trì gọi lần nữa, giọng run run, "Ta nhớ chàng."

Thật ra cũng chưa xa nhau bao lâu, ít nhất so với hai năm trước, thì khoảng thời gian này ngắn ngủi chẳng đáng là bao.

Nhưng... Nàng chưa từng thấy nhớ đến phát điên thế này, mỗi khắc trôi qua càng bộc phát mãnh liệt hơn.

Muốn ôm lấy hắn, muốn nói cho hắn biết.

Mạch Kinh Trần có biến thành bộ dáng thế nào nàng cũng không để ý.

Chỉ cần đó là Mạch Kinh Trần.

Là người giúp nàng làm ấm cơ thể mỗi khi đến kỳ quý thủy, sẽ học nấu món ngon cho nàng ăn, thay đổi bản thân vì nàng, sẽ ôm nàng nói những lời ngọt ngào đáng yêu...

Dù bề ngoài có thay đổi thế nào, nàng vẫn thích hắn.

Thích Mạch Kinh Trần hết thuốc chữa.

"Đau lắm ư?"

Mạch Kinh Trần lên tiếng, rất khẽ, không giống giọng nói tao nhã trong quá khứ, mà hơi trầm khàn, không vang, mơ hồ như có thể tan đi bất cứ lúc nào.

Nhưng câu nói này như cọng rơm cuối cùng đè gãy lưng lạc đà.

Lâm Trì lắc đầu, xoay người muốn ôm Mạch Kinh Trần.

Mạch Kinh Trần bất ngờ, bị nàng đè trên giường, quá ngạc nhiên nên hừ khẽ.

Đôi tay ôm lấy hắn càng ra sức, không rời một chút nào.

Lâm Trì cứ ôm chặt như vậy, gối đầu lên vai hắn, nàng có cảm giác đang ôm cả thiên hạ vào lòng.

Tất cả mà nàng có trong cuộc đời này.

Dù tư thế không được thoải mái, nhưng Mạch Kinh Trần vẫn không động dậy.

Trong bóng đêm, hắn lặng lẽ ôm Lâm Trì, không biết bao lâu mới thở một hơi rất khẽ.

Lúc tỉnh lại lần nữa, nàng đã thấy mờ mờ.

Ban ngày ư?

Lâm Trì nghĩ, giờ tay che ánh sáng trước mắt.

Dưới bụng truyền đến cảm giác khó tả.

À... Đúng rồi... Tối hôm qua quý thủy đến, sau đó... Sau đó...

Lâm Trì mở to mắt, nhìn bốn góc màn thêu hoa văn tinh xảo, cột giường chạm khắc hình rồng, kể đến là... Khuôn mặt đẹp dù đã từng nhìn bao nhiêu lần vẫn thấy xao xuyến, mái tóc bạc thoảng che phủ hai bên má, hơi nghiêng nghiêng, đôi mắt dài, hẹp, dưới mí mắt có quầng thâm mờ.

Tối qua ánh sáng yếu quá nên hôm nay nàng mới nhìn thấy nét tiêu tụy trên gương mặt của Mạch Kinh Trần.

Lâm Trì khẽ khàng bỏ ra khỏi lòng Mạch Kinh Trần, lưu luyến nhìn hắn.

"Meo meo."

Một chú mèo ba tư mập mạp, trắng trẻo bò lên giường, nhón nhả giẫm lên gối bước đến cạnh Mạch Kinh Trần, tìm một vị trí thoải mái trong lòng hắn, cọ cọ, sau đó ngồi xồm xồm liếm liếm tay Mạch Kinh Trần.

Mạch Kinh Trần đang ngủ bị quấy rầy, ưm ưm rất khẽ.

Lâm Trì nhớ trước đây Mạch Kinh Trần không thích nó, vì nàng nói nó không có ý xấu với Mạch Kinh Trần, ngược lại rất thích hắn, nên hắn mới để

nó lại nuôi, sau này thường ôm nó nên quan hệ dần tốt hơn.

Lâm Trì ngồi xỏm ngón không chớp mắt.

Một lúc sau Mạch Khinh Trần rót cuộc cũng tỉnh, mở đôi mắt trống rỗng, hấn do dự, rồi nương theo giường ngồi ngay ngắn, đưa tay ôm mèo vào lòng.

Mèo mập hình như đã quen, không có phản ứng với động tác của Mạch Khinh Trần, thậm chí còn làm tổ trong lòng hấn.

Mạch Khinh Trần vuốt lông nó, điều chỉnh lại tư thế, ôm nó vuốt ve.

Mèo mập hưởng thụ, nheo mắt, liếm liếm móng vuốt, rồi quay lại liếm ngón tay Mạch Khinh Trần.

Đối với động tác này của nó, Mạch Khinh Trần cũng làm ngơ.

Mạch Khinh Trần có mái tóc bạc, mặc y phục màu trắng, chú mèo trắng xinh xắn nằm trong lòng hấn, đẹp như một bức họa. Đẹp đến mức khiến người ta bất giác ngừng thở, chỉ sợ phá hỏng nó.

Chú mèo lại cọ cọ trong lòng Mạch Khinh Trần, cái đuôi ngoe nguẩy quét qua quét lại cầm hấn, Mạch Khinh Trần cong môi, giọng trầm để nghe: "Tối hôm qua hình như ta nằm mơ."

"Nàng nói nàng nhớ ta."

Mạch Khinh Trần thờ dài.

Lâm Trì nghe càng thấy nặng lòng.

Mạch Khinh Trần nhắm mắt lại, từng tia sáng lấp lánh chiếu xuyên qua mũi hấn, để lại bóng mờ, dù hấn vừa ôm mèo vừa cười, nhưng cả người vẫn toát ra hơi thở lạnh lẽo.

Lâm Trì run run phủ lên tay Mạch Khinh Trần.

Nhiệt độ tay hấn vẫn lạnh như băng, Lâm Trì áp tay hấn lên má mình.

Mạch Khinh Trần run lên.

Lâm Trì khẽ nói: "Không phải mơ. Ta nhớ chàng, Khinh Trần."

Giọng nàng vang vọng trong căn phòng trống, rõ ràng, từng chữ từng chữ bay vào lòng Mạch Khinh Trần, xô thành từng đợt sóng.

Đôi mắt dài mà hẹp tròn to, mờ mịt, hư ảo.

Mạch Khinh Trần giật giật môi, nhưng không nói gì. Một lúc lâu sau mới nghe hấn nói.

"Ta cũng thế."

Nhớ, như hình với bóng.

Chú mèo ba tư vằn vện trong lòng hấn, như bất mãn khi bị cướp mất tay hấn, Mạch Khinh Trần ý thức được, đưa tay còn lại xoa lông nó.

... Bản tính hấn trước giờ không hề xấu.

Hơn nữa hấn chưa từng nói dối nàng.

Lâm Trì hạ quyết tâm, ngẩng nhìn hấn, nói: "Mạch Khinh Trần, ta có thể hỏi chàng một chuyện không?"

Tay hấn đang vuốt ve mèo, nghe Lâm Trì hỏi thì cứng lại, chớp chớp mắt, trông có vẻ bất an.

"Có thể không trả lời không?"

Lâm Trì khẽ lắc đầu: "Xin lỗi, không thể."

Mạch Khinh Trần nhấp môi, như quyết định một chuyện hệ trọng, khép mắt nói: "... Nàng hỏi đi."

"... Thôn đó, cái thôn mà chúng ta ở tạm qua mùa đông..." Lâm Trì ngập ngừng nói, "Mọi người đều bị giết, thôn cũng bị đốt sạch... Là chàng làm ư?"

"... Thôn?"

"Phải, chàng từng giúp họ viết rất nhiều thư, Lưu đại ca còn làm cho chàng một cây trượng... Chàng còn nhớ không?"

"... Ta nhớ."

"Là chàng làm ư?" Lâm Trì ngẩng đầu, nhìn Mạch Kinh Trần.

Mạch Kinh Trần khẽ lắc đầu: "Không phải"

Hai chữ này đập tan áp lực trong lòng Lâm Trì, nàng thở phào, mất hết sức dựa vào Mạch Kinh Trần.

"Thật tốt quá... Thật tốt quá... Không phải chàng.."

Nàng tin tưởng không chút do dự.

Thật tốt quá.

Mạch Kinh Trần không phải kẻ giết những người trong thôn.

Mạch Kinh Trần thấy đôi mắt mình nặng hơn, luống cuống tay chân một lúc mới chạm vào vai nàng, dè dặt nói: "Ta..."

"Mạch Kinh Trần, ta yêu chàng."

Lâm Trì khẽ khàng thổ lộ.

Mạch Kinh Trần ngừng thở, cứ ngỡ là ảo giác.

Nhưng ngay sau đó, lời nói của Lâm Trì khiến trái tim hắn gần như ngừng đập.

"Dù chàng có biến thành thế nào đi chăng nữa, ta vẫn sẽ yêu chàng, dù chàng bị mù, chân không đi được, tóc bạc trắng, hay bất kể thế nào, đối với ta mà nói không hề quan trọng. Bởi vì ta yêu chính con người chàng." Lâm Trì ôm eo Mạch Kinh Trần, từng câu từng chữ, từ tốn mà kiên định, "Vì thế chàng đừng buồn, đừng nghĩ mình không bằng quá khứ, dù là Mạch Kinh Trần khuyên quốc khuyên thành, hô phong hoán vũ trong quá khứ, hay là chàng của hiện tại, ta đều yêu. Dù tất cả mọi người trên đời này đều ruồng bỏ chàng, ta cũng sẽ ở bên cạnh chàng, bởi vì ta yêu chàng hơn bất cứ một ai trên thế gian này."

"Cho nên chàng đừng suy sụp biết không.."

Đừng trở thành một Mạch Kinh Trần cúi bả, lẳng lặng nằm trên giường như xác chết nữa.

Ta không muốn nhìn thấy, tuyệt đối không muốn nhìn thấy một Mạch Kinh Trần như thế.

"Đừng khóc."

Mạch Kinh Trần lau nước mắt nàng.

"Ta không khóc..."

"Nhưng nàng rơi lệ."

Lâm Trì lau mắt: "Lau thì không có nữa!"

"Mắt nàng đỏ này."

Lâm Trì dụi mắt: "Không đỏ."

Nàng nghe thấy tiếng cười rất khẽ, không rõ ràng nhưng hay như tiếng trên thiên đường vọng xuống, khiến tim người ta cũng run lên.

Lâm Trì ngẩng đầu thấy Mạch Kinh Trần đang cười đến cong mắt, tiếp theo một nụ hôn rơi trên trán nàng.

"Lặp lại lần nữa được không?" Hắn dè dặt hỏi.

"Không. Ta đã nói rồi."

"Nói một câu đầu tiên thôi." Mạch Kinh Trần quay đầu, mắt tự nhiên nói: "Ta nghe không rõ..."

Lần đầu tiên thấy Mạch Kinh Trần xấu hổ.

Nhưng... Rất đáng yêu.

Lâm Trì chịu thua, thở dài: "... Mạch Kinh Trần, ta yêu chàng."

"Lặp lại lần nữa."

"Này này, chàng muốn ta phải nói mấy lần?"

"Một lần nữa thôi..."

"Mạch Khinh Trần, ta yêu chàng."

"Lần nữa..."

"..."

Lời này có nói bao nhiêu lần cũng nghe không chán.

Hắn vốn nghĩ vĩnh viễn sẽ không nghe được.

Hắn không thể cứ bảo nàng lặp lại mãi.

Đã từng có một Trúc Nhan đâm hấn một đao, nói rằng cả đời hắn không thể yêu ai, cũng không thể được ai yêu, thế mà Lâm Trì giúp hắn lấp đầy lỗ hổng ấy.

"Này này, đủ rồi... Đừng bảo ta nói nữa..."

"Lâm Trì, ta rất vui."

"Hửm..."

"Vui..." Mạch Khinh Trần vụng về nói, cố hết sức tìm từ ngữ có thể diễn tả hết cảm xúc đang trào dâng trong lòng, "Đến mức có thể chết đi bất cứ lúc nào."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 71: Chương 60

Dù câu nói rất cảm động, nhưng Lâm Trì nhanh chóng ý thức được tình cảnh hiện tại của nàng rất tệ.

Không, phải nói là cực kỳ cay go.

May là trong phủ còn có Lăng Họa, bất kỳ lúc nào cũng có sức lực kinh hồn, tốc độ hơn người.

Vừa hầu hạ Lâm Trì tắm, vừa thuật lại lý do tại sao Lâm Trì xuất hiện ở đây, Lăng Họa tỏ vẻ dù sao Lâm Trì cũng ra không được, bảo nàng cứ yên tâm ở lại chỗ này, chỗ sư tỷ nàng ấy sẽ thông báo sau, giúp Lâm Trì thay y phục sạch sẽ, bắt nàng uống canh tào đồ nấu với nấm tuyết, rồi mới cho Lâm Trì ngủ.

Đương nhiên là ngủ chung với Mạch Khinh Trần.

Dù ngủ cạnh hắn không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn có cảm giác như lần đầu tiên, yên tâm như mẫu thân bên cạnh.

Ngủ thẳng một giấc đến khi mặt trời lên cao, đã không còn đau bụng nữa.

Hương thơm nồng xộc thẳng vào mũi, bụng Lâm Trì kêu réo theo thói quen, mở mắt trông thấy ánh nắng, sáng chói.

Lâm Trì vừa tỉnh ngủ, chưa thích ứng được với ánh sáng mạnh như thế, định đưa tay che mắt thì cảm giác bên cạnh giường lờ mờ xuống, hơi thở quen thuộc vây quanh nàng.

"Đói à?"

Tiếp theo là một cái ôm siết, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, cực kỳ trân trọng.

Lâm Trì thật thà gật đầu: "Đói."

Còn chưa dứt lời đã thấy một bàn thức ăn trước mặt, mùi hương vừa nầy là do canh gà Ngũ Trân Ô tỏa ra.

Trước khi nhào lên, Lâm tri đột nhiên ý thức một chuyện: "Đội đã, ai làm vậy?"

Mạch Khinh Trần trả lời dứt khoát: "Ta." Khẩu khí có chút tự hào.

"... Mất chàng, còn chân nữa!" Lâm Trì nổi điên, "Sao chàng có thể xuống bếp! Đưa tay ta xem!"

Tên ngốc nghếch này!

"Chân ta không sao, ta đã đi lại được."

Để chứng minh, Mạch Khinh Trần đứng dậy, xoay tay áo tạo nên một độ cong động lòng người, mấy tóc dài thẳng lay động rồi xỏa xuống, cơ thể cao lớn đi lại, nhẹ như tiên động lòng người, mềm mại như nước không thể tin nổi.

"Chàng... Chân chàng đi được từ lúc nào?"

"Nửa tháng trước."

"Vậy... Vậy tại sao vẫn nằm trên giường."

"Ta không muốn xuống giường."

"Tại sao?"

Mạch Khinh Trần thản nhiên nói: "Xuống cũng chẳng biết làm gì."

"Chờ đã, vậy mất chàng cũng đã khỏi?"

Mạch Khinh Trần dừng một lúc, khẽ lắc đầu, lát sau lại bổ sung, "Ta rất quen thuộc nơi này, không cần nhìn cũng biết."

"Vậy sao..." Lâm Trì không giấu nổi niềm tiếc nuối, chột cao giọng, "Vậy đưa tay ta xem, không thấy đường sao có thể nẩy com, chỉ làm mình bị thương thôi..."

Mạch Khinh Trần giấu tay vào áo, chỉ để lộ mấy đầu ngón tay: "Không thích."

"Đưa ta."

"Không muốn."

"Tại sao không đưa ta xem."

Mạch Khinh Trần im lặng một lúc, nói: "Dù sao một lát cũng sẽ khỏi."

Quả nhiên là bị thương!

Lâm tri nhào lên ôm lấy Mạch Khinh Trần, nắm lấy tay hắn, đầu ngón tay nàng chạm vào lòng bàn tay hắn, lại đau lòng tức giận nói: "Chàng bị ngốc à? Không thấy đường thì đừng xuống bếp! Chàng không biết vết thương trên người chàng lâu lành lắm sao, chàng không thấy đau nhưng ta đau, đồ ngốc ngốc ngốc..."

"Ta muốn làm chút gì..." Mạch Khinh Trần rũ mắt.

"Hà?"

"Ta cũng yêu nàng, nên muốn làm chút gì đó cho nàng..."

Lâm Trì xoa mũi, mắt cay cay.

Rõ ràng không phải người dễ bị cảm động, tại sao lại dễ xúc động như vậy.

Quả nhiên đã trầm luân quá sâu.

... Cam tâm tình nguyện, rơi vào nhà giam có tên Mạch Khinh Trần.

Ngoài cửa.

"Chúng ta vẫn phải vào ư..." Lăng Thư run run, sờn gai ốc hỏi.

"Nói thừa, vào bây giờ muốn bị lừa đã hả?" Lăng Họa áp tai lên cửa, má kích động nên hơi hồng, tay nắm lại để trước ngực.

Lăng Thư ho khan: "... Chuyện đó, muội có thấy mỗi khi ở cùng Lâm... À không, thiếu phu nhân, công tử sẽ rất... Ngoan?" Rõ ràng hai ngày trước còn u ám khiến người ta run rẩy, bây giờ trông... hết sức, hết sức...

"Huynh nói nhiều như vậy làm gì! Chuyện này thì có là gì!" Lăng Họa lau nước mắt cảm động, "Sức mạnh tình yêu thật vĩ đại!"

Lăng Thư thờ dãi, không hiểu sao nhớ tới một câu trước kia từng đọc qua.

"Nữ nhân ấy, lúc nào cũng rơi nước mắt vì những chuyện của người khác."

Lăng Họa quay lại, túm áo Lăng Thư: "... Sao hả! Huynh có ý kiến gì đồ khốn! Ta đang vui thay công tử, huynh hiểu không? Huynh hiểu không? Huynh không khóc chứ gì, bà đây sẽ đánh cho huynh khóc luôn!"

"Đánh bản đại gia? Còn chưa biết ai khóc đâu!"

"Hừ hừ." Cười lạnh.

"Nữ nhân chết tiệt! Ngươi đánh vào đâu vậy hả, có biết đó là nơi quan trọng không a a a!"

Cách đó xa hơn.

"Xin lỗi Thảm thân y, hơi ồn ào một chút." Kỳ Mặc nhìn hai người gần đó, thờ dãi, thấy hơi ngại.

Thảm Tri Ly không chút để ý: "Không sao, trong nhà ta còn có kẻ ồn ào hơn."

Hơn nữa tên đó ngày nào cũng Tri Ly, Tri Ly, càng đáng sợ hơn!

"Thôi, tóm lại hiệu quả rất tốt." Thảm Tri Ly vỗ vai Kỳ Mặc, "Chúng ta về thôi, xem ra công tử nhà ngươi đã nghe lời, bảo hấn tối nay tới báo cáo với ta, bất luận thế nào cũng phải giải quyết đôi mắt và cơ thể hấn."

Dù không thấy đường, nhưng tay nghề của Mạch Khinh Trần trước sau vẫn vậy.

Lâm Trì ăn xong, thỏa mãn nằm trong lòng Mạch Khinh Trần.

Sau giờ ngo, ánh mặt trời uể oải chiếu trên người nàng, khiến nàng càng không muốn nhúc nhích, Lâm Trì tiện tay rút một quyển trên giá sách của Mạch Khinh Trần, là thoại bản.

"Chàng xem thoại bản à?"

Mạch Khinh Trần bình tĩnh nói: "Lăng Thư cho."

Lâm Trì bỗng nhớ đến những tựa sách quen thuộc: 《Cường ép lấy cô nương nhà lành》, 《Giam hoan nghiệt ái》...

Thế là nàng nhìn bìa quyển thoại bản đang cầm.

《Ân oán tình cừ của tiểu nữ mồ côi》

Ặc... Hơn hai năm trôi qua, khẩu vị của Lăng Thư hình như nặng hơn thì phải..

Dù sao cũng không có chuyện gì quan trọng, Lâm Trì nằm trong lòng Mạch Khinh Trần thông dong đọc thoại bản. Mèo ba tư thấy mình bị cướp mất vị trí, lấy móng vuốt vuốt lông, sau cùng quyết định dựa vào lòng Lâm Trì.

Lông mèo mềm như nhung cọ vào lòng, cảm giác vừa ấm vừa thoải mái, Lâm Trì nhin không cười cười khế.

Mạch Khinh Trần ôm nàng, nghe rất thích.

Đây là một câu chuyện cực kỳ cầu huyết tâm thương, thiếu nữ nhà tan cửa nát bị thúc thúc lên đuổi khỏi phủ, sau này chịu đựng mọi vất vả, thê sẽ báo thù cho gia đình. Vài năm sau, nàng gặp được bạch mã hoàng tử số hai, và còn gặp phải công tử phong lưu số ba, cuối cùng mới gặp được nam tử anh tuấn thâm trầm số một, nữ chính bị vai nam chính thâm sâu hấp dẫn, nam chính đối với nữ chính cũng nhất kiến chung tình, nhưng vận mệnh trớ trêu đùa弄 bốn họ, phụ thân của nam chính là người hại nàng nhà tan cửa nát, nhưng phụ thân nam chính đã qua đời, nàng chỉ có thể trả thù nam chính...

Lâm Trì thò thức: "... Quá đáng thương "

Mạch Khinh Trần nhẹ giọng hỏi: "Đáng thương chỗ nào..."

Lâm Trì: "Chàng yêu phải kẻ thù của mình, không phải cực kỳ đáng thương sao?"

Mạch Khinh Trần nửa hiểu nửa không gật đầu, tiện tay bỏ một khối điểm tâm vào miệng Lâm Tri.

Lâm Tri nức nở xong, lại vừa ăn vừa đọc.

... Vì thế nữ chính giãy giữa tình yêu và thù hận, trong lúc đó có xen kẽ vài cảnh anh hùng cứu mỹ nhân của nam tử số hai, số ba, đương nhiên những chuyện này chẳng làm nữ chính dao động. Sau một hồi cùng nam chính đấu tranh vật vã giữa yêu nhau, giết nhau, chung quy vẫn khó quên thù hận, cuối cùng tàn nhẫn đâm nam chính một đao...

Mạch Khinh Trần gơ tay hỏi: "Không phải nàng ta thích hắn ư? Sao lại đâm hắn?"

"Bởi vì họ có thù oán cơ mà!" Lâm Tri trả lời, "Chính vì thích nên mới đau khổ, ừm, nếu không thì đã đâm ngay 20 chương trước rồi."

Mạch Khinh Trần: "Nhưng... Phụ thân của hắn mới là kẻ thù của nàng ta."

"Phụ thân của nam chính đã chết."

Mạch Khinh Trần: "Vậy thì giết lần nữa."

Lâm Tri ghen: "Chết rồi sao có thể giết lần nữa!"

Mạch Khinh Trần nghĩ ngợi, rồi thành thật nói: "Thì giết cái xác."

Lâm Tri: "... " Đầu óc chàng nghĩ chuyện gì thế hả!

Mạch Khinh Trần cọ cằm lên trán Lâm Tri, nói bằng giọng bình tĩnh, ung dung: "Thích thì phải ở cùng nhau, không cần nguyên nhân."

Đầu ngửa ngáy, thấy Mạch Khinh Trần cư xử như trẻ con, Lâm Tri bất giác nhích môi: "Được rồi."

Ánh nắng vừa đẹp, sắc trời long lanh.

Chim tước hót vang, tiếng trong veo động lòng người, ánh nắng len lỏi qua những kẽ hở của phiến lá rơi xuống, mơ hồ không biết đã là lúc nào.

Ánh nắng ấm áp vây lấy cơ thể tựa như cái ôm của mẫu thân.

Lúc nhỏ mẫu thân cũng thường ôm nàng ngồi trong sân, chiếc lá nhỏ vụn đọng đưa, gió nhẹ quét qua gò má, bên tai nghe tiếng mẫu thân khẽ ngâm nga câu ca dao, dường như có thể cứ thế mà nghe cả đời.

Nàng mệt mỏi, nguyện sống trong sự ấm áp đó, nguyện không tỉnh lại.

"Thiếu phu nhân... Lâm tiểu thư... Lâm Tri..."

Lâm Tri nhích miệng: "Ừm, ta ở đây." Quay lại vùi đầu vào ngực: "Để ta ngủ thêm một lúc."

"Đến giờ cơm chiều rồi."

"A!" Lâm Tri nháy cẳng lên, hai mắt phát sáng: "Ở đâu?"

Vừa lúc chạm phải biểu cảm bất đắc dĩ của Mạch Khinh Trần và Kỳ Mặc.

"Thiếu phu nhân, cứ đi thẳng hết con đường này sẽ tới."

Lâm Tri lập tức theo sau, vừa đi được một bước, quay lại nói với Mạch Khinh Trần: "Ta dẫn chàng đi."

Kỳ Mặc lập tức chặn trước Mạch Khinh Trần, cúi người nói với Lâm Tri: "Công tử còn có việc, thiếu phu nhân cứ đi trước."

Dù thấy hơi kì lạ, nhưng Lâm Tri vẫn gật đầu.

Thấy Lâm Tri đi xa, Kỳ Mặc mới nói với Mạch Khinh Trần: "Công tử, đã chuẩn bị xong, xin hãy đi cùng thuộc hạ."

Mạch Khinh Trần từ từ đứng dậy, áo trắng phát phơ, đi theo Kỳ Mặc, từng bước vững vàng, nếu không phải đã biết trước, có lẽ rất nhiều người không nhận ra hắn bị mù.

Đêm khuya.

Trong phòng chỉ lóe lên vài tia sáng hắt ra từ mấy cây nến châm.

Một lúc lâu sau, Thẩm Tri Ly thu châm, rửa tay bằng nước nóng, mở cửa, từ đầu đến cuối không đành lòng quay lại nhìn một cái.

Tiếng rên rĩ rất khẽ vang lên từ một nơi khuất trong viện, giống như đang rất nhẫn nhẹn, cũng giống như đang không chế đau đớn.

Kỳ Mặc đứng ngoài cửa, nói rất nhanh: "Thẩm thần y, nhất định... Phải như vậy ư?"

Thẩm Tri Ly gật đầu, thờ dãi: "Nếu có thể ta cũng không muốn dùng cách này, nhưng hần đã kéo dài quá lâu, qua kiểm tra ta thấy thật sự không xong... Độc tính tích tụ trong cơ thể, nếu không khai thông, đừng nói cảm giác, những cái khác... Như mắt chỉ sợ cũng rất khó khôi phục..."

Kỳ Mặc liếc nhìn vào trong.

Bóng đen nằm úp sấp trên giường, cuộn thành một vòng, hai tay đặt trên ngực, chần chập kín người, vẫn không nhúc nhích, dường như đang vùng vẫy, nhưng đau đến không có một chút sức lực.

"Vậy... Có thể dùng ít thuốc giảm đau không?"

"Không được." Thẩm Tri Ly lắc đầu: "Ta cho hần dùng loại độc 'Ly Nguyệt Phản Tâm', trước kia còn khắc được loại độc trong người hần, bây giờ đã không thể khắc chế được nữa... Huống chi loại độc này càng khắc chế càng mạnh, có điều... Loại biện pháp này tuy đơn giản, thô bạo nhưng cũng khiến được tính phát huy tốt nhất." Nàng dừng một chút, "Vẫn còn một cách... Khiến hần khôi phục cảm giác... Dùng cảm giác đau đớn cùng cực kích thích thần kinh hần có thể thay được... Hần, bây giờ có nha đầu kia làm bạn, bản tính không còn như trước, có lẽ sẽ vượt qua được..."

Kỳ Mặc nấp máy môi: "Vậy phải làm liên tục trong bao lâu?"

"Ít nhất hơn một tháng."

"Mỗi đêm như vậy?"

"Phải... Đây đây, người đừng nhìn ta như vậy, ta cũng đâu muốn hành hạ công tử nhà người!"

"Tôi biết, nhưng..." Kỳ Mặc nhìn về căn phòng đó, mặt u ám nhìn xa xăm, rồi chậm rãi rũ mắt, mặt không che hết lo lắng: "Công tử mất tri giác nhiều năm, thỉnh linh chịu đựng đau đớn như vậy, chỉ sợ còn đau gấp đôi người thường..."

Đâu chỉ gấp đôi.

Mà giống như một đứa trẻ mới sinh chịu đau đớn như vậy... Đau khổ trùng trùng...

Thẩm Tri Ly cười cười: "Nếu có thể vượt qua, thì đau đớn nào cũng vậy, chỉ cần có người làm bạn, trong lòng có quyết tâm, thì sẽ không thành vấn đề..."

Thẩm Tri Ly trầm ngâm một lúc, lại bổ sung: "Chuyện này càng ít người biết càng tốt, đừng nói cho nha đầu kia biết, bảo nàng ấy bình thường ở cạnh Mạch Khinh Trần nhiều một chút là được."

"Tại hạ... đã rõ."

Trong đại sảnh.

"Chàng đến rồi?"

Lâm Trì dụi dụi mắt, đứng dậy: "Chắc đồ ăn nguội cả rồi, chờ ta một lúc, ta trở lại nhanh thôi!"

Mạch Khinh Trần bất ngờ ngồi xuống, mặt tái hơn thường ngày, có điều bình thường hần đều trắng, nên cũng không lộ mấy.

Tôi tớ còn lại trong phủ không nhiều, buổi tối lại không tiện làm phiền người khác, Lâm Trì cứ thế bận rộn trong bếp. May mà lúc trước ở trong thôn chăm sóc Mạch Khinh Trần mấy hôm, làm cũng đã quen, chỉ mất một lúc, khi Lâm Trì hâm nóng thức ăn xong, còn làm thêm một bát canh trứng.

Đặt hết trước mặt Mạch Khinh Trần, Lâm Trì cười cười: "Ừm, lúc này ta thử cả rồi, hai món này rất ngon, còn sừn... Ừm, ta dứt chàng."

Mạch Khinh Trần gật gù, cầm đũa, ngón tay run run, đánh rơi đũa.

Lâm Trì vội cầm thêm một chiếc, vừa định đưa cho Mạch Khinh Trần, ngẫm nghĩ một lúc lại nói: "Hay... Ta dứt chàng, được không?"

Mạch Khinh Trần thoáng chân chờ.

Lâm Trì nắm chiếc đũa cười nói: "Lúc chúng ta mới quen, không phải chàng hay ép ta dứt cho chàng ăn sao, cứ xem như ôn lại chuyện cũ đi..."

Nàng cầm bát của Mạch Khinh Trần, gấp đồ ăn đưa tới miệng hần, mặt chờ mong nói: "Vì thế, đồng ý với ta, đồng ý nhé..."

Mạch Khinh Trần hơi do dự, nhưng vẫn bằng lòng há miệng.

Lâm Trì hài lòng dứt Mạch Khinh Trần.

Rõ ràng là một kẻ mạnh mẽ, lợi hại như thế, nhưng có đôi lúc lại giống như động vật đáng yêu.

Bất giác liếc mắt lên người Mạch Khinh Trần: "O, chàng thay y phục à? Vừa tắm sao?"

Mạch Khinh Trần cứng người: "Ừm."

Có tắm, hắn không xem là nói dối.

Lâm Trì cũng không để ý Mạch Khinh Trần cứng ngắc, chăm chú ngắm hắn, thờ dài: "... Tại sao đến bây giờ, chàng vẫn đẹp như thế."

"Đẹp?"

"Đẹp." Lâm Trì điên cuồng gật đầu.

Thậm chí Lâm Trì còn có cảm giác hắn đẹp hơn cả lúc vừa gặp, dù nhìn ở góc độ nào cũng xinh đẹp đến hoàn hảo, càng nhìn càng thích, chỉ muốn ôm vào lòng.

"A a a a." Lâm Trì buông bát, ôm lấy Mạch Khinh Trần, cọ đầu vào người hắn, giọng vừa lo vừa phiền: "Mạch Khinh Trần, càng ngày ta càng thích chàng làm sao bây giờ, ta thích chàng muốn chết..." Còn thích hơn cả Đỗ Nhược năm xưa, không gì sánh nổi.

Mạch Khinh Trần cũng ôm Lâm Trì.

"Ta cũng thế."

Nhiệt độ và cảm giác có thể ôm vào lòng, xua tan mọi đau khổ.

Dù có thế nào cũng không sao, chỉ cần nàng còn ở cạnh hắn, hắn cảm thấy hạnh phúc hơn bất cứ ai trên đời này.

Nhưng... Tại sao, vẫn thấy bất an.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 72: Chương 61

Bóng tối bao trùm.

Lâm Trì dụi mắt, mờ mịt nhìn xung quanh, ngáp ngừng một lúc mới có phản ứng.

Đứng rồi, sao không thấy Mạch Khinh Trần đâu.

Bên ngoài có tiếng ồn ào, nhưng vì ở khá xa nên không nghe rõ lắm.

Lâm Trì xuống giường định tìm chút gì ăn, chợt tay nàng bị ai đó nắm lấy, một khắc sau đã nghe thấy tiếng nói vang lên bên tai: "Tiểu thư, đi theo tôi."

Là Sách Đồng.

Lâm Trì bị kéo đi hai bước, vội hỏi: "Huynh... Vào đây bằng cách nào?"

Sách Đồng nhú mày tỏ ý không khó lắm, nói ngắn gọn: "Giường đông kích tây."

"Buông ta ra trước đã."

"Tiểu thư." Giọng nói lạnh lùng có chút bất mãn.

Lâm Trì buông tay Sách Đồng, xoa cổ tay nói: "... Tạm thời ta không muốn rời khỏi đây."

"Tại sao?" Sách Đồng dừng một chút, lại nói: "... Mạch Khinh Trần?"

Lâm Trì ngáp ngừng: "... Vì đồ ăn ở đây rất ngon."

Sách Đồng mặt không biến sắc: "Tiểu thư, cô tưởng tôi sẽ tin cô hả?"

Nếu nàng đang nói thật thì đã không làm cái điệu bộ có tật giật mình, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Lâm Trì ngẩng đầu: "Huynh về đi."

Sách Đồng lạnh lùng nói: "Tiểu thư, cô quên rồi ư - cô trở lại Dương Minh là vì cái gì?" Hắn gần từng chữ, lạnh nhạt không chút lưu tình.

Trở lại Dương Minh vì cái gì.

Hai năm trước nàng rơi xuống vách núi, đã rời xa nơi này, cũng rời xa Mạch Kinh Trần, quay lại đây vì cái gì chứ.

- Báo thù, tìm cho ra kẻ đã giết cả nhà nàng năm đó.

Đúng là ban đầu nàng có dự định đó, nhưng trải qua nhiều chuyện, lòng nàng cũng đã khác xưa...

"Tiểu thư, cô tự do, không thích hợp ở lại đây."

Sách Đồng nhìn Lâm Trì, bộ y phục màu đen càng làm nổi bật cảm xúc khó hiểu trong đôi mắt hắn, "Hai năm trước tôi đến đón cô, chỉ chạm vai cô đã phản ứng kịp, mà nay tôi kéo cô đi cả đoạn dài như thế, cô vẫn không có phản ứng."

Đúng.

Lâm Trì rũ mắt nhìn xuống tay mình, đã quen với cuộc sống bình yên, cả cơ thể cũng trở nên cứng đờ, chậm chạp.

Nhưng...

"Sách Đồng, ta từ bỏ."

Lâm Trì khẽ lắc đầu, nói nhỏ: "... Phụ thân, mẫu thân đã mất, dù có báo thù cũng không khiến họ sống lại được, hiện tại ta chỉ muốn ở lại đây."

Ở bên cạnh Mạch Kinh Trần.

Chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường.

"Có được không? Để cho kẻ đã giết cả nhà cô nhón nhơ ngoài vòng pháp luật." Sách Đồng nâng cằm Lâm Trì, buộc nàng đối mặt với hắn, siết từng chữ: "Tiểu thư, cô vất vả nhiều năm như vậy là vì cái gì? Cứ từ bỏ như thế ư? Vậy cô làm sao ăn nói với liệt tổ liệt tông? Làm sao xứng đáng với công ơn phụ mẫu đã yêu thương, nuôi dưỡng cô?"

... Ích kỉ.

Quả thật nàng rất ít kỉ, quên mối thù phụ mẫu, chỉ nghĩ đến hạnh phúc của bản thân.

Lâm Trì nắm chặt ngón tay, giấy giữa đáp: "Thù sau này có thể báo, hiện tại ta chỉ muốn... Ở lại đi."

"Nói dối."

Sách Đồng đáp không nề tình: "Cô ở lại đây chỉ thêm yếu đuối."

"Theo ta đi, tiểu thư."

Lâm Trì lùi một bước, ánh mắt dần kiên định: "Không."

Bất luận thế nào, nàng cũng không thể rời khỏi Mạch Kinh Trần vào lúc này. Nếu nàng đi rồi, biết đâu Mạch Kinh Trần lại trở về như trước kia...

Trong đầu nàng hiện lên hình ảnh Mạch Kinh Trần nằm trên giường chẳng khác nào xác chết.

"Sách Đồng, huynh về đi." Nàng cắn môi, "Cũng... Đừng theo ta nữa."

Kỳ thật Sách Đồng không nhất thiết phải đi theo nàng, cùng lắm nàng chỉ cứu hắn một mạng.

"Tiểu thư, cô không cần ta nữa ư..."

Giọng Sách Đồng không thể tin nổi.

Lâm Trì không dám nhìn vào mắt hắn, mấp máy môi "Xin lỗi", rồi xoay đi.

"... Vậy thì ta." Tiếng nói sau lưng bỗng nhiên lạnh đi.

Lâm Trì còn chưa đi được hai bước đã thấy cổ đau nhức, sau đó thấy trước mắt tối sầm, người ngã về sau.

Khoảnh khắc cuối cùng khi mất hết ý thức, nàng nhìn thấy gương mặt đáng sợ của Sách Đồng.

- "Cũng không cần phải giả vờ nữa."

Đau.

Đau đầu quá.

"Đói à?" Giọng Sách Đồng, dường như đang ở trong xe ngựa, tiếng nói có hơi rung, xóc, "Chúng ta đã ra khỏi Dương Minh, sẽ đến nơi nhanh thôi."

Lâm Tri mở to mắt, phát hiện mình đang ở trong xe ngựa.

Sách Đồng một thân y phục màu đen ngồi đối diện, một tay vén rèm xe, nhìn ra ngoài, bên ngoài tối đen như mực, thi thoảng có vài ngọn đèn nhấp nháy, ánh sáng mỏng manh chiếu lên khuôn mặt của Sách Đồng, ánh sáng loang lổ khiến Lâm Tri không thấy được biểu cảm trên gương mặt hắn lúc này.

"Sách Đồng."

"Sao vậy?" Sách Đồng chậm chậm buông tay, quay đầu lại nhìn Lâm Tri, gương mặt như cười như không, biểu cảm này trước đây không hề thấy trên mặt hắn.

Không đúng... Sách Đồng sao có thể có biểu cảm này, nhất định là ảo giác.

Chắc chắn do năng tình không đúng cách.

Lâm Tri sờ trán, ngã xuống.

... Mở mắt ra nhìn thấy Mạch Kinh Trần thì mới đúng.

"Không muốn nhìn thấy ta nữa à?" Sách Đồng cười, "Không sao, sau này chúng ta sẽ ở bên nhau."

Lâm Tri ngồi bật dậy: "...Sách Đồng, rốt cuộc huynh đang nói gì?"

Sách Đồng nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Tri, nói vào tai nàng: "Chính là ý mà nàng đang nghĩ."

... Cảm giác này thật quá kỳ lạ.

Lâm Tri vùng khỏi cái ôm của hắn, ngẩng lên nhìn hắn, cau mày nói: "... Không, người không phải Sách Đồng, người là ai? Thả ta về!"

Sách Đồng không thèm quan tâm Lâm Tri tránh hắn, vẫn cười nói: "Lần đầu tiên ta gặp nàng cách đây đã rất lâu, nhưng ta vẫn nhớ rất rõ..." Hắn chìa tay nắm lấy một lọn tóc của Lâm Tri, "Lúc đó ta bị đuổi giết, trốn trong đồng hồ tạt hai ngày, sau đó nàng đưa tay về phía ta..."

Lâm Tri ngắt lời hắn: "Nếu là Sách Đồng thì mau thả ta ra!"

"Nàng vẫn như thế, xét về một khía cạnh khác mà nói, chính là tàn nhẫn..." Sách Đồng rũ mắt, gần như trong nháy mắt, hắn nắm được tay Lâm Tri, ra sức túm lấy.

Ngay sau đó, Lâm Tri bị hắn đè xuống xe ngựa.

Trên xe có đệm lót, không đau lắm, điều khiến Lâm Tri không chịu được là hơi thở Sách Đồng đột ngột bao lấy nàng, chứa đựng hứng thú và nguy hiểm mãnh liệt.

Rõ ràng là người vô cùng quen thuộc, nhưng giờ phút này bỗng trở nên xa lạ.

"... Cả nghe cũng không chịu nghe ta nói hết."

"... Rõ ràng ta đã vì nàng mà làm rất nhiều chuyện, hơn hẳn những gì tên kia làm cho nàng."

Sách Đồng niết ngón tay theo trán Lâm Tri, qua mắt, mũi, môi nàng: "Bất luận ra sao... Bất luận ra sao nàng cũng không từ bỏ Mạch Kinh Trần?"

Lâm Tri liếc mạng giầy giữa: "Buông, Sách Đồng."

"Trả lời ta."

Ngoài Mạch Kinh Trần, Lâm Tri có lòng tin mình có thể liệu mạng với bất kỳ kẻ nào, giờ phút này cũng không ngoại lệ. Thấy Lâm Tri sắp thoát khỏi sự khống chế của mình, Sách Đồng không nghĩ ngợi, cúi đầu hôn nàng một cách thô bạo.

Có lẽ hắn đã lường lự rất lâu, thậm chí môi hắn còn run rẩy.

"Bốp."

Lâm Trì tát thẳng tay không chút nể tình.

Sách Đồng bị đánh nghiêng mặt sang một bên, má đỏ bừng, chảy một ít máu ở môi.

Lâm Trì lấy tay lau miệng, không nói lời nào muốn nhảy xuống xe.

Hắn túm lấy tay Lâm Trì, lúc này nàng đã có sự phòng bị nên đánh trả, Sách Đồng nghiêng người né tránh, tay nàng trượt qua đoạn gấu buộc trên tóc hắn, mái tóc dài của Sách Đồng xoa xuống vai, che phủ cả gương mặt hắn. Hắn cúi đầu, Lâm Trì trông thấy nụ cười không chút ảm áp nơi khóe môi hắn.

"Buông ra, người đánh không lại ta đâu, Sách Đồng."

Sách Đồng cười, khẩu khí khê khàng nhưng có hơi cổ quái: "Nàng muốn trở lại bên cạnh Mạch Khinh Trần đứng không?"

"... Nếu ta nói, Mạch Khinh Trần chính là kẻ đã giết cả nhà nàng, nàng định làm thế nào?"

Mọi thứ trước mắt như dừng lại. Bất kể là màn xe đang tung bay theo gió, sợi dây cột tóc Sách Đồng vương trên xe, hay biểu cảm phức tạp khó đoán trên mặt hắn.

"Ta không tin."

Ngón tay khẽ chạm một ít máu dính trên khóe môi, Sách Đồng nhìn thẳng Lâm Trì, thu lại ý cười, giọng bình thản không chút gợn sóng: "Năm đó Lận gia là phú thương nổi danh Giang Nam, kẻ cả quan phủ cũng phải nể mặt ba phần, ai có thể giết sạch người trong phủ Lận gia chỉ trong một đêm, ai có thể hủy thi diệt tích, khiến mọi người không thể điều tra ra?"

"Còn nữa, tại sao mọi văn từ bị giấu đi phải tìm tận hoàng cung, rồi tại sao lại bị niêm phong cất vào kho?"

Truy hỏi Lưu tri phủ, kết quả là: Hình bộ có bị mật không thể tiết lộ, hồ sơ năm đó được giấu ở Đại Lý Tự.

Tìm khắp Dương Minh, tìm trong Đại Lý Tự cũng không thấy.

Cuối cùng tìm thấy hồ sơ huyết án của Lận gia trong cung, nhưng lại bị ngâm trong nước, ướt đẫm..

Tay Lâm Trì chậm chậm rũ xuống.

"... Nếu nàng vẫn chưa tin, thế này nhé."

Sách Đồng lấy một ống trúc trong ngăn bí mật trên xe ngựa ra, đưa cho Lâm Trì.

Lâm Trì nhận lấy, nhẹ nhàng mở ra, trong ấy có một quyển sách mỏng, vì quá cũ mà sách đã hơi ố, ở ngoài có viết mấy chữ:

Giang Nam phú thương Lận thị.

Không sai, chính là quyển này.

Giống hệt quyển nàng lấy được trong cung.

Khi đó nàng chưa kịp mở ra, nhưng giờ khắc này đã không còn ai làm phiền nàng, nàng có thể làm điều đó bất cứ lúc nào.

Nhưng... Đột nhiên ngón tay run run, không dám lật xem.

"Người... Lấy được nó ở đâu?"

"Đọc đi." Sách Đồng thản nhiên nói: "Ta lấy mạng bảo đảm, nó là thật."

"Người lấy được từ lúc nào..."

"Mấy tháng trước."

"Vậy tại sao... Tại sao..." Không đưa ta sớm hơn?

Sách Đồng rũ mắt, khẽ nói: "Ta không muốn thấy nàng buồn."

Không có lý do gì không tin Sách Đồng, nàng quen Sách Đồng nhiều năm như vậy, hiểu nhau đến mức không cần nói cũng biết đối phương muốn ám chỉ điều gì, thân thiết như người trong gia đình, nhưng...

... Hôm nay người đối đầu với Sách Đồng là Mạch Khinh Trần, là người mà nàng yêu.

Nháy mắt, nàng có cảm giác hít thở không thông, hít thở dồn dập khiến nàng run lên.

Không biết phải xem như thế nào, phải tiếp tục thế nào, dù đó là đáp án nàng tìm kiếm mấy năm qua, dù nàng đã chờ đợi ngày này từ rất lâu rồi.

Trong đầu có giọng nói không ngừng vang lên: Không, Mạch Khinh Trần sẽ không..

Nhưng cả bản thân nàng cũng thấy chột dạ.

Nàng tin Mạch Khinh Trần của hiện tại không phải kẻ tàn bạo, nhưng trong quá khứ... Mạch Khinh Trần trong quá khứ là người thế nào không phải nàng không biết, chỉ nghe giang hồ đồn cũng đã thấy sợ. Lạnh lùng vô tình, tàn bạo bất nhân, giết người như ăn cơm bữa, thấy không thích thì giết người rất nhanh gọn...

"Không đâu." Lâm Tri nắm chặt sách, khẽ nói: "Không thể nào..."

"Không lý nào..." Nàng bỗng ngẩng đầu.

Tuy phụ mẫu Lâm Tri làm kinh doanh, nhưng luôn giữ khuôn phép, không làm chuyện thương thiên hại lý, cũng không đắc tội kẻ quyền quý nào, lại càng không qua lại với Mạch Khinh Trần, vô duyên vô cớ hẳn sẽ không..

Sách Đồng giật lấy quyển sách trong tay Lâm Tri, lật từng trang nghe sột soạt.

"Muốn ta đọc nàng nghe sao..."

Hắn vẫy tay, thấp sáng cây đèn trong xe, bóng ngọn đèn đèn đưa như ma trôi.

"Vụ án diệt môn của phú thương Giang Nam Lận thị..."

"Không cần, tự ta xem." Lâm Tri cắt lời hắn, đoạt sách trong tay hắn.

Nếu nhất định phải đối mặt, không bằng tự mình làm lấy.

Nàng đọc nhanh như gió, càng đọc càng đau.

Ngón tay Lâm Tri vuốt nhẹ tên phụ mẫu, dừng lại trên tên của mình, nàng nhớ mang máng mẫu thân cầm tay nàng viết lên giấy trắng.

Lận An Nhạc.

Mẫu thân không mong nàng được vinh hoa phú quý, chỉ hi vọng nàng một đời bình an, vui vẻ.

Bình an như nước chảy, dịu dàng như cây cỏ,

"Tàn sát", "Tàn nhẫn", "Máu tươi khắp phủ", "Xác chết hư thối nhiều ngày"...

- Hiện giờ chỉ có thể cảm nhận bằng những con chữ trước mắt.

Lâm Tri có hết sức ổn định hơi thở, cấp tốc lật sang trang sau.

Xe ngựa đã dừng, Sách Đồng không gọi Lâm Tri, chỉ lặng lẽ nhìn Lâm Tri đọc từng dòng từng dòng, thậm chí hắn còn kiên nhẫn giúp Lâm Tri ngâm một âm trà.

Hương trà bay tứ phía, hơi ẩm tràn ngập xe ngựa.

Sắc mặt Lâm Tri ngày càng khó coi, phản chiếu dưới ánh đèn, trắng bệch như giấy, không có chút huyết sắc.

Nước trà sôi, làm khói lượn lơ bay, tạo thành một màn sương nhỏ trong xe.

Màn sương ngăn cách hai người, Sách Đồng nâng mắt, biểu cảm yếu ớt của Lâm Tri khiến người ta không nỡ nhìn. Mắt nàng tròn to, môi hơi hé, mặt cứng nhắc, không biết đang khóc hay cười, thật ra bộ dạng như trời long đất lở này hắn đã đoán trước - hắn biết những gì ghi trong sách khiến Lâm Tri không thể chấp nhận, nhưng hắn không có ý, hắn không hề muốn Lâm Tri bị cuốn vào, cũng không muốn thấy nàng đau khổ.

Lâm Tri đóng sách lại.

"Tiểu..." Sách Đồng ngập ngừng, quyết định gọi cái tên mà hắn muốn gọi từ lâu, "Tiểu Tri, xuống xe thôi."

Lâm Tri cũng không để ý hắn thay đổi cách xưng hô, từ từ thả sách xuống, vòng hai tay ôm gối, giọng khàn khàn run run: "Đợi một chút, ta muốn bình tĩnh lại."

Sách Đồng không miễn cưỡng nằng, lấy một tấm thảm trong xe ngựa, đặt lên gối Lâm Tri, mới xoay người nói: "Lát nữa ta gọi nằng."

Hắn đối với Lâm Tri rất sâu đậm, nên rất hiểu nằng.

Lâm Tri rất kiên cường, nhưng cũng rất yếu đuối.

Kiên cường bất luật gặp khó khăn hay hiểm cảnh nào cũng không chùn bước, không yếu thế, không ý lại bất kỳ ai, yếu đuối đến mức chỉ dám buông thả cảm xúc khi chỉ có một mình, tỏ ra tham ăn để che đi tính cách của mình, chung quy nằng vẫn chỉ là một tiểu hài tử, sẽ tổn thương, sẽ mệt mỏi, sẽ biết đau, biết buồn.

Bảo xa phu đi rồi, Sách Đồng bèn ôm kiếm, chống chân vào tường, nghiêng người nhìn xe ngựa cách đó không xa.

Đêm lạnh gió rét, cảm giác mát mẻ ùa vào người, gió thổi tóc bay tán loạn, nhưng hắn vẫn chưa hoàn hồn.

Thời gian trôi đi từng khắc, từng khắc.

Lâm Tri ngồi trong xe bao lâu, hắn đứng đó nhìn bấy lâu.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 73: Chương 62

Khi đã thấm mệt, Sách Đồng khép mắt hờ.

Mạch Kinh Trần.

Chỉ cần nhớ đến ba chữ đó thì thù hận như độc dược ăn mòn từng tác da thịt lan khắp cơ thể hắn.

Tay siết chặt kiếm, Sách Đồng thầm nghĩ, bất luận thế nào Lâm Tri cũng sẽ không thể tha thứ cho Mạch Kinh Trần.

Sách viết rất rõ, mối thù tàn sát mấy năm trước, bắt nguồn từ một nữ tử nọ, sau khi nằng tự vẫn thâm thiết trước mặt Mạch Kinh Trần, tinh thần hắn bị tổn thương, thế nên tính nết thay đổi, trở nên dằn dặt, mãi đến một lần nọ vô tình gặp một phu nhân nhà phú thương đến Dương Minh, phu nhân ấy hoảng sợ bỏ chạy cùng người nhà về Giang Nam trong đêm, nhưng bất hạnh thay, bà vẫn bị hắn tìm được, đôi bên khẩu chiến, Mạch Kinh Trần ghi hận trong lòng, vì thế đến đêm ra tay sát hại cả gia tộc Lận gia.

Mấy chục nhân khẩu, không chừa một ai.

Vì thân phận của Mạch Kinh Trần nên vụ án này cuối cùng được êm xuống.

Dù có nhiều người chết như vậy, gây ra chấn động lớn đến thế, nhưng vẫn bị êm xuống.

Không ai có thể bình tĩnh đối mặt với kẻ thù như thế. Lâm Tri cũng không ngoại lệ, nằng hắn sẽ không tha thứ cho Mạch Kinh Trần.

Tiếng xe ngựa truyền đến, Sách Đồng buông kiếm đi qua, Lâm Tri bước xuống xe.

"Sách Đồng, ta đối." Giọng khàn khàn không được tự nhiên.

Sách Đồng đã quen, lập tức gật đầu nói: "Ta đi làm một ít thức ăn."

Lâm Tri bình tĩnh nói: "Được."

Sách Đồng vừa xoay người đi mấy bước, chợt thấy không đứng, vừa quay lại đã không thấy Lâm Tri đâu. Hắn nắm chặt kiếm, đuổi theo. Đêm khuya yên tĩnh, bóng Lâm Tri cực dễ thấy, gần như không bao lâu, Sách Đồng đã thấy Lâm Tri đang ra sức chạy về hướng Dương Minh. Sách Đồng tăng tốc tóm lấy Lâm Tri, giữ chặt nằng.

"Buông!" Lâm Tri cả giận nói: "Mau thả ta ra!"

"Buông ra?" Giọng Sách Đồng cũng giận dữ, "Nằng muốn làm gì?"

"Báo thù!"

"Nàng không giết nổi hần."

"Dù có chết ta cũng phải đi!"

Lâm Trì dồn hết sức vùng khỏi tay Sách Đồng, lại bị đối phương tóm lấy, ôm vào lòng: "Tiểu thư, ta sẽ không để nàng chết."

Lâm Trì không khống chế được cảm xúc, hung dữ cắn lên cánh tay Sách Đồng.

Nàng cắn rất chặt, răng nàng cách một lớp vải cắn vào da thịt hần, dường như đã chảy máu, Sách Đồng cũng không thêm để ý.

Hai giọt nước ẩm rơi lên tay hần.

"Tại sao?" Lâm Trì nói lòng vết cắn, nói năng lộn xộn, lúc này chỉ sợ ngay cả nàng cũng không hiểu mình đang nói gì, "Tại sao lại nói ta biết! Nếu đã nói ta biết tại sao còn ngăn cản ta!? Nếu ta không đi thì phải làm gì đây? Ta có thể làm gì? Tại sao lại như vậy..." Trong phút chốc, mọi sức lực như bị rút cạn, Lâm Trì từ từ ngã xuống.

Trong đầu chỉ có Mạch Kinh Trần.

Dáng vẻ ngơ ngác của Mạch Kinh Trần, lúc hần mê mang, lúc hần bị thương, lúc hần vui vẻ.

Thù hận không lối thoát, yêu cũng chẳng còn tư cách.

Làm thế nào cũng đều sai cả.

Cẩn thận nghĩ lại thì thật ra không phải chưa từng hoài nghi Mạch Kinh Trần, chỉ là không muốn tin, không muốn đối mặt.

Chung quy... Phải làm sao mới có thể đối mặt với sự thật này, người mình yêu sâu đậm lại là kẻ giết cả nhà mình..

"Theo ta trở về trước đi được không?"

Sách Đồng cúi xuống, quỳ một chân cạnh Lâm Trì, giọng dịu dàng trước nay chưa từng có.

lâm Trì cúi đầu.

Sách Đồng gơ tay về phía nàng, khi sắp chạm được nàng thì chợt thấy đau nhói. Sách Đồng cúi đầu, thấy Lâm Trì dùng một cây châm bạc đâm vào tay hần, hần chưa kịp phản ứng đã mất hết cảm giác.

"Xin lỗi huynh, Sách Đồng..."

Lâm Trì thu châm mà Thẩm Tri Ly cho nàng, đỡ Sách Đồng dậy, để hần nằm dưới cây cỏ thụ.

"... Dù chàng ấy có là kẻ thù, thì ta vẫn phải gặp chàng lần cuối, nếu chàng thừa nhận là kẻ thù của ta, ta sẽ giết chàng ấy, sau đó..."

Hai chữ cuối bị Lâm Trì nuốt vào miệng.

Nàng khép mắt, nắm chặt tay, chạy vào màn đêm không quay đầu lại.

Dương Minh vẫn thế.

Thời điểm Lâm Trì trở lại trời vừa hừng sáng, trông về phía xa xa vẫn thấy ánh bình minh, chạy dọc theo tường thành, tòa thành này vẫn rộng lớn như thế, không hề thay đổi như tâm trạng của nàng.

Chính tại nơi đây, nàng quen biết Mạch Kinh Trần, ghét hần, rồi lại yêu hần.

Trước kia không bao lâu, hai năm, hay là ba năm trước.

Nàng không nhớ rõ, đau đầu như búa bổ.

"Cô nương, cô... có phải cô không khỏe?" Đại tẩu bán buổi sáng ở cửa thành dè dặt hỏi.

Lâm Trì sờ mặt, phát hiện nàng nóng bất thường. Nhớ lại mình đi xe mệt nhọc, thể xác và tinh thần kiệt quệ, lại dầm trong gió suốt đêm. Gần một ngày không ăn uống gì, mệt mỏi đến cùng cực, lại nhiễm phong hàn, không thể dễ như thế mà đến phủ của Mạch Kinh Trần.

Lâm Trì lục lọi bạc mang theo, tìm bữa một khách điểm gọi vài món ăn, nấu thuốc uống một hơi, cuối cùng tìm hàng binh khí mua một thanh chủy thủ, ngủ một giấc, mới đến phủ Mạch Kinh Trần.

Lâm Trì đã dự tính vài cách lên vào phủ, không ngờ vừa đến gần đã thấy Lăng Thư chạy đến.

"Thiếu phu nhân! Xem như tìm được cô rồi."

Lâm Trì sững sốt, theo bản năng sờ cây chùy thủ giấu trong áo.

Lăng Thư hoàn toàn không chú ý đến, xoa mồ hôi trên trán: "Tiểu Mặc tử, Lăng Họa sáng nay ra ngoại thành tìm cô, bản đại gia sẽ bảo người thông báo với họ, cô cũng đừng chạy bừa ra ngoại nữa." Nói rồi hất đẩy Lâm Trì vào phủ, tiện tay chỉ vào một nha hoàn nói: "Mau đưa thiếu phu nhân vào."

Thật ra không cần người dẫn, Lâm Trì cũng nhớ phòng Mạch Kinh Trần ở đâu.

"Ồ ngay phía trước."

Nha hoàn dừng bước, không dám đến gần.

Lâm Trì gạt đầu đa tạ, bước từng bước đến gần phòng Mạch Kinh Trần.

Mồ hôi tay thơm như mưa, hô hấp dồn dập, ngực nàng ần ần đau.

Đẩy cửa ra, trong phòng tối om, im ắng không một tiếng động, trên giường trong phòng không có một bóng người.

Mạch Kinh Trần không có trong phòng.

Chút sức còn lại cũng cạn kiệt, Lâm Trì xụi lơ ngồi xuống giường, chỉ có tiếng thở rất nhẹ của nàng. Hơi thở lạnh lẽo quen thuộc của Mạch Kinh Trần ngày càng rõ, trên bàn vẫn là quyển sách hôm nọ nàng đọc.

《 Ân oán tình cừu của tiểu nữ mồ côi 》

Lúc đọc chỉ thấy xúc động, nhưng khi nó xảy ra với mình, mới thấy khó chấp nhận đến mức nào.

Giữa lúc Lâm Trì đang ngẩn ngơ, tiếng cửa mở vang lên.

Lâm Trì nghe thấy quay lại, bóng trắng bạc chạy vọt đến trước mặt nàng, ngón tay lạnh lẽo cầm tay nàng.

"Nàng về rồi."

Giọng Mạch Kinh Trần không rõ lắm, nhưng Lâm Trì có thể nghe ra niềm vui và căng thẳng trong câu nói ấy.

Chợt có ánh sáng bên ngoài rọi vào, Lâm Trì nhìn mặt Mạch Kinh Trần, đôi mắt dài nhỏ lạnh lẽo, mái tóc dài thấp thoáng, trông rất dịu dàng, không biết có phải ảo giác của nàng không mà dưới ánh trăng, dường như tóc cũng ánh màu bạc, đẹp vô cùng.

Lâm Trì từ từ rút tay khỏi tay Mạch Kinh Trần, gọi: "Mạch Kinh Trần."

Giọng nàng còn lạnh hơn giọng hắt.

Gió đêm ngừng thổi.

"Ta có thể hỏi chàng một chuyện không?"

Giống hệt câu mà Lâm Trì hỏi hắt cách đây không lâu.

Mạch Kinh Trần ho nhẹ, đôi mi xinh đẹp phủ kín mắt hắt: "... Nàng hỏi đi."

Câu trả lời của hắt cũng giống y như đúc.

"Là chàng ư?"

"Kẻ giết cả nhà Lận gia ở Giang Nam nhiều năm trước, là chàng ư?"

Đáp án thì sao?

"Lâm Trì..." Mạch Kinh Trần gọi khẽ.

"Trả lời ta, trả lời ta đi."

Lâm Trì cảm ngược lại tay hắt, đầu ngón tay run run, nhìn Mạch Kinh Trần bằng ánh mắt mong chờ mà chính nàng cũng không nhận thấy, "Nói không phải chàng, chỉ cần chàng nói không phải là được."

Mạch Kinh Trần rũ mắt, im lặng.

Không khí căng thẳng đến nghẹt thở.

... Tại sao im lặng, tại sao không nói câu nào.

Lần thứ hai cảm thấy cả thế giới sụp đổ.

Lâm Trì đau khổ vô cùng, đầu muốn nổ tung, nàng gần như cầu xin: "... Nói chuyện đi, Mạch Khinh Trần."

Ngón tay hắt lạnh như băng, hơi lạnh lan đến tận tim.

"Xin lỗi nàng."

Lâm Trì nghe thấy giọng mình đang hỏi, nhưng không còn giống giọng của mình nữa: "... Xin lỗi là sao?"

Mạch Khinh Trần nhắm mắt, đôi môi trắng bệch mấp máy, mồ hôi như nước, chảy men theo gương mặt hoàn hảo của hắn rơi xuống, lúc này trông hắn cực kỳ xa lạ.

Lâm Trì buông tay, lùi hai bước.

Như chưa từng quen biết.

"Tại sao?"

Tại sao phải làm vậy.

Tại sao lại là chàng.

Người gần trong gang tấc, phút chốc cách xa vạn dặm, không còn là người nàng yên tâm dựa dẫm, mọi thứ trong quá khứ đã biến thành tội ác.

Lâm Trì nắm chặt cây chùy thủ trong tay áo, lạnh như một khối băng nhưng cho nàng chút sức lực.

Nàng đã không biết phải tin ai, phải dựa vào ai nữa rồi.

Mạch Khinh Trần thấy nàng lùi ra sau, theo bản năng đưa tay ngăn cản.

Tay hắn siết qua áo nàng, nhưng Lâm Trì lùi lại, tay hắn lơ lửng giữa chừng.

Hắn nâng mắt, đôi mắt trống rỗng mà bi thương, nhưng Lâm Trì đã không còn cảm nhận được nữa.

Trong khoảnh khắc Mạch Khinh Trần xoay người, Lâm Trì gợn tay đâm tới.

"Xoẹt."

Tiếng chùy thủ cắm vào da thịt, rõ rõ rành rành, không một chút do dự, máu trào ra từ cơ thể hắn.

Nhưng người sừng sốt lại là Lâm Trì.

Có lẽ là ấn tượng Mạch Khinh Trần để lại cho nàng, nàng chưa từng nghĩ mình sẽ đã thương hắn dễ thế này, thực tế trước kia đề do hắn đã thương nàng, đến ngón tay hắn nàng còn chưa chạm được.

Nhưng giờ phút này, cây chùy thủ đó thật sự đang cắm vào người hắn.

Đâm rất sâu.

Dường như Mạch Khinh Trần không đoán trước được, nhưng cũng có thể hắn đoán được mà không né tránh, hắn ngần ngại đưa tay chạm vào vết thương, mấp máy môi nói hai chữ mơ hồ.

Quần áo hắn nhanh chóng thấm ướt máu.

Hắn định đứng lên, nhưng vừa chống tường, cơ thể đã lao đảo, ánh mắt không tiêu cự nhìn về phía Lâm Trì.

Lúc này Lâm Trì mới phát hiện người nam nhân này đã yếu đến nhường này.

Cơ thể không có sức lực, mặt trắng bệch, cả hơi thở cũng mỏng manh.

Nàng chỉ cần đâm sâu thêm vài phân, đâm thủng tim hắn, Mạch Khinh Trần sẽ chết.

Chết.

Chết, sẽ không nói, không cười, không thờ, sẽ không còn phản ứng gì nữa.

Lâm Trì cầm lấy cán chủy thủ.

Cây chủy thủ dính đầy máu Mạch Khinh Trần, sênh sếch âm âm hơi đáng sợ, nhưng chất lỏng ấy không ngừng bắn vào tay nàng.

Đâm vào đi.

Đâm vào rồi sẽ chấm dứt.

Thù của phụ mẫu đã báo, nàng có thể quên thù hận cũng không cần lo nghĩ, sẽ có thể sống một cuộc sống đơn giản, giống như sư phụ, sư tỷ.

Nhưng -

"Khinh Trần, chàng sờ thử xem, lần này gà đẻ trứng rồi! Đẻ trứng thật này! Vừa tròn vừa lớn! Xem chừng rất ngon!" Nàng ôm gối ngồi xổm dưới đất, nghiêng đầu nhìn ổ gà nhỏ trong sân, đặt trứng gà vào tay Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần nhận lấy, sờ sờ, thật thà đưa ra kết luận: "Không tròn, hơi dẹt."

"Tóm lại là hơi tròn! Đừng có bắt bẻ nữa! Tôi nay nấu canh trứng gà cho chàng ăn!" Lâm Trì đoạt lấy trứng, nhảy tung tăng tới phòng bếp, "Đúng rồi, chúng ta có nên nuôi thêm vài con khác không, nếu có thể nuôi bò cái thì sẽ được uống sữa tươi đấy! A a, cũng lâu rồi ta chưa được ăn thịt dê..." Vừa nói vừa thềm thường đến sắp chảy nước miếng.

"Thịt dê...? Ặc, lúc nãy nàng nói nuôi bò cơ mà."

"Này này, chàng đừng quan tâm đến những chi tiết nhỏ nhặt này được không!"

Buổi tối.

Lâm Trì mang bó củi đã chế xong chuẩn bị nhóm lửa, vừa vào đã thấy một con dê chết thê thảm trong sân.

"Con dê này... Ở đâu ra?"

"Nàng nói thềm ăn."

"Kiếm ở đâu ra?"

Mạch Khinh Trần che miệng, ho khan: "Ra khỏi cửa quẹo phải, nhà thứ ba."

Lâm Trì nổi điên: "A a a a a, đồ ngốc, đó là dê nhà Lư nhị ca! Nếu bị mẫu thân huynh ấy biết thì chúng ta toi đời!"

Mạch Khinh Trần ăn ngay nói thẳng: "Ta đã chú ý, không bị phát hiện."

Lâm Trì: "... Bà nó, chàng biết mà còn cố phạm tội!"

Mạch Khinh Trần xoay mặt đi.

Lâm Trì thở dài, ước chừng hà bao, khiêng dê ném vào bếp chặt thành tám khúc.

Ngày hôm sau, nàng ăn hết một miếng no nê, rồi mang bạc đến tạ lỗi với Lư nhị ca, mẫu thân của Lư nhị ca đang đứng ở cửa nhà máng ẩm ỉ, sau khi biết chuyện thì vừa nhận bạc vừa giáo huấn Lâm Trì một trận, mãi đến khi Mạch Khinh Trần đẩy xe lăn qua tìm nàng, bà mới bớt giận.

Trên đường về.

Mạch Khinh Trần bình thản nói: "Bà ta thật đáng ghét."

Lâm Trì ù rừ: "Hết cách rồi, chúng ta đuối lý cơ mà, lần sau chàng đừng làm vậy nữa, ta phải trả cho bà ấy ba lượng bạc, đủ để mua nửa con dê..."

"Không sao." Mạch Khinh Trần nhét một vật vào tay Lâm Trì, "Tiền tay lấy."

Lâm Trì đón lấy, là hà bao của mẹ Lư nhị ca.

"..." Lâm Trì trừng mắt tên nào đấy hoàn toàn không hề có tự giác của một kẻ phạm tội, tiếp tục phát điên, "Mạch - Khinh - Trần, võ công không phải để làm việc này!"

- Sau này không còn một Mạch Khinh Trần như thế nữa.

Mọi ý nghĩ tan tành trong nháy mắt.

Lâm Trì muốn khóc, nhưng nước mắt không chảy được nữa.

Tại sao lại là Mạch Khinh Trần, tại sao phải là chàng.

Nếu nhất quyết phải báo thù, vậy... Mắt Lâm Trì hằn tơ máu, trong lúc hoảng loạn nàng lại nhớ tới cái đêm tối tanh mùi máu đỏ.

Lâm Trì siết chặt thanh chủy thủ, liếc nhìn hắn đầy thù hận, rồi sau đó đâm vào ngực hắn.

Mạch Khinh Trần rên một tiếng đau đớn, phút chốc con người hoảng loạn, đứng không vững ngã người về sau, đôi mắt không có tiêu cự mờ mịt.

Không hề do dự, Lâm Trì rút thanh chủy thủ khỏi ngực Mạch Khinh Trần, đảo chiều, rồi đâm vào tim mình.

Đau, cả người lập tức lạnh đi, cả ý thức cũng dần mờ hồ.

Cảm giác sắp chết ủa đến, nàng bỗng muốn miêu tả cho Mạch Khinh Trần biết cái chết có cảm giác thế nào, nhưng nàng mệt mỏi quá, không tài nào nói được.

Đôi mắt mệt mỏi ấy quét đến Mạch Khinh Trần.

Nàng muốn chạm tay vào hắn, nhưng không với tới.

Bàn tay trống rỗng, mờ mịt.

Nàng nhìn khuôn mặt của Mạch Khinh Trần, bỗng thấy môi hắn mấp máy hai chữ...

Đau quá.

Mạch Khinh Trần biết đau ư?

Lâm Trì mỉm cười, rồi chậm chậm nhắm mắt.

Xin lỗi chàng, nếu kết cục đã định như vậy, chi bằng... Chết cùng nhau.

Dường như bên tai vang lên âm thanh ầm ĩ, nhưng Lâm Trì đã không còn nghe thấy gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 74: Chương 63

Đây là đâu?

Ta chết rồi sao...

Lâm Trì muốn ngồi dậy, nhưng vừa động dậy liền thấy đau nhức cả người, nhưng đau nhất vẫn là ngực.

... Thì ra, làm ma rồi vẫn thấy đau sao?

Không, không chỉ đau, nàng còn thấy đói.

Cảm giác trống rỗng trong bụng không phải đói thì là gì?

Có bàn tay vuốt khê má nàng, lướt đến trên trán, rồi nhẹ vén tóc nàng, đặt lên đó một nụ hôn rất khê.

Cảm giác rất thân quen, dường như trước đây đã từng xảy ra.

Người bị nâng lên, chất lỏng ấm áp từ chén sứ tràn vào miệng, dù không ngon nhưng cũng lấp đầy cái dạ dày đang trống rỗng của nàng.

Chén sứ bị đặt xuống, nhưng người nọ vẫn không buông Lâm Trì, hắn ôm Lâm Trì vào lòng, lồng ngực ấm áp, rộng rãi. Hắn xoa đầu nàng, không ngừng hôn vào tóc nàng, quý trọng như báu vật.

Cẩn thận, tiếc thương, dùng sức rất nhẹ.

Động tác dịu dàng như thế khiến Lâm Tri mất cảnh giác, nàng vốn cũng không có sức chống cự.

Không biết qua bao lâu, trong cái ôm ấm áp đó, Lâm Tri lại chìm vào giấc ngủ.

"Điện hạ."

Người được gọi điện hạ ra hiệu im lặng, mới dời mắt khỏi người nữ tử nhìn đến người kia, giọng lạnh lùng: "Tìm được người rồi hả."

Người nọ nhìn cảnh tượng chán ngán trước mặt, muốn nói lại thôi, đè nén cảm giác chỉ nói: "Vị đại phu đó ở bên ngoài."

Hồng nhan họa thủy, mỹ nhân hồng việc.

Huống chi hẳn thật sự không thấy cái nha đầu dơ dáy bẩn thỉu máu me đầm đìa này có gì tốt, thậm chí khiến điện hạ bất chấp nguy hiểm xông vào cứu nàng, nhưng đây cũng không phải việc mà hẳn có thể hỏi.

"Bảo hẳn vào đây."

Nghe nói người đó là một đại phu rất có tiếng tăm, râu dài tóc bạc, trông có vài phần tiên phong đạo cốt.

Ông thả hòm thuốc xuống, bước tới bắt mạch cho nữ tử.

"Vị đại nhân này, có thể để tại hạ xem vết thương không?"

Có được cái gạt đầu đầy do dự, đại phu nhìn kỹ vết thương trên ngực, nhăn mày nói: "Vết đao rất sâu, dù bảo toàn được nhịp tim, nhưng tổn thương đến phổi, chi e phải nghỉ ngơi một thời gian... Mấy ngày tới không được để nhiễm phong hàn, uống nhiều thuốc bồi bổ một chút..."

Đại phu đang nói thì bị cắt ngang: "Khi nào nàng có thể tỉnh lại? Có thể khỏi hẳn không?"

"Tỉnh... Qua mấy ngày thì có thể tỉnh, có điều khỏi hoàn toàn thì..." Đại phu lắc đầu, "Thứ cho tiểu nhân bất lực, vị phu nhân này trước đây chịu nhiều vết thương cũ vẫn chưa khỏi hẳn, sau lần này chi e không thể hoạt động mạnh, có điều chăm sóc chu đáo nàng trong phủ, có lẽ sẽ không có vấn đề gì, nhưng..."

"Vậy cũng tốt..."

Nam nhân quyền luyện nhìn nữ tử nhắm nghiền mắt trong lòng, vẻ mặt ôn tồn, nhưng khiến người ta không khỏi sờn gai ốc.

"... Ta sẽ chăm sóc đến khi nàng khỏi hẳn."

Đại phu rùng mình, quyết định đem nửa câu sau "... Nếu đến Hồi Xuân Cốc có lẽ sẽ cứu được" nuốt xuống.

Ông viết vội đơn thuốc rồi chạy như bay ra ngoài.

Có điều, Lâm Tri vẫn đang mê mang nên không hề biết chuyện này.

Nàng đang mơ. Trong mơ nàng thấy mẫu thân đang làm món ăn nàng thích nhất, món ngon tỏa mùi hương thơm phức, nàng vui vẻ nhào tới ăn sạch sẽ. Ăn no rồi nằm trong lòng mẫu thân ngủ một giấc, nhưng vẫn thấy đói, nàng chống người chuẩn bị tìm mẫu thân vò vò tìm tìm, nhưng vừa mở mắt thì hết âm lên.

Bởi vì mẫu thân đang ôm nàng không còn dáng vẻ hiền hòa, mà trên người bà chỉ chút vết thương, máu chảy đầm đìa, nằm trong góc tối nói chuyện với nàng, đôi mắt âm u nhìn nàng chằm chằm.

Nàng nhìn lại, cả phủ xác chết ngổn ngang.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Lâm Tri bật tỉnh.

Còn đang định quay đầu xem mình đang ở đâu, ngược mắt đã thấy một nam nhân đang dựa vào cạnh nàng, hẳn mặc hắc y, tóc đen buông sau lưng, dung mạo lạnh lùng.

Lâm Tri ngớ ra một lúc, mới phản ứng kịp: "Sách Đồng..."

Gần như cùng lúc đó Sách Đồng lên tiếng: "Là ta."

"Ta..." Lâm Tri mở miệng, đầu óc phản ứng chậm chạp, cẩn thận nhớ lại chuyện đã xảy ra, biểu cảm từ ngẩn ngơ đến kinh hãi, lập tức mất đi khả năng suy nghĩ, "Tại sao ta..."

"Ta cứu nàng về, nàng mất rất nhiều máu."

Đúng là rất nhiều máu.

Nhiều đến mức Sách Đồng sợ rằng sẽ không qua khỏi.

Khi nhìn thấy Lâm Trì nằm dưới đất, cây chuối thủ cầm sâu trước ngực, như không bao giờ tỉnh lại nữa, Sách Đồng sợ đến mức tim suýt ngừng đập.

Hắn biết Lâm Trì sẽ không buông tay, nhưng không đoán được rằng sẽ làm đến mức này.

Trong mắt nàng, không ai có thể sánh bằng Mạch Kinh Trần ư?

"Mạch..."

Qua nhiên.

Sách Đồng khép hờ mắt, nói: "Hắn đã chết."

"Vây... Vây à."

Lâm Trì nói, giọng mỏng manh.

Đã chết.

"Đã báo tang."

Lần này cả câu "Vây à" Lâm Trì cũng không nói nữa, chỉ ngơ ngác nhìn trần nhà.

Nửa đêm, xung quanh tĩnh lặng, không một tiếng động vang lên.

Sách Đồng ôm Lâm Trì vào lòng, nàng yếu ớt không có chút phản ứng, giống như linh hồn đã bị rút mất, chỉ còn cái xác.

Sách Đồng ôm Lâm Trì, hôm lên tóc nàng, không gian thời gian như dừng lại.

Hơn hai năm trước, hắn và Lâm Trì sống trong núi cũng như thế. Đơn sơ, yên tĩnh, rời xa mọi thứ.

Khi đó Lâm Trì gần như mất hết trí nhớ, đơn thuần như trẻ con, không nhớ mọi chuyện, cũng sẽ không muốn nhớ, hắn chăm sóc nàng, ở cùng nàng, ngày qua ngày, hắn trở thành chỗ dựa duy nhất của nàng, người thân duy nhất của nàng cũng chỉ có mình Sách Đồng.

Khoảng thời gian này dường như vẫn chỉ mới đây thôi.

"Sách Đồng Sách Đồng Sách Đồng, khi nào ta có thể ra ngoài?"

Hắn nghĩ nghĩ nói: "Chờ khi nàng hoàn toàn khôi phục đã."

Nàng khua tay múa chân chứng minh mình rất khỏe: "Ta đã khỏi hẳn rồi!"

"Không được." Hắn cự tuyệt, dừng một chút lại nói: "Tại sao muốn ra ngoài?"

Lâm Trì dẫu môi: "... Huynh nói trong bản có nhiều thức ăn ngon, ta muốn đi xem..."

Hắn đã đoán trước rằng sẽ nói thế, thờ dãi: "Ta đi mua nguyên liệu nấu ăn."

Hắn đã mua rất nhiều sách dạy nấu ăn, luyện tập nhiều lần nhưng vẫn không nấu ngon bằng Lâm Trì lần đầu vào bếp, sau đó hắn bỏ cuộc, nhìn Lâm Trì thích thú thủ các món ngon, cuối cùng ăn no uống say lại tựa vào lòng hắn mà ngủ.

"Sách Đồng Sách Đồng Sách Đồng, ta đau bụng."

Hắn nhíu mày hỏi: "Đau? Bị thương ở đâu? Hay là ăn phải đồ ăn hư..."

Lâm Trì than phiền: "Lại chảy máu nữa rồi..."

Hắn đỏ mặt một phen, xoay đi nói: "Không phải đã nói với nàng, cái đó không phải bị thương... Ta đi nấu chút đường đỏ."

"Không nhớ!" Lâm Trì ôm bụng, đau chảy mồ hôi lạnh, lăn lộn trên giường, "Đau quá đau quá đau quá."

Bất đắc dĩ, hắn chỉ còn cách vừa ôm vừa dỗ nàng, dứt nàng uống nước đường đỏ, an ủi nàng cả đêm.

"Sách Đồng Sách Đồng Sách Đồng, chúng ta đi bắt cá nhé! Ta thèm ăn cá!"

Hắn dẫn nàng đến con suối cách đó không xa, nước trong xanh biếc, trên bờ mấy nhánh liễu rủ, có gió thổi rì rào, nước chảy róc rách.

"Cẩn thận chút." Hắn nói.

Lâm Trì cởi vớ cởi giày, không chút nghĩ ngợi nhảy xuống suối.

Hắn bắt đắc dĩ: "Vết thương nàng vừa khỏi, đừng để bị cảm lạnh."

Lâm Trì khoát tay, cười tươi như hoa: "Không sao không sao, ta bắt hai con cá béo tròn, buổi tối làm ăn!"

Kết quả nửa con cũng không bắt được, Lâm Trì khỏa nước quá mạnh, còn chưa đến gần, cá đã chạy mất, nàng dẫu mỗi ngồi trên bờ, đôi bàn chân nhỏ nhỏ không cam lòng vọc nước.

Hắn ho khan một tiếng, trở tay rút kiếm, nhìn xuống đáy suối, đâm một phát gọn gàng linh hoạt, một con cá tươi rói bị đâm ngang.

Lâm Trì lập tức bắt năn: "Này này, huynh đừng ăn gian! Ta còn chưa dùng dụng cụ bắt cá đâu! Không được, đưa kiếm cho ta mượn nào!"

Nàng tóm lấy thanh kiếm, chảy nước miếng đâm xuống.

Kết quả... Vẫn không bắt được.

"Sách Đồng, huynh giỏi quá!"

"Sách Đồng, quả nhiên huynh rất hữu dụng!"

"Sách Đồng Sách Đồng Sách Đồng..."

Trong nửa năm sống ở đó, nàng gọi tên hắn vô số lần. Hắn nhiều lần nghĩ, nếu lúc trước không để nàng ra ngoài, mà nhất định duy trì cuộc sống như thế thì sẽ thế nào.

Nhưng... Không có nếu như.

Chuyện đã xảy ra, không thể thay đổi.

Hồi ức, trước nay đều là thứ vô dụng nhất.

Lâm Trì bị thương rất nghiêm trọng, dù có tỉnh lại cũng không thể cử động, đương nhiên chính bản thân nàng cũng không có ý muốn cử động.

Mỗi ngày chỉ tỉnh lại một lúc, đa phần đều nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn không ra nàng đang nghĩ gì, sau đó lại ngủ rất say, cứ như thế chỉ có như vậy mới trốn tránh được hiện thực.

Sách Đồng thường xuyên ở cùng nàng, đã quá thân quen, hắn chăm sóc Lâm Trì rất dễ dàng.

Hắn mang cho Lâm Trì đủ mọi món ngon, dù Lâm Trì không muốn ăn, hắn cũng buộc nàng ăn hết.

Hắn rất thích hôn trán Lâm Trì, lẳng lặng ôm nàng vào lòng, cơ thể nàng rất mềm, ôm rất thoải mái, hơn nữa vì bị thương nên Lâm Trì không giãy giụa, chỉ biết ngoan ngoan nằm im trong lòng hắn, im lặng tỉnh hoặc ngủ, có đôi khi nàng sẽ nói với Sách Đồng vài câu băng quơ, nhưng đa phần nàng đều trầm mặc.

Nhưng ngay vào lúc Sách Đồng cho rằng sóng yên biển lặng, Lâm Trì lại tự sát.

Cơ thể vừa khỏe lại một chút,, nàng đã dùng trâm trong phòng đâm vào cổ họng mình, rõ ràng, quyết liệt.

May mà nàng không đủ sức, cũng không đâm vào vị trí trí mạng, vẫn giữ được mạng sống, có điều tạm thời không thể nói chuyện.

Sách Đồng nắm cây trâm dính đầy máu trong tay, lạnh lùng hỏi: "Tại sao nàng muốn tự sát?"

Cổ Lâm Trì quấn băng vải rất dày, trông nàng rất công kênh, nhưng Lâm Trì hoàn toàn không để ý, nàng nghiêng đầu, mắt nhìn đi đâu cũng không biết.

"Tự sát vì Mạch Khinh Trần sao?"

Sách Đồng ép Lâm Trì nhìn hắn, trong mắt chứa đầy đau khổ, hoang mang: "Tại sao? Nàng giết hắn báo thù cho người nhà, không phải nàng nên vui ư? Tại sao lại muốn chết?"

Lâm Trì thông thả quay đầu, chớp mắt, phản ứng chậm chạp.

Không thể nói chuyện, nàng chậm rãi thấm chút nước trà, viết lên mặt bàn.

Khó. Chịu.

Mạch Khinh Trần đã chết, nhưng nàng không chết.

Nhưng nàng càng cố càng, càng nghĩ tới người đó, cây chủy thủ không giết chết nàng nhưng lại cắm sâu vào ngực nàng hết lần này đến lần khác, còn khó chịu hơn cả chết.

Nàng khó khăn viết tiếp.

Đề ta chết.

"Lâm Trì, nàng tinh táo chút đi! Hắn là kẻ thù của nàng!"

Sách Đồng quét sạch chữ trên bàn, nói: "Nàng muốn bỏ lại sự phụ sự tử, và cả ta sao..."

Lâm Trì lắc đầu, lại gạt đầu.

Sự tử sự phụ không có cũng có thể sống tốt.

Nhưng Mạch Khinh Trần...

Nàng biết hắn là kẻ thù thì sao, Mạch Khinh Trần nợ cha mẹ nàng, nợ người nhà nàng, nhưng không nợ nàng, thậm chí trước khi chết hắn còn vui vẻ nắm tay nàng, nghĩ rằng cứ như vậy có thể cùng nhau tới thiên trường địa cửu.

Mạch Khinh Trần đã không còn, một mình nàng sống rất đau khổ.

Sách Đồng nắm tay nàng, nói: "... Kẻ thù của nàng không chỉ có Mạch Khinh Trần, nàng không hận sao, những kẻ tham quan sợ quyền không dám xử lý án này, để cha mẹ nàng chết không nhắm mắt, thậm chí không có mấy người biết về cái chết của người nhà nàng... Nàng không chỉ phải hận một mình Mạch Khinh Trần, mà phải hận cả Bắc Chu, hoàng thất Bắc Chu, họ dung túng để cha mẹ nàng chết không nhắm mắt, cả mộ bia cũng không có, khiến nàng lưu lạc bao nhiêu năm..." Hắn càng nói càng kích động.

Lâm Trì mờ mịt nhìn Sách Đồng.

"Không trả được thù, nàng cam tâm cứ thế mà chết ư?"

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói, nỗi hận mãnh liệt không chút che giấu.

Lâm Trì ngẩn ngơ, viết lên bàn..

Tại sao lại hận họ như vậy.

Sách Đồng thấy vậy, cúi đầu nhìn những dòng chữ đó, cười nhẹ, giọng cười đó hơi lưỡng lự, pha chút khinh miệt: "Bởi vì cha mẹ ta do hoàng đế đương triều giết."

Đây là lần đầu tiên Lâm Trì nghe Sách Đồng đề cập đến thân thế của hắn, quen biết đã lâu, nhưng Sách Đồng chưa từng nhắc với nàng về thân thế của hắn. Hắn không muốn nói, Lâm Trì cũng không muốn miễn cưỡng, chỉ không ngờ là như vậy... Không ngờ giống hệt với mối thù của nàng, chỉ có điều so với nàng, Sách Đồng muốn báo thù sẽ khó hơn nhiều.

Lâm Trì bỗng thấy hơi buồn.

Nhiều năm như vậy, nàng còn có sự phụ sự tử chia sẻ, Sách Đồng chỉ âm thầm chịu đựng một mình.

Sách Đồng xoa má Lâm Trì: "Ồ cạnh ta, nhé?"

"Đừng chết."

"Sống cho tốt, được không?"

Giọng Sách Đồng mang ý cầu xin, ngón tay đang chạm vào nàng cũng run rẩy.

Tiếp tục sống?

... Nhưng nàng quá mệt, quá đau khổ.

Lâm Trì rũ mắt, không trả lời, cũng không biết phải trả lời thế nào.

"Sống tiếp, ít nhất cho đến khi ta báo thù xong, cũng báo thù giúp cha mẹ nàng, có được không?"

Lâm Trì vẫn cúi đầu, không có phản ứng.

"Vẫn muốn chết ư?" Sách Đồng cười khế.

Lâm Trì không dám nhìn hắn.

"Người đâu." Sách Đồng gọi to, một thị nữ liền chạy vào.

Lâm Trì nhận ra đó là thị nữ chăm sóc nàng mỗi khi Sách Đồng không có ở đây..

Sách Đồng nhìn thị nữ nói: "Người hầu hạ tiểu thư thế nào mà nàng không muốn sống nữa, làm sao đây hả?"

Giọng điệu lạnh lẽo, đối lập với khi nói chuyện với Lâm Trì.

Thị nữ cũng biết chuyện Lâm Trì tự sát, lúc này hoảng sợ quỳ xuống nói: "Nô tỳ, nô tỳ sẽ trông chừng tiểu thư, không để tiểu thư có cơ hội..."

"Nhưng người đâu thế trông chừng nàng từng khắc..." Giọng Sách Đồng vẫn không cảm xúc.

Thị nữ kinh hãi nói: "Nô tỳ sẽ cố gắng hết sức, cố hết sức..."

"Cố hết sức thì có ích gì? Nếu nàng ấy nhất định muốn chết..." Sách Đồng cúi người, chạm ngón tay lạnh lẽo vào cổ thị nữ, giọng lạnh nhạt, nhưng càng lạnh nhạt càng khiến người ta không rét mà run, "Vậy, người chết trước đi." Đơn giản như đang nói "Ăn cơm, đi ngủ".

Hắn siết ngón tay, mặt thị nữ tái xanh, nàng ta liều mạng nắm lấy tay Sách Đồng, nhưng sức lực chênh lệch quá lớn, qua không bao lâu, chỉ còn nghe thấy tiếng rên rỉ trong cổ họng.

Sách Đồng thật sự muốn giết nàng ta.

Đây là một mặt khác của Sách Đồng mà Lâm Trì chưa bao giờ được chứng kiến.

Hắn luôn trầm mặc, lạnh nhạt, không khéo ăn nói, bộ dạng trầm ổn, đáng tin khiến người ta an tâm, nhưng giờ khắc này, Sách Đồng đã phá tan hình tượng đó, trông hắn bây giờ cực kỳ đáng sợ...

Nhưng có lẽ đây mới là Sách Đồng.

Lâm Trì lo lắng, nhưng nói không thành lời, nàng đành bắt lấy gối đá bên cạnh ném về phía Sách Đồng.

Sách Đồng nghiêng người tránh sang một bên, gối đá rơi xuống mặt đất vỡ tan tành. Hắn thả tay, thị nữ liền ngồi sụp xuống, hoảng sợ chưa hoàn hồn, há miệng thở gấp, tay ôm lấy cổ ho khan.

Hắn nhìn Lâm Trì.

Lâm Trì thấm nước, viết nhanh lên bàn:

Ta không chết, đừng giết nàng ấy.

"Thật?"

Lâm Trì lập tức gạt cái cổ đang băng bó.

Sách Đồng phất tay cho thị nữ lui, nhếch môi nhìn nàng.

Lâm Trì nhìn hắn bằng ánh mắt xa lạ.

Sách Đồng dường như hơi tổn thương, nhưng hắn nhanh chóng cầm lấy tay Lâm Trì, bình tĩnh nói: "Nàng còn sống, ta sẽ không giết ai cả, nhưng nếu nàng chết, ta sẽ giết sạch mọi người trong cái nhà này."

Không giống như đang đùa, huống chi Sách Đồng cũng không phải người thích nói đùa..

Nàng đã ở ngôi nhà này mấy ngày nay, ngoài thị nữ vừa nãy còn có vài người phụ trách phòng bếp, nếu vì nàng mà để liên lụy người khác, thì...

Nàng khép mắt, gạt nhẹ đầu tỏ ý đã biết.

Nàng thấy cả người mệt mỏi, bao nhiêu hơi sức góp nhặt được lúc trước như bị rút sạch.

Sách Đồng ngồi trên giường Lâm Trì, ôm lấy nàng, gối đầu lên vai nàng, giọng rét lạnh mà bình thường không hề thấy: "Đừng rời khỏi ta, Lâm Trì, ta chỉ còn lại nàng, nếu cả nàng cũng bỏ ta, ta không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì, cho nên đừng rời khỏi ta..."

Vừa đáng thương, vừa đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 75: Chương 64

Lâm Trì không hỏi Sách Đồng muốn báo thù thế nào, cũng không biết hẳn định làm gì để báo thù cả triều đình Bắc Chu to lớn này.

Hắn vẫn tới hằng ngày, vẫn chăm sóc nàng như xưa.

Chỉ là nếu không có sự kiện uy hiếp hôm nọ có lẽ Lâm Trì còn thấy thông cảm, nhưng giờ phút này nàng chỉ thấy bất an và đề phòng.

Thị nữ hầu hạ nàng càng sợ hơn, mọi vật có thể gây thương tích trong phòng gần như đã được dọn hết, thậm chí cả ăn com cũng phải dùng muỗng gỗ vô hại.

Cứ sống như vậy, cả thời gian cũng trôi qua chậm chạp.

Không nói chuyện, không trao đổi, không nhúc nhích, Lâm Trì không biết mình còn có thể làm gì.

Rất dễ chìm vào giấc ngủ, sau đó tỉnh lại không biết đã qua bao lâu.

Mỗi ngày Sách Đồng đều hạ được vào com của nàng, khiến nàng dễ dàng mất đi ý chí.

Lâm Trì đoán vậy.

Nàng bắt đầu lén bớt phần com, bệnh thích ngủ lập tức giảm đi, Lâm Trì mới hiểu thì ra Sách Đồng muốn nhốt nàng.

Rút được kết luận như vậy tốt hơn nhiều so với không biết gì.

Nên mới nói, chết còn sướng hơn, ít nhất nếu chết rồi nàng không phải suy nghĩ tiếp theo nên làm gì, nàng không muốn ở lại, nhưng nàng không muốn ai chết vì nàng.

Nhưng có lẽ vì thế mà Sách Đồng không hề giấu giếm nàng, thỉnh thoảng có người vào tìm hắn, họ gọi "Điện hạ", nói một loạt những câu Lâm Trì không thể hiểu nổi.

Lâm Trì thoáng để ý, nắm được từ mấu chốt.

"Liên hệ", "Xúi giục", "Bức vua thoái vị", "Tàn sát", "Báo thù", "Kế hoạch"...

Những câu ù ù cạc cạc ghép lại vẫn không rõ nghĩa.

Sách Đồng đương nhiên sẽ không giải thích cho nàng hiểu.

Sự tình xoay chuyển khi Sách Đồng muốn đưa nàng đi xa.

Sách Đồng đến rất vội, phân phó ngắn gọn thu thập mọi thứ, rồi nhẹ giọng nói với Lâm Trì: "Có lẽ chúng ta phải rời khỏi đây, thân thể nàng..."

Lâm Trì lắc đầu ý bảo không sao.

Sách Đồng nhếch môi như đang cười, đồng thời cúi người ôm cả Lâm Trì và chân, bế nàng lên xe ngựa đỗ trước cổng.

Đây là lần đầu tiên Lâm Trì thấy toàn cảnh ngôi nhà này, không lớn, cũng không hề bắt mắt, bên trong trang trí đẹp hơn bên ngoài nhiều. Nàng không biết Sách Đồng mua tòa nhà này khi nào, dùng tiền ở đâu. Đến hôm nay Lâm Trì mới phát hiện mình thật sự quá sơ suất, người mà nàng cho là thân thuộc nhất, chỉ thay đổi một chút, nàng đã phát hiện mình chưa bao giờ hiểu Sách Đồng.

Trên xe ngựa có lót đệm mềm mại, xe chạy cũng rất êm.

Lâm Trì tựa vào cửa kính xe, vén màn nhìn ra ngoài, từng thửa ruộng ngang dọc lướt qua, nhìn không ra đang ở đâu.

Sách Đồng nắm tay nàng, cau mày nói: "Nơi đó không còn an toàn nữa." Sau đó không nói gì nữa.

Ước chừng một hai canh giờ sau, xe dừng ở một trấn nhỏ.

Lâm Trì chỉ ăn rất ít, nói mệt muốn nghỉ ngơi.

Sách Đồng gật đầu, đưa nàng vào phòng.

Hắn ở cùng nàng rất lâu, mãi đến khi xác định Lâm Trì ngủ rồi mới rời đi.

Gần như cùng lúc Sách Đồng đi khỏi, Lâm Trì liền mở mắt, cẩn thận mở cửa sổ, may mà nàng chỉ ở lầu hai, không hề cao, Lâm Trì tìm trong tủ có ga trải giường, cột thành một sợi dây, rồi đi ra bằng cửa sau. Chuyện cực kỳ đơn giản trong quá khứ, nay nàng hao hết công sức mới thành công.

Trốn ra ngoài rồi, chuyện đầu tiên nàng làm là hỏi một người qua đường: "Đây là đâu."

Có được đáp án Lâm Trì đột nhiên ngẩn ngơ, nàng thầm nghĩ nơi này không phải nơi mà nàng và Mạch Khinh Trần đã từng lưu lạc sao, đó là chuyện của hai năm trước, nàng vừa thoát khỏi Mạch Khinh Trần, đến kỳ nguyệt sự lại bị kẻ xấu bắt, Mạch Khinh Trần cứu nàng, hai người chẳng hiểu sao chạy đến đây, còn nhớ khi ấy một đám nữ tử trong khách điểm ái mộ dung mạo của Mạch Khinh Trần, nàng liền ngồi ngoan ngoãn một bên ăn com, Mạch Khinh Trần lại thấy tui thân...

Lâm Trì cắn môi, hỏi tiếp: "Vậy huynh biết tình hình ở Dương Minh không?"

"Dương Minh?"

"Thì chính là Đại hoàng tử..."

Đối phương thắc mắc tại sao nàng hỏi chuyện này, nhưng ngẫm nghĩ một lúc vẫn nói: "Tiểu cô nương thật không nhạy tin gì cả, hai ba ngày nay xôn xao cả rồi, nghe nói Đại hoàng tử..." Đối phương bày ra tư thế ngủ, "Thế này này, nghe nói thương tâm quá độ, hình như cũng bệnh nặng, gần đây Dương Minh rất loạn, tiểu cô nương không nên đến đó thì hơn..."

Thế này... Là chỉ đã chết ư?

Lâm Trì chao đảo, gần như đứng không vững.

Khi bắt đầu hoài nghi Sách Đồng, nàng thầm hi vọng hắn nói Mạch Khinh Trần đã chết có lẽ chỉ là nói dối.

Nhưng... Thật sự...

Cứ tưởng đã đau đến mất cảm giác, giờ mới biết chỉ cần nghe thấy chuyện này, bất cứ ở đâu đều đau đến không thể thờ nổi, như vết thương không khép miệng, mỗi lần bị rách roạc thì càng đau hơn.

Lâm Trì cúi người, không quan tâm có động đến vết thương không, nàng há miệng thờ, nghẹn ngào.

Trời dần tối, mưa trút xuống, vàng sáng nhạt cuối cùng phía chân trời bị nhuộm một màu xanh âm đạm, gió mù thổi tung trời, không còn nhìn rõ cảnh vật.

Mưa phùn không ngừng rơi xuống người nàng, giọt mưa lạnh lẽo trườn qua cổ, len vào trong áo càng thêm lạnh.

Thân thể ướt đầm, trái tim cũng ướt theo.

Từng dòng nước như tách nàng khỏi thế giới này, chỉ còn một góc lạnh lẽo ẩm ướt.

Không biết qua bao lâu, trên đầu có tiếng Sách Đồng, hắn không giấu được cơn giận.

"Tại sao... Nàng vẫn muốn chạy?"

"Lần một, lần hai, lần này đã là lần thứ mấy rồi? Lâm Trì, nàng còn bắt ta kèm chế đến khi nào."

Lâm Trì nâng mắt, mặt Sách Đồng trong bóng đêm xanh mét.

Nàng mới nhớ mình đã quên trở về, vốn chỉ định đi hỏi thăm tin tức, không định chạy trốn. Hiện tại không kịp giải thích nữa, huống chi nàng đã không còn hơi sức để giải thích.

Lâm Trì loạng choạng đứng lên.

Sách Đồng vương tay, Lâm Trì nghiêng người né tránh.

Mặt hắn càng khó coi: "Vết thương lại chảy máu rồi... Chẳng lẽ nàng còn muốn chết? Nàng không để ý đến sống chết của những người kia nữa ư?"

Lâm Trì cười cười.

Sách Đồng hoảng sợ.

Tiếp theo hắn thấy Lâm Tri nhắm mắt lại, cả người đổ rạp vào lòng hắn.

Vết thương bị rách lằn nữa, nhiễm phong hàn nghiêm trọng, Lâm Tri bệnh rất nặng.

Sách Đồng dứt nạng rất nhiều thuốc, rất nhiều thuốc bỏ, Lâm Tri đều ngoan ngoãn uống hết, không hề phản kháng, nhưng càng ngày nạng càng gầy yếu hơn.

Không cần đại phu xem cũng biết, nếu còn tiếp tục, nạng không cần tự sát, sẽ nhanh chóng chết vì tiểu tụy.

Sách Đồng có nói gì cũng không thể kích thích nạng, việc duy nhất khiến nạng có phản ứng là Mạch Kinh Trần.

Hết cách, Sách Đồng liền mang nạng ra ngoài, lúc này chỉ cần một cánh tay đã ôm được nạng.

Nạng cũng không hỏi hắn đi đâu, mãi đến khi thấy thành Dương Minh, mới dờ dẩn nhìn.

Thành Dương Minh náo nhiệt xưa kia giờ bốn bề vắng lặng, ngay cả nói chuyện cũng thủ thủ thì thì, trên đường cũng không thấy quần áo có màu sắc khác, hoặc trắng hoặc đen.

Đi đâu?

Nạng dùng tay viết nhẹ nhàng.

Lần này Sách Đồng không trả lời nạng.

Xe ngựa tiếp tục chạy, rồi dừng ở xa xa phía trước phủ Mạch Kinh Trần.

Không còn bị phong tỏa như trước, cửa phủ mở rộng, trước phủ có hai người đang đứng, là Kỳ Mặc và Lăng Họa.

Họ mặc trang phục thuần một màu, vẻ mặt bị thương, nhất là Lăng Họa, nửa mặt nạng sưng lên, có lẽ vì khóc quá nhiều nên mắt bị sưng đỏ.

Người ra vào lục tục không xuể, họ chỉ lẳng lặng đứng ở cửa nghênh đón hoặc tiễn đi.

Lâm Tri nhìn vào trong một chút thì đã hiểu.

Đây là linh đường.

Linh đường của Mạch Kinh Trần.

Lâm Tri ngờ ngác nhìn, không biết suy nghĩ gì.

Một chiếc xe ngựa lộng lẫy dừng trước linh đường, không đợi phu xe dừng lại, một bóng người nhanh chóng nhảy xuống.

"Nhị diện hạ, người còn bị thương, người chậm một chút!"

Nạng nhìn người nọ, đích thật là nhị diện hạ Cơ Định Loan, người bị Mạch Kinh Trần đá thương trong lời đồn. Hắn vừa nhảy xuống, liền cắn răng ôm vết thương, người ngoài vội đến dìu hắn, ai ngờ bị hắn đẩy ra: "Đừng chạm vào ta! Ai ngăn ta đi thăm ca ca ta đều chết hết đi cho ta!"

"Nhưng nhị diện hạ..."

"Không có nhưng nhị gì cả! Dù huynh ấy có tổn thương ta thế nào cũng là ca ca ta!" Cơ Định Loan xoa xoa đôi mắt đỏ ngầu, "Ca ca của ta, ca ca..."

Tóc hắn hơi ngắn, trông rất quái dị, nhưng biểu cảm quật cường khiến người ta thấy không nổi.

Kỳ Mặc cúi chào Cơ Định Loan: "Nhị diện hạ, xin nén bị thương."

Hắn có vẻ là người trầm tĩnh nhất trong đám người ở đây, nhưng gương mặt tuần tú ngày nào luôn bày mưu tính kế, giờ đây chỉ như đang cố chống chọi.

"Tiểu Mặc Tử..."

Kỳ Mặc mím môi: "Có thuộc hạ."

Ai ngờ ngay sau đó, Cơ Định Loan vùng nắm đấm, khoảng cách quá gần, một đấm này khiến mặt Kỳ Mặc nghiêng sang một bên, khi hắn quay mặt lại, máu tràn ra khóe môi.

Tốc độ quá nhanh, không ai kịp ngăn cản.

"Tại sao không bảo vệ tốt ca ca của ta, tại sao để huynh ấy chết! Tại sao, tại sao..."

Cơ Định Loan nện liên hồi lên người Kỳ Mặc, như trút giận hoặc có lẽ là... Một loại vùng vẫy bất lực.

Kỳ Mặc không tránh, chỉ mím môi để mặc hấn trút hết.

Lăng Họa định kéo hấn, thì thấy Cơ Định Loan kiệt sức, gục vào lòng Kỳ Mặc, quệt nước mắt nước mũi lên y phục Kỳ Mặc, sau cùng ôm lấy hấn gào khóc như đứa trẻ: "Ca, ca..."

Mọi người nhìn nhau, chứng kiến cảnh mặt thê diện như thế nhưng không ai cười, ngược lại đều trầm mặc.

Lâm Trì nhìn xa xa, bất giác vươn tay, lại bị Sách Đồng kéo về..

"Lâm Trì, tỉnh táo đi, những người đó đều là kẻ thù của nàng, Mạch Kinh Trần đã chết." Sách Đồng nói vào tai nàng, "Quên hấn đi."

"Nàng muốn gì ta cũng sẽ cho nàng."

Lâm Trì vẫn không thay đổi sắc mặt, không biết là không muốn trả lời hay từ đầu đến cuối vốn đã không nghe thấy.

Xe ngựa từ từ rời khỏi phủ Mạch Kinh Trần.

Nàng rất muốn vào, dù là thấp cho Mạch Kinh Trần một nén hương hay chỉ nhìn đi thê hấn lần cuối thôi cũng được.

Nhưng...

Không được.

Là nàng đâm chết hấn, tự tay nàng giết hấn, huống hồ hấn còn là kẻ thù của nàng, nàng có tư cách gì vào đó?

Rốt cuộc vẫn... Càng lúc càng xa, mãi đến khi không nhìn thấy bóng người nào nữa.

"Lâm Trì." Sách Đồng gọi, "Lâm Trì, Lâm Trì..."

Gọi hết lần này đến lần khác, nhưng vẫn không có lời đáp.

Hấn ôm siết Lâm Trì từ phía sau, nhưng chỉ càng cảm nhận nàng gầy yếu, cả người mỏng manh, dù đang ôm nàng trong tay nhưng có cảm giác nàng sẽ tan biết bất cứ lúc nào, không có cách gì giữ được.

"Rõ ràng so với hấn, ta quen biết nàng sớm hơn, lâu hơn..."

Sách Đồng nỉ non: "Lâm Trì, ta sai rồi, ta nên sớm dẫn nàng đi..."

Rốt cuộc Lâm Trì cũng cử động, ngón trỏ của nàng lướt trên bàn.

Không giống.

Nháy mắt bị chọc giận, Sách Đồng đưa tay xoay đầu ép nàng đối diện với hấn: "Có gì không giống? Tại sao không giống? Hấn ta ngoại trừ khuôn mặt và thân phận thì có gì tốt? Không có tình cảm, giết người thành thói, không phải đó là loại người nàng ghét nhất ư?"

Lâm Trì nhẹ nhàng lắc đầu.

Nàng ghét loại người như thế, có lẽ Mạch Kinh Trần đúng là loại người đó, nhưng nàng biết Mạch Kinh Trần không phải.

"Còn nữa, thân phận của hấn..."

"Trường tử của hoàng đế Bắc Chu chứ gì, đúng không... Nghe có vẻ cao quý..." Sách đồng bỗng cười rộ hơn, rồi sau đó cao giọng nói: "Tôn quý cái rắm! Vị trí đó vốn là của ta!"

Lâm Trì sùng sốt, biết hấn lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nghe hấn nói.

"Phải, là của ta, đều là của ta, bọn chúng cướp của ta!"

Lâm Trì bị lời của Sách Đồng làm cho kinh hãi, nhưng hấn nhanh chóng trấn tĩnh, hôn nhẹ lên tay nàng, thờ ơ mà thông thả nói: "Ta vốn họ Cơ."

Họ Cơ.

Họ hoàng tộc Bắc Chu.

"Khi Thịnh đế còn tại vị, ta mới đứng là Hoàng Trưởng Tôn danh chính ngôn thuận của Bắc Chu."

Thịnh đế, chính là hoàng đế triều trước đã băng hà.

Lâm Trì chợt hiểu tại sao Sách Đồng nói cha mẹ hắn bị phụ thân Mạch Kinh Trần giết chết.

Đương Kim thánh thượng trên thực tế không phải trưởng tử, trưởng tử thật sự là Duệ Vương Cơ Chi đã mất từ sớm, nhưng năm đó sau khi Thịnh Đế băng hà, người kế vị lại là hoàng tử Cơ Khác, dù trong Thánh chỉ có viết chọn người hiền đức, nhưng trong đó ước chừng có thâm ý khác.

Trùng hợp hơn là ngày đó hoàng thứ tử Cơ Diệu cũng bị kết tội mưu phản. Không tới hai năm sau, hoàng trưởng tử Cơ Chi cũng bỏ mình khi đi săn.

Đương nhiên không ai tin là tai nạn, tuy nhiên không ai dám đồn đoán.

Cơ Chi chết, đất phong của hắn bị đẩy đến nơi xa xôi hơn, cả nhà một tức phụ và một hài tử bị điều về đó, rồi bất tất không biết tin tức, nghe nói bị cướp, bị giết, cũng nghe nói là thất lạc, nhưng một chi này của Duệ Vương cũng bị đứt đoạn từ đó.

Không ngờ Sách Đồng lại là con trai Cơ Chi.

"Lão tặc Cơ Khác đó làm thế nào được kế thừa ngôi vị, hắn cho rằng không ai biết ư?" Trên mặt Sách Đồng tràn đầy ý khinh bỉ, "Bỏ mình trong khi đi săn, khổ công cho hắn nghĩ ra, phụ vương ta không giỏi cười ngửa bần cùng, mỗi lần đi săn đều mang theo rất nhiều tùy tùng, nếu không phải có kẻ muốn mưu hại, sao ông ấy có thể chết được... Còn đất phong đó, Bắc Cương, vất vả cho hắn dốc công suy nghĩ, chỉ đi xe ngựa đến đó cũng chẳng khác nào cầm chắc cái chết, thế mà hắn còn mai phục trên đường..."

Nỗi hận trần trụi không cách nào che giấu trong từng câu từng chữ.

Khó trách Sách Đồng chưa bao giờ nói với nàng thân thể của hắn.

Khó trách hắn luôn căm hận Mạch Kinh Trần, thậm chí cả Bắc Chu sâu như vậy.

Khó trách những tên kia lại gọi hắn là điện hạ...

"Có điều không sao." Giọng Sách Đồng chợt sắc bén, "Hắn không sợ có người cướp ngôi hoàng đế của hắn, bây giờ hai đứa con trai kẻ chết đứa bị thương, chính hắn cũng bệnh nằm trên giường, quả thật không còn cơ hội nào tốt hơn, ta sẽ khiến hắn từ từ đối mặt với những chuyện mà hắn sợ nhất."

Chuyện hắn sợ nhất...

Lâm Trì căng thẳng siết chặt tay, viết lên bàn: Người muốn tạo phản?

"Không phải tạo phản, ta chỉ đoạt lại thứ vốn nên thuộc về ta." Sách Đồng cười, tay hắn vẫn đang khống chế tay nàng, đưa tay nàng lên cầm một cái, "Ngôi vị hoàng đế cũng vậy, nàng cũng vậy, đều là của ta."

Chỗ cổ tay đau nhói, nhưng Lâm Trì không có sức vùng vẫy.

Sách Đồng ngày càng thích gần gũi nàng, xem nàng như đồ chơi hoặc dụng cụ chạm hoặc gần gũi. Thật ra không phải hai người chưa từng gần gũi, có khi ăn ngủ một nàng vẫn hay dựa vào người hắn ngủ thiếp đi, nhưng chưa bao giờ cảm thấy khó chịu như hiện tại.

Khiến nàng nhớ tới những lúc ở bên Mạch Kinh Trần.

Khi đó hắn cũng như thế này, cung chiều nàng nhưng không xem nàng như một con người, nên nàng không thể không cảm thấy ghê tởm và bị thương, nhưng Mạch Kinh Trần đã không còn như vậy từ lâu, hắn tôn trọng nàng, không ép buộc nàng, còn Sách Đồng...

Sách Đồng buông tay Lâm Trì, hôn lên mặt nàng một cái..

Cảm giác ghê tởm lan từ da vào tận tim, Lâm Trì nhắm mắt buộc mình quên đi cảm giác này.

... Không được, vẫn không quên được.

Lâm Trì rút một tay ra, đánh vào người hắn.

Sức nàng quá yếu, dễ dàng bị khống chế, đôi con ngươi của hắn nhìn nàng, chứa đựng sự phẫn nộ nhàn nhạt.

Gần như ngay lập tức, Lâm Trì bị hắn khống chế hai tay, áp trên xe ngựa, hai mắt long sòng sọc: "Lâm Trì, ta đã rất kiên nhẫn, tại sao nàng không chịu chấp nhận ta?"

Quả thật rất kiên nhẫn, người trong lòng hắn mong mỏi nhiều năm ở trước mặt nhưng vẫn cố gắng kiềm chế không chạm vào nàng.

Hắn vì nàng làm nhiều thứ như vậy, Lâm Trì vẫn không thông cảm với hắn dù chỉ một chút?

Lâm Trì không có sức vùng vẫy liền bỏ cuộc, lẳng lặng khép mắt.

Nàng cũng không lo lắng, thân thể nàng không còn như xưa, nếu Sách Đồng cường bạo nàng, chỉ sợ chưa làm xong nàng đã chết.

Sách Đồng nhìn biểu cảm của nàng, lửa giận dần nguôi.

... Hắn không muốn tổn thương nàng.

"Xin lỗi nàng." Hắn buông tay, ôm nàng vào lòng: "Lâm Trì, tha thứ cho ta, ta sẽ giúp nàng báo thù, ta sẽ không bỏ qua cho nhà Cơ Khác. Sau đó ta làm hoàng đế, nàng làm hoàng hậu, không ai có thể tổn thương nàng được nữa."

Suy luận của hắn quả thật rất kỳ quái.

Lâm Trì dùng tay viết lên tường một câu: người không phải vì ta.

"Không phải vì nàng? Chẳng lẽ vì ngôi hoàng đế?" Sách Đồng lại nở nụ cười: "Ai thèm quan tâm đến thứ đó? Ta chỉ muốn trả thù."

"Bọn chúng giẫm lên xác huynh đệ, quang minh chính đại sống một cuộc sống vui vẻ mỹ mãn, ta cũng muốn chúng nếm thử mùi vị đau khổ..."

Lâm Trì ngẩng đầu, đôi mắt hắn đục ngầu, đã lâu như vậy mà bây giờ nàng mới phát hiện.

Buông bỏ đi. Lâm Trì lẳng lặng viết.

Nàng đã không còn hận nữa.

"Không thể nào." Sách Đồng trả lời không chút do dự, hắn đã không thể dừng lại.

Hắn càng ôm chặt Lâm Trì hơn, thấp giọng nói: "Đừng rời xa ta... Lâm Trì, Lâm Trì..."

Tất cả những chuyện hắn làm không phải để đoạt lấy thân thể nàng.

Lâm Trì là ánh sáng trong thế giới tăm tối của hắn, cùng mang nỗi hận trên vai, hắn bị thù hận ăn mòn không thể quay đầu, nhor nhóp bần thiêu như một con chuột lẩn trong đêm, nhưng Lâm Trì lại đơn thuần, xinh đẹp như vậy, chỉ cần ăn ngon ngủ ngon đã thấy thỏa mãn, không oán trời trách đất, thậm chí vẫn kiên cường, cô chấp giữ cho mình nét thiện lương ấy.

Đẹp đẽ như vậy.

Đó là sự hoàn hảo mà hắn muốn có được.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 76: Chương 65

Nàng không nhớ đây là lần thứ mấy Sách Đồng nói với nàng câu này.

Đừng rời xa ta.

... Giống như không kềm nén được, Sách Đồng không hề che dấu lòng mình, như thể chỉ cần lặp lại như vậy thì nó sẽ trở thành sự thật.

Rõ ràng trước đây hắn không phải như thế, rõ ràng họ ở chung lâu như vậy, thân thiết như người một nhà, nàng còn tưởng sẽ có thể sống như thế mãi.

"Lâm Trì, chờ ta báo thù xong, chúng ta sẽ ở bên nhau, mãi mãi." Sách Đồng nhếch môi, dường như đã bình tĩnh lại, hôn lên môi nàng rồi ni non: "Vì thế, tuyệt đối đừng rời xa ta, hãy quên hết những chuyện không quan trọng, được không? Ta sẽ khiến nàng hạnh phúc."

Sách Đồng đã không còn bình thường nữa.

Đáy lòng nàng bỗng vang lên một câu như vậy.

Lâm Trì hoảng hốt, nàng ngẩng đầu nhìn Sách Đồng, hắn đang cười như kẻ có bệnh, đồng tử đục ngầu mơ hồ, cổ chấp, điên cuồng.

... Chính nàng biến hắn trở nên thế này sao? Tại sao nàng không chú ý đến những cảm xúc mỗi khi hắn kề cận bên nàng? Hoặc giả nàng không hề nghĩ phải chú ý tới... Đúng, mọi sự chú ý của nàng bắt đầu tập trung vào Mạch Kinh Trần.

Lâm Trì rất muốn đồng cảm với hấn, nhưng nàng làm không được.

Nàng ngẩng đầu nhìn nóc xe, đôi mắt mê mang.

Con người chung quy là một loài ích kỉ.

Nàng cũng không ngoại lệ.

Có lẽ đã tiết lộ với Lâm Trì, Sách Đồng không giấu nàng nữa, ngược lại nói hết cho nàng biết kế hoạch mưu phản.

Bao gồm những gì hấn chuẩn bị trong những năm qua, bao nhiêu lương thảo, bao nhiêu binh sĩ, còn liên hệ với nhiều thuộc hạ cũ của phụ thân hấn, tìm những quan viên bất mãn với Đường kim thánh thượng, hấn giống như hải tặc đang chờ được khen thưởng, bày hết mọi thứ trước mặt Lâm Trì, còn sợ Lâm Trì không tin sẽ thành công, muốn kéo Lâm Trì vào đội ngũ báo thù của hấn.

... Họ trở thành đồng phạm, Sách Đồng cho là vậy.

Lâm Trì vốn cũng không để ý, nhưng càng xem càng sợ.

Đường kim thánh thượng là một minh quân, ngoài trừ sức khỏe không được tốt, vị đế vương này cơ hồ được xưng tụng là một vị minh quân hoàn mỹ.

Trong suốt ba mươi năm tại vị, ông từng trị tham quan, cải cách thuế, khởi công xây dựng thủy lợi, thảo phạt Bắc Cương, cải cách chế độ quan lại, mở rộng thông thương, khuyến khích mua bán... Từng việc từng việc đều rất đáng ca ngợi. Trong một khoản thời gian ngắn, sức mạnh quốc gia gần như tăng gấp đôi, ngay cả số người chết vì nạn đói cũng ít hơn nhiều so với những năm trước, nói đi đường không nhặt của roi* có lẽ hơi khoa trương, nhưng nhà nà an cư lạc nghiệp là sự thật. Dân chúng hấn không quan tâm làm thế nào ông kế thừa được ngôi hoàng đế, họ chỉ quan tâm vị hoàng đế này sẽ làm cho cuộc sống của họ tốt hơn hay xấu đi mà thôi.

*ý nói lẽ thói xã hội rất tốt.

Cho nên, dù Lâm Trì thật sự không thích ông ta, nhưng vẫn phải thừa nhận ông là một vị hoàng đế tốt.

Cũng vì vậy mà có thể nói triều đại Bắc Chu vững như bàn thạch.

Nhưng... Sách Đồng lại muốn lật đổ nó.

Ban đầu Lâm Trì không tin lắm, nhưng nhìn danh sách tạo phản ngày càng dài và những văn kiện mật có dấu ấn triều đình mà người bình thường không thể nào có được, cùng với bọn người ra vào liên tục, nàng bỗng thấy bất an.

Sách Đồng ôm nàng, vui vẻ giải thích, vì Lâm Trì rất ít khi hỏi hấn.

"Tên cầu hoàng đế đó trị vì trông có vẻ ổn định, nhưng ngặt nỗi hấn rất thích cải cách, mỗi lần cải cách đều chọc giận không ít người, nhất là mấy tên..." Hấn chỉ vào đồng chiếu chỉ không biết lấy được từ đâu, "Tuy nhiên chúng sợ nên không dám phản đối, nhưng lòng chất chứa oán hận, nàng xem ta vừa nói muốn lật đổ hấn, biết bao nhiêu người ủng hộ, còn nữa..."

Hấn cười, lại đưa ra một thứ: "Ta vốn là người thừa kế danh chính ngôn thuận, đây là chứng cứ của đại tổng quản theo ta năm đó - chứng minh Cơ Khác mưu phản. Đến lúc đó chỉ cần chiêu cáo thiên hạ, hấn bất trung bất hiếu bất nghĩa, sẽ bị cả thiên hạ phỉ nhổ, và lại... Không còn ai thích hợp để thừa kế hơn ta."

Nói tới đây, hấn buông thứ đó xuống, ôm Lâm Trì: "... Lâm Trì, nàng vui không? Nàng xem, ta sẽ báo thù cho nàng nhanh thôi, kẻ giết cha mẹ nàng và những tên bao che hấn, sẽ chết nhanh thôi, nhất là tên đã từng hại nàng rơi xuống vách núi, hấn chết không đáng tiếc... Hoặc nếu không chế, nàng muốn xử trí chúng thế nào cũng được... Tóm lại, đến lúc đó cả thiên hạ sẽ là của chúng ta."

... Không thể nào vui nổi.

Nếu để Sách Đồng hiện tại làm hoàng đế? Thì sẽ thế nào?

Lâm Trì tựa vào giường, càng nghĩ càng bất an... Nàng biết hoàng đế đã đắc tội tới lợi ích của bọn tham quan, nhưng những gì ông làm đều vì nước vì dân.

Mà những tên quan lại ủng hộ Sách Đồng soán vị có lẽ Sách Đồng cũng đã hứa với bọn chúng không ít điều kiện, việc này...

Đến cuối cùng vẫn sẽ có hại cho dân chúng.

Nàng không muốn báo thù nữa.

Nàng giết Mạch Kinh Trần là đã đủ.

Huống chi, dù Đường kim thánh thượng đã từng đắc tội hấn, nhưng còn những người khác, như Lăng Thư, Lăng Họa, cả Cơ Định Loan... Họ vô tội.

Quan trọng nhất là... Mạch Kinh Trần, Mạch Kinh Trần, bảo nàng làm sao nhẫn tâm xuống tay với cha mẹ hân.

Cảnh tượng Mạch Kinh Trần trước khi chết vẫn còn đọng lại trong tâm trí nàng, có hoảng hốt, có ngạc nhiên, có đau đớn, cũng có khổ sở, nhưng không chút oán hận...

Những ngày tháng sống không có Mạch Kinh Trần, dù chỉ một khắc cũng không vui vẻ gì.

Rất muốn, rất muốn gặp lại hân một lần.

Rất nhớ rất nhớ hơi thở lạnh lẽo của hân, rất nhớ rất nhớ rất nhớ nụ cười trong veo giản dị của hân, rất nhớ rất nhớ những món hân đích thân làm cho nàng ăn, rất nhớ rất nhớ hân...

Dù chỉ một cái liếc mắt thôi cũng được, nhưng...

... Không biết có phải ông trời trừng phạt nàng hay không mà nàng mê mang nhiều ngày như vậy cũng không mơ thấy hân lấy một lần.

Lâm Trì mơ màng, chạm tay vào má mới phát hiện lệ đã rơi đầy mặt.

... Nàng muốn ngăn cản Sách Đồng.

Nàng bắt đầu ra sức uống thuốc, ăn cơm, dù không muốn ăn vẫn cố nuốt hết, vết thương trên người cũng dần lành, nàng đã thử, ít nhất cũng cử động được. Sách Đồng nghĩ cuối cùng Lâm Trì cũng thông suốt nên hân rất vui, bảo người làm món ngon cho nàng ăn.

Buồn cười nhất là Lâm Trì phát hiện sao khi tuyệt thực trường kỳ, vị giác của nàng giảm đi rõ rệt, rõ ràng trước mặt có biết bao món ngon, nhưng không gọi được chút thích thú nào của nàng.

Chỉ ăn cho no bụng, không hề thích thú, nhạt như nước ốc.

Lâm Trì lén nhớ tên những quan viên mà Sách Đồng đề cập đến, yên lặng chờ đợi cơ hội.

Hơn mười ngày sau, Sách Đồng nói với Lâm Trì hân phải ra ngoài vài ngày, nàng ngờ ngác gật đầu. Sách Đồng vừa đi, nàng liền lấy châm tẩm thuốc mê Thẩm Tri Ly cho châm vào tỳ nữ, rồi nhanh chóng thay y phục của nàng ta, người nàng đã gây đi rất nhiều, đành phải mặc thêm nhiều y phục bên trong mới trông béo lên một tí. Lâm Trì đã quan sát tỳ nữ này mấy hôm, nay bắt chước giọng nói và thói quen của nàng ta, có lẽ mấy hôm nay nàng an phận thủ thường, nên trong phủ canh gác cũng thoáng hơn, nàng ra ngoài rất thuận lợi.

May nhờ mặc nhiều y phục, Lâm Trì vừa ra ngoài liền cỡi y phục thị nữ quần vào bao, đồng thời gọi một chiếc xe ngựa tiến thẳng về Dương Minh.

Đại thúc đánh xe thấy mặt nàng tiều tụy có bệnh, đánh xe rất từ tốn.

Lâm Trì vội nói: "Đừng lo cho ta, chạy đến Dương Minh nhanh nhất có thể nhé!"

Đại thúc đánh xe: "Tiểu thư, thân thể cô như vậy chịu nổi không..."

Lâm Trì quật cương lác đầu.

Đại thúc thở dài.

Nơi này cách Dương Minh không xa, chỉ hơn nửa canh giờ xe đã đến ngoại thành Dương Minh.

Lâm Trì lau mồ hôi trên trán, chậm chậm bước vào.

Thật ra nàng cũng không biết phải đi đâu, nàng không vào được hoàng cung, nếu muốn đi e chỉ có thể đến Phủ đệ Mạch Kinh Trần, nhưng...

Nàng không sợ bị bắt, chỉ sợ họ không nghe nàng nói đã giết nàng, hoặc không tin lời nàng - dù sao bao nhiêu chuyện khiến người ta sợ hãi lại xuất phát từ miệng một tên tội phạm giết người, nói thế nào cũng khó tin.

Lâm Trì đang ngẩn ngơ đột nhiên có người chặn đường nàng.

"Cô nương, trông cô không được khỏe? Có cần bản công tử giúp cô không?" Một tên công tử trông hơi quen nói với nàng, nhưng nhìn hân có vẻ ăn chơi trác táng.

Lâm Trì vội lác đầu: "Không cần, ta tìm người, một người là đủ rồi."

Đối phương không quan tâm lời nói của nàng: "Tìm ai? Ở Dương Minh bản công tử cũng có chút quen biết, nói không chừng có thể giúp cô nương!"

Nói xong nắm lấy tay Lâm Trì.

Nàng không có sức, không thoát được, xung quanh có rất nhiều người nhưng không ai dám bước tới can thiệp.

Lâm Trì không ngờ vào lúc này còn có thể xảy ra tình huống này.

Một tên bên cạnh nhỏ giọng nói với hắn: "Công tử... Vị cô nương này bệnh tiểu tụy, nói không chừng... Hay là thả cô ta đi."

Nam tử cũng nhỏ giọng nói: "Người biết cái gì! Ta đây nhất kiến chung tình với nàng... Và lại, người có ý gì, bản công tử là loại người như thế à!"

Lâm Trì gấp gáp: "Buông!"

Nam tử cũng nổi giận: "Này này, bản công tử nhất định phải giúp cô..."

Còn chưa nói xong đã bị ăn một cước.

Cước này không phải Lâm Trì đá, nàng ngẩng người, liền thấy một cô nương trước mặt nàng đang giẫm lên tên công tử kia, bàn tay ngọc vén tóc, phong tình vạn chủng nói: "Hửm? Người phải giúp cái gì? Cố công tử!"

Nam tử òa khóc, xin tha: "Uyển Uyển, nàng đừng hiểu lầm, ta chỉ thấy vị cô nương này tội nghiệp nên mới muốn giúp, thật tình không có ý gì khác!"

Nữ tử nọ nghiền bàn chân mang giày thêu trên người hắn, cười mỉa: "Ai cho người gọi ta là Uyển Uyển hả? Hiểu lầm? Ta có hiểu lầm người sao?"

Nàng ngẩng đầu nhìn Lâm Trì nói: "Này, nhanh xin lỗi vị cô nương... Tiểu Trì?"

Từ ngày đêm Mạch Khinh Trần tới nay, lần đầu tiên Lâm Trì cười thật lòng, nàng nhìn nữ tử nọ, hít mũi, sắp khóc đến nơi: "Sur ty, muội tiểu Trì đây."

Còn chưa dứt lời đã bị ôm lấy.

Mùi hương ấm áp, đó là mùi vị của người nhà.

Mùi vị luôn ở bên nàng, bất kể thế nào.

"Sao muội lại gầy thế này? Rốt cuộc bấy lâu nay muội đã ở đâu? Có phải không được ăn uống tử tế không? Hay là bị thương? Còn nữa, sao lâu như vậy cũng không liên lạc với ta? Ta còn tưởng muội đi tìm Mạch Khinh Trần, thế mà hắn đã chết! Có người bảo do muội giết! Muội có biết sự ty lo lắng thế nào không, không phải muội đã hứa sẽ không chạy lung tung sao? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ai khi dễ muội?"

Lâm Trì nằm trên giường, lấy tay che mắt, nàng chưa bao giờ biết mình mau nước mắt như vậy.

"Xin lỗi..."

"tiểu Trì ngốc! Không cần xin lỗi ta! Xin lỗi chính mình thì tốt hơn!"

Cầu Uyển nhìn Lâm Trì gầy yếu, gió thổi cũng bay, da dẻ tái nhợt, đau lòng muốn chết, "Ngốc, ngốc, ngốc, tại sao không chăm sóc mình cho tử tế! Cuối cùng là bị tên nào làm bị thương!"

Lâm Trì lắc lắc đầu, mới vừa muốn mở miệng, đã bị ngắt lời.

"Thôi đừng nói nữa, ăn cái này đi!"

Không biết Cầu Uyển mua ở đâu, nàng đem đến một nồi canh gà đặt trên bàn, sau đó múc cho Lâm Trì một chén.

Canh gà rất thơm, thịt rất mềm, ở xa người thấy cũng khiến người ta thòm thèm.

Là một trong những món trước kia Lâm Trì thích nhất, bây giờ người thấy nhưng lại không muốn ăn.

Nhưng nàng không muốn để Cầu Uyển lo lắng, bắt lấy thìa uống từng ngụm từng ngụm, chậm rãi nuốt xuống.

"Tiểu Trì, rốt cuộc muội bị làm sao..." Cầu Uyển nhíu mày, không phải thế này, Lâm Trì luôn ăn ngấu nghiến mới đúng, nàng mua một nồi chỉ sợ Lâm Trì ăn không đủ, nhưng không ngờ nó chỉ ăn một chén nhỏ...

Lâm Trì nuốt ngụm canh cuối cùng, cười nói dối: "Muội đã ăn rất no, nên giờ ăn không vô, ty đừng lo."

"Sao ta có thể không lo, nàng..."

Lâm Trì mấp máy môi nói: "Muội không sao, bây giờ kể ra dài dòng, có điều hên tại muội còn có chuyện quan trọng hơn." Nàng đưa tờ giấy cho Cầu Uyển, "Tìm Tinh Vương thế tử hay ai cũng được, tóm lại phải báo cho hoàng đế biết, con cả của Duệ Vương đời trước muốn tạo phản, những tên quan viên này đã cấu kết với hắn, nhất định phải cẩn thận."

Cầu Uyển sững sờ: "Chuyện này... Làm sao muội biết?"

Lâm Trì bắt lấy áo Cầu Uyển, cầu khẩn: "Đừng lo cho muội, muội cam đoan đây là sự thật.. Sư tỷ, tỷ nhanh đi đi."

Cầu Uyển chần chờ một lúc rồi nói: "Tỷ biết rồi, muội yên tâm."

Lâm Trì cười: "Cảm ơn tỷ."

"Cảm ơn cái đầu muội, với sư tỷ còn cảm ơn gì chứ."

...Không, cũng không hẳn là cảm ơn tỷ giúp muội, mà cảm ơn tỷ trong những lúc thế này, một người tùy tiện dám yêu dám hận như tỷ lại hết lòng cưng chiều muội.

"Vậy ta đi trước, muội nằm đây đừng nhúc nhích, ta về dẫn muội đi ăn, rồi nhờ đại phu khám cho muội."

Lâm Trì nói khẽ: "Ừm."

Nghe tiếng bước chân ngày càng xa, Lâm Trì như trút được gánh nặng trong lòng.

Nàng đứng dậy, tay chống giường, bụng quần quai, "Ừa" một tiếng nôn ra hết thức ăn vừa ăn.

... Đã phụ lòng tốt của sư tỷ, nhưng thật sự nàng không ăn vô.

Đi đường xe ngựa xóc nảy, thân thể rã rời, không biết vết thương có bị rách nữa không, nhưng cảm giác phổi không khỏe lắm.

Lâm Trì biết, quan trọng hơn là do tâm lý của nàng.

Nàng lấy tay lau miệng, thờ dốc, đảo bước ngã lên giường.

... Mệt quá, thật sự quá mệt.

Lâm Trì mệt đến mức không nhấc nổi mí mắt.

Nàng nhắm mắt, rơi vào bóng tối.

Trong mơ hình như nàng thấy Mạch Kinh Trần.

"Nàng muốn ăn món gì?"

"Chỉ cần do chàng nấu, món gì ta cũng thích!"

"Tùy ta?"

"Đúng đúng! Món lần trước cũng được đó, nhất là cá diếc xào với sò biển, ngon đến mức ta muốn nuốt luôn lưỡi, nước canh rất thơm, thịt cá rất mềm, sò biển cũng ngon nữa, không tanh chút nào, món lần trước nữa cũng ngon!"

"Nàng thích?"

Nàng cuống quýt gật đầu, miệng nhếch đến tận mang tai: "Siêu ngon! Siêu thích!"

Hắn cong mắt, miệng khẽ có ý cười, chỉ một chút thôi nhưng cực kỳ xinh đẹp: "Ta sẽ làm cho nàng."

"Được được! Làm cho ta ăn cả đời nhé! Ừm, sau này nếu ta muốn ăn mà không có thì buồn chết mất!"

"Được." Hắn nói, "Vậy thì cả đời."

Được.

Cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 77: Chương 66

Ngủ là chuyện hạnh phúc nhất trên đời.

Bởi vì không có cảm giác, không thấy đau, cũng không thấy buồn, không thấy khổ.

Không còn cảm giác nào tốt đẹp hơn.

Cho nên nàng càng không muốn tỉnh lại.

Lâm Tri đã nghĩ như vậy.

Đường như có ai đang nói chuyện cạnh nàng, song đã không còn quan trọng nữa, dù sao nàng cũng không muốn nghe, đã vậy thì không cần để ý!

Dù sao nàng vẫn luôn là một kẻ tùy tiện, cũng không phải là lần đầu.

Nàng nghĩ như vậy đột nhiên cả thân thể lẫn tâm lý tốt hẳn lên.

Lặng lặng nhắm mắt ngủ say sưa, tiếp tục ngủ, vẫn ngủ...

Trong mơ, cha mẹ đều còn sống, ở cùng nàng, nàng vẫn là đại tiểu thư không cần lớn, có cha mẹ yêu thương, người nhà tôi tớ nuông chiều, không cần phải đối mặt với sóng gió.

Trời xanh vạn dặm, vạn dặm không mây.

Nàng ngoan ngoãn ở nhà học cầm kỳ thi họa, được tiên sinh dạy học, có lúc thêu thùa, làm đồ trang sức trong khuê phòng.

Các nàng sẽ lên bàn về công tử nhà họ ưu tú ra sao, nếu có thể thì muốn gả cho công tử ấy, rồi bàn về tài tử, thư sinh nổi danh của các quận, tuy nhiên những người đó đều không sánh bằng tiên sinh Đỗ Nhược dạy học trong phủ nhà nàng, nho nhã, lịch sự, bất quá tâm tình thiếu nữ nhanh tới cũng nhanh đi, nàng nhanh chóng dời lực chú ý đến Mạch công tử cách vách.

Chàng ấy là người trong lòng của thiếu nữ ở cả thành này, ai cũng mơ sau này có ngày trở thành thê tử của chàng.

Nhưng Mạch công tử chỉ thích một mình nàng, từ đầu tới cuối chỉ cười với một mình nàng, nàng vui trộm trong lòng, có điều cũng thấy không yên tâm, mãi đến khi Mạch công tử cầu hôn nàng mới thấy hài lòng.

Qua tuổi cập kê năm mười sáu, không bao lâu trong phủ liền chuẩn bị mẫu thân chính tay may giá y cho nàng, bà rất khéo, từng đường kim mũi chỉ đều rất tinh tế. Ngày thành thân, nàng mặc giá y vào ai ai cũng ngưỡng mộ, ngay cả Mạch Khinh Trần trước nay chưa từng biểu đạt cảm xúc quá lớn cũng thấy kinh ngạc, nàng rất đặc ý, cái miệng dưới khăn voan không kèm được cong đến tận mang tai.

Sau đó họ sống một cuộc sống hạnh phúc.

Có gì không tốt...

Đúng vậy, có gì không tốt chứ...

Nhưng tại sao vẫn rơi nước mắt, rõ ràng là chuyện hạnh phúc như vậy.

Nước mắt chảy mãi không dừng, như nước sông dâng trào, ăn mòn nội tâm mà nàng tự cho là kiên cố.

... Giấc mộng này cũng chỉ là hư ảo mà thôi.

Người trong mơ không phải nàng và Mạch Khinh Trần.

Bọn họ cũng không phải là cha mẹ nàng.

... Trốn tránh, trốn tránh, vẫn trốn tránh hèn nhất, ở lại trong cái thế giới do chính mình tưởng tượng ra thì có thể hạnh phúc ư?

Lừa mình dối người mà thôi.

"Tiểu Tri! Tiểu Tri!!!! Muội mau tỉnh lại! Đừng dọa tỷ được không?"

"... Tiểu Tri, nếu con tỉnh lại, sư phụ mời con ăn đồ ngon được không?"

"Lận An Nhạc, không phải ngươi nói thích Mạch Khinh Trần nhiều hơn ta sao? Nhưng ngươi đã làm được gì! Có bản lĩnh ngươi tỉnh lại cho ta!"

"Lâm tiểu thư, nên tỉnh dậy rồi."

Nên tỉnh dậy rồi?

Lâm Trì mờ to mắt, không nhận ra đang ở đâu, cũng không nhớ tại sao mình lại ở đây...

Thăm thẳm một giấc chiêm bao, tỉnh dậy đã cách mấy đời.

"Cuối cùng cũng tỉnh." Nữ tử tài giỏi lau mồ hôi trên trán, "... Ta nói này tiểu cô nương, nếu cô không tỉnh nữa thì sẽ phiền phức đấy."

Lâm Trì chân chò, hỏi: "Thăm... Thân y?"

Giọng cực kỳ yếu ớt.

"Ừ, là ta. Nếu không cô tưởng còn ai có khả năng kéo cô từ Quỷ Môn quan về, chắc chắn, quả nhiên là tuổi trẻ... Bị thương nặng như vậy mà không để lại di chứng gì, có điều cơ thể cô cần phải tĩnh dưỡng, trong khoảng thời gian này cứ ở đây."

"... Ở đây?"

Đối phương chậm rãi xoa ngón tay nói: "Phải, đây là Hồi Xuân cốc. Có điều phải nói trước, dù cô quen biết, nhưng phí khám bệnh và ăn ở 1 đồng cũng không bớt."

"Tránh ra tránh ra! Sẽ trả đủ cho cô mà!"

Một bóng người ngoài cửa chạy nhanh vào, đẩy Thẩm Tri Ly ra, lớp hóa trang trên mặt cũng không giấu được lo lắng, tiều tụy.

"Tiểu Trì, thấy sao rồi?"

"Muội? ... Muội thấy đỡ nhiều."

Thẩm Tri Ly hài lòng gật đầu, lui ra ngoài, một người khác bước tới.

"Tiểu Trì, lần này sư phụ rất giận." Đã lâu không gặp sư phụ, trông tinh thần ông tốt hơn trước nhiều, hai tay vòng trước ngực, mặt trầm xuống, bộ dạng muốn giáo huấn, "Sư phụ đã dạy con bao nhiêu lần! Người trong giang hồ, quan trọng là phải biết bảo vệ mình trước! Những chuyện khác không quan trọng, mình có thể sống là được, chết rồi cái gì cũng không còn nữa! Đáng hận là có khi còn phải giúp người khác may giả y..."

"Lời này ta đồng ý."

Cầu Uyển nghe vậy khó mà phân bác, đồng thời véo véo má Lâm Trì: "Còn nữa, muốn làm chuyện gì cũng phải báo với tỷ một tiếng, sắp bị muội hù chết rồi có biết chưa."

Lâm Trì rũ mắt, chợt nhớ tới chuyện gì bất lý áo Cầu Uyển hỏi: "Sư tỷ, chuyện phản loạn!"

"Ừm, chuyện đó, ta đã giải quyết rồi."

"Giải quyết rồi?"

"Bọn loạn đảng đều bị bắt." Cầu Uyển lạnh nhạt: "Vốn ta còn thấy thông cảm với Sách Đồng, nhưng hấn cả gan hành hạ muội thành như vậy, hừ hừ, chết không đáng tiếc..."

Lâm Trì: "..."

Nàng muốn giải thích, Sách Đồng chỉ nhốt nàng một thời gian, nhân tiện đã kích tinh thần nàng một phen.

Nàng bị thương chủ yếu do nàng tự gây ra.

"Được rồi, đừng bàn tên kia nữa, tóm lại muội nghỉ ngơi cho khỏe."

"Ừm." Lâm Trì gật đầu.

Không ngờ Sách Đồng tạo phản đã vực dậy thanh thế lớn như vậy, vẫn bị trấn áp triệt để. Cũng làm tiêu tan lo lắng lúc trước... Có điều, dù bệnh nặng nhưng lão hồ ly Hoàng đế Bắc Chu cũng không phải tay vừa.

... Khoan đã, dường như có gì đó không đúng.

Lâm Trì đột nhiên nói: "Sư tỷ, có thể gọi Thẩm thần y đến không, ta có chuyện muốn hỏi."

Thẩm Tri Ly vốn không đi xa, nhanh chóng đến, hỏi: "Chuyện gì?"

"Sao lại cứu ta?"

Thẩm Tri Ly trả lời vô cùng trôi chảy: "Cứu người là thiên chức của đại phu - đương nhiên, phí chẩn bệnh cũng không thể thiếu."

"Không phải chuyện này..." Lâm Tri cúi đầu, mấp máy môi, nói: "Ta giết... Ta giết Mạch Kinh Trần..." Mỗi chữ nói ra cực kỳ gian nan, như vặn ra từ kẽ răng. "Tại sao còn cứu ta..."

Mạch Kinh Trần là đường huynh của phu quân Thẩm Tri Ly, theo lý họ là kẻ thù mới đúng.

"À... cô nói chuyện này hả." Thẩm Tri Ly kéo dài câu.

Lâm Tri nghe cô kéo dài giọng như vậy càng thấy khó chịu.

Nàng gõ một cái xuống đầu Lâm Tri, dù không mấy dùng sức nhưng nàng vẫn thấy đau.

Trái lại Cầu Uyển xù lông: "Cô có ý gì!? Cô dựa vào đâu gõ đầu sư muội tôi!"

Thẩm Tri Ly bắn một cây châm bạc, cố định Cầu Uyển, không hề quan tâm đến biểu cảm vụn vẹo của đối phương, vỗ tay nói: "Ngu ngốc, hần mệnh lớn như vậy sao có thể chết vì khinh địch. Nói hận thì lúc nhìn thấy cô tôi cũng có chút hận, đâm hần một đao không nói, còn bỏ lại hần một mình trong lúc quan trọng nhất... Có điều nhìn cô bây giờ, có muốn hận cũng không được."

Nằm một chỗ, dung nhan trắng bệch, cả người chỉ còn da bọc xương, giống hệt xác chết.

Nào giống một người vừa báo thù xong... Giống cái xác không hồn thì có.

Lâm Tri đã không còn nghe Thẩm Tri Ly nói gì nữa.

Trong đầu nàng không ngừng lặp lại câu "Hần chưa chết", "Hần chưa chết", "Hần chưa chết", ... Không biết nên vui hay nên buồn, nhưng trong khoảnh khắc, cảm giác mừng như điên không cách nào phủ nhận được...

Nàng lắp bắp nói: "Nhưng, nhưng... Linh đường..."

"Ồ... Chuyện này phải hỏi Kỳ Mặc." Thẩm Tri Ly phân phó y đồng sau lưng, "Đi báo với Kỳ công tử, Lăng công tử, Lăng cô nương, Lâm Tri tỉnh rồi, hỏi họ có thể qua giải thích một chút không."

"Áy..." Lâm Tri muốn cãi nhưng không kịp.

... Làm thế nào đối mặt với Kỳ Mặc, Lăng Thu, Lăng Họa?

... Mình làm chuyện quá đáng như vậy, không, là định mệnh.

Kỳ Mặc vẫn một thân áo dài màu xanh ngọc, cử chỉ ôn tồn, lễ độ, hần vào chào Thẩm Tri Ly một tiếng mới vòng qua nói: "... Lâm... Cô muốn hỏi chuyện gì?"

Như biết họ muốn nói chuyện gì, những người còn lại tự giác lui ra ngoài, ai không muốn lui cũng bị khiêng ra.

"Linh đường..."

Quả nhiên cô có trở lại Dương Minh... Đó là một màn kịch, để dụ kẻ địch tin rằng hoàng thất Bắc Chu đã đến bước đường cùng. Kỳ Mặc cười, "Nói đơn giản hơn, là diễn trò thôi."

Giả sao... Nhưng giống y như thật.

"Rất giống thật phải không?"

Như biết thuật đọc tâm, Kỳ Mặc chỉ nhìn thoáng qua Lâm Tri rồi trả lời: "Bởi vì không cần diễn, công tử lúc đó quả thật Cừu tử nhất sinh."

Dù chỉ một câu nói không hề có ý oán trách, nhưng Lâm Tri như bị đâm một đao, cúi đầu.

"... Có điều tên Lăng Thu kia tính không được tốt nên cho hần đi chăm sóc công tử, ngoài ra, nhị điện hạ không biết chân tướng nên khóc là thật."

Lâm Tri càng cúi đầu thấp hơn.

"Nhân tiện cũng nói với cô, công tử hiện giờ cũng ở Hồi Xuân cốc, cách đây không xa, ở nhà bên kia." Kỳ Mặc chỉ một chỗ gần đó, "Đêm công tử bị cô đâm, chúng tôi đưa ngài ấy đến đây chữa trị, để dụ kẻ địch tin rằng hoàng thất Bắc Chu đã đến bước đường cùng, vết thương của công tử rất nghiêm trọng, có điều cũng nhờ cầu tạo tim ngài ấy khác người, một đao của cô không đâm trúng chỗ quan trọng, nhưng... Vẫn rất nghiêm trọng... Bởi vì chất độc trong người công tử lại phát tác."

Lâm Trì ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt: "Đọc lại bộc phát?"

"Quả nhiên cô chẳng biết gì cả."

Đổi xưng hô thành "Cô", ý châm chọc quá rõ.

Kỳ Mặc ảm mi: "Dù công tử không muốn cô biết, nhưng việc đã đến nước này, e là nên nói ra thì hơn... Sở dĩ công tử mất đi cảm giác là vì bị trúng độc, may mà độc này không hại chết ngài ấy mà còn giúp ngài ấy có căn cốt hơn người, chỉ khiến ngài ấy mất đi cảm giác. Về phần ngài ấy chạm vào cô mà cảm nhận được có lẽ do lúc nhỏ cô đã từng uống loại dược liệu có tính xung với độc trên người ngài ấy, đương nhiên cũng chỉ là suy đoán. Những điều này do Thảm thân y phân tích ra, bởi vì không chỉ có cô, muội muội cô và cả mẫu thân cũng có thể khiến công tử cảm nhận được, nhưng các người lại không có quan hệ máu mủ gì với Trúc Nhan tiểu thư, nên tạm thời chỉ có thể suy đoán như thế..."

Lâm Trì ngơ ngác nhìn Kỳ Mặc.

Kỳ Mặc dừng một lúc, lại nói: "... Còn việc tại sao tóc công tử bạc phơ, mắt mù, võ công suy yếu là bởi vì... Ngài ấy nghe lời Thảm thân y, dùng độc trị độc để hồi phục các giác quan đã mất... Mà mục đích của chuyện này, cũng là vì cô."

"Thật ra chuyện cũng không quá nghiêm trọng, chỉ cần công tử ở cạnh Thảm thân y thì việc chữa trị sẽ rất thuận lợi, nhưng lúc đó cô lại đi tìm sự phụ, công tử bỏ hết mọi thứ đi tìm cô thế nên tình hình sau này mới xấu đi... Khó khăn lắm mới trở về, độc tố trên người công tử càng lan rộng, để phục hồi ngài ấy chỉ còn cách chấp nhận chữa trị đau đớn hơn. Lâm tiểu thư, cô không tò mò tại sao sau khi trở về đêm nào công tử cũng biến mất, bởi vì khi cô ăn cơm, ngủ công tử vẫn ở một góc thiên điện nhẫn nại chịu đau đớn, đau đớn bao nhiêu, nếu cô có hứng thú có thể đến thiên điện xem chiếc giường ngài ấy nằm một phen, mặt giường bằng gỗ tẩm in hằn từng dấu tay công tử... Trước giờ ngài ấy chưa từng chịu đau đớn gì, thỉnh thoảng bị dây vò như vậy tôi nghĩ cô cũng có thể tưởng tượng, nhưng Thảm thân y nói chỉ cần cô ở bên công tử thì ngài ấy sẽ vượt qua được. Nhưng cô vẫn bỏ mặc ngài ấy, luôn luôn bỏ mặt ngài ấy, còn đâm ngài ấy một nhát..."

"Xin lỗi." Lâm Trì nhắm mắt, lòng đau như cắt, nhưng có việc không thể không nói, "... Nhưng dù có quay trở lại, ta vẫn sẽ làm như vậy, bởi vì chàng đã giết cha mẹ ta."

"Ai nói với cô? Sách Đồng?" Kỳ Mặc lạnh lùng nói: "Hắn nói thì cô sẽ tin hả?"

Lâm Trì ngẩng đầu: "Nhưng, nhưng... Mạch Khinh Trần..." Chàng ấy ngầm thừa nhận.

"Đó là bởi vì công tử không dám chắc. Khi đó công tử bị Trúc Nhan tổn thương đến hồ đồ, khoảng thời gian đó đã làm gì chính ngài ấy cũng không nhớ!" Bỗng nhiên Kỳ Mặc cao giọng, chợt hấn tỉnh táo lại: "Chỉ trách thuộc hạ, không tìm cơ hội nói rõ với công tử. Mĩa may thay, lúc tỉnh dậy trong vũng máu, ngài ấy vẫn nói với tôi đừng giết cô, vì công tử cũng cho rằng đó là lỗi của mình..."

Lượng tin tức quá lớn, trong khoảng thời gian ngắn Lâm Trì không tiêu hóa kịp.

"Đợi một chút... Không phải... Chàng ấy?"

"Không phải." Kỳ Mặc chớp mắt: "... Quả thật công tử có đi ngang Giang Nam, cũng có gặp qua cha mẹ cô, thật ra ban đầu chúng tôi còn tưởng là công tử làm... Vì đêm đó ngài ấy uống rượu mãi đến bình minh mới về, trên người cũng có vết máu, không bao lâu sau chuyện nhà cô được truyền ra, tôi đi hỏi công tử nhưng ngài ấy chẳng nhớ gì cả, bệ hạ tức giận hạ thuốc mê, bắt ngài ấy vào tù, cảm đoán cả một năm, nếu không phải có chứng cứ chứng minh hung thủ không phải công tử, nói không chừng bây giờ ngài ấy vẫn phải ở trong tù."

"Chứng cứ?"

"Phải. Một năm sau chứng cứ mới xuất hiện, quan khám nghiệm tử thi cho biết thời gian gây án là nửa đêm, nhưng khi đó công tử vẫn uống rượu suốt đêm, hơn nữa còn ra tay dạy dỗ một kẻ say đang chọc ghẹo nữ tử trên đường, máu trên người ngài ấy cũng là của tên đó. Lúc ấy công tử cải trang nên không ai nhận ra, ngài ấy chỉ uy hiếp tên kia mấy câu, cũng vì vậy... Mà tên đó ghi hận trong lòng mới trộm ngọc bội của công tử, một năm sau hắn lấy ra cầm nên bị phát hiện, ngọc bội đó là vật ngự tử, chỉ có một miếng duy nhất, tuyệt đối không thể là người khác." Kỳ Mặc cười khổ, "Nếu sai, cũng là tôi sai, do một tay tôi áp chế thẩm án nhà cô, nếu cô có hận thì cứ nhắm vào tôi, đừng trách oan cho công tử."

"... Vậy rốt cuộc là ai?"

Kỳ Mặc nói: "Chuyện đã lâu không dễ truy ra manh mối, có điều rất có thể do Sách Đồng gây ra, bởi vì mấy hôm trước một tên đồng bọn của hắn đã khai, chính Sách Đồng đã giết hết mọi người trong thôn mà cô và công tử đã từng dừng chân... Lý do là để giả họa cho công tử. Nhưng chuyện báo thù cô không cần lo nữa, Hình bộ và Đại Lý tự sẽ tra rõ, cả những chuyện trong phủ nhà cô, những kẻ nào phạm tội đều sẽ chịu sự trừng phạt."

Lâm Trì giật giật môi, nói: "Đa tạ."

... Một kết cục nàng không bao giờ ngờ tới.

Bất quá cũng không phải là không thể, lần nàng lên vào hoàng cung, chính Sách Đồng đã dò đường, nàng mới nhặt được quyển sách kia, sau này chính tay hắn đưa quyển sách đó cho nàng, ngoài ra, lần lạc trong thôn cũng là Sách Đồng dẫn nàng đi, sau đó đổ tội cho Mạch Khinh Trần, đổi trắng thay đen.

"Thật ra... Công tử vốn không thể nào giết cha mẹ cô."

Không đợi nàng mở miệng, Kỳ Mặc đã thông thả nói tiếp: "Sau khi mất Trúc Nhan một cách thảm thương như vậy, công tử không thể nào xuống tay với một người mà ngài ấy có thể cảm nhận được, dù bản thân bị thương ngài ấy cũng sẽ không làm vậy."

Hắn ần trán, lại nói: "Không biết cô có cảm thấy không, sau khi về Dương Minh, công tử rất bất an. Công tử hẳn đã biết cô là ai, đến để làm gì, nếu không muốn bị cô giết, đã bắt cô từ lâu, nhưng ngài ấy không làm vậy."

Ngài ấy cam tâm tình nguyện bị cô đâm chết, thậm chí viết thư để lại bảo chúng tôi đừng giết cô."

"Có lẽ cô cảm thấy công tử rất mạnh mẽ? Không, ngài ấy không hề. Ngài ấy chỉ muốn bảo vệ cô, bảo vệ cô hết sức mình, dùng cả sinh mệnh để bảo vệ cô..."

Trái tim bị siết chặt, Lâm Tri thấy khó thở.

Đáy lòng như bị kéo căng, ngực trống rỗng bất an.

Thấy vẻ mặt Lâm Tri, Kỳ Mặc cũng không đành lòng.

"Xin lỗi, hôm nay tôi tới không phải để hỏi tội cô, chỉ là..." Kỳ Mặc chuyển tầm mắt sang hướng khác, "Đối xử với ngài ấy tốt một chút."

"Nếu một ngày nào đó có người giết được công tử, người ấy chỉ có thể là cô."

Kỳ Mặc đi rồi, Lâm Tri vẫn lẳng lặng ngồi trên giường, rất lâu rất lâu, bên tai vẫn vẳng những gì hắn nói.

Đột nhiên, nàng bật dậy, chạy ù ra ngoài.

"Này này, Tiểu Tri, muội đi đâu thế?"

"Tiểu Tri, muội đứng lại cho tỳ!"

Lâm Tri cũng không quay đầu lại nói: "Muội muốn đi gặp Mạch Kinh Trần!"

Không đợi nàng ra đến sân đã bị Thẩm Tri Ly cản lại, nàng ấy vòng hai tay trước ngực, lạnh lùng nói: "Không được đi! Cô tiểu tụy bệnh tật thế này, qua đó chỉ lây bệnh cho hắn, ngoan ngoãn ở đây dưỡng thương cho ta, có nghe không!"

Lâm Tri bị túm áo kéo về.

"Vậy... Có phải khỏe rồi sẽ được đến gặp chàng?"

Thẩm Tri Ly gật gật đầu, lại nói: "Cái bộ dạng như quỷ của cô, ai mà muốn gặp, có khi lại dọa người ta, không dưỡng cho trắng trẻo mập mập không cho đi."

Lâm Tri tránh thoát, quay đầu nhân tiện nói: "Thuốc đâu! Muội muốn uống thuốc! Muốn ăn cơm!"

"Nào, lấy cơm và thuốc cho cô ấy đi."

"Vâng!"

Nhìn chồng chén đĩa chất cao như núi, nhìn thiếu nữ ăn ngấu nghiêng trước mặt, Thẩm Tri Ly không khỏi có cảm giác "Tuổi trẻ thật tốt"...

Lâm Tri lại bắt đầu điều dưỡng thân thể, khúc mắt trong lòng đã gỡ, khẩu vị lại tốt như xưa.

Nàng tập võ nhiều năm, căn cốt không tệ, lại được Thẩm Tri Ly cho thuốc bổ uống, khí sắc ngày một tốt lên.

Thậm chí nàng bắt đầu rèn luyện thân thể, mỗi ngày chạy quanh Hồ Xuân cốc vài vòng, hi vọng sớm ngày khôi phục, không ngoài dự đoán, sư phụ và sư tỷ đến giúp nàng tập luyện.

Vì lâm Tri, hai người nán lại Hồ Xuân cốc.

Tính ra, thấy sư phụ ở đây, Lâm Tri có hơi ngạc nhiên.

Sư phụ đang phơi nắng, nghe vậy liền nói: "Ta đến từ Ma giáo, chính là cái tên Hoa Cửu Dạ lần trước, thì ra hắn là cốc chủ Hồ Xuân cốc, lần này nhận tin đặc biệt đến trị cho Mạch Kinh Trần... Nếu sớm biết hắn và Mạch Kinh Trần quan hệ không tệ, thì lần trước chúng ta không cần trốn tránh chặt vật như vậy... Con làm gì thế?"

Sư tỷ chống nạnh: "Cút cho con, mau giúp Lâm Tri tập luyện!"

Sư phụ lập tức quay lại, bày ra bộ dáng eo mọi lưng đau: "Ôi ôi, lưng ta lại bị trọ rồi, không nhúc nhích được... Con giúp Tiểu Tri nhé."

Sư tỷ trực tiếp giẫm lên: "Lý do này ba hôm trước đã dùng rồi! Lão già đã già còn lười biếng! Cút."

"Đồ nhí, con thật hung dữ."

"Còn nói!"

Lâm Trì nhìn bóng hai người đùa giỡn, nhin không được nở nụ cười.

"Này này, Tiểu Trì, còn không mau qua giúp sư phụ, sư tỷ con muốn diệt sư này!"

"Tiểu Trì! Mau giúp tỷ giáo huấn lão già này!"

Trong bụi cỏ cách đó không xa.

Lăng Thư siết quả đấm: "... Bọn họ còn dám vui vẻ như vậy! Bản đại gia thấy ngứa tay rồi..."

Lăng Họa liếc hần một cái: "Có bản lĩnh thì ra tay đi, xem sau khi công tử khỏe rồi có bỏ qua cho ngươi không."

Lăng Thư nổi điên: "... Rốt cuộc tại sao hai chúng ta phải rình ở đây, không ra tay được thật khổ quá."

Lăng Họa bình tĩnh nói: "Đương nhiên là để báo cáo sinh hoạt hằng ngày của thiếu phu nhân cho Kỳ Mặc, sau đó Kỳ Mặc báo lại với công tử..."

Lăng Thư quay đi: "Chỉ có mình ta cảm thấy làm vậy rất ngu xuẩn hả?"

Lăng Họa trầm mặc như nước: "... Ngươi không phải người."

Một lúc sau.

Lăng Thư hỏi: "Tại sao hai chúng ta vẫn phải nấp ở đây."

Lăng họa nhanh chóng trả lời: "Bởi vì công tử muốn biết."

"Được rồi."

Trong phòng.

Kỳ Mặc: "Đa tạ Thẩm thần y."

"Ngươi đa tạ nhiều rồi, chi bằng trả thêm cho ta phí chẩn bệnh đi."

Kỳ Mặc cười: "Đương nhiên."

Thẩm Tri Ly nhìn ra cửa, tỏ vẻ dăm chiêu: "Xem ra, ngươi thật ự đã kích thích tiểu nha đầu kia không ít."

Kỳ Mặc cười: "Tôi chỉ nói sự thật."

"Có điều có thể kích thích cũng không tệ, ít ra tốt hơn bộ dạng trầm mặc khi mới tới." Thẩm Tri Ly cười cười: "Có điều, không thể tưởng tượng được là nàng ấy thích công tử nhà ngươi đến thế."

"... Vì sao?"

"Ta vốn cho rằng nàng ấy sẽ chọn cái tên thanh mai trúc mã, bởi vì so về mặt nào cũng thấy hần hơn công tử nhà ngươi."

Kỳ Mặc cao giọng: "Thứ cho tại hạ nói thẳng, theo suy nghĩ nông cạn của tôi thù phương diện nào công tử cũng ưu tú hơn."

"Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi thôi, ta biết."

"Không phải đâu..." Kỳ Mặc ù xù.

"Ồ, tiểu Cảnh Hoàn, đến mẩu thân báo." Thẩm Tri Ly vẫy tay với một nam hài tử đi ngang cửa phòng, chỉ chỉ Kỳ Mặc: "Gọi Kỳ Mặc thúc thúc."

Kỳ Mặc... Thúc Thúc...

Nam hài tử trung ra bộ mặt thanh tú nói: "Chào thúc thúc."

Kỳ Mặc: "... Có nên đáp lại không... Ta già đến mức bị gọi là thúc thúc rồi hà..."

Thân thể Lâm Tri ngày một tốt hơn, hơn nữa bắt đầu tìm đủ mọi cách để mình béo lên.

Nàng cố ăn thật mỡ mỗi ngày, nhưng chỉ ăn hai ngày là không kiên trì nổi, ép mình ăn thật khổ, quan trọng là Thảm Tri Ly dứt khoát bảo nàng "Kén ăn sẽ dễ gầy"; nàng thử lót vải trong y phục, nhưng... nhanh chóng bị Thảm Tri Ly phát hiện, Thảm Tri Ly rộng lượng bày tỏ "Chỉ cần nhìn mặt cô là biết cô có béo hay không thôi."; Vì thế nàng tiếp tục cố gắng vỗ mặt, hi vọng nó béo ra một chút, Thảm Tri Ly thấy thế thì yên lặng để lại một bộ thuốc mỡ tiêu sưng rồi đi mất...

Lâm Tri cảm thuốc mỡ: "..."

Thảm thân y, cô thất vọng với ta rồi hả, sao không cho ta chút ý kiến?

Không nghĩ được cách gì, nàng đành đến hỏi sư tỷ, sư tỷ vẫn rất thương nàng, nhưng về chuyện này lại đứng chung một chiến tuyến với Thảm Tri Ly, chỉ bảo nàng đừng hồng đi đường tắt, nên đường thương cho tốt.

Bất đắc dĩ, Lâm Tri đành nghĩ cách lên ra ngoài.

Thân thủ của nàng dù chưa hồi phục hoàn toàn, nhưng trốn ra ngoài chỉ là chuyện nhỏ.

Ngoại trừ nơi ở của Thảm Tri Ly, bên ngoài Hồi Xuân cốc rất giống tiểu trấn, ven đường có rất nhiều người buôn bán.

Khí hậu trong cốc ôn hòa, trên đường có rất nhiều cây cối, mùa này hoa đào nở rất đẹp, chốc chốc lại có một vài cánh hoa rơi là tả xuống mặt đường, ánh mặt trời âm áp chiều xuống, trông lười biếng lại êm dịu.

Hết như chôn bồng lai tiên cảnh.

Lâm Tri đuổi lưng, đi dạo.

Nàng không phải loại người thích đi dạo phố, có điều... Lâm Tri nghĩ nên mua chút đồ nhận lỗi với Mạch Kinh Trần, dù chuyện này không phải chỉ nhận lỗi là xong... Thôi, tóm lại có còn hơn không!

Ồ, đó là kệo hồ lô, nhớ quá... Mua một cây được rồi, ừm mua thêm cho Mạch Kinh Trần một cây, chắc hẳn chàng chưa ăn bao giờ!

Ồ, trang sức ở đây cũng đẹp, nhưng nàng chỉ biết dùng dây cột tóc, vậy... Mua trâm cho Mạch Kinh Trần đi, miếng bạch ngọc này sờ vừa êm vừa mịn!

Bộ trường sam màu trắng viền vàng thêu thủy tiên này có vẻ hợp với Mạch Kinh Trần...

Cây quạt giấy này... Miếng ngọc bội này... Đôi giày này...

Lâm Tri dạo xong ôm một đống đồ, phát hiện nàng toàn mua cho Mạch Kinh Trần.

Đội đã, không phải nàng ra ngoài để tìm cách tặng cân hả? ... Thôi, lần sau vậy, nhiều thứ như vậy làm sao ôm hết.

Về trước rồi tính!

Sau đó, sau đó... Lâm Tri rất bình tĩnh phát hiện mình lạc đường.

May mà Hồi Xuân cốc của Thảm Tri Ly rất có tiếng, Lâm Tri hỏi bừa một người, đối phương liền chỉ hướng cho nàng.

Kháng định không thể vào bằng cửa chính với bộ dạng này.

Lâm Tri bao bọc mọi thứ mua được vào một cái bao, sau đó ném đi, bao vải treo lưng lửng trên cây, không bị rơi, nàng cực kỳ hài lòng.

Nàng vừa định treo lên lấy thì thấy bao quần áo bị người nào đó lấy xuống.

... Này này! Có trộm đồ cũng không nên trộm trước mặt chủ thể chứ!

Lâm Tri không chút nghĩ ngợi, chống tay treo qua tường định nhảy xuống, nhưng nàng phán đoán sai, mặt tường bên kia cao hơn bên ngoài nhiều, Lâm Tri nhắm mắt lại, vòng hai tay ôm đầu gối, chuẩn bị xông xuôi định rơi xuống, nhưng chưa kịp rơi đã bị người ta ôm lấy.

"Á, đa tạ." Nàng cuống quýt mở mắt.

Trước mắt là một đôi giày xanh như nước, tay áo trắng tinh không nhiễm chút bụi trần.

Trong chớp mắt, nàng không biết nên để tay ở đâu, vẻ mặt như thế nào.

Người nọ mở miệng, giọng trước sau vẫn từ tốn, êm tai như nước chảy mây trôi: "Nàng đang làm gì?"

Nàng tránh khỏi cái ôm của người nọ, đưa bao đồ sang, cúi đầu nhét vào lòng đối phương: "Cho, cho chàng..."

"Bồi thường?" Hấn nhẹ giọng hỏi.

Đầu Lâm Trì muốn nổ tung, cảm giác trên dưới cả người nóng phát sốt, giống như sắp bốc hơi.

"Ta... Ta nhận lầm người, chàng không phải kẻ thù của ta... Bồi thường chắc chỉ nhiều đây không đủ, nếu chàng còn giận, đâm ta một đao cũng được!"

"Thật hả?" Giọng hấn đầy nghi hoặc.

"Ừm."

Lâm Trì ngẩng đầu định chứng minh mình thật lòng.

Mọi thứ trước mắt chậm dần, thời gian như ngừng trôi.

Người trước mặt có đôi mắt đẹp như nước, lông mi thon dài chớp nháy khiến tim nàng đập dữ dội, mái tóc bạc dài tron bóng buộc lệch sang bả vai, dung nhan đẹp xuất thần.

Hấn đứng yên ở đó, giống như chưa từng bị thương, cũng không biết đau là gì.

Hoa đào trong sân bị gió cuốn rơi trên tóc hấn.

Hấn thông thả lắc đầu, cười khẽ với nàng: "Sẽ đau đấy."

Ta không nỡ để nàng đau.

... Rõ ràng Mạch Khinh Trần không nói thêm câu gì cảm động, rõ ràng nàng không phải kẻ yếu đuối, rõ ràng gặp lại nên vui mới đúng.

Nhưng... Lâm trì nén không nổi, hết như hải tử bị ức hiếp nhào vào lòng hấn, ôm hấn òa khóc.

Nàng không cần gì hết, chỉ cần người này.

- Mạch Khinh Trần, chúng ta ở bên nhau cả đời được không?

- Được, cả đời.

[Hoàn chính văn]

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.